

Anh Tú

Đuyenfallen

Giên bị mặt
của chồng

HOÀNG ANH PHƯƠNG

Mục lục

- [Chương 1: Tai Bay Vạ Gió](#)
- [Chương 2: Cuộc Sống Trong Căn Nhà Nhỏ Bé](#)
- [Chương 3: Tình Vụng Trộm](#)
- [Chương 4: Khoản Tiền Bí Hiểm](#)
- [Chương 5: Làn Sóng Chuyển Nhà](#)
- [Chương 6: Giữa Rừng Mỹ Nhân](#)
- [Chương 7: Lời Khó Nói](#)
- [Chương 8: Đã Rét Vì Tuyết Lại Giá Vì Sương](#)
- [Chương 9: Vén Màn Sương Mù](#)
- [Chương 10: Làm Khó Bạn Bè](#)
- [Chương 11: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
- [Chương 12: Mưa Gió Qua Đi](#)
- [Chương 13: Quanh Đi Quẩn Lại](#)
- [Chương 14: Nảy Sinh Khúc Mắc](#)
- [Chương 15: Cùng Đường Bí Lối](#)
- [Chương 16: Vết Xe Đổ](#)
- [Chương 17: HọA Vô Đơn Chí](#)
- [Chương 18: LÀM Lại Từ ĐẦU](#)
- [Chương 19: ÁNH SÁNG PHÍA CUỐI ĐƯỜNG HÀM](#)
- [Chương 20: Vị Khách Không Mời Mà ĐẾN](#)
- [Chương 21: Lòng Tham Không Đáy](#)
- [Chương 22: Lăn Ra Manh Mối](#)
- [Chương 23: Một Mối Tương Tư](#)
- [Chương 24: Ai Đúng Ai Sai](#)
- [Chương 25: Sự Thật Được Phơi Bày](#)

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tai Bay Vạ Gió

Mỗi ngày trôi qua trong bề bộn công việc. 5:40 sáng bật dậy, dù mắt díp cả lại nhưng Điền Ca không dám ngủ thêm nữa. Rửa mặt xong, cô vội cầm đầu vào bếp nấu cơm sáng. 6:20 rồi mà Ni Ni vẫn còn uốn éo mãi trên giường không chịu dậy. Năm nay Ni Ni đã lên năm nhưng vẫn chưa vào khuôn khổ, nó vừa lò dò rời khỏi giường vừa khóc inh ỏi mà chả cần bất kì lí do gì. Nhưng khốn nỗi cái trò gào khóc ăn vạ chẳng có tác dụng gì với mẹ nó. Bực mình vì sự ầm ĩ vô lí của con nhóc, Điền Ca quay sang phát vài cái vào mông con bé rồi cúi kinh mặc quần áo, chải đầu, rửa mặt cho con, sau đó cô lại quay sang ngọt nhạt dỗ cho con ăn sáng. Trước 7 giờ, Lý Dương phải đưa con đến trường mẫu giáo bằng mọi giá. Đưa con gái đi học xong, anh vội vàng chạy đến điểm đưa đón xe cơ quan. Đến nơi thì xe lại vừa đi mất, không lên được xe cơ quan thì đành phải chen lấn trên xe buýt vậy. Quý cũng biết, vào giờ cao điểm mà chen chúc trên xe buýt thì không khác nào một cơn ác mộng. Ác mộng thì cũng phải chấp nhận thôi, nhưng mấu chốt là ở chỗ, đi xe buýt thì chắc chắn sẽ đến muộn, đến muộn thì sẽ bị phạt tiền, mỗi một lần chịu phạt tương đương với việc mất toi năm bao thuốc lá Thái Sơn, không chỉ ảnh hưởng chất lượng cuộc sống, mà còn ảnh hưởng tới tâm trạng cá nhân.

Sau khi hai bố con rời khỏi cửa, Điền Ca gấp rút thu dọn bãi chiến trường trong nhà, nếu không đến tối bước vào nhà, mệt mỏi thì chớ, lại trông thấy nhà cửa ngổn ngang, bẩn thỉu, không nổi điên mới là lạ. Thu dọn qua loa một lúc rồi cô thay quần áo, xách túi hốt hải chạy ra đường bắt xe buýt đi làm. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, đôi vợ chồng trẻ đều bắt đầu một ngày mới bằng cuộc đua maratôn như vậy. Ngày

này nối tiếp ngày kia cứ đều đều như cái máy suốt từ sáng đến tối, cơ hồ không lúc nào dừng, vả lại ai cũng không dám tùy tiện rời khỏi vị trí của mình, không dám đi sai một bước, không dám nói nhầm một câu, bởi chỉ cần một chút sơ suất, cuộc sống gia đình thế là đi tong. Quả thực chẳng còn cách nào, giá cả hàng hóa, tiền thuê nhà, chỉ số tiêu dùng các loại không ngừng tăng lên, đang yên đang lành tự dưng khiến cuộc sống của người ta từ êm đẹp sinh ra chán nản, từ vui vẻ rơi vào phiền não, từ hạnh phúc tụt xuống địa ngục. Mỗi ngày ngồi xe buýt băng qua từng con phố, bắt gặp những tòa nhà cao ốc cao vút, Điền Ca thường có cảm giác bị đè nén như nhân bánh bao, mỗi lần hết ca ra về, cơ thể mệt mỏi rã rời leo lên căn phòng ở tầng bảy, hai chân cô nặng như chì, chậm chạp lê bước. Ba mươi hai tuổi, tuổi này vẫn còn được xem là trẻ, theo đúng quan niệm tuổi tác trong pháp định nhà nước thì cô vẫn đủ tiêu chuẩn là nữ thanh niên, thế chẳng lẽ tế bào trong cơ thể thi nhau lão hóa sớm vậy sao?

Buổi trưa, Điền Ca đeo kính râm, mặc bộ quần áo thời trang mua trong shop với giá khuyến mãi còn một phần ba, xách cái túi Gucci hàng fake ba trăm tệ ra khỏi bệnh viện, đón xe buýt tới dự lễ cưới của cô y tá trưởng. Trước khi rời khỏi phòng siêu âm của bệnh viện, cô đã xin chủ nhiệm nghỉ thêm một tiếng, nếu không, chỉ với hai tiếng đồng hồ giờ nghỉ trưa mà đi xe buýt đến dự đám cưới thì làm sao mà kịp được? Nhưng nếu như bắt taxi, thì cả lượt đi lẫn lượt về mất hai mươi ba mươi tệ, trong khi đi dự đám cưới đã phải chấp nhận “nộp phạt”, nếu lại vô cớ mất thêm một khoản phí đi lại, há chẳng phải là đã rét vì tuyết lại giá vì sương sao?

Nơi tổ chức lễ là bãi cỏ ngoài trời của một khách sạn năm sao. Thanh Đảo vào tháng Tư, cảnh sắc tươi đẹp, hương hoa ngào ngạt với những chùm anh đào hồng nhạt nở rục rở. Hoa tươi, rượu ngon, âm nhạc, tiếng nói cười hân hoan... Trên lễ đài trang trí lộng lẫy, cô dâu chú rể tràn ngập hạnh phúc trong tiếng chúc phúc của bạn bè và người thân. Điền Ca nhìn họ chăm chú không chớp mắt, cùng nhìn nhau say đắm, cùng trao nhau nhẵn cười... Tất cả những điều này đều là giấc mơ thời thiếu nữ của Điền Ca,

nhưng mà cảnh tượng đẹp đẽ này lại dành cho cô y tá trưởng, nhân vật nữ chính nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cô dâu Chu Lệ Sánh lộng lẫy trong chiếc áo cưới được đặt may phù hợp với vóc dáng, xinh đẹp như một đóa bách hợp nở rộ. Cô dâu này không phải ai xa lạ, chính là bạn thân của Điền Ca. Nói là đồng nghiệp cũng được mà gọi là bạn thân cũng đúng. Tình bạn của họ bắt đầu từ ngày đầu tiên Điền Ca đi làm ở bệnh viện, đến nay cũng đã được tám chín năm rồi. Thân nhau đến nỗi vài ngày không liên lạc thì người này lại nhớ người kia, nửa đêm canh ba cũng có thể gọi điện thoại quấy rầy, lúc buồn khổ lại rủ rỉ tâm sự với nhau. Trong tám chín năm qua, quan hệ giữa hai người chưa từng có bóng dáng của đồng tiền thực dụng, chủ yếu nương dựa tinh thần nhau là chính. Giả sử chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường thì tội gì Điền Ca phải hy sinh giờ nghỉ trưa quý báu để chen chân lên xe buýt chật chội, tới dự cảnh tượng náo nhiệt này chứ. Tới làm gì? Kỳ thực chả có gì hay ho, trái lại, vừa mất thời gian còn tốn thêm tiền mừng cưới.

Tiệc cưới buffet có quy mô không hề nhỏ với hơn ba mươi bàn, bởi lẽ, Chu Lệ Sánh là người gốc Thanh Đảo nên có rất nhiều bạn bè và người thân tới dự hôn lễ. Lúc đi qua dãy nhà vệ sinh, vô tình Điền Ca nghe thấy hai đồng nghiệp nữ đang xì xào bàn tán về lai lịch chú rể.

- Thăng cha này ăn cái gì mà số may thế, câu được bao nhiêu là tiền.

- Hắn ta làm nghề gì? Nhà ở đâu?

- Nghe đâu là tiến sĩ chuyên ngành tài chính, làm quản lý quỹ...

- Thôi, cho tôi xin! Cái mũ tiến sĩ ấy có khi phải được đúc bằng nhiều vàng lắm, chắc chắn là dùng tiền mua rồi!

- Cô ta dựa vào cái gì mà lấy được thằng chồng tốt như thế nhỉ? Học vấn thì chẳng cao, diện mạo lại như hồ ly tinh, mà sao tốt số thế nhỉ?

- Tốt số ư? Tôi chẳng thấy thế, hắn ta cũng nhiều tuổi rồi thì phải? Độ một hai năm nữa là bước sang tuổi năm mươi thôi. Năm mươi tuổi nghĩa là sao? Đã là một lão già sắp bước vào tuổi xế chiều thì còn gì là đời nữa? Chưa biết chừng, tay chân đầy đồi mồi rồi cũng nên?

- Được ngồi mát mẻ ăn bát vàng là tốt rồi, còn cần cái của nợ đó làm gì nữa? Có cũng chẳng bóí ra được xe địa hình Land Rover!

Về thông tin cá nhân của chú rể – Liễu Tông Nguyên, những điều Điền Ca biết, đương nhiên là đáng tin cậy hơn họ. Liễu Tông Nguyên năm nay 46 tuổi, là tiến sĩ tài chính học chính hiệu, người Tế Nam, anh đã ẩn mình mấy năm ở phố Wall của Mỹ, về sau được chiêu mộ đến Thanh Đảo, từng đảm nhiệm chức phó tổng một công ty chứng khoán, quản lý quỹ đầu tư công cộng và hiện nay, anh chuyển sang làm quản lý quỹ đầu tư tư nhân. Không riêng gì sự nghiệp thành công, anh có vẻ bề ngoài cũng khá là ưa nhìn, khí chất nho nhã, cực kỳ phong độ, những người đàn ông thông thường đi học mấy năm ở nước ngoài khó có thể rèn luyện được như thế.

Hai đồng nghiệp nữ hết bàn tán về chú rể lại đá sang chủ đề nhà ở của đôi tân lang tân nương: Ngôi nhà có vị trí đẹp trong thành phố này đây, vừa nằm cạnh biển lại tựa lưng vào núi, đúng là tắc đất tắc vàng, những n vạn tệ một mét vuông... Một cô đón lời, tấm tắc khen ngợi, còn cô kia thì “hừm” một tiếng kỳ quặc. Kể ra cũng có thể hiểu được tâm trạng của các cô, tự mình phấn đấu nhiều năm cũng chẳng có được một cuộc sống lý tưởng, đẳng này, người ta chỉ cần nhờ hôn nhân, chỉ trong một đêm, cá chép đã vọt qua cửa rồng. Những phụ nữ có tố chất tâm lý kém một chút, dù họ vẫn còn độc thân hay đã có gia đình đều tỏ ra tức tối, ngay cả những người có tấm lòng trong sáng cũng khó tránh khỏi cảm giác ghen tị. Thi thoảng Điền Ca cũng như vậy, song hôm nay nhân vật chính trên sân khấu là cô bạn thân thiết như một người nhà với Điền Ca, thế nên cô đã vượt qua cảm xúc tiêu cực và coi những lời bàn tán ấy chỉ như gió thổi qua tai, cứ nhắm mắt bịt tai làm lơ mà thôi.

Cuộc sống thường xuất hiện các tình huống trở trêu để điều tra trí tưởng tượng của chúng ta. Hôm đó xảy ra một việc mà Lý Dương có năm mơ cũng chẳng nghĩ đến, khốn nỗi sự việc bất ngờ ập đến nên anh không kịp trở tay. Nguyên nhân là từ vụ tai nạn giao thông đột nhiên xảy ra làm một người đang sống sờ sờ ra đây, dùng một cái đã chết rồi. Ai mà biết được, người lâm nạn lại chính là Ngụy Xuân Phong, bạn thân nhất của Lý Dương, cũng chính là người anh em mà những lúc gặp khó khăn, Lý Dương đều có thể đến mượn tiền hay khi nào có chuyện gì hệ trọng, anh cũng tới hỏi ý kiến.

Đó là một ngày tháng Tư, cỏ cây xanh tươi mơn mớn, chim oanh hót líu lo; là ngày gió xuân rộn ràng, ánh mặt trời rực rỡ; là ngày Chu Lệ Sảnh làm đám cưới thiêng liêng và trang trọng, thế thì làm sao Lý Dương có thể ngờ được rốt cuộc đây lại là ngày đen tối kết thúc sinh mệnh của Ngụy Xuân Phong chứ.

Lý Dương nhận được tin dữ qua điện thoại. Trước khi nhận được cuộc điện thoại này, tâm trạng của anh vốn đang vui vẻ, vì tháng trước, khi thanh toán một khoản nợ nghiệp vụ, anh đã phát hiện ra một lỗ hổng về kế toán và kịp thời điều chỉnh lại, tránh được thiệt hại đáng kể cho công ty. Vấn đề nảy sinh ở bộ phận vật tư, một mặt, quản lý bộ phận vật tư bị phê bình, chịu phạt, anh ta run rẩy hoảng sợ, chạy vạy khắp nơi tìm người lãnh đạo xử lý chuyện này; mặt khác, Lý Dương trở thành người có công, được hội đồng lãnh đạo hết lời khen ngợi đồng thời vinh dự nhận sáu nghìn tệ tiền thưởng. Hôm nay, vừa khéo món tiền này được chuyển vào tài khoản của anh. Quả là một việc rất đáng ăn mừng, anh đạt được cả danh và lợi, còn có công trạng nữa. Để cho bà xã phấn khởi một chút, nhân giờ nghỉ trưa anh chạy xuống dưới lầu, rút tiền mặt từ máy ATM, sau đó gói tiền vào một cái phong bì màu trắng, anh tính buổi tối về nhà sẽ dừng dừng dừng coi như không, để phong bì lên bàn trang điểm của Điền Ca. Anh thích nhìn thấy vẻ

mặt vừa mừng rỡ lại vừa ngỡ ngàng của cô, thích cái cách cô say mê xòe xấp tiền trên mười đầu ngón tay, cắn rồi ôm cổ anh, kề sát tai anh nũng nịu ngọt ngào như con nít: Anh yêu vất vả rồi, thưởng cho anh này...

Thế mà bất chợt có một cuộc điện thoại gọi tới làm ý nguyện tốt đẹp này của anh bỗng chốc vỡ tan.

Điện thoại gọi đến từ Trần Tích Tích, vợ của Ngụy Xuân Phong, cô lấy bầy bầm số điện thoại di động của Lý Dương.

- Lý Dương! – Cô nói, giọng đầm nước mắt, nghe nặng nề như tiếng chuông báo tang, - Xuân Phong gặp chuyện rồi.

- Làm sao cơ?

- Xuân Phong... mất rồi... tai nạn giao thông. – Giọng Tích Tích nghẹn lại, thế rồi, cô không kiềm chế được cảm xúc, khóc nức lên.

Lý Dương cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, trong tích tắc, bầu không khí như ngưng đọng lại, anh chết lặng người, Xuân Phong mất rồi ư?

Không thể tưởng tượng nổi. Không thể tin được. Mấy năm gần đây, Ngụy Xuân Phong vẫn luôn duy trì thói quen của dân nhà giàu: Vô cùng quý trọng sinh mệnh, không muốn rời xa cuộc sống ở nhân gian, bởi thế anh sống rất thận trọng, cẩn chu. Trung bình cứ nửa năm anh đi khám sức khỏe một lần, các chỉ số sức khỏe đều tốt hoặc bình thường. Trong số những cuốn sách hằng ngày anh hay đọc, mười phần thì có tới tám chín phần là sách liên quan đến dưỡng sinh. Anh còn có hẳn một bộ lý luận dưỡng sinh do tự anh nghiên ngẫm, những lúc cùng bạn thân uống rượu, anh không nói chuyện làm ăn hay chuyện về tiền bạc mà chỉ nói nhiều về đạo dưỡng sinh. Anh lên kế hoạch làm kinh doanh thêm mấy năm nữa, đợi đến lúc tài sản đạt đến một trị số nào đó (giống như một ngọn núi cao mà cả đời Lý Dương chỉ có thể ngưỡng vọng chứ chẳng dám tưởng tượng ra)

thì anh sẽ tự động về hưu. Sau đó, anh định dành thời gian tập trung viết một cuốn sách về khía cạnh mà anh tâm đắc nhất trong dưỡng sinh, đem những kinh nghiệm điều dưỡng và bí quyết giữ gìn sức khỏe của bản thân cùng chia sẻ với tất cả mọi người. Anh từng tặng Lý Dương nhiều cuốn sách về thuật dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe và dặn di dặn lại Lý Dương nên bớt thời giờ xem qua, đối với việc giữ gìn tuổi xuân, kéo dài tuổi thọ ắt là có ích. Lý Dương cũng rất muốn chú tâm hơn tới những tri thức này nhưng căn bản anh không vắt ra được chút thời gian rảnh nào. Sau này anh tự chiêm nghiệm ra rằng: Những cái trò như dưỡng sinh, kéo dài tuổi thọ, v.v... thường là vấn đề mà người già hoặc người giàu trăn trở, còn hạng dân đen như mình, tạm thời gác lại đã. Suốt ngày từ sáng đến tối, bôn ba vì kế sinh nhai trong đầu chỉ biết đến vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của các thành viên trong gia đình, còn những cái xa vời hơn một chút thì không có thời gian rảnh rồi để bận tâm đến, với lại cũng đâu lo liệu được như người ta.

Lý Dương không ngờ được rằng, Ngụy Xuân Phong chăm sóc sức khỏe cực kỳ tốt như vậy, nhưng vẫn không thể tránh khỏi tai nạn giao thông. Khi Ngụy Xuân Phong đang lái xe với tốc độ cao, chạy trên đường quốc lộ ven biển, chỉ vì tránh một chiếc xe tải lớn rẽ gấp nên đột ngột mất tay lái, xe đâm lên vành đai xanh bên đường, mất lái và lật nhào xuống bãi ruộng hoang sâu hơn ba mét so với lòng đường, còn bản thân anh thì bị văng từ trong xe ra ngoài, va trúng một bức tường xi măng, hôn mê tại chỗ. Ngay sau đó anh được đưa tới bệnh viện, cấp cứu những sáu tiếng đồng hồ nhưng cuối cùng vẫn tắt thở trên bàn phẫu thuật.

Nửa tiếng sau, Lý Dương tới bệnh viện, lúc này Ngụy Xuân Phong đã được đưa vào nhà xác. Lý Dương không kịp nhìn mặt bạn lần cuối, anh cũng không có sự chuẩn bị về tâm lý cho việc này. Thường ngày, Ngụy Xuân Phong rất mãn nguyện về cuộc sống của mình, tinh thần hăm hở, dùng đồ cao cấp, mặc quần áo hàng hiệu, trông oai phong lẫm, thế mà giờ đây anh lại nhắm nghiền đôi mắt và cũng không còn sự sống, tất cả sinh

mệnh luân lạc trong trạng thái đóng băng, làm sao Lý Dương dám tưởng tượng được chứ.

Ở chỗ gần nhà xác, Lý Dương nhìn mấy gương mặt thân quen mà đã rất lâu rồi anh không gặp, đó là bố mẹ của Ngụy Xuân Phong cùng với Trần Tích Tích. Họ cũng không nằm ngoài nỗi đau thương bất ngờ ập đến, sự tuyệt vọng bao trùm lên khuôn mặt và những giọt nước mắt tuôn rơi như mưa không ngừng kích thích thần kinh của Lý Dương, một lần nữa xác nhận với anh sự thực: Người bạn cùng lớp thời đại học của anh, mười mấy năm nay vẫn luôn hiện diện trước mắt anh, giờ đây đã mất thật rồi.

Cảnh tượng khá hỗn loạn, ở đây chủ yếu là họ hàng thân thích của Ngụy Xuân Phong, ngoài ra còn có nhân viên trong công ty của anh và những người bạn kinh doanh. Có mấy người vây quanh bố mẹ của anh và Trần Tích Tích, bày tỏ sự chia buồn sâu sắc cùng gia đình.

Không ai chú ý tới Lý Dương. Qua khoảng trống giữa hai người phụ nữ, anh nhìn Trần Tích Tích ở phía xa xa, cô không gào khóc, có điều nước mắt chảy dàn giụa, vẻ mặt đờ đẫn, có thể thấy trong giờ phút này cô đau đớn khủng khiếp. Lý Dương cũng cảm nhận được nỗi đau khoắc khoải trong lòng cô. Anh muốn chạy sang chỗ cô nói vài lời an ủi, nhưng anh lại cho rằng, lúc này dù có nói gì thì cũng vô ích thôi. Xuân Phong đã đi rồi, giờ này phút này bất kể lời nói nào cũng không thể làm giảm bớt hay xoa dịu nỗi đau thương của người thân.

Cả buổi chiều, Lý Dương như người mất hồn, lúc nào mặt cũng buồn rười rượi. Sự thực này quả khiến người ta khó có thể chấp nhận. Vừa mới mấy ngày trước, anh còn gặp Ngụy Xuân Phong ở cổng ngân hàng, lúc làm xong việc, hai người tạm biệt nhau, Ngụy Xuân Phong buông một câu: Đợi qua đợt bận rộn này, hai đứa mình phải đi uống một chầu... Chầu rượu đó còn chưa uống vậy mà trong nháy mắt, một người đang sống yên lành lại đột nhiên trở thành người thiên cổ.

Thời đại học, Lý Dương và Ngụy Xuân Phong ở chung một phòng trong kí túc xá, người nằm tầng trên, người ngủ tầng dưới. Hồi đó, hai người thân nhau đến nỗi cùng chia sẻ với nhau từng bình nước, từng hộp cơm, thậm chí có lúc còn cùng thích một cô bạn trong lớp. Sau khi tốt nghiệp, Ngụy Xuân Phong trở về quê ở Thanh Đảo, còn Lý Dương không muốn về Hà Nam nên ở lại Bắc Kinh, làm việc cho một doanh nghiệp nước ngoài. Đáng tiếc là, anh vừa mới đi làm chưa được bao lâu thì gặp cảnh doanh nghiệp này cùng với năm trăm doanh nghiệp lớn khác tái cơ cấu tổ chức, gây xáo trộn nhân sự, khiến mọi người hoang mang, từ đó dẫn đến việc nghiệp vụ không ổn định, thu nhập của nhân viên sụt giảm. Thế là, những nhân viên già dặn kinh nghiệm nhao nhao đổi nơi công tác, còn Lý Dương gắng gượng ở lại hơn nửa năm, song tình hình vẫn không được cải thiện, anh đành tìm đường khác mưu sinh. Đúng lúc này, Ngụy Xuân Phong điện thoại khẩn khởi báo cho Lý Dương tin sốt dẻo: Một doanh nghiệp nổi tiếng ở Thanh Đảo thông báo tuyển dụng nhân viên trong phạm vi cả nước, người trúng tuyển được vào biên chế nhà nước chính thức. Ngụy Xuân Phong hỏi Lý Dương có muốn thi thử hay không. Từ thuở nhỏ, Lý Dương đã có một tình yêu tha thiết với biển cả, hơn nữa, Điền Ca – cô bạn gái cùng anh nói lời yêu thương ở Bắc Kinh cũng là người Thanh Đảo. Dưới sự ủng hộ, cổ vũ và động viên của Điền Ca, anh dường như không còn do dự, ôm chí quyết tâm, nhất định phải thi được vào doanh nghiệp đó. Suốt đêm, anh ngồi tàu hỏa tới Thanh Đảo, đến nơi anh lại chui tọt vào căn phòng nhỏ của Ngụy Xuân Phong, ngồi đọc các loại tài liệu có liên quan để chuẩn bị cho cuộc thi. Anh ôn luyện đến quên ăn quên ngủ, hằng hái chiến đấu những mấy hôm liền. Lần thi này chẳng khác nào một cuộc chiến đấu tàn khốc, có thể nói là cực kỳ khó khăn, bởi lẽ ngạch kế toán chỉ tuyển tất cả có tám người, trong khi đó, số người tới đăng ký tham gia thi tuyển không ngờ đã hơn một nghìn. Đã thế, sát ngày thi, Lý Dương bỗng nhiên cảm cúm nặng, toàn thân khó chịu, tinh thần thoáng chốc cũng buông lơi, thiếu chút nữa là anh phải bỏ thi. Cũng may, Ngụy Xuân Phong thấy anh như thế, bèn lập tức gọi điện thoại tới Bắc Kinh, lúc ấy Điền Ca vẫn đang học ở học viện y học, cô vội vã xin nghỉ, chạy về Thanh Đảo để tiếp thêm

sức mạnh cho bạn trai. Sự chăm sóc tận tình của Điền Ca cùng với sự cố vũ không ngừng của Ngụy Xuân Phong, sau hai ngày truyền dịch, Lý Dương lại bùng lên ý chí chiến đấu, đúng giờ bước vào phòng thi. Kết quả, cộng điểm các vòng thi, anh có tổng điểm đứng thứ hai, riêng vòng phỏng vấn thì anh đứng thứ nhất, Lý Dương chính thức được nhận vào làm việc trong tập đoàn CC Thanh Đảo.

Nghĩ lại, mọi chuyện cứ ngỡ như ngày hôm qua.

Ấy vậy mà, tựa như một giấc mơ, trong nháy mắt, âm dương đã đôi bờ cách trở.

3

Nhá nhem tối, Lý Dương chạy sang nơi hỏa táng, bỗng chuông điện thoại vang lên, trên màn hình nhấp nháy chữ “em yêu” màu xanh ngọc, giai điệu bài Hạnh phúc ở nơi nào truyền đến bên tai. Đây là nhạc điệu anh cài riêng cho Điền Ca. Cô bảo với anh rằng, bên môi giới hẹn ngày mai đi xem nhà, cô cảm thấy căn hộ lần này cũng không tồi, hỏi anh có thể cùng cô đi xem nhà một thể không. Hề nhắc tới chuyện nhà ở là Lý Dương lại đau đầu, lại thêm khung cảnh rồi ren nơi hỏa táng nữa, thế là anh gạt phắt đi.

- Em có biết dùng cái đầu của mình để nghĩ xa hơn không? Giá nhà tăng tới chừng nào rồi? Trong giờ phút quan trọng này mà gấp gáp mua nhà thì chẳng phải là đi góp vui sao? Anh không đi! Không đi! – Giọng Lý Dương có phần bức bối.

- Anh có cái đầu giỏi thật đấy, thế mà đến giờ vẫn chưa có nhà ở, anh không đi thì em đi! – Điền Ca cúp điện thoại.

Tối đó, Lý Dương về nhà rất muộn. Trước khi về, bạn luôn chân luôn tay, giúp đỡ Trương Duệ – tổng thanh tra kế toán của công ty Ngụy Thị, thu xếp tang lễ của Ngụy Xuân Phong. Trương Duệ là bạn của Ngụy Xuân Phong, anh là người An Huy, từng tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế trường

Đại học Phúc Đán ở Thượng Hải. Sau khi tốt nghiệp, anh lấy một cô vợ người Thượng Hải nhưng lại gặp cảnh vợ ngoại tình nên đã sớm ly hôn. Vừa hay, thời gian đó, công ty của Ngụy Xuân Phong đang trong giai đoạn phát triển cực nhanh nên cần gấp nhân tài chuyên ngành. Vì vậy, thông qua sự giới thiệu của người bạn, Trương Duệ liền rời khỏi đất Thượng Hải đầy đau khổ đến đây, vị chi anh đã ở lại Thanh Đảo đã được năm năm.

Lúc lo liệu hậu sự của Ngụy Xuân Phong, Trương Duệ quán xuyến các công việc bên trong, còn Lý Dương chạy việc bên ngoài, hai người phân công rõ ràng, phối hợp ăn ý. Lý Dương phụ trách liên hệ nhà tang lễ, công ty mai táng, nơi hỏa táng, sau đó anh còn phải đưa bố mẹ, vợ con của Ngụy Xuân Phong đang đau buồn tuyệt vọng về nhà, sắp xếp ổn thỏa cho họ. Tâm trạng Lý Dương nặng trĩu, anh nói mấy lời khuyên giải và an ủi với người nhà của Ngụy Xuân Phong, biết rõ là chẳng có tác dụng gì nhưng anh không thể không nói ra.

Khi anh rời ngôi nhà tràn ngập cảm xúc đau thương và tiếng khóc bi ai đó thì đã 11 giờ đêm.

Ni Ni đi ngủ rồi. Triệu Văn Phượng, mẹ vợ của anh ở lại đây. Bà gác chiếc kính lão lên sống mũi cùng ngồi với Điền Ca trong phòng khách chật hẹp, hai mẹ con chụm đầu vào phía bàn trà, chăm chú xem bản thiết kế nhà. Tay phải Điền Ca cầm bút chì, đánh dấu khắp bản thiết kế.

Thấy Lý Dương đi vào phòng vệ sinh, bà Phượng liền đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác anh vừa thay ra đem đến trước cái cửa sổ nhỏ tí hìn chưa đầy một mét vuông trong phòng khách, tay trái nắm chặt cổ áo, tay phải phui bụi bùm bụp. Lý Dương từ phòng vệ sinh đi ra, hơi đứng lúc mẹ vợ đang giữ áo bên ngoài cửa sổ, anh nhìn mẹ vợ, hơi nhếch khóe môi lên tạo thành một nụ cười cứng nhắc, thôi xem như là chào hỏi vậy, chứ giờ anh chẳng muốn mở miệng nói câu nào cả.

Mẹ vợ của anh là dân bản địa ở Thanh Đảo này, mấy đời đều sinh sống tại khu Ký Thương ở ngoại ô thành phố. Bà làm bác sĩ nhi ở xã hơn ba mươi năm và vừa về hưu được mấy năm nay. Tuy vậy, bà vẫn chưa sửa được bệnh nghề nghiệp là ưa sạch sẽ, một sở thích không giống ai. Lý Dương cũng là người ưa sạch sẽ, nhưng ban đầu anh cũng chẳng hề thích ứng được với sở thích sạch sẽ thái quá có một không hai của bà mẹ vợ. Chẳng hạn như việc chải tóc, bà cũng dặn dò lúc chải đầu phải ngửa đầu ra ngoài cửa sổ để tránh tóc rơi rụng bay lung tung trong phòng, làm lây lan bụi bặm và vi khuẩn; hay là, đi đâu về nhà việc đầu tiên là phải đồng loạt thay hết quần áo, nếu cứ mặc nguyên quần áo ngang nhiên đi vào phòng khách; thì coi chừng, bà sẽ cau mày ngay cho mà xem.

Từ nhà của bà ở khu Lý Thương đến nhà của vợ chồng con gái ở phía sau Phù Sơn chỉ cần bắt một chuyến xe buýt, ngồi ba mươi phút là tới nơi, đi lại rất thuận tiện. Bà có sức khỏe tốt, đi đứng nhanh nhẹn, nói đến là đến, nói ở là ở. Mãi rồi Lý Dương cũng thành quen nên thấy lối sống của bà cũng bình thường.

- Mẹ chưa ngủ ạ?

- Mẹ đợi con, sao bây giờ mới về thế? Đã ăn cơm chưa? Mẹ có để thức ăn cho con đấy. – Bà Phượng vừa nói vừa tong tả đi vào bếp làm thức ăn cho con rể.

- Mẹ cứ từ từ, con đã ăn cơm rồi. – Lý Dương nhìn sang mẹ vợ, anh muốn nở một nụ cười với bà, nhưng không sao cử động nổi nét mặt cứng nhắc. Anh chưa nói chuyện của Ngụy Xuân Phong với Điền Ca, giờ lại trở thế này rồi, tạm thời anh cũng không muốn giải thích nguyên nhân về muộn.

Nói thực, bà mẹ vợ này đôi lúc quả là phiền toái. Mỗi lần tới nhà con gái, vừa bước chân vào cửa là bà đã bắt đầu đảo vị trí, xắn tay áo, chiếm ngay gian bếp. Mấy giờ ăn cơm, ăn cái gì, tất cả đều do bà quyết định. Bà

sắp xếp công việc gia đình còn chi li và quyết đoán hơn cả Điền Ca. Có lúc Lý Dương ngờ vực, không biết cái nhà này, rốt cuộc ai mới là chủ nhân đây? May mà mỗi ngày Ni Ni một lớn, nên tần số bà lui tới cũng thưa dần.

Số lần gặp nhau ít đi, thiện cảm và độ thân thiết tự nhiên cũng được nâng cao mấy phần. Có khi lâu lâu không thấy bà sang, Lý Dương còn chủ động gọi điện hỏi thăm: “Mẹ ạ, dạo này mẹ thế nào?”. Khi nói như thế, nhất định là vì anh đang nhớ mấy món ăn mẹ vợ làm. Thực sự bà rất quý Lý Dương. Lần nào đến nhà anh, bà đều kì công chế biến nhiều món ăn, như hầm canh, nấu thức ăn, lại làm sủi cảo nữa. Anh thích món nào, đương nhiên bà sẽ làm không thiếu món đó. Biết anh không thích ăn sủi cảo nhân thịt, thế nên mỗi lần làm bà đều không ngại rườm rà làm hai loại nhân bánh khác nhau, trông vừa đẹp mắt lại ngon miệng, nói tóm lại, về trình độ nấu nướng thì không ai tuyệt bằng bà. Ngoài nấu ăn ra, bà còn giặt giũ quần áo, không phải chỉ giặt riêng quần áo của con gái và cháu ngoại thôi đâu, bà còn giặt cho cả con rể, chỉ cần anh thay quần áo bẩn là bà sẽ mang đi giặt ngay, tuyệt đối không để chúng sang ngày hôm sau. Và bà còn giặt cẩn thận, kĩ càng hơn Điền Ca ấy chứ. Có thể nói là bà chịu vất vả vì con cháu mà không hề oán trách hay cảm ràm kể công những việc đã làm.

Kể ra, bỏ qua một vài khuyết điểm nhỏ của bà mẹ vợ này thì thật đúng là Lý Dương không thể chê bà vào đâu được. Từ khi gả cô con gái như hoa như ngọc (hình dung Điền Ca như thế cũng không quá, hồi lấy nhau cô đang ở độ tuổi đôi mươi, có thể nói là đẹp như hoa như ngọc) cho anh, bà Phượng đã gánh trách nhiệm làm mẹ, thường xuyên trợ cấp tiền, lại góp sức giúp vợ chồng anh xây dựng cuộc sống mới, vừa thắt lòng lo lắng nhọc nhằn gồng gánh tấm thân, vậy mà đến nay, anh vẫn chưa báo đáp được mấy may nào công ơn của bà. Trong thời gian Điền Ca ở cữ, bà Phượng đã bỏ tiền, bỏ sức ra chăm bẵm cho cô cháu gái bé bỏng. Từ lúc Ni Ni được tám tháng cho tới trước hai tuổi, con bé chỉ quen ngủ với bà ngoại, thi thoảng bà không khỏe hoặc đảo về nhà mình mấy ngày, Ni Ni phải ngủ cùng bố mẹ là y như rằng con bé quấy khóc ngăn ngắt, cả đêm cứ trở mình liên tục. Nói

cách khác, chỉ cần con gái ngủ một đêm với bố mẹ thì Lý Dương và Điền Ca sẽ được lãnh một đêm mất ngủ. Đến năm Ni Ni hai tuổi, con bé đã biết hơn và dần dần quen ở cùng bố mẹ thì bà ngoại mới được giải thoát. Lên ba tuổi, Ni Ni bắt đầu đi mẫu giáo, buổi sáng Lý Dương và Điền Ca có thể đưa con bé đi học, nhưng chiều tối thì không thể tới trường đón con đúng giờ, vả lại họ cũng không có dư tiền để thuê hẳn bảo mẫu. Vì vậy, những lúc không đón được con, thì sau một cuộc điện thoại là trách nhiệm nặng nề này liền rơi xuống vai bà ngoại. Còn bà, cứ hể nhận được “chỉ thị” là tức tốc bắt xe buýt đi đón cháu gái, đợi Lý Dương và Điền Ca về nhà, cơm nước xong xuôi lại trở về nhà của mình, hoặc tiện thể ở lại một hai hôm, giúp con gái dọn dẹp nhà cửa. Dù sao chỉ cần bà bước vào cửa thì không bao giờ chịu ngồi yên. Chung quy là vì bà không muốn ở trong căn phòng rộng rãi của nhà mình mà cam tâm tình nguyện đến căn gác xép nhỏ bé, mà mỗi lần leo lên là một đứt hơi này, cũng chỉ vì một ý nghĩ duy nhất, chính là giúp con gái và con rể nâng cao “chỉ số” hạnh phúc.

Điền Ca nói, số mẹ vất vả, lúc chồng còn sống thì hầu hạ chồng, đến khi chồng mất thì lại hầu hạ con gái và cháu ngoại. Bởi vậy, Lý Dương càng kính trọng mẹ vợ hơn, chả thế mà sau mấy năm sống cùng nhà, mối quan hệ giữa mẹ vợ và con rể trong gia đình rất tốt đẹp.

- Này! Trưa mai bên môi giới hẹn em đi xem nhà, anh có thể bớt thời gian không? Mình cùng đi xem một thế?

- Căn hộ nào?

- Căn hộ khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc, đây là tấm hình hôm nay bên môi giới gửi tới, em đã in ra, anh xem thử đi.

- Anh mệt rồi, để hôm khác đi. – Trong đầu Lý Dương còn đang lờn vờn về cái chết của Ngụy Xuân Phong, đâu có tâm trạng mà đi xem nhà chứ.

- Thế thì em tự đi xem, nếu vừa ý là em bỏ tiền ra mua luôn đây. –
Điền Ca nói.

Tiền? Tiền! Trong tích tắc, trong đầu Lý Dương dường như có tia chớp xẹt qua, anh chợt nhớ ra một việc.

Anh rảo bước, quay người đi tới chỗ cửa ra vào, mở to mắt tìm kiếm thứ gì đó ở trên cái móc quần áo ngoài tiền sảnh. Ngoài mấy bộ quần áo quen thuộc của Điền Ca và mẹ vợ, vừa mới ba ngày trước, anh còn treo một chiếc áo khoác ở đây, sao bây giờ đã biến đi đâu mất. Sau khi tìm kiếm không có kết quả, anh lập tức quay đầu lại hỏi Điền Ca:

- Cái áo khoác màu cà phê của anh đâu? Em cất rồi à?

Nghe thế Điền Ca càng cắm đầu vào bản thiết kế, cô không thèm ngẩng đầu lên, trả lời cụt ngắn:

- Em không cất áo khoác của anh.

Mẹ Điền Ca vội đỡ lời:

- Cái áo màu cà phê treo ở đó ba hôm trước ấy à? Mẹ giặt rồi.

- Giặt rồi? – Lý Dương cảm thấy trong đầu có cái gì đó nổ tung, lông mày bỗng dựng đứng lên, khuôn mặt sa sầm như vừa rơi tòm xuống cái hố sâu thăm thẳm.

- Ngày mai con cần mặc chiếc áo đó sao? Ban nãy mẹ nghe dự báo thời tiết rồi, ngày mai trời vẫn ẩm, mẹ đoán con không mặc chiếc áo đó nữa nên đem đi giặt để cất đi, con mặc cái áo khác được không? – Bà Phượng quan sát sắc mặt của con rể, giọng nói có phần dè dặt hơn.

- Trong túi áo của con đựng mấy thứ, trước khi giặt mẹ có lấy ra không? – Giọng nói của Lý Dương có vẻ hơi cấp bách.

- Đồ gì? – Bà Phượng hỏi, - Trước khi giặt, mẹ đã lục hết hai cái túi áo đều không có gì mà.

- Mẹ để áo ở đâu?

- Mẹ đang phơi ở ngoài cửa sổ phòng ngủ phía nam, có lẽ vẫn chưa khô đâu, con nhất định phải mặc nó à? Để mẹ đi xem cho, xem bộ cũng gần khô rồi. – Bà Phượng đứng dậy.

- Con tự đi. – Lý Dương vừa sai bước về phía phòng ngủ phía nam, vừa giải thích, - Trong túi áo con có một ít giấy tờ, để con đi tìm.

Căn gác xép này thực sự là quá nhỏ bé và chật chội, mỗi một không gian bên trong, đều kiêm nhiệm thêm nhiều chức năng. Phòng ngủ phía nam không chỉ là phòng ngủ của mẹ vợ và Ni Ni, phòng trang điểm của Điền Ca hay phòng thay quần áo của gia đình, mà nó còn được tận dụng làm nơi phơi quần áo. Quần áo giặt xong, nếu không nằm dí trong phòng vệ sinh tối om, chẳng có tí ánh nắng mặt trời, thì chỉ có thể treo trong phòng ngủ phía nam. Chỗ sát cửa sổ có cái dốc nhỏ, ánh nắng len lỏi chiếu qua hai cánh cửa sổ của hai bức tường, đủ để sưởi nắng không gian bên dưới mái dốc. Do chỗ này thấp nên người ta không dùng đến, Điền Ca nhanh trí sửa thành nơi phơi quần áo xinh xắn, cô bố trí một dạng giá phơi tiện dụng, nên quần áo phơi ở đây lúc nào cũng được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Và sau khi quần áo được phơi khô thì tiện thể cất luôn vào tủ quần áo ở phòng ngủ phía nam – đó là cái tủ quần áo duy nhất của cả nhà. Phòng ngủ phía bắc của vợ chồng Lý Dương là căn phòng khiến người ta bước vào mà “không thể ngẩng đầu lên” cũng có một cái tủ thấp, nhưng chỉ để được quần đùi áo lót, còn áo khoác thì phải ra ra vào vào phòng ngủ phía nam để lấy.

Ni Ni đang nằm ngủ say sưa trên giường, nhịp thở đều đều, hình như con bé đang có một giấc mơ đẹp nên trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ tươi vui, miệng chúm chím cười xinh. Lý Dương ngó sang cửa sổ phía

nam, chiếc áo khoác màu cà phê quả nhiên treo ở trước cửa sổ thấp bé. Anh khom lưng rón rén đi qua giường của Ni Ni, động tác rất khẽ khàng, chỉ e con bé giật mình thức giấc.

Lý Dương xách áo khoác, cẩn thận ra khỏi phòng ngủ phía nam.

- Túi áo ngực có đồ, mà khi giặt lại không phát hiện ra sao? – Lý Dương lầm bầm với chính mình, nhưng cũng có ý nói với mẹ vợ.

- Không có à, con không tìm thấy sao, đồ gì vậy? – Ánh mắt của bà Phượng đầy vẻ ngại ngùng, khuôn mặt ngờ ngác không hiểu có chuyện gì.

Lý Dương đứng ở giữa phòng khách, anh cởi cúc áo ngực của áo khoác một cách nhanh chóng và thành thạo. Chiếc áo vẫn hơi ẩm, anh dùng hai ngón tay dài nhất luồn vào trong túi áo chặt hẹp lần sờ một lúc, khi anh rút ra, ở giữa hai ngón tay có kẹp một tờ giấy đã bị vò nát thành một cục.

Hai hàng lông mày của anh càng dính chặt vào nhau.

- Mẹ, mới có hai ngày con không mặc đến chiếc áo này, mà sao mẹ phải vội giặt như thế? – Lý Dương hơi cao giọng, nhưng không phải cố ý trách mẹ vợ.

Bà Phượng nhìn thấy cục giấy anh đang cầm trong tay, dường như ý thức được điều gì đó:

- Trong túi đựng giấy tờ sao? Ôi thôi! Lúc đó mẹ chỉ sờ qua bên ngoài túi áo nên chẳng phát hiện ra cái gì, mẹ cũng không nghĩ bên trong túi ngực còn có đồ, trước đây con không cất thứ gì trong cái túi nhỏ đó mà, sao giờ đột nhiên lại cất đồ ở đây? Là giấy gì vậy? Có quan trọng không?

Lý Dương đang cau mày, anh không trả lời mà chỉ bực bội nói:

- Mẹ, trước khi giặt áo, sao mẹ không kiểm tra kỹ càng chứ...

Điền Ca bỗng ngẩng mặt khỏi bàn thiết kế, cô nhìn về phía Lý Dương:

- Sao anh lại nói với mẹ như thế? Mẹ giặt áo cho anh, anh không có lấy một lời cảm ơn, lại còn trách móc cái gì? Mẹ chiều anh quá nên anh đâm nhờn thế hả? Sau này anh tự đi mà giặt lấy quần áo, khỏi phải oán trách gì nữa.

- Không phải chuyện của con, nói ít vài câu được không? – Bà Phượng lườm con gái rồi quay sang hỏi Lý Dương, - Đầu đuôi sự việc thế nào? Là giấy gì vậy? Có quan trọng không?

Lý Dương chưa kịp trả lời thì Điền Ca đã chêm vào:

- Lý Dương, việc này không liên quan tới mẹ, là em nhờ mẹ giặt đấy, lúc đó trên áo của anh toàn mùi rượu thôi, hơn nữa em thấy thời tiết cũng nóng lên rồi, không thể mặc được chiếc áo đó nữa, thế nên không giặt thì đợi nó bốc mùi à? Ở nhà ngoài treo nhiều quần áo như vậy, dồn đống đến phát hoảng, cái nào không mặc đến thì nhanh nhanh mang giặt để cất chứ sao nữa? Giặt mà cũng mang tội ư?

Trước mặt mẹ vợ, Lý Dương tự cảm thấy mình đã ăn nói thất thố, anh không đôi co với Điền Ca mà quay sang nhìn mẹ vợ, cố ra vẻ như không có chuyện gì.

- Mẹ, không sao đâu, không có vấn đề gì đâu ạ. Mẹ bận rộn cả ngày rồi, giờ không còn sớm nữa, mẹ nghỉ ngơi đi ạ.

Bà Phượng nhìn anh, bụng đầy hoài nghi.

- Thực sự không sao chứ?

Lý Dương gật đầu, quả quyết nói:

- Không sao thật mà, mẹ nghỉ ngơi đi.

Nét mặt bà Phượng có phần mệt mỏi, bà quay người trở về phòng ngủ phía nam, nhẹ nhàng mang theo chiếc áo khoác của Lý Dương lên trên đó phơi tiếp cho khô.

Lý Dương cũng quay về phòng ngủ của hai vợ chồng, anh ngồi xõm dưới nền nhà, bật chiếc đèn bàn ở trên cái tủ thấp rồi đem cục giấy ban nãy lại gần ánh đèn. Anh xem đi xem lại, cuối cùng cũng tìm ra được mép giấy, anh không dám mạnh tay, cẩn thận gỡ mảnh giấy ra từng chút một. Ấy thế mà, anh vừa mới chạm tay vào thì mép giấy đã nát ngay.

Trong đầu Lý Dương dội lại những tiếng ồn ã và trái tim anh dường như rớt xuống vực thẳm.

Vốn dĩ cục giấy này là một tờ giấy có chữ viết.

Vả lại nó không phải là một tờ giấy loại thông thường, mà là một tờ giấy biên nhận:

Hôm nay Lý Dương cho tôi mượn hai mươi vạn nhân dân tệ chẵn (dùng riêng), kỳ hạn sử dụng là hai tuần lễ, tức là bắt đầu từ hôm nay tới ngày x tháng x năm 20xx, hoàn trả hết trong một lần. Tôi viết giấy biên nhận để làm căn cứ, dựa vào giấy này làm bằng chứng.

Người mượn tiền

NGUY XUÂN PHONG.

Thời gian ký tên là ba ngày trước.

Lý Dương ngồi thờ trên tấm thảm sàn nhà, đầu óc hỗn độn quay cuồng, trong lòng thì rối như tơ vò. Đầu ong ong đến mức tưởng chừng như trong khoảnh khắc anh mắc kẹt giữa một bầy côn trùng lúc nhúc nhúc với hàng trăm cái chân đang cào cấu cõi lòng và muôn cái miệng cắn xé trái tim anh.

Sau khi rửa mặt xong, Điền Ca đẩy cửa vào, cô nghiêng đầu, chăm chú nhìn sắc mặt của anh một lúc lâu.

- Sao thế? – Cô hỏi.

Hình như Lý Dương không nghe thấy vợ hỏi, anh không có chút phản ứng gì.

- Có chuyện gì à? Sao lại ngẩn người ra thế? – Cô lại hỏi.

- Ngẩn người ư? – Anh chợt ngẩng đầu lên nhìn cô và kiềm chế cảm xúc ngay lập tức, anh cố giấu cục giấy đang cầm trong lòng bàn tay, cố gắng hết sức để giọng nói giữ được sự bình thản, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra. Mọi người đều mệt mỏi suốt cả ngày, cần phải được nghỉ ngơi, giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, anh tuyệt đối không thể tạo ra chấn động lớn cho gia đình, làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cả nhà, - Anh không sao, có chuyện gì thế? Em vẫn chưa ngủ à?

- Em chuẩn bị đi ngủ đây, còn anh lúc nào mới ngủ? – Cô nhìn anh dò hỏi.

- Anh đi ngủ ngay bây giờ thôi.

- Vậy anh không ra rửa mặt đi? Đã mấy giờ rồi?

Lý Dương đứng bật dậy, đi vào phòng vệ sinh. Khi anh quay trở lại, Điền Ca đã nằm xuống giường, nhưng cô vẫn mở to đôi mắt sáng ngời, không hề có chút dấu hiệu nào của cơn buồn ngủ.

Lý Dương nằm bên cạnh cô, nhắm chặt mắt lại.

- Tờ giấy của anh rốt cuộc là giấy gì? Ngân phiếu định mức kế toán? Hóa đơn vật tư? Rất quan trọng à? – Điền Ca nằm nghiêng sang bên chồng, quàng cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy ngực anh.

- Không sao, đấy chỉ là một tờ hóa đơn bình thường, không có gì đáng lo đâu, anh sẽ nghĩ cách xử lí, em đừng bận tâm. – Lý Dương không buồn nhắc mí mắt lên, anh nói đại cho qua chuyện.

- Anh buồn ngủ rồi à? Sao anh vội nhắm tịt mắt thế?

- Em có chuyện gì à?

- Em vẫn chưa bàn bạc với anh chuyện nhà ở mà.

- Anh mệt lắm rồi, để ngày mai hãy nói nhé.

Trong phòng ngủ yên lặng. Lý Dương với tay tắt đèn. Ánh trăng giống như một dòng sông bạc, len lỏi theo cửa sổ trên mái nhà tràn vào căn phòng nhỏ, không gian như được bao trùm bởi một dải lụa mỏng đầy duyên dáng.

- Hôm nay Chu Lệ Sánh kết hôn đấy! – Điền Ca lại buông một câu.

- Ừ.

- Cô ấy mời cả hai vợ chồng mình mà anh chẳng chịu đi, dù sao chuyện của bạn em từ trước tới giờ anh vẫn không để tâm, thế nên em đành đi đại diện cho hai vợ chồng vậy.

- Anh làm gì có thời gian chứ? Người ta thường kết hôn vào cuối tuần, đằng này cô ấy thật là ngược đời, hôm nay là thứ mấy? Công việc của cơ quan còn bận ngập đầu ra đấy, sao anh đi dự đám cưới được chứ?

- Người ta không thể chọn bừa ngày làm đám cưới, mà phải tra cứu dương lịch và âm lịch sao cho hợp với ngày đại cát. Người ta chọn ngày lành lại còn phải xem anh có thời gian không ư?

- Được rồi, được rồi, em không buồn ngủ à? Ngủ đi. – Lý Dương không có chút hứng thú nào với câu chuyện của cô.

- Em không buồn ngủ. – Cơ thể Điền Ca kề sát người anh, cô gác chiếc chân dài, giống như một cây mây mảnh dẻ lên người anh, - Nhưng đây là cuộc kết hôn chớp nhoáng, từ khi quen biết đến lúc lấy nhau chưa đầy ba tháng, hai bên đều không hiểu nhau được bao nhiêu, anh bảo liệu sau này họ có hạnh phúc không?

- Hạnh phúc hay không hạnh phúc là chuyện của người ta, em lo nghĩ nhiều như vậy làm gì?

- Bạn thân của em mà, làm sao em có thể thờ ơ giống như anh? – Điền Ca mơ màng nói tiếp, - Cho dù nói như thế nào thì tóm lại, vẫn là cô ấy lấy được chồng giàu. Mấy cô nàng óc ngẩn trong cơ quan em không chấp nhận nổi chuyện này, cứ rêu rao rằng: Chu Lệ Sánh dựa vào cái gì chứ, bằng cấp thì không cao, cứ cho là đáng dập cũng tạm được đi nhưng tuổi tác không chiếm ưu thế, gái lỡ thì đã hơn ba mươi tuổi mà còn lấy được ông chồng có điều kiện tốt như thế...

- Em là bạn thân của cô ấy mà sao cũng nói như thế? Không phải em đang đổ kị với cô ấy đấy chứ? – Lý Dương lên tiếng trả lời.

- Em đổ kị với cô ấy làm gì? Đây là em kể lại cách nhìn của người khác thôi, em vui mừng thay cho cô ấy còn không kịp nữa là. Cô ấy kén chọn nhiều năm như vậy, mãi đến 31 tuổi mới chịu lấy chồng làm bố mẹ lo lắng đến bạc đầu, chẳng phải là đã tìm được một người chồng có tiền sao? Mà để tìm được người như thế thì đâu dễ dàng gì? Không như em, vội vội vàng vàng đi lấy chồng, hồi đó ngay cả kén chọn một tí cũng không có.

- Có thật là em không kén chọn không? Cậu bạn N, còn có cậu bạn M, không phải đều bị em loại hết rồi ư? Sao em lại nói không kén chọn? nếu em hối hận thì ngay ngày mai anh sẽ cho em được tự do, anh thấy phương diện nào của em cũng hơn Chu Lệ Sánh cả, càng dễ lấy chồng giàu.

- Thôi đi mà, em đã chấp nhận số phận, lấy thì cũng lấy rồi, chồng em đương nhiên là tốt nhất, nếu không thì em đâu ở bên anh đến tận bây giờ chứ? – Mấy đầu ngón tay của Điền Ca gõ nhẹ lên lồng ngực của anh như đang đánh đàn, cô cười khúc khích, - À này, cô nàng Chu Lệ Sánh thực sự cũng có bản lĩnh lắm, em quen cô ấy đã nhiều năm nay, nhưng gần đây em mới phát hiện ra cô ấy có đôi mắt rất hợp hồn, đàn ông khó mà cưỡng lại được. Trước đây có những đàn ông đến với cô ấy, người ở đẳng đông, người ở đẳng tây, cũng chỉ là bốn cột thôi, không ngờ lần này, anh chàng họ Liễu đó lại thực sự động lòng, ngay cả bản thân Chu Lệ Sánh cũng không nghĩ đến hôn sự.

- Em vẫn chưa buồn ngủ à? – Lý Dương đẩy tay và chân của cô ra rồi trở mình, xoay lưng lại phía cô.

- Đồ đều, em không thèm đếm xỉa gì tới anh nữa. – Điền Ca bị Lý Dương làm cho mất hứng, thế là cô cũng trở mình quay đi.

Chưa được một lúc, cô đã trở mình quay lại.

- Chắc chắn là anh đã xảy ra chuyện gì đó rồi, anh mau nói cho em biết đi, rốt cuộc là chuyện gì? Không có chuyện gì xảy ra thì không đời nào anh có lỗi cư xử như thế.

- Xuân Phong mất rồi.

- Cái gì? – Dường như Điền Ca chưa nghe rõ.

- Xuân Phong gặp tai nạn giao thông, mất rồi.

- Ông trời ơi, đây là sự thật ư? Anh ấy xảy ra chuyện khi nào? - Điền Ca há hốc miệng, mắt tròn tròn và trong lúc bản thân vẫn vô cùng kinh hoàng, cô lại khép môi vào. Trong đầu cô chợt hiện ra dòng suy nghĩ kỳ quặc: Tại sao chứ, hôm nay vốn là một ngày rất may mắn mà, chả thế Chu Lệ Sánh mới ấn định ngày đại hỷ.

Quái gở, ngày đại hỷ của Chu Lệ Sánh – bạn thân của mình lại chính là ngày ra đi của Ngụy Xuân Phong – bạn thân của Lý Dương?

Lý Dương trở mình quay lại, anh nằm ngửa, cả người như không còn tí xương, toàn thân mềm nhũn như sợi mì. Từ buổi chiều tới giờ, anh đều cảm thấy đây không phải là thực, thế nhưng tiếng khóc vẫn văng vẳng bên tai, mãi không xua đi được.

Điền Ca lại nằm sát vào anh như để vỗ về, cô không nói lời nào mà chỉ lẳng lặng ôm anh thật chặt. Lý Dương đợi một lát lại xoay người đứng dậy, anh đi vào phòng vệ sinh, trên mặt chan chứa nước mắt. Anh vốc nước lạnh rửa mặt, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trong gương, Điền Ca đang khoác áo ngủ, lặng lẽ nhìn anh từ phía sau.

- Em xin lỗi, - Cô nói, - em không biết xảy ra chuyện như thế, lẽ ra anh nên nói sớm hơn với em.

- Ừ! – Lý Dương thở dài, - Nói ra cũng có tác dụng gì đâu? Ngoài việc đem lại những cảm xúc tiêu cực thì có thể xoay chuyển được kết cục vụ tai nạn giao thông này không?

Lý Dương trở lại giường, anh mệt mỏi nhắm chặt đôi mắt lại, nhưng không hề buồn ngủ chút nào.

Trong đầu anh chứa đầy hình ảnh về cái chết của Ngụy Xuân Phong và chuyện cho vay hai mươi vạn tệ.

Ngày hôm nay, quả thực Lý Dương đã chịu quá nhiều chuyện không may rồi. Trong một cơn tai bay vạ gió, Ngụy Xuân Phong đột nhiên mất đi mạng sống, thế rồi tờ giấy biên nhận việc anh cho Xuân Phong mượn hai mươi vạn tệ, chỉ trong một đêm cũng biến thành năm rác... Lồng ngực của anh bị nỗi đau thương cùng với sự hỗn loạn kìm nén. Anh rất muốn trò chuyện với vợ để khơi gợi đầu đuôi ngọn ngành những rối bời trong đáy lòng, nhưng trong đêm khuya yên ắng, bây giờ mà khơi chuyện ra thì biết

làm thế nào? Anh trút buồn phiền sang vợ để bản thân mình được nhẹ nhõm hơn chăng?

Lý trí mách bảo anh rằng, tuyệt không được nói ra chuyện anh cho Ngụy Xuân Phong mượn tiền. Nếu không thì, ít nhất cũng phải bưng bít chuyện này qua đêm nay. Mẹ vợ đang ở đây, nhất định không thể để cho bà biết chuyện. Hai mươi vạn tệ là tiền thủ phó[1] nằm trong kế hoạch mua nhà, do mấy gia đình gom góp lại mà là chuyện nhỏ sao? Đây là chuyện liều mạng đấy. Lý Dương đành dựa vào sự mệt mỏi và giấc ngủ để che giấu cái hồ sâu thăm thẳm trong lòng.

[1] Thủ phó là chỉ khoản tiền chi trả kỳ thứ nhất khi mua nhà. Người mua nhà không thể thanh toán toàn bộ tiền nhà trong một lần, vì thế họ chỉ đưa trước một phần, số còn lại ngân hàng sẽ cho vay.

Cái chết là một cột mốc tự nhiên của mỗi người. Và cái chết của bạn bè là một kiếp nạn tình cảm khó có thể chấp nhận. Điền Ca trở nên lạnh trí tức thì. Thấy Lý Dương trần trọc mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ nên cô cũng không yên tâm ngủ được.

- Anh lại đây, em xoa bóp cho anh một lúc nhé.

- Thôi, muộn lắm rồi, em đừng làm khổ mình nữa, em ngủ trước đi, cứ kệ anh.

- Anh không ngủ, thử hỏi em có ngủ được không?

Đêm đã về khuya, Điền Ca lại bật đèn bàn lên, cô khoác áo ngủ ngồi bên góc giường, sau đó vén một góc chăn, cứ thế nhấc từng chân của Lý Dương sang bên mình, tỉ mỉ xoa bóp căng chân và bấm huyết đạo ở gót chân để giúp anh dễ đi vào giấc ngủ.

Hai mươi vạn tệ hoàn toàn không phải là con số bình thường mà chắc chắn là con số lớn, bởi lẽ tiền lương của Lý Dương chỉ đủ để anh nuôi gia đình, chứ có dư dả gì đâu. Song, số tiền này có được cũng không phải là do anh lạm dụng công quỹ hay giấu giếm người nhà tích lũy vốn riêng, đây chính là số tiền cả hai gia đình nội ngoại của vợ chồng anh góp nhặt lại, trong đó bao gồm cả khoản tiền mồ hôi nước mắt của mẹ Điền Ca.

Mấy tháng trước, Yến Sơn Đình nằm trên đường Tùng Lĩnh bắt đầu mở phiên giao dịch nhà đất, Điền Ca kéo Lý Dương đi xem nhà, nhưng vì hai người đến muộn nửa ngày nên bên đó thông báo đã bán hết nhà ở. Thế mà, ở trong phòng kinh doanh, khách hàng vẫn kéo đến đông như trẩy hội, chen chúc náo nhiệt, người mua nhà đi tốp năm tốp ba, có những cặp vợ chồng trẻ và những cặp vợ chồng đã đứng tuổi, lại còn có gia đình đưa cả ba thế hệ cùng tới. Nguồn cung nhà ở đang thiếu hụt trong khi nhu cầu thì cao, nhiều người đổ xô đầu cơ tích trữ nhà đất. Tình hình cung không đủ cầu như vậy rất có lợi cho chủ thầu, đám nhân viên trong phòng kinh doanh cũng cật lực làm cao, chẳng thèm ngó ngàng gì đến khách hàng.

Lúc ấy, khuôn mặt của Điền Ca rõ ràng đang bao phủ một nỗi thất vọng tột cùng thì bỗng có một cô gái ở phòng kinh doanh bất động sản chủ động tiếp đón, giống như chiếc phao cứu mệnh đột nhiên xuất hiện đã đem lại cho Điền Ca hy vọng mới.

- Nhà ở của đợt một, chúng tôi đã bán hết rồi, còn đợt hai chưa mở phiên giao dịch, nếu chị thực sự muốn mua nhà của chúng tôi thì hãy đợi đợt hai, nhà tốt chỗ ngại chờ đợi.

Điền Ca vội tranh thủ cơ hội hỏi thêm:

- Khi nào bắt đầu phiên giao dịch đợt hai?

- Thời gian cụ thể vẫn chưa ấn định, chị có thể để lại số điện thoại liên lạc, khi bắt đầu phiên giao dịch tôi sẽ thông báo cho chị.

- Giá cả đợt hai đại khái thế nào? Sẽ tăng giá à?

- Hiện tại giá nhà ở đều tăng cao, đợt hai có khả năng cũng sẽ dao động cao hơn một chút.

- Sẽ dao động trong khoảng bao nhiêu?

- Vẫn chưa biết, chúng tôi phải đợi cấp trên thông báo đã.

- Thế dự kiến tăng bao nhiêu vậy?

- Cũng chưa biết được, chúng tôi đang đợi tin tức.

- Dựa vào kinh nghiệm của mình thì cô dự đoán giá nhà sẽ dao động rất nhiều phải không?

- Hẳn là chị không biết rồi, giá nhà đợt một là một vạn bốn nghìn tệ một mét vuông, tôi đoán giá nhà đợt hai sẽ tăng thêm mấy trăm tệ nữa.

Nhận được trả lời, Điền Ca kéo Lý Dương đang ngồi trên ghế sofa ở phòng kinh doanh tới một nơi yên tĩnh ngoài cửa lớn, hai người bàn bạc nửa tiếng, sau đó đưa ra quyết định đặt trước một căn hộ loại nhỏ của đợt hai. Điền Ca quay lại phòng kinh doanh, tìm đến cô gái kia xin ý kiến:

- Khi bắt đầu phiên giao dịch làm thế nào mới có thể kịp thời chọn được nhà? Làm sao biết được khi vừa mở phiên giao dịch thì đơn vị đã bán hết nhà hay chưa?

Cô gái nói:

- Hạ tuần đợt hai thì chúng tôi bắt đầu nhận trù[2], đầu tiên anh chị giao tiền nhận trù để lấy tư cách hội viên VIP, như vậy đến khi mở phiên giao dịch, anh chị có quyền ưu tiên được chọn nhà.

[2] Nhận trù là một thủ đoạn marketing trong lĩnh vực nhà đất, thể hiện giao ước của chủ thầu với người mua nhà, bao gồm các khâu: Đầu tiên là người mua nhà tới chỗ chủ thầu điền thông tin cá nhân, sau khi giao một khoản tiền thành ý sẽ được nhận một giấy chứng nhận gọi là thẻ VIP hay thẻ nhận trù để có một số ưu tiên trong chọn nhà, giảm giá mua.

- Nói cách khác, nếu như không làm hội viên VIP thì không có tư cách chọn nhà sao?

- Cũng không phải là không có tư cách chọn nhà mà quan trọng là chúng tôi thường ưu tiên khách VIP chọn nhà xong thì không còn nhà để cung cấp cho người không được ưu tiên nữa.

Điền Ca kéo Lý Dương đến công trường xem thử, kế hoạch đợt một là 25 tầng, giờ mới xây đến tầng thứ tư, còn kế hoạch đợt hai thì dựa trên nền tảng của kế hoạch đợt một để phác thảo những thiết kế về loại hình căn hộ, chất lượng công trình, kết cấu... thứ người mua nhà nhìn thấy chỉ là sa bàn, bản thiết kế và những con số lý thuyết mà thôi. Vì vậy Lý Dương cho rằng dự án không sát thực tế. Điền Ca lại nói:

- Thị trường không giống nhau, bây giờ không phải là mấy năm trước, mua nhà mới đều như vậy mà, muốn mua nhà có sẵn chỉ có thể là nhà second hand... Nếu không chúng ta làm thẻ VIP trước, đến lúc đó nếu như không chọn được căn hộ vừa ý hoặc là trong thời gian chờ đợi mình xem được căn hộ nào khác phù hợp hơn thì rút thẻ chẳng phải là xong ư? – Điền Ca lại chạy tới chỗ cô gái phòng kinh doanh hỏi dò và được trả lời rõ ràng: Trước khi bắt đầu phiên giao dịch và trước thời hạn sau cùng của phiên giao dịch chọn nhà, nếu như quý khách không muốn mua nhà thì bất cứ lúc nào cũng có thể rút thẻ VIP vô điều kiện, có điều chủ thầu không chi trả tiền lãi.

Cứ như vậy, sau một tuần, Lý Dương cầm hai mươi vạn tệ tới làm thẻ VIP, ký thỏa thuận nhận trù. Trong hai mươi vạn tệ đó, có mười vạn tệ là

tiền tích góp sau mười năm đi làm của Lý Dương và chín năm đi làm của Điền Ca; tám vạn tệ đến từ sự chi viện vô tư của bà Phượng. Ngoài ra hai vạn tệ là của em gái Lý Dương, mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh và đi làm chưa đầy một năm, cô mang toàn bộ số tiền mình dành dụm được cho anh trai để báo đáp công ơn trước đây anh tài trợ tiền đi học cho cô. Ban đầu Điền Ca giữ hai mươi vạn tệ, nhưng hôm làm thủ tục nhận trù lại rơi vào thứ Hai, mà thông thường thứ Hai là ngày phòng siêu âm của bệnh viện bận rộn nhất, xin nghỉ rất khó khăn và càng không thể chuồn ra ngoài được. Cho nên trước hôm làm thủ tục nhận trù, Điền Ca đã giao phó việc làm thẻ VIP cho Lý Dương, thúc giục anh đi làm. Trong khi đó, sáng thứ Hai, cơ quan của Lý Dương cũng có hội nghị thường lệ, lãnh đạo tập đoàn đều tham gia, anh đâu thể phân thân được. Anh đề xuất thứ Ba hay thứ Tư đi làm thẻ nhưng Điền Ca nói: “Thứ Ba, thứ Tư á? Đừng nói là đến muộn một ngày, cho dù chậm một giờ thôi, số thứ tự thẻ VIP đã bị đẩy lùi ra sau, nay mai chọn nhà sẽ phải xếp hàng hít phía cuối rồi không được ưu tiên nữa thì làm thẻ nào?”. Thế là không còn cách nào khác, sáng thứ Hai Lý Dương mượn cớ đi ngân hàng làm nghiệp vụ để chuồn khỏi cơ quan, đến phòng kinh doanh bất động sản làm thủ tục nhận trù. Vì thẻ nhận trù không thể làm thay người khác nên Lý Dương đã dùng chứng minh thư của mình.

Cũng bởi vì có nhận trù của Yến Sơn Đình lót đáy, nên thời gian đó, Điền Ca không nôn nóng và hăng hái đi xem nhà nữa. Mặc dù vậy, cô cũng tranh thủ đi xem mấy phiên giao dịch nhà đất khác cùng với nhà second hand nhưng không còn thành tâm như lúc đầu, xem tới xem lui cũng không chọn được căn nhà phù hợp, vì vậy cô càng đặt hi vọng ở Yến Sơn Đình hơn. Nhưng cô đợi hết tháng này qua tháng khác mà vẫn bật tắt, Yến Sơn Đình không có thông báo mở phiên giao dịch nhà đất đợt hai. Không thể tiếp tục khoanh tay ngồi nhìn giá nhà đang tăng lên vù vù, cô chạy đến phòng kinh doanh nghe ngóng nhiều lần, lòng kiên nhẫn của cô cũng bị thời gian mài mòn dần. Và có lẽ chủ thầu cảm thấy lúc này chính là thời cơ thích hợp nhất để tung nhà ở ra, nên ngay sau đó Yến Sơn Đình đã bắt đầu phiên giao dịch.

Hôm đó, Lý Dương đang ngồi trong phòng làm việc thì nhận được điện thoại của cô gái phòng kinh doanh bất động sản:

- Chào anh Lý Dương, ngày mai chúng tôi bắt đầu phiên giao dịch nhà đất, anh nhớ kĩ thời gian tới chọn nhà nhé.

- Giá nhà khởi điểm là bao nhiêu?

- So với các đơn vị khác, giá nhà của chúng tôi vẫn là rất thấp đấy, hội viên VIP có thể được hưởng chiết khấu 10%, giá nhà đợt hai trung bình là hai vạn một nghìn tệ, trước mắt chúng tôi chỉ còn căn hộ loại lớn, diện tích trên 144 mét vuông.

Lý Dương sốt ruột hỏi tiếp:

- Chúng tôi là hội viên VIP mà vẫn không được chọn nhà ư, sao chỉ còn lại căn hộ loại lớn thế?

Cô gái giải thích:

- Đợt hai có tổng cộng hơn hai mươi căn hộ loại nhỏ, diện tích dưới 100m², nhưng có hơn hai trăm hội viên có sổ thứ tự thẻ VIP trước anh chọn rồi. Vì vậy, chỉ trong nửa giờ đồng hồ bắt đầu phiên giao dịch thì căn hộ loại nhỏ đã được chọn mua hết rồi. Nếu anh còn muốn chọn nhà thì khẩn trương qua đây, hiện tại, căn hộ loại lớn cũng chỉ còn từ tầng hai mươi trở lên, giá bán vào khoảng hai vạn ba nghìn tệ, hai vạn bốn nghìn tệ...

Lý Dương trở mắt ngạc nhiên, giá nhà tăng cao tuy có nằm trong dự kiến, nhưng có điều anh không ngờ giá cả lại leo thang lạ lùng như thế. Những căn hộ có diện tích trên 144 m² không thuộc loại nhà ở phổ thông mà là nhà cao cấp, đây là điều Lý Dương và Điền Ca không dám nghĩ tới. Hai người cũng biết, đối với nhà chung cư, căn hộ càng lên nằm trên cao thì càng đắt, cho nên họ dự định mua căn hộ dưới tầng thấp, và lại là căn hộ

loại nhỏ, bây giờ thì vừa khéo, họ chỉ có thể chọn nhà cao cấp thôi. Lý Dương vội đem tình hình này nói lại với Điền Ca, cô khóc nức nở.

- Bọn họ dựa vào cái gì mà đòi tăng giá bán lên gấp đôi chứ? Công trình đợt hai không cải thiện vật tư cũng như chất lượng nhà ở, vị trí còn chẳng bằng đợt một. Chỉ vì mình mua sau bốn tháng mà phải chịu thiệt thòi này sao? Lao động bao nhiêu năm đều bị cướp trắng ư? Em không chấp nhận được!

Chớ nói là không thể chấp nhận, kể cả có chấp nhận thì khoản tiền trả đợt đầu tự dưng tăng lên gấp đôi, trong nhà chẳng có đủ tiền, thế thì còn chọn nhà cái nổi gì. Vì vậy hai người quyết định rút lại thẻ VIP. Lúc này, bà Phụng nhắc nhở.

- Hai mươi vạn tệ của chúng ta không thể để cho chủ thầu gian trá dùng không hơn bốn tháng được, chí ít gửi ngân hàng còn có lãi nữa là. Hay là thử đi hỏi họ, liệu có thể nhượng lại số thẻ hay không? Kiểm chút phí cũng được mà.

Thế rồi bà đích thân chạy tới phòng kinh doanh và nhận được câu trả lời là: Không chọn nhà chỉ có thể rút thẻ VIP, chứ không được sang tên thẻ cho người khác. Hơn nữa, chủ thầu kiên quyết giữ vững lập trường, không làm sao xoay chuyển được tình thế. Bà Phụng nghĩ, mấy năm nay Lý Dương lăn lộn ở Thanh Đảo, hẳn là quen biết vài người có máu mặt. Thế là bà liền bảo Lý Dương thử nghĩ cách tìm đến chủ thầu, sửa lại tên thẻ VIP để kiểm chút phí trung gian. Nếu có thể kiếm được ba vạn tệ, cho dù là một hai vạn tệ, chẳng phải vẫn mua được một hai mét vuông nhà vệ sinh hay sao? Song Lý Dương dứt khoát từ chối, chỉ vì một mét vuông nhà vệ sinh mà chạy vạy khắp nơi tìm người mua thẻ, thế thì chẳng khách nào tên chuyên buôn thẻ à? Lại còn chưa tính tới việc mắc nợ ân tình với người ta nữa. Về chuyện này, Điền Ca tuy ủng hộ mẹ, nhưng cô cũng biết chồng mình, anh là người thà chịu tội chứ không bao giờ muốn làm kẻ cúi đầu

trước người khác, nếu không có vợ con cũng chẳng đến nỗi phải cùng anh chịu vất vả và khổ cực trong nhiều năm như thế.

Sau cùng, hai vợ chồng buộc phải chấp nhận hiện thực, rút thẻ VIP. Tất nhiên, khi đi rút thẻ Lý Dương vẫn phải ra mặt, chủ thầu trả lại tiền theo hình thức chi phiếu, chuyển khoản ngân hàng. Và thế là, giống như một định mệnh, hai mươi vạn tệ nằm gọn trong thẻ ngân hàng của Lý Dương. Đối với Điền Ca mà nói thì việc cô hay Lý Dương giữ tiền cũng như nhau cả thôi, cô chỉ cần dặn anh giữ tiền ổn thỏa để đề phòng lại dùng đến lần nữa, chứ cô không yêu cầu anh phải chuyển số tiền vào tài khoản của mình ngay lập tức.

Ấy vậy mà, chẳng mấy chốc Lý Dương đã lẳng lặng đem số tiền cho Ngụy Xuân Phong mượn. Mặc dù hai người giao hẹn với nhau thời gian mượn tiền là hai tuần lễ. Nhưng, Lý Dương không tiên liệu được rằng, trong mười bốn ngày ngắn ngủi, Điền Ca đã tìm được căn hộ ưng ý và cần dùng đến số tiền, đồng thời anh năm mơ cũng không ngờ tới, anh vừa cho Ngụy Xuân Phong mượn tiền chưa quá ba ngày thì anh ấy lại gặp tai nạn giao thông, ra đi đột ngột đến thế.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cuộc Sống Trong Căn Nhà Nhỏ Bé

Lý Dương và Điền Ca đã sống với nhau sáu năm trong một căn gác xép bé tẹo, nằm trên tầng bảy của một tòa nhà chung cư xập xệ, thuộc khu Lục Tiểu, phía sau Phù Sơn. Căn gác xép này có tổng diện tích lên đến 70m², nhưng thật ra diện tích sử dụng thì hạn hẹp lắm, bởi lẽ chỗ hẹp nhất chỉ vền vện có một mét còn chỗ rộng nhất thì cũng chỉ tròn trèm năm mét, phòng vệ sinh có diện tích 3m², vừa khéo chiếm lĩnh không gian thoáng đáng nhất.

Dù vậy, gác xép vẫn có đầy đủ mọi thứ chẳng khác nào một ngôi nhà hoàn chỉnh. Bước vào cửa là phòng khách, chỗ cao nhất phòng là bốn mét rưỡi và thấp nhất là một mét; bức tường hướng nam có hình thang, hai đầu bên trái bên phải không cân xứng nhau; còn bức tường hướng bắc có hình chữ “nhân”[1] chúc đầu thoải thoải. Vị trí gian phòng không cân đối này có diện tích khoảng 12m², cùng một lúc phải kiêm nhiệm nhiều chức năng, như phòng làm việc, phòng ăn, phòng vui chơi của trẻ con...

[1] Ở đây chỉ hai bên trái và phải của bức tường được xây dốc thoải thoải.

Phòng ngủ phía nam, rộng hơn 15m², đây là gian phòng có vị trí đẹp nhất và cũng là nơi rộng rãi nhất. Có điều, Lý Dương cao một mét tám, nếu cứ thẳng lưng mà bước vào phòng thì chắc chỉ đi được chừng ba bước thôi, chứ đến bước thứ tư thì thế nào cũng va đầu vào trần nhà. Nói là vậy nhưng một bước ở đây cũng tương đương với khoảng một mét, xem ra ba bước cũng không phải ít đâu, không gian sử dụng của phòng này đã gần đạt chuẩn rồi. Trong phòng có một cửa sổ lớn đầy ánh sáng, một chiếc giường

đôi, một cái tủ áo và một cái bàn làm việc đảm nhiệm cả vai trò của bàn trang điểm. Trước khi có con, nơi đây là tổ ấm yêu thương của Lý Dương và Điền Ca. Từ khi Ni Ni cất tiếng khóc chào đời, Điền Ca ở cữ trong phòng này và sau đó quyết định ở đây luôn để tiện cho con bú mớm. Một nhà ba người rúc trên một chiếc giường chật chội, hôm nào thì nửa đêm nửa hôm con bé quấy khóc làm Lý Dương mất ngủ, hôm thì anh đi tiếp khách tới khuya mới về làm ảnh hưởng giấc ngủ hai mẹ con. Vì vậy, Lý Dương quyết định chuyển đến phòng ngủ ở phía bắc, nhường phòng ngủ phía nam cho hai mẹ con. Trong quá trình nuôi Ni Ni khôn lớn, bà Phượng là người chăm bẵm con bé, đồng thời cũng phục vụ cả gia đình Điền Ca nên bà cũng thường ở lại mấy ngày. Mỗi lần bà sang, Điền Ca lại về phòng với Lý Dương, phòng ngủ này trở thành gian phòng yêu thương của hai bà cháu.

Phòng ngủ phía bắc rất nhỏ, tổng diện tích không quá 10m², chỗ thấp dưới một mét, chỗ cao chưa đầy hai mét rưỡi, khi bước vào phòng, nếu cứ thẳng lưng mà bước thì thế nào đầu cũng va trúng trần. Trước đây, gian phòng nhỏ bé này là nhà kho của Lý Dương và Điền Ca, đồ dùng linh tinh đều được chất đống ở đây, trong đó phần lớn là sách vở của hai vợ chồng. Có dạo họ cũng thanh lý đồ, những đồ dùng còn sử dụng được thì đem bán, còn không thì vứt bớt đi để có thêm không gian sử dụng. Hai vợ chồng mua tấm đệm Simmons, trải ra sàn nhà, sau đó trang trí một vài bức tranh đơn giản xung quanh tường và mái dốc, thế là họ đã có thêm một phòng ngủ ấm cúng.

Có điều, khi nằm ngủ nhất định phải quay đầu về hướng nam, nếu như quay đầu về hướng bắc, thì không có cách nào ngồi dậy được, bởi lẽ bức tường ở đây chỉ cách sàn nhà chưa đến một mét.

- Phòng này đẹp nhỉ! – Điền Ca nói.

- Đương nhiên là đẹp rồi! – Lý Dương đáp.

Khi mới chuyển sang, cả hai vợ chồng cùng có sự nhìn nhận giống nhau về căn phòng này, nhất trí đến kinh ngạc. Hồi đó Điền Ca còn không tiếc lời ca ngợi: “Thực ra đầu quay về hướng nam, chính là hướng ngủ tốt nhất đấy. Theo y học, trong hệ thống tuần hoàn máu của cơ thể con người, động mạch chủ và tĩnh mạch chủ là quan trọng nhất, chúng chạy dọc từ đầu đến chân. Vì vậy, khi nằm xoay đầu về hướng nam thì hướng vận chuyển của động mạch chủ và tĩnh mạch chủ cũng thuận theo hướng từ trường của trái đất, đây chính là phương pháp hữu hiệu để có được giấc ngủ ngon”.

Những lời Điền Ca nói, đương nhiên là đáng tin cậy rồi. Vì bản thân cô từng là một sinh viên xuất sắc, được đào tạo bài bản về y học; hơn nữa, bố cô lúc sinh thời cũng là một thầy thuốc Đông y có tiếng. Xuất thân từ một gia đình nhiều đời theo nghiệp bốc thuốc chữa bệnh nên những điều cô nói về vấn đề dưỡng sinh, bảo vệ sức khỏe là hoàn toàn có căn cứ.

Lý Dương còn mơ màng hơn cả Điền Ca: “Ban đêm nằm trên giường nhìn qua cửa sổ trên mái nhà, chúng mình sẽ được ngắm cả một bầu trời sao lấp lánh huyền diệu, vầng trăng sáng trong và thi thoảng lại có một vài gợn mây mỏng nhẹ trôi qua. Ôi chao! Thật là lãng mạn biết mấy! Căn phòng này tuy bình thường, nhưng dưới bàn tay của vợ yêu, đồ đạc được sắp đặt gọn gàng đâu ra đấy. Điều còn lại là chúng ta có biết hưởng thụ những điều thú vị này không? Quả thực là hưởng thụ không hết!”.

Lý Dương còn tự tay dán giấy tường màu vàng nhạt điểm những chiếc lá liễu xanh non, trông như hình dáng đôi lông mày dài thanh tú của Điền Ca khiến Điền Ca cảm giác như đang ở trong một ngôi nhà gỗ xinh xắn giữa rừng. Và rồi hai vợ chồng cô cùng đặt tên cho căn phòng nhỏ này là “cabin tình yêu”.

Đó là thời kỳ hạnh phúc của Lý Dương và Điền Ca. Trong rất nhiều vấn đề, hai người luôn có chung quan điểm, kẻ tung người hứng, lúc nào cũng hiểu ý nhau. Phải nói rằng, con người Điền Ca rất tốt, cô biết thích ứng với mọi hoàn cảnh, không có tính cách tranh đua hơn kém, điều đó làm

Lý Dương luôn cảm thấy cuộc sống ngọt ngào tràn đầy hạnh phúc, không có bất kỳ gánh nặng hay áp lực nào hết.

Nhưng đây chỉ là Điền Ca của “thời kỳ hạnh phúc”, là một Điền Ca ngây thơ trong sáng chưa nhuốm bụi trần, giống như một đóa hoa cúc đang nở xòe dưới ánh nắng chan hòa. Điền Ca của thời đó đã để Lý Dương được trải nghiệm trọn vẹn sự ngọt ngào và hạnh phúc của cuộc sống vợ chồng son nên cũng vì thế anh lại càng quấn quýt, yêu thương cô hơn bội phần.

Tuy nhiên, con người ta sống trong một xã hội phức tạp, muôn hình vạn trạng, cũng giống như vạn vật trên thế gian này, luôn luôn biến đổi, xoay chiều, hoặc là tin hìn hoặc là cực lớn. Nhất là ngày này qua ngày khác được chứng kiến cuộc sống của mọi người xung quanh và đồng nghiệp trong bệnh viện thay đổi đến chóng mặt, dù có là tuýp người hồn nhiên và lãng mạn thì cũng bị dao động về tư tưởng. Điền Ca cũng không phải là ngoại lệ, cô đâu thể giữ mãi sự hồn nhiên như thế. Không biết từ khi nào, hai vợ chồng thường xuyên bất đồng ý kiến.

Đối với bất đồng nhỏ theo kiểu sáng nắng chiều mưa thì trong vòng mười hai tiếng đồng hồ, hai vợ chồng sẽ lại làm hòa với nhau. Còn với những bất đồng nghiêm trọng, chẳng hạn như chuyện nhà cửa hay nuôi dạy con cái thì chẳng ai chịu nhường nhịn ai, cuộc chiến hôm nay chưa dứt thì hôm sau đã lại tiếp tục.

Sự ngọt ngào chỉ duy trì được đôi ba năm, sau đó Điền Ca bắt đầu sinh ra chán ghét cuộc sống trong căn gác xép. Cô ước ao giá như mình cũng được ở trong những khu chung cư đang mọc lên như nấm, nhưng tiếc rằng cô chưa có đủ tiền nên chẳng thể ra tay được. Nhưng khổ nỗi, càng không dám ra tay thì giá nhà càng tăng lên vùn vụt, nước dâng đến đâu thì thuyền nổi lên cao tới đó, mơ ước của cô cứ mãi lùi xa tầm với.

Điền Ca nhẫn nại sống trong căn gác xép đến năm thứ sáu thì không thể chịu đựng được nữa, cô sắp sập đổ đến nơi rồi. Làm sao Lý Dương lại

không biết điều đó cơ chứ? Có điều, anh không tán thành việc cứ cầm đầu cầm cổ mua nhà trong lúc giá nhà đang điên cuồng nhảy vọt, không tính đến hậu quả mà cứ đâm đầu mua thì chỉ tổ làm nô lệ cho nhà ở cả đời. Nhưng Điền Ca lại cho rằng, thà cứ quyết đoán một lần cho xong còn hơn là lại tiếp tục phấp phỏng trông ngóng đến kiếp sau cũng chẳng có nhà mà ở, như thế chẳng phải là sẽ còng lưng làm nô lệ cả hai kiếp sao.

Lý Dương tủm tỉm nhìn vợ cười:

- Chúng ta có thể sống hai kiếp sao?

Điền Ca lập tức đáp lại:

- Hi sinh cuộc đời của chúng ta chưa đủ sao, lại còn kéo theo cả cuộc đời của con gái?

Mới nhìn qua thì thấy Điền Ca hiền lành, điềm đạm, nhưng thực chất bên trong cô lại là một người vô cùng ngoan cố. Ngày thường không có khúc mắc gì thì nói thế nào cô cũng tán đồng. Nhưng một khi xảy ra sự cố gì đó thì cô sẽ xoáy vào từng chuyện nhỏ nhặt, làm cho ngô ra khoai, chứ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Nhất là nửa năm lại đây, khi giá nhà nhảy vọt như tên lửa, Điền Ca càng trở nên kỳ dị, suốt ngày lân la tại các sàn giao dịch nhà đất, dò xét thị trường. Mỗi lần Thanh Đảo mở sàn giao dịch nhà đất mới, cô lại tràn đầy hưng phấn và kỳ vọng, nhưng rồi khi giá khởi điểm được niêm yết, cô lại chìm đắm trong đau đớn và thất vọng. Vì vậy, cô đành từ bỏ hi vọng ở những nhà thầu lớn, để bắt đầu dò hỏi bên môi giới nhà second-hand. Xem tình hình này, chắc là cô đã hạ quyết tâm một chân đạp bỏ cabin tình yêu của hai vợ chồng không chút quyến luyến.

Vấn đề nhà cửa đã chấm dứt thời kỳ hạnh phúc của Điền Ca.

Kể đó, thời kỳ hạnh phúc của Lý Dương cũng bị buộc phải chấm dứt theo.

Nếu như nói phiền não của Điền Ca chỉ giới hạn trong vấn đề nhà ở, thì Lý Dương ngoài phiền não ấy ra, anh còn đau đầu vì nỗi day dứt với vợ, hổ thẹn với gia đình và cảm giác thất bại nặng nề của một người đàn ông. Nó không chỉ dừng lại ở mức độ phiền não, mà hiển nhiên, rõ ràng và chính xác là nỗi thống khổ của đời anh.

Sống ba mươi ba năm rồi anh mới bắt đầu cảm nhận được nỗi thống khổ do những áp lực từ cuộc sống trắc trở đem đến.

2

Thành phố Thanh Đảo là quê hương của Ngụy Xuân Phong, nhưng không phải là nơi chôn rau cắt rốn của Lý Dương. Quê của Lý Dương ở tận huyện xx tỉnh Hà Nam, nói cách khác anh chỉ là người vùng khác phiêu bạt tới đây thôi. Dân ngoại tỉnh sinh sống trong một thành phố xa lạ mà không có batoong chống đỡ, cũng không thể nương dựa vào hậu phương, vốn dĩ đã gặp rất nhiều trở ngại; nếu lại còn muốn tự lập tự cường, thì chỉ e chẳng phải người có tài cán nổi bật hoặc bản lĩnh đặc biệt thì mọi ý nguyện tốt đẹp đều chỉ là giấc mộng mà thôi.

Mười năm trước, khi quyết định dừng chân tại thành phố xinh đẹp này, Lý Dương mới hai mươi ba tuổi, đang bồng bồng khí thế và tràn đầy hoài bão. Tuy vấn đề đầu tiên anh phải đối mặt là thuê nhà và mua nhà, nhưng thực sự anh không xem vấn đề nhà ở là chuyện quá khó khăn. Chưa có nhà thì sao chứ? Anh từng học Đại học Nhân dân Trung Quốc, là thủ khoa đầu vào trường cao đẳng thành phố xx, trong cuộc tuyển dụng đầy khốc liệt của tập đoàn CC, anh còn thắng được nữa là, lẽ nào cả đời lại không có nhà để ở?

Khi Lý Dương mới tới Thanh Đảo thì Ngụy Xuân Phong, cậu bạn thời đại học đã vào làm việc tại ngân hàng xxThanh Đảo. Mặc dù, Ngụy Xuân Phong đi làm chưa đến ba tháng đã mua được một căn hộ nhỏ để chuẩn bị kết hôn, nhưng đây là do anh bòn rút từ bố mẹ. Bòn rút tiền của bố mẹ là chuyện rất đáng xấu hổ. Đây là quan điểm của Lý Dương khi nhiệt huyết tuổi trẻ đương sức sôi, còn đến nay anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, ngay cả một gian phòng nhỏ cho riêng mình cũng chưa có, thế mà anh vẫn giữ khư khư cách nhìn cũ. Có điều, dẫu anh không nghĩ như thế thì bố mẹ anh cũng chẳng có gì cho anh bòn rút. Bố Lý Dương là viên chức bình thường của nhà sách Tân Hoa, thuở nhỏ ngoài sách để đọc ra thì mọi phương diện vật chất khác anh đều thiếu thốn, nhất là từ khi bố anh lâm vào cảnh nay ốm mai đau, quanh năm phải dùng thuốc. Chính vì hoàn cảnh ấy mà mẹ anh buộc phải cáng đáng mọi việc trong gia đình, không những phải chăm sóc chồng mà còn một nách nuôi nấng ba anh em Lý Dương. Để giảm bớt gánh nặng cho bố mẹ, tốt nghiệp phổ thông xong, người anh cả đã chủ động nghỉ học, hy sinh tiền đồ của mình vì gia đình. Khi Lý Dương và em gái lần lượt vào đại học, nhà anh lúc nào cũng trong tình trạng trống trải, xơ xác như bị kẻ trộm vào vơ vét hết sạch đồ đạc, cho nên đến năm thứ ba, anh đã đi làm part time để tự trang trải cuộc sống của mình.

Duyên phận giữa anh và Điền Ca cũng được bắt đầu từ việc đi làm thêm ấy. Hồi đó, Lý Dương là sinh viên Học viện Kinh tế Tài chính thuộc Đại học Nhân dân Trung Quốc, còn Điền Ca học tại một trường y có tiếng. Trong một đợt nghỉ hè, hai người cùng tham gia làm cộng tác viên cho một nhà xuất bản, anh biên tập mảng sách tài chính kinh tế, còn cô thì biên tập sách y học. Ông chủ nhà xuất bản đó nghe đâu rất giàu có, nhưng lại luôn tìm cách cắt xén thu nhập ít ỏi của các cộng tác viên. Ông ta mạnh mẽ tuyên bố nhân viên được bao cơm trưa, nhưng bữa cơm nào cũng chỉ có mỗi món bắp cải luộc chát ngắt, có khi chẳng bằng đám công nhân ở công trường kế bên. Thế nên, nhân một hôm ông ta không đến làm việc, Lý Dương hô hào cổ súy mọi người đòi cải thiện bữa ăn hoặc tăng lương, nếu không thì toàn thể bãi công. Đề xuất này được mọi người hưởng ứng nhiệt

liệt, và cũng vì thế mà anh đã lọt vào mắt xanh của Điền Ca. Chẳng biết là ai theo đuổi ai, chỉ biết là khi hai người vô tình nhìn lướt qua nhau thì thấy có một thứ cảm giác nào đó vô cùng kì diệu bén rễ từ trong đáy lòng, đâm chồi trở bông. Trái tim cả hai cùng lồi nhịp, ngọt ngào đến choáng váng.

Tình yêu của họ khởi đầu như vậy đấy. Điền Ca nhỏ hơn Lý Dương một tuổi, lại thêm thời gian học trường y mất những năm năm, cho nên lúc Lý Dương tốt nghiệp, cô vẫn còn phải học thêm hai năm nữa. Về sau, khi công việc của Lý Dương tại Bắc Kinh gặp khó khăn, dù rất muốn ở gần người yêu nhưng chính cô đã ủng hộ anh tới Thanh Đảo lập nghiệp. Tuy là người Thanh Đảo nhưng Điền Ca cũng chỉ sống ở ngoại ô thành phố. Khu Lý Thương vốn là một thị trấn nhỏ yên tĩnh bên rìa thành phố, ở đây ngoại trừ một số người bản địa, đa phần cư dân là người từ vùng khác đến kiếm sống, do không gánh nổi phí sinh hoạt nội thành nên buộc phải chuyển về đây. Vì thế, cho dù Thanh Đảo phát triển như thế nào thì môi trường sống ở đây vẫn lộn xộn, tạm bợ như cũ, xe đạp dựng ngay trước cửa, lơ là một chút là mất ngay. Từ khi còn rất nhỏ, Điền Ca đã tự thề với mình rằng, sau này nhất định phải thoát ly khỏi đây, ít nhất cũng phải tiến được vào khu vực nội thành. Sau này khi yêu Lý Dương, nhìn thấy các anh chị khóa trên ra trường trụ lại thủ đô kiếm sống cũng chẳng dễ dàng gì, thân phận bị coi rẻ như cóc nhái, nên khi có cơ hội, cô liền ra sức ủng hộ Lý Dương chuyển về Thanh Đảo, bởi cô nghĩ trở thành người nổi trội trong thành phố nhỏ bé này có lẽ cũng đơn giản hơn.

Hai năm đầu Lý Dương đi làm, đương nhiên là không có khả năng mua nhà. Lúc đó, ngoài tiền thuê nhà luôn nằm trong dự tính ra, anh đã tiết kiệm chi phí sinh hoạt tới mức tối đa, ngay đến xà phòng tắm hay bàn chải đánh răng cũng phải so giá chán chê rồi mới quyết định mua, nhưng bởi thu nhập của một nhân viên trẻ như anh quá thấp nên bất kể cắt giảm chi tiêu thế nào thì mua nhà vẫn là điều hết sức xa vời. Điền Ca may mắn hơn khi được nhận vào khoa siêu âm của một bệnh viện lớn. Khi công việc ổn định, hai người đã ra phường làm giấy chứng nhận kết hôn khi trong túi chỉ còn

đúng năm nghìn tệ để sắm sửa đồ dùng sinh hoạt, vì hạnh phúc mà chấp nhận sống quay quắt nghèo khổ.

Trong năm thứ ba Lý Dương đi làm, cơ quan từng có một đợt mua nhà trả góp dành cho nhân viên. Tiếc là hệ số lương của anh thiếu mất 0,5 nên để tuột mất căn hộ ở ven biển với diện tích 86m². Khi đó lãnh đạo đã an ủi rằng: “Cậu vẫn còn trẻ lại là người có tiền đồ, sau này nhất định sẽ còn có nhiều cơ hội, tính toán gì một căn hộ nhỏ? Đàn ông con trai nên có lý tưởng cao xa, đừng quá lưu tâm đến chút lợi ích trước mắt”. Lý Dương cũng nghĩ như vậy nên không quá bận tâm đến chuyện này, anh chỉ buồn rầu chút xíu rồi nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, vui vẻ trở về với quỹ đạo quen thuộc của mình.

Cứ ở mãi nhà thuê, nhiều lúc muốn mua sắm thêm đồ đạc hay trang trí nhà cửa cũng phải lưỡng lự. Đầu tư tiền bạc cho nhà thuê không khác gì việc ném tiền xuống nước, phí công nhọc sức mà chẳng được tích sự gì cả. Ví như có lần, Lý Dương và Điền Ca chi hơn một nghìn tệ làm bức tường nghệ thuật trong phòng ngủ, ai ngờ mới hết một năm, chủ nhà đột nhiên đòi nâng giá thuê nhà lên 50%. Tiếp tục ký hợp đồng hay không đây? Hai vợ chồng cùng nhau bàn tính, họ muốn ở tiếp nhưng do áp lực kinh tế quá lớn nên đành phải đi thuê nhà khác, phí hoài cả bức tường nghệ thuật vừa làm. Hay có lần hai người đi tản bộ, bắt gặp một cái bình sứ trông hay hay, Lý Dương muốn mua nhưng Điền Ca lại chần chừ một lát rồi gạt đi: “Bình hoa đắt như vậy mà làm gì, nhớ nay mai phải chuyển nhà nữa, va chạm đồ vỡ đâu đó, chẳng phải đáng tiếc ư?”.

Thấy quần áo của Điền Ca toàn nhồi nhét trong thùng giấy hết ngày này sang ngày khác, trông vô cùng tạm bợ nên Lý Dương muốn mua thêm tủ áo. Điền Ca vội nói khéo: “Chịu khó tạm bợ một thời gian, đợi đến khi mình có nhà riêng thì mua hẳn tủ gỗ xịn cho sướng!”.

Thời kỳ thuê nhà, bất kể cái gì cũng như là “đối phó”, sống đối phó, chuyện này đối phó, chuyện kia đối phó. Cảm giác đó thật chẳng dễ chịu

chút tí nào. Không chỉ vì sợ lãng phí không dám sắm thêm vật dụng trong gia đình mà đồ dùng của chủ nhà để lại cũng nay hỏng mai hư, thành thử lúc sử dụng cứ phải rón rén cẩn thận. Bình nóng lạnh lúc thì nóng phồng da lúc thì lạnh ngơ ngắt, qua mấy hồi khua môi múa mép với chủ nhà, quả thực họ cũng tìm người sửa chữa mấy lần, nhưng cuối cùng đâu cũng lại vào đấy. Lại còn cái vòi nước sống dờ chết dờ trong bếp, mỗi lần động vào nó là y như rằng có chuyện. Thế nên lúc nào Điền Ca cũng dặn đi dặn lại Lý Dương: “Anh nhẹ tay một chút, trong hợp đồng chủ nhà ghi rõ, đây là hàng hiệu những mấy trăm Đại dương[2] đấy. Nhỡ làm hỏng là phải bồi thường theo giá đó, vợ chồng mình có đến nổi không?”.

[2] Một loại tiền tệ thời xưa.

Ngán ngấm cái cảnh ăn nhờ ở đậu đến tận cổ nhưng mà hai vợ chồng vẫn phải chấp nhận nỗi đau khổ của việc thuê nhà thôi chứ biết làm thế nào.

Đến năm thứ tư Lý Dương ở Thanh Đảo thì gia đình nhỏ bé của anh trải qua hai việc lớn.

Một là, Điền Ca có thai. Mặc dù, về tư tưởng và tâm lý cùng với điều kiện kinh tế, thì họ chưa có sự chuẩn bị tốt để đón thêm thành viên của gia đình, nhưng người xưa chả nói “con cái là lộc trời cho” nên hai vợ chồng nở lòng nào từ chối. Khi ấy, thu nhập của hai vợ chồng cũng khá hơn so với mấy năm đầu, nhưng do có nhiều việc phải lo nên số tiền họ dành dụm chẳng được bao nhiêu. Vì tương lai của đứa con bé bỏng, hai vợ chồng trẻ nỗ lực kiếm thêm tiền, lại dè sẻn chi tiêu, tiền lương, tiền thưởng, tiền làm thêm giờ, một xu cũng không bỏ. Khi Ni Ni bé bỏng trong bụng của Điền Ca được sáu tháng, thì họ cũng để dành được một vạn tệ. Lúc đó, vừa khéo tới kỳ hạn thuê nhà, trong khi dự án mua nhà trả góp lần thứ hai của cơ quan Lý Dương vẫn xa lắc xa lơ, nên hai người hạ quyết tâm mua nhà. Nhưng hồi đó, giá nhà tại Thanh Đảo đã lên đến bốn năm nghìn tệ, một căn hộ second-hand rộng 60m² cũng mất đứt ba mươi vạn tệ, lấy đâu ra tiền thủ phó để trả đây?

Lý Dương an ủi Điền Ca rằng:

- Em cố chờ thêm hai năm nữa nhé, đến lúc hai vợ chồng mình dư dả rồi thì mua hẳn căn hộ rộng rãi nào đó, không cần đổi chác làm gì cho tốn công. Điền Ca nghe chồng nói cũng có lý nên dịu dàng nói:

- Vâng, vậy em nghe anh!

Hai vợ chồng Lý Dương lại miệt mài tìm nhà khác để thuê, thì đúng lúc ấy, một đồng nghiệp của Lý Dương chuẩn bị đổi nhà, do cần tiền gấp nên muốn sang tay căn gác xép cũ kỹ cho người khác. Do trước đây khi mua chỗ đất này, chủ thầu ra giá năm vạn năm nghìn tệ và quyền sử dụng là 50 năm, từ lúc chủ thầu lấy đất cho đến khi khai thác và hoàn thành căn xép mất bảy năm, anh bạn đồng nghiệp kia mất thêm ba năm sửa sang cư trú, vì chỉ quyền sử dụng vẫn còn những 40 năm. Anh bạn đồng nghiệp còn nói thêm: “Nếu cậu muốn mua thì tôi bớt xuống ba nghìn tệ, nhưng phải chồng tiền đầy đủ”. Lý Dương vừa bàn bạc với Điền Ca vừa nghe ngóng giá cả ngoài thị trường, mặc dù cái giá ba nghìn tệ không rẻ hơn bên ngoài bao nhiêu nhưng quả thực cũng không bị thiệt, vì vậy hai vợ chồng quyết định mua. Gác xép tuy không hào nhoáng cho lắm, nhưng dù sao cũng là nhà ở, ít nhất họ khỏi phải thấp thỏm nhìn sắc mặt chủ nhà và không phải chịu nỗi khổ nay đây mai đó nữa. Nhưng hai vợ chồng không có đủ tiền nên buộc lòng phải cầu viện gia đình. Lý Dương là người con chí hiếu, mà nhà anh lại nghèo xơ xác thì làm gì có tiền đỡ anh. Khi đó bà Phượng vừa nghe tin đã lập tức gửi cho hai vợ chồng anh những hai vạn tệ tiền tiết kiệm. Thế rồi, Lý Dương đến mượn Ngụy Xuân Phong hai vạn rưỡi, gộp chung với ít tiền dành dụm của hai vợ chồng mang đi làm hợp đồng nhà đất.

Diện tích nhỏ, thấp bé, chật chội và không cân đối. Bếp, nhà vệ sinh, phòng nào cũng nhỏ xíu. Từ khi có Ni Ni, giờ giấc sinh hoạt của con bé đều do mẹ vợ anh chăm lo, ba người lớn một trẻ con ra ra vào vào trong một không gian bé như mắt muỗi đến là khổ. Rất nhiều lần Lý Dương nằm mơ thấy cảnh cả nhà nằm chen chúc nhau mà hãi. Bất cứ lúc nào mẹ vợ cũng

có thể ở lại chỗ này, dù nhà của bà cách đây không xa lắm, nhưng ngày nào bà cũng ngồi xe buýt đi đi về về thì không những vất vả mà còn tốn kém nữa. Thế nên, miễn là bản thân bà không đề cập đến việc về nhà anh thì đối với chuyện này, Lý Dương không thể có nửa chữ không. Chưa nói đến việc bà tới đây để làm bảo mẫu miễn phí cho gia đình anh, hay như chuyện căn gác xép này, bà góp vốn hơn một phần ba, riêng việc bà đã nuôi dạy con gái khôn lớn để gả cho anh thôi thì bây giờ về già, bà muốn sống cùng con gái cũng là lẽ đương nhiên.

Tóm lại, việc thành công nhất trong mấy năm qua của hai vợ chồng là mua được căn gác xép này. Hồi đó, họ bỏ ra hơn năm vạn tệ để mua, còn hiện tại tối thiểu nó cũng trị giá hai mươi vạn tệ. Những lúc Lý Dương đi tiếp khách bên ngoài, người ta hỏi anh ở chỗ nào? Anh đều trả lời là phía sau Phù Sơn. Nói như vậy là để giữ chút thể diện nhỏ nhoi của anh, bởi lẽ phần lớn dân mới đến Thanh Đảo đều do giá nhà cao mà dồn về ở khu vực phía sau Phù Sơn, tuy họ không nhiều tiền lắm nhưng không phải là những người có tố chất kém cỏi hay trình độ thấp. Dĩ nhiên, từ trước đến nay, Lý Dương chưa bao giờ nói anh ở trong căn gác xép, hay nhà anh ở trên tầng bảy không có thang máy và càng không dẫn đồng nghiệp hay bạn bè tới nhà chơi, cho nên mọi người cũng chỉ biết là anh đã có nhà ở mà thôi.

Thế nhưng, thất bại lớn nhất trong những năm qua của hai vợ chồng cũng chính là việc mua căn gác xép này. Nếu như lúc đó, họ cứ cố gắng vay mượn bạn bè và người thân thêm ít tiền, cộng với năm vạn tệ kia, vậy là gom đủ thủ phó rồi. Chứ bây giờ, một căn hộ chung cư có diện tích khoảng năm mươi sáu mươi m², đâu có cái giá hai mươi vạn tệ nữa mà ít nhất cũng là trên năm mươi vạn tệ rồi. Dường như đây là một quy luật bất di bất dịch, tỉ giá hối đoái càng tăng cao thì tiềm lực kinh tế càng lớn, tỉ giá hối đoái càng thấp thì tự nhiên tiềm lực kinh tế phát triển chậm lại. Chỉ tính riêng về góc độ tỉ giá hối đoái, thì việc mua căn gác xép này đã là một sách lược sai lầm nghiêm trọng. Ngoài ra, chính hai vợ chồng anh mua được gác xép nên trong tiềm thức họ luôn cho rằng, cả gia đình đã có chỗ nương thân

rồi, vì vậy mới không ráo riết, sốt sắng chuyện mua một căn hộ tử tế nữa, thành ra cứ đủng đỉnh, kéo dài thời gian. Thế mới nói, nếu như mấy năm trước hai vợ chồng hạ quyết tâm mua nhà giống như bây giờ, kịp thời giải quyết vấn đề nhà ở thì đã không phí hoài công sức lao động của mấy năm nay, lại còn có tiền để dành, có khi giàu có rồi cũng nên. Như thế, Điền Ca muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì mặc, chẳng đến nỗi vì ba trăm tệ còn con mà đành phải cự tuyệt ước muốn nho nhỏ của con gái là đi xem Thế giới Thủy cung, bà Phượng cũng không phải năm này qua năm khác, một ngày hai bữa chui trong phòng bếp tối om om nấu nướng vất vả và thi thoảng Lý Dương có thể dẫn cả nhà ra ngoài ăn mà không bị Điền Ca kiên quyết bác bỏ.

Cứ nghĩ đến những điều này, lòng Lý Dương lại đau như bị dao cứa.

Một người làm kế toán cho doanh nghiệp tầm cỡ, một người là bác sĩ của bệnh viện lớn, địa vị xã hội hơn hẳn người khác, đáng lẽ ra gia đình họ phải thuộc hạng trung lưu và khả năng tài chính cũng phải rất lớn mới đúng chứ. Đằng này, qua mấy năm chung sống, hai người dần dần phát hiện ra cuộc sống của họ chẳng những không khá dần lên như tưởng tượng, mà càng ngày càng rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng. An cư còn không nổi thì nói gì đến chất lượng cuộc sống?

Là tại mình chưa đủ nỗ lực siêng năng, không có tinh thần cầu tiến chẳng? Lý Dương nghĩ. Những năm qua, anh làm việc chăm chỉ cần mẫn, tăng ca, sát hạch, bình bầu chức danh... anh đều làm tròn trách nhiệm của mình, đạt được nhiều thành tựu xuất sắc, được lãnh đạo tín nhiệm và đồng nghiệp tôn trọng, anh đâu thua kém người khác điểm nào... Hay là anh ham ăn biếng làm, quen thói hoang phí? Anh không mặc chiếc áo nào quá ba trăm tệ, không dám động đến bao thuốc lá đắt hơn mười tệ... Phải chăng chỉ số IQ của anh không đạt chuẩn? Tấm bằng cử nhân chẳng đã nói anh có chỉ số IQ hoàn hảo sao? Thế thì chỉ số EQ có vấn đề à? Lý Dương làm việc trong một doanh nghiệp có nhân sự phức tạp, luôn có sự thay đổi chức vị.

Trong môi trường có nhiều mối nguy hiểm rình rập như thế, hai mươi tám tuổi anh chính thức trở thành nhân viên chủ quản cấp phòng ở chi nhánh chính, chứng tỏ chỉ số EQ cũng không làm sao cả... Nhưng, anh đã tốt nghiệp đại học mười năm, con gái cũng được năm tuổi rồi, thế mà anh vẫn để vợ con sống khổ sở trong căn gác xép xập xệ, vậy thì mấu chốt của vấn đề nằm ở đâu?

3

Lý Dương xin nghỉ ba ngày liền, anh rời khỏi nhà từ sáng sớm đến tận tối mịt mới về, tất bật lo chuyện tang lễ của Ngụy Xuân Phong.

Bố mẹ Ngụy Xuân Phong đều ngã bệnh.

Đầu tiên là ông bố, rạng sáng kể hôm Xuân Phong xảy ra chuyện, ông cụ đang nằm trên giường thì bỗng méo miệng lệch mắt, nửa người cứng đơ, toàn thân không tự chủ được. Bà mẹ Ngụy Xuân Phong lập cập gọi xe cấp cứu, các bác sĩ chuẩn đoán là ông cụ bị tai biến mạch máu não, phải đưa ngay đến bệnh viện. Sau đó đến bà mẹ, do liên tiếp nhận được tin dữ: con trai mất, chồng thì ngã bệnh, bà đau buồn quá độ, lúc ba giờ sáng định đến bệnh viện thăm nom chồng, ai ngờ vừa mới đi tới cầu thang thì mặt mũi tối sầm lại, chói với ngã khụy, may mà có láng giềng chạy sang giúp đỡ, thế là bà cũng được đưa vào bệnh viện với chồng.

Một đằng là bố mẹ chồng đổ bệnh nằm viện, một đằng di hài Ngụy Xuân Phong vẫn còn để trong phòng lạnh ở nhà tang lễ, tuy lòng như lửa đốt nhưng Trần Tích Tích vẫn cố không để cho mình thất thố trước mặt mọi người, thế nhưng nỗi đau thương quá lớn khiến cô như ngất lịm đi.

Trương Duệ, tổng thanh tra kế toán của công ty Ngụy Thị mới ngoài ba mươi tuổi, tuy mới đến Thanh Đảo làm việc, nhưng đã tạo được mối quan hệ tốt với mọi người xung quanh. Dù vậy, anh cũng không phải là người có ba đầu sáu tay, có thể làm được tất tần tật mọi việc, may có Lý

Dương phối hợp ăn ý nên cuối cùng tang sự cũng đã hoàn tất êm đẹp, không xảy ra bất cứ nhầm lẫn, sơ suất nào.

Lý Dương tiếp đón một lượng khách lớn đến phúng viếng một cách lịch sự, có chừng mực. Họ hàng thân thích và bạn bè kéo đến từng đoàn một. Tuy rằng Tích Tích đang trong tình cảnh đau thương nhưng khi đề cập tới vấn đề sắp xếp cho người thăm viếng, đầu óc cô vẫn rất tỉnh táo. Họ hàng bên nhà Ngụy Xuân Phong, có mấy gia đình đến từ vùng nông thôn tỉnh An Huy, quê mẹ Xuân Phong, mặc dù mỗi gia đình chỉ có mấy trăm tệ tiền phúng viếng, nhưng họ đã phải nhọc nhằn, lặn lội đường xa, chân ướt chân ráo đến thành phố Thanh Đảo xa lạ, nên tuyệt đối không thể để họ lang thang trên phố. Khi Lý Dương hỏi nên sắp đặt chỗ ăn ở cho những người họ hàng thân thích ở nông thôn này như thế nào, Tích Tích chỉ nói một câu:

- Cậu đừng tiếc tiền, cứ để họ có điều kiện sinh hoạt tốt nhất, người già cả đi vốn không dễ dàng gì, ít nhất cũng phải cho họ ăn uống tươm tất, đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe.

Còn có hơn chục người bạn học thời đại học của Ngụy Xuân Phong, từ nơi khác lục tục kéo về, có người tự sắp xếp chỗ ở, có người không tự thu xếp được, người tự thu xếp được thì bên tổ chức tang lễ không phải bận tâm; người không tự thu xếp được, bên tổ chức tang lễ phải thu xếp cho họ. Tất nhiên, những việc vụn vặt này đều do Lý Dương phụ trách, liên hệ với nhà nghỉ và quán ăn, việc này việc kia, anh đều làm nghiêm túc, kỹ càng chu đáo và đầu ra đấy.

Một đoàn họ hàng thân thích bên nhà Tích Tích cũng đến viếng. Họ tới từ tỉnh Sơn Tây, già trẻ trai gái khoảng ba mươi người. Chuyện ăn ở của họ thì không thành vấn đề. Trần Cẩm Giang, bố của Trần Tích Tích là ông chủ mỏ than ở tỉnh Sơn Tây đã hơn hai mươi năm, trong túi sẵn tiền nên đi đâu ông cũng không muốn làm phiền người khác, vấn đề ăn ở của họ hàng

Tích Tích không cần Lý Dương sắp xếp, họ bao hảnh một tầng của một khách sạn sang trọng, khiến Lý Dương cũng bớt được một nỗi lo.

Trong nghi thức cáo biệt di thể ở nhà tang lễ, giữa bầu không khí trang nghiêm, Lý Dương nhìn Ngụy Xuân Phong trong khung ảnh màu đen mà sống mũi cay cay, cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi xám xịt đè nặng. Trong bức ảnh được phóng to ấy, nét mặt Xuân Phong đang vui vẻ mãn nguyện, ai mà ngờ anh lại ra đi đột ngột như vậy. Nếu hai người họ muốn ngồi uống chén rượu nói chuyện tâm tình với nhau thì chỉ có một khả năng là đợi kiếp sau.

Tiếng khóc nặng nề lại kéo dài triền miên làm cho Lý Dương càng thêm đau khổ, nỗi thống khổ xoắn xuýt trong đáy lòng anh cuộn trào dữ dội. Nếu như nói cái chết của Ngụy Xuân Phong đã giáng cho Lý Dương một đòn nặng nề về tình cảm, tâm lý và thậm chí cả tinh thần, thì tờ giấy biên nhận hai mươi vạn tệ bị vò nát kia đã làm cho anh khốn đốn về kinh tế.

Tính kỹ ra thì lần gặp nhau gần nhất giữa Lý Dương và Ngụy Xuân Phong là bốn ngày trước.

Ai mà biết được đó lại là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ. Một ngày trước khi gặp nhau, Lý Dương nhận được điện thoại của Ngụy Xuân Phong, nói là mình đang gặp chuyện, cần dùng gấp một khoản tiền để quay vòng vốn, nhiều nhất là trong hai tuần lễ, bởi vì cổ phiếu của anh bị tạm ngừng giao dịch trong hơn một tháng, hai tuần sau sẽ mở lại giao dịch, đến lúc đấy mới rút được tiền. Lý Dương vội hỏi bạn cần bao nhiêu? Ngụy Xuân Phong bảo ba mươi vạn tệ. Lý Dương nói hiện tại trong tay mình chỉ có hai mươi vạn tệ, đưa trước cho cậu dùng được không? Ngụy Xuân Phong bảo, cũng được, dùng tạm thế đã. Lý Dương muốn Ngụy Xuân Phong gửi số tài khoản qua tin nhắn nhưng Ngụy Xuân Phong lại hỏi:

- Cậu có tiền mặt không? Chuyện này khá đặc biệt, sau này có thời gian mình sẽ nói rõ với cậu. – Ngụy Xuân Phong giải thích.

- Ừ, hôm nay mình bận họp cả ngày nên không ra ngoài được, ngày mai mình đi rút tiền cho cậu. – Lý Dương nhận lời.

Ngày hôm sau, Lý Dương và Ngụy Xuân Phong gặp nhau. Lý Dương còn nhớ như in, hôm đó anh mặc cái áo khoác màu cà phê, trên tay cầm hai mươi vạn tệ tiền mặt vừa rút từ ngân hàng. Ngụy Xuân Phong lái con xe địa hình Volvo, lẳng lặng chờ trước cổng ngân hàng.

Mấy năm trước, ngay khi Ngụy Xuân Phong ra ngoài mở công ty riêng, hoạt động kinh doanh của công ty rất thuận buồm xuôi gió, ngày một phát triển, bất kể là từ góc độ nào, anh đều không giống với người thiếu tiền. Chẳng qua, công ty đôi lúc gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn nên đành phải mượn tạm bạn bè ít hôm để đầu tư, lời lỗ cùng chia, âu cũng là việc rất bình thường. Thông thường, anh chỉ mượn tiền của mấy người bạn làm ăn. Lý Dương không phải là bạn làm ăn của Xuân Phong, vả lại lương lậu của nhân viên nhà nước có nhiều nhận gì đâu, chơi với nhau nhiều năm như thế, Xuân Phong không phải không hiểu hoàn cảnh của Lý Dương. Vì thế, xưa nay anh chưa bao giờ mở miệng hỏi Lý Dương về chuyện tiền nong. Ngược lại, mỗi lần Lý Dương gặp khó khăn, Xuân Phong đều khẳng khái chủ động chi viện, cần người phái người, cần tiền xuất tiền, khi bạn nhờ vả anh chưa từng cau mày khó chịu hay nói nửa lời từ chối. Bây giờ, Ngụy Xuân Phong tìm đến Lý Dương mượn tiền, nếu không phải vì trường hợp đặc biệt thì tuyệt đối anh sẽ không mở lời. Cho nên Lý Dương nghĩ rằng, nhất định phải giúp Xuân Phong chuyện này, không giúp không được, nếu không, ngay cả bản thân mình cũng coi thường chính mình. Không có tiền ư? Kể cả bán nhà cũng phải làm, bất luận như thế nào cũng phải giúp Xuân Phong khoản tiền này.

Số tiền ấy dùng để làm gì, Ngụy Xuân Phong không nói mà Lý Dương cũng không muốn hỏi. Trước đây mỗi lần Ngụy Xuân Phong “cứu cánh”

Lý Dương, dù là một hai nghìn tệ hay là dăm ba vạn tệ, anh đều nhanh chóng đưa tiền mặt hoặc chuyển khoản, chứ không bao giờ bảo Lý Dương viết giấy nợ làm gì. Nhiều năm qua giữa hai người chưa từng vì vấn đề tiền bạc mà xảy ra chuyện không vui. Nợ nần giữa họ cũng không cần dùng đến giấy biên nhận để đề phòng bất trắc, đó là tình cảm hai người dành cho nhau, là cách người này ứng xử với người kia. Bốn năm đại học, hai người cùng ở một phòng trong kí túc xá, sau khi tốt nghiệp lại lăn lộn cùng một thành phố, tình bạn và sự tín nhiệm giữa hai người đàn ông sớm đã bền vững như vàng thau.

Lần này đến phiên Lý Dương giúp đỡ. Anh cũng không đòi hỏi bạn mình phải ghi nợ, nhưng do đây là tiền giải quyết việc công nên Ngụy Xuân Phong lấy ngay ra một cuốn sổ ghi chép, viết giấy biên nhận rồi xé roet một cái, dúi vào tay Lý Dương, sau đó anh mới cầm lấy hai mươi vạn tệ, bỏ vào cốp đựng đồ trên xe.

Hai người trò chuyện thêm vài câu rồi Lý Dương xuống xe, vui vẻ vẫy tay chào từ biệt, Ngụy Xuân Phong bấm còi ra hiệu đáp lại rồi nhấn ga, lao vút đi.

Lý Dương gấp tờ giấy biên nhận ngay ngắn, cất vào túi áo ngực. Tôi hôm đó cơ quan có việc, sau khi tan ca, Lý Dương cùng với trưởng phòng Chu Quý Tam đi tiếp khách tại nhà hàng hải sản Thuận Phong. Ăn xong, trưởng phòng còn dẫn khách hàng đi Hâm Đông Phương hát karaoke, Lý Dương lúc này đã ngà ngà say nên xin phép về nhà trước. Anh lão đảo bước vào cửa, thuận tay cởi áo khoác treo ở phòng ngoài, lúc đấy đầu óc anh nặng trĩu chẳng còn nhớ gì đến chuyện giấy biên nhận. Sáng hôm sau đi làm, do trời hơi nóng nên Lý Dương mặc áo khoác khác đến cơ quan, rồi công việc cứ ùn ùn kéo dài từ sáng đến tối, cứ như thế, anh quên khuấy đi mất tờ giấy biên nhận.

Làm sao Lý Dương ngờ được, chỉ vèn vện trong ba ngày, Ngụy Xuân Phong lại qua đời. Và anh càng không thể tưởng tượng được việc tờ giấy

biên nhận do đích thân Ngụy Xuân Phong cầm bút viết, được anh cất ngay gần trong túi áo ngực, thế mà ma xui quỷ khiến thế nào mẹ vợ anh lại đem chính cái áo khoác đó đi giặt. Sau quá trình ngâm, giặt, nhào lộn của máy giặt lại thêm cả anh nắng mặt trời chói chang, tờ giấy biên nhận đã trở thành một cục giấy nát vô giá trị.

Lý Dương vô cùng hối lỗi về những sơ suất của mình. Thứ nhất, đáng lẽ sau khi tạm biệt Xuân Phong, về đến phòng làm việc, anh phải lấy giấy biên nhận trong túi áo ra, cất vào két an toàn hay tủ văn phòng. Dù sao bên dưới cao ốc của cơ quan cũng có bảo vệ trông coi 24 giờ, tòa nhà lại được gắn camera khắp nơi, nhất là khu vực trọng yếu như phòng tài vụ thì càng được trông coi nghiêm ngặt. Nhưng tại sao mình lại không làm như vậy? Hôm đó mình bận việc gì chứ? Thứ hai, cho dù không làm như vậy thì tối đó mình cũng không nên đi uống rượu. Mẹ kiếp, nào có uống giỏi gì cho cam? Đối với những mối quan hệ xã giao rồi rắm đó là cứ nốc rượu vào rồi có ngày gan nhiễm mỡ, ngoài vợ ra, ai thèm thương? Lãnh đạo tuyệt đối không vì mấy chầu rượu ấy mà cất nhắc mình, hơn nữa Chu Quý Tam cũng không đề bạt năng lực của một cá nhân, cũng không có chuyện vì mình từ chối một chầu rượu mà lão có thể dìm mình xuống. Giúp Chu Quý Tam thực không bằng về với vợ con như thế mình còn được nghỉ ngơi một chút. Thêm vào đó, còn một vấn đề Lý Dương không nên coi nhẹ, đó là bất cứ lúc nào mẹ vợ anh cũng có thể tới nhà, sự cần mẫn và sạch sẽ của bà đặt trong ngày thường cố nhiên là việc tốt, nhưng lòng tốt đặt không đúng chỗ thì chỉ gây ra tai họa mà thôi. Chẳng hạn như lần này, sao anh lại không lường trước việc bà sẽ giặt áo chứ...

Mấy đêm liên tiếp, Lý Dương trần trở trên giường. Anh nghĩ, suy cho cùng, việc này cũng chẳng thể trách ai được, muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân mình. Phải chăng là mình lẩn thẩn rồi? Ngoài ba mươi tuổi mà có trí nhớ của người sáu mươi tuổi? Giấy biên nhận hai mươi vạn tệ, vật quan trọng như thế mà đêm đó về nhà tại sao mình lại không nhớ mà cất ngay

vào một nơi an toàn, cứ cho đêm đó uống rượu say không biết gì thì ngày hôm sau sao mình cũng không nhớ nổi chứ?

Cái chết của Ngụy Xuân Phong là một tai họa bất ngờ và cũng là trường hợp bất khả kháng. Xét trên góc độ pháp luật, những kí kết, giao kèo trong khi gặp phải trường hợp bất khả kháng đều được phép hủy bỏ các điều kiện đã thỏa thuận, có thể cho miễn trừ trách nhiệm. Ở đây, tờ giấy biên nhận chính là giao kèo. Giao kèo còn, thì dễ nói hơn, dẫu sao công ty Ngụy Thị vẫn còn, người thừa kế Ngụy Xuân Phong vẫn cũng còn, nợ nần sẽ không theo cái chết của anh mà tiêu tan. Nhưng giao kèo đã mất, thì không nói được gì, tình cảm và nghĩa khí là chuyện giữa Lý Dương và Ngụy Xuân Phong. Ngụy Xuân Phong không còn nữa thì tìm tình cảm và nghĩa khí đó ở nơi nào.

Nói thế nào đi chăng nữa, cái chết của Ngụy Xuân Phong thực sự là một mất mát quá lớn. Theo quy định pháp luật, người thừa kế của Ngụy Xuân Phong là đứa con trai, nhưng thằng bé còn rất nhỏ, còn người được ủy nhiệm tạm thời là Trần Tích Tích, lúc này đang chìm trong nỗi đau thương góa chồng, vì vậy, nhắc đến chuyện tiền bạc lúc này là hoàn toàn không hề thích hợp.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tình Vụng Trộm

Theo thống kê từ các ban ngành có liên quan thì so với những vụ tai nạn giao thông đường bộ khác, tai nạn của Nguyễn Xuân Phong chỉ chiếm một phần trăm rất nhỏ. Nhưng, chính cái phần trăm rất nhỏ ấy lại mang đến cho già trẻ lớn bé gia đình họ Nguyễn một cú sốc kinh hoàng.

Ngôi nhà của vợ chồng Nguyễn Xuân Phong được thiết kế theo kiểu duplex, rộng hơn ba trăm mét vuông, với màu xanh là màu sơn trang trí chủ đạo.

Có lần Tích Tích đi du lịch Hàng Châu và ở lại trong ngôi chùa nhỏ tại Cữu Khê. Hằng ngày dạo chơi trên con đường núi rêu phong quanh mười tám khe suối Cữu Khê, những đồi chè xanh mát trập trùng hòa lẫn với sắc lam của núi rừng đã khiến cô thực sự rung động trước thế giới kì diệu được dệt nên từ màu xanh này. Giữa không gian bạt ngàn, khoáng đạt, kì ảo như bức tranh sơn thủy của trời đất vừa khéo điểm xuyết đâu đó chút sắc đỏ của lá phong hay màu vàng óng ả của cành hoa đỗ quyên đang nở rộ. Cảnh sắc đó như giúp con người ta rũ sạch bụi trần, tuyệt diệu không thể tả hết.

Khi Xuân Phong quyết định mua ngôi nhà hiện giờ, khỏi phải nói, từ vị trí địa lý đến cảnh vật xung quanh, từ chất lượng công trình đến nội thất bên trong, đều chỉ có thể nói là trên cả tuyệt vời. Đây quả là món quà bất ngờ dành cho Tích Tích, cô không ngại ngần tuyên bố: “Chính là nó, cho dù sau này có ngôi nhà khác lộng lẫy đến đâu đi chăng nữa thì cả đời này em chỉ ở đây, dứt khoát không thay đổi”.

Tích Tích bỏ qua những kiến trúc sư chuyên nghiệp chồng thuê để tự mình thiết kế, kiểm định nghiêm ngặt từng khâu đoạn, từng chi tiết. Cô còn mời một họa sĩ chuyên nghiệp đến vẽ trang trí trên tường, mỗi một ý tưởng của cô đều được thể hiện sống động thông qua ngòi bút của họa sĩ. Trên bức tường kê bộ sofa cô thiết kế một thác nước nhỏ tuôn chảy róc rách ngày đêm, xung quanh là những khối đá thạch anh soi bóng xuống đầm nước tĩnh lặng gần đó chẳng khác nào khối ngọc xanh biếc, lóng lánh, ẩn diệu. Kì công hơn, cô còn cho trát một lớp rêu ẩm ướt khá dày lên tường để điều hòa không khí nên trong nhà lúc nào cũng tràn trề mùi cây cỏ thơm mát. Cô muốn sau một ngày làm việc mệt nhoài, chỉ cần bước chân vào cửa, vợ chồng cô sẽ cảm nhận được vẻ tươi non, mát lành ủa đến như đang ở trong một khu rừng hoang sơ, tĩnh lặng.

Ngôi nhà này vốn là công sức của cả hai vợ chồng, nay thiếu đi một người, nên Tích Tích cảm thấy ngôi nhà có vẻ như trống trải, rộng lớn hơn.

Đồ dùng của Xuân Phong vẫn nguyên vẹn, không thiếu một thứ gì. Khi còn sống, đêm nào anh cũng về nhà với vợ, còn cô, dầu khuya khoắt đến đâu vẫn kiên nhẫn chờ đợi anh về. Bởi vì cô biết chồng mình vốn là người ưa sạch sẽ, ngoài chiếc giường quen thuộc ở nhà ra thì kể cả ở khách sạn sang trọng anh cũng không thể chợp mắt nổi. Lần nào đi công tác xa nhà, Xuân Phong cũng gọi điện than thở với vợ về thói quen lạ giường không ngủ được. Còn bây giờ, cô không cần phải đợi anh hăng đêm nữa rồi. Anh đã rời bỏ ngôi nhà ấm cúng, tiện nghi để yên nghỉ dưới lòng đất lạnh lẽo.

May mà sau khi Xuân Phong mất, trong gia đình không xảy ra tranh chấp tài sản. Anh là con một, bố mẹ lại đã ngoài sáu mươi tuổi, cũng đã có nhà riêng và tiền lương hưu, hơn nữa tạm thời bây giờ ông bà đang ở trong bệnh viện nên vẫn chưa đề cập đến vấn đề phân chia tài sản. Theo những gì Tích Tích hiểu về bố mẹ chồng thì mẹ chồng cô không thể không có ý kiến gì, nhưng bố chồng có lẽ sẽ nghiêm ngặt can ngăn bà.

Một ngày, hai ngày... rồi bảy ngày trôi qua. Từ khi Xuân phong xảy ra chuyện đến nay, thế giới của Tích Tích như chìm trong một màu xám tang tóc, người chồng yêu thương của cô, chỗ dựa vững chắc của cô đã sụp đổ, cô mềm yếu nhưng không dám ngã quy. Cô đã mất chỗ dựa của mình, cô không thể khiến cho con trai mình cảm thấy thêm bất an, bởi bây giờ cô chính là trụ cột cho nó và cả bố mẹ chồng, hai tấm thân già ốm yếu chưa hết bàng hoàng vì sự ra đi đột ngột của con trai trong bệnh viện. Thế nên, cho dù cô mệt mỏi ra sao thì cũng phải cắn răng chịu đựng, lúc này cô không được phép khụy ngã.

Mới năm giờ sáng, Tích Tích đã trở dậy, nấu nướng trong bếp. Cô cho con trai ăn xong rồi đưa thằng bé đi mẫu giáo, tiện thể mang theo hai cặp lồng cơm đến bệnh viện luôn. Trước tiên là phải ghé qua phòng hồi sức đưa bữa sáng cho bố chồng, sau đó đến khoa xương khớp thăm hỏi mẹ chồng sau.

Vừa rời khỏi bệnh viện, Tích Tích lại vội vàng lái xe tới nghĩa trang để cúng tuần cho chồng.

Tích Tích cho rằng, không cần thiết phải đưa Hạo Hạo tới đây. Thằng bé mới có bốn tuổi, nó còn quá nhỏ để hiểu nỗi đau của người lớn. Hai mươi chín tuổi, cô mới sinh Hạo Hạo nên đương nhiên là yêu chiều thằng bé như hòn ngọc quý trên tay. Thằng bé không hỏi nhiều về sự ra đi của bố, có lẽ nó chỉ hiểu lơ mờ thôi, vì nó vẫn chưa có khái niệm rõ ràng về sự sinh ly tử biệt. Mỗi ngày lo việc tang ma, thằng bé vẫn được đưa đến trường như thường lệ, tối đến thì gửi tạm sang nhà bảo mẫu. Đó là ý của Tích Tích và cũng là ý của bố mẹ chồng cô, họ làm vậy để tránh tình cảnh đau thương trong gia đình làm ảnh hưởng đến tâm hồn non nớt của nó. Vì vậy, mỗi lần nhắc đến bố, thằng bé chỉ biết bố đi công tác xa nhà, không rõ khi nào mới trở về. Mỗi lúc nhớ bố, thằng bé lại gấp một con hạc giấy, vẽ một bức tranh hoặc là sắp xếp đồ chơi ngăn nắp để đợi đến khi bố về, hai bố con sẽ

cùng chơi... Những nghi thức của người lớn thì chẳng ai áp đặt cho thằng bé.

Tích Tích cũng không nói với bố mẹ chồng về chuyện cúng tuần đầu cho Xuân Phong. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh đã là một nỗi đau quá lớn, hà cớ gì phải gọi lại đau xót cho bố mẹ. Nhưng cô không ngờ lại gặp mẹ chồng mình ngay ngoài cổng nghĩa trang.

Quả thật có những việc luôn nằm ngoài dự tính. Sau cú ngã, chân của mẹ chồng Tích Tích bị bong gân, phải nằm yên tại chỗ. Sáng nay lúc Tích Tích đưa cháo đến, bà vẫn không nhắc một câu nào về chuyện của con trai, nào ngờ sau đó lại tự bắt taxi đến đây. Nếu bà nhất định muốn tới thì tại sao không chịu nói với cô? Không phải chỉ là một câu nói thôi sao? Mở miệng với con dâu khó khăn đến vậy ư?

Bà chống gậy và có một người phụ nữ dìu bên cạnh. Người dìu bà chính là cô hộ lý mà Tích Tích đã thuê để chăm sóc mẹ chồng trong thời gian bà nằm viện. Bà ngồi trước mộ con trai, nước mắt lăn chã rơi, rồi run rẩy lấy từng xấp tiền âm phủ và vàng mã trong chiếc túi to mua từ cửa hàng bán áo quan ở cổng bệnh viện, rồi dùng bật lửa đốt từng thứ một. Xem ra, bà đã sớm chuẩn bị đồ cúng tuần cho con trai, có điều, do đi đứng khó khăn nên chắc chắn bà đã phải nhờ người mua hộ những thứ này.

Nhìn mẹ chồng như vậy, Tích Tích cũng thấy khóe mắt hơi cay cay, nhưng cô vẫn cố nuốt nước mắt vào trong. Bác sĩ dặn rồi, phải chú ý chăm sóc không được để bà nghĩ ngợi khóc lóc nhiều quá, như vậy sẽ làm tổn thương đến đôi mắt.

Tích Tích bày hoa tươi và trái cây ra trước bia mộ.

- Lại đây, Tích Tích, đốt cho chồng con ít tiền vàng đi! – mẹ chồng nói.

Tích Tích ngồi xuống cạnh mẹ chồng và bắt chước bà, lấy mấy thếp tiền vàng tản ra từng chút một rồi ném vào ngọn lửa đang cháy bập bùng.

- Con ơi!... Ông trời ơi! Kiếp trước tôi đã tạo nghiệp chương gì thế này, ngài có trừng phạt thì trừng phạt tôi là được rồi, sao ngài không mang tôi đi chứ... Xuân Phong đi rồi, tôi phải sống thế nào đây! – Mẹ chồng vừa khóc vừa oán than nước mắt nước mũi giàn giụa.

- Mẹ đừng quá đau lòng mà hại đến sức khỏe, mẹ còn có Hạo Hạo mà!

- Chồng con mất mà con không đau lòng sao? Cháu trai là cháu trai, con trai là con trai, Hạo Hạo có thể thay thế được bố nó không? – Mẹ chồng thoáng ngừng khóc, đôi mắt mờ đục nhòe nhoẹt nước mắt chột lóe lên tia nhìn sắc như dao, lia thẳng về phía cô con dâu, rồi và lại tiếp tục kêu khóc thảm thiết.

Tích Tích không hề đáp lại, lặng lẽ ôm nỗi đau trong lòng.

Làn gió nhẹ của tháng Tư thổi tung mái tóc xoăn đen nhánh của Tích Tích, cô không khóc tiếng nào, nhưng trong đôi mắt đẹp tựa như hồ thủy đang ngưng đọng một nỗi đau đớn tột cùng, không thể nguôi ngoai và không nói hết bằng lời.

Rời khỏi nghĩa trang, Tích Tích lái xe đưa mẹ chồng về bệnh viện, dọc đường, bà luôn miệng khóc lóc đòi ra viện.

- Không thể ở đó thêm một ngày nào nữa, thực sự mẹ không có cách nào sống nổi, bệnh viện không phải là chỗ con người nán lại, mẹ thật không ngờ mình lại có thể nằm viện lúc này, thực sự là không thể ở nổi nữa... - Mẹ chồng meo meo nói, nước mắt lưng tròng.

- Vâng, mẹ đợi con nói chuyện với bác sĩ đã, con sẽ làm hết khả năng để mẹ nhanh ra viện! - Tích Tích từ tốn nhận lời.

Khi Tích Tích đến xin cho mẹ chồng về nhà tỉnh dưỡng, bác sĩ trả lời rằng, bệnh nhân bị bong gân khá nghiêm trọng, sau khi làm tiểu phẫu, hiện tượng sưng tấy vẫn chưa biến mất hoàn toàn, nếu hàng ngày không thay thuốc đúng giờ sẽ dẫn đến nhiễm trùng, việc này gia đình phải tự gánh lấy hậu quả. Suy đi tính lại, cuối cùng Tích Tích lại phải dành cả tiếng đồng hồ làm công tác tư tưởng với mẹ chồng thì bà mới đồng ý sau một tuần nữa mới nhắc đến chuyện ra viện.

Về đến nhà, Tích Tích bắt đầu sắp xếp lại di vật của chồng.

Lúc này, cô không thể không trù liệu về vấn đề chỗ ở của bố mẹ chồng sau khi ông bà ra viện. Ông bà vốn có nhà riêng, sức khỏe cũng ổn định, ít khi đau ốm. Nhưng mà lần này, cái chết của người con trai duy nhất đã khiến hai ông bà gục ngã. Vì vậy, Tích Tích nghĩ sau khi ông bà ra viện, nếu cứ khoán trắng bố mẹ chồng cho hộ lý thì thật là không yên tâm chút nào.

Thế là cô quyết định đón ông bà về nhà mình chăm sóc, ít nhất cũng phải qua giai đoạn này đã.

Và để tránh cho bố mẹ chồng nhìn vật lại nhớ đến người, cô đã cất tất cả di vật của Xuân Phong lên gác xép trên tầng ba. Tuy rằng người không còn nữa, nhưng những đồ vật quen thuộc của anh sẽ vẫn khiến mọi người thêm buồn ngủi, thương xót.

Khi kéo khóa túi bên sườn chiếc cặp đựng máy tính xách tay của Xuân Phong, Tích Tích chợt thấy một cái túi da nhỏ màu đen, bên trong đựng chiếc điện thoại di động Motorola nhỏ gọn. Chiếc cặp xách này là do cô mang về từ phòng làm việc của Xuân Phong sau khi lo xong hậu sự cho anh. Thoạt nhìn thấy chiếc điện thoại lạ trong túi xách, Tích Tích còn tưởng cô đang gặp ảo giác do khóc quá nhiều. Cô ra sức nháy nháy mắt, không sai, đúng là một chiếc điện thoại di động. Có điều, đây không phải là chiếc điện thoại chồng cô thường dùng lúc anh còn sống.

Tích Tích tò mò bấm nút mở máy. Máy vẫn chạy tốt, pin vẫn còn đầy.

Cô thử gọi sang điện thoại của mình, không ngờ màn hình hiển thị một số máy quen thuộc: Số điện thoại cũ Xuân Phong từng dùng mấy năm trước. Cách đây mấy năm, Xuân Phong đột nhiên đổi số điện thoại mới với lí do là theo lời khuyên của một đạo sĩ ở Lao Sơn, số máy này không may mắn lắm, không nên dùng nữa. Từ khi đổi số điện thoại mới, quả là như có thần linh phù trợ, chuyện kinh doanh của anh, bỗng chốc trở nên xuôi chèo mát mái, hưng thịnh phát đạt. Cứ thế, anh đã dần bước chân vào giới thượng lưu trong xã hội, có tên tuổi trong các câu lạc bộ thịnh hành của đám nhà giàu.

Tích Tích cũng chẳng nghĩ gọi gì, cô cho rằng Xuân Phong đã vứt SIM từ lâu rồi. Vậy mà hóa ra anh chẳng những giữ lại nó mà còn để nó kê bên mình.

Tích Tích đến phòng làm việc của chồng, cô kéo ngăn tủ lấy chiếc điện thoại di động quen thuộc lúc mà còn sống Xuân Phong luôn mang theo bên người. Đó là chiếc Samsung nam kim cương, được bán với số lượng hạn chế, rất quý giá. Thường ngày anh hay rút nó trong túi áo, về đến nhà thì để trên bàn, quang minh chính đại, thẳng thắn vô tư, không giống như những người đàn ông khác, về nhà vẫn phải kê kê điện thoại bên người hoặc để ở trong tầm kiểm soát, hễ có chuông báo tin nhắn là lén lút kiểm tra, xem xong lại xóa ngay lập tức. Những việc này, chưa từng xảy ra với Xuân Phong.

Ở với nhau hơn mười năm, Tích Tích luôn coi thường những chuyện ám muội như xem trộm điện thoại di động của chồng, dùng trăm phương ngàn kế để điều tra chồng. Trước ngày hôm này, cô chưa bao giờ kiểm tra tin nhắn, cuộc gọi đến, cuộc gọi đi, cước thuê bao trong điện thoại di động của chồng; cô cũng không giống những người đàn bà khác ghen tuông này nọ, gắn camera theo dõi chồng 24/24 giờ. Cô không chỉ tin tưởng và tín nhiệm chồng, mà lúc nào cũng cho rằng, chồng mình không bao giờ làm

những việc có lỗi với gia đình, yêu thương vợ con, hiếu kính bố mẹ. Anh chưa một lần quên sinh nhật của bố mẹ, vợ con và cả những dịp quan trọng như kỷ niệm ngày cưới...

Thế thì làm sao cô có thể tưởng tượng được, ngay trong tầm mắt của vợ, ngoài chiếc điện thoại di động đang sử dụng hằng ngày, anh chồng vẫn được mọi người công nhận là tốt ấy lại âm thầm dùng một chiếc điện thoại di động khác. Khốn nỗi người vợ luôn tự nhận định bản thân mình chính là người thân thiết nhất trong cuộc sống của chồng, thì lại chẳng mấy may phát giác ra bí mật ấy.

Một chiếc điện thoại tinh tế. Trần Tích Tích cuộn tròn người trên sofa, cầm chiếc điện thoại di động trên tay lật qua lật lại ngắm nghía. Trong danh sách cuộc gọi đến và cuộc gọi đi, chỉ duy nhất có tên một người: Hoa Nhi.

Khoảng bốn năm trăm tin nhắn đến và đi cũng chỉ trao đổi với một người: Hoa Nhi.

Rõ ràng chiếc điện thoại này chỉ được dùng để kết nối với một người duy nhất.

Những tin nhắn lưu trữ hẵn cũng là món ăn tinh thần không nỡ xóa bỏ.

Hai số máy này thường xuyên liên lạc với nhau, có những tin nhắn thậm chí còn được gửi đến sau 12 giờ đêm. Xuân Phong và Hoa Nhi. Tần suất nhắn tin và gọi điện của họ vượt xa số lần Xuân Phong liên lạc với vợ.

Điều này làm cho Tích Tích càng lúc càng dao động nhiều hơn.

Xem qua nội dung tin nhắn, Tích Tích gần như sụp đổ.

“Chưa từng vì khách quét đường hoa, cửa bông nay mới mở ra vì chàng”.[1]

“Thiếp như từng bách núi nam, chưa vì người khác đem lòng yêu thương”.[2]

“Ta với chàng mãi mãi không đoạn tuyệt không suy biến... Tuyết rơi mùa hạ, trời đất hợp nhất, mới dám đoạn tuyệt với Xuân Phong”.[3]

“Cửa xanh mưa gió bão bùng, xé ruột xé gan chàng hay chăng?”.[4]

“Hai đóa hoa ngăn cách bởi bức tường, sớm muộn cũng nguyện thành cây liên cành”.[5]

“Chiêm bao chừng muộn, đắm chiêu vô cùng, Xuân Phong Hoa Nhi, hoan ái xuân mộng”.[6]

[1] Câu thơ phỏng theo lời bài thơ Khách chí của Đỗ Phủ.

[2] Trích từ bài Nam ca tử trong Đôn Hoàng khúc tử từ tập.

[3] Câu thơ phỏng theo lời bài tình ca trong Nhiều ca nhạc phú đời Hán.

[4] Trích nguyên văn bài thơ Ứng thiên trường của Vi Trang đời Đường.

[5] Trích từ bài thơ Sinh tra tử của Ngưu Hi Tế đời Đường.

[6] Họa theo bài thơ Canh lậu tứ của Ôn Đình Quân.

Giọng điệu của người phụ nữ này đâu chỉ là mập mờ? Rành rành là đưa tình đây mà. Xem văn phong thì có lẽ cô ta cũng là người có học thức. Thời đại học, Xuân Phong học tài chính nhưng lại có niềm đam mê văn chương, thường những lúc thi hứng dâng trào, anh cũng viết nguệch ngoạc đôi bài nên cũng được xem là thi nhân vườn có tiếng. Sau khi tốt nghiệp, dốc sức vào công việc kinh doanh. Bao năm lăn lộn trong môi trường cạnh tranh, lừa gạt lẫn nhau, chỉ chạy theo lợi nhuận, anh đã từng ngao ngán tâm

sự với cô, trên thế gian này, ngoài vợ ra, anh chẳng thể tin bất kỳ người phụ nữ nào khác... Rốt cuộc người phụ nữ đó là người như thế nào, mà biết dùng văn chương để đánh trúng vào điểm yếu mềm nhất của Xuân Phong?

Rất chung thủy đấy chứ. Từ đầu đến cuối, vẫn chỉ là một người có tên Hoa Nhi.

Hoa Nhi: Anh yêu, bạn gì đấy?

Xuân Phong: Nhớ người đẹp thôi.

Hoa Nhi: Nhớ người đẹp nào?

Xuân Phong: Em nói xem.

Hoa Nhi: Người đẹp mà anh nhớ đến chắc là nhiều lắm.

Xuân Phong: Người đẹp không thiếu nhưng thông minh sắc sảo thì khó tìm.

Hoa Nhi: Vậy hôn em đi.

Xuân Phong: Thế là tiền trăm hậu tấu à?

Hoa Nhi: Xấu xa, xấu xa, xấu xa...

Xuân Phong: Em mới xấu xa ấy, hại anh phải ở lì trong phòng làm việc, chẳng đứng lên được. Trưa nay gặp nhé.

Xem nội dung tin nhắn giữa hai người, kẻ ngốc cũng nhận ra, đây vốn không phải là giai đoạn mới chớm có cảm tình, họ đã sớm đi quá giới hạn rồi. Một đoạn khác, Xuân Phong chủ động gửi tin:

Xuân Phong: Cưng làm việc xong chưa?

Hoa Nhi: Chưa đâu, hôm nay nhiều bệnh nhân lắm, em vừa làm việc vừa chờ tin anh. Không nhận được tin của anh, tối về không ngủ ngon giấc.

Xuân Phong: Anh không thể chờ em rồi, anh phải về nhà đây, ngày mai gặp nhé.

Hoa Nhi: Vậy ôm Hoa Nhi đi nào.

Xuân Phong: Cứng, ôm em, hôn em, cho em sương ngọt rượu ngon, nước ngọc quỳnh tương...

Hoa Nhi: Anh hãy để cho Hoa Nhi được tan thành nước nhé...

Xuân Phong: Láu lỉnh, em làm việc đi, tan ca anh phải về nhà rồi.

Hoa Nhi: Ừ ừ, em muốn anh cơ.

Xuân Phong: Ngoan nào, gần đây anh đi tiếp khách nhiều quá, mấy ngày không về nhà đúng giờ, hôm nay mà lại thế thì cô ấy sẽ sinh nghi mất, cô ấy mà gây chuyện thì những ngày tháng tốt đẹp của hai ta đành phải chấm dứt thôi.

Hoa Nhi: Thôi được rồi, anh nói rồi đấy nhé, ngày mai...

Xuân Phong: Ngày mai, anh hứa.

Loại tin nhắn như thế cứ đôi ba hôm lại có một lần. Có một đoạn tin nhắn trao đổi vào đúng buổi sáng Xuân Phong bị tai nạn giao thông:

Hoa Nhi: Tối qua... đủ để khắc ghi suốt đời.

Xuân Phong: Ừ, anh cũng vậy.

Hoa Nhi: Yêu anh, chẳng khác nào tình yêu cô quạnh.

Xuân Phong: Cứng, cứ như thế này là cả anh và em đều hạnh phúc rồi, đừng biến hạnh phúc thành khổ đau.

Hoa Nhi: Hôm nay em sẽ là cô dâu của người khác, anh thực sự không có một chút lưu luyến nào sao?

Xuân Phong: Đừng nói nhảm, em mãi mãi là cục cưng của anh.

Hoa Nhi: Sau này gặp nhau, có lẽ sẽ không tiện.

Xuân Phong: Sống thật tốt nhé, em nhất định phải hạnh phúc đấy.

Hoa Nhi: Trong lòng em, anh chính là chồng em. Còn anh ta chỉ là người sống chung một nhà, cùng ăn cùng ngủ, chỉ thế mà thôi.

Xuân Phong: Tiểu Sảnh, anh hiểu em mà, anh đảm bảo sẽ luôn ở bên em, không bỏ rơi, không rời xa em. Được rồi, không nói nữa, anh phải ra ngoài chút đây.

Ngày thứ hai Xuân Phong xảy ra chuyện, số điện thoại của Hoa Nhi liên tục gửi đến mấy tin nhắn nữa, giọng điệu vô cùng thân thiết:

- Sao rồi? Sao không có tin gì của anh thế?

- Sao anh không nhắn lại cho em?

- Anh làm em sốt ruột muốn chết.

- Xuân Phong à, rốt cuộc anh sao rồi?

Đấy là tin nhắn gần nhất. Sau đó, Hoa Nhi không nhắn tin cho Xuân Phong nữa.

Cảm giác bị lừa dối và chà đạp làm cho Tích Tích gần như nghẹt thở. Đợi đến lúc tỉnh táo trở lại, cô cảm thấy có một dòng máu nóng bốc thẳng

lên đỉnh đầu, đầu óc quay cuồng, những con sóng lòng dâng lên dữ dội như ngựa dút dây cương, thậm chí bàn tay cô cũng bắt đầu run rẩy.

Những tin nhắn được giấu nhem trong chiếc điện thoại di động bí mật của chồng, khiến cho một người vợ vẫn luôn tự hào có nội tâm kiên cường hoàn toàn bị sụp đổ.

2

Tích Tích gọi điện theo số máy đó, nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng nhân viên tổng đài thông báo số điện thoại trên đã ngừng sử dụng.

Người phụ nữ ấy là ai?

Hoa Nhi, Hoa Nhi là ai? Ai là Hoa Nhi?

Tiểu Sánh, Tiểu Sánh là người đàn bà như thế nào mà khiến Xuân Phong phải thề thốt “không bỏ rơi, không rời xa” cô ta. Như vậy thì không đơn giản là anh say nắng mà tình cảm và ngay cả linh hồn cũng hoàn toàn trật khỏi quỹ đạo rồi. Phản bội, phản bội rất hoàn hảo. Tích Tích tuyệt vọng, hận mình không thể chết ngay để chui xuống mười tám tầng địa ngục tìm Xuân Phong, hỏi anh ta cho ra lẽ.

Tình yêu và hạnh phúc trong hôn nhân đều là giả dối sao? Những sự chăm sóc, chiều chuộng của anh đều là diễn trò sao?

Cuối tuần, bố mẹ chồng muốn gặp cháu trai nên Tích Tích nhờ bảo mẫu đưa Hạo Hạo sang. Ngày trước cũng thường như vậy, thằng bé sang nhà ông bà nội chơi, còn Xuân Phong đi tiếp khách, Tích Tích thường xuyên phải ở nhà một mình. Nhưng khi đó, cô không cảm thấy lẻ loi, ngoài sự yên ắng, tĩnh mịch bao trùm khắp căn nhà, Tích Tích chưa bao giờ biết đến cảm giác cô độc một mình. Dẫu chồng và con trai có ở bên cạnh cô hay không thì hình ảnh của họ, tiếng nói của họ, khuôn mặt tươi cười của họ, kể

cả những lúc tranh cãi om sòm, đều lấp đầy trái tim cô, hoàn toàn không còn chỗ cho những phút giây cô độc xa xỉ.

Bây giờ thì tất cả đã thay đổi, Tích Tích cảm thấy sự cô quạnh như đang ăn mòn tận xương tủy và hút cạn sinh lực của cô. Hơn nữa, trong đầu cô cứ mãi lớn vồn cái tên “Hoa Nhi”, mối quan hệ mờ ám giữa cô ta với chồng cô như một bóng ma khiến cô chết dần chết mòn từng chút một.

Cuối cùng Trần Tích Tích cũng ngã bệnh. Nhưng cô không thể nằm bẹp mãi như thế được, cô cố bò dậy, gượng ép bản thân ăn miếng cơm để duy trì sức khỏe. Ngụy Xuân Phong đã ra đi, giờ đây tất cả chỉ còn có thể dựa vào cô, gia đình này tuyệt đối không được sụp đổ. Cô mà khuy xuống lúc này thì coi như tất thảy cũng đi đời nhà ma.

Những mảnh vụn ký ức đã dần được sắp xếp mạch lạc trong đầu óc Tích Tích.

Thời gian qua, nhất là ba năm trở lại đây, anh đối xử với cô quả thực cực kì tốt, rất dịu dàng, chu đáo và quan tâm. Cho dù việc làm ăn bên ngoài bận rộn thế nào thì khi về đến nhà anh cũng ân cần hỏi han vợ; kỉ niệm ngày cưới, anh còn đích thân xuống bếp nấu một bữa cơm thịnh soạn cho cả nhà.

“Trước đây anh không như thế!” - Tích Tích âu yếm dựa vào vai chồng, dịu dàng hỏi.

“Hay là anh già rồi chăng? Trước đây anh chỉ biết lao đầu đi kiếm tiền, còn bây giờ càng ngày anh càng hiểu, nếu gia đình không hạnh phúc thì dầu có kiếm được núi tiền thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Điều quan trọng nhất đối với anh lúc này là hạnh phúc của vợ con, ngoài ra tất cả những thứ khác đều là thứ yếu...”

Khi con người ta đang hạnh phúc thì cái nhìn tương lai nhất định sẽ giảm bớt sự tinh tường. Bởi khi chìm đắm vào thế giới màu hồng đó, họ

không hay biết rằng, mọi thứ đều đã lặn lẽ biến đổi. Thì ra, đằng sau sự dịu dàng và chu đáo của anh ta, lại chính là sự phản bội xảo quyệt và đê hèn.

Hóa ra hạnh phúc chẳng qua chỉ là cái áo đẹp để bên ngoài mà các bà vợ tự nguyện khoác lấy để huyễn hoặc mình, lấy cảnh đẹp hư ảo để tự mang đến sự ngọt ngào và niềm vui dối trá cho bản thân.

Tích Tích xỏ đôi dép đi trong nhà, chậm rãi đi tới đi lui ở trong phòng.

Cô nóng lòng hóa giải đòn đả kích mà “Hoa Nhi” mang lại. Tuy nhiên, càng đào sâu suy nghĩ thì càng thấy mọi chuyện rối rắm, không thể lần ra được đầu mối. Những ông chồng làm trò xằng bậy bên ngoài, thông thường đều do có tiền bạc làm hậu thuẫn. Cô tự lẩm bẩm với chính mình, Xuân Phong là người giàu có sao? Nếu là bây giờ thì cũng có thể chấp nhận được, nhưng còn trước đây, khi mình mới quen thì anh ta là người thế nào? Chẳng qua chỉ là một sinh viên nghèo rớt mồng tơi. Ngay cả hồi lấy nhau, anh ta cũng chỉ làm một nhân viên quèn làm ở quầy thu ngân trong ngân hàng. Hằng ngày, ngoài việc kiếm tiền, làm sổ sách, cầm mặt bên chiếc máy phát hiện tiền giả thì chẳng có gì đáng nói.

Nếu như không có Trần Cẩm Giang, ông chủ mỏ than và cũng chính là bố của Tích Tích, đưa ra ý tưởng kinh doanh và khuyến khích con rể thực hiện thì chắc gì anh đã nghĩ đến việc từ chức để ra ngoài làm riêng. Nếu như không có ông Trần Cẩm Giang cung ứng vốn liếng thì chắc gì Ngụy Xuân Phong dám chen chân vào thương trường. Và rồi, nếu như không có ông Trần Cẩm Giang liên tục rót vốn thì sự nghiệp của Ngụy Xuân Phong làm sao có thể thuận buồm xuôi gió, đánh đâu thắng đó giữa thời buổi khó khăn chứ. Nếu như bố Tích Tích không hào phóng giúp đỡ, sẵn sàng chi viện vô điều kiện, thì công ty Ngụy Thị lấy đâu ra khả năng chống đỡ những biến động bất ngờ trên thương trường, chẳng những không phá sản mà ngược lại càng phát triển mạnh hơn cho đến hôm nay. Bố của Tích Tích đã làm tất cả để đảm bảo hạnh phúc cho cô con gái. Thế mà Ngụy Xuân

Phong lại báo đáp ơn nghĩa nhà họ Trần bằng sự phản bội đê hèn, là đâm một nhát dao sau lưng.

Tuyệt đối không thể để cho ông Trần Cẩm Giang biết chuyện. Bố cô là người sĩ diện, lại vô cùng thương con gái, chắc chắn ông sẽ không thể chấp nhận được sự phản bội của chàng rể. Theo tính cách của ông, nếu như Xuân Phong còn sống thì cứ coi như là nể mặt con gái mà không tiêu diệt Xuân Phong thì chí ít cũng lật đổ công ty Ngụy Thị trong nháy mắt.

“Ta có thể khiến cho một người nhanh chóng phát tài, và cũng có thể làm cho kẻ đó nhanh chóng phá sản, trở về vạch xuất phát”. – Đây là câu cửa miệng của ông Trần Cẩm Giang. Lật đổ công ty Ngụy Thị, sau đó, nhất định ông sẽ bắt con gái lấy người khác. Tất nhiên, đây chính là cung cách làm việc của bố cô.

Thế còn Tích Tích, nếu phát hiện ra bí mật của Xuân Phong lúc anh còn sống thì cô sẽ xử lý chuyện này thế nào? Án binh bất động, âm thầm quan sát, nghe ngóng dò la; hay nói chuyện thẳng thắn với anh, hỏi anh vì sao có quan hệ bất chính với một người phụ nữ khác ngoài cô? Cô làm vợ rồi cuộc có chỗ nào sai, có điểm nào làm anh không vừa lòng? Cô không làm tròn bốn phận ở đâu để anh phải ra ngoài tìm người khác? Cô sẽ nhìn nhận lại mình, còn anh cũng phải tự kiểm điểm, cuối cùng phải cam đoan cắt đứt quan hệ với người phụ nữ đó... Dĩ nhiên, đây là nếu hai người vẫn quyết định tiếp tục sống với nhau.

Còn như không thể sống với nhau được nữa, cô sẽ cho anh ta một cái bạt tai, trút hết phần nộ và uất ức trong lòng chẳng? Tích Tích không làm được như vậy. Việc cô phải làm lúc ấy là lấy được chứng cứ tư thông của anh ta, sau đó tính toán tài sản rạch ròi, nắm chắc quyền chủ động trong tay, phân chia như thế nào đều phải do một mình cô định đoạt. Suy cho cùng, nguyên nhân của cuộc hôn nhân bị chia rẽ tan nát này là ở anh ta chứ còn ai vào đây nữa.

Dù có tiếp tục sống với nhau hay không, tuyệt đối cô không thể giảm câm giả điếc, mãi mãi không đề cập tới chuyện này. Nhất định phải giải quyết, phải làm cho ra ngô ra khoai. Không thể nhân nhượng, không thể nuông chiều thói hư tật xấu của anh ta, nhất định phải để cho anh ta hiểu rõ, cùng lúc có hai người phụ nữ là không thể được! Bất kể là lừa dối, chà đạp và không tôn trọng vợ; khinh nhờn tình yêu hay không trung thành với gia đình, đều không thể chấp nhận được!

Nhưng anh ta không cho cô cơ hội làm như vậy, tất cả đã trở thành quá khứ trong khi cô không hay biết điều gì.

Thực sự đã trở thành quá khứ ư? Đối với anh và “Hoa Nhi”, vì sự ra đi của anh mà tất cả mọi chuyện đều trở thành quá khứ. Nhưng đối với cô, sự việc vẫn chưa trôi qua, đích xác chưa trôi qua, nó nghiêm nhiên trở thành một vết thương sâu hoắm trong lòng cô.

Từ đầu đến cuối cô luôn tin tưởng tuyệt đối, anh cũng giống như cô đều hết lòng tuân thủ lời thề ước khi hai người tổ chức hôn lễ. Từ một người đàn ông với hai bàn tay trắng trở thành người đàn ông thành đạt, anh thường nói, tình cảm anh dành cho vợ có một phần cảm ơn sâu sắc; nếu như bản thân anh không có chí tiến thủ và sức kiềm chế tốt thì cho dù về khách quan, anh nhận được nhiều sự chi viện và giúp đỡ đến đâu đi chăng nữa, cũng chẳng thể có được ngày hôm nay. Đúng vậy, anh có sức kiềm chế quá tốt, cách thức hành động của anh lúc nào cũng làm cho cô tin tưởng anh là một ông chồng không lăng nhăng, đối với những cám dỗ bên ngoài, anh đều có đủ ý chí để vượt qua.

Sự thực lại khiến cho cô nhận thức được, mình chẳng qua chỉ là con ngốc mà thôi. Xem ra sự dối trá và lừa bịp này đã tồn tại ít nhất ba năm nay rồi. Dối trá và lừa bịp, dùng hai từ này để diễn đạt việc làm của anh hoàn toàn không quá đáng, không nghiêm trọng mà vừa khéo là thích đáng. Anh quay lưng lại với cô, giấu giếm cô, che đậy ý nghĩ và hành động của mình, để cô cứ thế u mê chia sẻ người đàn ông của mình với người đàn bà

khác trong ba năm. Và điều không thể dễ dàng tha thứ nhất là, trong ba năm qua, cô chính là người vợ bị lãng nhục trong mối quan hệ tay ba này.

Nhưng mà, tại sao anh phải làm như vậy chứ? Rõ ràng anh biết, làm như thế chỉ khiến cho gia đình của mình tan nát, sớm hay muộn điều đó cũng sẽ làm tổn thương nghiêm trọng đến cô, tổn thương đến con cái, nhưng tại sao anh cứ cố chấp làm như vậy?

Tích Tích nghĩ nát óc cũng chẳng có cách nào lý giải được tất cả những việc làm của chồng. Cô cố tìm kiếm cách dấu hiệu lừa dối của chồng, song vẫn chỉ uống công, bởi vì biểu hiện của anh hoàn hảo, chu toàn như thế cơ mà. Nhưng điều này cũng không thể chứng tỏ người đàn bà tên là “Hoa Nhi” trong chiếc điện thoại di động bí mật kia chỉ là một sự hiểu lầm do đa nghi mà ra.

Tích Tích không chút nghi ngờ về trực giác và phán đoán của mình. Thường ngày, cô là người rất tốt, nhưng còn phải xem là với người nào đã. Ba mươi ba năm sống trên đời, cô chưa từng hận một người nào, thì lần này, rốt cục cô cũng đã biết được mùi vị của thù hận.

Ngày trước, cho dù người ta làm chuyện có lỗi với cô, cô đều không so đo tính toán, lại càng không biết trả thù. Nhưng lần này, đích xác cô đang căm ghét, đang oán hận, không thể không tính toán.

Mấy ngày liền, trái tim của Tích Tích như bị một vòng lửa phần nộ vây hãm. Người đàn bà đó rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao vào cái ngày sắp sửa trở thành cô dâu người khác, vẫn có thể tranh thủ nhả tin âu yếm với người đàn ông đã có vợ? Và càng không thể tưởng tượng nổi, trước đêm tân hôn của mình, cô ta vẫn ở cùng chồng của người khác đến tận nửa đêm chưa về? Đêm hôm ấy, một đêm trước ngày Ngụy Xuân Phong xảy ra chuyện, mười hai giờ đêm, anh mới về nhà. Tích Tích vốn không có thói quen tra tấn chồng, nhưng anh đã chủ động giải thích, vẫn là với lí do quen thuộc: đi tiếp khách.

Nửa đêm hoan ái, nhất định đã khiến Xuân Phong kiệt sức, nên hôm sau mới xảy ra tai nạn giao thông... Cả người Tích Tích bỗng chốc trở nên lạnh toát, có năm mơ cô cũng không thể tưởng tượng được rằng, người chồng đã chung sống hơn mười năm với mình, lại có thể làm những chuyện khốn nạn đến thế.

Tiểu Sảnh, Hoa Nhi, cô ta là ai? Tích Tích nghiến răng thề nhất định phải tìm ra tung tích của cô ta. Nếu không làm cho chân tướng sự việc được rõ ràng thì cô sẽ chẳng thể nào gột sạch nỗi nhục nhã tột cùng của đời mình. Tìm được rồi, Tích Tích muốn đích thân nói với cô ta rằng, chính cô ta đã hại chết chồng cô.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khoản Tiền Bí Hiểm

Dù rất đau lòng nhưng Tích Tích vẫn là người phụ nữ biết kiềm chế.

Nỗi đau đớn bị phản bội tựa như một cái ung nhọt mừng mủ, lan tỏa rất mạnh mẽ trong lòng.

Bố mẹ Ngụ Xuân Phong đã ra viện.

Tích Tích cố nén nỗi đau lòng, lái xe đến ngôi nhà cũ của bố mẹ chồng trên đường Trung Sơn, cùng người giúp viện dọn dẹp cả ngày, cho đến khi không còn một hạt bụi trong phòng. Hôm sau cô vào bệnh viện đón mẹ chồng về, hôm sau nữa lại đến trung tâm phục hồi sức khỏe đón bố chồng. Việc quay lại đây vốn là ý của bố chồng, ông dứt khoát bác bỏ kế hoạch của Tích Tích mời họ đến ở nhà cô.

- Bố không đi đâu hết, - ông bố chồng nói. - Ngoài nhà mình ra, ở đâu cũng không tiện.

- Bố, con và Hạo Hạo không phải là người ngoài, bố mẹ sang bên đó cũng có khác nhà của mình đâu? Nhà con rất rộng rãi, bố mẹ ở tầng dưới cho tiện đi lại, con và Hạo Hạo ở tầng trên bố còn lo ngại điều gì?

Đối với đề nghị của con dâu, ngược lại, mẹ chồng không có ý kiến gì, thậm chí bà còn tỏ vẻ hơn hớn:

- Qua đây thì hàng ngày chúng ta đều được ở cùng cháu trai, cũng có thể đỡ dần Tích Tích chăm sóc Hạo Hạo.

Thế nhưng, thuyết phục thế nào thì bố chồng Tích Tích cũng không bằng lòng. Ông thở dài, kiên quyết từ chối:

- Tích Tích à, những gì con làm cho cái nhà này, bố mẹ đều hiểu. Từ khi con về làm dâu nhà ta, bố mẹ vẫn luôn xem con như con gái của mình, rồi con lại sinh cho nhà họ Ngụy ta Hạo Hạo nữa, đó là phúc phận kiếp trước chúng ta tu được đấy, bất kể tương lai như thế nào, đời này bố mẹ thỏa lòng rồi.

Hôm đó Hạo Hạo cũng theo mẹ đi đón ông bà. Nghe ông nội nói như vậy, thằng bé ôm chầm lấy chân ông năn nỉ:

- Ủ ừ, cháu muốn ông nội đến nhà cháu cơ, ông bà đồng ý đi, như vậy chúng ta sẽ được ở cùng nhau mỗi ngày.

Bố chồng xoa đầu thằng bé:

- Hạo Hạo ngoan, nghe lời ông nội, bây giờ ông nội chỉ muốn ở nhà của mình thôi, khi nào cháu nhớ ông bà thì nói mẹ đưa cháu đến đây chơi, được không?

Thấy bố chồng cứ một mực như thế, Tích Tích cũng không nói thêm gì nữa. Ông cụ vốn là người cố chấp, bình thường ông ít khi thuận theo chủ ý của người khác. Khi Xuân Phong còn sống, anh cũng từng có ý này nhưng ông cụ lấy lý do hai thế hệ cùng sống dưới một mái nhà e không tiện để cự tuyệt. Giờ Xuân Phong mất rồi, việc thuyết phục ông thay đổi ý kiến càng thêm khó.

Trước đây, hai ông bà chưa bao giờ cần đến người giúp việc theo giờ, nhưng từ sau lần ông bà nhập viện, Tích Tích quyết định thuê người đến dọn vệ sinh và nấu cơm. Ai dè, chưa đến một tuần, đã phải thay hai người giúp việc do mẹ chồng không vừa ý. Ngặt nỗi bà chưa khỏi đau chân, đi lại rất bất tiện, thế là hằng ngày sau khi đi làm về, Tích Tích lại phải chạy ra siêu thị, mua đủ các loại rau, dưa, thịt, cá... đem sang cho hai ông bà. Chỉ

riêng việc chợ búa mỗi ngày cũng đủ khiến cô phải tốn hàng giờ đồng hồ suy nghĩ đến việc thay đổi thực đơn để bổ sung dinh dưỡng cho bố mẹ chồng.

Mẹ chồng cô vốn nấu ăn rất ngon, nhưng bà chỉ vào bếp để nấu cơm trưa cho chồng, còn chiều tối thì mặc cho Tích Tích sắp sập ngã ngửa chạy qua chạy lại, bà vẫn nhất quyết không xuống bếp mà giao phó toàn bộ cho con dâu. Tuy đối xử với con dâu chẳng ra làm sao, nhưng đối với cháu trai thì bà thương xót không để đâu cho hết. Ngay như khi ăn cá, bà cũng tỉ mỉ gỡ sạch xương dăm, rồi mới bón cho Hạo Hạo. Có lần thằng bé búống bình nhất định đòi đá vào cốc uống trà, thế mà bà không nói một lời nào, lẳng lặng lấy cốc uống trà của mình cho thằng bé đá rồi đem rồi đem rửa sạch, cầm vào nhà tiếp tục uống trà như bình thường. Tích Tích thấy thế liền nhẹ nhàng khuyên mẹ chồng không nên nuông chiều thằng bé quá mà sinh hư. Nhưng bà trừng mắt lên mắng cô, nó còn nhỏ, sao có thể lấy chuẩn mực của người lớn ra để bắt nó làm theo chứ?

Hồi Ngụy Xuân Phong còn sống, vào dịp cuối tuần và lễ tết, anh đều đưa vợ con sang nhà ông bà ăn cơm. Còn ngày thường thì hai nhà giống như hai đường thẳng song song, duy trì mối liên hệ thân thiết nhưng mỗi bên đều có không gian riêng rẽ. Lúc đó, bố chồng vẫn còn khỏe, ông đã về hưu nên chỉ ở nhà chơi cây cảnh, viết thư pháp, đánh cờ, hưởng thụ cuộc sống nhàn hạ. Cả nhà cùng nhau, nói cười hân hoan, vui vẻ thuận hòa... Thế mà chỉ trong nháy mắt đã thánh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, năm người giờ chỉ còn bốn, mỗi tối cả nhà cùng ngồi ăn cơm, Tích Tích luôn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Dù nói thế nào thì từ khi Xuân Phong qua đời, bố mẹ chồng ốm đau suốt khiến cuộc sống của Tích Tích hoàn toàn bị xáo trộn. Nhà cô ở phía đông thành phố, nơi làm việc cũng ở phía đông, mà nhà bố mẹ chồng lại nằm trên đường Trung Sơn, vừa khéo ở tít phía tây, cho nên ngày nào cũng như ngày nào, cô đều phải vòng đi vòng lại hai lượt thành phố Thanh Đảo.

Cứ như thế mãi cũng không được, không những lãng phí thời gian, xăng xe mà còn gây mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Nhưng sao có thể bỏ mặc ông bà được? Tích Tích không làm nổi. Bố chồng đã qua đợt điều trị phục hồi chức năng nhưng đi lại vẫn phải chống gậy, xuống cầu thang còn run lẩy bẩy, trong khi nhà ông bà ở tận tầng bốn, có muốn xuống nhà đi dạo hóng mát cũng là cả một vấn đề. Lẽ nào Xuân Phong vừa mất, cô và bố mẹ chồng lập tức trở nên xa lạ với nhau? Nhất là mỗi khi Hạo Hạo từ biệt ông bà để ra về, Tích Tích không đành lòng nhìn vào mắt của bố chồng. Ông ngồi lặng im trên xe lăn, dẫu ông không nói lời nào nhưng đôi mắt đăm đăm nhìn về phía cháu trai, bịn rịn, khiến lòng cô chùng ngay xuống. Có lần, cô còn vô tình nhìn thấy khoảnh khắc bố chồng lén quay người đi, trong ánh mắt đục ngầu của ông ăm ắp lo lắng và thương cảm, giây phút ấy lòng Tích Tích như bị dao cứa. Ông cụ là một người rất tốt, do nhà họ Ngụy không có con gái nên từ khi Tích Tích được gả vào nhà này, ông luôn đối xử với cô như là con gái. Hồi mới kết hôn, cô chưa hiểu chuyện, hai vợ chồng thường giận dỗi cãi vã nhau. Có lần Tích Tích khóc suốt mướt đến tận khuya rồi gọi điện mách với bố mẹ chồng. Hôm sau, trời còn chưa sáng, bố chồng đã đi xe buýt sang nhà hai vợ chồng cô, khi biết Xuân Phong đi uống rượu ở bên ngoài lại thêm việc vết son môi dính vào cổ áo đã làm bùng nổ chiến tranh giữa hai vợ chồng, ông tát con trai một cú trời giáng rồi thét anh quỳ xuống, bắt thề độc. Đời này kiếp này không được làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Tích Tích.

Hai người lấy nhau mười năm, tuy rằng một phần tư thời gian là Ngụy Xuân Phong phản bội cô và gia đình, nhưng cô không thể vì sự phản bội của anh mà phủ nhận tình cảm vợ chồng trong ba phần tư thời gian còn lại, không thể vì sự phản bội của anh mà trút hết oán giận lên bố mẹ chồng, và càng không thể vì thế mà phủ nhận toàn bộ tình cảm bố chồng dành cho cô chẳng khác nào bố đẻ. Hơn nữa, hai ông bà chỉ có một người con trai duy nhất là Xuân Phong, người ta vẫn nói “trẻ cậy cha, già cậy con”, nếu như ngay cả đạo lý này cũng không hiểu thì con người khác gì loài vật?

Trước đây Xuân Phong từng đề cập đến vấn đề phụng dưỡng bố mẹ và anh có một ước hẹn với Tích Tích.

Mùa hè mấy năm trước, Tích Tích bị nhiễm virus cúm, liên tục một tuần, ngày nào cô cũng phải đến bệnh viện truyền dịch rồi về nhà nghỉ ngơi. Mỗi sáng Xuân Phong đều đưa cô đi truyền dịch, từ bãi đỗ xe của bệnh viện đến phòng khám xa mấy trăm mét, thế mà lần nào anh cũng đòi công để vợ đỡ mệt. Mặc dù lúc ấy khắp người khó chịu nhưng Tích Tích vẫn đủ sức bước đi, nhưng cô vẫn thoải mái ngả lên lưng anh, đón nhận sự cưng chiều và che chở của người chồng yêu thương. Truyền dịch xong, anh lại đưa cô về nhà và dặn đi dặn lại cô giúp việc chăm sóc thật tốt rồi mới cuống cuống đi làm. Những ngày cô ốm, dù khách hàng mời mọc chiêu đãi thế nào anh đều từ chối hết, để về cùng cô ăn cơm tối rồi lại đưa cô ra bờ biển để hít chút không khí trong lành. Khi đó, cô cho rằng, mình không phải là một cái cây sánh vai đứng cùng anh mà như một dây leo yếu ớt, dựa dẫm vào chồng, hạnh phúc suốt đời.

Và cô cũng cho rằng quan hệ vợ chồng mãi mãi giống như biển và sóng cùng trường tồn với trời đất. Những ngày dạo bước trên bờ biển ấy, anh để lại cho cô ký ức lãng mạn nhất trong cuộc đời.

- Xuân Phong, vì sao anh tốt với em như thế?

- Lại nữa rồi, anh nói cho em biết, là vì tiền của bố em đấy, vừa lòng chưa? - Anh cười.

Lần nào cô đưa ra câu hỏi ngốc nghếch ấy, Xuân Phong cũng trả lời như vậy, Tích Tích chỉ cười hạnh phúc. Tích Tích và Xuân Phong đã có ba năm yêu nhau say đắm trước khi tốt nghiệp đại học. Nhưng hồi đó Xuân Phong chỉ biết Tích Tích là người Sơn Tây, ngoài điều này ra, anh hoàn toàn không biết gì về hoàn cảnh gia đình của cô. Không riêng gì anh mà ngay cả các bạn học cùng lớp cũng không rõ thân thế của Tích Tích, mà chỉ biết bố mẹ cô làm ăn buôn bán ở Thái Nguyên, bởi cô luôn sống giản dị,

chan hòa với bạn bè. Đến tận lúc Tích Tích đưa anh về Tây Sơn ra mắt bố mẹ, tận mắt nhìn khu biệt thự của họ Trần rộng hơn hai mẫu ở giữa thành phố Thái Nguyên, Xuân Phong mới tròn mắt như vừa tỉnh dậy từ trong giấc mơ. Vì thế, những năm tháng sau này, mỗi lần anh trả lời “Ngày trước anh yêu em là vì tiền của bố em” đương nhiên là câu nói đùa của hai vợ chồng.

- Anh tốt với em như thế, làm sao em đáp lại được tình cảm của anh đây? - Tích Tích mỉm cười hỏi tiếp.

- Em thực sự muốn đáp lại tình cảm của anh à? Anh có chuyện nhờ cậy em đây.

- Chuyện gì?

- Em biết đấy, bố mẹ chỉ có một mình anh là con trai, nuôi con là để dưỡng già, ngộ nhỡ một ngày nào đó anh có bệnh tật hay tai vạ gì thì hai ông bà phải làm thế nào?

- Anh nói lẫn thần gì thế? Đừng nói nhảm. - Tích Tích trách anh. Cô không mê tín nhưng mở miệng nhắc tới bệnh tật tai vạ dù sao cũng không may.

- Giả dụ thế?

- Anh không cần lo lắng, còn có em mà, em cư xử với bố mẹ mình thế nào thì sẽ cư xử với bố mẹ anh thế ấy. Nói như thế thì em cũng có một chuyện muốn nhờ anh.

Xuân Phong bật cười ha hả:

- Nếu như không thể trông cậy vào em trai em thì chúng mình sẽ phụng dưỡng cả bố mẹ em nữa. Như vậy thì hay thật!

- Đến lúc đó hai vợ chồng mình phải mua một ngôi nhà to đừng chứ nhỉ? Bố mẹ hai bên đến ở mà nhà chật chội quá thì suốt ngày hực hặc với nhau thì làm thế nào? - Dĩ nhiên, đó chỉ là một câu nói đùa của Tích Tích.

Thế mà Ngụy Xuân Phong lại trả lời rất thật:

- Không thành vấn đề, từ giờ trở đi, chúng mình sẽ cùng nỗ lực cho một tương lai như thế.

Không ngờ lời nói của Ngụy Xuân Phong lại trở thành sự thật.

Anh làm chuyện có lỗi với cô và thượng đế đã trừng phạt anh nghiêm khắc, nhưng cô không thể vì sự phản bội của anh mà rũ bỏ lời hứa, chà đạp lên nguyên tắc làm người của mình. Con người làm chuyện gì, dẫu người khác không nhìn thấy nhưng vẫn không thể qua mắt được ông trời. Và lại, lúc bác sĩ đẩy băng ca đưa Xuân Phong từ phòng phẫu thuật ra, anh vẫn chưa nhắm mắt. Cô biết anh không yên lòng về điều gì nên đã hứa với anh rằng:

- Anh an tâm yên nghỉ nhé, em sẽ chăm sóc bố mẹ anh thật tốt, còn cả con nữa, em nói được thì làm được.

Sau đó, cô vuốt mặt để anh nhắm mắt lại.

Nói được thì làm được, đây cũng chính là tính cách của cô.

Bố mẹ Xuân Phong vừa mất đi cậu con trai duy nhất lại rơi vào cảnh tai ương bệnh tật, mình có thể bỏ mặc họ được không? Tích Tích nghĩ, chuyện này thì cô không thể làm ngơ được.

Thấy ông chồng già cự tuyệt đề nghị của con dâu, bà vợ rất mất bướng. Sự cứng đầu cứng cổ của ông trong chuyện này khiến bà vô cùng tức giận. Thế rồi tối hôm ấy, ngay khi Tích Tích vừa về, bà mẹ liền tới phòng chồng và làm ầm lên.

- Tại sao ông không chịu sang bên đó? Tại sao ông ương thế?

- Bà muốn đi à?

- Tất nhiên là tôi muốn đi rồi.

- Vậy sao bà còn giả vờ giả vịn như thế? Lúc ở trước mặt Tích Tích sao bà không nói gì?

-Tôi nói cho ông biết nhé, tôi không có ý kiến là do ông cố ngăn cản không cho tôi đi, bây giờ ông nói trắng ra đi, rốt cuộc ông có đồng ý không?

- Con trai không còn nữa, chúng ta đến ở cùng con dâu liệu có tiện không? Tôi với bà sang bên đó chẳng phải làm khổ nó hay sao?

- Sao lại làm khổ? Sao lại không tiện? Hai tầng, ông hiểu không? Hai tầng, ba trăm mét vuông, có sân vườn, không hơn cái gác xếp tầng bốn ngột ngạt của ông chắc?

- Xuân Phong không còn nữa, một mình Tích Tích phải vừa đi làm vừa chăm con, con bé đã phải chịu nhiều phiền muộn lắm rồi. Dù sao nó cũng không phải là sắt là thép, nó có lòng với chúng ta nhưng chúng ta không được phép dày dạn nó như thế. đành rằng bây giờ tôi vẫn chưa đi lại ổn thỏa, nhưng chả phải chỉ là tạm thời thôi sao? Vài ngày nữa sẽ lại khỏe mạnh như thường. Sao cứ phải dọn tới nhà con dâu ở? Đang yên đang lành tự dưng lại chuốc rắc rối cho nó là sao?

Thấy ông chồng nói cũng có lý nhưng bà vợ vẫn cố vớt vát thêm:

- Chúng ta không sang bên đó thì không liên lụy đến con bé sao? Ông xem ông bây giờ như thế nào, xuống cầu thang cũng khó khăn, nó có thể mặc kệ sao? Chả nhẽ nó không sợ hàng xóm láng giềng chửi sau lưng à?

Ngày nào nó cũng phải chạy qua chạy lại bốn nơi như vậy không phải là làm khổ nó sao? Chi bằng chúng ta qua bên đó ở để con bé đỡ phải vất vả.

“Cạch!”, ông chồng quăng chiếc bút lông vừa mới chấm mực lên nhà, gằn giọng đáp lời vợ.

- Đây là lời nói của người làm mẹ chồng sao? Tích Tích đến chăm sóc chúng ta là vì nó sợ hàng xóm láng giềng chỉ trích sao? Tích Tích cư xử với chúng ta tốt như thế, vậy mà bà lại nói con bé như vậy, lương tâm của bà có được yên không?

Bà vợ thấy vậy liền vội oang oang cướp lời.

- Tôi không nói oan cho nó chút nào. Nó vốn không có thành ý gì cả, ngoài mặt nói hời hợt đôi câu, ông bảo không đi thì trúng ý của nó rồi.

- Tôi không cho phép bà nói xấu con dâu mình như thế, con người Tích Tích như thế nào, bà không phải không hiểu rõ, nó vốn là đứa thật thà, nói cái gì thì là cái đó. Cái miệng của bà có thể tích chút đức hay không? Tôi nói thật cho bà biết, tôi không sang bên đó ở cũng chính là vì tôi sợ miệng lưỡi của bà, thế nào bà cũng làm tội nó suốt ngày, như thế thì liệu có thể sống yên thân hay không đây?

- Làm tình làm tội? Một bàn tay vỗ không kêu, nếu con bé thực sự hiền lành, thì dù tôi muốn la lối thì cũng không có cơ hội mà làm.

Cả đêm hôm đó, bà ra sức cảm rằm tới tận khuya, nước mắt lã chã rơi, một chốc lại khóc lóc rên rỉ nổi lòng:

- Kiếp này, tôi và ông chưa được sống tử tế một ngày. Hàng chục năm nay, tôi với ông phải sống trong căn nhà chật chội, tôi tàn này, nhiều lúc muốn mời bạn bè đồng nghiệp đến chơi cũng thấy xấu hổ. Có ai đời sắp xuống lỗ rồi mà vẫn phải chui ra chui vào trong cái nhà kho này không? Vốn định trông cậy vào con trai để hưởng phúc tuổi già thế mà chưa được

hưởng phúc ngày nào thì nó lại bỏ hai bộ xương già chúng ta mà đi rồi. Và lại, ngôi nhà đó đâu phải là của mình Tích Tích, đấy là mồ hôi xương máu con trai tôi làm nên cơ mà. Cả đời tôi, có được ngày nào thư thái, sung sướng đâu cơ chứ. Ngôi nhà tốt như vậy mà tôi vẫn chưa được ở lấy một ngày thì con trai đã... - Bà lau nước mắt rồi sụt sùi nói tiếp, - Sao cái số của tôi nó lại khổ thế này chứ...

- Nhà chúng ta đang ở thì sao? Có chỗ nào không tốt à? Thực lòng mà nói, tôi ở đây mấy chục năm đã có tình cảm rồi nên không muốn rời đi.

- Có thể sánh với nhà bên đó ư? Diện tích chưa đầy một trăm mét vuông, ông không thấy chật chội à? Cái sân vườn bên đó còn đẹp hơn cả công viên cây xanh, còn nhà chúng ta thì sao? Mở cửa đằng sau thì đầy bụi bặm, mở cửa đằng trước thì toàn tiếng trẻ con léo nhéo bên tai, ông không thấy ngôi nhà cũ kỹ đến mức độ nào sao? Chỉ cần động đất cấp ba thôi cũng đủ để sập tan tành. Lại còn chót vót trên tận tầng bốn, chúng ta ngần này tuổi rồi, ngày ngày leo cầu thang, có thể chịu được không? Mà tôi nói cho ông biết, mấy tháng nữa thôi, con dâu tốt của ông tìm thằng khác rồi thì... hu hu... sản nghiệp con trai tôi gây dựng, tại sao chỉ thuộc về một mình nó chứ?

- Tích Tích là vợ Xuân Phong, sản nghiệp của Xuân Phong không để lại cho vợ thì cho ai? Và lại không phải là còn có Hạo Hạo sao? Tương lai những thứ ấy chẳng phải cũng sẽ là của cháu trai bà sao? Con người bà sao không hiểu đạo lý gì thế?

- Không hiểu đạo lý? Con bé còn trẻ như vậy, biết khi nào Hạo Hạo mới được thừa hưởng gia sản của bố nó chứ? Nếu con bé đi bước nữa thì ngôi nhà có còn để lại cho cháu trai chúng ta như lời ông đoán không?

- Cả ngày chỉ biết lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, chuyện tương lai thì cứ để sau này hãy nói, bây giờ bà lo nghĩ nhiều như thế làm gì? Không

một à? Nếu muốn đi thì mình bà đi đi, tôi không thể để cho con cháu mình khổ thêm nữa.

- Tôi đi là đi hăn đấy, để xem ông cứng đầu ở đây một mình đến bao giờ, xem ai hầu hạ ông.

- Tôi khỏi cần ai hầu cả, tự tôi có thể chăm sóc cho mình, bà cứ yên tâm mà đi.

- Tôi có thể yên tâm sao? Ông ở một mình thì có bớt được khoản chi phí nào không? Riêng chi phí lò sưởi ấm đã hơn hai nghìn tệ, lại còn tiền điện, tiền nước... ông tiết kiệm được cho tôi chắc? Nếu như sang bên đó, để ngôi nhà này cho thuê thì ít nhất cũng được ba vạn tệ một năm đấy, sao không lấy tiền ấy mà mua cái gì cho cháu trai tôi ấy?

Hai ông bà còn đang tranh cãi thì có tiếng chuông điện thoại reo. Hóa ra là Tích Tích gọi điện thông báo cô và Hạo Hạo đã về đến nhà an toàn, ông bà không phải lo lắng.

Bà mẹ cầm ống nghe ừ à đôi tiếng rồi cúp máy đánh cộp.

2

Sáng thứ Bảy, trên đường Tích Tích lái xe đưa con trai sang nhà bố mẹ chồng thì nhận được điện thoại của Lý Dương.

- Tích Tích, là mình, Lý Dương đây, cậu bạn không? - Từ thời đại học, và Tích Tích đã khá thân nhau. Ngày ấy, Trần Tích Tích, Ngụy Xuân Phong và Lý Dương thường xuyên đi chơi cùng nhau, nên tuy không học cùng trường nhưng vẫn qua lại thân thiết. Về sau Tích Tích trở thành vợ của Xuân Phong, do cùng tuổi nên Lý Dương vẫn xưng hô với họ như thời đi học.

- Mình đang lái xe, - Tích Tích thân thiện trả lời – Cậu có chuyện gì vậy?

- Đạo này cơ quan mình bận nhiều việc quá, không sang thăm cậu được, bác trai bác gái thế nào? Nghe nói đã ra viện rồi à? Hạo Hạo vẫn tốt chứ?

- Ủ, ông bà ra viện rồi, cả nhà đều ổn.

- Quả thực mình có chuyện phải nói với cậu, cậu xem lúc nào tiện thì báo cho mình nhé?

- Bây giờ mình đang rảnh, cậu nói đi.

- Tốt nhất là gặp nhau nói chuyện, chứ nói qua điện thoại e không rõ ràng.

- Gặp lắm à?

- Chuyện này... nên nói sớm với cậu thì hơn.

- Chiều nay nhé, ở quán Lan Lan gần nhà mẹ chồng mình, cậu biết quán đó chứ? Ba giờ chiều được không?

- Được, chiều gặp!

Khi Tích Tích bước vào quán thì Lý Dương đang ngồi tại một bàn sát cửa sổ tầng hai, chờ cô đến.

Tích Tích ngồi xuống, hai người hỏi han đôi câu rồi cô đi vào vấn đề chính, hỏi anh có chuyện gì mà cần gặp cô gấp như vậy. Cô hơi nhúm mày, vẻ lúng túng của Lý Dương khiến cô có dự cảm hằn là chuyện chẳng tốt lành gì.

Lý Dương kể tường tận chuyện anh cho Xuân Phong mượn tiền rồi đến chuyện giấy biên nhận bị vò nát bởi máy giặt, giải thích cặn kẽ từng chi tiết nhỏ. Từ trước đến nay, anh vốn có tài ăn nói khéo léo, thế mà lúc nói những lời này anh lại ngập ngừng mãi không xong. Vốn dĩ người ta mắc nợ anh, đến đòi nợ thì phải hùng hùng hổ hổ chứ, đằng này lại hoàn toàn đảo ngược, cứ như là anh đang mắc nợ đối phương thì phải.

Tích Tích trầm ngâm một chút, rồi khẽ nói:

- Lý Dương, mình chưa hề biết tí gì về chuyện này, bởi Xuân Phong không nói với mình về khoản nợ của cậu. Trước tiên, mình phải để cậu biết rõ quan điểm của mình, miễn là tiền Xuân Phong mượn thì mình sẽ hoàn trả đầy đủ, dù anh ấy mượn ai, mình cũng trả không thiếu một đồng. Ngoài cậu ra, lúc còn sống Xuân Phong còn có mấy khoản nợ khác, sau khi lo xong tang lễ, chủ nợ cầm giấy biên nhận đến nhà, mình cũng không thoái thác lập tức hoàn trả đầy đủ số tiền nợ. Nếu hôm nay, cậu cũng cầm giấy nợ đến thì mình cũng sẽ gọi điện cho Trương Duệ bảo cậu ấy chuyển tiền vào tài khoản cho cậu, song với tình huống này, mình không có cách nào trả ngay tiền cho cậu được, tuy mình hoàn toàn tin tưởng thực sự có khoản nợ này, những mình vẫn cần xác nhận lại một chút.

- Đương nhiên là mình hiểu.

- Cảm ơn cậu đã hiểu.

- Xuân Phong chưa từng nói với cậu về số tiền này à?

- Chưa từng! - Đôi mắt trong veo như làn nước của Tích Tích, lúc này như đang bao phủ một lớp sương mù xám ngắt. Chuyện này khiến Lý Dương có phần hơi ngỡ ngàng.

- Cậu có biết Xuân Phong cần tiền gấp vào việc gì không?

- Lúc mượn tiền, anh ấy không nói với cậu sao?

- Lúc đó bạn quá, cậu ấy nói sau này có thời gian sẽ kể.

- Vấn đề tiền bạc, bất luận là tiền mặt hay là sổ tiết kiệm anh ấy đưa thì mình giữ, còn khi cần tiền anh ấy rất ít khi hỏi mình. Mình cũng chưa bao giờ hỏi trong túi anh ấy có bao nhiêu tiền, tài khoản có bao nhiêu tiền hay tình hình tài chính của công ty thế nào. Mình không ngờ là anh ấy phải hỏi mượn tiền của cậu. Thật ra, nếu như thực sự cần tiền gấp thì anh ấy nên nói với mình? Có khả năng này không?

- Chỉ trong tích tắc cậu đã đưa hết tiền cho anh ấy mượn, vậy ba ngày mà anh ấy không kịp dùng sao? Đáng lẽ cậu nên nói chuyện này sớm, có điều mình nghĩ, nhất định là cậu lo lắng cho tâm trạng của mình nên mới kéo dài đến hôm nay... Cậu yên tâm, một số tiền lớn như vậy, không thể nói mất là mất được, nhận bay qua còn lưu lại vết nữa là, anh ấy dùng tiền vào đâu, không thể không lưu lại chút tăm hơi nào, mình sẽ cố gắng nhanh chóng tìm ra số tiền, cho dù không lấy lại được số tiền đó thì chỉ cần xác nhận có khoản nợ này là mình sẽ trả tiền cho cậu trong thời gian sớm nhất.

- Cảm ơn.

- Nếu bây giờ cậu cần dùng gấp, mình có thể cho cậu mượn tiền.

- Không cần đâu, mình chờ tin của cậu.

Lý Dương lấy cớ bận việc rồi đi trước.

Trần Tích Tích dựa lưng vào chiếc sofa nhỏ nhắn, mềm mại, một cảm giác hoang mang mà từ trước tới giờ chưa từng thấy ập đến với cô.

Hai mươi vạn tệ, đối với tài sản nhà họ Ngụy mà nói thì chẳng phải là con số lớn. Tuy Tích Tích hoàn toàn tin tưởng Lý Dương, và thực sự cô đã dự tính thay Xuân Phong trả nợ, nhưng mà trước khi trả nợ, nhất định phải xác nhận lí do Xuân Phong mượn tiền và rốt cuộc số tiền đó đã đi đâu. Suy

cho cùng chỉ là nghe lời từ một phía, nếu như sự việc chưa rõ ràng mà cứ lơ mơ trả tiền thì cũng không hay.

Xuân Phong im im mượn Lý Dương hai mươi vạn tệ, rốt cuộc là dùng vào chỗ nào?

Trần Tích Tích lấy di động, bấm số điện thoại của Trương Duệ.

- Trương Duệ, anh đang ở nhà đấy à? Thực ngại quá, lại phải quấy rầy anh rồi.

- Không sao, chị có chuyện gì à? - Trương Duệ và mấy người bạn độc thân đang lái xe đi Lao Sơn. Cuối tuần anh thường đến đây hít thở bầu không khí trong lành của núi rừng.

- Tôi muốn anh chứng thực một chuyện.

- Được, chị nói đi, tôi đang nghe đây. - Trương Duệ cho xe chạy chậm lại, tách khỏi đám bạn, đỗ lại tại một chỗ yên tĩnh.

Tích Tích nhanh chóng tóm tắt sự việc. Trương Duệ làm tổng thanh tra kế toán của công ty Ngụy Thị đã năm năm nên vấn đề tài chính của Ngụy Xuân Phong, không ai nắm rõ hơn anh.

- Chị à, công ty lúc nào cũng cần vốn làm ăn, nhưng có điều, tôi dám chắc với chị, Tổng giám đốc không dùng số tiền này vào nghiệp vụ của công ty. Trong công ty, bất kì khoản tiền lưu động nào, bất kể là vào hay ra, đều phải qua tay tôi; không có chữ ký của tôi, cho dù một xu cũng không lọt qua được. Vả lại, nếu như công ty cần dùng tiền thì anh ấy không thể không nói với tôi, từ năm ngoái đến đầu năm nay công ty liên tục ký được nhiều hợp đồng lớn nên huy động vốn cũng rất ổn định. Tôi cho rằng không có lý do gì Tổng giám đốc phải giấu tôi đi vay tiền bên ngoài cả. Trương Duệ nói rất quả quyết.

- Ủ, tôi biết rồi, - Tích Tích trầm ngâm. - Chắc cậu đang bận.

- Chị còn có chuyện khác chẳng?

- Không... Ủ, thế này nhé, tuần tới nếu có thời gian, tôi có vài chuyện cần cậu giải đáp.

- Vừa hay tôi cũng có vài chuyện muốn báo cáo với chị, vậy thì tuần tới gặp nhé.

3

Những chỗ có thể tìm đều đã tìm rồi. Những chỗ khả nghi cũng đã lần đến.

Két sắt trong phòng làm việc của Ngụy Xuân Phong, két sắt ở nhà, ngăn kéo trong phòng ngủ, trên ô tô, tất cả những chỗ có khả năng cất tiền, Tích Tích đều đã tìm qua một lượt. Các thẻ tài khoản cá nhân đứng tên Ngụy Xuân Phong (do nhiều nguyên nhân khác nhau mà đến nay Tích Tích vẫn chưa kịp mang đến ngân hàng), cũng không phát hiện ra dấu vết chuyển khoản.

Tích Tích còn mở cả tài khoản cổ phiếu của Xuân Phong. Mặc dù với những gì cô hiểu về chồng, khả năng anh mượn tiền để đầu cơ cổ phiếu là gần như không có, nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng, song kết quả vẫn không như cô mong đợi. Ngược lại, cô còn phát hiện thêm một sự thực, vì nguyên nhân nào đó mà cổ phiếu của Xuân Phong đã bị tạm ngừng giao dịch, thời gian mở lại giao dịch là vào ngày x tháng x năm x, trùng khớp với thời hạn Xuân Phong hứa hẹn trả tiền Lý Dương. Nói cách khác, lúc mượn tiền Lý Dương, Xuân Phong dự tính đợi sau khi cổ phiếu được giao dịch trở lại thì anh sẽ bán ra một lượng cổ phiếu nhất định để trả khoản vay. Tài khoản cổ phiếu đều là tiền cá nhân của Xuân Phong, hóa ra đây là quỹ đen của Xuân Phong, hoàn toàn không liên quan gì đến nghiệp vụ của công ty. Tích Tích vốn dĩ không hay đả động gì đến tình hình cổ phiếu của anh,

thế nên tài khoản cổ phiếu đều tự anh tự do điều khiển, vốn ra vào cũng do bản thân anh điều phối.

Kiểm tra hết một lượt, Trần Tích Tích rút ra kết luận: tiền vẫn chưa được dùng hoàn toàn có thể được loại trừ.

Vậy thì, hai mươi vạn nhân dân tệ rốt cuộc được dùng vào đâu?

Chuyện cấp bách? Rốt cuộc là chuyện cấp bách gì? Làm từ thiện? Thịnh thoảng Xuân Phong cũng bỏ ít tiền làm từ thiện, nhưng không bao giờ giấu Tích Tích. Hay để phụng dưỡng bố mẹ? Thứ nhất, bố mẹ anh không mua nhà; thứ hai, ông bà không mua xe; lại không phải dịp lễ tết gì, bỗng nhiên mượn hai mươi vạn tệ lằng lằng dăm dúm cho họ? Hoàn toàn vô lý. Hai ông bà có lương hưu, trong khi quần áo và đồ dùng, quanh năm suốt tháng đều do Tích Tích lo liệu không thiếu thứ gì. Trước đây, bố chồng là viên chức ngân hàng, mẹ chồng là viên chức đài phát thanh, nên tiền lương hưu của hai ông bà cơ bản là khá dư dả. Hơn nữa vợ chồng cô cũng hay biếu ông bà chút tiền tiêu vặt cơ mà. Lẽ nào họ hàng thân thích ở dưới quê có người cần tiền gấp chẳng?

Để chắc chắn, trong bữa cơm trưa ngày chủ nhật, Tích Tích đã khéo léo nhắc đến chuyện này.

- Mẹ, có chuyện này con muốn nói với mẹ, không biết có thích hợp hay không?

- Chuyện gì? - Ánh mắt của bà mẹ đầy vẻ cảnh giác.

- Họ hàng ở quê nhà mình có ai xảy ra việc lớn nào không mẹ? Việc cần phải dùng một số tiền lớn ấy?

- Cái gì? Con có ý gì thế? Quê của ai cơ?

- Dạ thôi, coi như con chưa hề nói gì, con cũng chỉ tiện hỏi thôi.

- Tóm lại là có chuyện gì, con phải nói rõ ràng ra chứ, cứ nửa chừng như vậy là ý gì? - Bà có phần cáu kỉnh.

- Bà nôn nóng cái gì hả? Từ từ nghe con dâu nói đã. – Ông bố hừm bà mẹ một tiếng rồi quay sang con dâu. - Tích Tích, không sao đâu, ở đây không có người ngoài, con nói đi, tóm lại là gặp phải chuyện gì? Bố thấy gần đây hình như con có tâm sự, đầu đuôi sự việc thế nào?

- Không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là hôm qua con kiểm tra tài khoản của Xuân Phong thì thấy có một số tiền không khớp sổ sách, con chỉ muốn hỏi xem anh ấy có dùng tiền vào chỗ nào hay không? - Để không gây ra mâu thuẫn không cần thiết, lại thêm việc bố bị cao huyết áp nên Tích Tích không dám nói thực.

- Bao nhiêu? - Ông bố hỏi.

- Hai mươi vạn tệ.

- Cái gì? Hụt hai mươi vạn tệ? Không khớp? – Bà mẹ trợn mắt.

- Không sao, không sao đâu mẹ, mẹ đừng lo lắng, ngày mai con lên công ty hỏi Trương Duệ là biết thôi, chắc là dùng vào việc của công ty ấy mà, có khi do công ty cần tiền khẩn cấp nên anh ấy mới vội lấy tiền mà quên không ghi lại.

- Vậy à, thế thì con mau chóng tìm đi nhé, đây không phải là con số nhỏ đâu. - Bà mẹ nói.

- Vâng, mẹ yên tâm, chắc chắn không mất được đâu ạ. - Tích Tích an ủi mẹ chồng.

Chỉ cần ngồi suy nghĩ một lúc là trong đầu Tích Tích lại bất giác nghĩ đến số tiền Xuân Phong mượn Lý Dương. Và hể nghĩ số tiền này tự dừng

biến mất tăm, không lưu lại dấu vết thì cô lại bất giác nghĩ đến người phụ nữ bí mật trong điện thoại của Xuân Phong: Hoa Nhi.

Vốn dĩ cô cho rằng thượng đế đã trừng phạt anh nghiêm khắc, vậy thì cô không cần phải níu giữ những nợ nần tình cảm để cho mình khỏi thêm phiền não. Một ngày qua, do bận tối mắt tối mũi, nào là chăm sóc bố mẹ chồng, trông nom con nhỏ, lại còn có rất nhiều việc của công ty Nguyễn Thị cần phải xử lý, bản thân cô cũng gồng gượng vùng vẫy thoát khỏi địa ngục tình cảm, nên “Hoa Nhi” cùng với nỗi oán hận cô ta gây ra, tạm thời bị nén lại. Nhưng không phải là bỏ qua, bởi căn bản Tích Tích không thể nào bỏ qua, chỉ là nỗ lực chôn nó trong dòng thời gian để cho ngày tháng mài mòn nó.

Đang yên đang lành tự dưng lòi ra khoản nợ hai mươi vạn tệ, quả là một khoản nợ kỳ lạ. Trước đây, bất kể một khoản nợ nào từ đâu mà có lại trở về chỗ đó, đều rạch ròi, chỉ riêng số tiền này là chẳng có chút tung tích gì.

Ăn cơm xong, Tích Tích dọn dẹp bếp núc rồi để Hạo Hạo ở lại chơi với bố mẹ chồng, còn cô lái xe tới thẳng công ty thông tin di động Trung Quốc.

Tích Tích đỗ lại ở bãi đậu xe và gọi một cuộc điện thoại, vài phút sau, một cô gái trẻ từ trong đại sảnh đi ra, kéo cửa xe ra, ngồi vào ghế phụ lái.

- Chị Tích Tích, - cô gái mỉm cười. - Em đã làm xong nhiệm vụ chị Hồng dặn làm cho chị rồi. Tại chị cần gấp chứ không thì đợi đến ngày nghỉ em sẽ mang qua cho chị. - Cô gái vừa nói vừa đưa một mảnh giấy cho Tích Tích.

Chị Hồng là bạn thân của Tích Tích, là một công chức của cơ quan chính phủ, cô làm việc ở một trạm thu phí giao thông quan trọng với đầu mối quan hệ xã hội rộng. Hôm qua, Tích Tích gọi điện cho cô, nói mình

cần xử lý chút việc về thông tin di động Trung Quốc, thế là cô đã trực tiếp giới thiệu cô nhân viên của công ty thông tin di động Trung Quốc với Trần Tích Tích.

- Em không cần mang đến tận nơi cho chị đâu. Cảm ơn em nhé. Đúng lúc chị có việc đi qua đây nên tiện đường ghé vào thôi. - Tích Tích nói, rồi mở tờ giấy ra xem.

Cô chỉ nhìn thấy bên trong tờ giấy viết một số điện thoại, đó chính là số điện thoại của “Hoa Nhi”, người liên tục liên lạc bí mật với Xuân Phong, mặt sau tờ giấy viết tên Chu Lệ Sánh và bên dưới bổ sung địa chỉ gia đình.

Một cái tên rất quen, hình như cô đã nghe thấy hay nhìn thấy ở đâu đó rồi.

- Không nhầm lẫn chứ? - Tích Tích xác nhận tính chuẩn xác về các thông tin trên tờ giấy một lần nữa.

Tuyệt đối không có sai sót, đây là tư liệu cũ nhất lấy từ kho số liệu. Số điện thoại đó thuộc loại SIM tình nhân đã dùng suốt sáu năm nay, cách đây không lâu thì đột nhiên ngừng sử dụng. Địa chỉ là người đó lưu lại khi làm số điện thoại, bây giờ em tiết lộ ra ngoài, vậy chẳng khác nào tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng, vốn là vi phạm kỷ luật công tác đấy.

- Em yên tâm đi, chuyện này chỉ có em biết chị biết. – Tích Tích lấy thẻ mua sắm tại siêu thị Jusco nhét vào trong túi áo của cô gái, miệng nở cười cảm kích. - Tiểu Lưu, cảm ơn em!

- Vậy em đi trước nhé, chị Tích Tích, sau này có chuyện gì chị có thể tìm em bất cứ lúc nào.

- Ủ! - Trần Tích Tích khẽ gật đầu.

Cô gái đang chuẩn bị kéo cửa xe ra thì Trần Tích Tích lại nói:

- Phải rồi, cô ta ngừng Sử dụng số điện thoại này vào thời gian cụ thể nào?

- Ngày x tháng x năm x. – Tiểu Lưu nói rõ ràng.

- Thế à, chị biết rồi, cảm ơn em!

Số điện thoại này tương ứng với số máy “Hoa Nhi” đã ngừng sử dụng. Thời gian ngừng sử dụng vừa đúng ngày thứ ba sau khi Ngụy Xuân Phong xảy ra chuyện.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Làn Sóng Chuyển Nhà

Từ khi bước sang tuổi ba mươi, ngày nào Diền Ca cũng có cảm giác mệt mỏi rã rời, không chỉ ở thể xác mà còn cả về tinh thần. Con nhỏ, bố mẹ già, việc nhà cửa, lại còn việc cơ quan, cứ như thế cả ngày khiến cô thấy mình chẳng được hưởng một phút giây nhàn nhã nào.

Nhiều lúc cô chỉ muốn tung hê mọi việc để hưởng thụ vài ngày không phải làm bất cứ việc gì, muốn ăn gì thì ăn, chơi gì thì chơi, gạt bỏ chuyện nhà cửa, chồng con, công việc, không phải nhìn sắc mặt lãnh đạo, cũng chẳng phải nghe người bệnh kêu ca, không phải lo toan nghĩ ngợi gì hết... giống như đám mây trắng tự do tự tại, nhàn nhã phiêu du trên bầu trời. Đó là cuộc sống như thế nào nhỉ?

Diền Ca đã ấp ủ suy nghĩ này nhiều năm nay, nhưng chưa thực hiện được. Trước đây chưa thực hiện được, bây giờ cũng thế, còn sau này càng không biết có thực hiện được hay không. Điều khiến cô bứt rứt nhất là sau bao nhiêu năm cùn cù chịu khó, liên tục cố gắng phấn đấu như thế, mà sao ngay cả một căn nhà tử tế cũng không có nổi?

Cuộc sống liên tục vận động và không ngừng thách thức lòng nhẫn nại của mỗi người.

Khi giá nhà liên tục tăng lên, phá vỡ giới hạn của lòng nhẫn nại thì Diền Ca làm sao có thể bình chân như vại. Trước đó, hết năm này qua năm khác cô và Lý Dương luôn ở trong trạng thái nghe ngóng tình hình, lưỡng lự không quyết, âm thầm chờ giá nhà được điều chỉnh lại, rớt giá, và thậm chí là trượt giá.

Cô luôn mơ về một ngày nào đó, thị trường nhà đất đóng băng để vợ chồng cô có cơ hội mua được một căn nhà rộng rãi, tiện nghi. Lý Dương thậm chí còn mơ mộng hơn cả cô, anh còn muốn cả hai căn hộ. Một căn trông ra biển, một căn nhìn thấy núi; một căn là để ở, còn một căn để nghỉ dưỡng.

Nhưng mà, thị trường nhà đất trong nước trước sau không có chút dấu hiệu đóng băng mà ngược lại còn tăng mạnh như điều gặp gió, như ngựa đứt cương. Những tin tức về giá nhà được cập nhật hằng ngày như đốt cháy hệ thần kinh yếu ớt của Điền Ca, khiến cho ước mơ của cô ngày càng trở nên xa vời, mỗi ngày qua đi, cô cứ thấp thỏm như ngồi trên đồng lửa.

Hồi mới lấy nhau, giá nhà ở Thanh Đảo tăng từ một hai nghìn tệ tăng đến hai ba nghìn tệ, Lý Dương cảm thấy hơi cao nên thuyết phục cô chờ thêm một năm nữa, mua nhà là việc lớn, khoản chi này là tiền mồ hôi nước mắt cả đời của hai vợ chồng, nên không thể qua loa đại khái được. Hai năm sau, giá nhà tăng đến bốn năm nghìn tệ, cứ cho là mua căn nhà nhỏ hai ba chục mét vuông thôi, thì cũng phải khuynh gia bại sản, thế nên cô lại càng không dám khinh suất. Lại chờ đợi thêm một thời gian thì giá nhà đã tăng đến sáu bảy nghìn tệ, chính phủ bắt đầu đưa ra các giải pháp nhằm bình ổn giá, lúc này Lý Dương lại nói: “Em thấy chưa, giá nhà tăng lên đến đỉnh điểm rồi, giờ mà mua nhà thì hậu quả sẽ là cái thòng lọng bi thảm tròng vào cổ, có khi vợ chồng con gái phải ra đường mà ở ấy chứ”.

Vì thế Điền Ca lại chờ, sau đó giá nhà ở nhiều vùng trong cả nước đã có chiều hướng giảm xuống, nhưng thị trường nhà đất ở Thanh Đảo lại không hề bị ảnh hưởng bởi chính sách điều tiết của nhà nước. Nó giống như một con trâu ngang ngạnh, hiên ngang chạy thẳng đến tám chín nghìn tệ, thậm chí là hơn một vạn tệ. Đến giờ thì đã rõ ràng, tiến thêm một bước nữa chính là vực sâu muôn trượng, là trò tung tú cầu của bọn tư bản máu lạnh và những nhà đầu cơ bất động sản, hạng dân đen như gia đình cô làm sao có thể đón quả cầu may mắn ấy, ngộ nhờ mất đi sản nghiệp của cả gia

đình thì làm thế nào? Thôi thì đành nghiêng răng nghiêng lợi chứ biết nào sao nữa, lòng như lửa đốt mà vẫn phải tiếp tục quan sát tình hình.

Có một dạo, hai vợ chồng đều rất bận. Bận từ sáng sớm tới tối mịt, bận việc nhà, việc cơ quan, con nhỏ, chức vụ, cuối cùng đến khi rảnh rồi chút thời gian, tranh thủ xem lại tình hình nhà đất thì Điền Ca mới tá hỏa, dường như chỉ trong một đêm, bất động sản ở thành phố này đã bị đẩy lên gần hai vạn tệ. Cái giá một vạn tệ lúc trước không thể mua được nhà trong nội thành, giờ đó là giá của khu ổ chuột, hoặc ở ngoại ô, cách xa hoàn toàn với khu vực trung tâm thành phố.

Hôm đó, Điền Ca xem tờ quảng cáo của bên môi giới nhà đất mà khóc ròng, lòng rớm máu. Khi ấy, cô không thể không chấp nhận sự thực, giá nhà chẳng khác gì một đoàn tàu không bao giờ dừng lại, không bao giờ vào sân ga mà cứ tiến thẳng về phía trước, cô và Lý Dương vì không bắt kịp chuyển tàu sớm nhất nên giờ đây, hai người hoàn toàn bị bỏ rơi không thương tiếc.

Điền Ca ghi nhớ từng câu Lý Dương đã nói trong lòng.

Mấy năm trước khi giá nhà tăng lên đến ba bốn nghìn tệ, một đồng nghiệp của cô đã mua được nhà mới, nhận lời mời của họ, cô kéo Lý Dương tới thăm. Trên đường trở về, cô khóa tay anh, mắt long lanh tràn đầy ước muốn. Cô rủ rỉ với Lý Dương: “Anh yêu, chúng mình cũng mua nhà đi, chỉ cần vay ngân hàng thêm một ít nữa là chúng ta cũng sẽ có nhà riêng rồi”. Lý Dương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, can ngăn: “Em ngốc nhỉ? Lúc giá nhà chỉ có hai nghìn tệ thì không mua, giờ lên đến ba nghìn chín trăm tệ lại đâm đầu vào?” Lúc đó căn hộ mà đồng nghiệp cô vừa mua gồm hai phòng khách và ba phòng ngủ, trông ra biển với giá ba nghìn chín trăm tệ một mét vuông, vị chi tổng giá trị là hơn 55 vạn tệ. Lý Dương dự đoán rằng: “Thật là đáng sợ, một căn hộ mà những mấy chục vạn tệ, giá nhà vượt xa thu nhập của người dân thì chắc chắn sẽ sớm được bình ổn giá thôi, cô ấy mua đắt rồi. Chúng ta đừng nóng vội, cố chờ thêm một thời gian

nữa, giá nhà hạ xuống chừng ba nghìn tệ thì mình sẽ ra tay. Đến lúc đó, với số tiền như vậy, mình sẽ được ở trong căn hộ có bốn phòng ngủ và hai phòng khách, thế chẳng hơn à?”

Điền Ca ngả đầu lên vai Lý Dương, ngọt ngào đồng ý: “Anh yêu, em nghe anh”.

Đây là chuyện của những năm về trước. Khi đó hai người vừa mới lấy giấy chứng nhận kết hôn chưa được bao lâu.

Và hôm nay là những năm về sau. Điền Ca vô cùng tuyệt vọng, bởi cô đã trông mòn con mắt mà giá nhà vẫn cao ngất ngưởng, chẳng thể nào với tới được. Thêm vào đó, cô cũng mất dần hi vọng về người chồng cùng chia ngọt sẻ bùi với mình nhiều năm qua. Trước khi lấy nhau, cô vốn tưởng rằng anh là một thanh niên tài trí hơn người, từng tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế một trường đại học danh giá ở Bắc Kinh, lại thi được vào công ty lớn có tiếng, thế thì chỉ cần hai người đồng cam cộng khổ, cùng nhau phấn đấu, cuộc sống sẽ ngày càng khấm khá. Ngờ đâu, sau khi lấy anh, dần dần trải qua mấy năm cuộc sống hôn nhân, cô mới phát hiện ra rằng, so với người phụ bếp có trình độ văn hóa cấp Ba trong nhà ăn cơ quan, thì anh hơn xa về trình độ lý luận đầu tư và quản lý tài vụ. Ấy vậy mà, nghe đâu mấy năm trước, người này đã bán nhà ở quê và vay mượn thêm, mua được một căn hộ ở phía Nam thành phố Thanh Đảo. Căn hộ có diện tích vừa phải, lại cũ rích, nhưng bây giờ nó cũng trị giá hơn một triệu nhân dân tệ đấy. Còn Lý Dương thì sao? Riêng về khả năng kinh tế, về chất lượng cuộc sống, chỉ có thể nói rằng từ khi lấy anh, cuộc sống của Điền Ca càng ngày càng trở nên sa sút, nghèo túng hơn, khiến cô chẳng còn mặt mũi nào gặp người quen.

Những lúc bạn bè tụ tập, ngoài chuyện con cái ra thì thường đề cập đến vấn đề nhà ở hoặc là thời trang, trang sức, mỹ phẩm, về thương hiệu này hay nhãn hàng nổi tiếng kia. Hôm nay cô bạn này đi mua sắm một vòng quanh Hong Kong, ngày mai cô bạn kia làm một chuyến du lịch đến Hàn Quốc. Có cô bạn, con mới ba tuổi đã bắt đầu vẽ lên một viễn cảnh tươi

đẹp: đưa con ra con nước ngoài du học, đào tạo chuyên sâu... Cuộc sống của họ phải như thế nào thì mới có ý nghĩ phóng khoáng như thế, dám tiêu xài như thế chứ? Điền Ca thì sao? Trước khi kết hôn, trong mắt bạn bè, cô nổi tiếng là một tiểu thư sành điệu tiêu xài phung phí, đốt tiền chỉ trong nháy mắt. Thế mà đến bây giờ, cô không dám chủ động bước vào quán cà phê Starbucks hay Beatles, bởi lẽ một cốc cà phê ở đây ít nhất cũng mất hai mươi, ba mươi tệ, ngang ngửa ba cuốn sách tô màu của Ni Ni. Cái gì mà thời trang hàng hiệu, đồ trang sức nổi tiếng, du lịch nước ngoài, cứ hễ nhắc tới là cô lại bực mình rồi. Nhiều lúc Điền Ca nghĩ bụng, nếu mình cũng có “số đỏ” như mấy cô bạn kia, sớm mua được nhà riêng thì việc gì phải chật bóp hà tiện? Dựa vào cái gì mà người ta đi máy bay ra nước ngoài du lịch, còn mình lại ở nhà đeo tạp dề hì hụi lau sàn nhà chứ? Dựa vào cái gì mà người ta đến trung tâm mua sắm, quẹt thẻ tín dụng để mua hàng hiệu, còn mình lại chui vào chợ đôi co một đồng hai đồng với dân tiểu thương, vì một cái áo sơ mi 80 tệ mà mặc cả đến mặt đỏ tía tai chứ... Nhìn lại mình đi, sai lầm duy nhất chính là không kịp thời mua nhà khi giá cả mới bắt đầu leo thang. Đầu óc lúc nào cũng quay cuồng vì chuyện nhà cửa nên việc gom tiền mua nhà trở thành động lực phần đầu và thái độ sống của Điền Ca.

Từ một cô gái thành thị sành điệu, mỗi mùa đều sắm soi tạp chí thời trang để ăn diện, thì giờ đây Điền Ca giống thần giữ của còn hơn cả bà mẹ; từ một tiểu thư sành điệu, ham hư vinh trở thành bà vợ cả ngày chỉ biết đến củi dầu mắm muối. Tất cả cũng chỉ vì một căn nhà.

Điền Ca không muốn tiếp tục chờ đợi và cô cũng không thể chờ đợi thêm được nữa. Cô sợ rằng mình sẽ không còn đủ kiên nhẫn, sợ mình sẽ tuyệt vọng đến mức muốn nhảy lầu. Trước đó không lâu, chẳng phải cũng có một người đàn ông nhảy cầu tự tử sao? Chỉ vì cả đời làm cách mạng mà cuối cùng vẫn không mua nổi một căn hộ nhỏ, khiến con trai không lấy nổi vợ, tất cả những áp lực đó đã khiến ông ta nghĩ quẩn, chạy trốn thế gian hỗn loạn... Tất nhiên, Điền Ca là một bác sỹ siêu âm 32 tuổi đầu, cô còn trẻ lắm, vả lại, mỗi ngày siêu âm cho biết bao nhiêu người với đủ loại bệnh

khác nhau, nên cô hiểu sinh mệnh của mỗi người quý giá đến nhường nào. Cô đâu thể hèn nhát như thế và tuyệt đối cô cũng không để nó xảy ra với mình.

Không được trốn tránh hiện thực mà phải đối mặt và tìm cách giải quyết vấn đề. Giải quyết bằng cách nào đây? Đó chính là mau chóng ra tay, không thể cứ ngốc nghếch chờ đợi mãi được. Những chuỗi ngày chờ đợi đã chứng minh một sự thật, những tiên đoán nhằm lẫn của Lý Dương đã làm hỏng giấc mơ mua nhà của cô. Chuyện đến ngày hôm nay, oán trách hay ôm hận cũng thế thôi, dù sao cũng đã xôi hỏng bỏng không cả rồi. Bất luận là không cam chịu thế nào đi chăng nữa thì cô cũng phải ép mình chấp nhận cái giá nhà chót vót kia. Không chấp nhận thì biết làm thế nào? Ra sức vẫy vùng thì có gì tốt? Tiếp tục chờ đợi ư? Để rồi đi vào ngõ cụt, bó gối ngồi chờ chết sao?

2

Bất kể Điền Ca có nỗ lực đến đâu thì tương lai vẫn rất mù mịt, dẫu vậy, cô vẫn quyết định làm theo chủ kiến của mình một lần, dứt khoát là không nghe Lý Dương nữa.

Hôm qua, Tiểu Hàn hẹn Điền Ca đi xem nhà. Cậu ta nói rằng:

- Vất vả lắm em mới hẹn được chủ nhà, họ chỉ có một tiếng đồng hồ vào chiều hôm nay, chị muốn xem nhà thì nhớ sang đúng giờ, bỏ lỡ lần này là không có nhà mà mua nữa đâu.

Điền Ca cuống quýt đáp:

- Được, được, chị sẽ đi xem, nhất định phải xem.

Và cô không ngớt miệng cảm ơn cậu ta. Lần này cô nhất định không được chậm chân, chỉ cần chậm trễ tí xiu cũng có thể để lại hậu quả nghiêm trọng. Anh ngập ngừng một chút là người ta đã bán nhà cho người khác mất

rồi, hay nếu anh chần chừ chưa quyết thì chủ nhà đã nâng giá lên ba vạn, năm vạn, thậm chí mười vạn, hai mươi vạn. Mười vạn, hai mươi vạn thì sao? Thì phải dậy sớm hơn gà, làm việc cực nhọc hơn lừa, quanh năm suốt tháng cầm mặt đi làm, không ăn không uống có thể sống nổi chẳng? Đương nhiên là không thể!

Nhiều năm nay, Điền Ca làm trong một bệnh viện lớn, còn Lý Dương làm trong tập đoàn CC, cũng là một doanh nghiệp nhà nước tầm cỡ, tiền lương của hai vợ chồng hàng tháng hơn một vạn tệ. So với mức sống chung ở Thanh Đảo, thì tiền lương như thế là thuộc dạng khá ổn. Chỉ vì cứ mãi lo nghĩ chuyện mua nhà nên hai vợ chồng cô mới luôn phải chắt chiu hà tiện, tích lũy tiền bằng mọi cách, nhưng sao, tích lũy hết năm này qua năm khác mà vẫn không thành mô thành món gì vậy nhỉ?

Lẽ nào hai vợ chồng họ sống phung phí, hoang toàng? Ồ, một chút cũng không có nhé. Họ vẫn dùng chiếc tivi Hisense 29 inch, cũ kĩ, mua từ khi kết hôn, đồ gia dụng như máy giặt, tủ lạnh, dùng những bảy tám năm mà chưa hề thay mới. Chiếc điện thoại di động Điền Ca đang sử dụng là chiếc Samsung đời cũ cô mua năm năm trước, có một lần cô sơ ý đánh rơi vào chậu quần áo, hỏng hóc thường xuyên nhưng vẫn dùng đến tận bây giờ. Còn chiếc điện thoại của Lý Dương cũng không khá khẩm hơn là mấy, chính vì thế những lúc gặp gỡ bạn bè, anh rất ngại rút điện thoại ra. Cả cô và anh đều muốn thay điện thoại mới từ lâu lắm rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hai người đành phải bấm bụng dùng tiếp, bởi quả thực là họ còn nhiều khoản chi cần hơn.

Nào là tiền điện nước, gas, xe buýt, điện thoại, dầu đèn mắm muối, thuế thu nhập, khoản nào cũng không thể bỏ bớt được. Nhưng, đây cũng chỉ là những khoản chi tiêu nhỏ nhất, trong đó còn bao gồm cả phí “tình người” như bạn bè hay người thân lấy vợ lấy chồng, tiền biếu bố mẹ, thăm viếng họ hàng thân thích, năm nào không mất toi đôi ba nghìn tệ thì không xong. Đây là còn có Điền Ca làm việc trong bệnh viện, nên chi phí khám

chữa bệnh không đáng là bao, chứ cứ như các gia đình khác, cứ bước chân vào bệnh viện thì ít nhất cũng phải mất đến mấy trăm tệ. Ngoài ra, họ còn một loạt các khoản chi cực kì quan trọng dành cho con cái.

Bây giờ nuôi một đứa trẻ đâu có đơn giản là mỗi bữa tốn thêm nhúm gạo rồi đến cuối năm may bộ quần áo mới như ngày xưa. Mỗi tháng vợ chồng Điền Ca phải đóng cho trường mẫu giáo tám trăm tệ, mà đó chỉ là trường bình thường thôi đấy, chứ còn trường tư thục, trường “quý tộc” thì càng chớ nghĩ đến. Vào dịp cuối tuần, kỳ nghỉ, họ còn phải đóng hàng loạt phí ngoại khóa cho Ni Ni, đưa con bé tới các lớp đào tạo kỹ năng và năng khiếu cho trẻ, với mức học phí không hề rẻ chút nào. Cho dù chỉ đăng ký hai lớp thì một tháng cũng mất đứt khoảng bảy tám trăm tệ, nhưng cũng không thể không cho con bé đi học. Điền Ca nghĩ, các trẻ khác đều đăng ký học mà mình không đăng ký cho con bé, đến khi tham gia hoạt động tập thể, đứa này chơi đàn, đứa kia khiêu vũ, trong khi con mình cứ như đứa đần độn, cái gì cũng chẳng biết. Mình nở để con bé lớn lên trong tâm lý tự ti ấy sao? Hơn nữa, cô cho rằng, học đàn dương cầm và múa là để bồi dưỡng tố chất nghệ thuật cho con ngay từ nhỏ. Tuy cô không hy vọng sau này con gái sẽ trở thành một nghệ sĩ tài ba ở một môn nghệ thuật nào đó nhưng một cô gái có chút tố chất nghệ thuật thì cũng không có gì là thừa cả. Tuổi thơ của con trôi đi không bao giờ trở lại, bây giờ tiếc tiền, sau này dẫu muốn tiêu tiền cho con bé thì cũng muộn rồi. Trong bệnh viện thuốc gì cũng có, duy chỉ thuốc hồi hận là chẳng có thôi. Với lại, cuối tuần cô cũng phải đưa con bé ra ngoài dạo chơi, mở mang tầm mắt, không thể cứ để nó ở dỉ trong nhà mãi được, người lớn ở nhà cả ngày còn chẳng chịu nổi nữa là trẻ con. Thế nên cô lại tốn thêm một khoản tiền không nhỏ để đưa con bé đi sở thú, đi trượt băng rồi thêm cả chuyện ăn bánh pizza nữa chứ... Từ khi Ni Ni ra đời, con bé đã trở thành cái “máy ngốn tiền” của cả nhà, dù dè dặt chi tiêu tới đâu thì con bé càng lớn càng ngốn nhiều tiền hơn.

Quanh năm suốt tháng, hiếm khi thấy Điền Ca mua cho mình và Lý Dương quần áo mới. Ở cơ quan, Lý Dương phải mặc đồng phục, khi không

mặc đồng phục thì anh đã có hai bộ quần áo đủ để thay đổi. Anh khẳng khẳng giữ quan niệm: đàn ông mặc quần áo sạch sẽ là được, còn chuyện làm điệu làm đóm là của chị em phụ nữ. Vì thế, Điền Ca cũng chỉ mua những thứ lặt vặt không thể thiếu như bút tất, quần đùi, áo lót... Tuy vậy, về phương diện này, mỗi năm hầu bao của cô cũng mất một khoản không nhỏ. Người lớn mặc xuề xòa một chút không quan trọng, nhưng con cái thì phải đầy đủ. Trẻ con chưa phát triển hoàn thiện về mặt tâm lý, nếu để con mặc quần áo rách rưới giữa đám bạn váy áo điệu đà thì không chỉ ảnh hưởng tới tâm lý của con mà bố mẹ cũng chẳng đẹp mặt gì.

Càng ngày Điền Ca càng có ít thời gian rỗi cho mình, và áp lực cuộc sống cũng lớn hơn rất nhiều. Điền Ca cũng không còn cách nào khác, cô đành phải tư duy theo kiểu “nghìn vàng tiêu hết rồi trở lại”[1] như thời thiếu nữ để tự an ủi bản thân. Cô cũng như rất nhiều bạn bè xung quanh, sau khi lập gia đình, đều phải đối mặt với những vấn đề thiết yếu của cuộc sống, gắng gượng ứng phó và phiền muộn với biết bao chuyện: con cái mỗi ngày một lớn, học mẫu giáo thì chạy vào lớp Một thế nào? Rồi cấp Hai, cấp Ba, đại học, lại còn chuyện kết hôn nữa, làm sao có nhiều tiền như vậy để cung ứng cho nó?

[1] Đây là một câu thơ trong bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch

Lúc nào Điền Ca cũng ở trong tình trạng bận tối mắt tối mũi như con kiến chuyển nhà, quanh năm suốt tháng cần mẫn làm việc. Cô cắt giảm chi tiêu, chặt bớt từng tí, nhưng khó khăn lắm mỗi năm cô mới để dành được hai ba vạn tệ, ấy thế mà, không do chuyện này thì lại có chuyện nọ, chút tiền nhỏ nhoi ấy lại vỗ cánh mà bay, và rồi tất cả đều quay về con số không một lần nữa.

Có thể nói rằng, mấy năm nay vất vả cực khổ, ngoài việc tăng nhân khẩu ra thì về phương diện kinh tế, gia đình cô cũng không gặt hái được thành tựu gì, vẫn chẳng có của cải dư dả, cuộc sống eo hẹp túng thiếu. Có một giai đoạn, Lý Dương mê cá độ bóng đá ném vào đó không ít tiền. Điền

Ca phải làm căng, cãi nhau ầm ĩ anh mấy lần thì anh mới chịu ngừng. Chưa được bao lâu, Lý Dương lại quay sang thú vui chụp ảnh. Anh bỏ vào đó cũng mất hai ba vạn tệ, nhưng dù sao có mấy ảnh trong nhà cũng còn thiết thực hơn cái trò cá độ bóng đá. Điền Ca nghĩ tới nghĩ lui, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Làm ầm lên cũng vô ích thôi, nếu ép anh từ bỏ thú vui chụp ảnh, ngộ nhỡ anh lại chuyển sang thứ khác đắt tiền hơn thì làm thế nào?

Để đi xem một căn hộ second-hand, Điền Ca buộc phải tới gặp trưởng khoa, xin nghỉ nửa ngày. Vừa nghĩ đến khuôn mặt cau có của ông trưởng khoa, Điền Ca đã nơm nớp lo sợ, nhưng thật không ngờ, lần này ông lại hết sức thông cảm, đồng ý ngay tắp lự. Có lẽ do ông vừa mới gặp chuyện vui, con người ta khi đang vừa lòng đẹp ý thì bao giờ cũng khoan hồng độ lượng với người khác hơn. Cảm ơn ông trời!

Thế là Điền Ca nhoáng nhoàng giải quyết bữa trưa rồi nhanh chóng thay quần áo, đi bộ ra bến đón xe buýt, đến thẳng khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc.

Việc cấp bách lúc này chính là nhà ở. Ni Ni ngày một lớn lên, con bé phải có không gian riêng để có thể nâng cao ý thức sống tự lập. Mặc dù từ trước đến nay, Điền Ca chưa từng nghĩ mai này con bé sẽ làm được điều gì đó để đền đáp công ơn sinh thành của bố mẹ, nhưng cô luôn tâm niệm, vợ chồng cô sẽ nỗ lực làm việc để dành cho con bé điều kiện sống tốt nhất. Đây là việc cô và Lý Dương nhất thiết phải làm.

Chuyện coi nhà, không được chậm trễ một phút giây nào. Hiện nay, thị trường nhà đất đang nằm trong tay người bán, dầu thần và người đều cảm phần thì cũng khó lòng thay đổi hiện tượng giá nhà lên cao bất thường, thậm chí còn không ngừng tăng lên. Người nắm nhà ở trong tay giống như là giữ núi vàng núi bạc, mặt mày vênh váo, muốn nói đông nói tây thế nào cũng được. Bất luận bọn họ đẹp xấu thế nào thì cũng đều được đám môi giới bất động sản nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, cung phụng

kính cần chẳng khác nào thần tài. Bên môi giới làm ăn thế nào? Không có lợi nhuận mà họ lại cung phụng chủ nhà như thế sao? Mỗi lần hẹn được với chủ nhà, bên môi giới đều không bỏ qua cơ hội, cùng lúc hẹn cả đồng khách hàng. Anh không cần thì có người khác cần, anh còn đang bán khoản suy tính thiệt hơn thì đã có người hốt tay trên rồi. Nói chung, cùng một mục tiêu bên môi giới đã chuẩn bị sẵn mấy phương án, dù chủ nhà có rần mặt, bên môi giới cũng chẳng thiệt tẹo nào đâu, chỉ có người mua nhà là phải chịu thiệt đủ đường.

Ngày trước, trong số bảy tám người cùng đi xem nhà, ít nhất có đến bốn người không dám mua; còn bây giờ thì chủ nhà vừa ra giá, khách hàng đã đổ xô tranh giành suất mua như đánh trận. Tuần trước, Điền Ca cũng mới đi xem một căn hộ, vừa cầm bản thiết kế về nghiên cứu thêm thì hai hôm sau, căn hộ đó đã bị nâng giá lên mười vạn tệ.

Thật là điên lên mất thôi. Chủ nhà thời nay còn độc ác hơn cả bọn trộm cướp, biết tìm ai nói cho ra lẽ đây?

3

Phía đông Thanh Đảo có một ngọn núi tên là Phù Sơn, cao hơn 300m so với mặt nước biển, ngọn núi này tuy không cao nhưng vách đá cheo leo, từ trên nhìn xuống một cái vịnh, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp, là “lá phổi xanh của Thanh Đảo” và các thành phố khác trong tỉnh Sơn Đông. Nhìn từ phía xa, Phù Sơn giống như một bức tranh thủy mặc đẹp lạ thường, cảnh sắc ấy thật khiến người ta khoan khoái dễ chịu, lưu luyến đến quên cả trở về.

Phần đất xung quanh Phù Sơn được chia làm hai khu vực: phía trước Phù Sơn và phía sau Phù Sơn. Nói về khoảng cách, hai khu vực này chỉ cách nhau chừng mấy trạm xe buýt, nhưng về mặt vị trí địa lý, giữa chúng có sự khác biệt rất lớn. Khu vực phía trước Phù Sơn có vị thế lưng tựa vào núi, mặt hướng ra biển, là nơi phong thủy hiếm gặp. Từ những năm 90,

thành phố Thanh Đảo không ngừng mở rộng về phía Đông, các chủ thầu cũng theo đó nhanh chóng chiếm lĩnh vùng đất này khiến cho những khu chung cư cao cấp nhanh chóng mọc lên như nấm sau mưa. Do vị trí đẹp nên giá nhà ở đây hiển nhiên cũng bị đẩy lên cao và luôn vượt xa so với các vùng lân cận, cứ như không cao hơn thì không chứng tỏ được ưu thế của nó vậy. Dĩ nhiên, đây không phải là hiện tượng trái quy luật, mà nó do chính thị trường quyết định. Bởi lẽ, dù giá nhà vượt quá mức thu nhập bình thường của người lao động bao nhiêu thì vẫn nằm trong tình trạng cung không đủ cầu. Thế nên chỉ có thể than rằng: Tại sao bây giờ lại có nhiều người giàu như vậy? Họ kiếm đâu ra nhiều tiền đến vậy? Sau hơn chục năm phát triển, nơi đây từng bước trở thành chốn tụ hội của những người giàu có, bất kể về sự nghiệp, họ có đạt được thành tựu to lớn hay không, thì ít nhất họ đều là những người có thực lực kinh tế nhất định. Chẳng hạn như Ngụy Xuân Phong, anh đã có hai lần mua nhà, và lần nào, lựa chọn đầu tiên của anh cũng là ở khu vực phía trước Phù Sơn.

Còn khu vực phía sau Phù Sơn, quả thực không thể bì với người anh em của nó. Trước hết nó bị núi đá che kín vùng vịnh thoáng đặng, xinh đẹp kia. Tiếp đến, không biết có phải là do những biến đổi địa chất hay không mà địa hình nơi đây hơi nghiêng thoải thoải, tạo thành một vùng lòng chảo cách biệt. Vì vậy, các khu chung cư ở phía sau Phù Sơn đều mang tính thiết thực cho người dân, giá bán và tiền thuê nhà đều khá thấp. Không còn nghi ngờ gì nữa, dân cư ở đây, phần lớn là những người mới bắt đầu tạo dựng sự nghiệp hoặc vẫn đang trong giai đoạn phấn đấu. Ví như Lý Dương, từ ngày đầu tiên bước chân đến Thanh Đảo đến giờ, anh vẫn chưa thể mua nổi nhà ở khu vực phía trước Phù Sơn, nên đành lui về phía sau Phù Sơn chờ thời.

Từ khi Điền Ca lấy Lý Dương, ngoài thời gian đi làm ở bệnh viện ra, nếu cô không về nhà mẹ đẻ ở khu Lý Thương, thì phạm vi di chuyển chỉ gói gọn trong khu vực phía sau Phù Sơn. Cho dù là lúc thuê nhà hay khi mua được căn gác xép và cả dự định mua nhà nay mai, suy đi tính lại cô cũng không dám vươn ra ngoài vòng tròn nhỏ đó.

Lần này cô cùng người bên môi giới nhà đất đi xem mộ căn hộ trong khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc, tất nhiên cũng nằm ở phía sau Phù Sơn.

Khi Điền Ca cùng với Tiểu Hàn, người của bên môi giới nhà đất, bước vào cổng của khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc thì điện thoại của Điền Ca bỗng vang lên giai điệu quen thuộc cô cài riêng cho người bạn gái thân thiết: Chu Lệ Sảnh.

- Điền Ca, cậu đang ở đâu vậy? Mình mới chạy qua phòng cậu, cậu không ở bệnh viện à?

- Mình ra ngoài có chút việc, cậu về khi nào?

- Mình đã nói với cậu rồi mà, mình về tối qua - Chu Lệ Sảnh vừa kết thúc tuần trăng mật mười ngày ở Châu Âu. Tối qua vừa đặt vali đến cửa nhà, cô đã gọi điện thông báo cho Điền Ca.

- Cậu vừa mới về sao không nghỉ ngơi thêm ít nữa? Vội đi làm thế?

- Nghỉ ngơi chả có gì hay ho, ngày nào hai vợ chồng cũng dính lấy nhau, những lời muốn nói đều nói hết rồi, không còn hứng thú nữa, chẳng bằng tới cơ quan làm việc, mình có cả đồng chuyện muốn kể với cậu đây.

Hai người phụ nữ hơn chục hôm chưa gặp nhau, vốn dĩ đã có không ít chuyện muốn nói, lại thêm những điều thú vị trong chuyến du lịch Châu Âu, đủ để nói cả buổi không hết chuyện. Đối với Chu Lệ Sảnh mà nói, trong bệnh viện này, thậm chí là ở thành phố này, người mà cô có thể dốc bầu tâm sự, cùng chia sẻ những niềm vui cũng như nỗi buồn mà không phải kiêng dè điều gì, thì chỉ có một mình Điền Ca thôi.

- Vậy cậu đợi mình nhé, mình xem nhà xong mới về được, mình vừa mới đến thôi. - Điền Ca nghĩ thầm, Lệ Sảnh mới đi du lịch về, hẳn là đang

vui lắm đây, thế nào cô ấy cũng mang về cho mình một món quà nào đó từ châu Âu cho mà xem.

- Cậu lại đi xem nhà à? Xem chỗ nào?

- Nguyệt Quang Sơn Sắc. Mình phải tranh thủ thời gian tới xem thử, nếu ưng thì quyết định mua luôn.

- Nguyệt Quang Sơn Sắc?

- Ừ, cậu thấy thế nào? - Nghe giọng điệu nghi ngờ của Lệ Sánh, Điền Ca hơi nhúu mày nhưng chỉ trong nháy mắt cô lại mỉm cười. - Mình đã tìm hiểu chỗ này rồi, nó cũng không quá tồi tàn đâu, phong thủy cũng khá ổn, thích nhất là còn có cả khuôn viên cây xanh nữa chứ. Ngoài ra, còn có bảo vệ 24/24, an toàn tuyệt đối. Ôi, mình không thể để tuột mất căn hộ, so với chỗ ở hiện giờ của vợ chồng mình thì đây vẫn là nơi mình ưng ý hơn cả.

- A, đúng rồi, Nguyệt Quang Sơn Sắc, mình nhớ ra rồi, nó vừa mới xây hai năm trước, hồi đó mình cũng đi xem đấy. Cái gì mà “không tồi tàn quá” chứ, mà phải nói là rất tốt ấy chứ. Cậu xem trước đi, nếu thấy được thì mình cũng qua ngắm luôn.

Điền Ca à ừ thêm mấy câu nữa rồi cúp điện thoại. Từ trước đến nay, Sánh Sánh chưa bao giờ nói những lời người khác khó chịu. Tất nhiên cô không nhất thiết phải miễn cưỡng chiều ý ai đó, nhưng cô luôn biết cách làm vừa lòng người khác, chả thế mà những lúc tám truyện hay làm việc cùng cô, Điền Ca đều cảm thấy dễ chịu.

Cho tới bây giờ, Lý Dương và Điền Ca vẫn coi câu nói “trông xuống chẳng ai bằng mình” là lý do có sức thuyết phục để tự tìm lấy niềm vui. Trong thành phố này, những khu chung cư được gọi là cao cấp nhiều không đếm xuể. Nhưng Điền Ca chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở trong những nơi xa hoa này, mà dù cô có nghĩ tới thì cũng ích gì đâu, đây là nơi ở của những người giàu có, nó không can hệ gì với cô. Chính xác, hiện tại hai vợ chồng

cô không phải là những giàu có, hoặc cũng có thể nói là chưa giàu có, nhưng còn sau này? Cả đời họ sẽ như vậy mãi sao?Ồ, không, tuyệt đối sẽ không như thế vậy. Suy cho cùng thì Điền Ca vẫn luôn ấp ủ hy vọng về một tương lai tươi đẹp của cô và Lý Dương.

Khu chung cư mới được xây dựng hai năm trước nên nhà cửa vẫn rất mới, điều này làm cho Điền Ca cảm thấy vừa mắt ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và điều cô hài lòng nhất là, căn hộ cô đang đi xem thuộc loại nhỏ, với 80m2 diện tích sử dụng, gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, không có cầu thang máy. Không có cầu thang máy có nghĩa là đỡ mất oan khoản phí sử dụng cầu thang máy. Tuy căn hộ ở trên tầng năm là hơi cao, nhưng cô không sợ leo cầu thang. Căn hộ bao gồm hai phòng ngủ, một lớn một nhỏ với thiết kế hợp lý, không lãng phí một tấc không gian nào. Hơn nữa, căn hộ đã được trang bị đầy đủ tiện nghi, điều này không những giúp cô bớt đi được một khoản tiền tu sửa mà còn đỡ tốn công sức và tránh được khối phiền hà nữa. Nói chung, căn hộ này quả là món quà thượng đế dành cho Điền Ca, mặc dù không thể nói nó như trong mơ, nhưng chí ít được chuyển từ góc xép sang đây, cũng xem như bước vào thiên đường rồi.

Lúc này, căn hộ vẫn đang có người thuê. Chủ nhà dẫn chừng chục người nối đuôi nhau ra ra vào vào, nhìn ngó xung quanh, khiến cho sắc mặt của người thuê nhà vốn đã cười chẳng được tự nhiên giờ càng thêm khó coi, nhưng điều này không ảnh hưởng gì tới niềm vui sướng trong thâm tâm của Điền Ca. Tuy khắp nơi trong căn hộ đều lưu cữu đủ thứ mùi tạp nham như mùi thức ăn, mùi người già, mùi trẻ con, mùi thuốc lá, mùi nước hoa rẻ tiền, mùi nước tiểu khai nồng hay mùi dưa chua bay ra từ phòng bếp. Nhưng Điền Ca cho rằng, tất cả những điều này không thành vấn đề. Sau khi mua được căn bộ, chỉ cần chuẩn bị vài chai dung dịch khử trùng, sửa sang lại căn hộ và lắp đặt một số đồ gia dụng mới như: lát lại gạch, quét sơn, thay cửa sổ... những thứ mùi khó chịu kia sẽ nhanh chóng biến mất theo làn gió, cùng với sự thay tên đổi chủ.

Tóm lại, Điền Ca vừa nhìn thấy căn hộ này là đã ưng ngay, càng nhìn cô càng thích và muốn chuyển tới ở sớm chừng nào hay chừng ấy. Thật ra, tìm nhà cũng giống như tình yêu, tình cờ gặp gỡ lại nên duyên, chứ nhiều lúc tìm đồ mắt cũng chẳng được. Chả thế mà Điền Ca đã đi xem nhà bao năm nay, mãi mới có được một căn mà cô vừa nhìn đã thích và nhanh chóng quyết định mua. Đã thế căn hộ này còn có nguyên một chỗ để ô tô miễn phí. Mặc dù, bây giờ Điền Ca và Lý Dương vẫn chưa có ô tô nhưng ai mà biết được, sau khi tậu được nhà, bỗng có hôm nào đó họ lại lái chiếc ô tô mới toanh về thì sao?

Điền Ca tỉnh bơ chen giữa đám người xem nhà, theo Tiểu Hàn bước ra. Ra đến cổng, gã chủ nhà khom lưng chui vào một chiếc xe bán tải không còn mới nữa, nổ máy lao đi. Ấy thế mà đám người chẳng giải tán ngay, hãy còn nhao nhao vây quanh người môi giới của mình bàn bạc gì đó. Xét tình hình này, Điền Ca chẳng thể nào chần chừ nữa, cô vội vã rảo bước đuổi theo Tiểu Hàn, kéo cậu lại, nói nhỏ:

- Cậu nói với chủ nhà là chị muốn mua căn hộ đó.

Tiểu Hàn liếc ra đằng xa, dõi theo bước chân hai người ban nãy vừa đi cùng cậu, chắc họ không có ý muốn mua nhà nữa. Cậu quay người lại bàn bạc nhiệt tình với Điền Ca. Hai người dừng lại ở một chỗ vắng người, Điền Ca rút điện thoại từ trong túi xách ra, cúi đầu tính toán rất nhanh. 80m², tổng giá trị là một triệu không trăm tám mươi nghìn tệ, tức là một vạn ba nghìn năm trăm tệ một mét vuông. Tiểu Hàn nói thêm:

- Chị Điền Ca, chị chớ quên căn hộ này còn có cả chỗ để xe, cái giá này đã là rất thấp rồi, chỗ để xe coi như là tặng không còn gì, những căn hộ xung quanh không có chỗ để xe mà còn đắt hơn nhiều.

Điền Ca hỏi:

- Chỗ để xe thường khoảng bao nhiêu tiền?

Tiểu Hàn nói:

- Ở khu này, chỗ để xe ở tầng ngầm có giá chín vạn tệ, còn chỗ để xe trên mặt đất thì em không biết giá, nhưng chắc cũng khoảng bảy tám vạn tệ đấy. Chị phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội đi. Vừa này có thêm hai người môi giới dẫn khách vào xem đấy, nếu để họ ra tay trước, thì chúng ta lại phải nuốt hận thôi. Chậm một vài ngày nữa là lên đến tám vạn tệ, mười vạn tệ đấy.

Tiểu Hàn mới ngoài hai mươi nhưng cậu đã có sáu bảy năm kinh nghiệm trong lĩnh vực bất động sản. Cậu hiểu rất rõ, ngoài đám đầu cơ bất động sản chuyên nghiệp ra, những người mua nhà thông thường đều giống nhau cứ xem đi xem lại rồi so đo tính toán mãi thì sẽ không bao giờ mua được nhà. Còn những người mua nhà có con mắt tinh tường, mới xem lần đầu đã quyết định mua luôn thì khá hiếm hoi, chẳng khác nào lông phượng sừng lân. Cho nên, phần lớn dân mua nhà chỉ vì thiếu quyết đoán mà đánh mất cơ hội mua nhà. Ví dụ như Điền Ca, hiển nhiên cô không thuộc nhóm người đi xem phát mua luôn. Chỉ trong hơn một năm, Tiểu Hàn đã đưa cô đi xem không dưới mười mấy nơi, lần nào cô cũng ngập ngừng hoặc có khi cắn răng cắn lợi quyết định mua nhưng rồi lại hối hận, hôm sau còn dẫn người nhà hoặc bạn bè đến tham mưu, nghe người này nói một câu, người kia nói một câu, thế là Tiểu Hàn đành phải khoanh tay ngồi nhìn giao dịch sắp thành công bỗng chốc bị hủy bỏ. Thế nhưng hiện thực tàn khốc đã làm xoay chuyển suy nghĩ của Điền Ca, cô lại gọi điện tới trung tâm môi giới dò hỏi, đáng tiếc căn hộ kia đã thuộc về người khác. Cứ như vậy hết lần này đến lần khác, cùng một số tiền như thế cô vẫn có khả năng mua được nhà, song vị trí càng ngày càng xấu và diện tích cũng càng ngày càng nhỏ.

Ngày hôm nay, Điền Ca tỏ ra can đảm và quyết đoán chưa từng có.

- Tiểu Hàn, cậu hẹn gặp chủ nhà đi, chị sẽ thương lượng với người ta rồi đưa ra quyết định.

Tiểu Hàn kẹp tập tài liệu vào nách, lấy điện thoại ra bấm và đi ra chỗ khác. Điền Ca ở lại gọi điện cho Lý Dương, cô ấn số 1 - số gọi nhanh, nổi thẳng tới điện thoại trên bàn làm việc của Lý Dương. Bình thường chỉ cần chuông réo hai tiếng là đầu dây bên kia sẽ vang lên giọng nói quen thuộc của anh. Lần này chuông réo những bảy tám tiếng mới có người nhắc máy, nhưng đó lại là một đồng nghiệp nữ của Lý Dương, cô ấy nói Lý Dương ra ngoài ăn cơm, vẫn chưa về. Điền Ca gọi sang di động của Lý Dương, từ đầu dây bên kia truyền lại từng hồi “tút tut tut... tut tut tut...” rồi im bật, cô tiếp tục gọi, vẫn chỉ là những điệp khúc ngao ngán lặp đi, lặp lại. Cô nhẫn nại gửi tin nhắn, đợi một lúc không thấy anh trả lời, cô lại nhắn tiếp nhưng chẳng có tin tức gì.

Tiểu Hàn quay lại, cậu cười gượng gạo và nói rằng:

- Chị Điền Ca, em vừa liên hệ với chủ nhà, ông ấy nói, hiện tại cũng có một người khách ưng căn hộ, tí nữa người ta sẽ đến gặp chủ nhà bàn chuyện chính thức. Chị tính thế nào.

Điền Ca lúng túng, nhất thời cô cũng chẳng biết nên làm thế nào, cô nhìn Tiểu Hàn cầu cứu.

- Làm sao bây giờ? Khi gặp tình huống như thế này, bên môi giới các cậu sẽ xử lý ra sao?

- Tranh giành thôi, không có cách nào khác.

- Tranh giành thế nào cơ?

- Trước khi người kia giao tiền thành ý và ký hợp đồng, chỉ cần chủ nhà chịu nhận tiền và ký hợp đồng với mình trước thì ông ta không thể làm bậy được.

- Tiền thành ý?

- Thông thường là hai vạn tệ, nhưng để tăng thêm lợi thế, chúng ta nên đưa trước ba vạn tệ hoặc năm vạn tệ. Nếu hôm nay chị chưa có sẵn tiền trong tay thì em sẽ thương lượng đưa trước cho ông ta hai vạn tệ đã.

Tiểu Hàn lại đi gọi điện và chỉ trong chốc lát cậu đã quay về, nụ cười gượng gạo hoàn toàn biến mất trên gương mặt:

- Chị Điền Ca, chủ nhà tăng giá rồi.

- Có phải vì ông ta biết chúng ta có ý định mua nên mới đòi tăng?

- Có lẽ thế, chị có muốn mua nữa không?

Điền Ca căng thẳng tột độ.

- Tăng bao nhiêu?

Tiểu Hàn nói rằng:

- Năm vạn tệ, tổng giá trị căn bộ lên đến 113 vạn tệ.

Điền Ca nhú mày, cảm giác bức mình dâng lên uất nghẹn nơi cổ họng.

- Sao lại có thể như thế chứ? Như thế chẳng phải là kẻ cướp à? Người đâu mà tàn ác như vậy? Mới được vài phút đã tăng vèo lên năm vạn tệ, làm gì có ai trong tích tắc đã kiếm được năm vạn tệ? Thật là bỉ ổi, tôi chưa gặp ai bỉ ổi như thế!

Tiểu Hàn gượng cười xoa dịu:

- Em cũng bức quá, sao lại có thể làm như vậy chứ? Ba ngày trước ông ta còn đưa ra giá 108 vạn tệ, vậy mà vừa nghe thấy có người muốn mua thì đã nâng giá ngay tức khắc. Em nói thiệt nói hơn mãi, chủ nhà mới đồng ý giảm ba vạn tệ, vị chi là 110 vạn tệ. Ông ta bảo, đây chỉ là giá ngày

hôm nay thôi, nếu hôm nay giao dịch không xong thì ngày mai ông ta nâng giá tiếp.

- Không thể giảm nữa à?

- Em nói mãi rồi nhưng ông ta nhất quyết không giảm một xu nào nữa đâu.

- Cậu gọi lại cho chủ nhà, xin ông ta giữ nhà cho chị.

Tiểu Hàn tức thì bấm điện thoại, nói đôi câu rồi đưa điện thoại cho Điền Ca, để cô tự mình trao đổi với chủ nhà. Vừa nãy cô đã không có ấn tượng tốt về gã chủ nhà, nay thêm giọng điệu của gã trong điện thoại, cô càng khẳng định chắc nịch: rõ là hạng phàm phu tục tử.

Điền Ca vừa mới bày tỏ ý định của mình, ông ta đã cao giọng tuyên bố thẳng vào tai cô:

- Sao tôi phải giữ nhà cho cô? Bây giờ đang có người đợi tôi ký hợp đồng mua nhà đây này. Nếu cô thực sự muốn mua thì qua đây một thể, mọi người cùng ngồi nói chuyện, người nào giao tiền đặt cọc trước thì nhà sẽ thuộc về người đó, cạnh tranh công bằng, công khai minh bạch. Tôi nói thực cho cô biết, hôm nay tôi chỉ thêm hai vạn tệ, từ giờ đến tối, tôi không tăng giá nữa, nhưng qua tối nay thì khó nói lắm. Nếu tôi không đổi nhà mới, không phải chịu áp lực về lãi suất ngân hàng thì chắc chắn tôi đã không gấp rút bán nhà, mà cố chờ vài tháng nữa cho ngon ăn. Nhưng thôi, cô cứ yên tâm đi, tôi nói là giữ lời, trước tối nay miễn là cô đưa tiền đặt cọc thì sáng ngày mai dù có người trả hơn mười vạn tệ, nhà vẫn thuộc về cô, dứt khoát không lật lọng.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Giữa Rừng Mỹ Nhân

Bộ phận kế toán của tập đoàn CC có tất cả trên dưới một trăm nhân viên, phân ra làm tám phòng.

Chu Quý Tam - chủ nhiệm bộ phận kế toán là đầu tàu, còn Lý Dương là người làm việc dưới quyền của lão, anh được phân công quản lý phòng kế toán số 3. Nhưng mới ba tháng trước, anh được điều động đến phòng kế toán số 7. Lý Dương có thâm niên làm việc bốn năm ở phòng 3, hai năm đầu nhậm chức phó phòng, hai năm sau lên chức trưởng phòng, anh luôn hoàn thành rất tốt công việc của mình, nghiệp vụ chuyên môn vững vàng, thành tích lên vùn vụt. Thế rồi, dùng một cái, ban lãnh đạo lại đưa ra quyết định điều Lý Dương sang phòng số 7.

Phòng 7 quả không hổ với tên “rừng mỹ nhân” với bảy nhân viên nữ. Thực lòng, Lý Dương không hề muốn chui vào đám đàn bà đó, nhưng vì công việc và vì cuộc mưu sinh, không thể không làm, anh từ chối thì người khác sẽ nhanh chân chiếm chỗ. Và lại lãnh đạo bố trí như vậy là cũng có thành ý để mắt tới anh, anh không thể ỷ vào năng lực cá nhân mà làm trái ý họ.

Trong tháng đầu tiên đến phòng 7 nhậm chức, Lý Dương đã hiểu rõ tình hình nhân sự ở đây liên quan đến khối lượng công việc mà mỗi nhân viên phải phụ trách. Thực ra công việc trong phòng chỉ cần vài nhân viên có kinh nghiệm và trình độ nghiệp vụ chắc tay như Lý Dương là có thể đảm đương được. Ấy thế mà gần mười năm qua, phòng này chưa khi nào có dưới bảy tám người, trừ Vương Tây mới được tuyển vào làm việc một năm trước, tất cả những người khác đều có biên chế nhà nước chính thức, và họ

quả là một đám phiền phức. Đây cũng là tình trạng chung của các phòng khác, tập đoàn CC là một doanh nghiệp cỡ lớn, một đơn vị trọng điểm cấp tỉnh, thuộc quyền sở hữu của nhà nước, có vai trò không nhỏ; vậy mà Lý Dương không hiểu sao những người này đều được nhận vào làm.

Trên danh nghĩa, Lý Dương quản lý bảy “thuộc hạ”. Nhưng thực tế có ít nhất năm người anh quản không nổi. Có lần, một cô họ Khưu mới xin vào công ty, và được phân đến phòng anh, làm được một tháng rồi tự dừng bỏ việc không chào Lý Dương lấy một tiếng, anh chỉ thấy tự dừng chỗ ngồi của cô bị bỏ trống. Khi đến phòng làm việc của chủ nhiệm xin chữ ký, anh tiện thể hỏi cô ả kia có tới chỗ chủ nhiệm xin nghỉ việc hay không. Chu Quý Tam gượng cười nói rằng:

- Cô ta không xin nghỉ với tôi mà qua thẳng chủ tịch. Thế cũng được, chủ tịch gọi điện từ nước ngoài về báo với phòng nhân sự, chủ nhiệm phòng nhân sự nói lại với tôi.

Lý Dương hơi ngạc nhiên:

- Sao lại như vậy, trực tiếp xin nghỉ với chủ tịch là sao?

Chu Quý Tam đã gặp nhiều trường hợp như thế rồi nên thấy bình thường, lão nói rằng:

- Chồng cô ta xin nghỉ, cậu còn chưa biết sao, chồng cô ta mới được điều công tác từ thành phố lên tỉnh ủy.

Lý Dương hít một hơi, bực bội nghĩ: Vợ của nhân vật tầm cỡ như thế, đến chỗ bàn hàn của chúng ta làm gì? Chắc là quan chức trong tỉnh trực tiếp điều động đây mà.

Còn có một chị họ Tiết là kế toán lâu năm có tuổi đời cao nhất, tuy không đảm đương chức vụ gì, nhưng vẫn được hưởng đãi ngộ lãnh đạo cấp phòng. Có lần chị làm một bản báo cáo, trong đó có khá nhiều nhầm lẫn tai

hại, Lý Dương không nén nổi cơn giận, gọi riêng chị đến trước bàn làm việc, nhẹ nhàng chỉ ra tính chất hệ trọng của vấn đề. Nào ngờ chị Tiết như người bị oan ức tày trời, lòng bất mãn khiến cả phòng không yên, chị không đáp trả trực tiếp với Lý Dương, mà đi than vãn với kế toán khác rằng:

- Tôi thật là đại dột. Ngày trước, khi tôi ở bộ phận kế toán, ngay cả cái bóng của các anh chị cũng còn chưa có. Lúc đó tôi làm cùng lão Chu, vợ sạch tất cả công việc của bộ phận kế toán. Về nghiệp vụ, trong số những người có năng lực làm việc, phải kể tới tôi. Cấp trên muốn đề bạt tôi làm phó trưởng ban kế toán, nhưng tôi lại nhắm lão Lý, công việc của lão bận rộn, con cái thì còn nhỏ mà bà xã cũng bận nhiều việc nữa. Tôi cho rằng mình làm công việc chuyên môn là được rồi, làm sếp hay không đều không có ý nghĩa gì, thế là tôi từ chối ngay. Ôi! nếu như hồi đó tôi nhận chức phó trưởng ban kế toán thì chí ít bây giờ cũng là cán bộ cấp ban rồi...

Không phải chị Tiết chỉ to nhỏ với một người đâu, vợ được thời cơ là chị đưa chuyện hết với người này lại sang người kia, và rồi những lời này nhanh chóng đến tai Lý Dương, rằng:

- Lý Dương là cái thá gì chứ? Một đứa trẻ ranh bập bẹ mà dám giáo huấn tôi sao? Dù gì tôi cũng là người có nhiều năm cống hiến cho công ty, Chu Quý Tam gặp tôi cũng phải kính nể, sao nó khinh nhờn tôi thế? Giá mà hồi đó tôi có chí tiến thủ thì bây giờ nó làm gì? Nó cũng chỉ là một cây cỏ dưới quyền của tôi thôi, tôi muốn nhổ muốn bẻ thế nào thì tùy. Tôi đến chỗ nó không phải là toan tính nhàn hạ ư? Không phải để an dưỡng cái thân già này ư? Tôi làm sai báo cáo thì nó tìm người khác làm lại hoặc là tự mình làm không được sao? Còn lên mặt dạy đời với tôi hả? Nó không biết tôi là ai chắc?

Ồ, thế hóa ra ý của chị Tiết là Lý Dương động chạm đến chị khác nào động chạm đến ông Lý. Ông Lý chính là Phó chủ tịch tập đoàn CC, hiện tại mới ngoài năm mươi, còn chán mới đến tuổi về hưu nhé... Nếu anh làm

cho ông ấy mất hứng thì cái chức trưởng phòng con con của anh cũng chẳng còn, khác nào con châu chấu bị ngắt chân. Chẳng phải anh cũng đang kiếm miếng cơm ở chỗ này sao? Suy cho cùng anh không phải là thằng liều lĩnh hăng máu, cũng không phải là kẻ sống độc thân sẵn sàng vứt bỏ làm lại từ đầu khi đã hơn ba mươi tuổi. Anh đã có vợ và con gái, có bố mẹ ở quê luôn mong ngóng con trai thành đạt, làm gì cũng phải nghĩ đến họ; chính vì thế mà anh bỏ qua mọi chuyện, quay về với thực tế miệt mài làm việc cốt để lãnh đạo và vợ con yên tâm tin tưởng.

Anh lên mạng internet gặp một người bạn cũng chơi cờ phiếu, hai người tán gẫu đôi câu qua MSN[1].

[1] MSN là viết tắt của Microsoft service Network, tập hợp các dịch vụ Internet cung cấp bởi Microsoft từ ngày 24 tháng 8 năm 1995, như: Hotmail, MSN Messenger, MSN Space.

“Lý Dương, tôi muốn thỉnh giáo anh một chút có được không?”

“Cứ nói đi!”

“Anh có biết làm thế nào để phát tài lớn không?”

“Tiên sư bố nó, nếu tôi biết thì mẹ kiếp, tôi đã sớm bỏ công việc này rồi, chứ lại chịu lãng phí tuổi xuân ở cái nơi quái quỷ này chắc!”

“Ha ha, thằng thẩn! Nhưng cơ quan của anh ngon như thế, tập đoàn CC đấy, doanh nghiệp đầu bảng, sản phẩm hàng hiệu, có tên tuổi ở nước ngoài nữa, chuyên môn của anh là quản lý tiền bạc sổ sách cho công ty lớn, anh nói bỏ mà không tiếc ư?”

“Anh đừng có lấy tôi ra làm trò cười nữa, quản lý kế toán cái khi gió gì. Ở đây nhiều nhân tài lắm, chức quản lý kế toán đâu đến lượt tôi? Cùng lắm cũng chỉ là một nhân viên quèn, tính toán sổ sách, không có cái gì phải tiếc cả, tôi làm đủ rồi”.

“Đủ rồi? Thế mà anh còn giữ chỗ?”

“Không giữ chỗ thì biết làm gì? Tôi vẫn phải sống nữa chứ, tôi cứ như con lừa kéo thớt cối xay, cối xay mà không nhúc nhích thì hít gió Tây Bắc mà sống chắc?”

Chỉ có những lúc đối diện với bạn bè, đối diện với những người chẳng vướng víu gì với nhau trong cuộc sống, công việc và lợi ích, anh mới có thể nói chuyện thả cửa vài ba câu, như người ho khan đã lâu, nay đột nhiên xử lý được cục đờm mắc trong cổ họng thì sáng khoái vô cùng. Nhổ ra là hết khó chịu, còn chuyện đã qua cũng không cần phải quan tâm tằm. Mặc dù anh tốt nghiệp chuyên ngành tài chính một trường đại học danh tiếng ở Bắc Kinh, đã đọc không ít sách vở, cũng từng có bài viết đăng trên tạp chí chuyên ngành, nhưng anh chưa bao giờ cho mình là người tao nhã. Khi đối diện với cánh đàn ông thô lỗ, chọc ngoáy nhau, thì thoảng anh cũng giống họ, chẳng kiêng nể gì, sẵn sàng buông đôi câu tục tĩu, tự nhiên như nã pháo.

Lý Dương bất đắc dĩ bỏ qua mọi sự bức bối, tập trung vào chuyên môn tập đoàn CC là doanh nghiệp nổi tiếng trong nước, sản xuất thiết bị điện gia dụng không những có mức tiêu thụ đứng vị trí thứ nhất thứ nhì trong thị trường đồ gia dụng nội địa, mà ở các nước trên thế giới, phàm nơi có người Hoa đều thấy bóng dáng của nó. Lý Dương làm ở bộ phận kế toán của tập đoàn CC đã mười năm, lúc đầu làm nhân viên, tiền lương hàng tháng chỉ có tám trăm tệ; bây giờ anh là trưởng phòng kế toán tiền lương tăng gấp mười lần, song chất lượng cuộc sống cũng không được cải thiện là bao. Trước đây anh phải sống tiết kiệm thế nào thì bây giờ vẫn phải chặt bóp thế ấy. Nếu như nói cuộc sống của anh bây giờ không tốt hơn mười năm trước tí nào cũng không hẳn đúng, nhưng một người đàn ông 33 tuổi, mắt đã có nếp nhăn, sức khỏe cũng có phần rệu rã, đâu còn tràn trề sức sống như tuổi 23 nữa. Để có được ngày hôm nay, Lý Dương phải đánh đổi nhiều thứ khác. Ngoài vợ con, dường như anh chưa có gì. Có điều anh hoàn

toàn hài lòng với cuộc hôn nhân của mình, vợ con anh là những người không ai có thể thay thế. Nếu như được làm lại, anh vẫn sẽ chọn họ mà không một chút do dự. Đúng vậy, anh chỉ cần có Điền ca và Ni Ni là đủ, có họ ở bên nhiều lúc anh thấy mình thật giàu có. Cứ thoáng nghĩ tới họ thì cảm giác thất bại, lặn lội mười năm mới ngoi lên chức trưởng phòng lại tan biến hết trong tích tắc. Điền Ca và Ni Ni, là tất cả tài sản của anh, là động lực để anh nỗ lực làm việc và phấn đấu để không đem lại sự bấp bênh trong cuộc sống của họ.

Sau lần xảy ra xích mích, Lý Dương hết sức tránh va chạm với chị Tiết bằng cách hạn chế giao tiếp và sai bảo chị làm việc. Mỗi ngày chỉ cần chị có mặt tại phòng, rồi chị muốn lên mạng đọc tiểu thuyết hay nghe nhạc thì tùy. Anh nghĩ, dù sao chị cũng 47, 48 tuổi rồi, chỉ mấy năm nữa là nghỉ hưu, việc gì anh phải tự chuốc lấy những điều không vui chứ.

Trong phòng có bảy nhân viên nữ dưới quyền Lý Dương thì có tới sáu người thân phận bí ẩn, tính khí thất thường; hoặc là lai lịch không tầm thường, những người này tới phòng làm việc với thái độ ngạo mạn, nếu không làm ra vẻ chẳng sợ ai thì cũng là thái độ của người có quan hệ đặc biệt với lãnh đạo. Họ đều là những người có “vai vế” trong phòng, đáng để Lý Dương phải dè chừng.

Sáu người phụ nữ đàn chị đều ngoài bốn mươi tuổi, đến từ khắp mọi miền, thật không dễ gì có duyên ngồi chung một thuyền, cùng làm việc dưới một mái nhà, thế nhưng họ chẳng coi nhau ra gì. Người cho rằng mình giỏi giang lắm, người lại cho mình là người siêu đẳng hay thanh cao. Hôm nay chị A với chị B nói cạnh nói khốe nhau, ngày mai là chị C với chị D đôi co với nhau. Đấu đá nhau mãi cũng không phân được cao thấp, thắng bại. Trong số đó chị họ Du, một mình một tính, luôn cho rằng mình là người giỏi nghiệp vụ nhất phòng dù đôi lúc cũng mắc lỗi chuyên môn; thế nên chị luôn nghĩ Lý Dương phải tin tưởng chị, và dựa vào đó chị luôn ra vẻ kiêu ngạo, xem thường mấy đồng nghiệp nữ đầu óc mê muội, suốt ngày

chỉ lo đấu đá nhau. Chị không gây rắc rối, không sinh sự với bất cứ người nào, nhưng cũng không quá nhiệt tình với công việc, căn đúng giờ thì mở máy tính lên, nhanh chóng làm xong công việc rồi quay sang chơi điện tử với ăn quà vặt. Có hôm trời nóng quá, Lý Dương bỏ tiền túi mua hai trái trái dừa hấu về cho mọi người giải khát, thấy chị là người hay ăn vặt nên anh bảo chị mang dừa đi bổ cho mọi người cùng ăn. Ai ngờ, chị điềm nhiên ngồi cắn hạt bí, thậm chí còn chẳng thèm nhìn thẳng vào mặt Lý Dương, chỉ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tôi bị thoát vị đĩa đệm cột sống thắt lưng, cậu không biết à? Đừng nói trái dừa hấu nặng chục cân, ngay đến xách túi đào nặng hai cân thôi là bệnh của tôi lại phát, phát bệnh rồi thì có làm có làm nổi việc nữa không? - Sau đó chị thản nhiên đưa mắt nhìn mọi người.

Nuôi đám người ăn hại này, họ bỏ bê công việc còn chưa tính, thế mà tốn tí sức cũng không ai muốn. Lý Dương đành phải tự mình đem trái dừa đi bổ. Anh cũng không muốn tỏ thái độ với chị Du này. Chồng chị là một doanh nhân nổi tiếng, trong nhà không thiếu gì tiền, chị đi làm không phải vì tiền mà chỉ để có vị trí trong xã hội và giết thời gian thôi. Cũng vì thế lúc nào chị cũng tỏ vẻ sẵn sàng trao trả vị trí của mình dù hết tháng này qua tháng khác cũng chẳng thấy bất kì một dấu hiệu từ chức nào.

Mấy người đàn bà này, mỗi người đều tự cho mình là quan trọng mặc dù không có họ cũng chẳng sao. Nhưng, thực sự không có cách nào khác khi họ thấy bằng lòng với bản thân rồi. Có bà chị, da mặt nhăn nheo, cơ thể phát phì, chảy sệ, cũng tự nhận mình là người đàn bà đẹp, có ai gọi là “người đẹp”, chị sướng ra mặt. Lý Dương cũng thấy buồn cười.

Nói tóm lại, mấy bà chị trong phòng, không phải là bà cô cũng là bà dì, ai cũng là “lady” cả nên không được khinh thường, Lý Dương không được coi họ là đồng nghiệp thông thường, càng không được cư xử với họ như cấp dưới. Nếu như anh dám cả gan động chạm đến những người có miệng lưỡi sắc như dao này, nếu không có người “đỡ” thì cũng bị đay

nghiến đến chết mà thôi. Người tiền nhiệm của Lý Dương tên là Triệu Viêm đã làm việc năm năm ở phòng 7, khi mới làm được hai năm, anh ấy luôn năn nỉ xin chuyển công tác. Cách đây ba tháng, anh cũng được lãnh đạo điều động qua chi nhánh ở Tế Nam. Lúc mọi người đi ăn, Triệu Viêm đã vỗ vai Lý Dương nói rằng: “Cuối cùng tôi cũng được giải thoát rồi, sau này phải trông cậy vào cậu thôi”.

Khi nói những điều này, Triệu Viêm không hề che giấu niềm vui sướng. Nhưng lúc đó, Lý Dương không hiểu, anh nghĩ có lẽ anh ấy chỉ không muốn làm việc cùng mấy người đàn bà già nua và xấu xí thôi. Đến hôm nay, anh mới thấu hiểu sâu sắc những tháng ngày khổ sở của Triệu tiền bối. Vì thế đối với đám “thuộc hạ” này, Lý Dương, không muốn sai bảo bất cứ một người nào. Nếu cần, dù là lao động chân tay hay là trí óc thì anh đều tự làm lấy còn hơn sai bảo mấy bà này, chẳng những hỏng việc mà anh còn phải rước lấy một đống phiền toái.

2

Buổi chiều Lý Dương ra ngoài hành lang hóng gió, tình cờ gặp Vương Tây Tây, cô cũng là một nhân viên trong phòng anh.

Vương Tây Tây là người Yên Đài, hè năm ngoái sau khi tốt nghiệp đại học, cô được nhận vào tập đoàn CC, làm việc ở bộ phận kế toán của một chi nhánh đặt tại Tế Nam. Trong lúc cảm thấy sắp phát điên lên vì đám nhân viên trong phòng, Triệu Viêm đã đệ đơn lên lãnh đạo xin thêm nhân viên để san sẻ gánh nặng công việc. Thường thì với những việc như thế, Chu Quý Tam sẽ nổi giận đùng đùng, nhưng do áp lực công việc, lão có vẻ cảm thông với nỗi khổ của cấp dưới, lão từng nói: “Mấy năm nay chỗ cậu vẫn chỉ có mấy cái mặt già khăm già khú, quả thật cần phải bổ sung người mới”. Có điều, lão không tuyển người mới từ một trường đại học hay học viện nào đó mà lại điều động Vương Tây Tây ở chi nhánh Tế Nam về phòng kế toán 7.

Chiều hôm ấy, lúc Vương Tây Tây từ nhà vệ sinh ra thì nhìn thấy Lý Dương, cô nghiêng người, vừa như vô tình lại như cố ý, mỉm cười và nói nhỏ với anh:

- Anh Lý Dương, hai ngày tới, anh có thể bớt chút thời gian được không? Em muốn mời anh đi ăn.

Vương Tây Tây đã tốt nghiệp đại học được một năm rưỡi. Cô có đôi mắt trong veo, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, dáng vẻ nhanh nhẹn, hoạt bát, nom như một trái cây tươi vừa mới hái khỏi cành, ngay đến giọng nói của cô cũng nhỏ nhẹ, tươi trẻ. Cô luôn giữ mối quan hệ tốt với mọi người xung quanh, không thậm thụt nói xấu sau lưng người khác, cũng không ngồi lê đôi mách cùng mấy chị đồng nghiệp nên hầu như ai cũng quý mến cô. Ở trong cơ quan, tất cả nữ giới lớn tuổi hơn cô, bất luận là già hay trẻ, cô đều gọi bằng chị, và đối với nam giới cô đều gọi bằng anh. Cô rất tích cực trong công việc và có thái độ khôn khéo, đúng mực chỗ đông người.

Một cô gái có thể bỏ qua sự rụt rè sang một bên, mạnh dạn mời cấp trên đi ăn, hẳn là phải có chuyện gì đây. Khoảng hai tháng trước, có lần Vương Tây Tây chơi game nên máy tính bị nhiễm virus rồi đột nhiên gặp trục trặc. Đúng hôm đó, Lý Dương lại nhận được nhiệm vụ của cấp trên, anh yêu cầu cô lấy một file báo cáo lưu trong máy tính. Thời gian gấp quá, cô vừa mò mẫm vừa rối quỳnh lên, suýt phát khóc. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, không những cô không biết ăn nói thế nào với Lý Dương mà còn bị cấp trên của Lý Dương là Chu Quý Tam chủ nhiệm bộ phận kế toán khiển trách. Bất thành linh lão đẩy cửa đi vào, phát hiện tập tin lỗi cần đang bị mắc kẹt ở máy cô. Giá mà lão trực tiếp phê bình thì cô cũng ngoan ngoãn nhận lỗi, sau đó sẽ giải thích sự việc để tự gỡ tội. Nhưng lão đã gọi Lý Dương đến phòng làm việc mắng cho một trận như tát nước vào mặt; còn cô, lão chẳng thèm nói lấy một câu mà chỉ đưa mắt lườm một cái. Trong tập đoàn CC, chỉ tính riêng bộ phận kế toán đã có khoảng một trăm người chia làm bảy tám phòng, tương ứng có bảy tám trưởng phòng đều dưới

quyền lão. Người có quyền sinh quyền sát này nhìn cô với ánh mắt sắc như vậy, liệu cô có thể tiếp tục sống được ở đây hay không là điều không thể biết trước.

Trong tình huống cấp bách này, Lý Dương đã phải ra tay. Thời đại học, anh không học môn sửa lỗi máy tính, chuyên ngành của anh là tài chính quốc tế, làm về lĩnh vực kế toán, nhưng anh đã tự tìm tòi học hỏi, nắm được những kiến thức cơ bản về cả phần cứng và phần mềm máy tính, nên nhiều lúc qua mặt cả chuyên gia IT, trong cơ quan ai nấy cũng nể phục. Thế nên một khi cao thủ đã ra tay thì không đến nửa giờ, rắc rối to tướng đã được giải quyết ngon lành. Đối với Lý Dương, cứu Vương Tây Tây cũng chính là tự cứu mình; bởi lẽ, cô là cấp dưới của anh, vấn đề do cô gây ra sẽ làm ảnh hưởng tới hiệu quả công việc, khi truy cứu trách nhiệm thì chính anh cũng không tránh khỏi liên lụy.

Công việc của ngày hôm ấy tuy bị chậm một chút, song anh đã có lời giải thích thỏa đáng với lãnh đạo. Có điều anh không thể để cho Vương Tây Tây nghĩ, phạm sai lầm là không phải chịu trách nhiệm. Dĩ nhiên, anh chỉ là một trưởng phòng kế toán cón con, không thể hơi một tí là trút hết bức tức khó chịu lên đầu cấp dưới, anh chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở để cô ý thức được sự việc sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào, nhưng cũng không làm cho cô có cảm giác thất vọng nặng nề, dẫn đến mất lòng tin vào sự độ lượng của cấp trên, vì dù sao Vương Tây Tây cũng mới ra trường, không thể ngay lập tức đòi hỏi cô phải hoàn hảo.

Sự việc trôi qua đã lâu, Lý Dương không còn nhớ nữa, nhưng Tây Tây thì lúc nào cũng áy náy vì đã để Lý Dương bị liên lụy. Thế nên cô tha thiết mời anh đi ăn thay cho lời cảm ơn. Lý Dương đã từ chối khéo hai lần, vậy mà cô vẫn không có ý bỏ cuộc.

Mọi người đều công nhận Tây Tây là cô gái xinh đẹp nhất cơ quan. Một cậu còn khá rõ ràng, cô gái xinh đẹp này ở bên ngoài rất kiêu hãnh, đôi mắt đen láy hình hạnh nhân mang vẻ đẹp hút hồn, luôn nhìn thẳng về phía

trước, chẳng thềm đoái hoài đến những người đàn ông đi bên cạnh. Vẻ trong sáng, thuần khiết của đôi mắt ấy có sức hấp dẫn lạ lùng khiến người ta không thể không chao đảo. Dùng hai từ “hút hồn” để miêu tả đôi mắt của cô quả là xác đáng. Nhưng Vương Tây Tây không chỉ dùng đôi mắt hút hồn ấy liếc nhìn cấp trên mà cái miệng nhỏ xinh của cô cũng nhiều lần tán tưng Lý Dương trước mặt mọi người, nào là: Trông anh giống hệt Hyun Bin, tính cách cũng giống Hyun Bin (dù sao cũng không ai biết con người Hyun Bin như thế nào), nhất là đôi mắt một mí, mỗi khi anh chăm chú vào việc gì đó thì đôi mắt sáng chói như ánh mặt trời, gương mặt cá tính rất đàn ông và cả khóe miệng cong cong đầy duyên dáng, không cười thì thôi, chứ anh cười một cái là đủ làm đắm con gái trong công ty rụng rời tay chân, v.v...

Tuy những lời tán tưng này nghe hơi nổi da gà, nhưng nó lại được thốt ra từ khuôn miệng duyên dáng của một cô gái xinh đẹp nên hoàn toàn có thể chấp nhận được. Đã vậy, cô không hề che giấu vẻ bướng bỉnh, thách thức qua ánh nhìn quyến rũ hướng về Lý Dương. Anh nghĩ nếu mình còn độc thân thì thế nào cũng sẽ tung hứng đôi ba câu với cô bé này, nhưng bây giờ thì tốt nhất là giữ mồm giữ miệng kéo lại sinh ra chuyện thị phi.

Mặc cho Vương Tây Tây công khai hay kín đáo bày tỏ tình cảm, Lý Dương cũng chỉ trả lời nửa đùa nửa thật: “Nhóc con biết cái gì chứ? Không thấy anh đang bận sao? Thôi, đừng nhiều sự nữa, đi đi...”.

Lý Dương không nhận lời mời đi ăn của Vương Tây Tây vì thứ nhất chuyện lần trước vốn là phận sự của đàn ông, để người ta mời đi ăn thì không hay lắm; thứ hai, một người đàn ông đã có gia đình đi ăn cùng cô gái trẻ độc thân thì thực không ổn; thứ ba, một người đàn ông có thâm niên công tác mười năm đi ăn cùng một cô gái mới đi làm mà để cô gái trả tiền thì quá mất mặt, còn giúp cô trả tiền thì cũng hơi lố. Vả lại Lý Dương cũng nghĩ, nhiều khi muốn đưa vợ con mình đi ăn nhà hàng mà còn không được, giờ mình có tư cách gì mà đối vợ lừa con để mời một tiểu cô nương trẻ trung xinh đẹp đi ăn bữa tối lãng mạn ở bên ngoài?

Mấy lý do trên khiến Vương Tây Tây không thể mời anh đi ăn.

Nhưng anh từ chối lời mời cũng khéo lắm. Dĩ nhiên cách từ chối cũng tùy thuộc vào từng đối tượng. Nếu là một người khác, chắc chắn anh sẽ gắt lên rằng: “Ăn uống gì chứ? Tranh thủ thời gian làm tốt công việc của mình đi, đừng có lôi kéo tôi vào những chuyện vô bổ!”. Nhưng với Vương Tây Tây thì khác, cứ nhìn vào đôi mắt hút hồn ấy, là anh lại không nỡ buông ra những lời khó nghe, mà chỉ viện cớ lấy lệ, không dứt khoát mà vẫn mơ hồ đem lại cho cô tia hi vọng. “Có mấy người bạn mời anh đi ăn rồi, thôi để hôm khác nhé, được không?”. Anh khẽ mỉm cười, giọng nói ấm áp. “Thế cũng được, em sẽ đợi đến khi không còn ông bạn nào mời anh đi ăn nữa.” Vương Tây Tây mỉm cười, thoăn thoắt chạy ra chỗ khác.

Mỗi lần nhìn Tây Tây, Lý Dương lại có cảm giác như được ngắm một cảnh hoa xinh đẹp giữa chốn bùn lầy. Mặc dù, anh không cho phép mình xao lòng, song thực tình anh vẫn rất vui.

3

Giờ nghỉ trưa, Lý Dương có buổi tụ tập với mấy anh em ở phòng kế toán Số 3 để khao vụ sáu nghìn tệ tiền thưởng cách đó không lâu. Lộc bất tận hưởng, âu vốn là lẽ đương nhiên! Hơn nữa công việc của phòng 7 với phòng 3 lại có quan hệ mật thiết với nhau, nên mời mọi người một bữa cũng là việc nên làm. Mời phòng 3 thì tất nhiên phòng 7 cũng đi cùng, ngoài một chị bụng dạ ậm ạch nên phải ở nhà ra, còn lại tất cả mọi người đều đi.

Trong chín nhân mạng phòng 3, thì có đến năm cậu thanh niên đang tuổi ăn tuổi lớn. Có lần một đồng nghiệp trong cơ quan mời cả bọn đến ăn tân gia, bàn tiệc cho tám người nhưng chỉ có năm người tới, thế mà họ vẫn đánh chén sạch sẽ.

Rút kinh nghiệm, nên Lý Dương không dại đưa họ tới khách sạn; bỏ tiền túi ra nạp đầy dạ dày của mấy anh chàng này thì thực là không kham nổi. Vào nhà hàng bình thường thì cũng phải mất đến hơn hai nghìn tệ. Hai nghìn tệ là mất toi một cái điện thoại di động rồi. Thế là anh đưa mọi người đến cửa hàng lẩu tự chọn, mỗi người 58 tệ, khuyến mãi đồ uống. Vào đó, khoảng một nghìn tệ là hết đất rồi.

Người của hai phòng vừa khéo hai bàn. Thường ngày, ngoài Vương Tây Tây, đám đàn bà phòng 7 rất bay đầu đá nhau, nhưng khi ra ngoài giao lưu, họ lại e thẹn gấp thức ăn cho nhau, lịch sự đến ngớ ngàng. Đám con trai phòng 3 thì nhanh nhẩu đứng dậy đi lấy đồ ăn, chỉ trong nháy mắt, đĩa lớn đĩa bé xếp kín mặt bàn ăn. Một chị nhìn thế trận này, kinh ngạc nói:

- Giời đất ơi, các cậu lấy nhiều như thế, liệu có ăn hết không?

Một cậu chàng cười ha hả, tiếp lời:

- Ô, ngần này mới chỉ là mở màn thôi, tiệc chính còn chưa bắt đầu đâu!

Nghe khẩu khí này, Lý Dương như được trở về thời đại học mười năm trước, anh cười cười, nâng cốc tuyên bố:

- Chạm cốc nào! Hôm nay mọi người cứ ăn uống thoải mái nhé...

Khi ăn đến lượt thứ ba thì quản lý cửa hàng lẩu tự chọn bắt đầu để mắt đến. Anh ta cố ý chạy tới bàn Lý Dương dò xét, vì ba mươi đĩa thịt bò, thịt dê trên bàn ăn đều đã được đánh sạch bay. Cứ như thế này thì nhà hàng cầm chắc lỗ to.

Lúc thấy người quản lý cửa hàng cau có nhăm đếm mấy đĩa thịt trên bàn, Lý Dương muốn độn thổ vì ngượng, nhưng anh vẫn bình tĩnh mỉm cười với cậu ta:

- Sao thế? Có chuyện gì vậy?

Ban đầu, cậu quản lý còn tươi rói khi thấy Lý Dương dẫn một huyện người tới ăn, nhưng lúc này nụ cười của cậu đã trở nên méo xệch:

- Không, không có chuyện gì đâu! Sức chiến đấu của các vị thật là hiếm thấy, tôi chỉ tò mò một chút thôi!

Lý Dương đứng lên trần tình:

- Cậu ngồi xuống uống một cốc nhé, tôi mời! Anh em tôi vốn quen ăn thùng uống vại, nếu có chỗ nào không thỏa đáng, chúng tôi sẵn lòng trả thêm tiền, cậu thấy thế nào?

- Chúng tôi mở cửa nhà hàng đã bao nhiêu năm nay, làm ăn có nguyên tắc, nếu các anh có sức thì yêu cầu bao nhiêu cũng được, một xu cũng không thu hơn...

Cậu quản lý nói xong thì bỏ đi, Lý Dương nhìn các chàng trai vẫn đang say sưa ăn uống, anh mượn cớ ra ngoài hút điếu thuốc rồi lẳng lặng ra quầy bar thanh toán hóa đơn, về trước.

Nếu như ở lại thì có lẽ anh cũng chẳng biết giấu mặt vào đâu. May mà hôm nay là thứ Sáu nên mọi người không mặc đồng phục, không thì một đám người như ma đói mà bị người ta phát hiện ra là nhân viên của tập đoàn CC thì thật chẳng ra làm sao. Chắc lần sau, anh cũng không dám dẫn mọi người đến đây ăn nữa, bản thân anh cảm thấy mất mặt với nhà hàng lắm rồi.

Đi được một đoạn, Lý Dương rút điện thoại ra kiểm tra chế độ cuộc gọi. Buổi sáng, anh bận họp nên đã tắt chuông, sau đó lại mài miết các loại giấy tờ nên quên chưa chỉnh lại chế độ bình thường. Trên màn hình quả nhiên có cuộc gọi nhỡ và tin nhắn mới. Trong đó, có một số điện thoại

mang mã vùng quê anh, nhưng không phải là số máy của bố mẹ anh. Anh gọi lại, đầu dây bên kia là giọng nói của một người phụ nữ xa lạ.

- Alô... xin hỏi ai vậy? - Lý Dương hỏi.

- Cậu là Lý Dương đúng không?

- Vâng, là tôi đây. - Lâu rồi chưa có ai hỏi chuyện với Lý Dương bằng giọng quê đặc sệt đó nên anh cảm thấy vui vui.

- Ta là dì của cháu đây.

Lý Dương thấy hơi lạ, đã nhiều năm nay rất ít người qua lại với nhà anh. Bố anh mắc bệnh mãn tính, nhưng cái chính là ông không có địa vị xã hội nên mẹ anh cũng vì thế mà bị họ hàng bên ngoại lánh mặt.

- Ồ, dì, dì gọi điện cho cháu có chuyện gì vậy? - Đơn đả chào hỏi nhưng trong bụng Lý Dương thì thắc mắc không hiểu sao tự dưng dì lại gọi điện thoại cho mình.

- Lý Dương, ta có chuyện muốn nhờ cháu giúp đây.

- Vậy ạ, dì nói đi. - Lý Dương bỗng chợt dạ, không phải anh không trọng nghĩa mà quả thực anh không có nhiều khả năng giúp đỡ như vậy. Trong mắt những người ở quê, anh là nhân viên của một tập đoàn giàu có, thế nhưng họ đâu biết rằng, bươn chải nhiều năm trong thành phố này, đến giờ anh vẫn chưa có gì trong tay.

- Bát Bát nhà dì sắp kết hôn, - Dì nói. - Bát Bát ấy mà, cháu nhớ chứ? Nó là em họ cháu đấy, tháng sau nó kết hôn rồi.

- Vâng, thế ạ! Lý Dương rầu rĩ nghĩ, lại sắp phải gửi tiền mừng cưới rồi đây.

- Cháu gửi cho dì ít tiền đi, Bát Bát làm đám cưới gấp mà ta với dượng cháu lại vừa mới mua nhà vào năm ngoái, thành thử bây giờ trong nhà không có tiền.

Bà dì không khẩn thiết nhờ giúp đỡ mà thẳng thừng yêu cầu Lý Dương cho tiền, trong khi bố mẹ anh chẳng bao giờ làm như thế. Đã nhiều năm không qua lại, sao bà ấy lại có thể nói với anh bằng cái giọng như vậy chứ?

- Đám cưới gấp? Bát Bát bao nhiêu tuổi rồi dì? - Lý Dương bực bội hỏi.

- Nó hai mươi tuổi rồi, vừa ra phố làm thuê được mấy tháng thì mang về một cô gái, hiện giờ đang ở nhà dì đấy. Bất luận thế nào thì năm nay cũng phải lo chuyện cưới xin cho chúng nó.

- Dì cần bao nhiêu tiền? - Lý Dương nhú mày.

- Tổ chức đám cưới bây giờ cũng phải ngót nghét năm sáu vạn tệ. Hiện giờ, ta với dượng cháu không có lấy nổi một vạn.

- Dì để cháu suy nghĩ thêm đã nhé.

- Thế cũng được ta đợi cháu gọi lại.

Lý Dương cúp máy.

Anh chán chường ngồi xuống chiếc ghế băng bên đường. Để giải tỏa tâm trạng, anh hướng tầm mắt đến dãy núi trải dài vô tận cách đó không xa. Thanh Đảo có ba mặt giáp núi, một mặt giáp biển, nên ở đâu trong thành phố cũng đều có thể trông thấy những dãy núi tuyệt đẹp. Mùa đông không quá giá lạnh, mùa hạ không quá nóng bức; mùa xuân, hoa anh đào xòe cánh nom như những ráng mây mềm mại, tỏa hương thơm tràn ngập thành phố. Có lẽ, trong thành phố này, điều duy nhất đem lại sự thư thái cho anh là

những hàng cây trái dài tít tắp, những rặng núi xanh rờn hiện rõ sau cơn mưa...

Chợt có hai chiếc ô tô đỗ lại bên đường. Họ không biết luật giao thông sao? Đỗ xe trái quy định sẽ bị phạt một trăm tệ, lại còn phải mất công mất việc đến ngân hàng nộp phạt nữa chứ. Nhưng khi cửa xe bật mở, Lý Dương mới cảm thấy sự lo lắng của mình thật ngớ ngẩn. Hai thanh niên bước ra đều mặc quân phục cảnh sát, người đi xe Fox chừng 30 tuổi; còn người đi SRV chỉ tầm 20. Đúng là xe cảnh sát có khác, có chỗ nào mà họ không dám đỗ chứ? Họ làm gì ở đây nhỉ? Có ông sếp bự nào tới Thanh Đảo chăng? Sao không thấy báo chí đưa tin, cũng chẳng nghe ai bàn tán. Lý Dương nghĩ ngợi vẫn vơ: Chắc có công việc đột xuất nên hai người kia mới phải chạy ra đây bằng xe riêng. Cậu trẻ tuổi kia chắc chưa có vợ, thế mà đã tậu được ô tô rồi, tuy không phải là dòng cao cấp, nhưng dù sao cũng là bốn bánh. Còn người đi xe Fox, chắc đã có nhà riêng chứ không như mình, sống trong gác xép, tiền đâu mà dám nghĩ tới chuyện mua xe chứ.

Chợt có hai người phụ nữ trẻ đi qua, họ tủm tỉm cười với anh, rồi thì thầm câu gì đó, mà anh chỉ loáng thoáng nghe được hai từ “đẹp trai”. Từ nhỏ, Lý Dương đã nổi tiếng “sát gái”, chỉ cần anh quơ tay ra là vợ được cả tá cô. Anh mỉm cười thầm nghĩ: Đàn ông lăn lộn kiếm tiền, cắn xé nhau để thăng tiến chẳng phải nhằm mục đích kén vợ sao? Mình đã chừng này tuổi đầu, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, ngồi vạ vật đầu phố góc phố, ấy vậy mà vẫn có người đẹp ngoái lại nhìn, thật không tệ. Có khi các cô nghĩ anh có phong thái nghệ sĩ chăng?

Lý Dương đứng lên đi về phía trạm xe buýt. Số anh vẫn còn may, chẳng mấy chốc anh đã lên được một chiếc xe buýt đi về phía trung tâm điện gia dụng Suning.

Ngoài cuộc gọi nhờ của bà dì, điện thoại của anh còn dày đặc cuộc gọi nhờ và tin nhắn mới của Điền Ca. Lúc sáng, cô bảo anh sắp xếp thời gian đi xem nhà cùng cô. Tất nhiên anh không nhận lời. Không phải là anh không

muốn mua nhà mới để vợ con đỡ khổ mà quả thực anh không biết phải giải thích thế nào với vợ. Sau bao nhiêu năm vất vả anh và Điền Ca mới gom đủ hai mươi vạn tệ, vậy mà... Nhưng dù sao anh chỉ mất hai mươi vạn tệ, còn Ngụy Xuân Phong thì mất cả mạng sống quý báu của mình.

Lý Dương biết, trước mắt vợ chồng anh không thể mua nhà. Nếu Điền Ca nhất quyết muốn đi xem thì cứ để cô ấy đi, chẳng qua là lại mỗi chân chạy theo đám môi giới, coi như là tập thể dục vậy. Tình thế này buộc anh phải tìm mọi cách trì hoãn việc mua nhà. Trước đây, bất cứ khi nào Lý Dương thấy có cuộc gọi nhờ, đặc biệt là cuộc gọi nhờ của vợ, anh đều gọi lại ngay, thế mà hôm nay, cứ hễ là cuộc gọi của Điền Ca anh đều không trả lời. Anh không thể nghe máy thì cô lại nhắn tin tới tấp:

“Anh mau tới khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc xem nhà nhé!”

“Đi muộn là người ta tranh mất đấy, lần này mà thất bại thì cả đời chúng mình không mua nổi nhà đâu...”

Hễ động tới vấn đề nhà cửa là lòng anh thắt lại vì lo lắng, các dây thần kinh căng như dây đàn, đầu óc thì muốn nổ tung. Lý Dương không nghĩ ngợi gì nữa, xóa sạch những tin nhắn của Điền Ca, anh định mọi việc cứ để về nhà rồi tính, nói là không thấy chuông điện thoại, sau đó lựa thời cơ nói thật với vợ. Điều Lý Dương lo lắng không phải là Điền Ca có thông cảm hay không, mà quan trọng là sức chịu đựng tâm lý của cô. Cơ hội nào, thời điểm nào, cách thức nào để nói sự thực tàn khốc này đây. Mỗi lần đưa tiền mừng cưới, tiền phúng viếng, Điền Ca còn tiếc hùi hụi, hưởng hồ hai mươi vạn tệ thì cô còn đau đớn thế nào.

Để bớt áy náy trong lòng, Lý Dương tranh thủ giờ nghỉ trưa đi tới trung tâm điện gia dụng Suning, mua quà tặng vợ. Mặc dù đã đưa hết tiền thưởng cho Điền Ca, nhưng trong túi anh vẫn còn thẻ tín dụng, về chi tiêu cá nhân, anh vẫn có quyền tự chủ.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lời Khó Nói

Điền Ca không tài nào liên lạc được với Lý Dương. Trước mặt Tiểu Hàn, cô cố gắng kiềm chế cơn tức giận để bấm điện thoại. Tại sao anh không trả lời? Cô muốn báo cho anh biết tình hình nhà cửa, nhưng thật uổng công, gọi điện nhắn tin kiểu gì cũng không được. Dù sao, cô cũng không thể bắt taxi đến cơ quan của anh, xồng xộc vào phòng làm việc mà chửi mắng, chất vấn một trận. Trước mặt bàn dân thiên hạ mà vợ la lối om sòm thì mất thể diện của chồng quá.

Điền Ca đành phải nhờ mẹ giúp đỡ.

Lần này, bà Phượng thực sự sửng sốt. Bà đã quá quen với việc cô con gái hí hửng đi xem nhà, nhưng rồi lại tiu nghỉu quay trở về. Với giá nhà ngất ngưỡng như hiện nay, nó chỉ đao to búa lớn thế thôi chứ vào thời điểm quyết định là tụt ngay vòi lại. Nhưng sao hôm nay con bé lại nhanh chóng hạ quyết tâm thế nhỉ? Bà Phượng nghĩ.

Điền Ca bảo mẹ mang 2 vạn tệ tiền mặt đến trung tâm môi giới theo địa chỉ cô dặn. Nghe giọng nói cấp thiết của con gái trong điện thoại, bà Phượng hỏi lại đầy hoài nghi.

- Con quyết định rồi à?

Điền Ca nói chắc như đinh đóng cột.

- Con quyết định rồi.

- Chắc chắn quyết định rồi?

- Vâng!

- Căn hộ trị giá hơn 100 vạn tệ chuyện lớn như thế mà con tự ý quyết định sao?

- Mẹ, chuyện lớn thành công hay không còn phải trông cậy mẹ có kịp mang tiền sang đây cho con không đấy?

- Điền Ca à, con nên nghĩ thật kỹ, đây không phải là số tiền nhỏ, một khi đã bỏ ra thì phải mất mấy chục năm mới trả hết nợ, rồi còn lãi ngân hàng nữa chứ, không thể qua loa đại khái được đâu con ạ.

- Mẹ, vì gia đình chúng ta, đâu phải còng lưng làm công bao nhiêu năm con cũng chấp nhận.

- Tóm lại cũng đều phải còng lưng trả nợ thôi. Tiền mồ hôi nước mắt của hai vợ chồng bao năm, con không thể cẩn thận một chút sao? Lý Dương đi xem nhà chưa? Nó có ưng không? Ý nó thế nào?

- Mẹ cứ mang tiền sang đây cho con trước, còn những chuyện khác, mẹ đừng lo, lát nữa con sẽ nói tường tận với mẹ. Nếu bây giờ con bắt taxi về nhà lấy tiền thì phải mất hơn mười tệ, mà cái chính là không kịp thời gian ấy chứ. Bây giờ con phải đi gặp chủ nhà, chậm chân một tí là người ta tranh mất ngay - Điền Ca nói mà trong lòng nóng như lửa đốt.

- Thôi được, mẹ mang tiền sang cho con, xong việc hai mẹ con cùng về. Lấy tiền thế nào đây? - Bà Phượng vốn là người phụ nữ cố chấp, trong lời nói hay việc làm bà đều cẩn thận hỏi kỹ càng rồi mới quyết định. Nhưng tình thương của người mẹ buộc bà phải chiều theo ý con gái.

Điền Ca dặn mẹ, lấy chìa khóa để ở góc giường trong phòng ngủ ra mở ngăn kéo, rồi cầm thẻ ngân hàng China Merchants xuống máy ATM dưới nhà rút tiền; cô còn dặn kỹ mẹ khi nhập mật khẩu phải kín đáo kéo bị kẻ xấu lợi dụng ăn trộm tiền. Bà Phượng chỉ làm theo một nửa, vì căn bản

bà không biết sử dụng máy ATM. Hai năm trước, có lần bà đi rút tiền ở máy ATM, do nhớ sai mật khẩu nên bị nuốt mất thẻ, sau mấy chuyến vất vả đến ngân hàng làm thủ tục lấy lại thẻ, bà chẳng còn hứng thú với máy rút tiền tự động nữa. Với lại, từ trước đến giờ bà cũng không tin tưởng nó, hôm nay nuốt thẻ rồi ngày mai nuốt luôn cả tiền thì làm sao? Rồi lại phải lẻo đẻo đến ngân hàng khai báo, như thế thì vừa tốn tiền đi lại vừa hao tổn thất tinh thần, rất phiền phức và mất thời gian.

Bà Phượng lóc cóc đi xe buýt tới nhà Điền Ca, lấy thẻ rồi đến thẳng ngân hàng China Merchants, xếp hàng ở quầy giao dịch để nhận tiền, sau đó lại lóc cóc ra trạm xe buýt. Lúc này, Điền Ca dặn đi dặn lại bà phải đi taxi, nhưng tính ra đi xe buýt chỉ hết hơn 1 tệ, còn đi taxi lại tốn gấp tám lần. Bà Phượng chờ mãi mới có một chiếc xe buýt chạy tới, thế mà mấy cậu thanh niên gần đấy lại ra sức chen lấn với bà. Nhìn đám người tóc nhuộm xanh đỏ, ăn mặc cũng lỗ lã, lại còn xăm trổ đầy người, trông chả khác gì lũ đầu trộm đuôi cướp cả, bà cảnh giác không lên chiếc xe này.

Xe lao vụt đi, bà nắm chặt chiếc túi cất 2 vạn tệ, đợi chuyển xe sau.

Trước cái bàn dài trong công ty môi giới, Điền Ca, chủ nhà, một người mua khác cùng với hai nhân viên môi giới (đến từ hai công ty khác nhau), cùng ngồi đàm phán giá nhà. Đối thủ của Điền Ca là một bà khoảng 50 tuổi, mắt híp môi dày, cậy thế mạnh miệng lấn át người khác:

- Hôm nay em mang 1 vạn tệ đến để đặt cọc. Anh tăng giá lên thêm 2 vạn tệ, em cũng chấp nhận. Chỉ cần anh đồng ý bán thì ngay ngày mai em sẽ giao thủ phó, chính thức ký hợp đồng.

Chủ nhà là người đàn ông trạc bốn mươi tuổi, đầu hói bụng phệ, chẳng biết vì không vừa mắt với 1 vạn tệ tiền cọc hay vì bức người đàn bà già cỗi để xứng anh em với mình, mà ông ta đưa mắt lờm người đàn bà kia rồi quay sang Điền Ca.

- Còn cô? Tôi nói cho mấy người biết, tôi rất bận, không có nhiều thời gian đâu nhá, hôm nay tôi bỏ thời gian dẫn mấy người đi xem nhà rồi lại chạy sang đây nói chuyện là đã có lòng lắm rồi. Nếu muốn mua thì quyết định luôn đi, tôi không muốn vì chút chuyện này mà phải đi lại nhiều lần đâu. Hẳn cô cũng biết tôi là người rất trọng nghĩa, những nhà khác toàn tăng 5 vạn, 10 vạn, thậm chí là 20 vạn tệ, còn tôi chỉ tăng có mỗi 2 vạn tệ thôi. Cả căn bộ hơn 100 vạn tệ mà chỉ giao có 1 vạn tệ tiền đặt cọc, nói vậy mà nghe được à? Đây có phải là chuyện đùa đâu!

Điền Ca và chủ nhà ngồi cách nhau một cái bàn, nhưng hơi thở hôi hám của ông ta vẫn phả ngay vào mặt khiến cô xây xẩm muốn ngất. Nhưng đây là thời khắc quan trọng, Điền Ca đành phải gồng người chịu đựng, thậm chí còn phải tươi cười, nói rành rọt:

- Anh à, tôi giao 2 vạn tệ tiền cọc được không? Vốn định đưa nhiều hơn nhưng tôi không thể chạy về nhà lấy tiền được, mẹ tôi lại đang trên đường đem tiền đến đây, anh cho tôi thêm mấy phút nữa nhé. Nhiều nhất là 20 phút, chắc mẹ tôi đang bị kẹt xe, chắc chắn kẹt xe...

Điền Ca cố gắng thở thật chậm để hạn chế hít thứ không khí hôi hám ấy vào phổi. Nhưng, ngay lúc đó miệng ông chủ nhà bỗng há hốc rồi bật ra một cái hắt hơi thật to, luồng khí hôi thối phả mạnh vào mặt Điền Ca khiến cô tối tăm mặt mũi.

Không thể chịu được nữa. Điền Ca đứng dậy, vừa nói vừa bước thật nhanh ra cổng:

- Để tôi ra xem mẹ tôi đến chưa.

Điền Ca tranh thủ hít thở thỏa thuê không khí trong lành bên ngoài. Sắp phát điên lên mất! Kiếp trước mình đã tạo ác nghiệp gì đến nỗi kiếp này phải chịu tội, nếu như không vì sợ phá hỏng việc mua nhà, thì dẫu đánh chết mình cũng nhất quyết không ngồi nói chuyện với gã đàn ông thối tha

thế này... Trong đầu cô chợt nảy ra ý nghĩ: Nếu chờ 5 phút nữa mà mẹ chưa đến, hoặc giả ông ta lại hắt xì thì cô sẽ bỏ chạy ngay tức khắc. Khỏi cần căn hộ của thằng cha này.

Đúng lúc này, bà Phượng xuất hiện, hai tay ôm chặt túi tiền, vừa đi vừa chạy, vẫy tay về phía con gái. Ban này, Điền Ca còn đang bực mẹ vì sự chậm trễ, nhưng vừa nhìn dáng mẹ tất tưởi chạy đến, cô chợt mềm lòng, tất cả sự khó chịu trong lòng hoàn toàn đã bị quét sạch. Cô càng hạ quyết tâm mua bằng được căn hộ, dời chuyển sang nhà mới, nhất định cô sẽ sắp xếp cho mẹ một căn phòng riêng thật thoải mái.

- Mẹ, mẹ đi chậm thôi, mẹ tới đúng lúc thật! - Điền Ca chạy ra đón mẹ, cô đưa tay gỡ mái tóc mẹ bị gió thổi rối tung, ngả đầu vào vai bà, cười lém lỉnh.

Trước đây, Điền Ca chỉ nghe nói người này, người kia tranh giành một căn hộ, giờ bản thân có cũng đi tranh nhà. Để vào được vòng trong quả là không dễ dàng, cô tạm thời đang chiếm ưu thế, nhìn chị kia mặt ủ mày ê, cô cảm thấy hơi áy náy, nhưng rồi cảm xúc ấy lại trôi tuột đi. Đúng vậy, nếu không kịp thời ra tay, nếu chủ nhà chê đặt cọc ít hay vì một nguyên nhân nào khác mà ông ta trở mặt, gác lại tới ngày mai thì chưa biết chừng cô cũng sẽ lại thảm hại như người đàn bà kia thôi.

Điền Ca giao tiền đặt cọc cho chủ nhà và ký hợp đồng, hai bên giao hẹn trong vòng một tuần phải giao thủ phó rồi ký hợp đồng mua bán nhà chính thức. Tuy vậy, Điền Ca vẫn chưa thực sự yên tâm, vì xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, nên cô không thể quá vui mừng và chủ quan tin rằng căn hộ chắc chắn thuộc về mình.

Ra khỏi công ty môi giới, Điền Ca đưa mẹ đến khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc.

Khu chung cư được quản lý theo kiểu khép kín, bảo vệ trông coi rất nghiêm ngặt, mọi người không được tùy tiện ra vào. Bà vừa nghe con gái giới thiệu, liền thân mật đi đến bắt chuyện với cậu bảo vệ:

- Chào cậu! Khu chung cư này có cậu đến giữ gìn an ninh thì thật đúng là phúc phận cho các hộ gia đình ở đây quá. Khi nào dọn về đây, tôi nhất định sẽ gửi thư khen ngợi lên lãnh đạo để họ biểu dương cậu... - Điền Ca đứng bên cạnh, cười len lén, còn cậu bảo vệ thì vui vẻ ấn nút cho hai mẹ con Điền Ca đi vào khu chung cư. Gặp người nào ra vào cổng, mẹ cô cũng nhiệt tình bắt chuyện làm quen.

Dĩ nhiên, hai người không được vào bên trong căn hộ mà chỉ được đi loanh quanh nhìn ngắm khắp lượt. Căn hộ cách biển không xa, tiếc là phía trước có dãy Phù Sơn che khuất nên chẳng nhìn ra được biển. Căn hộ cũng không trông ra núi, vì phía trước còn có một chung cư khác, cao mười ba tầng che kín tòa nhà Điền Ca vừa mới ký hợp đồng. Căn hộ lại không có dãy hành lang, bằng không đứng ở cửa sổ phía đông và phía tây cũng ngắm được cảnh sắc núi non.

Bà Phượng hơi lấy làm tiếc:

- Nếu có hành lang thì tốt biết mấy!

- Mẹ, nhà diện tích nhỏ thì lấy đâu ra hành lang?

Bà Phượng gật đầu.

Không có hành lang cũng có cái hay. Hai bên đều có người ở, mùa đông đỡ phải bật máy sưởi, còn mùa hè thì không cần mở điều hòa.

Điền Ca ôm lấy mẹ, nũng nịu chỉ tay ra xa:

- Hướng nhà nằm phía nam, đây mới là ưu điểm lớn nhất. Ở các khu chung cư khác, đều quay về hướng bắc, hoặc hướng đông, hướng tây, mua

được nhà hướng nam không dễ đâu mẹ ạ. Nhà hướng nam đắt tiền lắm đấy, khu vực phía trước Phù Sơn đều tăng giá lên 2, 3 vạn chỉ vì thế thôi đấy, trong khi căn hộ này chỉ bằng một nửa giá, con thấy thế là hợp lý rồi.

Bà Phượng nghe con gái nói vậy, cũng mơ màng bồi thêm:

- Căn hộ loại nhỏ như thế này tăng giá rất nhanh đấy. Ở đây vài ba năm đã, chờ sau này kinh tế ổn ổn thì đổi sang nhà khác, bán sang tay cũng phải gấp đôi bây giờ là ít.

Diễn Ca hớn hờ nói thêm:

- Căn hộ nhiều ánh sáng lắm, lúc trưa con có vào xem, phòng khách và phòng ngủ phía nam rộng rãi thoáng mát, còn phòng ngủ phía bắc cũng sáng sủa lắm.

- Mẹ thấy rồi. Do phía trước có tòa nhà chắn mất tầm nhìn ra núi, chứ không, chẳng có cái giá đó đâu. Căn hộ này mà trông ra núi thì chắc chắn sẽ tăng thêm 10, 20 vạn tệ là cái chắc.

- Đúng đấy, mẹ ạ! suốt hai tháng trời, con cứ chạy ngược chạy xuôi xem mười mấy nơi, nhưng chỉ có căn hộ này là giá trị nhất, chứ không con chẳng gấp thế đâu. Cần gì phải nhìn thấy núi non chứ? Bắc Kinh, Thượng Hải làm gì có núi? Ở các thành phố lớn còn không được thấy núi, thì Thanh Đảo không thấy núi thì đã làm sao? Con rất hài lòng về căn hộ này.

Bà Phượng nhìn con cười ra chiều mãn nguyện:

- Con thấy hài lòng là được rồi, mẹ không chê điểm nào cả. Chỉ còn xem ý Lý Dương thế nào thôi.

- Con dám chắc anh ấy không có ý kiến gì, sáng ngày anh ấy nói rồi, chọn nhà thế nào là tùy con, miễn con thích là được.

Hai mẹ con càng nói càng phát hiện ra vô số ưu điểm của căn hộ, họ cảm thấy mình đã vớ được món hời, và cho rằng quyết định đặt cọc tiền là vô cùng sáng suốt. Trong khi Điền Ca mê mẩn ngắm nhìn cái cửa sổ dễ thương thì bà Phượng lại tán thưởng con sông trước mặt. Tuy trong lòng sông không có lấy một giọt nước, nhưng bà vẫn mừng rỡ chỉ cho con gái xem.

- Đẹp thật đấy! Ngẩng đầu không thấy núi thì cúi mặt đã có sông. Tuy hiện giờ chưa có nước, có lẽ là năm nay hạn lớn thì phải? Đúng rồi, chỉ cần hết hạn thì con sông này sẽ lại đầy nước. Đến lúc thì tha hồ ngắm sướng mắt.

Điền Ca sung sướng chạy lại, cùng mẹ cúi đầu ngắm “sông”.

Bà Phượng đi ra phía sau tòa nhà và phát hiện ra một vườn hoa với bãi cỏ nhỏ nhỏ bên cạnh. Đang trong tiết xuân rực rỡ, thế mà trông chúng vẫn héo quắt lại, nhưng nói gì thì nói, nó cũng là lá phổi xanh cho khu chung cư này, cơ sở hạ tầng như vậy là tương đối ổn. Dường như bà Phượng đang cố bào chữa thay cho đám cây cỏ xơ xác:

- Năm nay có rét nàng Bân nên cây cỏ chưa đâm chồi nảy lộc được, đợi một thời gian nữa thời tiết ấm lên, hoa lá tha hồ mà khoe sắc. Khi đó, chỉ cần mở cửa sổ là đã được tận hưởng hương hoa cỏ mát lành nhé!

Bà Phượng đặt một chân lên bậc thềm, rồi giẫm giẫm mấy cái, tiếp tục cảm thán:

- Chắc chắn đấy, có khi còn kiên cố hơn cả đê chắn biển ấy chứ. Thực không lầm đâu, nhà tốt thật đấy. Mẹ nghĩ Ni Ni yêu quý của mẹ cũng thích.

Điền Ca không thao thao bất tuyệt như mẹ. Cô chỉ nghĩ bụng: Giá nhà thật đáng ghét, nó giống như con tàu cao tốc khiến ai cũng quyết liều mình chạy vượt lên. Dầu có lạc lối, sảy chân, cô cũng không thể trở mắt nhìn người khác bắt kịp đoàn tàu còn mình lại chịu thua.

Bà Phượng quay đầu nhìn mặt trời ở phía tây, tức thì dừng câu chuyện:

- Đến giờ rồi, mau đi đón Ni Ni thôi, đừng để con bé phải đợi.

Thế rồi, hai mẹ con đến trường mẫu giáo đón Ni Ni. Điền Ca đề nghị đi ăn tiệm, đỡ phải nấu nướng. Đi đi lại lại cả buổi chiều, cô còn cảm thấy mệt mỏi quá chừng, huống hồ mẹ cô gần sáu mươi tuổi. Ni Ni phấn khởi ra mặt, nó vỗ tay reo hò ầm ĩ, nhưng bà Phượng lại không đồng ý.

- Chúng ta ăn ở bên ngoài, còn Lý Dương thì tính thế nào?

- Giờ anh ấy vẫn chưa gọi lại, chắc gì đã về nhà ăn cơm rồi? Để con gọi điện kêu anh ấy qua đây luôn thế, không đến nỗi quá đắt đâu.

Bà Phượng nguây nguẩy lắc đầu.

- Không được, không được, ăn hàng ăn quán mất vệ sinh, đem sức khỏe của mình ra đùa à? Con cũng phải nghĩ cho Ni Ni chứ.

Điền Ca cố thuyết phục mẹ thêm lần nữa:

- Người ta cũng ăn đầy ra đấy mà có sao đâu.

Bà Phượng nắm chặt tay cháu gái:

- Nhanh lên, đừng nhiều lời nữa, đi về. Về nhà rồi mẹ nấu cơm cho, không khiến con động tay vào đâu. Không sao có sao cái gì, đấy là chưa đến lúc thôi, nhờ con cái bị làm sao lại hối không kịp.

Điền Ca đang đứng đợi xe buýt thì Lý Dương gọi tới:

- Anh đã mua đồ ăn ngon lắm, lát nữa hai mẹ con về thẳng nhà nhé.

Bà Phượng biết Lý Dương về nhà rồi, liền khăng khăng đòi về nhà mình.

- Chắc chắn nó đã nấu cơm tối rồi, con và Ni Ni cứ đi đi. Mẹ về nhà đã, ở nhà còn nhiều việc lắm. - Đúng lúc đấy, một chiếc xe buýt dừng lại đón khách, thế là bà Phượng khỏi nói gì thêm, tắt tả lên xe đi luôn.

2

Sau khi tan ca, Lý Dương đi thẳng đến chợ nông sản. Vì tiện đường nên hằng ngày anh đảm nhận việc mua thức ăn cho gia đình. Nghe qua thì đây chỉ là việc nhỏ nhặt nhưng thực ra quan trọng lắm đấy. Thiếu một chiếc áo mặc thì chẳng sao cả, nhưng thiếu thức ăn một bữa là cả vấn đề. Điền Ca cũng có thể đi chợ, nhưng như vậy cô sẽ phải đi lòng vòng mấy bến xe buýt, hơn nữa, nhìn cô xách túi lớn túi bé leo lên tận tầng bảy, anh làm sao mà yên tâm được. Vả lại việc mua thức ăn có nặng nhọc gì cho cam, anh giúp cô tiết kiệm chút sức lực cũng là để cô dành sức vun vén việc nhà.

Lý Dương tự biết công sức anh bỏ ra vẫn chưa đáp ứng được nhu cầu của gia đình, cho nên từ đáy lòng, anh mong muốn hai người “phụ nữ” trong nhà được phục vụ và yêu thương càng nhiều càng tốt. Vì thế, anh cảm thấy hạnh phúc khi tự nguyện làm những việc mình có thể làm. Anh không chỉ biết đi chợ, mà ngay đến những việc như nấu ăn, lau nhà,... anh cũng làm thành thạo mà chẳng bận tâm đến việc người khác xì xào sau lưng, khuôn mặt vui vẻ hạnh phúc của vợ con chính là niềm vui lớn nhất đối với anh.

Thường ngày Lý Dương ít đi xã giao. Ai cũng biết, người hay tiệc tùng, đa phần là người thành đạt trong xã hội. Ngày nào họ cũng kêu ca một mối vì bị săn đón, thế nhưng hôm nào không có ai ngó ngang gì đến là họ lại thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì. Đương nhiên, Lý Dương không thuộc nhóm người này. Anh không có địa vị, thuộc loại không có giá trị lợi dụng nên làm gì có người ngày ngày mời ăn uống nhậu nhẹt; bản thân anh cũng không thích chủ động giao tiếp với người khác, càng không phải loại thấy người sang bắt quàng làm họ. Xã giao đòi hỏi phải chịu chi, với tình hình tài chính eo hẹp của gia đình hiện nay, việc này e chừng không thích

hợp cho lắm. Thế nên, người ta cho rằng anh là kẻ ôm cây đợi thỏ, họa hoằn cả tuần mới đi bia bọt một lần. Song kể cả đi uống với nhau, trong khi những người đàn ông khác cứ chén chú chén anh không biết chán, còn anh, từ chối được là từ chối ngay. Gia đình mới là chốn duy nhất anh muốn đi về sau giờ làm việc, dù tình cảm vợ chồng không còn mặn nồng như hồi mới cưới.

Có không ít người đàn ông giống như anh, không thiết tha xã giao, cũng chẳng ham hồ rượu chè nhưng họ vẫn không muốn về nhà, chỉ vì chán ngắt bộ mặt rầu rĩ của vợ và không khí nhạt nhẽo trong gia đình. Lý Dương chưa hiểu được cảm giác đó, có lẽ anh chưa đến tuổi chẳng? Anh luôn cho rằng đàn ông ở bất cứ thời đại nào, cho dù sự nghiệp thành công hay thất bại cũng phải giữ được tư cách, mà điểm mấu chốt của tư cách chính là giữ được niềm tin với người phụ nữ mà mình yêu thương để cô ấy không phải sống trong cảnh thấp thỏm lo sợ. Không phải trời sinh ra phụ nữ là để nghi ngờ, họ không tin tưởng chồng cũng đều do người đàn ông mà ra. Bởi vậy, anh không muốn để những chuyện không vui như thế, phát sinh trong hôn nhân của mình.

Trong mắt Lý Dương, xã giao tiềm ẩn nhiều nhân tố nguy hiểm. Người ta kính anh thì anh phải kính lại, nhưng đúng là sào sâu khó nhổ, biết rõ uống vào hại sức khỏe nhưng vì thế diện ai cũng uống lấy được, rồi mắc đủ các loại bệnh tật như tim mạch, tiểu đường, gan nhiễm mỡ, xơ gan, xuất huyết não,... lúc nào không hay. Nói đâu xa, cậu bạn thân của Lý Dương chính là một bài học đắt giá. Chức vụ càng cao, tiền kiếm càng nhiều thì tần suất nhậu nhẹt càng tăng. Ban ngày đi làm, ban đêm rượu chè, ăn uống vô độ dẫn đến sức khỏe suy sụp. Đầu tiên là viêm tuyến tiền liệt làm sinh hoạt vợ chồng giảm dần, sau đến ung thư dạ dày, bây giờ vẫn đang nằm khốn khổ trong bệnh viện đấy. Bác sĩ nói, cùng lắm anh ta chỉ sống được một năm rưỡi nữa. Thế nên, đừng có ham mộ bọn quan chức bây giờ, tiền hô hậu ủng, oai phong lẫm liệt thế thôi, kỳ thực chẳng ra làm sao cả. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, đến một câu nói thật cũng chẳng dám

thốt, suốt từ sáng đến tối bị o ép về tinh thần, đấu đá giành giật, cuộc sống có thoải mái được không?

Nếu có ngày Lý Dương được thăng quan tiến chức, chỉ cần không xa phải là mối quan hệ xã giao quan trọng thì anh sẽ từ chối hết.

Tất nhiên, làm việc trong một doanh nghiệp lớn mà không khéo món ăn chơi nhậu nhẹt thì các sếp sẽ ít để ý đến. Nhưng những kẻ ngày đêm khum lưng hầu sếp thực sự có cơ hội thăng tiến sao? Lý Dương không nghĩ như vậy. Cơ hội được đề bạt là ngang nhau, thế thì sao phải ép bản thân làm việc mình không thích?

Thông thường, Điền Ca làm đồ ăn sáng còn Lý Dương nấu cơm tối, buổi sáng Lý Dương đưa con đi học thì buổi chiều Điền Ca đón về. Tất cả đã thành nếp, dĩ nhiên đôi lúc cũng có ngoại lệ. Kể ra, làm dân đen cũng có cái hay, cuộc sống ổn định, thời gian tự do, không bị người khác quấy rầy, xâm phạm sự riêng tư.

Điền Ca dắt Ni Ni vào nhà rồi lục lấy di động của Lý Dương trong túi quần treo ở sau cánh cửa. Cô cầm điện thoại vào bếp, chất vấn:

- Anh, điện thoại bị hỏng rồi à? Tại sao hôm nay anh không nghe máy? Em cáu lắm rồi đấy!

Điền Ca trút hết ả ức lên đầu Lý Dương.

Anh đợi cô nói xong rồi thanh minh:

- Có lẽ lúc em gọi điện nhắn tin, anh đang ở căn tin, chắc tại ở đó ồn quá thành thử ra anh không nghe thấy tiếng chuông nào cả.

- Thế còn lúc ăn xong? Ra khỏi căn tin sao anh không trả lời em một tiếng? Không mắc kẹt ở đó đến tận chiều đấy chứ?

- Chẳng phải là anh vừa nói không biết gì sao? Lúc phát hiện ra, anh gọi điện cho em thì em đã xem xong nhà rồi đấy thôi. Thế nào? Hết giận chưa? Ăn cơm trước hay là chờ nguôi giận trước? Hay là để anh vuốt ngực cho em xuôi cơn giận nhé?

- Được rồi, được rồi, đừng có nịnh nọt em. Anh nấu món gì rồi?

Nộm dưa chuột, mướp xào lòng, khổ qua xào thịt bò, còn cả canh bí đao nấu tôm, ngoài ra, Lý Dương còn làm một đĩa bánh rán đầy ắp cho Ni Ni.

Đừng vội coi thường, làm bánh rán cũng công phu chả kém những món khác đâu. Lý Dương đã kì công thực hiện từng bước: Sau khi ngâm rửa và chần qua nước sôi các loại rau củ, anh băm nhỏ, trộn đều gia vị, sau đó đập thêm một quả trứng gà với một ít bột mì, cuối cùng là vặn lửa riu riu, chiên vừa tới. Cô công chúa nhỏ Ni Ni không thích ăn cơm nên Lý Dương tìm đủ cách chế biến thức ăn để hợp khẩu vị con bé, làm sao phải vừa ngon miệng vừa đẹp mắt, đầu bếp cao cấp chưa chắc đã làm được như anh.

Một nhà ba người ngồi quây quần bên chiếc bàn. Nói là bàn ăn thực ra đây là bàn uống trà trong phòng khách, điều đó không ảnh hưởng gì tới hạnh phúc của gia đình này.

- Xem nào... Ừm, món khổ qua xào ngon lắm, em rất thích ăn các món anh nấu. - Diên Ca vừa ăn vừa tấm tắc khen, thế rồi cô đột ngột chuyển chủ đề, - Lý Dương, có một việc hệ trọng liên quan đến gia đình mình, đảm bảo sẽ làm anh sung sướng đến kinh ngạc.

- Ăn cơm đi đã, có chuyện gì ăn xong hãy nói. - Lý Dương cắt bánh rán thành từng miếng nhỏ, dùng đũa bón vào cái miệng nhỏ xíu của Ni Ni. Con bé tự ăn được rồi nhưng vẫn thích được bố bón thức ăn, từ nhỏ đã như

thế, nếu bố không bón cho thì mẹ nheo không chịu ăn, còn bón thì lại ăn thun thút. Lý Dương cũng chẳng nề hà gì mà lại thấy vui.

- Anh đúng là chẳng ra làm sao, cứ nuông chiều như thế, sớm muộn gì nó cũng bị anh làm hư thôi.

- Có làm sao đâu? Con gái còn bé bỏng thì mới phải cưng chiều, chứ đến lúc nó lớn rồi, em có muốn chiều cũng không được đâu.

- Để em kể cho anh nhé? Không làm lỡ bữa ăn đâu.

- Thôi nào! Ăn cơm là ăn cơm, chuyện gì cũng để sau đi. - Lý Dương nói, - Mà anh cũng có một niềm vui bất ngờ dành cho em đấy!

- Đạo này, anh được thể gia trưởng lắm đấy nhé không coi mẹ con em ra gì.

- Đừng cứng đầu nữa, ăn cơm, ăn cơm!

- Ăn, ăn, chỉ biết ăn thôi! - Điền Ca hơi bĩu môi, gắp một miếng rau đưa lên miệng. Thực lòng, cô rất vui vì Lý Dương luôn giúp cô chăm sóc bé Ni Ni chu đáo.

Sau bữa ăn tối, Ni Ni chiếm hữu lấy tivi, cắm đầu vào Cừu vui vẻ và sói xám. Điền Ca rửa bát xong, từ phòng bếp đi ra; Lý Dương kéo cô về phòng ngủ, khẽ khàng đóng cửa lại, rồi đưa cho cô một cái hộp.

- Cái gì thế?

- Em tự xem đi.

- Ôi trời! - Điền Ca lau khô tay, mở hộp ra, cô ngạc nhiên mừng rỡ nhìn anh, - Điện thoại mới, cho em sao?

- Ừ!

- Ở đâu ra thế?

- Coi em kìa, bộ anh ăn trộm chắc? Đương nhiên là mua rồi, tặng em đấy.

- Nhưng mà hôm nay không phải ngày lễ cũng chẳng phải ngày tết, anh tặng quà cho em làm gì chứ?

- Không phải ngày lễ ngày tết thì không thể tặng quà cho vợ à? Chẳng phải lần trước anh được thưởng một món tiền sao, đừng tích cóp nữa, từ lâu anh đã muốn đổi điện thoại cho em rồi, cái máy em đang dùng nên cho về hưu đi là vừa.

- Thế này mà là món quà nhỏ sao? Kiểu dáng hiện đại thế này cơ mà anh tiêu hết bao nhiêu tiền đấy?

- Tiền nong cái gì chứ, mua quà cho vợ lại còn tính toán sao? Đây là thói quen của chồng em à?

- Anh tự đi mua? Sao không gọi em, em mà mặc cả thì ít nhất cũng giảm thêm chừng hai trăm tệ.

- Em đừng có chăm chăm như chuyên gia kinh tế nữa được không? Đây là giá ưu đãi nhất rồi. Chương trình khuyến mãi nên người ta lời lãi ít lắm, cả cái điện thoại người ta kiếm được bao nhiêu tiền? Em nói một câu là bớt được hai trăm sao? Xấu bụng quá!

- Hì hì, không nói chuyện tiền nong nữa. Cảm ơn ông xã. Em thích lắm, anh đúng là ông chồng tốt! - Một tay Điện Ca cầm điện thoại, một tay quàng cổ Lý Dương, chúm môi thưởng cho anh một nụ hôn.

Lý Dương cười đắc ý, nhân lúc cô buông tay xuống, anh rời khỏi phòng ngủ, cùng con gái xem hoạt hình.

Điền Ca gọi với theo.

- Lý Dương anh đừng vội xem tivi được không? Em có chuyện cần bàn với anh.

- Chuyện gì? Nói đi... ha ha... - Lý Dương dán mắt vào màn hình tivi, cùng Ni Ni cười nắc nẻ.

- Em cũng có một niềm vui bất ngờ dành cho anh, anh vào phòng một tí được không? Anh như thế kia, em làm sao nói chuyện được.

- Thế thì đừng nói nữa, em tận hưởng niềm vui anh dành cho em đi đã, niềm vui bất ngờ em dành cho anh thì cứ giữ lấy, hôm khác hãy lôi ra nhé? Đang xem đến đoạn gay cấn, đừng làm phiền anh nữa được hay không?

- Mẹ đừng độc chiếm bố chứ? Hôm nay bố là của con, ngày mai con sẽ nhường bố cho mẹ. - Ni Ni ngẩng đầu lên, nằng nặc bênh vực bố.

- Được được, xem đi xem đi, hai bố con bắt nạt mẹ nhé. Hừm!

Điền Ca ôm điện thoại về phòng, được một tí lại quay ra, lắp thẻ SIM vào điện thoại mới, rồi chen vào ngồi cạnh Lý Dương, cảm cúai mày mò các chức năng của chiếc điện thoại mới. Cô nghịch điện thoại một lúc rồi trở về phòng, một lát sau lại ra, trong tay ôm một xấp giấy A4 trắng phau, để lên tấm thảm dưới nền nhà, phác họa lại bố cục ngôi nhà hồi chiều.

Dưới ánh đèn, ước mơ của Điền Ca hiện ra trước mắt, cô nở nụ cười tươi rói, giọng nói giòn tan vang lên bên tai Lý Dương.

- Bố cục giống hệt với gác xép của chúng mình, cho nên vừa vào cửa em đã thấy rất quen thuộc. Nhưng so với gác xép thì nhà đó lớn hơn, rộng hơn, không gian vuông vắn hơn, không phải lo cụng đầu vào trần nữa. Sống ở đó sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ? Hai đứa mình sẽ ở phòng ngủ lớn,

còn phòng ngủ bé để cho Ni Ni. Trong phòng bếp còn có một cái cửa sổ rất to, chúng mình sẽ không phải chịu cảnh bật điện nấu rau, nấu ăn nữa...

Lý Dương thoáng rời mắt khỏi màn hình tivi, liếc nhìn nét mặt hạnh phúc, rất đổi quen thuộc. Giây phút này, mơ ước của Điền Ca làm sống mũi ông chồng trẻ cay cay. Anh hận mình không trúng xổ số hay cướp được ngân hàng, chỉ trong một đêm đã có một xe tải chở đầy tiền. Nếu một ngày nào đó anh giàu có thật, thì việc đầu tiên anh làm sẽ là mua cho cô một căn một căn biệt thự to đùng, có cả bể bơi và vườn hoa để cô tha hồ tận hưởng. Hừm, mà cũng không cần xuống bếp nấu nướng cho một người, mà thuê hẳn một đám giúp việc hầu hạ 24/24.

Lý Dương đưa tay vuốt mái tóc của Điền Ca rồi lại trầm ngâm xem tivi.

Điền Ca đánh dấu vào một cửa sổ nhỏ nhỏ hướng nam trên bản vẽ, lẩm bẩm:

- Em nghĩ rồi, bên trong mình sẽ treo một bức rèm bằng vải thưa, màu xanh nhạt. Mùa hạ, gió biển sẽ thổi làm rèm cửa đong đưa, chẳng khác gì những con sóng dập dềnh ngoài khơi.

Điền Ca say sưa theo dệt giấc mơ của mình, cô nũng nịu nhìn anh. Nhưng Lý Dương cứ như bị tivi thôi miên vậy, anh chẳng có bất kỳ phản ứng nào với những gì cô nói.

Xem xong trương trình thiếu nhi của Ni Ni, Lý Dương đưa con bé đi rửa mặt rồi dỗ nó ngủ. Rồi khỏi phòng con gái, anh lại ngồi trước tivi, cầm điều khiển chuyển sang kênh khác, trên màn hình lập tức chạy dòng chữ Siêu điệp viên. Ngoài giờ làm việc, Lý Dương không chơi mạng chượt, không hát karaoke, thú tiêu khiển của anh là thi thoảng tụ tập với vài người bạn cùng chí hướng, uống chút rượu, chuyện trò tán gẫu; còn không thì ở nhà, xem phim hoặc là mở máy tính chơi game.

Lý Dương chỉ mê mẩn thể loại phim chiến tranh và điệp viên. Hai năm nay, tivi chiếu đi chiếu lại bộ phim Siêu điệp viên không biết bao nhiêu lần, cứ lúc nào bật tivi lên là anh lại dán mắt vào đấy mà chẳng bận tâm phim chiếu đến tập mấy rồi.

Điền Ca mỏi mắt chờ đợi, thế mà anh cứ dừng dừng, lảng lờ như không biết.

- Không chán ngấy à? - Điền Ca mệt lử, cô rời mắt khỏi bản vẽ, trông thấy chồng mãi chăm chú xem tivi, có thấy rất bức mình.

- Mai là thứ Bảy, không phải dậy sớm, em để anh xem thêm một lúc nữa nhé? Em ngủ trước đi. - Hôm nay, Lý Dương mua điện thoại tặng cô, mục đích là muốn nói ra chuyện 20 vạn tệ cho cô biết, việc mua nhà phải tạm hoãn lại đã. Nhưng, cô đang cao hứng nên anh không nỡ phá hỏng bầu không khí vui vẻ, ầm cúng như thế. Bởi vì anh biết, một khi đã nói ra thì coi như đi tong cuối tuần rồi. Còn muốn vui vẻ ư? Không cãi nhau nảy lửa mới là lạ. Cho nên, anh đành phải giả bộ ngu ngơ, lảng tránh chủ đề, lần nữa thời khắc thông báo hung tin cho cô.

- Em có chuyện phải nói với anh. - Điền Ca giằng lấy điều khiển, tắt phụt tivi.

- Sao em rắc rối thế? Em cứ ngủ trước đi, có chuyện gì để mai nói. Đừng rồi hời đi quấy rầy người khác. - Lý Dương bật tivi lên, làm ra vẻ giận dữ, lờm Điền Ca.

Bình thường Lý Dương rất tốt tính, anh luôn biết nhường nhịn vợ. Song Điền Ca cũng hiểu, đằng sau vẻ bề ngoài ôn tồn của người đàn ông này là một tinh thần thép, một khi chọc anh nổi nóng hay ép buộc anh làm việc anh không muốn, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá, chắc chắn không có kết quả tốt đẹp.

Điền Ca đứng dậy đập một cái thật mạnh vào chân anh rồi quay vào rửa mặt đi ngủ.

3

Những tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, chiếu vào tấm rèm màu hồng nhạt, nhuộm thành một mảng đỏ tươi giữa góc xép nhỏ bé. Lý Dương choàng tỉnh, Điền Ca nằm bên cạnh vẫn đang say sưa ngủ. Anh nghiêng đầu ngắm khuôn mặt cô, sau một giấc ngủ êm ái, làn da trắng như tuyết của cô càng trở nên mượt mà dưới nắng sớm.

Lý Dương không kìm lòng nổi, khẽ cúi xuống hôn Điền Ca.

Rèm mi lay động, đôi mắt dịu dàng mơ màng hé mở, Điền Ca vươn người ôm lấy chồng, toàn thân cô như được bôi một lớp dầu trơn tuột, tựa như đốm lửa nhỏ bùng cháy mãnh liệt.

Hai vợ chồng thưởng thức một bữa tiệc tình yêu ngọt ngào. Điền Ca má ửng hồng, cười ghẹo anh:

- Ngày nào hai đứa mình cũng ở bên nhau, liệu có kiệt sức không nhỉ?

- Anh chưa nghĩ đến vấn đề này. - Lý Dương đưa tay kéo rèm rồi nằm ngửa, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

- Cơ quan anh nhiều cô như vậy, anh có nghĩ tới nên có một hồng nhan tri kỷ nào không?

- Em cho phép anh thử nhé! - Lý Dương nói.

- Đồ đều cáng, xấu xa! - Điền Ca véo má anh thật mạnh, - Thành thật khai báo, đã đụng chạm chưa?

- Tính đến bây giờ thì chưa. - Lý Dương cười mờ ám.

- Sau này sẽ có, đúng không?

- Em nghĩ chồng em là loại người gì? Anh bị thần kinh chắc? Mấy người đàn bà vẹo vọ đó làm sao bì được với vợ anh, đại gì mà đụng vào để rồi phải trả giá chứ? Anh không thích mạo hiểm đâu.

- Hừm, coi như anh vẫn còn tỉnh táo! - Điền Ca trả lời.

Đây là lời từ đáy lòng Lý Dương. Anh không bao giờ cho phép bản thân có ý nghĩ khinh nhờn và lừa dối sự thánh thiện của tình yêu và sự nghiêm túc trong hôn nhân. Ngoài Điền Ca ra, anh chưa từng có bất kỳ quan hệ thân mật nào với phụ nữ khác, có những cô cứ lấn xả vào anh, nhưng anh giả ngu, né tránh bằng được.

- Em ngủ thêm một lúc nữa đi, anh ra ngoài mua đồ ăn sáng. - Lý Dương vào phòng tắm rửa mặt rồi trở về phòng ngủ mặc quần áo.

Sau khi ăn sáng xong, Ni Ni chui về phòng chơi ghép tranh, còn Lý Dương ngồi đọc báo trên sofa trong phòng khách. Điền Ca vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nói vọng ra:

- Lý Dương, hôm nay anh phải đi xem căn hộ ở Nguyệt Quang Sơn Sắc cùng em đấy nhé.

- Hôm nay anh bận rồi, phải làm tăng ca, chuyện nhà cửa để lúc khác hãy nói. - Cứ cuối tháng, Lý Dương có một đồng báo cáo xếp hàng chờ xử lý, lại thêm trước đó anh xin nghỉ mấy ngày lo liệu tang lễ cho Ngụy Xuân Phong, nên công việc dồn đống lại, giờ đành phải hi sinh thứ Bảy và Chủ nhật thôi. Kể ra, ngày thường anh đi làm về muộn một tí thì đỡ phí hai ngày cuối tuần.

- Còn ngày mai? - Điền Ca nhượng bộ, - Chủ nhật cũng có việc sao? Việc gì thế?

- Ngày mai cũng không được, anh phải làm xong việc của cơ quan đã.

- Thế lúc nào không có việc đây? Lúc nào anh có thể đi xem nhà chứ?

- Hai ngày nữa nhé.

- Không được, hai ngày nữa thì muộn mất rồi.

- Sao lại muộn?

- Sau hai ngày nữa thì người ta tăng giá rồi, ai mà biết có bán nhà cho anh hay không? Em báo với người ta rồi, hai ngày nữa giao tiền, phải làm khẩn trương.

- Giao tiền gì cơ?

- Tiền nhà.

- Tiền nhà nào?

- Anh hỏi lạ vậy? Nhà của chúng mình ấy!

- Mua nhà không phải là chuyện ngày một ngày hai, cần phải nhẫn nại, em sốt sáng cái gì?

- Nhẫn nại mười năm rồi, anh thấy vẫn chưa đủ à? Em thì đã quá đủ rồi! Lần này không mua cũng không được, em đã giao 2 vạn tệ tiền đặt cọc, hợp đồng cũng đã ký rồi. - Điền Ca biết, ký hợp đồng là việc lớn, chả thể mà tối hôm qua cô không dám nói trắng ra. Dù sao đây cũng là việc của người đàn ông trong nhà, chỉ tại anh không chịu ngó ngàng đến nên cô mới phải liều lĩnh quyết định. Vốn dĩ, cô định tìm cơ hội thuyết phục anh chấp nhận căn hộ rồi mới nói chuyện tiền đặt cọc, ngờ đâu cơ hội chưa đến, cô đã buột miệng rồi.

Thế là, một cuộc chiến ác liệt đã được khơi mào.

Lý Dương ném tờ báo sang một bên, trợn trừng mắt không thể tin được.

- Ký cái gì? Em vừa nói ký cái gì?

- Bản thỏa thuận ban đầu, trong vòng bảy ngày mà không giao thủ phó, không những chủ nhà sẽ bán cho người khác mà tiền đặt cọc cũng mất vì vi phạm giao ước.

- Đã giao tiền đặt cọc? Ai bảo em giao tiền? Ai đồng ý cho em giao tiền? Em bàn bạc với anh chưa? Việc lớn như thế, tại sao không nói cho anh biết? Đầu óc em có vấn đề hả?

Bầu không khí lập tức căng như dây đàn. Những ân ái mặn nồng khi nãy còn đọng lại trong cảm xúc của hai vợ chồng, phút chốc tan biến.

- Hôm qua anh có cho em cơ hội bàn bạc không? Gọi điện anh không nhắc máy, gửi tin nhắn anh không trả lời, em không hỏi anh buồn ừ hử. Rốt cuộc chiều hôm qua anh làm gì mà không nghe máy. Tại sao ngay đến một cú điện thoại anh cũng không gọi cho em? Buổi tối về nhà lại vui đầu vào tivi, em bảo có chuyện muốn nói với anh, nhưng anh thì một câu cũng chẳng thèm thốt. Anh làm bộ làm tịch cái gì?

- Em đi xem nhà bao nhiêu năm nay rồi, vội gì một buổi chiều? Anh không gọi điện lại là vì không tiện, em hấp tấp cái gì chứ? Vội vàng ký thỏa thuận rồi sao? Em biết ký thỏa thuận sẽ có hậu quả thế nào không?

- Lý Dương anh nghe cho rõ này cho dù hậu quả nào em cũng chấp nhận. Nếu chiều hôm qua em không chớp lấy cơ hội thì chắc chắn một trăm phần trăm là mình không mua được căn hộ đó. Em không tìm được anh lại hóa hay, anh lúc nào cũng bàn lùi, thà em liều một phen còn hơn. Hối hận ư? Nếu như trước đây, em không nghe anh chờ đợi hết lần này đến lần khác, nếu như em cứ liều chồng tiền đặt cọc mua nhà, thì bây giờ em đã không phải khốn khổ thế này!

- Em sống khổ cực lắm sao? Trong mắt em, anh chỉ là một thằng hèn làm khổ đời em? Anh hỏi em, bây giờ chúng mình không có nhà để ở sao? Không mua nhà mới thì chết ngay à?

- Chỗ này mà cũng gọi là nhà sao? Anh đã được ở trong một ngôi nhà tử tế bao giờ chưa? Nhà anh coi gác xép là nơi ở sao? Nhà em không có truyền thống đó, em không thể suốt đời ở trong gác xép, em ở đủ rồi, chán đến phát ói rồi, không thể chịu đựng thêm được nữa! - Điền Ca ôm mặt khóc hu hu.

- Ngay cả khi không thể gặp anh để bàn bạc thì em cũng không được tự ý đưa tiền đặt cọc, em biết em đang làm gì không? Chí ít em phải để anh xem nhà, sau khi anh xác định không có bất cứ vấn đề gì thì mới đưa tiền cho chủ nhà chứ!

Khuôn mặt Điền Ca giàn giụa nước mắt, nhưng cô vẫn rành rọt cắt ngang lời anh:

- Anh đi xem cũng chẳng được tích sự gì, mấy năm qua anh đi xem nhà bao lần rồi? Bất kể căn hộ thế nào, anh cũng chê bôi, nào là hướng nhà không đẹp, số tầng không may mắn, phong thủy xấu. Chính vì trăm nghìn lần anh do dự, ngăn cản nên mới làm em tuột mất bao nhiêu cơ hội. Hai năm trước anh không cho em mua căn hộ ở Trường Xuân Viên, anh biết bây giờ nhà ở đó tăng giá thế nào không? Còn cả Ruina Garden nữa, hồi đó chỉ có chín nghìn tệ, hiện nay thì bao nhiêu? Một vạn rưỡi! Căn hộ đó nằm ở vị trí nào? Dù là nhà second-hand thì cũng ở phía trước Phù Sơn cơ đấy, thế mà anh làm cao, còn bây giờ, em buộc phải lui về phía sau Phù Sơn, lại ở chỗ đấy trũng, tức chết đi được, anh có bao giờ xét lại mình chưa? Vì anh, tất cả là vì anh!

- Nhưng tại sao cứ phải mua nhà trong thời điểm này hả? Một năm trở lại đây, giá nhà tăng gấp đôi, một căn hộ 200 vạn tệ, trong một tuần đã tăng những 50 vạn tệ, đây là cái gì em biết không? Biên độ tăng như thế, lấy cái

gì mà chống đỡ? Thử hỏi doanh nghiệp nào kiếm được lợi nhuận cao như thế? Loại tài sản nào leo thang như thế? Anh nói cho em biết, thị trường bất động sản hiện nay, hoàn toàn bị các nhà đầu cơ thao túng. Năm ngoái, nhà nước nới lỏng cho vay để cứu vãn khủng hoảng kinh tế, chính sách này không có khả năng duy trì lâu dài, khi nền kinh tế chuyển biến theo chiều hướng tốt lên, ngân hàng lại thắt chặt cho vay, thì sức mua trong xã hội sẽ cạn kiệt. Mặt khác, giá nhà tăng cao làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến nền kinh tế đất nước, nên một khi nhà nước đưa ra chính sách bình ổn giá thì điều đó tất yếu tan vỡ, chết thảm nhất chính là những thằng óc ngẩn cứ đâm đầu vào...

- Đừng nói lại suy luận ngớ ngẩn đó, em không tin anh nữa đâu. Suốt ngày anh coi thường người này, coi thường người kia, anh nhìn lại những người bị anh coi thường đấy, có ai chưa có nhà ở không? Chỉ có chúng ta! Chỉ có chúng ta vẫn rúc đầu trong góc xép không thấy mặt trời! Nói thật, em ở thế nào cũng không sao cả. Nhưng còn con gái chúng ta thì sao? Chẳng nhẽ anh cứ muốn nó sống mãi trong góc xép à? Anh muốn con bé không dám mời bạn bè đến nhà chơi hay sao? Anh chưa từng nhìn lại bản thân mình ư? Anh không chỉ hại đời em, mà còn hủy hoại tương lai của con. Em hận anh, em hận anh chết đi được.

Điền Ca trút hết những bất mãn và oán hận về chuyện nhà cửa tích tụ trong nhiều năm qua, lên đầu người đàn ông mà cô yêu thương nhất. Nhưng cô không biết những lời lẽ đó giống như hàng ngàn mũi dao đâm vào ngực Lý Dương, khiến anh suy sụp ngay tức thì.

Anh lặng trân không nói gì nữa, vớ áo khoác rồi xô cửa bỏ đi.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đã Rét Vì Tuyệt Lại Giá Vì Sương

Sáng thứ Bảy hôm ấy, Điền Ca đưa Ni Ni đi tập múa, rồi hai mẹ con đến nhà bà ngoại ăn cơm trưa. Buổi chiều cô hẹn Chu Lệ Sánh đi dạo.

Lần trước Lệ Sánh đến tìm thì cô không có thời gian để nghe tâm sự. Bây giờ, cô lại rấp tâm mang buồn phiền đến giải tỏa với bạn. Ở tuổi cô, rất khó tìm được một người bạn để nhờ to tâm sự, bộc bạch nỗi lòng, bởi có ai là không phải lo một đồng chuyện nhà cửa chồng con cơ chứ. Nhưng Lệ Sánh thì khác, cô nàng này độc thân một thời gian dài nên Điền Ca thoải mái trút bầu tâm sự; hiện tại, Lệ Sánh đã lấy chồng, cuộc sống không còn vô ưu vô lo như trước, nhưng dù sao vẫn chưa vương bận con cái.

Hằng ngày, Điền Ca và Lệ Sánh đều có mặt ở bệnh viện, nhưng do không cùng phòng, nên hễ rảnh rang một chút là người này lại tranh thủ chạy đi tìm người kia nói chuyện tào lao một hồi để xả stress. Có lẽ, đây là một cách giải tỏa áp lực cuộc sống đơn giản và hiệu quả của phụ nữ. Trước đây, Lý Dương thường hay trêu vợ: “Hai em không phải là dân đồng tính đấy chứ?”. Còn Điền Ca thì liền đáp trả chồng ngay tắp lự: “Anh với Ngụy Xuân Phong mới là đồng tính ấy.”

Điền Ca và Lệ Sánh hẹn ở quán café nằm ở tầng một trung tâm mua sắm Lệ Đạt.

- Gần đây cậu thế nào? Đã ký hợp đồng mua nhà chưa? - Vừa nhìn thấy bạn, Chu Lệ Sánh ân cần hỏi thăm.

- Đang tức điên cả người đây! - Điền Ca nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

Lệ Sảnh đã quá quen với câu cửa miệng “đang tức điên” của cô bạn thân. Mỗi lần Điền Ca nói câu đấy thì có nghĩa là tình hình chiến sự giữa hai vợ chồng cô đang rất căng thẳng.

- Lại làm sao rồi?

- Cãi nhau vì chuyện nhà ở. Anh ấy không cho mình mua nhà vào thời điểm này, bảo là mạo hiểm, phải chờ thêm một thời gian nữa.

- Thế thì cứ chờ đi, đằng nào cũng là nơi mình sống cả đời, chậm một chút có sao đâu.

- Đôi khi tớ chỉ muốn bỏ nhà đi thôi.

- Cậu đừng tiêu cực thế, - Chu Lệ Sảnh nói. - Cãi vã nhau vốn dĩ đã đủ bực mình rồi, giờ bỏ đi chẳng phải là càng to chuyện hơn sao? Định ra khách sạn sao? Xin can! Vừa mất tiền vừa chuốc bực vào thân. Đến nhà người thân? Chỉ càng làm mọi chuyện rối thêm thôi. Lang thang ngoài phố? Nhỡ gặp kẻ xấu thì sao! Cậu cho rằng rời khỏi nhà là đòn trừng phạt dành cho chồng ư? Đó là hình phạt cho bản thân cậu thì có. Tỉ dụ mình là cậu thì nếu cãi nhau thì người bỏ đi phải là anh ta, mình ở nhà chả sướng hơn à! Cứ kiên cường chống chọi cho đến khi chồng bỏ nhà ra đi, thì lần sau anh ta mới sáng mắt ra được, ha ha...

- Cậu đã thử chưa?

- Bọn mình lấy nhau được mấy ngày hả? Chưa tới mức ấy đâu. Nhưng sau này nếu gặp cảnh ngộ này thì chắc chắn mình không làm khổ bản thân giống cậu đâu.

Sau một vòng đi dạo, Lệ Sảnh mua được một đôi xăng-đan và hai cái áo váy, trong khi Điền Ca thì hai tay trống trơn, nhưng cô không chạnh lòng, bởi cô đã sớm quen rồi. Lệ Sảnh sống một mình nhiều năm, tiêu xài phóng khoáng, đồng tiền kiếm được chỉ để hưởng thụ, chứ không phải chắt

bóp như Điền Ca, có gì ngon có gì đẹp đều nghĩ đến chồng con trước tiên. Nhiều lúc Điền Ca thấy Lệ Sánh rất đáng thương, hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chưa được hưởng hạnh phúc làm mẹ, thôi thì tiêu xài hoang phí một chút cũng chẳng sao, coi như bù đắp phần nào thiệt thòi bản thân vậy. Cũng có lúc, nhìn bạn mua này mua nọ, Điền Ca cũng thấy ghen tỵ, nhưng rồi cô lại nghĩ, Lệ Sánh tiêu sạch tiền vào một đồng sản phẩm mà chả biết có dùng được hay không, hoặc có khi dùng chưa được bao lâu lại bỏ xó thôi, còn mình thì lại tiết kiệm được một khoản kha khá, thế là cô bình tâm trở lại.

Khi đã thấm mệt, hai người ngồi nghỉ chân ở hiệu trà trên tầng hai, một ấm trà ở đây chỉ 15 tệ, rất phải chăng. Mặc dù, khung cảnh xung quanh khá đơn điệu nhưng đối với hai người phụ nữ đã lập gia đình, điều đó không có gì quan trọng.

- Đạo này cậu sống thế nào? Trông mặt mũi rạng rỡ thế kia, thật làm người ta thèm muốn quá! - Điền Ca hỏi thăm tình hình của bạn.

- Cũng ổn, anh ấy rất tốt với mình, cậu cũng từng như thế mà.

- Cậu đi thế này, còn anh ấy thì sao? Cuối tuần chồng cậu không ở nhà à?

- Anh ấy về Tế Nam đón mẹ lên đây.

- Mẹ anh ấy tới ở lâu dài hả?

- Anh ấy tính như vậy. Bà cụ là mẹ kế, hồi xưa bà phải làm lưng cực khổ, nào là rang hạt dưa bán, nào là trồng thang máy để tạo điều kiện cho anh ấy được đến trường và ra nước ngoài học. Chồng mình còn nói, sở dĩ anh ấy về nước một phần là để tiện chăm sóc bà. Cả đời bà vất vả, góa bụa từ khi còn trẻ, bản thân lại không sinh được con, nên về già phải trông cậy vào anh ấy thôi. Cậu nói, mình có thể ngăn cản ông xã tận hiếu không?

Như thế thật thất đức. Mà nói thực, mình cũng ủng hộ anh ấy báo hiếu thật tốt.

- Cậu thật hiếu thảo.

- Nên chứ, hiếu kính với người già là điều nên làm mà, không phải vợ chồng cậu cũng rất hiếu thảo đấy thôi.

- Đúng là mình hiếu thảo với mẹ đẻ, nhưng không dám nhận là hiếu thảo với mẹ chồng. Quả thực, Lý Dương rất hiếu thảo, giá mà anh ấy không quá hiếu thảo thì bây giờ chúng mình cũng không đến nỗi thê thảm, không mua nổi nhà thế này. - Điền Ca cười gượng. Chuyện đã qua không nên nhắc lại, hễ đã động tới là cô lại rớt nước mắt chua xót. Hơn nữa, thường ngày cô không giữ mồm giữ miệng, bao nhiêu chuyện xấu trong nhà, Lệ Sảnh đều biết tỏng, nhắc lại chỉ nhảm tai.

Đang nói chuyện, điện thoại của Chu Lệ Sảnh bỗng đổ chuông. Khi cô nghe máy, nét mặt bừng sáng, giọng nói cũng trở nên điệu đà. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định là chồng gọi tới.

Khoảng năm sáu giờ tối, Lý Dương xách thức ăn về, Điền Ca và Ni Ni đã ở nhà rồi.

Ni Ni đang ngồi chơi đồ hàng, còn Điền Ca thì xắn tay áo lau sàn nhà. Nghe tiếng bước chân của anh, cô thẳng lưng, ngó đầu nhìn ra. Tâm trạng của cô đã trở lại bình thường, ánh mắt không còn vẻ thù ghét, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Vợ mình thật tốt bụng, Lý Dương nghĩ thầm. Ưu điểm lớn nhất của cô là không hề biết để bụng, thỉnh thoảng nổi giận, cáu kỉnh một tí rồi thôi, sau đó lại giống như sóng xô bờ cát, nhẹ nhàng xóa đi những dấu vết buồn phiền. Bất kể có chuyện gì, cô cũng chỉ giận dữ trong vòng mười hai tiếng đồng hồ.

- Về rồi à? - Cô nói.

- Về rồi.

- Cả ngày hôm nay ở cơ quan à?

- Không ở cơ quan thì biết ở đâu? Tăng ca mà.

- Thứ Bảy thì tăng ca cái gì?

- Công việc cơ quan có lúc nào làm hết đâu.

- Anh về thật đúng lúc, mau mau nấu cơm đi. Hôm nay, hai mẹ con em lang thang bên ngoài cả ngày, đói bụng lắm rồi. - Điền Ca làm lành.

- Thế không ăn chút gì lót dạ à?

- Lệ Sảnh mời đi ăn tối, nhưng em từ chối. Thứ nhất, em phải đi đón Ni Ni; thứ hai, có đi thì phải có lại, em làm gì có tiền để mời cô ấy chứ? Tốt nhất là không ai nợ ai; còn thứ ba, ăn hàng ăn quán có ngon lành gì, về nhà ăn cơm của chồng còn ngon hơn. - Điền Ca quay sang Lý Dương cười nhẹ.

- Chờ nhé, anh nấu cơm phục vụ hai mẹ con ngay đây! - Lý Dương phấn chấn tinh thần, quên sạch những mệt mỏi do công việc mang lại.

Từ lúc gặp Trần Tích Tích nói chuyện, lòng Lý Dương nặng trĩu. Giây phút này, nụ cười của Điền Ca như ánh sáng mặt trời chiếu rọi lòng anh. Anh chợt nhớ đến sự gặt gồng của mình sáng nay mà không khỏi day dứt. Suy cho cùng, lỗi không phải ở Điền Ca. Anh cáu giận vì cô quyết định giao tiền đặt cọc mà không báo cho anh một tiếng, nhưng ngẫm cho cùng, mọi việc cô làm cũng chỉ là vì gia đình này.

Rửa tay xong, Lý Dương mang tạp dề, chui ngay vào bếp. Nỗi day dứt như động lực thúc đẩy anh nấu bữa tối tỉ mỉ hơn. Đối với rau xanh, dù

xào suông hay làm món trộn, anh đều ngâm nước muối rồi mới chần qua nước sôi. Làm như thế, rau xanh sẽ bị mất vitamin nhưng chí ít cũng loại bỏ được 80% dư lượng thuốc trừ sâu. Phụ nữ và trẻ em là hai cảnh hoa mỏng manh yếu đuối, nhất định phải che chở cẩn thận.

Ăn tối xong, Lý Dương không thể tiếp tục lảng tránh vấn đề được nữa. Sự đã rồi, hoặc tiến hoặc lui, thế nào cũng phải đưa ra giải pháp.

Anh chưa kịp mở miệng thì cô đã bắt đầu vào đề. Tuy hôm nay cô vẫn đưa con gái đi học vẽ, học múa... như thường ngày, nhưng kỳ thực, từ khi giao tiền đặt cọc, Điền Ca như ngồi trên đồng lửa.

- Hôm nay em đã hẹn với bên môi giới và chủ nhà, nội trong ngày mai anh phải đến khu chung cư Nguyệt Quang Sơn Sắc để xem nhà, nếu anh không có ý kiến gì thì vài ngày tới giao thủ phó.

- Em thực sự ưng căn hộ đó ư?

- Vâng!

- Căn hộ đó cũng tạm ổn à?

- Không phải là tạm ổn mà là rất rất ổn.

- Thế thì được rồi, anh không cần xem nữa.

- Không được, chuyện lớn như thế, anh phải đi xem chứ.

- Nếu anh đi xem rồi nói không ưng thì em có thể rút lui không? Chẳng phải là làm mất hứng của bà xã sao?

- Không được, anh phải đi xem, em tin anh nhất định sẽ rất thích. Anh gật đầu thì em mới vững dạ, bằng không em cứ thấp thỏm như làm chuyện có lỗi ấy.

- Vậy em cho anh mấy ngày. Ngày mai anh phải tăng ca, dạo này cơ quan rất nhiều việc, chuyện nhà ở cứ tạm thời tạm gác lại đã, đừng nhắc tới nữa, mệt mỏi lắm. Mai Ni Ni được nghỉ, em đưa con đi công viên chơi, hoa anh đào nhanh tàn lắm, hai mẹ con tranh thủ chụp mấy tấm ảnh đi nhé.

Vì Điền Ca hạ quyết tâm như thế, nên giờ Lý Dương chỉ muốn kéo dài thời gian để nghĩ cách xoay tiền.

- Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện nhà ở chứ? Anh đừng gây áp lực cho em, bây giờ, em có lòng dạ nào mà đi dạo công viên? Đợi lo xong chuyện nhà ở rồi đi dạo cũng chưa muộn.

- Sao em không chờ được hai ngày nữa chứ? Mua bán không nên hấp tấp.

- Với tình hình hiện nay, anh không nhanh chân thì sẽ có người khác hót tay trên. Anh đã nhất quyết không chịu đi thì em không ép nữa, anh đưa thẻ ngân hàng đây cho em, ngày mai em đi rút tiền. Chỉ cần chủ nhà đồng ý sang tên là ký hợp đồng luôn, ký sớm ngày nào hay ngày ấy, tránh để đêm dài lắm mộng.

- Nghe anh, đừng ký vội, em cho anh thời gian đi.

- Em cho anh thời gian nhưng người ta có cho em thời gian không? Ngộ nhớ ngay ngày mai chủ nhà tăng giá, thế chẳng phải là mất oan thêm mấy chục vạn tệ nữa không. Hoặc là bị người khác tranh mất nhà thì công sức mấy ngày qua của em coi như công cốc. Lý Dương, không phải là em oán trách anh, nhưng nếu lại tuột mất cơ hội lần này thì có lẽ cả đời chúng mình cũng không mua được nhà đâu.

Điền Ca nói hết tâm can, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Lời cô nói đều là sự thực. Năm nào, hai vợ chồng cô cũng muốn mua nhà mới, nhưng vì giá cả tăng cao nên họ đành phải gác lại giấc mơ đó... Ai mà ngờ được, cuộc sống lại khó đến thế.

Hồi năm 2006, thiếu chút nữa là hai người đã gom đủ thủ phó, nhưng bố Lý Dương đột nhiên phát bệnh nên phải nằm viện, chi phí phẫu thuật lên đến 3 vạn tệ. Bố mẹ anh không có tiền để dành, anh cả Lý Dương chỉ làm ăn buôn bán nhỏ trong thị trấn, ngày kiếm được ngày không, lại còn phải nuôi vợ con, đừng nói ba vạn tệ, cho dù bảo anh bỏ ra hai ba nghìn tệ, chị dâu cũng xót đau, lấy đâu ra tiền cơ chứ. Lý Dương không thể thoái thác trách nhiệm, gánh trọn chi phí phẫu thuật của bố. Năm 2008, vừa tích góp được mấy vạn tệ thì nhà Lý Dương lại xảy ra hai việc lớn. Một là việc Lý Khu - em gái Lý Dương đồ nghề cứu sinh, cần một khoản tiền học phí, thế là Lý Dương chuyển gấp 1 vạn tệ vào tài khoản của em gái, để cô tiếp tục sự nghiệp học hành. Hai là, mấy ngày hôm sau, mẹ Lý Dương đang đi trên đường thì bị một chiếc xe máy tông phải, người gây ra tai nạn là một cậu thanh niên trẻ tuổi. Anh cả Lý Dương đến tìm cậu ta mấy lần, nhưng ngật nổi, nhà cậu ta chỉ có bốn bức tường trống huơ trống hoác, bố mẹ cậu ta thì tuyên bố thẳng thừng: “Đòi tiền thì không có, đòi người thì chẳng biết nó đã biến đi đâu. Các người đi mà bảo nó bồi thường, chúng tôi không liên quan.” Lần đó, chi phí điều trị cho cái chân gãy của mẹ lên đến hơn 1 vạn tệ lại đè lên đầu Lý Dương. Anh có thể trơ mắt nhìn mẹ què chân sao? Lúc đầu, gia đình anh còn hi vọng tìm ra cậu thanh niên để bắt bồi thường ít tiền, ai ngờ ba tháng sau, anh cả biết được cậu ta đang trốn ở nhà, nhưng khi đến nơi thì cậu ta đã chết rồi, người nhà đang làm tang ma. Hóa ra trong vụ tai nạn, cậu ta cũng bị thương nhưng vì nhà nghèo, không có tiền vào viện, lại còn thêm nỗi lo bồi thường nên bố mẹ đưa cậu ta đến nhà người thân lánh mặt. Sau đó cậu ta đổ bệnh, nằm bẹp ba tháng, cuối cùng xuất huyết nội tạng mà chết. Nghe tin, Lý Dương ghen đắng lòng, không phải do tiếc tiền mà anh thực sự không thể hiểu nổi tại sao xã hội phát triển như thế mà vẫn có những người nghèo bần cùng đến mức đấy.

Yên ảm chưa được một năm, mùa xuân năm 2009, con trai của anh cả Lý Dương mắc bệnh lạ, tiểu tiện rả rích suốt ngày đêm, kê đơn bốc thuốc hơn đủ kiểu mà vẫn không tìm ra được nguyên nhân. Thằng bé mới chín tuổi, hằng ngày đến trường với cái quần ướt nhẹp, có khi nó đòi đóng bím

cho đỡ xấu hổ nhưng vì giá cả đắt đỏ nên chị dâu xót ruột, đành phải hong đi hong lại trên bếp than cho khô rồi bắt thẳng bé mặc vào. Vợ chồng anh chị muốn đưa con đến một bệnh viện lớn ở Trịnh Châu chữa trị nhưng lần nữa mãi vì chưa có đủ tiền. Một hôm, thằng bé đi học về, nấp sau cánh cửa khóc nức nở: “Con không muốn sống nữa, không muốn sống nữa.” Lý Dương biết chuyện, anh lập tức gửi về quê 1 vạn tệ và gọi điện bắt anh cả đưa con đến Trịnh Châu làm phẫu thuật ngay lập tức.

Thế đấy, mỗi lần ở quê xảy ra chuyện, Lý Dương đều phải gửi tiền về trợ giúp. Có lúc anh báo cáo với vợ: “Bà xã không gặt đầu, anh nào dám tự ý sử dụng tiền trong nhà chứ”. Nhưng cũng có khi anh lại tiền trạm hậu tẩu: “Gặp phải chuyện như thế, anh bàn bạc với em trước, rồi mới giúp đỡ gia đình, thế chẳng phải là bồi nhọ danh dự của em ư? Nếu em là anh, em có thể bỏ mặc không?”. Lần nào thấy Lý Dương mang số tiền hai vợ chồng ề cổ tích góp từng đồng chi viện cho gia đình, Điền Ca đều khóc, nhưng cô biết nước mắt chẳng có tác dụng gì, cô không thể ngăn cản việc làm của anh nên cũng đành miễn cưỡng nói: “Cứu người quan trọng hơn, anh mau gửi đi...”. Đúng vậy, cô làm sao có thể để mẹ chồng mang tật ở chân, để cháu trai vì mặc cảm mà không muốn sống nữa. Điền Ca chỉ có thể tự nhủ: Đây chính là số mệnh của mi, mi lấy người như thế thì phải chấp nhận số mệnh thôi.

Cuối năm ngoái, Lý Dương và Điền Ca từng hai lần tìm được căn hộ như ý, nếu lúc đó hai người cố gắng vay mượn mỗi chỗ một tí, thì cũng đã mua được nhà rồi. Tháng trước, Điền Ca thích một căn hộ second-hand, nhưng do hai vợ chồng không biết chớp thời cơ nên ngôi nhà đã được đổi chủ. Đã thế chỉ sau một tháng, giá nhà tăng 15%. Tiền lương, tiền thưởng, tiền tăng ca cả năm trời của hai vợ chồng, cộng lại không đáp đủ tiền tăng giá.

Lý Dương nhớ Điền Ca ngày xưa thích chưng diện, thích làm đẹp là thế, vậy mà từ khi làm vợ anh, cô quanh năm suốt tháng mặc đồ cũ, nhiều

lúc muốn mua cái quần cái áo cũng phải đắn đo nửa ngày. Anh xót xa ôm cô vào lòng, rủ rỉ:

- Cưng à, đều tại anh không tốt, làm em phải chịu cực khổ. Em cho rằng anh thích ở gác xép sao? Hay tại anh không muốn để vợ con được sống sung sướng? Em nói đúng, chúng mình sống khổ sở như thế này, hoàn toàn là lỗi của anh. Anh không có bản lĩnh, anh là đồ bỏ đi, anh có lỗi với em và con...

Nước mắt Điền Ca lăn chã rơi, cô đưa tay bịt miệng anh.

- Đừng nói như vậy, chuyện qua rồi không nên nhắc lại nữa. Sau cuộc sống vợ chồng mình sẽ tốt đẹp hơn, dù sao thì vợ chồng mình cũng nên chung sức chung lòng mua căn hộ này nhé!

- Ủ, chung sức chung lòng, không ai được thay lòng đổi dạ. - Lý Dương khẽ vỗ lưng Điền Ca, - Anh hiểu rồi, anh không trách em đâu, anh chỉ giận mình thôi. Ngày hôm qua thực sự là anh rất bận, có khi nào anh nói dối em đâu? Chỉ cần em hài lòng với căn hộ đó thì anh thế nào cũng được, dù sao em cũng giao tiền đặt cọc rồi còn gì. Thôi, không khóc nữa, mau đi rửa mặt đi, đừng để Ni Ni trông thấy, xấu hổ lắm...

Lý Dương kéo Điền Ca vào phòng tắm, vặn nước ấm, cầm khăn mặt lau cho cô rồi đưa cô về phòng ngủ nằm nghỉ, còn mình thì quay lại phòng tắm bưng nửa chậu nước, đặt xuống sàn phòng ngủ, sau đó anh phơi một chiếc khăn ướt lên đầu giường. Mặc dù, bây giờ đang là mùa mưa nhưng có lẽ là do dây Phù Sơn chặn đứng hơi ẩm từ biển thổi vào nên không khí trong phòng hơi khô hanh. Ni Ni còn nhỏ nhưng sức khỏe khá tốt nên không có gì đáng lo, chỉ có Điền Ca là thường bị khô miệng sau khi ngủ dậy, nên Lý Dương phải dùng phương pháp đơn giản này để tăng độ ẩm cho căn phòng.

Sáng Chủ nhật, Lý Dương chạy hai vòng xung quanh khu, mồ hôi chảy nhễ nhại, nhưng anh vẫn thấy khoan khoái, dễ chịu hẳn.

Trong khu có mấy quán bán đồ ăn sáng, họ vừa mới vớt quẩy ra khỏi chảo dầu, mùi thơm hấp dẫn lan tỏa nường theo gió, xông vào mũi Lý Dương. Hai mẹ con Điền Ca thường không ăn bánh quẩy, bởi lẽ Điền Ca cho rằng, quẩy được rán bằng dầu bắn, không tốt cho sức khỏe. Ni Ni cũng thích quẩy lắm nhưng mẹ không cho nên cũng không dám ăn. Ngược lại, Lý Dương lại rất khoái món này. Trong kí ức của anh, quẩy là món ngon ít gặp, không phải dịp lễ tết thì khó mà được ăn chúng. Cho nên, hễ người thấy mùi quẩy, nhất là vào một buổi sáng thoáng đảng như thế này, anh không thể cưỡng lại được ý muốn ăn ngay vài miếng.

Hai mẹ con Điền Ca không chịu được mùi dầu chiên nên Lý Dương ngồi một mình trên ghế đá, tay cầm một cái quẩy, thông thả đưa vào miệng, những kỉ niệm ngọt ngào thời thơ ấu lại ùa về trong anh. Lý Dương thoáng thấy bóng dáng của lão Dương quét dọn vệ sinh trong khu, một tay lão cầm cán hót rác, tay kia cầm chổi rơm, vừa đi vừa vun rác lại thành đống. Anh đang nghĩ bụng, lão Dương thật chịu khó, mới sớm ra đã cặm cụi làm việc rồi. Không ngờ lão quay sang phía anh, cười nhẹ:

- Chào anh!

- Bác Dương...

- Oï! - Lão Dương quay đầu lại, cười híp mắt nhìn Lý Dương với vẻ ngờ ngợ, - Gọi tôi à?

- Vâng, chúc bác buổi sáng tốt lành. - Lý Dương mỉm cười.

Dạo trước lão Dương bị thoát vị đĩa đệm, lưng còng xuống chẳng thể đứng thẳng được. Ấy thế mà, lão vẫn cầm cây hót rác và chổi rơm, tập tễnh quét dọn vệ sinh từng hành lang, chẳng chịu ngơi nghỉ lấy một ngày. Thường thì, hai vợ chồng lão mỗi người một nơi. Vợ lão ở quê, còn một

mình lão sống trong căn phòng mười mét vuông dưới tầng hầm đầy ắp phế liệu, không có cửa sổ, quanh năm ngai ngái mùi nấm mốc ẩm ướt. Vậy mà, lúc nào anh cũng thấy lão Dương cười ha hả, cứ như chưa từng nếm trải mùi vị buồn khổ trong đời. Bất giác, Lý Dương nghĩ đến mấy tay sếp bự như Trương Quý Tam. Họ ở nhà lầu, đi xe hơi, mặc quần áo hàng hiệu, ngày ngày được đón rước đi dự tiệc, uống rượu Mao Đài như nước lọc, ăn hải sản đến chán ngấy, song động một tí là cau có bực tức. Từ sáng đến tối, một năm bốn mùa, luôn âu sầu vì chưa giải quyết xong công việc.

Lý Dương rất muốn hỏi lão Dương, cái lưng của bác thế nào rồi? Vẫn ổn chứ? Nhưng lại thôi, anh và lão có quan hệ gì chứ, nếu cái lưng của lão vẫn còn đau, liệu anh có đưa lão vào viện chữa trị không? A! Đúng rồi, chuyện ấy thì Điền Ca có thể giúp đỡ, cô sẽ lén siêu âm cho lão, như vậy sẽ bớt được chút tiền viện phí. Thế nhưng Lý Dương vẫn im thin thít, lặng lẽ nhìn dáng người thấp bé và gầy yếu của lão Dương khuất dần sau tòa nhà.

Sữa đậu nành tươi là cho Ni Ni, bánh mì mới ra lò là của Điền Ca, Lý Dương xách đồ ăn sáng đến cửa nhà, rồi cẩn thận dùng khăn tay lau sạch vết dầu mỡ trên miệng. Anh không muốn vợ con phát hiện ra mình vừa ăn quấy.

Điền Ca đang mặc quần áo và chải đầu cho con gái. Từ khi ba tuổi rưỡi, Ni Ni đã bắt đầu thích làm đẹp, mỗi dịp cuối tuần mà Điền Ca không buộc tóc thắt nơ con bướm cho thì nó nhất định không chịu ra khỏi cửa. Làm đóm cho con gái xong, Điền Ca vào bếp bưng ra hai món ăn nhẹ: Rau trộn quả ô-liu, và một đĩa trứng rán. Cô còn nấu một nồi cháo đầy dinh dưỡng với gạo tẻ, đỗ đen, kê vàng, gạo nếp, ý dĩ, và khoai lang. Cuối tuần có thời gian, nên cô thường vào bếp nấu nướng phục vụ hai bố con.

Điền Ca múc cháo cho cả nhà, rồi nói với Lý Dương rằng:

- Dì anh vừa gọi điện lên đấy.

- Lúc nào? - Lý Dương phấp phỏm, cái bà dì này cũng thật là, mượn tiền mà còn đui tới tận nhà.

- Anh vừa ra khỏi nhà không lâu, tầm hơn sáu giờ thôi.

- Chuyện gì thế? - Lý Dương thừa biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

- Con trai dì kết hôn, hỏi mượn anh ít tiền. - Điền Ca nói, - Em đang vo gạo trong bếp thì trên nhà có chuông điện thoại, mới sáng sớm đã gọi, em còn tưởng cơ quan có việc gì khẩn cấp chứ. Vừa nhắc điện thoại lên, thì có một người phụ nữ nói giọng địa phương đặc sệt hỏi “Cô là ai?”. Em đáp, “Cháu là Điền Ca.” Dì hỏi tiếp, “Có Lý Dương ở nhà không?”. Em nói, “Anh ấy vừa mới đi khỏi”. Dì buông một câu “thôi vậy!” rồi cúp máy luôn. Hơn chục phút sau, em đang trộn rau thì dì gọi lại lần nữa. Em nói: “Dì có việc gì thì cứ nói với cháu, cháu sẽ chuyển lời đến Lý Dương”, thế là dì kể đầu đuôi sự tình.

Điền Ca bắc chước giọng Hà Nam nặng trĩu, làm Ni Ni cười nghiêng ngả. Lý Dương hơi nhếch miệng cười phụ họa, rồi anh đi rửa tay, ngồi vào bàn.

- Ôi! Giọng quê anh, sao lại khó nghe thế!

- Bây giờ em mới biết à?

- Ngày trước anh nói giọng địa phương, em không thấy khó nghe, nhưng dì nói thì cứ kỳ kỳ thế nào ấy? Mà anh có dì à? Sao em chưa thấy anh nhắc tới bà ấy bao giờ?

- Nhiều năm không liên lạc mà.

- Nhiều năm không liên lạc, thế sao lúc cần mượn tiền lại nhớ tới anh nhỉ? Anh cho dì mượn chưa?

- Anh đâu có tiền cho dì mượn? Đừng bận tâm đến dì.

- Ừm. - Điền Ca thở dài, - Người ta đã mở miệng rồi, con cái kết hôn là chuyện đại sự, hay mình đưa thêm cho dì ít tiền, gọi là quà mừng cưới.

- Không thêm bớt gì cả. Họ hàng ở quê đông lắm, sau này ai có việc gì cũng gọi điện lên, thì biết bao nhiêu cho vừa? Thằng con nhà dì mới 20 tuổi, vội kết hôn làm gì? Lại còn bảo không có tiền làm đám cưới, thế thì đừng cưới nữa, hoãn lại một vài năm không được à?

- Tùy anh thôi, dù sao cũng là họ hàng nhà anh. - Điền Ca nghĩ bụng, vợ chồng mình cũng chưa làm đám cưới đấy, nhưng hồi đó, chúng mình không đi mượn tiền người khác vì da mặt không đủ dày, mồm miệng không đủ rộng.

- Không nói mấy chuyện này nữa, anh phải ăn nhanh rồi đi đây. - Lý Dương bưng bát cháo lên, húp soàn soạt mấy miếng.

- Bố đi đâu thế ạ? - Ni Ni buông thìa xuống, tròn xoe mắt, - Con không ăn nữa, bố lại ra ngoài, con không ăn nữa.

- Ngoan nào, để bố bón cho con nhé. - Lý Dương cầm thìa lên, - Bố phải đi làm kiếm tiền để sau này được ở bên Ni Ni nhiều hơn, con hiểu chưa?

Ăn sáng xong, Lý Dương vào phòng tắm cạo râu, Điền Ca tựa cửa, ngắm khuôn mặt của anh trong gương, tiếp tục câu chuyện tối hôm qua.

- Hay anh để lại thẻ ngân hàng cho em rồi hãy đi làm.

- Thủ phó là bao nhiêu? - Lý Dương ngừng tay, bọt xà phòng còn dính đầy trên má.

- 20% của 110 vạn tệ, vị chi là 22 vạn tệ. Trong thẻ của anh có 20 vạn tệ, vàng khoảng hơn 2 vạn tệ, cổ phiếu 3 vạn tệ, trừ thuế của hai loại này thì cơ bản là đủ rồi. Em thấy căn hộ này rất phù hợp với hai vợ chồng mình nên không muốn bỏ lỡ cơ hội. Trên thị trường hiện nay, nguồn nhà second-hand đang cực kỳ hiếm, không dễ tìm được một căn hộ ưng ý đâu. Bây giờ anh đưa thẻ ngân hàng cho em, em đã nói chuyện với chủ nhà rồi, nếu hôm nay chưa ký được hợp đồng, thì em cũng muốn đưa thêm tiền đặt cọc. Mình phải nắm đằng chuôi, đợi ký xong hợp đồng chuyển nhượng, mình đi vay tiền của quỹ đầu tư công cộng, là đủ để sửa sang nhà cửa thôi.

- Nhất định phải giao tiền hôm nay ư?

- Hôm nay không đưa thêm tiền cho chủ nhà thì em không yên tâm. Em sợ ông ta lại nâng giá thêm 10 vạn tệ nữa, thì chúng mình sẽ mất trắng tiền lương trong hai năm tới.

- Anh thấy có gì đó không được bình thường, giá bán càng bị đẩy lên cao thì ta càng không được mạnh động.

- Chính vì nhiều năm qua mình đều nghĩ như thế nên đến giờ vẫn không có nhà đấy anh. Vợ chồng mình không thể mắc sai lầm lần nữa anh à.

Lý Dương thở dài.

- Hiện anh không mang theo thẻ.

- Vậy nó ở đâu?

- Phòng làm việc.

- Chẳng phải anh luôn mang thẻ bên người sao? Để trong phòng làm việc làm gì? Không sợ người ta lấy trộm à?

- Trước đây vẫn mang theo vì trong thẻ có đồng nào đâu. Bây giờ có những 20 vạn tệ trong thẻ, lúc nào cũng mang số tiền lớn như vậy bên người thì liệu có an toàn không? Cất trong két sắt ở phòng làm việc, có bảo vệ trông coi 24/24 giờ, còn chỗ nào an toàn hơn đâu.

Điền Ca nhất định không chịu buông xuôi.

- Thế thì em đi cùng anh đến phòng làm việc, lấy được thẻ rồi, anh làm việc của anh, em làm việc của em.

- Điền Ca, đừng ép anh có được hay không, chỉ cần chậm lại một hai ngày thôi, anh chắc chắn sẽ cho em câu trả lời.

Trên đường đến cơ quan, Lý Dương lại nhận được điện thoại của dì. Trên xe đông người ồn ào nên anh trả lời lát nữa tới công ty sẽ gọi lại cho dì, rồi cúp máy. Lần trước dì gọi đến là hôm nào nhỉ? Lúc đó, anh trả lời là để suy nghĩ thêm, nhưng rồi công việc bẽ bộn làm anh quên bẵng đi mất. Đến cơ quan, Lý Dương gọi điện cho dì, thuật lại chính xác tình hình tài chính của gia đình. Có điều anh không kể chuyện mất tiền, mà chỉ báo đang chuẩn bị mua nhà nên hiện không có tiền nhàn rỗi, mong dì thông cảm.

Hiển nhiên là dì không tin.

- Lý Dương, cần gì phải nói thế? Nếu thực sự không được thì thôi, coi như ta chưa nói gì cả.

Dì đã ngoài bốn mươi tuổi nên cũng không dễ gì mở miệng nhờ cháu, lại còn tốn tiền gọi điện cho anh, bây giờ mặc kệ như thế cũng không thỏa đáng. Lý Dương im lặng nửa phút, rồi kiên định nói:

- Dì ơi, thực sự bây giờ cháu không lấy đâu ra tiền cho dì mượn làm đám cưới, nhưng vợ chồng cháu sẽ gửi cho dì 500 tệ tiền mừng cưới, có được không ạ?

- Thế cũng được. - Bà dì đổi giọng ngay lập tức, tỏ ý mừng rỡ. - Cảm ơn hai cháu nhé!

Lý Dương buông điện thoại xuống, mở máy tính, truy cập vào tài khoản ngân hàng trực tuyến của mình rồi nhấn lệnh chuyển khoản 500 tệ cho dì. Có ai hiểu được anh phải ngậm bồ hòn làm ngọt thế nào không?

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Vén Màn Sương Mù

Tích Tích đến công ty Nguy Thị tìm hiểu tình hình. Công ty đã tạm dừng toàn bộ hoạt động, giống như một con thuyền mất lái, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chìm nghỉm. Với tư cách là người thừa kế hợp pháp đồng thời cũng là một trong những cổ đông lớn của công ty, Tích Tích không muốn nó tiếp tục xuống dốc như thế nữa. Có điều, quản lý một doanh nghiệp mà chỉ dựa vào kiến thức và kỹ năng chuyên nghiệp thôi thì chưa đủ, mà còn cần phải có duyên phận nữa. Nguy Xuân Phong chính là một thiên tài trên phương diện này, đâu có như cô, đã không nắm vững chuyên môn lại chẳng có tư chất trời phú, nói gì tới chuyện đam mê. Vì vậy, đối với lời đề nghị kế nhiệm chức tổng giám đốc của công ty Nguy Thị, cô từ chối ngay.

Còn ý kiến đem công ty giao cho người khác quản lý, còn cô thì đứng đằng sau đưa ra quyết sách và thu tiền... Tích Tích cũng dứt khoát từ chối. Bởi lẽ, kinh doanh là một cuộc phiêu lưu, không phải lúc nào cũng được ngồi một chỗ mà thu tiền, giả sử gặp sóng gió thì biết làm thế nào? Hơn nữa, cô cũng có công việc của mình, đó là làm kế toán ngân hàng với gần mười năm kinh nghiệm, hiện tại cô chưa có ý định nghỉ việc. Ngoài ra, cô còn phải nuôi con, chăm sóc bố mẹ chồng, còn tâm trí nào mà quan tâm tới chuyện làm ăn nữa.

Sao lại mệt mỏi thế chứ! Suy cho cùng, con người giành giật cái gì trong cuộc đời này? Những thứ như tiền bạc, nhà cửa chẳng phải là vật ngoài thân, chỉ như mây khói lướt qua trước mắt thôi ư? Xuân Phong hiểu thẳng, không bao giờ chịu thua kém người khác, làm việc bạt mạng, tranh đi giành lại, đến cuối cùng được cái gì nào? Tiền kiếm được nhiều đấy,

nhưng bản thân anh tiêu xài được bao nhiêu? Nhà cửa rộng thênh thang, anh ở được mấy phòng? Lái siêu xe hơn 100 vạn tệ cũng đâu thể bảo vệ tính mạng của anh trong thời khắc quan trọng? Cuộc đời con người thật không thể nói trước được điều gì.

Khốn nỗi, sống vui vẻ, bình an bên gia đình thì không muốn, lại cứ thích đâm đầu vào núi vàng để rồi rước họa vào thân... Đây có phải là giá trị của cuộc sống không, là hạnh phúc lớn nhất của đời người không?

Xẻ dần tan ghé. Sau khi Tích Tích đưa ra quyết định đóng cửa công ty, những nhân viên có năng lực đều lũ lượt kéo đi nơi khác, còn lại một bộ phận không tìm được nơi tốt hơn thì đành ở lại chờ cổ đông và ông chủ mới. Lãnh đạo cấp cao của công ty hiện chỉ còn mình Trương Duệ. Trong thời gian này, được rất nhiều công ty mời đón nhưng anh viện đủ mọi lý do để từ chối. Sở dĩ anh chủ động xin ở lại đây là vì muốn giúp đỡ Tích Tích giải quyết các vấn đề tồn đọng. Dầu sao, các loại giấy tờ sổ sách của công ty, ngoài Ngụy Xuân Phong ra, không có ai nắm rõ hơn anh. Và lại, trong quá trình chuyển nhượng công ty, Tích Tích không có người nào đủ tin tưởng như anh cả.

Trụ sở của công ty Ngụy Thị đặt tại tầng lầu một cao ốc nằm ở khu vực phía nam thành phố với diện tích lên đến hơn một nghìn mét vuông. Hơn mười năm trước, khi ông Trần Cẩm Giang quyết định gả con gái yêu cho Ngụy Xuân Phong và đồng ý để cô đến Thanh Đảo sinh sống, thị trường nhà đất vẫn chưa bước vào cơn bão giá trên diện rộng; ông đã mua quyền sở hữu 70 năm của tầng lầu, coi đây là của hồi môn dành cho con gái, nên nó trở thành tài sản của Tích Tích trước lúc cô kết hôn. Sau này, Ngụy Xuân Phong thành lập công ty, anh chỉ sử dụng một phần ba diện tích của tầng lầu, còn lại thì cho thuê văn phòng. Công ty Ngụy Thị chủ yếu kinh doanh vật liệu cách nhiệt, qua nhiều năm chèo lái, Ngụy Xuân Phong đã khiến sản phẩm này trở thành một thương hiệu tiếng tăm trên thị trường. Trong số các tòa nhà mới mọc trong thành phố, đa phần đều có mặt của

Ngụy Thị. Thế mà bây giờ công ty lại giải thể, ngay đến Trương Duệ cũng thấy tiếc. Nhưng ý Tích Tích đã quyết, cả công ty chỉ có hai cổ đông là Trần Tích Tích và Ngụy Xuân Phong, thế nên tất cả mọi việc của công ty lúc này đều do cô định đoạt.

10:30 sáng thứ Hai, Trương Duệ nhìn thấy Tích Tích ở trong phòng làm việc với tấm bảng đề tên tổng giám đốc.

Bức tường phía sau bàn làm việc treo một bức tranh thư pháp của Phạm Tăng[1], trên bậu cửa sổ nhìn ra biển có đặt hai chậu hoa lan tím. Gian phòng được trang trí giản dị, trang nhã nhưng sang trọng, cuốn hút.

[1] Phạm Tăng (5-7-1938): Là một họa sĩ, nhà thư pháp, nhà thơ, nhà văn, học giả, nổi tiếng của Trung Quốc.

Trương Duệ lịch sự gõ cửa, rồi mới bước vào phòng.

Tích Tích rời khỏi chiếc ghế mà trước đây Ngụy Xuân Phong thường ngồi, đi đến bàn tiếp khách. Ở đó có bày một bộ đồ uống trà rất đẹp. Cô pha trà, một mùi thơm thanh tao, quyến rũ xông vào mũi Trương Duệ. Tích Tích lúc này giống như một đóa hoa sen đang hé môi cười, làm anh có cảm giác trước mặt mình là một vùng sáng chói.

- Đây là xuân trà, mới sao không quá ba ngày đâu. - Cô rót một chén đầy, đẩy đến trước mặt anh.

- Ủ, ngon thật! - Trương Duệ đặt xuống bàn một xấp tài liệu dày cộp, rồi cầm chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp từng ngụm. Anh bằng tuổi Ngụy Xuân Phong, nhưng nhìn bề ngoài thì trông anh trẻ hơn so với cái tuổi 33 của mình. Người tầm thước, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt bình lặng sau cặp kính không gọng, anh không có vẻ cao ngạo như Ngụy Xuân Phong mà lại vô cùng ôn hòa, nho nhã.

- Tôi đã gói sẵn cho cậu một hộp rồi, khi về nhớ cầm nhé. - Tích Tích chỉ ngón tay mảnh dẻ về chỗ gần sofa Trương Duệ đang ngồi.

Anh ngoái đầu nhìn theo hướng tay cô, trên cái ghế chân quỳ cạnh sofa đặt ngay gần một hộp trà xanh Lao Sơn. Trương Duệ không từ chối, anh mỉm cười đón nhận món quà.

- Cảm ơn chị!

Về tuổi tác, cô kém anh mấy tuổi. Nhưng anh lại ít hơn Nguyễn Xuân Phong mấy tháng, nên anh luôn gọi Xuân Phong là anh, gọi cô là chị.

- Cậu giới thiệu khái quát về tình hình hiện nay của công ty đi. - Tích Tích đi thẳng vào vấn đề.

- Trong thời gian qua, có mười ba nơi muốn mua lại công ty chúng ta, trong đó có ba công ty tiềm lực mạnh hơn cả. Khi tiến hành đàm phán về từng điều khoản cụ thể trong hợp đồng, tôi đã loại bỏ thêm hai công ty nữa, giờ chỉ còn lại một công ty thích hợp nhất. Ông chủ Triệu là người Đông Bắc, có thâm niên kinh doanh trong lĩnh vực ẩm thực và giải trí ở Thanh Đảo 18 năm. Dạo gần đây, do các đơn vị kinh doanh cùng ngành cạnh tranh quyết liệt, nên ông ta có ý định chuyển sang đầu tư vào lĩnh vực mới. Công ty Nguyễn Thị đã nằm trong tầm ngắm của ông chủ Triệu từ lâu, có điều, ông ta rất tinh đời, biết chúng ta cần bán gấp nên đưa ra những điều kiện khá khắt khe, tuy nhiên vẫn còn hơn hai công ty kia. Vì vậy, tôi cho rằng, nếu chị nhất định muốn bán công ty, thì đây chính là một cơ hội tốt. - Trương Duệ đẩy xấp tài liệu dày cộp đến trước mặt Tích Tích, - Chị bớt chút thời gian xem qua, tôi cùng luật sư Vương và luật sư Lã mất cả tuần mới đưa ra được phương án giải quyết này đây.

Vì cuộc đàm phán này mà Trương Duệ phải làm việc cật lực sáu đêm không nghỉ. Anh vắt óc suy nghĩ, làm sao đưa ra được những điều khoản có lợi nhất cho Tích Tích. Dĩ nhiên, anh vốn chẳng bao giờ kể công với cô. Có

nhất thiết phải nói ra không? Khi anh vẫn còn là người làm công ăn lương dưới quyền của cô.

Anh làm như vậy, không chỉ bởi Ngụy Xuân Phong từng đối đãi tốt với anh, mà quan trọng hơn là vào khoảnh khắc nhìn thấy Tích Tích rơi lệ trong tang lễ của chồng cô, anh đã quyết định cam tâm tình nguyện, toàn tâm toàn ý giúp đỡ người phụ nữ này.

- Cậu và luật sư đã thông qua rồi thì tạm thời tôi chưa cần xem vội. - Tích Tích liếc qua xấp tài liệu, cầm lên giở vài trang, - Nhưng nhất định, tôi sẽ sắp xếp thời gian xem thật kỹ.

Sự tín nhiệm của cô đã nhắc nhở anh không được để xảy ra bất kì thiếu sót nào, để xứng với sự kỳ vọng của cô.

- Ông chủ Triệu ngỏ ý muốn không di dời địa điểm công ty, ông ta muốn ký hợp đồng thuê lại tầng lầu này trong ba hoặc năm năm nữa. Trước đây, ông ta muốn nhảy vào đây để làm ăn, nhưng không thể thực hiện được vì tầng lầu này thuộc quyền sở hữu của công ty Ngụy Thị, nay công ty sắp chuyển nhượng rồi, chị có muốn bán tầng lầu không? Nếu sang tay rồi thì ông ta có sử dụng nó hay không là điều rất khó nói.

- Đúng vậy. Ngày trước bố tôi mua tầng lầu là để giúp vợ chồng tôi có một cuộc sống tốt hơn. Những năm qua, Xuân Phong vẫn luôn sử dụng nó, bây giờ anh ấy không còn nữa nên không cần thiết phải giữ lại. Cậu thấy tôi nên bán nó hay nên giữ lại? - Tích Tích quay sang hỏi ý kiến của Trương Duệ.

- Quan điểm của cá nhân tôi chưa được xác đáng cho lắm, chị chỉ nên tham khảo thôi nhé. - Trương Duệ mỉm cười, - Bây giờ mà mang tiền đi đầu tư thì quả là mạo hiểm, ngành nào cũng có đầy rủi ro. Chứng khoán thì không được rồi, quỹ đầu tư cũng quá mạo hiểm, vàng thì chỉ được đầu tư một khoản nhỏ, hơn nữa thị trường này cũng rất bấp bênh. Xem ra, trước

mắt đầu tư vào bất động sản vẫn chắc ăn nhất, nếu bây giờ chị chưa cần dùng tiền gấp thì nên giữ lại tầng lầu.

- Vậy là cậu cũng cùng quan điểm với tôi đấy, thế thì giữ lại đã. - Tích Tích nói, - Giá cả trên thị trường hiện nay là bao nhiêu?

- Khu vực phía nam thành phố là nơi sầm uất nhất, những toàn nhà mới xây có giá bán trên dưới 3 vạn tệ một mét vuông, còn những tòa nhà cũ thì khoảng 1,5 vạn tệ.

- Vậy còn giá thuê?

- Theo bên môi giới, giá cho thuê năm nay thấp hơn năm ngoái, cụ thể là bao nhiêu thì tôi sẽ nhanh chóng tìm hiểu rồi báo lại với chị.

- Tình hình tài chính cụ thể của công ty thế nào?

Trương Duệ rút từ xấp tài liệu ra một bản báo cáo, đưa cho Tích Tích.

- Đây là báo cáo đánh giá tình hình tài chính mới nhất của chuyên viên kế toán.

Tích Tích xem lướt quá vài phút, rồi nhúu mày nói.

- Nếu tôi nhớ không lầm thì hai năm trước, tình hình tài chính của công ty cũng như thế này mà.

- Ngoài tầng lầu là tài sản cá nhân đứng tên chị, không thuộc về công ty, toàn bộ tài sản công ty hiện giờ, có đến một nửa là để trả các khoản nợ nần. Nói cách khác, nửa tài sản còn lại của công ty là vốn liếng gây dựng từ những năm trước.

- Vậy hai năm nay Xuân Phong đã làm gì mà tại sao công ty lại không phát triển.

- Việc này không thể trách tổng giám đốc Ngụy được. Mấy năm gần đây, các doanh nghiệp cạnh tranh gay gắt, công ty cũng kiếm được từ các công trình, nhưng phải dành một khoản lớn để nuôi nhân viên, nên việc kinh doanh hai năm nay chỉ đủ để duy trì công ty mà thôi.

- Đúng là hai năm nay làm ăn rất khó khăn, tôi có nghe Xuân Phong nói đến.

- Chị có thắc mắc gì nữa không?

- Chuyện công ty nói đến đây thôi. - Tích Tích cầm chén trà lên, uống hết trà rồi lại rót đầy chén, - Còn chút chuyện cá nhân, tôi muốn hỏi cậu.

Tích Tích rút từ trong túi ra một chiếc điện thoại xinh xắn, để trước mặt Trương Duệ.

- Cái này, cậu từng nhìn thấy chưa?

Trương Duệ nhìn chiếc điện thoại, ngập ngừng.

- Không sao, cậu cứ thẳng thắn nói cho tôi biết.

- Tôi có nhìn thấy tổng giám đốc Ngụy dùng một vài lần.

- Có thường xuyên sử dụng trong công việc không? - Tích Tích hỏi lại.

Trương Duệ lắc đầu.

- Vậy là chỉ dùng vào việc cá nhân?

- Điều này, tôi không dám chắc.

- Chu Lệ Sánh, cậu có biết người phụ nữ này không?

- Sánh... Tiểu Sánh? - Trương Duệ lại ngập ngừng một lúc rồi gật đầu.
- Tôi biết!

Chỉ với mấy câu hỏi, anh đã ngập ngừng hai lần, thế thì vấn đề quá rõ rồi. Tích Tích hỏi dồn, không để cho anh có thời gian suy nghĩ câu trả lời.

- Cô ta và Xuân Phong có quan hệ gì?

- Họ chỉ là bạn bè thôi.

- Bạn bè như thế nào?

- Chuyện này, chị à, thực sự tôi không rõ.

- Ngày nào cậu và Xuân Phong cũng ở bên nhau. Cậu biết người phụ nữ này thế mà lại không rõ mối quan hệ giữa hai người họ ư?

- Không phải thế. Tôi và tổng giám đốc Ngụy chỉ gặp nhau trong công việc thôi. Tôi thì ngồi lý trong văn phòng tám tiếng đồng hồ, còn tổng giám đốc Ngụy thì có thể ra ngoài bất cứ lúc nào. Chúng tôi xem nhau như anh em, nhưng dù sao anh ấy cũng là sếp, tôi không nên biết nhiều chuyện riêng của anh ấy quá. Tôi thực sự không xác nhận được điều gì trong mối quan hệ giữa anh ấy với Tiểu Sánh, cũng không thể suy đoán lung tung được.

- Cậu có cách nào liên lạc được với Tiểu Sánh không?

- Tôi không có, từ trước đến nay đều không có.

- Có phải cô ta làm việc ở bệnh viện không?

- Điều này thì đúng. Cô ấy là y tá, hình như là y tá trưởng thì phải? Tôi từng nghe tổng giám đốc Ngụy nhắc tới một lần. Ba năm trước, khi Xuân Phong làm phẫu thuật, cô ta được một người bạn nhờ chăm sóc anh ấy.

- Được rồi, cảm ơn cậu!

Trương Duệ để lại xấp tài liệu trên mặt bàn, sau đó cầm hộp trà xanh Tích Tích tặng và đi ra ngoài. Tích Tích khóa trái cửa phòng, rồi lấy di động tìm số điện thoại của Điền Ca, do dự một chút rồi ấn nút gọi.

Chuông đổ một hồi mà không có ai nhấc máy, Tích Tích cũng không gọi lại nữa.

Có lẽ Điền Ca đang bận siêu âm cho bệnh nhân, cô nghĩ.

Quả nhiên, hai mươi phút sau, khi Tích Tích đang lái xe đến phía đông thành phố thì Điền Ca gọi điện tới.

- Alô, Điền Ca à? - Một tay Tích Tích giữ vô lăng, tay còn lại cài tai nghe vào tai trái.

- Vâng, chị Tích Tích đây à?

- Là tôi, cô đang bận à? Làm phiền cô rồi.

- Có gì đâu. Thật ngại quá, ban nãy tôi đang bận việc nên không nghe máy được. Chị có chuyện gì vậy?

- Là thế này, bạn tôi nhờ tôi hỏi thăm một người làm việc trong bệnh viện của cô.

- Là ai vậy?

- Có phải ở chỗ cô có một y tá trưởng tên là Chu Lệ Sảnh đúng không?

- Lệ Sảnh à? Là chị em tốt của tôi đấy. - Điền Ca niềm nở trả lời, - Lẽ ra chị phải có ấn tượng với cô ấy chứ. Năm đó, anh Xuân Phong nhà chị làm phẫu thuật, Lý Dương đã ủy thác cho tôi tìm người chăm sóc cho anh ấy, vì vậy tôi đã nhờ Lệ Sảnh mà.

Sự thật đã hai năm rồi, nhưng Tích Tích vẫn hỏi thêm một câu:

- Có phải cô ấy sống ở khu Phúc Linh, phía bắc đường Phúc Châu không?

- Trước đây cô ấy sống ở đó. Đây là nhà của bố mẹ cô ấy, cô ấy không sống ở đó từ lâu rồi.

- 1380895xxxx, là số điện thoại của cô ấy à?

- Đây là số điện thoại cũ, giờ cô ấy không dùng nữa, thay số mới rồi. - Nói đến đây, Điền Ca bỗng chợt dạ, sức ý thức được là mình đang nói dài nói dài nói dài, nên vội dừng lời. Cô nghĩ, địa chỉ nhà ở và số điện thoại của bạn bè đều là thông tin cá nhân, tùy tiện để lộ là không ổn chút nào. May mà Tích Tích không phải người ngoài, lại càng không phải là người xấu, nhưng về độ thân thì Tích Tích so với Lệ Sảnh còn kém một bậc. Chu Lệ Sảnh là chị em tốt nhiều năm với mình, còn Tích Tích chẳng qua chỉ là vợ bạn thân của Lý Dương, mình chỉ gặp cô ấy vào những dịp cùng Lý Dương họp mặt bạn bè, thi thoảng đi ăn cùng nhau, nhưng gặp nhau thì lại chẳng biết nói chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Điền Ca quyết định, nếu như Tích Tích hỏi số điện thoại mới của Lệ Sảnh thì cô sẽ nói dối là vừa bị mất điện thoại mất luôn cả số điện thoại lưu trong máy, nên chưa kịp nhớ ra số điện thoại của Lệ Sảnh.

Nhưng Trần Tích Tích không hỏi thêm điều gì nữa mà chỉ nói lời cảm ơn.

Điền Ca tò mò hỏi lại:

- Bạn chị có cần liên lạc với cô ấy không? Nếu cần thì tôi sẽ chuyển lời cho chị?

- Không cần đâu. - Tích Tích trả lời, - Tôi cũng không biết bạn tôi có việc gì, thôi để cô ấy tự đến tìm Chu Lệ Sảnh vậy.

Tích Tích hỏi thăm thêm mấy câu xã giao, rồi nhẹ nhàng cúp máy.

2

Điền Ca cảm thấy khó hiểu, rất hiếm khi Tích Tích liên lạc với cô. Bình thường có chuyện gì cô ấy đều trực tiếp tìm gặp Lý Dương, thế mà hôm nay, đột nhiên cô ấy lại hỏi dò tình hình của Lệ Sảnh qua cô. Thế là trong giờ nghỉ tra, Điền Ca đến phòng Lệ Sảnh để kể về cú điện thoại kỳ quặc của Tích Tích.

- Cậu có biết ai tên là Trần Tích Tích không? - Điền Ca ướm hỏi bạn.

- Trần... Tích Tích? - Chu Lệ Sảnh suy nghĩ giây lát, - Hình như mình từng nghe thấy cái tên này ở đâu rồi thì phải? Có phải là bệnh nhân không?

- Chồng cô ấy từng là bệnh nhân của cậu đấy, tổng giám đốc công ty Ngụy Thị, Ngụy Xuân Phong. Hồi anh ta nằm viện, Lý Dương nhờ mình tìm người chăm sóc cho anh ấy, thế nên mình đã nhờ cậu đích thân ra tay, chắc là cậu không có ấn tượng gì rồi... Tích Tích nói bạn cô ấy muốn tìm gặp cậu, nhưng cậu yên tâm, mình không cho cô ấy số điện thoại của cậu đâu.

-Ồ! Mình có làm chuyện gì khuất tất đâu mà phải lo lắng chứ? Nói cho cô ấy biết cũng chẳng sao cả. Mà cô ấy không nói tìm mình có chuyện gì à?

- Cô ấy bảo cũng không rõ người bạn kia có chuyện gì muốn nói với cậu.

-Ừ, mình hiểu rồi.

-À, phải rồi! Sao tự nhiên cậu lại đổi số điện thoại thế? Số điện thoại trước không chỉ đẹp mà lại còn dễ thuộc nữa, giờ thì xong rồi, mỗi lần định gọi cậu thì lại phải tra danh bạ nửa ngày trời mới xong.

- Vì hàng tháng mình bị trừ oan nhiều gói cước lắm, vả lại gần đây, các hãng viễn thông lại triển khai rất nhiều chương trình khuyến mãi, tội gì không đổi chứ, nhiều lợi ích lắm. Cậu cũng nên đổi số đi.

- Mình đổi số khác làm gì? Rồi phải lần lượt thông báo số mới đến từng người thân và bạn bè sao? Phiền lắm!

- Phiền gì mà phiền? Gửi một cái tin nhắn là xong ngay.

- Tóm lại là mình không thích. Chấm hết!

Sau khi hết giờ làm việc, Điền Ca tới trường mẫu giáo đón con. Ngoài những hôm phải trực ca, hằng ngày Điền Ca luôn đi làm về rất đúng giờ, có lẽ đây là ưu điểm lớn nhất của nhân viên phòng siêu âm. Các nhân viên phòng khác, mặc dù được lót tay bằng phong bì dày cộp, nhưng một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, những hôm tan ca đúng giờ chỉ đến trên đầu ngón tay, còn lại bất cứ lúc nào họ cũng phải ở lại bệnh viện để thực hiện phẫu thuật. Thi thoảng, Điền Ca mới gặp những tình huống đặc biệt nên không mấy đau đầu về chuyện giờ giấc. Vì thế, việc buổi sáng Lý Dương đưa con đi học, và đến buổi chiều Điền Ca đón con về, đã trở thành thông lệ của gia đình này.

Về đến nhà, Điền Ca định kể với Lý Dương chuyện Tích Tích dò hỏi về Lệ Sảnh, nhưng anh vẫn chưa về. Nửa tiếng rồi một tiếng trôi qua, Điền Ca cho Ni Ni ăn trước, còn mình thì ôm bụng đói chờ anh. Ba bốn tiếng đồng hồ sau, cơm canh nguội ngắt, thế mà vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu.

Trong lúc chờ Lý Dương về, Điền Ca mở máy tính, lên mạng. Thường thì cô chỉ vào các website bất động sản để theo dõi xu hướng nhà đất ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyển; còn những tin tức lá cải giật gân như quan chức ngã ngựa, MC nữ vương scandal gái gọi, tĩ phú nhảy lầu tự tử... cô vốn không có hứng thú ngồi đọc.

Sau cái chết của Ngụy Xuân Phong, Lý Dương truyền một cách nhìn khác về nhân sinh quan cho Điền Ca: “Người chết rồi thì dù có mười căn hộ cũng không thể mang theo xuống mồ được.” Cô biết điều anh nói hoàn toàn đúng, nhưng mỗi lần vào các website bất động sản, quan niệm đó đều bị những tin tức đáng sợ về nhà đất đánh bật, khiến cô buồn bã suốt cả ngày.

Thanh Đảo tuy không phải là thành phố trực thuộc trung ương nhưng cũng là thành phố lớn. Một khi bất động sản của thành phố này cao tăng thì giá nhà của các khu vực xung quanh cũng tăng vùn vụt. Chả thế mà, rất nhiều chủ nhà second-hand, sau khi ký hợp đồng đã nuốt lời, họ chấp nhận trả tiền phạt vi phạm hợp đồng để giữ lại nhà, chờ ghim giá. Điền Ca rất lo, cô chỉ sợ chủ nhà không đợi được lại tự ý nâng giá bán. Ngộ nhỡ ông ta nâng lên thêm dăm ba vạn tệ, thậm chí là cả chục vạn tệ nữa thì cô và Lý Dương được ăn dưa bỏ rồi.

Hôm qua Lý Dương tặng ca, Điền Ca dặn đi dặn lại, xong việc anh nhớ mang thẻ ngân hàng về. Nhưng buổi tối, anh đi xã giao đến nửa đêm mới mò về. Cô hỏi thẻ đâu thì anh bảo quên rồi. Trông bộ dạng say khướt, vừa bước vào nhà đã ngã vật ra giường của anh, cô đành bó tay, không nói lời nào. Sáng nay, cô lại dặn anh nhớ về sớm và cầm theo thẻ ngân hàng. Không ngờ, chín giờ rồi mà chẳng thấy người đâu cả, ngay đến một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Ni Ni nũng nịu chạy ra đòi mẹ cùng chơi dán tranh. Cô ngồi bệt xuống nền nhà, không để tâm đến việc dán hai chú gấu nhỏ cùng con, sau đó cô đứng bật dậy đi ra cửa bếp rồi lại quay ra, nghĩ bụng: Không được, không thể đợi những bảy ngày nữa, phải đánh nhanh thắng nhanh để ông ta sang tên mới được, chỉ khi nào căn hộ đứng tên vợ chồng mình thì nó mới thực sự là của mình, bằng không, lơ là một tý là chẳng lường trước được điều gì.

Ni Ni cầm tập tranh dán chạy lại bên Điền Ca, nài nỉ:

- Mẹ! Mẹ! Con lại dán được một con thỏ trắng nữa rồi này, đến lượt mẹ dán sói xám đấy!

- Con bé này, rách việc quá đi mất. - Điền Ca nổi cáu, - Ra đằng kia tự chơi đi, không thấy mẹ đang bận sao?

Ni Ni đang vui vẻ, nay nhìn thấy sắc mặt của mẹ, bèn òa lên khóc.

- Có im đi không? Còn sợ hàng xóm chưa nghe thấy hay sao? - Điền Ca nghiêm mặt, tay dứ dứ ra như muốn đánh, - Nín ngay, không được khóc, con mà khóc mẹ sẽ quát cho một trận.

Ni Ni càng khóc dữ hơn. Nó ngửa cổ gào thật to, khóc đến khản cả giọng, nước mắt nước mũi tèm lem.

- Mẹ xấu mẹ xấu, con ghét mẹ, con không chơi với mẹ nữa...

Hết giờ làm, đồng nghiệp đã về từ lâu, các phòng làm việc trong tập đoàn CC trở nên yên ắng khác thường, thỉnh thoảng có tiếng đế giày gõ xuống nền nhà rồi lại im phăng phắc.

Một mình Lý Dương ngồi im như phỗng trước máy tính, chỉ có mấy ngón tay là miệt mài di chuột, hình ảnh trên màn hình liên tục thay đổi, lúc thì là một tay cự phú tiêu tiền như rác, lúc lại thành hiệp khách võ công cái thế... Chơi xong một ván game, anh xem lướt qua tin tức, chẳng có gì đáng xem. Khi anh vừa tắt màn hình thì chợt cảm thấy đau đầu, hoa mắt, tâm trạng chán nản như rớt xuống vực thẳm.

Điện thoại di động của anh vang lên bản nhạc anh cài riêng cho Điền Ca.

- Alô? - Cô nói.

- Anh đây.

- Đang ở đâu đấy?

- Phòng làm việc.

- Làm gì? - Câu hỏi nhát gừng của Điền Ca không giống như đang ngạc nhiên, mà là đang tức lộn ruột.

- Không làm gì cả.

- Thế tại sao không về nhà?

Lý Dương không trả lời.

- Nói đi chứ! - Giọng của Điền Ca không ngọt lịm nữa, mà thay vào đó là giọng nói có phần gắt gỏng, từ đầu dây bên kia dội lại. - Hết giờ làm việc, sao anh cứ ở lì trong phòng làm việc thế hả? Không về cũng không gọi điện, rốt cuộc anh đang giở trò gì đây? Anh có về ăn cơm hay không thì bảo? Nếu không về thì đi đâu thì đi, tối nay đừng có mà về nhà nữa.

Thật lòng mà nói, anh thích sự cởi mở, vui tươi và tính cách dịu dàng của Điền Ca, chứ cái vẻ dửng dưng như hổ cái thì anh chẳng bao giờ ưa. Với lại, cái kiểu tra vấn cộc cằn này không chỉ khiến anh thấy chướng tai mà còn ghét cay ghét đắng. Nếu như trước đây, hai vợ chồng xảy ra chuyện không vui, thì nhất định anh sẽ nhượng bộ dễ dàng, an ủi cô: “Cưng à! Em đuổi anh thì anh biết đi đâu bây giờ? Em là dẻ xương sườn trên người anh, dù anh có đi đâu làm gì, thì cuối cùng chẳng phải vẫn về bên em đấy ư? Làm sao anh có thể rời xa xương sườn của mình được chứ, để gãy thì đau lắm”. Nghe anh nói như thế, Điền Ca không cáu được nữa vì buồn cười, ánh mắt sắc lạnh cũng chuyển sang hờn dỗi.

Nhưng lúc này, anh không muốn nói một lời nào cả, cứ để kệ cho cô xả giận. Anh càng im lặng cô lại càng nôn nóng, anh càng bình tĩnh cô lại càng giận dữ.

Đợi cô ngừng nói, anh hạ thấp giọng:

- Anh đang chờ một cuộc điện thoại.

Thế rồi, không đợi cô đáp lại, anh ấn nút kết thúc cuộc gọi.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Làm Khó Bạn Bè

Không biết là vì sự khác biệt giữa suy nghĩ và hiện thực, hay là vì ngày trước học quá đỉnh môn chính trị học, mà Lý Dương luôn giữ quan điểm cứng nhắc: Vấn đề nhà ở liên quan đến chính sách dân sinh, cho nên không cần phải quá lo lắng, chắc chắn chính phủ sẽ giải quyết vấn đề này một cách hợp lý, để người dân không rơi vào tình trạng hoang mang, gây bất ổn xã hội. Anh tin chắc, sự tăng giá đột biến của bất cứ loại tài sản nào do đầu cơ trục lợi, đều sẽ được chính phủ khống chế kịp thời... Nhưng ngờ đâu, bất động sản là loại tài sản cố định để người dân an cư lạc nghiệp, cũng bị cuốn vào cơn bão tăng giá giống như cổ phiếu.

Anh cũng tiếc, cũng đau, cũng hận, nhưng trách ai bây giờ? Nếu sớm biết như thế này thì hồi xưa anh đã thử liều mạng chộp lấy một căn hộ, dù phải đeo nợ cũng được. Không! Chộp hăn lấy vài căn hộ để sau này được ăn không ngồi rồi. Một năm giá nhà tăng gấp đôi, còn có sự đầu tư nào thu lợi nhuận hiệu quả như thế? Làm lụng vất vả cả một năm trời, cuối cùng kiếm được bao nhiêu tiền? Những lý tưởng và hoài bão thời đi học chỉ đáng vứt xó mà thôi, làm nghề gì cũng chẳng bằng buôn nhà buôn đất.

Anh không muốn vì một cái nhà mà phải cầm đầu làm việc cật lực đến hai ba chục năm; nhưng ngay đến nhu cầu cơ bản nhất của con người mà cũng không đáp ứng được thì còn phấn đấu cái gì nữa?

Ở đời, không có việc gì đáng xấu hổ hơn là phải chìa tay đi vay tiền người khác, cũng không có việc gì khó xử hơn là bị người khác mượn tiền. Nhưng vì hạnh phúc của Điền Ca, vì sợ mất đi số tiền đặt cọc, mà hai ngày

qua, Lý Dương đã lâm vào tình cảnh ấy. Họ hàng nhà anh chẳng có ai khá giả, nên việc này chỉ có thể dựa vào bạn bè.

Anh có nhiều bạn bè, nhưng đến khi cần anh mới nhận ra là chẳng mấy ai đủ khả năng giúp mình. Nếu Ngụy Xuân Phong còn sống thì đó sẽ là lựa chọn đầu tiên khi anh cần mượn tiền, chứ chẳng cần phiền đến những người khác. Giờ anh ấy mất rồi, Lý Dương mới đành phải cầu cạnh người khác. Đầu tiên, anh dựa vào tình cảm thân sơ mà chọn ra những người thích hợp, có địa vị và điều kiện kinh tế nhất định, bằng không, dù có ngở lời cũng chẳng ích gì.

Rồi anh lại băn khoăn không biết phải mở miệng thế nào với người ta, mặc dù không phải là lời vàng ý ngọc, nhưng dễ gì mà mở miệng nhờ vả. Phải rồi! Cứ nói với họ rằng, mình mượn tiền để mua nhà chứ không đầu tư, đợi khi mua nhà xong, mình sẽ nhanh chóng bán gác xép, lấy tiền trả nợ.

Lý Dương khá tâm đắc với quan điểm của Dale Carnegie[1]: Đối tượng mà anh mượn tiền chẳng hề để ý đến lý do của anh, họ hiểu rất rõ, anh hạ mình tìm đến họ là đã mất thể diện lắm rồi. Nếu họ sẵn lòng giúp đỡ thì sẽ không cần tìm hiểu nguyên nhân anh thiếu tiền là gì, cũng không vì thế mà coi thường anh; ngược lại, nếu như họ không muốn giúp thì dù anh có việc cố này nọ, trong lòng họ vẫn khinh rẻ và cười nhạo anh... Một khi, họ bằng lòng cho mượn thì anh chẳng cần nói nhiều, họ cũng đưa tiền; còn không, chỉ tổ làm cho hai bên khó xử mà thôi.

[1] Dale Carnegie (1888-1955) là một nhà văn và diễn giả nổi tiếng của Mỹ. Ông là tác giả của cuốn *Đắc nhân tâm* đã được học giả Nguyễn Hiền Lê dịch.

Người đầu tiên Lý Dương hỏi mượn tiền là Tiểu Mã Ca. Tiểu Mã Ca là người Tứ Xuyên, chơi với Lý Dương bảy tám năm nay, hai người đã cùng sát cánh vượt qua nhiều khó khăn nên có thể nói là anh em hoạn nạn

có nhau. Tiểu Mã Ca mở một công ty nhỏ, làm ăn không thuận buồm xuôi gió như Ngụy Xuân Phong, nhưng cũng khấm khá. Trong công tác tài chính kế toán của công ty, phạm những việc liên quan đến vấn đề “lách thuế hợp lý” đều do Lý Dương vẽ đường. Hai năm trước, Tiểu Mã Ca xích mích với một nhân viên kế toán lão luyện rồi bị tay kế toán đó lấy cắp sổ sách mang đi tố cáo, không đến ba ngày sau, cục thuế cho người tới điều tra, niêm phong toàn bộ giấy tờ sổ sách của công ty. Tiểu Mã Ca cũng là người từ nơi khác đến Thanh Đảo kiếm sống, trên còn có bố mẹ, dưới còn có vợ con, làm sao có thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp vất vả gây dựng trong bao nhiêu năm hủy hoại trong chốc lát? Tiểu Mã Ca tìm đến Lý Dương để xin giúp đỡ. Anh lập tức nhờ các mối quan hệ lâu năm của mình tìm người quen trong cục thuế để lo lót, thế là tiền phạt giảm từ 20 vạn tệ xuống chỉ còn 8 vạn tệ. Sau việc này, Tiểu Mã Ca càng nể trọng Lý Dương hơn, thậm chí còn nói rằng: “Nếu anh gặp khó khăn mà không tìm em là em không nhận mặt anh đâu đấy.”

Nhưng khi quyết định cầm điện thoại gọi cho Tiểu Mã Ca, trong bụng Lý Dương vẫn á ngại vì mới giúp đỡ người ta chưa được bao lâu mà đã đòi báo đáp.

Đúng là Tiểu Mã Ca không làm Lý Dương thất vọng. Anh chưa nói hết lời, cậu đã vui vẻ nhận lời:

- Anh cho em tài khoản ngân hàng, em gửi trước cho anh 5 vạn tệ, sang tháng sau thu vốn về em sẽ gửi anh tiếp 5 vạn tệ nữa.

Có câu nói này là đủ rồi. Tuy Lý Dương không thể đợi đến tháng sau, nhưng sự nhiệt tình của Tiểu Mã Ca làm anh thấy phần chần chừ hơn rất nhiều, tiếp tục tấn công mục tiêu thứ hai.

Chu Chính là bạn cùng lớp đại học với Lý Dương, vì bạn gái là người Thanh Đảo nên mấy năm trước, anh ấy chuyển công tác từ Đại Liên đến đây. Hai người thường xuyên liên lạc với nhau, một năm ít nhất cũng tụ tập

đôi ba lần. Hiện nay, vợ chồng Chu Chính đều làm việc ở Cục Hải quan, thu nhập cao, cuộc sống khá sung túc. Họ ở căn hộ trả góp của cơ quan trong khu vực nội thành. Ngoài ra, họ còn sở hữu một căn biệt thự duplex ở dưới chân núi Lao Sơn, chỗ gần hồ chứa nước, trị giá hơn 2,5 triệu tệ, dùng làm nơi nghỉ ngơi cho gia đình. Chu Chính từng nói, căn biệt thự này chính là món quà mà thị trường chứng khoán tặng cho anh ấy. Chỉ trong hai năm tham gia mua bán chứng khoán với 20 vạn tệ tiền vốn, anh đã lãi ròng hơn 2 triệu tệ. Đã thế, mới đây Chu Chính còn được cất nhắc lên làm lãnh đạo, vô cùng đặc chí vì đường công danh rộng mở. Khi người ta đang viên mãn thuận lợi, thì thường sẽ xởi lởi với mọi người, thế nên Lý Dương cầm chắc 80% là sẽ thành công.

Chu Chính lắng nghe Lý Dương trình bày xong mới bắt đầu kể lể: Nào là vì mua căn biệt thự ở Lao Sơn nên vợ chồng anh mắc nợ ngân hàng hơn 1 triệu tệ, lãi suất hàng tháng vô cùng cao. Để giảm bớt áp lực, anh đã quyết định bán nhà, nhưng ngặt nỗi, rao bán mấy tháng nay mà chả có ma nào ngó ngang tới. Rồi thì năm kia, bà chị mượn tiền làm nhà; năm ngoái, cậu em vợ vay tiền sửa nhà chưa trả. Đầu năm nay, anh ném 2 vạn tệ vào cổ phiếu nhưng thị trường chứng khoán lại đang xuống dốc không phanh. Lại còn chuyện, vợ anh vừa mới bị đâm xe, người không sao nhưng xe hỏng nặng, nên cả tuần nay phải đi làm bằng xe buýt... Chu Chính kể đầu đuôi xuôi ngược tình hình kinh tế của gia đình một lúc lâu để Lý Dương thông cảm cho mình, thậm chí anh còn nói toạc móng heo: Mình cũng đang thiếu tiền đây, nhưng không thiếu vừa vừa mà thiếu rất nhiều.

Chu Chính là người đầu tiên từ chối giúp đỡ. Từ đầu đến cuối, anh vừa cương quyết cự tuyệt vừa khéo léo chuyển ý. Tóm lại, Chu Chính rất cảm thông với hoàn cảnh khó khăn của Lý Dương, nhưng rất tiếc không thể giúp được gì, thật sự là lực bất tòng tâm. Để bày tỏ thiện chí muốn giúp đỡ Lý Dương, anh chốt lại một câu:

- Như thế này đi, mình sẽ nhờ anh kế toán trưởng của cơ quan mình, xem anh ấy có thể rút tạm ít tiền không?

- Sao có thể làm như thế được? Thôi, để mình tự lo vậy. Dù sao cũng cảm ơn cậu! - Tự bẽ mặt trước phán đoán sai lầm của mình, anh ngượng ngùng cúp điện thoại.

Lý Dương cũng làm kế toán nên thừa biết, dân kế toán dù nắm trong tay những khoản tiền rất khủng, nhưng tuyệt đối không được chiếm dụng công quỹ. Sao anh có thể xúi bẩy người khác làm việc này để chịu tội thay anh chứ?

Người thứ ba Lý Dương gọi điện đến là Lão Hoàng, một phi công lâu năm của hãng hàng không XX. Mấy năm trước, vì tình cảm vợ chồng gặp chuyện trục trặc nên anh đã ly dị, rồi lấy một cô vợ trẻ, kém hẳn một giáp. Lão Hoàng là đồng hương chính cống của Lý Dương, không chỉ cùng tỉnh, cùng thành phố mà còn cùng huyện, cùng xã. Kể từ lần đầu tiên gặp nhau, hai người thường xuyên liên lạc với nhau, nguyên nhân là trong suốt giai đoạn cô vợ trẻ của Lão Hoàng mang thai, sinh nở và nuôi con, tất cả mọi việc dính đến bệnh viện đều do một tay Điền Ca lo liệu. Lý Dương đã cho vợ Lão Hoàng số điện thoại của Điền Ca để cô chủ động liên lạc, nhưng không biết vì tính cách hướng nội hay là vì ngại, mà cô chẳng bao giờ gọi cho vợ anh. Mỗi lần có việc cần giúp, Lão Hoàng đều phải nhờ Lý Dương chuyển lời đến vợ.

Nhiều năm làm việc trong bệnh viện, Điền Ca rất hiểu tâm lý của những người bệnh tật hành hạ, thế nên với cô, giúp đỡ người ta trong lúc khó khăn âu cũng là lẽ thường tình. Dần dà, Lão Hoàng rất cảm kích vợ chồng Lý Dương, vào các dịp lễ tết, anh đều gửi biếu một giỏ hoa quả kèm theo một thùng đựng đầy những gói cafe và khăn tay sử dụng một lần của hãng hàng không của họ. Quà không đáng bao nhiêu tiền, nhưng thấm đượm tình cảm, khiến hai gia đình ngày càng trở nên thân thiết. Lão Hoàng

coi Lý Dương như anh em trong nhà, gặp người nào cũng khoe: “Lý Dương là người anh em tốt của tôi đấy, cậu ấy rất tuyệt vời!”.

Khi Lý Dương gọi điện cho Lão Hoàng, anh đang trên chuyến bay đến Hạ Môn, ngày mai mới trở về Thanh Đảo. Nghe chuyện của Lý Dương, anh không từ chối cũng không đồng ý ngay tức khắc, mà chỉ nói là cần suy nghĩ một chút và sẽ cho anh câu trả lời trước, 10 giờ tối.

Chính vì đợi điện thoại của anh, Lý Dương mới nán lại công ty muộn như vậy.

Tối qua, Lý Dương lại không cầm thẻ ngân hàng về, mặc dù Điền Ca không nói gì, nhưng nét mặt cô khiến anh vô cùng buồn rầu, lo lắng. Nếu như tối nay không giải quyết xong chuyện tiền bạc, thì anh không biết lấy đâu ra tiền mà đưa cho vợ.

9:50, Lão Hoàng gọi lại, rất đúng giờ.

- Anh em trong nhà gặp chuyện, nếu tôi nói không có lấy một dính cho cậu mượn thì đúng là dối trá. Tôi vừa gọi điện hỏi vợ về số tiền nhàn rỗi trong nhà. Hai năm nay, vợ tôi đầu tư vàng, cô ấy nói gần đây vàng trượt giá, trước mắt không thể bán ra, nên giờ chỉ có 2 vạn tệ, trong thẻ lương của tôi còn hơn 1 vạn tệ. Cậu cầm lấy trước 3 vạn tệ vậy nhé, tôi biết số tiền này chỉ như muối bỏ bể chẳng thấm vào đâu, nhưng cậu cứ cầm lấy mà dùng, khi nào trả cũng được... - Lý Dương nhận ra ẩn ý trong lời nói của Lão Hoàng. Hai vợ chồng Lão Hoàng đã làm phiền nhà anh không ít lần, cho nên số tiền này mang tiếng là vay mượn, nhưng thực chất là để trả ơn... Điều này làm Lý Dương cảm thấy tổn thương nặng nề. Khả năng mượn tiền của một cá nhân nhiều hay ít đều bộc lộ ở uy tín và thành công của người đó trong xã hội. Những người kiếm tiền giỏi, chức vụ cao thì mượn tiền cũng dễ dàng hơn. Chu Chính thì chẳng nói làm gì, nhưng Lão Hoàng lương tháng sáu bảy vạn tệ, luôn mồm nói anh anh em em, thế mà anh vừa hỏi mượn tiền lại làm như bố thí thế? Một người 5 vạn tệ, một

người 3 vạn tệ, nói sùi bọt mép mới mượn được 8 vạn tệ. Nhưng thôi, dù sao bạn bè cũng không phải là họ hàng thân thích, mà dẫu có là anh em máu mủ ruột rà, cũng chẳng có ai đưa tiền mồ hôi nước mắt cho người khác mà không thấy cắt da cắt thịt cả. Với hoàn cảnh hiện giờ của anh, không tiền, không quyền mà mượn được ngần ấy tiền thì đã coi như không uổng phí những năm tháng lẫn lộn trong xã hội, cái mặt này vẫn đổi được ra tiền... Có điều Lý Dương không dám nghĩ trong đôi ba ngày tới anh sẽ chạy đủ 20 vạn tệ.

2

Lý Dương không đi xe cơ quan như mọi khi mà bắt xe buýt về nhà. Xe băng qua đường Hải Nhĩ, chạy dọc theo phía đông đường Hồng Kông rồi dừng lại. Trên con phố đi bộ Jusco, có một cậu thanh niên chuyên bán đĩa lậu, cứ sau 8 giờ tối mới bắt đầu hoạt động. Cậu ta bán đủ các loại phim bom tấn của Hollywood và cả phim kinh điển của điện ảnh thế giới. Hiển nhiên là đĩa lậu, 8 tệ một cái, nhưng chất lượng chỉ kém đĩa gốc tí ti mà thôi. Cùng lắm một năm Lý Dương mới ra rạp chiếu phim được một hai lần, còn thường thì anh mua đĩa về xem cho đỡ thèm. Thực lòng mà nói thì Lý Dương cực kỳ ghét đĩa lậu, nhưng một cái đĩa gốc có giá tới vài ba chục tệ, thì thoảng xài hoang mua một cái còn được, chứ mua nhiều chịu sao nổi. Đạo này, anh rất muốn xem lại mấy bộ phim cũ nên đã đặt trước với cậu thanh niên hai đĩa phim: The Shawshank Redemption của Tim Robbins và Matchstick Men của Nicolas Cage. Tối nay là hạn anh đến lấy.

- Anh Lý Dương, phim cũ bây giờ khó tìm lắm, em mất cả buổi mới lùng được cho anh đấy. - cậu thanh niên bán đĩa nói, - Hàng đến hai ngày rồi, có người hỏi mua nhưng em vẫn giữ lại cho anh. Em biết thế nào anh cũng quay lại mà.

Cậu ta mới hơn hai mươi tuổi đầu nhưng đã có thâm niên bán đĩa lậu ở chợ đêm ba bốn năm rồi, thành thử khá quen mặt Lý Dương. Sạp hàng của

cậu ta chỉ vền vền một mét vuông, lúc nào cũng sẵn sàng thu dọn vào cốp xe để trốn công an. Tuy nhiên, cậu ra rất giữ chữ tín với khách hàng.

- Cảm ơn em trai! - Lý Dương cầm đĩa trong tay, ngồi xồm xuống dưới đất, lần giở các đĩa phim trên sạp một lúc lâu, nhưng không chọn thêm được cái nào, anh bèn đứng dậy, trả tiền, rồi chào tạm biệt.

Anh lừng thững đi dọc chợ đêm.

Buổi tối, đường Hồng Kông rất phồn hoa và náo nhiệt. Các khách sạn lớn nhỏ giống như những quý bà duyên dáng, vừa dè dặt lại kiêu hãnh, nhưng góc khuất bên trong lại chứa chấp mấy cô gái bán hoa, đám trẻ con ăn mày cùng đủ loại kinh doanh trá hình, tập trung đông đúc trên con phố này.

Lý Dương né tránh những bàn tay dơ dáy của mấy đứa trẻ ăn mày đang chìa về phía mình; gặp một ông già mù kéo nhị ở lề đường, anh dừng bước, nghe một lúc; khi đi qua một sạp hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ, anh xem một lượt, nhưng cuối cùng cũng không mua được thứ gì.

Anh về nhà với bộ dạng kiệt sức, vừa đúng lúc đồng hồ điểm 11 giờ đêm.

Điền Ca ngồi dựa lưng vào thành giường, xem tạp chí. Đợi Lý Dương đánh răng rửa mặt xong, cô cứ tưởng anh sẽ lên giường ngủ, ai ngờ anh lại ngồi chễm chệ trên sofa, mở tivi và đầu DVD, một lát sau những hình ảnh của The Shawshank Redemption bắt đầu chạy trên màn hình.

Khi âm thanh vừa vang lên, Điền Ca mặc áo ngủ, hăm hăm bước ra.

Vẻ dịu dàng trước đây giờ chỉ là giấc mơ.

Cô giật lấy điều khiển, vùng vằng tắt tivi, rồi quay sang trừng trừng nhìn Lý Dương, giống như một người hoàn toàn khác.

- Mấy giờ rồi mà không chịu đi ngủ? Anh không ngủ thì cũng phải để cho người khác ngủ chứ hả? Anh muốn gì đây?

- Em làm gì thế? - Lý Dương cự nự.

- Anh xem bộ phim này đến một nghìn lần chưa? Không chán mắt à?

- Em ngồi xuống xem phim với anh đi, thư giãn tinh thần một chút có sao đâu?

- Em thật không hiểu nổi, sao lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm trí thư giãn?

- Chẳng phải bây giờ mới là lúc cần giải trí một chút sao? - Lý Dương nói, - Cả ngày chết gí trong nhà, hết cau mày trợn mắt lại quát tháo chồng con, em thấy dễ chịu lắm ư? Anh nói cho em biết, người như anh, dù chỉ còn một ngày để sống, thì cũng phải sống cho vui vẻ. Em có thể học anh điểm này không? Chuyện nhỏ bằng cái móng tay thế mà em làm cứ như trời sập tới nơi rồi ấy, lúc nào cũng khiến cho bầu không khí gia đình nặng nề. Em không thấy khó chịu à?

- Bớt nói nhảm đi. Mang thẻ ngân hàng về chưa? Chuyện mua nhà mà bảo nhỏ bằng cái móng tay à?

- Em đừng có mở miệng ra là “nhà, nhà” nữa đi, bộ ngoài chuyện nhà ở ra chúng mình không còn gì khác để nói sao? Em phải điều chỉnh mục đích sống đi chứ? Đừng có từ sáng đến tối chỉ nhằm nhằm đến mỗi việc ấy, em cứ thế thì sẽ bị bệnh thần kinh đấy, biết không? Không phải anh không cho em mua nhà, mà anh thấy lúc này không phải là thời điểm thích hợp để mua nhà, không lý trí thì chỉ sợ phải trả giá thôi...

- Anh nói gì cũng vô ích thôi, em đã hẹn với bên môi giới rồi, thứ Ba, thứ Tư, chậm nhất là thứ Sáu, em phải giao thủ phó cho chủ nhà.

- Em muốn mua thật sao?

- Anh cho là em đang nói đùa à? - Vừa nghe Lý Dương nói, dừng dừng như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, lồng ngực Điền Ca bất chợt bùng lên dữ dội. - Lý Dương, rốt cuộc anh bị làm sao thế? Vì sao anh không chung lưng đấu cật với vợ để cải thiện chỗ ở? Vì sao anh không mong muốn một cuộc sống tốt hơn? Anh có phải là người bình thường không hả?

- Dừng! Dừng! - Lý Dương giơ hai tay ra hiệu dừng lại, rồi hạ thấp giọng nói. - Bác sĩ Điền, em đừng kích động, tai vách mạch rừng, muộn thế này rồi, để hàng xóm nghe được, không hay đâu. Anh thì chẳng sợ gì, chỉ tiếng xấu đồn xa làm ảnh hưởng đến hình tượng tốt đẹp của em thôi. Nào, ngồi xuống, chúng mình từ từ nói chuyện.

- Đã nói cả tỉ lần rồi, em không muốn nhắc lại nữa. Em cho anh biết, ngày mai em đi giao tiền, anh mau lấy thẻ ra đây.

Cánh cửa phòng ngủ phía nam kêu két một tiếng, Ni Ni bé bỏng đi chân trần bước ra, mắt ngái ngủ.

- Sao ngoài này ồn ào vậy? Sao bố mẹ vẫn chưa ngủ?

- Cục cưng của bố, con không sợ lạnh à? - Lý Dương đứng bật dậy, xót xa ôm con gái vào lòng. Con muốn đi tè đúng không? Để bố đưa con đi nhé.

Lý Dương bế con gái từ phòng vệ sinh về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn, ngắm nhìn con bé chìm vào giấc ngủ, rồi nhẹ nhàng kéo cửa, nháy mắt bảo Điền Ca.

- Đi, về phòng nói chuyện.

Dường như Điền Ca không nghe thấy, cô ngồi ngây trên sofa như pho tượng. Lý Dương không gọi nữa, anh kéo cô đứng dậy, đặt lên giường rồi kéo chăn đắp cho cô.

Điền Ca bĩu môi, đôi mắt đen láy hằm hằm lườm anh, không thèm nói một câu.

- Lườm gì mà lườm? - Lý Dương gần giọng, - Còn không tự nhìn lại mình đi.

- Em không sai, nhìn lại cái gì?

- Không sai? Anh chỉ có cái sở thích nhỏ nhoi tội nghiệp là xem phim, thế mà cũng bị em tước mất. Em thấy mình có quá độc ác hay không? Chẳng hề kém Chu Bát Bì[2] tí nào.

[2] Chu Bát Bì: Là một tên địa chủ ác bá trong tác phẩm Nửa đêm gà gáy của nhà văn Cao Ngọc Bảo.

Lý Dương cầu hòa, nhưng Điền Ca nhất định không lay chuyển. Cô vẫn nhìn thẳng vào anh, tiếp tục chủ đề gây dị ứng.

- Anh mang thẻ về chưa? Anh quên mang về hai hôm rồi, không phải do bận làm việc mà do bận chè chén. Trưa hôm nay, em đã nhắn tin dặn cất thẻ vào cặp, anh không thể nói lại quên nữa chứ? Anh mang về chưa?

- Nghe anh nói này, em đừng hành động theo cảm tính. - Lý Dương cời áo khoác, ngồi xuống cạnh Điền Ca, - Chúng mình bàn bạc lại nhé.

- Có gì đáng để bàn bạc nữa chứ?

- Chúng mình không mua căn hộ đó nữa được không? - Lý Dương khẽ vuốt tóc cô lấy lòng.

- Tại sao? - Điền Ca gạt mạnh tay anh ra, khuôn mặt cô cau có, giọng lạc đi vì tức giận. - Tại sao? Hôm trước chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Chỉ cần em thích là được. Anh lại lừa em hả?

- Không, không. Em là nữ hoàng của nhà mình, anh nào dám lừa em, em đừng nặng lời như thế kéo làm anh đau lòng đấy. Dù sao chúng mình cũng là người một nhà mà, đúng không? Anh chưa đi xem căn hộ đó, em đã quyết định mua rồi, nhỡ ra anh không thích, vợ chồng lại hục hặc nhau, trong lòng em có thoải mái không?

- Sao lại không thích chứ? Nói thế nào thì căn hộ đó cũng tốt hơn cái gác xép này gấp trăm lần? Anh đã thích cái gác xép này thì tại sao lại không thích căn hộ đó. Không phải đầu óc anh có vấn đề chứ?

- Của một đồng tiền đấy, lại phải trả lãi ngân hàng, nếu không vừa đối ý đối nhà khác dễ dàng lắm sao? Chuyện này không đơn giản như mua cái quần cái áo, không ưng thì vứt đi, còn nhà ở thì sao? Ý anh là, chúng mình nên mua một căn hộ mà tất cả các thành viên đều thích, để mọi người cùng vui vẻ thoải mái, mình chọn một lần thôi, đỡ phải ở đôi ba năm rồi lại đổi.

- Anh còn ngồi đó giảng giải nữa ư? Không phải em không cho anh xem nhà mà là tự anh không muốn đi chứ. Em mua nhà để cải thiện chỗ ở cho cả gia đình, chứ có phải một mình em hưởng thụ đâu? Chuyện lớn như thế, sao cứ phải để một mình em lao tâm khổ tứ? Nhà người ta thì đàn ông cáng đáng, đàn bà ngồi không hưởng lộc. Tại sao nhà mình lại đảo ngược chứ hả? Em thì ra sức lôi kéo, giành giật, còn anh thì cứ như ông phỗng, sống chết mặc bay! - Điền Ca tức đến phát khóc, nước mắt tuôn rơi lã chã.

- Ừ, anh là ông phỗng, chẳng được tích sự gì. Em nói đúng, anh công nhận, nhiệt liệt công nhận. Có điều tối nay anh lại quên mang thẻ về cho em rồi, giờ làm thế nào? Mai nhé. Thôi, để mai.

- Em sắp điên mất rồi, không sống nổi nữa mất!

- Sáng nay, anh có cuộc họp kéo dài, tới một giờ chiều mới kết thúc, cơm trưa cũng chẳng kịp ăn, chiều lại phải đến ngân hàng làm giấy tờ, nửa buổi chủ nhiệm gọi anh về tiếp đoàn khách nước ngoài, đến giờ tan ca lại về phòng làm việc chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp ngày mai, hết mấy tiếng đồng hồ...

- Có liên quan gì đến việc anh nhét thẻ vào túi không?

- Tại vì bận quá, mọi thứ cứ rối tung cả lên, không quên mới là lạ ấy chứ? Vợ yêu, nghe lời anh, đừng làm loạn nữa, mau đi ngủ thôi, mai còn phải dậy sớm đấy.

Điền Ca trừng mắt nhìn anh, cô nhảy khỏi giường, chạy xộc ra cửa chính, mặc áo khoác, xỏ giày.

- Em không phí lời với anh nữa. Đi! Chúng ta đến cơ quan anh lấy thẻ về, bằng không ngày mai anh lại quên bém. Đợi anh nhớ ra, căn hộ đã được bán cho người khác từ tám hoành rồi. Em sẽ xin nghỉ mấy hôm, không giải quyết xong chuyện nhà cửa em chẳng thiết làm gì cả.

- Em đừng làm loạn nữa có được không? Giờ đến cơ quan anh, em xem có được không? Hơn nữa, nửa đêm nửa hôm cầm thẻ ngân hàng lang thang ngoài phố, em không sợ kẻ xấu cướp mất à?

- Em chẳng để ý nhiều chuyện như thế, dù thế nào bây giờ em cũng phải lấy thẻ về để ngày mai giao tiền nhà cho người ta. - Điền Ca vừa nói vừa xách túi, mở cửa xông ra ngoài.

Lý Dương cuống cuống giữ Điền Ca lại, lôi về phòng. Lý Dương muốn cởi áo khoác cho Điền Ca, nhưng cô đứng lì ở góc cửa, nhất quyết không cởi áo, tỏ vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lý Dương biết không thể tiếp tục giấu giếm vợ được nữa.

- Nào, ngồi xuống đây, anh có chuyện muốn nói với em. - Lý Dương kéo Điền Ca ngồi xuống giường.

- Nói nhanh lên, nói xong thì cùng em đi lấy tiền.

- Em phải hứa nghe xong không được khóc, không được tức giận, không được làm ầm lên, được không?

- Anh gây ra chuyện gì rồi? - Điền Ca cảnh giác.

- Anh thề với em là anh không cố tình, em cứ hứa trước đi, nếu không anh chẳng dám nói.

- Được. Em đồng ý với anh. - Điền Ca cẩn thận nói.

- Số tiền đó anh cho mượn rồi, trước mắt chưa lấy về được, phải chờ một thời gian.

- Cái gì? - Điền Ca kinh ngạc hét toáng lên, một luồng khí bốc lên đỉnh đầu cô.

- Anh vừa nói cái gì?

- Số tiền 20 vạn tệ ấy, anh cho mượn rồi. - Lý Dương lập tức lấy tay bịt miệng cô lại. - Tổ tông ơi, em bé miệng thôi, đừng làm ồn kéo con tình giặc.

- Cho ai mượn? - Điền Ca gỡ tay anh ra, cố kiềm chế cảm xúc, hạ giọng hỏi.

- Ngụy Xuân Phong.

- Tìm anh ấy đòi. Anh ấy chết rồi thì còn công ty, còn nhà, còn xe, tìm vợ anh ấy mà đòi chứ.

- Đúng thế, số tiền đó không chạy đằng nào được, sớm muộn gì cũng về với chúng mình thôi. Lúc Ngụy Xuân Phong còn sống có cho mình mượn tiền không? Khi mua cái gác xép này, cậu ấy cho mình mượn 2 vạn tệ, em sinh Ni Ni Xuân Phong lại gửi thêm 1 vạn tệ nữa. Những việc cậu ấy giúp đỡ nhà mình còn ít ư? Lần đầu tiên cậu ấy mở miệng mượn tiền anh để quay vòng vốn làm ăn, anh có thể từ chối sao? Ai ngờ lại xảy ra chuyện bất hạnh ấy chứ. Anh đã nói với Tích Tích rồi, cô ấy bảo nhất định sẽ trả lại. Giờ xương cốt Ngụy Xuân Phong còn chưa lạnh, mình năm lần bảy lượt đến nhà họ đòi nợ, liệu có nên không? Em có làm được không? Anh tin chắc, em sẽ không thể làm những việc như thế. Để thư thư cho Tích Tích nguôi ngoai đã. Đợi thêm vài hôm, có khi cô ấy còn chủ động trả tiền luôn ấy chứ.

- Em cho anh thời gian, cho vợ Ngụy Xuân Phong thời gian, nhưng chủ nhà có cho em thời gian không? Nội trong bảy ngày không giao tiền thì nhà sẽ là của người khác, hoặc nhờ tiền nhà lại tăng lên thì cả đời này chúng mình chẳng mua nổi nhà đâu. Anh đã nghĩ đến chưa?

- Nhưng quả thực trước mắt không thể lấy tiền về được. Em bảo anh phải làm sao đây?

- Anh đưa giấy nợ cho em, anh ngại đi thì để em.

- Đừng làm loạn nữa, mau đi nghỉ đi, mai còn phải đi làm đấy. Một hai ngày nữa anh sẽ tìm vợ cậu ấy nói chuyện.

- Anh cứ đưa giấy nợ cho em trước đã. Đưa đây! - Diên Ca giương đôi mắt đen lay láy nhìn anh không chớp, cô chìa bàn tay trắng muốt về phía anh.

- Giấy nợ... có chút vấn đề.

- Có phải cũng để ở phòng làm việc rồi không? Nếu thế giờ chúng mình đi lấy. Suốt ngày lừa dối vợ con, anh đang làm chuyện gì thế hả? Giấy

nợ làm sao rồi? Làm sao?

Lý Dương đâm lao thì phải theo lao. Anh mở ngăn kéo tủ, tìm một cái túi nilon, rồi lấy ra cục giấy nát, thành thật kể lại sự việc.

Không đợi anh nói xong câu chuyện, Điền Ca đã lao ra khỏi phòng, vùng chạy ra ngoài.

Lý Dương thoáng ngây người rồi vội vã cầm áo khoác đuổi theo.

3

Điền Ca chạy như bay xuống dưới cầu thang, ra khỏi tiểu khu.

Lý Dương đuổi theo đến tận đường cái mới giữ được cô lại.

- Em định làm gì thế? Tổ tông ơi, bà nội ơi, đã mấy giờ rồi, em có thể đợi trời sáng rồi giải quyết được không?

- Giấy nợ mất rồi, anh không đi tìm người ta thì để em đi!

- Em dám!

- Sao em lại không dám? Em đi ngay đây! Em sẽ mang cục giấy này đến gặp vợ của Ngụy Xuân Phong nói chuyện. Ít nhất cũng phải cho cô ta biết, 20 vạn tệ đó là mạng sống của cả gia đình mình... - Khuôn mặt Điền Ca nhạt nhòa nước mắt. Cô hoàn toàn không để ý đến lời khuyên của Lý Dương, cứ thế sải chân chạy về hướng nhà Ngụy Xuân Phong.

Từ vườn hoa Vị Ương ở phía sau Phù Sơn đến khu vực phía trước Phù Sơn là một đoạn đường khá xa, cứ cho là Điền Ca chạy nhanh như sóc đi nữa thì cũng còn lâu mới đến nơi. Lý Dương dừng bước, đứng bên đường, nhìn cô rẽ ở ngã ba phía trước, mất hút trong bóng tối.

Lý Dương hiểu rất rõ bản tính cố chấp của Điền Ca. Nhưng anh không đuổi theo ngăn cản, vì anh tin tưởng vào cách đối nhân xử thế của vợ, cô không phải là người không hiểu đạo lý. Cô chẳng tệ đến mức nửa đêm gà gáy chạy xông xộc đến nhà người ta để đòi nợ.

Lý Dương lê đôi chân mệt mỏi, tiến về phía bóng tối.

Quả nhiên, Điền Ca đang ngồi ở vệ đường, gục đầu lên đầu gối, khóc thút thít.

Lý Dương cởi áo khoác rồi choàng lên người cô.

- Đừng như thế, cảm lạnh đấy.

- Chẳng liên quan gì đến anh. - Điền Ca cắn răng nói.

- Làm sao không liên quan được? Ốm ra đấy lại tốn tiền mua thuốc, thế chẳng phải là phí của à?

- Có dùng tiền của anh đâu mà lo.

- Của anh của em cái gì chứ? Tiền của ai mà chẳng giống nhau?

- Biến đi! - Cô òa khóc.

- Không ai đoán trước được chuyện này. Nếu khóc có thể làm Ngụy Xuân Phong sống lại trả tiền cho chúng mình, thì anh sẽ khóc cùng em chín chín tám một ngày nhé. - Anh cố pha trò cho cô bớt giận.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, nhưng cô gạt phắt ra.

Nước mắt như đê vỡ bờ, vô cùng thương tâm.

Cuối tháng Tư, hơi lạnh của đêm khuya vẫn sắc như dao. Lý Dương ngồi xõm xuống trước mặt vợ, mượn ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn

đường để quan sát thần sắc của cô, lạnh lùng đến rùng mình. Mấy năm trước, khi bố vợ đột ngột qua đời, nét mặt của cô cũng như lúc này. Lần đó vì quá đau buồn mà cô đã ốm một trận nặng.

Lý Dương chợt thấy lòng nhói đau, anh muốn ôm cô vào lòng, nhưng cô vùng vằng đẩy ra nên anh đành ngồi sát bên cô.

Gió lạnh thổi vi vút. Điền Ca khóc hu hu.

- Khóc đi, khóc thật to cho nhẹ lòng đi em. Đều tại anh không tốt, anh xin lỗi! - Lý Dương nói, giọng khàn khàn.

Đúng là từ khi lấy anh, cô đã chịu nhiều thiệt thòi. Nói thực, Điền Ca không phải bậc quốc sắc thiên hương gì, nhưng cũng là người có nhan sắc. Ngày xưa, khối anh sinh viên chết mê chết mệt vì cô. Cậu thì viết thư tình, tặng hoa, có cậu lại ân cần đưa đón, nhiều không kể xiết, nhưng chẳng ai lọt vào mắt xanh của cô. Trong thời gian làm thêm, gặp những ông chủ bụng phệ, những lão giám đốc dề già tưởng rằng có tiền là mua được tất cả, cô đều tránh xa trăm mét, giữ thân như ngọc. Dù đàn ông trên thế gian này có chết hết thì những kẻ như thế cũng không thể làm trái tim cô lung lay, cho đến khi cô gặp Lý Dương.

Một lần hai vợ chồng đi họp lớp, có người hỏi Điền Ca rằng: “Bây giờ cô nào càng xinh đẹp thì tiêu chuẩn chọn chồng càng cao. Nhất định chồng cậu là đại gia nhỉ?”. Điền Ca cười, lắc lắc đầu. Người bạn lại hỏi: “Thế thì chắc chắn là quan to rồi?”. Điền Ca vẫn lắc đầu cười. Một cô khác chỉ vào Lý Dương, nói: “Chồng cậu ấy đây này”. Mọi người lập tức xôn xao: “Ồ, thì ra là người đẹp trai, không sai, không sai, đúng là rất xứng đôi!”. Lý Dương cười rồi đáp lại: “Tôi thấy quan niệm chọn bạn đời ngày nay càng ngày càng méo mó. Đối với phụ nữ hiện đại, những chàng trai ưu tú, khôi ngô luôn xếp sau đám đại gia và quan chức. Không cần biết tuổi tác của người đàn ông đó thế nào, phẩm chất đạo đức ra sao, miễn có tiền có quyền là sẽ có người đẹp vây xung quanh. Đây là thứ logic quái quỷ gì vậy?”.

Người bạn đó bật cười: “Mỹ nhân xứng với anh hùng, sử sách đều viết như thế. Vậy xin hỏi, trong thời buổi hiện nay thế nào được gọi là anh hùng? Đây là những người biết nắm bắt cơ hội để làm giàu, không từ thủ đoạn liều mạng ngoi lên vị trí quyền lực...”

Nhưng Điền Ca không kiếm kẻ lắm tiền, cũng chả tìm người có quyền, thậm chí cô còn nhìn những cô bạn cam tâm làm tình nhân của đám đàn ông đó với ánh mắt khinh bỉ và thương hại. Cô lựa chọn Lý Dương, tức là đã chấp nhận một cuộc sống vất vả. Điền Ca có rất nhiều ưu điểm như: Ở cơ quan thì yêu nghề, có chí tiến thủ, siêng năng, trung thực, tỉ mỉ; về nhà thì chăm chỉ hiền thực, khéo léo đảm đang... Song cô cũng có không ít khuyết điểm: Đã ngoài ba mươi rồi mà vẫn đa sầu đa cảm, giải quyết mọi việc bằng cảm tính, hơi một tí là chảy nước mắt, tính tình trẻ con... Cũng may, đây đều là những tật xấu không đáng kể, vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng được.

Lúc cầu hôn cô, anh từng nói một câu: “Kể từ bây giờ, anh sẽ không để em chịu khổ, không để em tức giận, không để em đau lòng, không để em rơi lệ, không để em cô đơn, không để em vì anh mà chịu bất cứ uất ức nào...”

Nhưng kể từ ngày lấy anh, cô đã khóc bao nhiêu lần rồi?

Ban ngày, cô nhốt mình trong phòng siêu âm tối om, không có ánh mặt trời suốt tám tiếng đồng hồ. Buổi tối thì về gác xếp chật chội, ngủ nghỉ cũng chẳng thể duỗi thẳng tay chân.

Nghĩ đến đây, Lý Dương cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Chính anh đã đẩy gia đình lâm vào tình cảnh khó khăn như thế.

Lý Dương vừa mới chạm vào tay Điền Ca thì cô đã hất đi, anh bèn đặt tay lên đầu gối cô, tự trách mình:

- Em nghĩ mà xem, thời đại học có ai ngờ được chuyện sau này? Nay mai Ni Ni lớn, nhất định phải bảo con bé, nếu không có con mắt nhìn xa thì cũng đừng lấy bạn học, thực sự quá mạo hiểm, giống như nhắm mắt mua cổ phiếu, ôm khư khư những mấy năm mà đến giờ vẫn chẳng có cái gì, cuộc sống thành ra thế này đây... ày!

Điền Ca ghen ứ chẳng nói được lời nào, nước mắt lã chã tuôn rơi. Lý Dương trùi mền lau nước mắt cho vợ.

- Giờ phải làm sao đây? Làm toán mà chọn sai đáp án thì vẫn sửa được, chỉ cần dùng bút xóa tẩy đi rồi chọn lại là xong. Nhưng chuyện hôn nhân đâu dễ xử lý như thế, anh thực sự thấy thương em, nhiều lúc muốn dứt bỏ để giúp em thay đổi vận mệnh nhưng còn hiềm Ni Ni, hơn nữa anh cũng không nỡ... Hay là thế này, em cho anh thêm chút thời gian nữa được không? Anh không đen đui mãi đâu. Nửa đời người đã không may mắn như thế, chẳng nhẽ nửa đời sau ông trời lại không nới tay ban cho anh ít may mắn ư?

Điền Ca bỗng nhiên giơ nắm đấm, thụi cho Lý Dương một trận tới tấp. Anh nhân cơ hội, bắt lấy tay cô, kéo cô rời khỏi nền đường lạnh ngắt, ôm vào lòng.

- Anh không trốn tránh trách nhiệm, có điều anh nhắc em này, cái kiểu khóc của em tối hôm nay làm mất hết hình tượng rồi đấy, ban này nước mũi còn chảy cả xuống miệng, dù có khóc cũng phải khóc cho tao nhã một chút chứ...

Khó khăn lắm Điền Ca mới bình tĩnh trở lại, câu nói chế giễu của anh lại làm nổi đau trào dâng, cô đâm vào ngực anh mấy cái rồi lại khóc hu hu.

- Cưng à, em đừng buồn như thế được không? Ngộ nhỡ em xảy ra chuyện gì thì Ni Ni biết làm thế nào? Anh phải làm sao?

- Ni Ni để mẹ em nuôi, còn anh thì lo mà cưới cô khác xinh đẹp hơn. -
Điền Ca tức tưởi nói.

- Có người nào hiểu anh như em đây? Hơn nữa, em xem điều kiện anh thế này thì có cô gái trẻ trung xinh đẹp nào chịu theo anh không?

- Anh có công việc đàn ông, thu nhập ổn định, lại có cả gác xếp nữa. Con gái thành phố chưa chắc đã theo anh, nhưng con gái nông thôn thì ao ước được lấy anh đấy.

- Phải xem anh có đồng ý hay không đã chứ, em đánh giá thấp chồng em đến thế à? Bằng lòng cho những cô gái nông thôn thế chân mình? Không được, tuyệt đối không được, em vẫn phải làm bà xã của anh, cái nhà này không thể thiếu em được, anh và Ni Ni càng không thể rời em, bố con anh đổ bệnh mà không có bác sĩ Điền Ca thì làm thế nào? Mà em xem đầu óc anh đấy, có khi làm mất tiền cũng không hay, cái nhà này trước nay toàn do một tay em cáng đáng thôi.

Trời tờ mờ sáng, sương lạnh xuống nhiều, Điền Ca trùm kín trong áo khoác của Lý Dương, chẳng biết có phải do quá đau buồn hay không, mà cô không có cảm giác gì với giá lạnh. Còn Lý Dương thì cảm nhận rất rõ cơ thể mình như đang bị đóng băng, răng va vào nhau cầm cập. Nhưng ở trước mặt vợ, anh không mấy may biểu lộ ra ngoài.

Điền Ca nhìn anh trong giây lát, dường như cảm nhận được cái lạnh của chồng, cô nói trong nước mắt:

- Về nhà thôi, mau về nhà thôi, Ni Ni đang ở nhà một mình, đừng để con bé xảy ra chuyện gì.

Tiếng còi xe cảnh sát từ đằng xa vọng tới, Lý Dương choàng tay ôm vợ, lững thững đi về:

- Về thôi, đêm nay không ngủ nữa, về nhà anh sẽ ngoan ngoãn để em thẳng tay trừng phạt. Đừng đứng ở đây nữa, lát nữa cảnh sát đến là chúng mình lại tự chuốc thêm phiền phức không đáng có đấy.

Vừa mở mắt, Điền Ca đã kéo chăn ngồi dậy, hoang mang nhìn Lý Dương.

- Liệu có phải Tích Tích đang cố ý giấu giếm điều gì đó không?

Lý Dương ngáp dài, mớ màng vươn vai, anh hiểu nỗi lo lắng của vợ nên vội vàng an ủi:

- Dứt khoát là không. Tích Tích là người thế nào anh còn không hiểu ư. Hồi học đại học, cô ấy nổi tiếng là người nhân hậu, hào phóng, nếu không, đời nào Xuân Phong lại lấy cô ấy. Cô ấy còn là tín đồ Cơ Đốc giáo cơ đấy.

Điền Ca ậm ừ một tiếng, rồi chăm chăm nhìn Lý Dương.

- Thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

- Ruồi chết còn để lại xác huống hồ là số tiền lớn như thế, làm sao bốc hơi được. Kể cả bốc hơi thì vẫn còn chút dấu tích, không thể không tìm thấy chút bóng dáng nào. Tích Tích mà tìm ra tiền thì sẽ mang trả chúng mình ngay. Anh dám đảm bảo, cô ấy còn đưa cả tiền lãi nữa đấy.

- Cô ấy sẽ trả lại chúng mình thật ư?

- Con người Tích Tích trước khi làm việc gì, đều ngẩng đầu hỏi Chúa. Ít nhất chúng mình cũng phải tin tưởng vào sức mạnh tinh thần của Chúa chứ. Cô ấy không làm những chuyện trái lương tâm đâu, anh tin cô ấy, vì vậy, em cũng phải tin anh. Bà xã cứ yên tâm nhé.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nắng tháng Năm ở Thanh Đảo vẫn khá dịu nhẹ, trải dài lên mảnh vườn nhỏ của ngôi biệt thự màu xanh lá. Tích Tích mặc một bộ đồ ở nhà chất liệu cotton hoa, rất thoải mái mà lại đẹp. Cô đang xới đất, nhổ cỏ giữa các khóm hoa, ngoài ra, cô còn tưới tắm cho mấy giàn đậu, dầm ba cây ớt và một luống họ. Những mầm xanh mơn mớn đã lên ngọn rồi, phải bắc giàn cho đậu trước thôi.

Cuối tuần Tích Tích không ra ngoài, cô chỉ loanh quanh trồng trọt trong sân vườn, vừa làm vừa nóng ruột không yên.

Một giọt nước rơi xuống, nhanh chóng thấm xuống đất, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Chỉ có làm việc luôn chân luôn tay, cô mới tránh được tình trạng trầm cảm và suy sụp.

Ba chữ “Chu Lệ Sảnh” giống như một đám mây đen kịt luẩn quẩn trong đầu Tích Tích, làm cô không lúc nào được thư thái.

Sự việc đã quá rõ ràng rồi.

Ngụy Xuân Phong là bạn của Lý Dương, Chu Lệ Sảnh là bạn của Điền Ca. Trong một lần Xuân Phong nằm viện, anh ta đã tình cờ gặp Chu Lệ Sảnh và sau đó hai người họ nảy sinh tình cảm.

Chuyện đầu đuôi chỉ có thế. Rất đơn giản.

Ba năm. Mỗi quan hệ lén lút này đã tồn tại ba năm. Nếu không nhạy bén thì cũng khó nhận ra, nhưng giờ nghĩ kĩ cũng không phải là không để lại dấu vết gì.

Mấy ngày trước, khi điều tra ra tên “Chu Lệ Sảnh” từ cô bạn làm ở công ty viễn thông, đầu Tích Tích như có dòng điện chạy qua, mọi kí ức được chấp nối lại và bóng dáng của một nữ y tá hiện ra.

Đó là một cô y tá xinh đẹp, quyến rũ mà Tích Tích đã gặp ba năm về trước. Hồi đó, Xuân Phong phải vào viện để phẫu thuật sỏi thận, Điền Ca nhận sự ủy thác của Lý Dương nên hết lòng quan tâm. Cô ấy không chỉ liên hệ với một bác sĩ nổi tiếng của khoa thận mà sau phẫu thuật còn nhờ y tá trưởng Chu Lệ Sảnh đến chăm sóc cho Xuân Phong. Khi chồng nằm viện, Hạo Hạo mới được vài tháng tuổi, Tích Tích đang trong thời gian cho con bú nên không thể đến bệnh viện thường xuyên, thế nên hằng ngày, nhân lúc con trai ngủ say, cô giao thẳng bé cho bảo mẫu rồi chạy ù vào bệnh viện mang cho chồng bát canh cô tự nấu. Còn tất cả mọi việc đều trông cậy vào cô y tá cẩn thận, tận tâm, người được mệnh danh là “người bạn thân thiết của bệnh nhân”. Trong hơn mười ngày, ngày nào Tích Tích cũng vào viện thăm chồng, mỗi lần cô ở lại không lâu nhưng cũng nói chuyện được dăm câu với chồng. Cô nhớ, có mấy lần anh vô tình nhắc đến hai từ: “Tiểu Sảnh”.

- Tiểu Sảnh vừa cập nhiệt độ cho anh rồi.

- Tiểu Sảnh dặn anh chưa ăn được dưa hấu.

- Kỹ thuật tiêm tĩnh mạch của Tiểu Sảnh đúng là đệ nhất thiên hạ, mũi kim dài như thế mà đâm vào tĩnh mạch cứ êm ru...

Nhưng lúc ấy Tích Tích chỉ nghĩ đó là công việc bình thường mà một y tá phải làm thôi, cho nên cô không quan tâm cô ta tên gì và cũng chẳng

buồn để ý đến người phụ nữ này, mặc dù cô ta khá xinh đẹp, nhưng xinh đẹp thì đã sao?

Tích Tích không như những người đàn bà khác, thấy chồng mình nói chuyện thân mật với người phụ nữ lạ mặt là ghen tuông lồng lộn, nghi ngờ lung tung. Điều này không chỉ do cô quá tự tin về nhan sắc mình, tin tưởng tuyệt đối vào tình cảm bền chặt của hai vợ chồng, mà còn vì cô hoàn toàn tin tưởng vào khả năng miễn dịch của chồng mình đối với những cô gái đẹp nên không mấy may nghi ngờ.

Cô hiểu chồng mình, đặc biệt là kiểu đàn ông như anh. Cô đã ở bên anh từ những năm tháng khó khăn cho đến khi leo lên đỉnh cao, trở thành doanh nhân thành đạt và có chỗ đứng nhất định trong xã hội, đi đến đâu cũng được tiếp đón long trọng như khách VIP, nên anh cũng thu hút không ít ánh mắt của các thiếu nữ. Nhưng cô biết trước sau anh vẫn là người tình tảo, lí trí, nhất là đối với những người phụ nữ chủ động quyến rũ anh. Có một câu mà thường ngày anh vẫn hay nói, đó là: “Trên đời này, chẳng có người phụ nữ nào bằng vợ mình cả. Dù là ai đi chăng nữa thì bất cứ lúc nào cũng có thể vì lợi ích cá nhân mà phản bội anh, bán đứng anh, thậm chí đâm dao sau lưng anh. Chỉ có vợ là không như vậy, Tích Tích của anh sẽ không bao giờ như thế.”

Vì vậy từ trước đến nay, Tích Tích chưa từng coi người phụ nữ nào là đối thủ của mình, và đó chính là lí do khiến cô không để tâm đến cô y tá xinh đẹp bên chồng mình. Thậm chí, sau khi Xuân Phong ra viện một thời gian, bạn thân của cô đã vô tình bắt gặp Xuân Phong đi ăn tối cùng một phụ nữ xinh đẹp tại nhà hàng hải sản cao cấp, người bạn đó còn chụp lại ảnh rồi gửi cho cô. Khi Tích Tích nhận ra người trong ảnh là cô y tá Chu Lệ Sánh, cô đã đem tấm ảnh đi hỏi Xuân Phong, anh liền cười và nói rằng: “Chẳng qua chỉ là mời Tiểu Sánh ăn một bữa cơm để cảm ơn thôi, em đừng quá nhạy cảm, giữa anh và cô ta không có chuyện gì đâu.” Anh thề thốt cam

đoan làm cô áy náy, tự thấy mình hẹp hòi, nghi ngờ vớ vẩn. Thế rồi cô hồ đồ để mọi việc trôi vào quên lãng.

Thế nhưng sự thật đã chứng minh, sự khoan dung độ lượng của Tích Tích đã bị Xuân Phong xem là nhu nhược yếu đuối, anh càng có cớ để không chung thủy với cô.

2

Tích Tích đỗ ô tô ở bãi đậu xe của bệnh viện rồi đi thẳng vào tòa nhà khám bệnh.

Đại sảnh rất rộng, bệnh nhân ra vào tấp nập chẳng khác nào họp chợ. Tích Tích cố len đến quầy lễ tân để hỏi thăm rồi đi thang máy lên phòng y tá ở tầng ba.

Lệ Sảnh chậm rãi đi đến góc cuối hành lang, nơi yên tĩnh duy nhất có thể tìm được ở tầng này.

Tại đây, cô sửng sốt khi nhìn thấy Trần Tích Tích.

Tích Tích đứng tựa cửa sổ, chiếc váy bó sát tôn đường cong cơ thể và rất hợp với khuôn mặt đoan trang làm cô trẻ hơn nhiều so với tuổi ba mươi của mình.

Chị ta thực sự rất đẹp. Lệ Sảnh thầm ghen tị và không khỏi ngỡ ngàng khi Tích Tích tìm đến đây.

Vừa nghe lễ tân gọi điện thông báo có người tìm mình, Lệ Sảnh thực không ngờ lại là chị ta, đột ngột đến nỗi không kịp phòng bị.

Nhưng Chu Lệ Sảnh vẫn là Chu Lệ Sảnh, gương mặt cô không hề để lộ một chút hoang mang nào.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí như ngưng đọng lại.

Tích Tích cũng đánh giá cao Lệ Sánh.

Người phụ nữ trước mặt cô không đẹp đến mức chim sa cá lặn, nhưng cũng rất duyên dáng, quyến rũ. Đúng vậy, có lẽ từ “quyến rũ” hoàn toàn thích hợp để miêu tả người phụ nữ này. Da trắng như tuyết, môi đỏ như son, lông mày lá liễu, đặc biệt là đôi mắt hơi xếch, nom như mỹ nhân trong tranh. Lúc Lệ Sánh nhìn cô, dù không mỉm cười, nhưng cả người vẫn toát lên một sức hút khó mà cưỡng lại được.

Trong ký ức của Tích Tích, ba năm về trước, Lệ Sánh hình như không có khí chất như thế. Xem ra thời gian chỉ càng làm cho sắc đẹp của cô ta thêm mặn mà. Và lại, cô ta đang làm y tá trưởng, ánh mắt và thần thái hiển nhiên cũng khác với những cô y tá bình thường khác.

Nếu lúc Lệ Sánh nhìn Tích Tích với ánh mắt vẻ vô tội hoặc lạ lẫm, thì có lẽ trong tích tắc Tích Tích sẽ ngỡ là mình tìm nhầm người. Và bí mật giấu trong chiếc điện thoại di động chỉ là một cơn ác mộng.

Song Lệ Sánh không mấy may tỏ ra xa lạ với Tích Tích, mà dường như còn hiểu rất rõ đối phương, vượt xa những gì Tích Tích hiểu về cô.

- Chị tìm tôi? - Lệ Sánh lịch sự hỏi. Ánh mắt cô thoáng sửng sốt, nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

- Cô biết tôi là ai chứ?

- Chị là người nhà bệnh nhân thì phải?

- Trí nhớ cô quả không tồi. - Ánh mắt của Tích Tích nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt Lệ Sánh rồi dừng lại ở đôi mắt. - Chúng ta không vòng vo nữa, cô biết Ngụy Xuân Phong chứ?

- Vâng, chúng tôi là bạn bè. - Lệ Sánh không phủ nhận có quen biết
Nguyễn Xuân Phong, nhưng cũng không thừa nhận là thân thiết.

- Bạn bè như thế nào? - Tích Tích cố tỏ ra bình thản để thăm dò ý tứ
đối phương, nhưng giọng nói của Lệ Sánh cũng không biểu lộ bất cứ tâm tư
gì.

- Bạn bè bình thường.

- Chuyện của anh ấy, cô biết rồi chứ?

-

- Đến ngày thứ ba sau khi anh ấy xảy ra chuyện, cô đã đổi số di động.

- Tôi không hiểu ý của chị.

- Trực giác mách bảo tôi rằng cô không phải là người có IQ thấp, sao
còn giả bộ ngây ngô để tự lừa dối bản thân?

- Rốt cuộc thì chị có chuyện gì?

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Tôi thấy giữa chúng ta chẳng có chuyện gì để nói, tôi không quen
chị.

- Chúng ta nói chuyện về Nguyễn Xuân Phong. Tôi không tin là cô
không quan tâm đến chủ đề này.

- Nói chuyện về anh ta với tôi làm gì? Tôi và anh ta chẳng có quan hệ
gì cả. - Lệ Sánh nhú mày.

- Cô đã làm chuyện gì thì bản thân cô biết rõ nhất, trốn tránh không
phải là cách để giải quyết vấn đề.

- Tôi đã làm gì? Tôi trốn tránh cái gì? Có gì mà phải giải quyết? - Lệ Sảnh nổi xung, mặc dù giọng nói đã được kiềm chế, nhưng ánh mắt thì vẫn sắc như dao, - Thật chẳng ra sao cả! Xin lỗi! Tôi rất bận, không có thời gian nói chuyện phiếm đâu.

- Chẳng ra sao cả? Vô duyên vô cớ tôi tìm cô làm gì? Cô thấy tôi giống bệnh nhân tâm thần mới trốn viện ra ư?

- Tôi và chị không có chuyện gì để nói cả. Chuyện của chồng chị thì chị tự đi tìm anh ta mà nói. Ngay cả chuyện của chồng mình cũng không rõ thì có tư cách gì mà đi hỏi người khác? Không sợ người ta cười cho à? - Lệ Sảnh lãnh đạm thốt từng lời, rồi quay người rời đi. - Tôi thực sự rất bận, không có thời gian tiếp chị.

Sống đến từng này tuổi, đây là lần đầu tiên Tích Tích bị sỉ nhục. Cô cũng chưa bao giờ tức giận như lúc này, ấy thế mà vẫn phải cắn răng chịu nhin để kiềm chế nỗi đau chất chứa trong lòng cùng sự phẫn uất đang cuộn cuộn dâng lên.

Cô lạnh lùng nhìn Lệ Sảnh, nén giận, gằn từng chữ một:

- 1380895xxxx là số điện thoại trước đây của cô, không sai chứ? Phòng xxx, tầng 2, tiểu khu Phúc Linh là nơi cô từng ở, cũng không sai chứ? Ở đây có nhiều người qua lại e sẽ làm cô khó xử, tám giờ tối mai, tôi đợi cô ở quán trà Kim Trà Hoa.

Ánh mắt của Tích Tích quét qua gương mặt trắng bệch của Lệ Sảnh một lần nữa rồi cô quay người bỏ đi.

3

Khi Lệ Sảnh bước vào quán trà Kim Trà Hoa thì Tích Tích đã hãm xong một ấm trà Ô Long và đang nhấp từng ngụm nhỏ.

Từ cuộc đối đầu hôm qua tới nay, Tích Tích luôn kiềm chế bản thân, dùng lý trí lạnh lùng để ngăn ngọn lửa đang cháy hừng hực trong lòng.

Lệ Sảnh ngồi xuống, theo ý của Tích Tích, người phục vụ pha cho cô một ấm trà khác, rót vào chén, rồi lui xuống.

Không biết có phải là ông trời cố tình trêu người hay không mà để hai người phụ nữ đẹp cùng ngồi lại với nhau vì một người đàn ông.

Tích Tích có vẻ đẹp đoan trang. Bất cứ đường nét nào trên khuôn mặt cô cũng toát lên vẻ thần thái quý phái, trang nhã.

Còn Lệ Sảnh đẹp theo kiểu quyến rũ: Từng ánh mắt, nụ cười, cử chỉ, đều mang vẻ yêu kiều, lôi cuốn đến mê mẩn.

Nếu như hai người cùng mặc sườn xám thì dầu không cố diễn thì ai cũng nhìn ra một người là bà cả, còn người kia là bà hai.

- Hôm qua để chị phải đích thân đến bệnh viện hẹn gặp, nếu hôm nay tôi không đến thì thật thất lễ. - Lệ Sảnh tô son màu nhạt, ngắm nhìn chén trà nhỏ ở trước mặt mà không động đến một ngón. - Nhưng tối nay tôi bận lắm, chỉ rảnh có mười phút thôi.

- Tôi cũng không phải người rảnh rỗi, vì muốn giải quyết một việc nên mới hẹn cô ra đây. - Tích Tích nâng chén thưởng thức hương trà đang tỏa ra nồng nàn. - Tôi cho cô hay, chuyện này không phải xuất phát từ ý muốn chủ quan của tôi, mà là người khác gieo cho tôi.

- Có chuyện gì? Nhất định phải kéo tôi vào sao?

- Không phải là nhất định mà là nhất thiết, không phải là kéo cô vào mà bản thân cô đã sớm can dự vào rồi.

- Là chuyện gì?

Tích Tích đi thẳng vào vấn đề:

- Những tin nhắn cô gửi cho Xuân Phong từ số điện thoại cũ ấy, tôi đều đọc hết rồi.

- Tôi không hiểu ý chị. - Lệ Sánh đáp lại không chút vấp vấp.

- Thực sự cô không hiểu?

- Đúng vậy, tôi không hiểu ý của chị? - Lệ Sánh vẫn ngoan cố khẳng định sự vô tội của mình. - Tôi thực không hiểu rốt cuộc chị muốn gì?

- Nếu muốn biết tôi muốn gì, thì trước tiên cô hãy ngẫm lại xem bản thân mình đã làm gì?

- Tôi chẳng làm gì hết.

- Tôi nhắc lại một lần nữa, những tin nhắn qua lại giữa cô và Xuân Phong, tôi đã biết hết rồi.

- Chuyện của Xuân Phong, chị nên hỏi anh ta và hỏi chính mình, chứ không phải đến tìm tôi.

Tích Tích nhìn trừng trừng vào gương mặt mê hoặc và giọng nói vô cảm của Lệ Sánh, rồi bất giác nghĩ đến những tin nhắn đưa tình, uất hận đến mức chỉ muốn cào rách mặt con hồ ly tinh trước mặt. Từ trước đến nay Tích Tích chưa từng có ý nghĩ này, nhưng giờ cô đã hiểu thế nào là hận.

Cô từng ngán ngẫm, bức bối một ai đó, nhưng chưa bao giờ hận người ta, bởi từ nhỏ đến lớn, mọi thứ đến với cô đều rất thuận lợi, giản đơn. Nhưng trong khoảnh khắc này, cuối cùng cô cũng đã hiểu được cảm giác hận một ai đó đến cháy cả tim gan.

Nếu cô không giải phóng ngọn lửa trong lòng thì nhất định nó sẽ thiêu hủy chính con người cô.

Tích Tích cầm chén trà hất thẳng vào mặt Lệ Sảnh.

Lệ Sảnh bật dậy, vội vã lấy khăn giấy lau mặt. Cô ta trừng mắt tức giận:

- Chị bị điên à?

Được! Hôm nay tôi sẽ điên cho cô xem! Tích Tích mất hết lý trí, dang tay tát thẳng vào mặt Lệ Sảnh:

- Đồ vô liêm sỉ, với thái độ hỗn xược của cô thì hôm nay không thể nói chuyện gì được. Cô về nhà suy xét lại mình đi, hôm khác tôi sẽ đến tìm cô.

Bên ngoài sương giá mù mịt kèm theo làn mưa bụi giăng giăng khiến cả thành phố trở nên ảm đạm.

Người đàn bà sắt đá đó, dẫu dội nước sôi cũng nhất quyết không thừa nhận, lại còn mồm mép ghê gớm nữa chứ!

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Tích Tích giống như bầu trời tối nay. ảm đạm, mịt mờ.

Cô không ngờ mình có thể đánh người. Chưa bao giờ, lòng kiêu ngạo của cô bị tổn thương nghiêm trọng thế này, máu lạnh lẽ chảy trong tim, cô chỉ biết đưa tay ra giữ chặt nơi vết thương không nhìn thấy được. Đau, đau tới mức không thở nổi! Nước mắt đã rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp trong đêm tối.

Màn đêm quả là chiếc áo choàng lý tưởng để chôn chặt nỗi đau đớn trong lòng.

Sáng hôm sau, như thường lệ, khi mặt trời lên cao, Tích Tích đưa con đến trường mẫu giáo, cô tự ra lệnh cho bản thân quay về với thực tại.

Cuộc sống vẫn không có gì tốt đẹp hơn.

Nhưng Hạo Hạo cần cô, ông bà nội của thằng bé cũng cần cô, và còn rất nhiều việc quan trọng hơn Chu Lệ Sảnh.

“Mì hoàn toàn có thể dựa vào sự mạch bảo của trái tim để sống”, cô tự nói với mình.

4

Tích Tích đón bố mẹ chồng sang nhà mình ở.

Duyên cớ là vì một việc xảy ra ngoài ý muốn khi ông bố đòi đi tắm.

Ông cụ là người ưa sạch sẽ, vừa ra viện chưa được bao lâu đã đòi tắm rửa như thường lệ. Tuy nhiên do ông chưa thể vào phòng tắm một mình nên bà vợ đành phải lui hui giúp ông tắm rửa.

Tối hôm ấy, khi ông tắm xong, bà quay người với lấy khăn tắm để lau cho ông thì bỗng trượt chân ngã sõng soài xuống nền nhà ướt sũng.

Lúc đó đã là chín mười giờ đêm. Tích Tích vừa nhận được tin, liền vội vàng lái xe sang đưa mẹ chồng vào bệnh viện. Vết thương cũ của bà còn chưa khỏi hẳn, giờ lại bồi thêm một cú ngã nữa khiến căng chân sưng to như đùi lợn, đau đến thắt ruột thắt gan. Bác sĩ phải bó nẹp sắt cố định xương, rồi dặn bà trong vòng nửa tháng, tuyệt đối không được đi lại.

Bà bây giờ phải ngồi im như tượng, không được động tay động chân vào bất cứ việc gì; trong khi xưa nay ông đã quen được bà chăm sóc chu đáo, sống đến quá nửa đời người mà vào bếp không được mấy lần. Cầm kỳ thi họa ông đều biết, âm luật thơ ca am hiểu tường tận, ấy thế mà cứ đụng tới chuyện bếp núc thì lại hỏng. Để ông nấu cơm, dầu cố lắm thì cũng nấu chín được thức ăn, nhưng còn nêm nếm, gia giảm cho món ăn thì ông chịu. Tuy rất thương vợ và sẵn lòng chăm sóc bà, nhưng ngay đến cái bát ông

còn rửa không sạch nữa là, thế nên chỉ riêng chuyện cơm ăn ba bữa cũng đủ làm hai ông bà phiền não.

- Hay mình thuê người giúp việc theo giờ nhé. - Bố chồng nhẹ nhàng đề nghị.

- Ông có nhiều tiền thế à? - Bà mẹ cúi kinh gạt đi.

Tích Tích cũng thấy giải pháp đó không ổn thỏa lắm, cô liền lên tiếng:

- Bên nhà con đã có sẵn người giúp việc rồi, hay là bố mẹ qua đó ở một thời gian, khi nào khỏe hẳn thì dọn về cũng được.

Mẹ chồng nhanh nhẩu hòa theo.

- Tôi nghĩ cũng chẳng còn cách nào tốt hơn đâu.

Lần này ông bố chồng đành thuận theo sự sắp xếp của Tích Tích. Nhưng ông vẫn thủ thủ tâm sự với bà vợ:

- Con bé còn trẻ như thế, nếu gặp được người thích hợp thì cũng nên đi bước nữa. Bây giờ chúng ta đến sống ở đó, chẳng phải là thêm phiền phức cho nó sao?

- Tôi không cấm nó đi bước nữa, nhưng cũng không thể nhanh như thế được. Cho dù không thủ tiết dăm ba năm năm thì cũng phải đợi mãn tang chồng nó đã chứ? Chuyển qua bên đó rồi, tôi sẽ mời mấy bà bạn đến chơi, hãnh diện phải biết, ông nhỉ!

- Bà nói gì cơ? Chúng ta chỉ tạm ở đó thôi mà. Bà định ở cả đời chắc?

- Tôi cứ ở đó cả đời thì có gì là sai chứ. Đừng nói một nửa cái nhà đó là của con trai tôi, còn công ty nữa, nếu tôi bảo nó trả phần tài sản thuộc về chúng ta thì cũng đủ để mua lại ngôi nhà đó đấy.

Ông chồng trừng mắt nhìn bà vợ:

- Vốn làm ăn của Xuân Phong đều là từ túi tiền của bố vợ nó mà ra, văn phòng công ty cũng là sở hữu riêng của Tích Tích. Công ty đó từ trong ra ngoài, có chỗ nào là của nhà bà không hả?

- Sự nghiệp của công ty đó là do con trai tôi gây dựng nên, phạm những thứ đứng tên nó thì đều có phần của chúng ta, đây là quy định của luật thừa kế, ông đừng tưởng tôi không hiểu biết.

- Bà mà cũng đòi hiểu biết ư? Lần trước tôi đã cảnh cáo bà, Tích Tích đã đối xử quá tốt với chúng ta rồi, bà đừng có mà làm loạn lên để đến lúc chẳng tranh giành được gì, ngược lại còn thành trò hề cho thiên hạ, để cả đời Tích Tích xem thường chúng ta.

- Sao ông cứ bênh vực người ngoài thế? Chẳng phải tôi đang lo nghĩ cho chúng ta ư? Chỉ có tôi là kẻ xấu thôi, còn ông thì hay rồi, lúc nào cũng giả bộ làm người tốt. - Bà liếc ông một cái thăm dò. - Yên tâm đi, nếu ông muốn làm người tốt thì cũng chẳng sao. Nói thế nào thì tất cả tài sản cũng sẽ thuộc về cháu mình, chạy đi đâu được.

- Bà nghĩ được thế thì tôi cũng yên tâm rồi.

Phòng ngủ của Tích Tích và con trai đều ở tầng hai, còn mấy phòng dưới tầng một đều không dùng đến. Vì phòng khách quay về hướng bắc, ít ánh sáng mặt trời nên không thích hợp để người già sinh hoạt; trong khi phòng tập thể dục lại nằm ở hướng nam. Hồi Xuân Phong còn sống, anh rất thích vào đó uống trà nghe nhạc, giờ chẳng ai vào đó nữa, Tích Tích thấy cũng không cần phải giữ lại, nên sửa sang làm phòng ngủ cho bố mẹ chồng.

Ngày thứ ba từ khi hai ông bà dọn sang nhà Tích Tích, nhân lúc ông chồng đi tản bộ ở khuôn viên, bà mẹ gọi con dâu vào phòng, vòng vo hỏi thăm tình hình chuyển nhượng công ty.

Mẹ chồng vừa mở miệng, Tích Tích đã hiểu những toan tính trong lòng bà. Song cô không nói gì nhiều, lắng nghe mẹ chồng hỏi. Những câu có thể trả lời thì cô nói đúng sự thực, còn những câu không tiện trả lời thì cô viện cớ trả lời qua loa lấy lệ. Sau cùng, cô bày tỏ thái độ rõ ràng với mẹ chồng:

- Mẹ yên tâm, con sẽ xử lý ổn thỏa. Khi nào mọi việc xong xuôi, con sẽ kể tường tận với mẹ.

- Tất nhiên mẹ rất yên tâm về con. Nhưng điều mẹ lo lắng là con lại giao phó tất tần tật mọi việc cho cái cậu Trương Duệ ấy, liệu cậu ta có tin tưởng được không? Mẹ thấy cậu ta chẳng phải người thật thà, liệu cậu ta có cài tay chân vào công ty không?

- Mẹ à, không thật thà thì không thể làm thanh tra kế toán được đâu. - Tích Tích nhẫn nại giải thích. - Để giải quyết những công việc hiện nay của công ty thì không ai thích hợp hơn Trương Duệ. Vả lại, con và Xuân Phong quen cậu ấy đã lâu rồi, con tin cậu ấy đủ thành thực để làm việc cho chúng ta.

- Bây giờ còn có người thật thà ư? - Đôi mắt vẫn đục của mẹ chồng chột ánh lên vẻ nghi ngờ lấp lửng.

- Con không dám chắc Trương Duệ có phải là người thật thà hay không, nhưng con tin cậu ấy đủ trung thực để làm việc cho chúng ta, đây là điều mà lúc còn sống, Xuân Phong từng nói với con. Chúng ta nên tin vào con mắt của Xuân Phong, anh ấy không nhìn nhầm người đâu.

- Vậy thì được, con cứ liệu mà làm, dù sao mẹ cũng không giúp được gì, nói nhiều lời nghi ngờ như thế, chung quy đều là vì muốn tốt cho con và cháu thôi.

- Vâng, con biết là mẹ muốn tốt cho con.

Hôm sau Tích Tích đến công ty. Sau khi cô ký hợp đồng, công ty đã chính thức đổi chủ. Ngoài phòng làm việc của Xuân Phong ra thì các phòng khác đều đã có chủ mới. Trước mắt, hai bên sẽ tiến hành bàn giao công việc, nhờ có Trương Duệ thu xếp ổn thỏa mà việc chuyển giao diễn ra êm đẹp, không bị đảo lộn nhiều.

Buổi chiều, Trương Duệ đến phòng làm việc thu dọn đồ đạc cá nhân. Có lẽ do đây là lần cuối cùng đến công ty, nên trong lòng anh dâng lên một cảm xúc khó tả, thậm chí còn có chút u buồn, luyến tiếc. Bản thân anh cũng thấy kỳ lạ, thân là nam nhi chí tại bốn phương, ở mãi một nơi suốt năm năm, đáng lẽ phải chán ngán từ lâu rồi ấy chứ, thế mà còn lưu luyến cái gì nữa đây?

Trương Duệ đi xuống dưới tòa nhà, thì chợt vô tình trông thấy chiếc Volvo S40 màu cam của Tích Tích. Anh cảm nhận thấy có mùi nước hoa quen thuộc của cô phảng phất đâu đây, trái tim anh bất giác đập mạnh, chắc chắn là cô có chuyện tới tìm anh.

Quả nhiên, Trương Duệ vừa đi tới thang máy thì chuông điện thoại vang lên.

- Trương Duệ, là tôi đây. - Giọng Tích Tích khẽ ngập ngừng giãy lắt. - Cậu đến công ty chưa? Tôi đang ở phòng làm việc, cậu bớt chút thời gian qua phòng tôi một lát nhé.

- Được, tôi tới ngay! - Trương Duệ trả lời.

Anh vừa đi vừa nghĩ bụng, mình đã bàn giao mọi việc xong xuôi rồi, không hiểu cô ấy còn tìm mình có chuyện gì nữa nhỉ?

Trương Duệ dừng lại trước cửa phòng Tích Tích, gõ nhẹ hồi lâu.

Dường như anh có thể cảm nhận được cô đang ngồi ngây một chỗ, nên không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh khẽ đẩy cửa bước vào, đúng là cô đang ngồi bất động trên chiếc sofa kê bên cửa sổ. Mặc dù Tích Tích đã kịp định thần, gượng cười chào nhưng anh vẫn cảm nhận được sự sâu muộn thấp thoáng trong đôi mắt đẹp của cô, và lờn vờn trong căn phòng sang trọng.

- Trương Duệ đây à, cậu ngồi đi!

Anh ngồi xuống bên trái cô.

- Không ngờ Tích Tích lại tới đây. - Anh phá lệ không gọi cô là “chị”,
- Có chuyện gì thế?

- Tôi còn một chuyện muốn làm phiền cậu. - Tích Tích đẩy chiếc thẻ ngân hàng đến trước mặt Trương Duệ, - Vài ngày tới cậu sắp xếp thời gian hẹn hai vị luật sư đến nhà tôi một chuyến để gặp bố mẹ Xuân Phong, cậu chuyển phần tiền thuộc về hai ông bà vào chiếc thẻ này, rồi giao cho họ. Cứ chiếu theo quy định của luật thừa kế mà làm, một đồng cũng không được thiếu. Cậu nhớ chuẩn bị đầy đủ những giấy tờ liên quan, để luật sư giải thích rõ ràng từng điều cho họ nghe.

Trương Duệ là người thông minh. Nói chuyện với người như anh, tốt nhất là nên thẳng thắn, ngắn gọn và rõ ràng, không cần nhiều lời.

Trương Duệ cầm thẻ nhét vào túi áo.

- Tôi hiểu rồi, chị cứ yên tâm.

- Ủ! - Cô gật đầu, tựa hồ còn điều gì muốn nói.

Anh im lặng nhấp một ngụm trà.

- Trương Duệ, sau này cậu tính đi đâu? Đã quyết định chưa?

- Có hai người bạn mời tôi về giúp đỡ, nhưng tôi chưa trả lời.

- Trong lĩnh vực nào?

- Một người làm về đất, còn một người mở công ty chứng khoán.

- Cậu nghĩ thế nào?

- Tôi đã làm việc liên tục trong năm năm nay, nên trước mắt tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian, điều chỉnh bản thân một chút, rồi mới tính tiếp.

- Cũng phải. Cậu muốn đi du lịch à?

- Tôi chưa có dự định đấy. Một mình đi du lịch thì thà không đi còn hơn, chờ sau này có cơ hội tìm được một người cùng đi với mình, như vậy chẳng phải là trong cảnh có tình, tình cảnh hài hòa ư? Ha ha, đấy là tôi mới nghĩ thế thôi.

- Mong cậu sớm có ngày tình cảnh hài hòa.

- Cảm ơn chị.

- Tôi có chuyện riêng muốn nhờ cậu giúp, dĩ nhiên là không cưỡng ép, nếu cậu không bằng lòng thì cứ coi như tôi chưa nói gì.

- Chị nói gì lạ vậy? Chỉ cần trong khả năng thì chẳng có lý gì tôi lại không bằng lòng. Chị nói thử xem. - Anh mỉm cười với cô.

Cô cũng muốn cười, nhưng thực sự không thể cười nổi.

- Giúp tôi điều tra một người. - Cô nói.

- Chu Lệ Sánh? - Anh buột miệng thốt.

- Cậu làm được không?

- Làm được, nhưng mà... - Anh ngừng lại một chút rồi nhìn sâu vào mắt cô - Hà tất phải tự làm khổ mình? Có câu này lẽ ra tôi không nên nói,

nhưng tôi cảm thấy vẫn phải nói. Chị hãy buông tay khỏi chuyện này đi, đừng lấy sai lầm của người khác hành hạ chính mình.

- Cậu đã nhận lời rồi thì đừng nói thêm điều gì nữa. Tôi cần thông tin về gia đình, chỗ ở, công việc, tình trạng hôn nhân, chồng cô ta, càng chi tiết càng tốt. Ngoài ra, còn có một số điện thoại di động, cậu nghĩ cách phá mã số PIN[1]cho tôi. - Tích Tích lấy bút, viết số điện thoại lên một tờ giấy rồi đưa cho anh. - Trước mắt cứ vậy đã, tôi chờ tin của cậu.

[1] Mã số PIN (Personal Identification Number), là mã số định danh cá nhân, nhằm xác nhận thông tin người dùng để mở thẻ SIM trong điện thoại di động.

Trương Duệ đứng dậy rồi đi, vừa ra đến cửa, Tích Tích bỗng gọi anh lại:

- Trương Duệ!

Trương Duệ quay đầu lại.

- Tôi không muốn có người thứ ba biết chuyện này. - Tích Tích nói bằng giọng nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn.

- Đương nhiên, tôi cũng nghĩ như vậy. - Anh xác nhận với cô và mỉm cười.

5

Sau bữa tối, Tích Tích ngồi hầu chuyện bố mẹ chồng cho đến lúc tivi bắt đầu chiếu bộ phim truyền hình yêu thích của hai ông bà thì cô đưa Hạo Hạo lên tầng trên. Hai mẹ con tắm tã, thay quần áo, rồi cô kể chuyện cho con trai nghe, sau khi thằng bé đi vào giấc ngủ, cô mới được thanh thoi tới thư phòng mở máy tính.

Cô đọc tin tức, chơi Nông trại vui vẻ một lúc rồi vào blog, lượng khách ghé thăm ít tới mức đáng thương, vì từ lúc mở blog đến nay, rất ít khi cô viết về bản thân mà chỉ chia sẻ những entry thú vị của người khác. Đây hoàn toàn là một nơi hẻo lánh, một góc riêng lặng lẽ trong thế giới internet rộng lớn. Chẳng sao cả, cô thích kiểu yên tĩnh như vậy, cô lựa chọn nghề kế toán tức là đã chấp nhận sống một cuộc đời yên tĩnh rồi. Tự nhiên cô muốn viết điều gì đó, nhưng gõ được vài trăm chữ thì lại xóa đi, bởi cô nghĩ, dù sao blog cũng không phải là nhật ký riêng tư của mình, bất cứ lúc nào người khác cũng có thể vào đọc, mở blog chủ yếu là để ghé thăm blog của mọi người, thì thoảng để lại những comment đầy cảm xúc để người ta biết mình là người có tên có tuổi, chứ không phải con ma nặc danh nhút nhát. Cô lướt qua entry của mấy người bạn thân rồi tắt máy tính, về phòng ngủ nằm đọc sách. Sách luôn là người bạn trung thành của cô, thế mà giờ cũng không có chữ nào lọt vào đầu.

Tích Tích đang ngồi gần người thì điện thoại trên tủ chọt reo.

Mẹ đẻ cô gọi tới.

Mỗi ngày cô đều nói chuyện điện thoại với mẹ mình ít nhất một lần, đây là thói quen mà mẹ cô bắt con gái phải duy trì từ ngày cô được gả vào nhà họ Nguyễn. Mười năm nay, hôm nào không nhận được điện thoại của con gái, bà sẽ tự khắc gọi tới, nói đủ thứ chuyện trời ơi đất hỡi. Bà làm thế không chỉ vì quan tâm đến con gái mà còn bởi bà quá nhàn rồi, lại sẵn tiền. Bà không thích nói chuyện miễn phí qua internet vì chất lượng cuộc gọi không tốt, nên cứ nhất định dùng điện thoại cố định. Cứ như vậy, nói chuyện với mẹ đã trở thành thói quen hằng ngày của Tích Tích. Thực ra, trước khi đưa con đi tắm, Tích Tích đã chủ động gọi điện hỏi thăm mẹ, nhưng bà không nghe máy. Ai dè đêm hôm khuya khoắt rồi mà mẹ cô vẫn còn gọi điện tới.

- Mẹ vẫn chưa ngủ à?

- Còn sớm mà, sao mẹ ngủ được chứ?

- Nhà mình có chuyện gì ạ? - Tích Tích hỏi.

- Nhà mình không sao cả, nhưng mẹ cảm thấy bên nhà con có chuyện, nên phải gọi điện hỏi.

- Mẹ hỏi gì?

- Chỗ con có đàn ông hả?

Tích Tích kinh ngạc:

- Không có mà!

- Không có? Thế sao ban nãy nói chuyện, mẹ nghe có tiếng đàn ông? - Mẹ cô để ý từng chi tiết nhỏ.

Đúng là lúc Tích Tích nói chuyện điện thoại với mẹ thì có tiếng bố chồng ho ở tầng dưới, cô còn không để ý đến, vậy mà bà mẹ ở xa ngàn dặm lại nghe rõ mồn một.

Cô vội vàng giải thích:

- À, đấy là tiếng ông nội Hạo Hạo.

- Muộn thế rồi, ông già ấy còn ở đó làm gì?

- À, là thế này, con quên không nói với mẹ, bố mẹ chồng con qua đây ở rồi.

- Cái gì? Hai người đó ở nhà con? Sao họ lại ở chỗ con? - Mẹ cô sửng sốt, Tích Tích tựa hồ cũng tưởng tượng ra vẻ mặt kinh ngạc của mẹ mình.

- Mẹ, sao mẹ lại nói thế? Bố mẹ chồng sang chỗ con ở vài ngày thì đã làm sao? Dù gì cũng không phải hai ông bà chủ động sang ở mà là con mời.

- Con mời? Sao con không mời mẹ chứ? Họ tới ở rồi thì mẹ làm thế nào? Năm nay mẹ chưa đến thăm con mà.

- Lúc nào mẹ đến cũng được, vẫn có chỗ cho mẹ mà.

- Không phải mẹ nói con... Ôi! Bà trẻ của tôi ời, con ấm đầu rồi à?

- Mẹ lại làm sao nữa thế? Con đã nói là bố mẹ chồng chỉ sang ở một thời gian thôi mà. Sao lại là ấm đầu? - Tích Tích muốn cúp máy. - Mẹ, con buồn ngủ rồi, ngày mai hãy nói được không?

- Có phải con chê mẹ phiền phức đúng không?

- Đâu có, con thực sự buồn ngủ lắm rồi, con đi ngủ đây mẹ ạ.

- Được rồi, con ngủ đi, mai nói chuyện tiếp. - Mẹ cô cúp máy trước.

Tích Tích thở phào, cuộn mình trong chiếc chăn mềm mại.

Sáng hôm sau, Tích Tích đang lái xe tới cơ quan thì chuông điện thoại di động lại vang lên.

- Con đang ở đâu đấy? - Là giọng của mẹ cô.

- Con đang đi trên đường, có chuyện gì không mẹ?

- Con đang lái xe à?

- Vâng.

- Vậy con cứ tập trung lái xe đi, lát nữa mẹ gọi lại. - Nói xong mẹ cô cúp máy.

Một lúc sau, Tích Tích vừa mới ngồi vào bàn làm việc thì mẹ cô lại gọi điện. Tích Tích thở dài, ấn nút nghe, rồi hạ giọng hỏi mẹ có chuyện gì. Mẹ cô vừa mở miệng đã đi ngay vào vấn đề chính:

- Tích Tích, con đón bố mẹ chồng đến nhà con ở, con có biết như vậy nghĩa là gì không?

Tích Tích liếc nhìn đồng nghiệp xung quanh, rồi lấy tay che ống nghe, vội vàng ra khỏi văn phòng, đi về hướng nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

- Mẹ, con vừa đến cơ quan, đang bận lắm, chuyện này để về nhà nói được không?

- Con ở cơ quan thì càng tốt, về nhà lại không tiện nói. Con có biết chuyện này sẽ mang lại phiền toái gì không? Con đã nghĩ đến chưa? Mời thần đến thì dễ, nhưng tiễn thần đi thì khó lắm đấy.

- Mẹ, không phức tạp như mẹ nghĩ đâu, bố mẹ chồng con hiện đang đau ốm, không thể tự lo liệu cuộc sống, con có thể làm ngơ sao? Nếu con cứ bỏ mặc họ, mẹ không sợ người ta cười mẹ không biết dạy con ư?

- Con bé này, con đang nói chuyện với ai hả? Làm mẹ tức chết đi được, lại cứng đầu, bướng bỉnh đấy. Mẹ đánh cho con một trận bây giờ!

- Mẹ!!!

- Mẹ hỏi con, trong mắt con, mẹ thành bà già rồi phải không? - Mẹ cô giận dữ hỏi.

- Làm gì có! Mẹ còn trẻ lắm, mới chỉ trung niên thôi.

Tích Tích không hiểu sao mẹ cô lại nhảy sang chủ đề này, nhưng cô biết, mẹ cô ghét nhất là bị người khác nói mình già. Tuy đã gần sáu mươi, cơ thể cũng dần dần lão hóa, nhưng nếu ai nói bà già, bà không nhảy dựng lên mới là lạ.

- Thế bố mẹ chồng con cũng sần sần tuổi mẹ, sao đã già rồi? Sao lại không thể tự chăm sóc bản thân được chứ? Chẳng phải chỉ mới ngã thôi

sao? Tìm người giúp việc là được rồi, mắc mớ gì phải làm khổ con dâu? Chắc chắn là bà già đó nghĩ ra độc chiêu này đây mà. Hứ, khá khen cho bà ta! Con chẳng qua cũng chỉ là con dâu thôi mà? Vả lại, Xuân Phong không còn nữa, bà ta có tư cách gì mà làm như thế? Mẹ nói cho con biết, con không làm thế cũng chẳng có ai nói gì con đâu, biết chưa hả?

- Mẹ, đừng để Ngọc Nhi nghe thấy những lời này đấy nhé. - Ngọc Nhi là bạn gái mà Trần Quân, em trai Tích Tích đã yêu hai năm nay.

- Nghe được mẹ cũng không sợ, mẹ đã nói rõ với chúng nó rồi, bố mẹ có thể lo cho chúng nó cả đời, nhưng chưa bao giờ trông mong có ngày chúng nó chăm sóc lại bố mẹ. Hơn nữa, dù sau này bố mẹ già, cũng nhất định không gây phiền phức cho con cái, nếu không đi nổi nữa thì càng không làm liên lụy tới các con.

- Bố mẹ có tiền, hiếu tử hiếu tôn lại nhiều, còn bố mẹ chồng con chỉ là công chức về hưu, thân cô thế cô, bây giờ người có thể chăm sóc họ cũng chỉ còn mình con, nếu con bỏ mặc thì họ phải làm sao?

- Thì vào viện dưỡng lão hoặc tìm người giúp việc. Nếu không cho bà ta tiền cũng được, miễn là đừng để bà ta ở đây hành hạ con. Một mình con nuôi Hạo Hạo cũng có dễ dàng gì đâu, giờ lại đeo bòng thêm hai người đó nữa?

- Mẹ đừng nói như thế, người giúp việc không đáng tin cậy đâu.

- Vậy con thì đáng tin cậy à? Con thì dễ bắt nạt à?

- Con người bà nội Hạo Hạo thì hơi căn ke nhưng ông nội nó là người tốt. Từ ngày con được gả vào nhà họ Ngụy, ông luôn coi con như con gái. - Tích Tích thở dài nói tiếp, - Mẹ, đừng nói chuyện này nữa được không? Sếp đang tìm gọi con, con phải đi xem thế nào.

Tích Tích viện cớ cúp máy.

Không đến mười phút sau, mẹ cô lại gọi tới:

- Tích Tích, sắp con có nói gì con không?

- Được rồi mà mẹ, người ta nói con làm gì? - Tích Tích cảm thấy khó hiểu.

Cô luôn thận trọng, tận tâm, nghiêm khắc trong công việc, là nhân viên kế toán duy nhất chưa bao giờ mắc sai lầm, chả thế mà mười năm qua, ngân hàng đã thay ba lãnh đạo, nhưng cả ba người này đều biết đến danh Tích Tích. Trong đó, có hai vị lãnh đạo có ý trọng dụng cô, nhưng cô đều lựa lời từ chối, nhường cơ hội cho người khác. Công việc là để bản thân có việc làm, sống có giá trị, không nhàm chán vô vị, còn làm lãnh đạo thì cô không màng. Thượng đế ban cho cô một người bố thành đạt, tài sản ông kiếm được đủ để cô tiêu xài cả đời, nên cô mãn nguyện lắm rồi, chẳng cần phải tranh giành làm gì. Hơn nữa, có khi được quá nhiều chưa hẳn đã là chuyện tốt, cứ cố tranh những thứ không thuộc về mình thì rồi thượng đế cũng lấy đi thôi. Giống như phó giám đốc Triệu vậy, ông ta lợi dụng chức quyền tham ô hàng chục triệu tệ của ngân hàng. Không ít người đã liên kết với nhau đệ đơn khiếu nại, nhưng trên thì ông ta có người nâng đỡ, dưới thì có người hậu thuẫn, nên họ chẳng làm được gì. Nhưng thử hỏi những năm cuối đời ông ta có hạnh phúc không? Cậu con quý tử uống rượu lái xe đã đâm chết một đôi vợ chồng bán thịt nướng ở ngoại ô, làm ông phải bỏ ra hai triệu tệ để bồi thường cho gia đình nạn nhân. Mặc dù, anh ta tránh được ngồi tù, nhưng bản thân có tiền án nên không thể tiếp tục làm việc ở cơ quan cũ, tiền đồ cũng vì thế mà trở nên xám xịt. Ông bố dốc toàn bộ của cải tích lũy để đưa cậu con trai ra nước ngoài làm lại cuộc đời. Ai ngờ, sang Mỹ chưa được hai năm thì anh ta đột nhiên mắc bệnh viêm tủy, không thể đứng thẳng được; không lâu sau cô con dâu cũng đòi ly hôn, đòi phân chia tài sản, rồi bỏ đi mất. Ông ta đành rước con về nước, đưa đi chữa bệnh khắp nơi. Nghe nói mới đây, một đồng nghiệp gặp lại vị lãnh đạo cũ này, mới đó mà đầu đã bạc trắng, lưng cũng còng gập... Còn Tích Tích trong cơ

quan vốn sớm đã được truyền tụng như viên ngọc quý giữa nhân gian. Cô thân thiện với mọi người, lại không bon chen với đời, bởi vậy người nào cũng quý mến cô. Không có tham vọng thì sẽ giữ được ngay thẳng, chẳng ai nỡ được thóp cô, ngay đến giám đốc ngân hàng cũng phải nể cô vài phần.

Thế nên sự lo lắng của mẹ cô là thừa rồi, có điều Tích Tích chưa bao giờ kể với mẹ mình về tình hình công tác của cô ở cơ quan.

- Nếu sắp gây khó dễ thì con cứ nói cho mẹ biết, mẹ sẽ cho ông ta biết tay! Nếu con thấy không thoải mái thì đừng đi làm nữa, ngày nào cũng làm việc cùng mấy người chỉ biết đấu đá nhau thì có gì thú vị?

- Mẹ, mẹ làm sao thế?

- Mẹ đang chia sẻ kinh nghiệm với con đấy, con đón bố mẹ chồng sang ở cùng là một chuyện hết sức tồi tệ đấy. Con dâu muốn duy trì mối quan hệ tốt với bố mẹ chồng thì trước hết phải biết giữ khoảng cách, khoảng cách càng xa thì càng quý nhau, còn không thì miễn bàn. Không tin con cứ chờ mà xem, không bao lâu nữa sẽ xảy ra chuyện thôi, đến lúc đó, cãi nhau thì chẳng nói làm gì, không khéo còn trở mặt thành thù ấy chứ.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy?

- Mẹ cho con biết, mẹ chồng con không phải người hiền lành gì đâu, con cứ chuẩn bị tinh thần đi.

- Vâng, vâng. Con đang bận, con cúp máy đây.

Tích Tích dựa lưng vào thành ghế, nén một tiếng thở dài.

Lời cảnh báo của mẹ cô không phải là không có lý. Xa thì không nói, chứ chuyện ngay trước mắt thì đã vô khối. Một cô bạn của Tích Tích vì thuận theo ông xã, đồng ý đón bố mẹ chồng ở xa tít mù khơi đến ở. Quả

thực, hai thế hệ ở hai thành phố khác nhau, thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm quan tâm đến nhau là thế, ấy vậy mà mới sống cùng nhau chưa được bao lâu thì đã nảy sinh đủ thứ mâu thuẫn, suốt ngày cãi vã, lườm nguýt nhau. Cô bạn cô vì không có được một ngày yên ổn, nên cuối cùng đành ly hôn. Sau này, hễ nhắc đến con dâu trước là bà mẹ chồng lại nghiêng răng tức tối còn cô bạn này, mỗi khi nhắc tới bà mẹ chồng thì cũng tràn đầy oán hận. Đúng là chẳng khác gì như nước với lửa.

Những ai đã từng phải làm dâu đều nói, sống chung với bố mẹ chồng chính là bắt đầu chuỗi ác mộng khôn cùng. Hỏi mười nàng dâu thì có đến chín cô không muốn sống cùng bố mẹ chồng, hoặc đồng ý sống chung cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Đêm về, Tích Tích nằm trên giường ngẫm nghĩ: Liệu có phải các nàng dâu trên đời đều quá nhỏ mọn, ích kỷ hay không? Mẹ chồng và nàng dâu khó sống chung với nhau như vậy ư? Những chuyện khó dung hòa, thật sự không thể thay đổi ư?

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mưa Gió Qua Đi

Hai ngày liền Điền Ca không đến cơ quan.

Rạng sáng hôm đó, vừa bước vào nhà, Điền Ca đã thấy hoa mắt chóng mặt, đi thẳng vào giường nằm. Bệnh đến như núi đổ, cô không thể gượng dậy được. Nếu còn chút sức lực có lẽ cô chẳng chịu nằm nhà, vì nghỉ làm là bị trừ lương, mà tiền hai ngày cũng đủ để cô đưa Ni Ni đi chơi một chuyến ở Thế giới Thủy cung. Quốc khánh năm ngoái, con bé đòi đi Thế giới Thủy cung, Điền Ca tính đi tính lại, cả nhà ba người mà tới đó thì thể nào cũng mất hơn ba trăm tệ, nên cô đành dỗ con bé đi công viên Trung Sơn, không xem được những loài động vật biển đắt tiền, thì xem miễn phí động vật trên mặt đất vậy. Mặc dù hôm đó, con bé chơi rất vui, nhưng trong lòng Điền Ca không khỏi áy náy. Chẳng qua chỉ là Thế giới Thủy cung trong thành phố, chứ có phải Disney Land ở Hong Kong đâu, thế mà người làm mẹ như cô, ngay cả mơ ước nhỏ nhoi của con gái cũng không đáp ứng được. Vì cảm giác mắc nợ con gái, nên Điền Ca đã lên kế hoạch đưa con đi chơi bù, ai dè không lâu sau, chị dâu bên nhà cô mắc bệnh ung thư vú, phải đi làm phẫu thuật. Trước đây, phần lớn khó khăn đến từ nhà Lý Dương, nay đến lượt nhà vợ, dường như anh cũng muốn bù đắp nên lập tức kéo cô đến thăm, rồi gửi biểu chi hai nghìn tệ. Đây là một khoản chi không nằm trong ngân sách, nhưng tiền cũng đã cho đi rồi, Điền Ca đành phải phớt lờ kế hoạch đưa con gái đến Thế giới Thủy cung một lần nữa. Cô tự nhủ, Ni Ni còn nhỏ, mà Thế giới Thủy cung lại quá phong phú, giờ dẫn con bé đi, chưa chắc nó đã hiểu hết, thôi để con bé lớn thêm một hai tuổi nữa vậy, đi xem mà không hiểu được thì cũng phí tiền. Điền Ca nghĩ như thế để an ủi bản thân, nhưng mỗi lần nhớ đến chuyện này, lòng cô lại nhói đau.

Tạm thời không nhắc đến hai mươi vạn nữa, “oan có đầu nợ có chủ”, chỉ cần Trần Tích Tích vẫn còn thì cứ từ từ tính, dù sao cũng chưa đến nỗi mất trắng hoàn toàn. Nhưng lúc này, số tiền đặt cọc giống như thỏi chì đè nặng trong lòng Điền Ca, nhấn chìm những cảm xúc vui vẻ thoải mái của cô. Nếu đổi hai vạn tệ thành vé vào Thế giới Thủy cung, thì cô đã có thể dẫn con gái tới chơi không biết bao nhiêu lần! Tự nhiên nước mắt Điền Ca rơi lã chã, thật là chết không được mà sống cũng chẳng xong. Đến lúc sắp có được căn nhà mới mà mình ngày ngày ngóng đêm mong thì thoát cái lại hụt hẫng.

Bao lâu nay, Điền Ca luôn ỷ vào Lý Dương, cô chia sẻ mọi chuyện với anh để niềm vui được nhân đôi và nỗi buồn vơi đi bớt, bất kể là về công việc hay cuộc sống, cô đều nhờ anh phân tích mặt tốt mặt xấu rồi mới quyết định; duy chỉ có lần này, cô tự ý làm thì lại rơi vào nông nỗi này đây.

Sốt, đau dạ dày, kèm theo tiêu chảy nhẹ, Điền Ca tự truyền nước rồi lấy thuốc uống, thiếu loại nào thì cô nhờ Lý Dương đi mua thêm. Uống thuốc xong, cô lại nằm nghỉ, sắc mặt âm thầm buồn bã.

Cô đổ bệnh không phải chỉ vì nhiễm lạnh. Ai cũng biết bệnh từ tâm mà ra, những yếu tố tâm lý, cảm xúc tác động rất lớn đến sức khỏe con người, nếu không thì tại sao những người có chỉ số IQ càng cao thì càng dễ bệnh. Còn những người đần độn thì cứ khỏe như vâm, chẳng biết ốm đau bệnh tật là gì... Điền Ca nghĩ nếu như có kiếp sau để làm một kẻ ngốc cũng hay, chẳng phải nghĩ ngợi gì mà vẫn có cái ăn cái uống là sướng rồi.

Lý Dương cũng bị cảm nhẹ, đầu ong ong rất khó chịu, nhưng anh chỉ lẳng lặng uống ít thuốc, không để Điền Ca biết. Anh muốn nhờ mẹ vợ đến chăm sóc Điền Ca, nhưng cô kiên quyết phản đối:

- Nhờ mẹ biết được chuyện này thì chẳng phải là lấy mạng mẹ ư? Liệu mẹ có chịu được không? Trong hai mươi vạn tệ đó có tám vạn là tiền tích

góp cả đời mẹ đấy, nếu mẹ biết giấy nợ bị mẹ làm hỏng thì mẹ sống tiếp thế nào đây?

Điền Ca bảo Lý Dương cứ lo đi làm đi, đừng vì cô mà trễ nải công việc. Nhưng Lý Dương bảo:

- Công việc quan trọng hơn hay em quan trọng hơn?
- Mình em nghỉ việc là được rồi, nếu anh cũng bị trừ lương thì tháng sau ba người nhà mình hít không khí mà sống à?
- Tiền quan trọng hơn hay mạng quan trọng hơn? Nếu chỉ cần tiền không cần mạng, thế chết rồi thì giữ tiền làm gì?

Hai ngày Điền Ca ốm, mỗi sáng Lý Dương đều đưa con đi học rồi vội vàng vàng tới cơ quan. Đến giờ làm việc, anh bắt tay vào xử lý những việc cần kíp, sau đó xin chủ nhiệm cho nghỉ trưa sớm, tất tưởi chạy về nhà chăm vợ ốm. Đi chợ, nấu cơm hay quét dọn nhà cửa, anh đều bật nhạc để thư giãn tâm hồn, vừa làm vừa nghe Điền Ca cảm rằm không dứt miệng.

- Tại sao anh lại cho Xuân Phong vay tiền, anh ấy giàu như thế còn mượn tiền của anh làm gì? Anh nhiều tiền lắm à? Anh ra cái vẻ gì hả? Sao bây giờ anh mới nói chuyện này với em? Khi anh cho vay, sao không nói năng gì với em cả?- Điền Ca nằm trên giường, người mềm rũ, nhưng đầu óc thì hoàn toàn tỉnh táo, vừa rấm rứt khóc vừa cắn nhẩn.

- Anh làm như thế chẳng phải là vì không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của em ư?- Lý Dương đang lau bàn, nghe vợ nói thế bèn dừng tay, nhẩn nại giải thích.

- Nhưng anh phải giữ giấy nợ cho kĩ chứ, chuyện lớn như vậy mà anh chẳng để tâm chút nào. Giờ Xuân Phong chết rồi, liệu vợ anh ấy có thừa nhận khoản nợ này không? Nhỡ cô ta có phui tay thì mình phải làm thế nào?

- Giấy nợ là để phòng tiểu nhân chứ ai phòng quân tử? Làm sao cô ấy phải tay được chứ? Tích Tích không phải loại người đó đâu. Em cứ yên tâm đi, anh tin chắc cô ấy sẽ trả lại tiền cho em, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Thế còn căn hộ kia thì tính sao đây? Hôm nay là thứ hai rồi, nếu trước thứ sáu mà không giao thủ phó thì chủ nhà sẽ bán cho người khác và không trả lại tiền đặt cọc nữa... Ôi, phải làm thế nào đây?

- Ngày mai anh sẽ nghĩ cách, cho dù phải cướp ngân hàng, anh cũng sẽ gom đủ thủ phó. Em thích căn hộ đó thì nhất định chúng mình phải mua bằng được! Nay mai dọn đến ở, em định trang trí nhà theo phong cách nào đây? Mai anh sẽ đến hiệu sách mua mấy cuốn về trang trí nhà cửa để hai vợ chồng mình tự thiết kế...

Buổi trưa, Lý Dương kỳ công nấu một bữa ăn ngon lành cho vợ. Anh tự cán mì làm món mì trứng sốt cà chua kèm một đĩa thịt băm xào tương thơm ngào ngạt. Nhưng Điền Ca uể oải cầm đũa, vừa gầy gầy mấy sợi mì vừa ca cẩm.

- Lúc kết hôn ngay cả một tấm ảnh cũng chẳng nhờ chụp, áo cưới cũng chưa được mặc, sao em lại sống chẳng có ý nghĩa gì thế chứ!

- Anh có đưa em đến tiệm áo cưới, nhưng tại em tự bỏ về đấy chứ.- Lý Dương cầm cúi ăn mì, tiện đà nhắc lại quá khứ.

- Nhưng anh có thật lòng không? Chẳng qua là trên đường đi được nhân viên tiếp thị của studio đó phát cho thẻ giảm giá nên anh mới hứng lên, kéo em đi chụp ảnh chứ. Hôm ấy cuốc bộ cả ngày trời, mệt muốn chết, trông bộ dạng em lúc đó mà chụp ảnh cưới được à? Còn nữa, cho dù là giá ưu đãi, nhưng cũng phải đến hơn một nghìn tệ, chẳng bằng tiền để mua sữa cho con còn hơn. Mà sao lúc đó anh không kiên trì? Nếu anh cứ khăng

khăng kéo em đi, thì giờ có phải đỡ canh cánh nỗi tiếc nuối này không?-
Điền Ca trách cứ.

- Được rồi, anh không thoái thác trách nhiệm, chuyện lớn chuyện nhỏ anh đều ghi nhớ trong lòng, ngày tháng còn dài, sau này chúng mình sẽ làm bù. Đến lúc đó, ba người nhà mình cũng đi chụp ảnh, cho Ni Ni mặc đồ thiên thần đứng giữa anh với em, quá hoàn hảo ấy chứ! Vợ chồng mình không mặc áo cưới mà người ta từng mặc nữa, anh sẽ đặt may cho em áo cưới đẹp nhất, mới nhất, được không? Giờ em ăn cơm đi, ăn xong có sức thì mới nói tiếp được.

- Hồi mình lấy nhau, ngoài giấy chứng nhận kết hôn ra thì chẳng có cái gì. Bố mẹ anh gửi lên hai vạn tệ, anh nói là tiền róc xương bố mẹ, một mực đòi gửi trả, em cũng không phản đối. Khi sinh Ni Ni, bố mẹ anh lên thăm cháu gái, mang cho năm nghìn tệ, anh lại bảo bố mẹ khó khăn nên kiên quyết dúi vào hành lý của ông bà, em có nói gì...

- Lúc đăng ký kết hôn, không phải đã nói rõ rồi ư? Tự em nói chỉ cần mình ở bên nhau, dù là hai bàn tay trắng cũng không sao mà. Em cũng thấy đấy, mấy năm nay anh luôn biết ơn em, vì em mà cả đời này anh mới có một đám cưới cực kỳ thân thiện với môi trường như thế. Người phụ nữ như em với anh mà nói, chỉ có thể gặp mà không thể tìm, giống như ngọc bích cần trân trọng cất giữ, có trách thì chỉ trách anh không đủ khả năng làm cái hộp tử tế cho xứng với em thôi. Anh biết em vì theo anh mà phải chịu không ít vất vả và khổ cực. Anh thực sự có lỗi với em và con, anh luôn cố gắng bù đắp, nhưng anh cần có thời gian chứ?- Lý Dương kiên nhẫn an ủi động viên cô.

Dù sao anh cũng không thể bịt lỗ tai, nên đành để những lời cô nói vào tai này ra tai kia. Tức nước thì vỡ bờ, buồn phiền tích tụ sẽ sinh trầm cảm, anh phải để cô xả stress thôi. Vì lo cho sức khỏe của cô nên anh mới phải nghe, phải nhận. Hơn nữa, chuyện lần này quả thực rất nghiêm trọng, bảo cô chỉ sau vài tiếng đồng hồ là nguôi giận thì thật hoang đường.

Điền Ca nước mắt ngắn dài.

- So với những người phụ nữ khác em có thua kém gì đâu? Vì sao những thứ người khác có em lại không có? Những thứ người khác được hưởng em lại không được hưởng? Em đòi hỏi quá cao hay quá xa vời? Em là người có mười vạn tệ mà bắt anh phải mua biệt thự mười triệu tệ ư? Em sai ở đâu? Em làm gì quá đáng mà phải sống những ngày tháng không thấy mặt trời thế này? Bao giờ mới ngóc đầu lên được đây chứ? Chỉ vì em quá ngây thơ, quá tin vào tình yêu, quá tin vào anh. Nếu em như người ta, không có nhà thì nhất quyết không lấy chồng thì có lẽ em đã có một căn hộ từ lâu rồi. Em quá ngốc, cứ thế theo không anh đi đăng ký kết hôn, em đúng là ngốc nhất trần đời, sao em lại rẻ mặt đến thế chứ...

Lý Dương im lặng, thu dọn bát đĩa mang vào bếp rửa. Nhìn tấm lưng gầy gò của anh, Điền Ca chợt tự hỏi: Có phải mình hơi quá rồi không? Hai ngày liền cô nằm bẹp trên giường, còn anh bận như chong chóng, đã thế lỗ tai lại không được nghỉ phút nào. Những tổn hại sức khỏe và áp lực tinh thần đều do cô gây cho anh, sao anh không một lời oán trách? Cho dù anh là người máy thì cô cũng không thể giầy vò anh như thế. Ngoài chuyện này ra, anh có làm sai việc gì đâu? Cô có uất ức gì là trút hết lên đầu anh, còn anh thì sao, lẽ nào không có uất ức? Sao trước giờ anh chưa từng than phiền với cô?

Hai ngày sau, Điền Ca và Lý Dương đi làm trở lại. Hôm đó, Lý Dương đang họp thì nhận được tin nhắn của Điền Ca, hỏi chuyện tiền đặt cọc phải làm thế nào? Cô không hùng hổ ép anh phải mua nhà bằng được, mà hỏi ý kiến của anh xem giải quyết hậu quả thế nào. Vậy là anh biết phong ba bão táp đi qua rồi, cô đã chấp nhận sự việc ngoài ý muốn, giống như trước đây sau mỗi lần gặp thất bại, cô đều bình tĩnh đối mặt với thực tế để làm lại từ đầu. Xem xong tin nhắn, Lý Dương cảm thấy tảng đá lớn trong lòng như được dời đi và đầu óc cũng được giải tỏa phần nào.

Lý Dương cố gắng xoay xở để thực hiện ý nguyện của vợ. Anh đích thân gọi điện cho Tiểu Hàn, hi vọng cậu ta có thể thương lượng lại với chủ nhà, xin kéo dài thời hạn giao thủ phó thêm mấy hôm nữa. Tiểu Hàn tỏ ý ngần ngại, song cũng dốc hết sức giúp đỡ. Sau khi không lay chuyển được tình hình, cậu ta để Lý Dương trực tiếp nói chuyện với chủ nhà. Ông ta nói:

- Chú em, tôi rất muốn giữ nhà cho cậu, nhưng cậu phải cho tôi một lý do chứ. Nói thực với cậu, có mấy người đang sốt sắng hỏi mua căn hộ này, mà giá thị trường cũng tăng lên hai vạn tệ rồi; vì giữ đúng giao ước nên tôi mới đợi vợ cậu giao thủ phó đấy chứ. Giờ mong cậu cho tôi biết, tôi phải lấy lý do gì để gia hạn cho cậu đây?

Đặt điện thoại xuống, Lý Dương liền liên hệ với Tiểu Ngưu. Ngoài Tiểu Mã Ca, Chu Chính và Lão Hoàng ra, Tiểu Ngưu là người thứ tư trên thế giới này Lý Dương có thể chường mặt hỏi mượn tiền. Bình thường có người đứng ra tổ chức tụ tập thì bạn bè ai cũng sốt sắng tham gia, năm ba bàn rượu sợ vẫn không đủ, nhưng tới khi thực sự cần sự giúp đỡ thì những tên vốn năng nổ, hoạt bát đều nhất loạt rút lui.

Lúc nhận điện thoại của Lý Dương, Tiểu Ngưu đang tán chuyện với đám bạn ở quán café Starbucks. Nghe Lý Dương nói có chuyện rất cấp bách, anh liền bỏ rơi đám bạn, bắt taxi đến tận cơ quan Lý Dương để nói chuyện. Lý Dương nghĩ chỉ cần nói chuyện qua điện thoại là được rồi, không ngờ Tiểu Ngưu lại học tốc chạy đến cơ quan làm anh cảm động vô cùng.

- Mẹ nó, đã vội thì chớ lại còn dính phải taxi dù, bị chém đẹp rồi.- Tiểu Ngưu vừa vào phòng Lý Dương đã phàn nàn.

- Bắt taxi? Xe cậu đâu?- Lý Dương nhú mày. Tiểu Ngưu có một chiếc Polo còn khá mới, đi đâu cũng lái xe, cứ như hình với bóng vậy. Xem tình cảnh này, Lý Dương dự cảm, hôm nay nói chuyện tiền nong với Tiểu Ngưu, tám chín phần giống Chu Chính, thà rằng không nói còn hơn.

- Hai ngày trước em vừa chia tay Bạch Mộng- Tiểu Ngưu nhắc đến chuyện chia tay mà không hề buồn phiền, ngược lại còn hả hê như vừa trút được gánh nặng,- Cuộc hôn nhân này đúng là ác mộng, khó khăn lắm mới thoát được.

- Đến xe cũng chia à?

- Em không chia xe với cô ta. Nhưng hôm em đến đàm phán với cô ta, nhân lúc em không chú ý, cô ta cuồn luôn chìa khóa xe em để trên bàn rồi chạy xuống lái xe đi mất. Xe vẫn đứng tên em, cô ta gọi điện bảo không cần chuyển nhượng giấy tờ xe, chỉ yêu cầu em hằng năm đóng bảo hiểm xe đến khi cô ta không cần nữa thì thôi. Mẹ nó chứ, sao lại có loại phụ nữ trơ trên thế chứ, đúng là đồ rắn độc.

- Ngay từ đầu tôi đã thấy cô ta không đáng tin, cậu có nghe tôi khuyên đâu?

- Đại ca đừng nói đến chuyện nát như tương đâm của em nữa. Anh có chuyện gì vậy? Nói em nghe xem nào.

- Không có gì.

- Không có gì mà anh gọi điện nói cần gấp một khoản tiền à?

- Thôi bỏ đi, cậu đã điều đứng thế này rồi, tôi nói ra thì có ích gì?

- Anh cần bao nhiêu? Giờ là lúc anh em sống chết có nhau, không thể để chuyện tiền bạc phá hỏng quan hệ chúng ta được. Nếu anh nói sớm một tuần thì có phải là tốt không, lần đó em vừa kiếm được mấy vạn tệ cơ đấy, nhưng mà mấy hôm nay em chè chén rồi lại mua dàn âm thanh xịn nên tiêu hết sạch rồi. Đáng nhẽ em vẫn còn khoảng một vạn tệ trong thẻ, nhưng cũng bị Bạch Mộng chôm mất rồi. Cô ta chiếm thẻ của em nhưng chẳng dùng được. Ngày nào cô ta cũng nhắn tin bắt em khai pass word, em rần rần, có chết cũng không nói. Em đang không biết nên báo cho bên ngân

hàng hay nhờ mấy thằng du côn dọa cho cô ta một trận, bắt phải nhả xe với thẻ của em ra.

- Cuối năm ngoái không phải cậu đã ký một đơn hàng lên đến hai mươi ba vạn tệ đấy ư? Tiền đâu hết rồi?

- Hai mươi ba vạn tệ? Đấy chỉ là tuyên bố với bên ngoài thôi, anh hiểu không? Nói thế là để xây dựng hình ảnh thôi, nó khác xa với thực tế, vụ làm ăn ấy kiếm được ba vạn tệ nhưng đã sớm bị cô ả Bạch Mộng tiêu xài hết rồi.

- Cho tôi xin! Hóa ra cậu nói đơn hàng này đơn hàng kia đều là nói phét à? Suốt ngày cậu sắm hàng hiệu để rồi nhả túi thẻ này ư?

- Chỉ là tạm thời thôi mà, em đã có mỗi làm ăn mới rồi. Một bên là trang trí tòa nhà, một bên là khách sạn chính phủ, em tính sơ sơ ít nhất cũng phải chừng này.- Tiểu Ngưu giơ mấy ngón tay múp míp ra dứ dứ, - Nhưng phải đợi, bây giờ vẫn đang trong quá trình đàm phán. Đại ca, chuyện của anh rốt cuộc cần bao nhiêu tiền? Để em xem có gom được cho anh không?

- Gom cái đếch gì. Bây giờ cậu còn nghèo hơn tôi, tôi lấy được không? Tôi là Chu Bát Bì à?

- Chúng ta không phải là không có đồng nào, chúng ta có! Tiểu Ngưu lấy một cuốn sổ da từ trong chiếc túi tùy thân, đập bộp bộp lên mặt bàn – Cái này, anh cầm lấy đi!

- Cái quái gì thế? - Lý Dương tò mò giở ra, là sổ đỏ. - Tiểu Ngưu, tôi hỏi cậu, cậu để sổ đỏ bên người làm gì hả?

- Đây là ngôi nhà bố mẹ em để lại cho em, khi bàn chuyện làm ăn, lúc cần thiết em lấy ra cho người ta xem để họ biết mình cũng là người có tài sản, nếu cần tiền có thể mang đi thế chấp. Giờ anh cầm đi, theo giá trị thị trường cũng được hơn một triệu tệ, vay mấy chục vạn tệ để ợt ấy mà.

- Thôi, còn có mỗi hai ngày. Kịp làm thủ tục vay vốn tín dụng không?

- Vay ngoài đi, chỉ là tiền lãi cao hơn một chút.

Đương nhiên Lý Dương không thể lấy sổ đỏ của người anh em ra cầm cố, nếu vay lãi cao thì cái gác xép của anh phải đứng mũi chịu sào. Mặc dù, gác xép không có giá trị là bao nhưng vẫn còn ba mươi mấy năm quyền sử dụng; không vay được hai mươi vạn tệ, chứ vài vạn tệ thì khó gì, mỗi tội thời gian không cho phép.

Xem ra đây là ý trời. Lý Dương tự nhủ, nếu ông trời đã để mình và Điền Ca từ bỏ việc mua nhà, vậy thì đành thuận theo ý trời thôi.

Đêm khuya yên ắng, Lý Dương và Điền Ca đuổi người trên chiếc đệm trong “ca bin tình yêu”. Sau khi hai vợ chồng nhất trí từ bỏ căn hộ, Điền Ca giận cá chém thớt, chê bai Chu Chính thậm tệ:

- Đúng là để hiểu lòng người chỉ cần thử một lần là biết ngay. Không trải qua chuyện này, thì chưa chắc mình đã nhìn thấu lòng dạ người ta. Chẳng phải Phó ủy viên ư? Ở một thành phố cấp tỉnh như Thanh Đảo, lãnh đạo cấp ban đầu phải là nhỏ. Phát nhất chính là lúc mới thăng quan tiến chức; thế mà lại độc ác, vô lương tâm như vậy sao?

Chê bai bạn bè của mình chẳng khác nào coi thường chính mình. Theo phản xạ có điều kiện, Lý Dương lập tức biện hộ thay cho Chu Chính:

- Người ta không mắc nợ mình, bình thường cũng chỉ là tình nghĩa bạn học, tự dưng chúng mình đến quấy quả, vốn dĩ là tại mình sai rồi. Theo lý mà nói, mua nhà thì phải vay ngân hàng, ai đời lại đi vay người quen? Bây giờ làm gì có người nào giữ tiền mặt ở nhà? Chơi cổ phiếu, mua bán bất động sản đều như gà đẻ trứng vàng, người ta cho mượn là vì nể nang, còn không cho mượn thì cũng phải thôi, sao lại oán trách chứ?

- Không cho vay cũng chẳng sao, thà cứ nói trắng ra còn hơn, đằng này lại kiếm lý do buồn nôn như thế. Xe ô tô của vợ bị hỏng đành vứt xó vì không có tiền sửa chữa, anh có tin được không? Định lừa trẻ con ba tuổi chắc? Lần trước cùng đi ăn, vợ anh ta mặc áo khoác Versace, đeo kính Chanel, túi xách Gucci, vòng tay ngọc bích, cả bàn chỉ có mỗi vợ anh ta là nổi bật. Không có tiền mà ăn mặc như thế à?

- Hai vợ chồng cậu ấy làm ở Cục Hải quan, đó toàn là hàng buôn lậu bị tịch thu, mua lại với giá rất rẻ.

- Thế thì càng không nên giả nghèo. Làm việc ở Cục Hải quan mà không có tiền á? Không có tiền còn mua biệt thự? Có giả vờ thì nên giả vờ trước mặt Viện Kiểm sát ấy, chứ giả vờ trước mặt chúng mình làm gì?

Lý Dương bắt đầu hối hận vì đã kể cho Điền Ca nghe chuyện mượn tiền. Nhưng đã trót thì phải trét, anh chỉ có thể cố giải thích thay Chu Chính:

- Bề ngoài Chu Chính ga lăng thế thôi, chứ về nhà thì sợ vợ một phép. Vợ cậu ấy ghê gớm như sư tử ấy, cô ta giữ thẻ lương đã đành, ngay đến các khoản thu nhập thêm, một đồng cũng không thoát khỏi tay. Cho dù cậu ấy muốn cho mình mượn thì e rằng cũng không có khả năng. Cậu ấy không sai. Thôi, đừng nói đến nữa, chuyển đề tài đi.

Điền Ca dí mạnh mấy ngón tay vào ngực Lý Dương, anh nhăn nhó rên rỉ:

- Bà cô ơi, em nhẹ tay một chút được không?

Điền Ca bấm huyệt rất chuẩn. Khi nào không vui, cô sẽ bấm cho chồng đau đến thấu xương; còn nếu cô vui thì chỉ cần bấm vài huyệt là anh đã mềm nhũn như được gâ mê, tinh thần vô cùng sảng khoái.

- Chẳng cần anh công nhận hay không, nhưng Chu Chính không phải bạn tốt, anh chỉ cần nhớ kỹ như thế là được. Lão Hoàng là người thật thà, anh ấy sợ cô vợ trẻ nên có thể hiểu được, chúng mình đã làm khó anh ấy rồi. Số tiền ba vạn tệ đó cùng với năm vạn tệ của Tiểu Mã Ca đều không dùng được nữa, mai anh trả lại cho họ đi. Đeo nợ, mình sống không yên mà người cho mượn tiền cũng chẳng dễ chịu gì. Nhiệm vụ trước mắt chính là mau chóng nghĩ cách lấy lại hai vạn tệ tiền đặt cọc.

Lý Dương thở phào nhẹ nhõm:

- Cám ơn trời đất. Cưng à! Em đúng là người vợ tốt, nếu có kiếp sau anh nhất định sẽ lại lấy em làm vợ.

Vì số tiền đặt cọc, Điền Ca và bên môi giới đã khẩu chiến căng thẳng suốt hai ngày; cô chạy đến đó mấy lần, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, kết quả vẫn là xôi hỏng bỏng không. Cô không phải là người coi tiền như mạng sống, trong cuộc sống thường ngày, những thứ đáng chi tiêu như học phí của con, chi phí chữa bệnh của bố mẹ... dầu vết sạch túi, cô cũng chấp nhận. Nhưng mà mất số tiền này thì quả thực là oan uổng quá.

Lý Dương xin ý kiến của luật sư Lưu. Luật sư Lưu nghiên cứu cả đêm bản thỏa thuận Điền Ca đã ký, rồi bảo Lý Dương hẹn với bên môi giới, trước khi kí hợp đồng chính thức muốn xem lại nhà một lần nữa. Luật sư Lưu dặn Lý Dương nhớ mang theo máy ảnh thật tốt. Khi vào xem nhà, hai mắt Lý Dương giống như rada, quét kĩ càng từng góc ngách, không bỏ qua một centimet nào. Quả nhiên không ngoài dự liệu của luật sư Lưu, anh tìm ra không ít vấn đề, nhất là việc cửa sổ trong phòng ngủ phía nam xuất hiện những mảng tường lớn bị thấm nước, loang lổ như một tấm bản đồ sặc sỡ. Vì trong bản thỏa thuận có một điều khoản rất rõ ràng là: Người bán cam kết căn hộ không tồn tại bất kỳ vấn đề nghiêm trọng nào về chất lượng, nên luật sư Lưu chỉ ra rằng, điều khoản đó là căn cứ duy nhất để đòi lại tiền đặt cọc, có thể thành công mà cũng có thể thất bại. Việc đến nước này, chỉ còn cách cố đấm ăn xôi chứ biết làm sao, thử một lần để khỏi tiếc

nuôi. Luật sư Lưu lấy danh nghĩa của Sở Nội vụ gửi thư cho bên môi giới, yêu cầu chủ nhà sửa chữa lại căn hộ sau đó mới tiến hành giao dịch chính thức. Bên môi giới trả lời rất nhanh: “Chủ nhà từ chối sửa chữa, anh muốn mua hay không thì tùy, căn hộ chỉ có thể thôi”.

Luật sư Lưu lại gửi thư một lần nữa: “Nếu chủ nhà đã từ chối giải quyết vấn đề chất lượng của căn hộ, vậy thì cứ chiếu theo điều khoản hợp đồng, căn nhà này tồn tại những vấn đề về chất lượng, bên mua từ chối tiếp nhận, yêu cầu bên bán hoàn lại tiền đặt cọc, chấm dứt hợp đồng”.

Nhờ có nước cờ của luật sư Lưu mà chủ nhà trả lại năm nghìn tệ, nhưng một ngày sau, ông ta lập tức bán nhà cho người khác, nhanh chóng làm thủ tục chuyển nhượng.

- Bây giờ phải làm thế nào? – Lý Dương hỏi luật sư Lưu, - Lại đi tìm bên môi giới nói chuyện à?

- Vô ích thôi, tìm ai cũng thế cả. - Luật sư Lưu nói – Bên môi giới không được hưởng lợi lộc gì từ tiền đặt cọc, tiền mà bên môi giới được chia chỉ là chi phí giấy tờ, sau khi giao dịch thành công, họ mới được lấy. Trong biên bản thỏa thuận ghi: “Đến hạn mà không giao thủ phó, bản thỏa thuận sẽ tự động vô hiệu, chủ nhà có thể bán nhà cho bất cứ người nào, tiền đặt cọc trở thành tiền phạt vi phạm thỏa thuận”. Đây là điều khoản chính, chủ nhà không làm trái giao ước.

- Nếu kiện thì sao? - Vất vả làm việc bao lâu mới kiếm được một vạn rưỡi, thế mà giờ mất toi, Điền Ca không cam tâm.

- Nếu anh chỉ là người ngoài, tôi sẽ khuyến khích hai người kiện vụ này đến cùng. Nhưng là chỗ bạn bè, tôi khuyên hai người đừng dính đến pháp luật. - Luật sư Lưu đặt mình vào hoàn cảnh của đôi vợ chồng, nói một câu chân thành, - Đối với bất cứ ai, kiện tụng đều là cơn ác mộng, chỉ tiền mất tật mang thôi.

- Có hy vọng thắng không? - Điền Ca lại hỏi.

- Có, nhưng rất mong manh, hơn nữa phải đặt quan hệ với văn phòng giám sát chất lượng xây dựng và giám sát viên, bất luận tường thấm nước có thuộc vấn đề nghiêm trọng về chất lượng nhà ở hay không, đều phải có báo cáo từ cơ quan có thẩm quyền, phải chứng minh được với bên tòa án, nó vi phạm chất lượng nhà ở nghiêm trọng. Nếu như trong thỏa thuận có ghi rõ, “bên bán đảm bảo nhà không có vấn đề thấm nước” thì chắc chắn thắng kiện, nhưng thực tế những điều khoản trong thỏa thuận lại rất chung chung, mơ hồ.

- Tường thấm nước có thuộc về chất lượng không?

- Hiển nhiên thuộc về chất lượng, nhưng không phải vấn đề nghiêm trọng. Theo quy định của nhà nước, đối với việc xây dựng một tòa nhà mà nói, gãy dầm, nứt tường mới là vấn đề nghiêm trọng mà chủ thầu phải chịu trách nhiệm, còn việc tường thấm nước thì từ trước đến nay chưa có quy định rõ ràng, đối với nhà second hand thì càng không minh bạch. Cho nên vụ kiện này rất khó thành công, sở dĩ tôi giúp anh gửi thư là để dọa đối phương thôi. Xem ra, chủ nhà cũng là người thực tế, có lẽ ông ta không muốn rắc rối phiền phức, hoặc mới bán được nhà giá cao, tâm trạng đang vui vẻ nên mới trả lại năm nghìn tệ; chứ nếu gặp người cứng đầu, không trả một hào nào thì chúng ta cũng không làm gì được họ đâu.

3

Sáng sớm, Điền Ca vừa xuống xe buýt đã gặp ngay một cô đồng nghiệp ở cổng bệnh viện. Cô ta quan tâm hỏi:

- Mua được nhà chưa?

Điền Ca buồn bã lắc đầu. Cô ta nói:

- Tranh thủ mua nhanh đi, đừng trì hoãn nữa.

Điền Ca nhớ, cô này luôn phản đối chuyện mua nhà, từng tuyên bố thẳng thừng: “Mặc kệ giá nhà tăng, làm sao có thể đưa tiền mồ hôi nước mắt của mình cho bọn đầu cơ chứ? Tôi chủ trương thuê nhà, muốn ở chỗ nào thì ở, ở bao lâu tùy ý, chán rồi thì chuyển nhà khác, thoải mái biết bao?”. Cô ta vừa mới nói những lời này chừng hai tháng trước, sao bây giờ lại quay ngoắt 180 độ vậy nhỉ?

- Tôi chẳng ngồi yên được nữa, tuần trước vừa chộp được một căn hộ second hand. Nhà cửa bây giờ cứ như bị điên rồi ấy. Mọi người trong gia đình, kể cả họ hàng bên chồng đều khuyên chúng tôi mau chóng mua nhà, nếu không e rằng cả đời chẳng có nổi túp lều trú chân. Càng chậm trễ càng đen đui, mua được nhà rồi ngồi vãnh râu cáo chờ tăng giá, thế có phải là sướng không?

Trái tim Điền Ca như bị đâm thủng, ứa máu. Buổi tối về nhà, cô chen lấn xuống xe buýt, lê từng bước chân mỏi như lên tầng bảy, tâm trạng càng lúc càng nặng nề. Đây mà là khu chung cư cái quái gì chứ, đừng nói là cây xanh, ngay đến một cọng cỏ khô cũng chẳng có. Mặt tiền tầng một thì toàn là cửa hiệu tạp hóa, salon, công ty môi giới nhà đất... Sầm tối, những âm thanh mua bán không ngừng dội vào tai, tuy tiệm mua bán thật như ầm ĩ suốt từ sáng đến tối, mất an ninh trật tự. Hộp báo thì luôn phải khóa, hôm nào không khóa thì y như rằng báo trong đó không cánh mà bay. Về sau, hai vợ chồng cô không dám đặt báo nữa, Lý Dương đọc báo ở cơ quan, còn Điền Ca vốn không hay đọc báo, vì dù ở cơ quan hay ở nhà cô cũng chẳng lấy đâu ra thời gian rồi cả. Không đọc cũng không sao hết, cô thường an ủi mình, chỉ là mấy tờ báo thôi mà, có đọc hay không cũng chả ảnh hưởng gì đến cuộc sống hàng ngày.

Về đến nhà, Điền Ca cũng ngại lên mạng. Hễ nghĩ tới những tin tức về giá nhà đang sốt xình xịch là tim cô thắt lại. Ba người nhà cô ngày nào cũng phải leo lên leo xuống bảy tầng thì đã đành, nhưng còn mẹ cô. Cả đời bà Phượng làm bác sĩ nhi ở xã, trong bán kính vài dặm đi đâu cũng có xe

đưa xe rước, được mọi người kính trọng. Chỉ vì muốn chăm sóc cháu ngoại, giảm bớt gánh nặng cho con gái và con rể mà bà phải vất vả ngược xuôi, com cóp cho con gái tiền mua gác xép, tiền ở cũ, tiền thủ phó... Nhát dao này lại thêm nhát dao khác, dường như Điền Ca đã vắt kiệt sức lực của mẹ mình. Lần trước về thăm mẹ, cô ngồi chơi với cô cháu gái 6 tuổi Điền Vu Vu, thì con bé hồn nhiên nói: “Cô, cháu thấy cô rất dễ thương, sao mẹ cháu lại bảo cô là quỷ hút máu? Thật đáng sợ! Thế nào gọi là quỷ hút máu hả cô? ”. Điền Ca suýt nữa thì chết ngất. Không biết bố Vu Vu, anh trai cô nghĩ thế nào, chứ mẹ Vu Vu thì coi cô như quỷ hút máu.

Điền Ca tự trách mình hành động quá nhanh, chưa bàn bạc với Lý Dương đã hấp tấp ký thỏa thuận, đặt cọc tiền nhà; trách Lý Dương cho vay tiền mà không nói với cô tiếng nào; trách chủ thầu Yến Sơn Đình lòng dạ hiểm ác, nếu cô không làm nhận trù thì tiền cũng chẳng chuyển vào tài khoản của Lý Dương; nếu chủ thầu không đẩy giá bán lên cao thì cô đã mua được nhà, và không xảy ra một đồng phiền phức sau này... Đương nhiên, cô không biến oán giận thành những lời khó nghe. Mỗi ngày nay cô giày vò anh quá đủ rồi. Sự nhẫn nại nào cũng có giới hạn nhất định, trút giận cũng phải có chừng mực, nếu không màng đến hậu quả thì sẽ làm tổn thương cả người thân lẫn chính mình.

Trong khi đó, Lý Dương thì ngược lại. Lúc đang dự một cuộc họp nhằm chán ở cơ quan, tự nhiên anh nghĩ đến Điền Ca, nghĩ đến nét buồn bã trong mắt cô, nghĩ đến khuôn mặt đen sạm của cô mấy ngày qua, nghĩ đến những đau khổ của cô là do sai lầm của mình mang đến, trong lòng không khỏi áy náy và đau xót. Anh lặng lẽ nhắn tin cho cô: “Cưng! Anh xin lỗi”.

“Em yên tâm, những mất mát này sớm muộn gì anh cũng sẽ bù đắp cho em. Anh chuẩn bị đăng ký một lớp thẩm định ngọc bích, sau đó đi Vân Nam buôn ngọc. Em biết không? Ngọc bích tăng giá nhanh hơn cả nhà đất đấy. Một năm giá nhà chỉ tăng gấp đôi là cùng, còn loại ngọc bích tốt có thể tăng gấp mấy lần cơ đấy. Chờ khi nào phát tài rồi, chúng mình không chỉ

mua nhà mà còn mua cả xe nữa. Mua nhà cũng phải mua cái đẹp nhất, chí ít cũng không thể ở vùng trũng phía sau Phù Sơn được, phong thủy ở đó không tốt, chúng mình phải ở phía trước Phù Sơn để ngắm biển chứ...”

Tin nhắn dài bốn trang màn hình. Trong giờ ăn trưa, Điền Ca vừa đọc tin nhắn vừa nghe y tá Lưu than thở với đồng nghiệp, hai hôm trước chỉ vì vấn đề ai rửa bát mà cãi nhau với chồng, rồi ông chồng bỏ đi hai hôm không về nhà, ngay đến một nhắn tin cũng chẳng có... làm mấy cô kia cũng bắt đầu ca cẩm về chồng mình. Điền Ca không chêm vào câu nào, một tay cầm đũa, một tay ấn bàn phím, đọc lại tin nhắn của Lý Dương, lửa giận kìm nén trong lòng cũng nguôi ngoai. Vả lại, chưa vội nói đến tin nhắn này, riêng chuyện vợ chồng tị nạnh việc nhà mà sinh ra bất hòa, Điền Ca tin chắc không bao giờ xảy ra trong gia đình mình.

Lý Dương ăn cơm trưa xong, vừa trở lại phòng làm việc thì nhận được tin nhắn của Điền Ca, vền vền năm chữ: “Tên chủ thầu độc ác”.

Lý Dương mỉm cười, lập tức trả lời lại: “Tên chủ thầu không phải độc ác bình thường, mà còn vô cùng độc ác. Độc như rắn như rết, ác như hổ như báo...”.

Điền Ca xem xong tin nhắn không nhịn được cười.

Biết tâm trạng Điền Ca không tốt, buổi chiều rời khỏi cơ quan, Lý Dương liền gọi điện cho mẹ vợ nhờ bà đi đón Ni Ni, còn mình bắt xe về hướng bệnh viện, đón vợ tan ca. Hai vợ chồng cùng đi bộ trên phố, Lý Dương mua khoai nướng, bóc vỏ cho Điền Ca ăn, rồi vừa đi vừa làm công tác tư tưởng:

- Giờ quyết định không mua nhà nữa chưa hẳn là chuyện xấu. Anh kể cho em nghe một chuyện có thật nhé: Đầu những năm 90 của thế kỷ XX, bất động sản ở miền nam còn sốt hơn bây giờ nhiều, đến bà lão bán báo trên phố Hải Nam cũng nhảy vào đầu cơ đất để kiếm lời. Cơn sốt này đã

gây khủng hoảng nghiêm trọng cho nền kinh tế và dẫn đến bất ổn xã hội, khiến chính phủ quyết định xử lý triệt để. Nghe nói, chỉ trong một đêm giá nhà giảm đột ngột khiến không biết bao nhiêu tiền đầu tư xây nhà đều tan thành mây khói. Mới mười mấy năm, người ta quên mất bài học ấy rồi ư? Còn nữa, hồi đó mức lương bình quân của tầng lớp lao động phổ thông chỉ có hai ba trăm tệ, những người vừa phát lên mua một chiếc ô tô Pusang hơn hai mươi vạn tệ, điện thoại cầm tay hai ba vạn tệ, tivi màu 29 inch phải mất hơn một vạn tệ. Nghĩa là hai vợ chồng mình không ăn không uống, tích góp trong hai năm mới mua được những thứ này đấy. Tiền mồ hôi nước mắt của bao nhiêu gia đình đều bị những chi phí tiêu dùng đắt đỏ làm cho rỗng túi. Bây giờ điện thoại di động, tivi màu, chỉ là chuyện trong quá khứ, nhưng nhà ở lại khoảng sạch túi của chúng ta, hơn nữa nó không phải chuyện mấy tệ hay mấy chục tệ mà là hơn triệu tệ. Chúng ta mất bao nhiêu năm mới kiếm được ngần ấy tiền? Trước đây các hãng di động, tivi thuộc quyền quản lý của nhà nước, họ kiếm được lợi nhuận rất cao, nhưng đều giao cho chính phủ hoặc là chăm lo phúc lợi cho công nhân ở các mặt nhà ở, giáo dục, y tế. Hiện tại thì thế nào? Dân kinh doanh bất động sản toàn là bỏ vào túi riêng thôi... Vì vậy, chúng mình phải lý trí hơn em à, đừng thấy người đầu tư nhà ở mà cố lao vào, như thế chỉ tổ chết chìm thôi.

- Hồi đó anh bao nhiêu tuổi? Anh nói cứ như mình đã trải qua rồi ấy. -
Điền Ca hỏi đăm chiêu.

- Anh chưa trải qua nhưng anh từng nghiên cứu rồi, vả lại rất nhiều anh chị bạn bè anh đã trải qua.

Điền Ca vừa ăn xong miếng khoai, Lý Dương đã chu đáo đưa ngay một chiếc khăn ướt vào tay cô. Điền Ca lau sạch rồi khoác tay anh, thì thầm bên tai:

- Thôi được rồi, đừng lên lớp với em nữa. Bắt đầu từ ngày mai mình không nhắc lại chuyện này nữa.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Quanh Đi Quẩn Lại

Không hiểu sao gần đây, Tích Tích thấy mình rất nhạy cảm, thường thì cảm xúc tự nhiên đến hoặc khi nhìn thấy cái cà vạt ngày trước Xuân Phong từng dùng, hay nghe thấy một bài hát cũ bất chợt lướt qua tai... Tâm trạng này giống như những đợt thủy triều dập dềnh lên xuống làm đôi mắt ngấn lệ, nhưng cô chỉ ngậm ngùi nuốt nước mắt vào trong.

Chiếc giường màu hồng phấn, mềm mại và sạch sẽ, giống như đám mây bông bồng bềnh trên bầu trời. Chiếc màn trắng mỏng manh như cánh ve sầu cùng với rèm cửa sổ màu xám bạc đã làm tăng thêm vẻ đẹp thanh nhã cho căn phòng ngủ.

Hạo Hạo đang ngủ say sưa trên chiếc giường êm ái. Từ lúc lọt lòng, thằng bé đã dính lấy mẹ không rời nửa bước, ngược lại, rời nó cô cũng không ngủ yên.

Bố mẹ chồng vẫn ngồi xem phim ở dưới nhà. Xem phim vào mỗi tối dường như là thói quen khó bỏ của mẹ chồng Tích Tích. Hôm nào bà cũng xem liên tục hai bộ phim truyền hình, kéo từ 7 giờ 30 tới tận 11 giờ đêm; có vẻ như phim truyền hình giống như thuốc phiện hơn là món ăn tinh thần, tối nào không được xem vài tập thì bà cảm thấy vô cùng bứt dứt, khó chịu. Chẳng thế mà scandal của anh diễn viên này hay cô ca sĩ nọ, bà còn biết rõ hơn cả con dâu.

Ngoài những lúc xem hoạt hình cùng con trai, rất hiếm khi Tích Tích ngồi xem phim. Có lần nghe thấy mấy cô bạn ca ngợi bộ phim nào đó hay lắm, cô cũng định theo dõi, nhưng vì bận bịu nên rốt cuộc cũng không xem

đến đầu đến đũa. Buổi tối rảnh rỗi, cô thích đọc sách hơn, nằm trên giường hay ngả người trên ghế sofa trong thư phòng, lật vài trang sách yêu thích, âu cũng là một sự hưởng thụ.

Tích Tích kéo chăn cho con rồi dựa lưng vào thành giường, thư thái đọc sách dưới ánh sáng dịu dàng của chiếc đèn bàn.

Cứ đọc được một lúc cô lại thần người ra suy nghĩ, một cảm giác lẻ loi len lỏi vào không gian tĩnh mịch bao trùm bốn phía.

Chiếc điện thoại để cạnh gối chợt vang lên tiếng “tít tít”. Cô liếc qua, là tin nhắn của Trương Duệ.

“Chị Tích Tích, mấy chuyện chị dặn tôi làm, việc đầu tiên đã xong. Tôi hẹn với hai vị luật sư rồi, tuần tới chị cứ sắp xếp thời gian, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể đến nhà gặp hai cụ. Còn việc sau, tôi nghĩ cần phải bàn bạc thêm với chị, giờ có tiện không?”.

Tích Tích ngẩng đầu ngó chiếc đồng hồ treo tường hình quả bí ngô, mới mười giờ. Cô cầm điện thoại lên trả lời:

“Ừ, cậu nói đi”.

“Chị có QQ[1] không?”

“Không có, cậu cứ nhắn tin đi”.

Để không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của con trai, cô khẽ khàng bước xuống giường, đi tới thư phòng, bật đèn, chuyển âm báo tin nhắn sang chế độ không chuông rồi lấy một chiếc chăn nhỏ trong tủ tường ra, cuộn tròn người trên ghế sofa.

Màn hình điện thoại sáng lên, có tin nhắn đến.

[1] QQ là một phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc.

“Có mấy câu, lẽ ra tôi không nên nhiều lời, song nghĩ đi nghĩ lại, tôi cảm thấy vẫn phải nói. Mong rằng chị nghe xong sẽ không giận”.

Tích Tích: “Cậu cứ nói”.

Trương Duệ: “Giờ chị tìm cô ta còn có ý nghĩa gì không?”.

Tích Tích ngăn người rồi nhả lại: “Cái ý nghĩa mà cậu nói, ám chỉ điều gì?”.

Trương Duệ: “Đời người ngắn ngủi lắm, chúng ta cần dành nhiều thời gian cho công việc, cuộc sống và người thân. Liệu có đáng phải lãng phí thời gian, tinh thần và sức lực vì những người và những việc không liên quan tới mình?”.

Tích Tích: “Xuân Phong vì cô ta mà mất mạng. Thế mà cậu lại nói là không liên quan sao?”.

Trương Duệ: “Dẫu tìm được cô ta thì với tư liệu có trong tay, chị làm được gì? Không có bất kỳ bằng chứng nào chứng tỏ tai nạn của tổng giám đốc Ngụy có liên quan đến cô ta, vấn đề này cảnh sát cũng đã kết luận rồi. Nguyên nhân xảy ra tai nạn đúng là do không tập trung lái xe, nhưng mà, chẳng nhẽ chị ngây thơ cho rằng, một người khiến người khác không tập trung tinh thần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật sao?”.

Tích Tích: “Ít nhất cô ta cũng phải lương tâm bị cắn rứt”.

Trương Duệ: “Không phải là tôi nói xấu cô ta đâu. Nhưng chị cứ thử nghĩ mà xem, người đàn bà có thể làm những chuyện như thế, thì liệu có còn tí lương tâm nào không?”.

Tích Tích: “Vậy ý của cậu là tôi cố nuốt trôi cục tức này? Nếu là cậu, cậu có làm được vậy không?”.

Trương Duệ: “Ý tôi là tìm được cô ta thì chị tính sao? Cứ cho là cô ta thừa nhận đi chẳng nữa, thì chị cũng làm được gì? Nếu Xuân Phong còn sống thì đã dành những giờ anh ấy không còn nữa, tôi cho rằng có những lúc cũng phải mắt nhắm mắt mở, đừng quá khắt khe, bằng không người chịu thiệt chỉ có chị mà thôi”.

Tích Tích: “Cậu nói thế mà cũng nghe được à!”.

Trương Duệ: “Thật lòng mà nói, tôi chỉ muốn tốt cho chị thôi, nếu là tôi thì không tội gì tôi phải tự làm khổ mình như thế, đã hao tiền tốn của lại còn chuốc thêm ầm ức vào thân, thực là không đáng”.

Tích Tích: “Không phải tôi cố chấp, chỉ là không cam tâm mà thôi. Việc gì tôi cũng có thể rộng lượng cho qua, duy chỉ có việc này là tôi không làm được”.

Trương Duệ: “Chị cần phải học cách từ bỏ. Trong cuộc sống, chúng ta cần phải từ bỏ rất nhiều thứ, chỉ có từ bỏ thì mới tiến lên được phía trước”.

Tích Tích: “Không phải là tôi không muốn từ bỏ. Vì cô ta quá ngoan cố nên tôi mới phải cạy miệng cô ta. Nếu cô ta vẫn không chịu nói thì tôi không có cách nào hỏi về số tiền bất minh kia”.

Trương Duệ: “Giả sử số tiền đó đúng là do cô ta lấy, chị cho rằng cô ta sẽ thừa nhận và trả lại cho chị? Nếu là tổng giám đốc Ngụy tặng cô ta, thì đó là tiền của cô ta rồi”.

Tích Tích: “Tôi không tính đòi lại mà chỉ cần cô ta xác nhận Xuân Phong có khoản nợ đó để tôi trả tiền cho Lý Dương”.

Trương Duệ: “Chuyện tiền bạc có thể từ từ nghĩ cách giải quyết. Dù sao tôi cũng hy vọng chị dừng chuyện này lại”.

Tích Tích: “Tại sao? Tại sao phải từ từ giải quyết? Lý Dương sống nhờ vào đồng lương, đến giờ vẫn chưa có một ngôi nhà tử tế, dựa vào cái gì mà để cậu ấy mất không số tiền này?”.

Trương Duệ: “Được rồi, tôi chỉ nói vậy thôi. Ngày mai tôi sẽ đưa tư liệu cho chị”.

Sáng hôm sau Tích Tích lái xe rời khỏi nhà, đi được một lúc thì cô nhìn thấy ô tô của Trương Duệ đỗ bên đường. Trong tay anh cầm một túi hồ sơ, đầu cúi xuống tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Tích Tích rần còi ra hiệu. Trương Duệ ngẩng đầu lên nhìn cô rồi uể oải đứng dậy đi đến.

- Chị à, tôi vẫn muốn nói một câu. - Trương Duệ thu ánh mắt về phía Tích Tích, – Không cần thiết phải làm như thế.

- Cảm ơn! Chuyện của tôi cứ để tôi tự giải quyết, cậu cứ đưa cho tôi.

- Chị nhờ tôi nên tôi thấy mình phải có trách nhiệm giúp chị đến cùng. - Trong mắt Trương Duệ phản chiếu một ánh mắt xa lạ, đó là sự cố chấp của Tích Tích, điều anh chưa từng thấy trước đây. – Cho dù chị nghĩ thế nào, tôi vẫn phải nói ra quan điểm của mình, tôi thấy chị không cần phải làm như vậy.

- Thôi, tùy cậu nghĩ sao cũng được, xin tránh ra! - Tích Tích chuẩn bị lái xe đi, - Cậu không muốn giúp thì thôi, tôi sẽ nhờ văn phòng thám tử điều tra.

- Chờ đã, dù sao tôi cũng mang đến rồi. Gửi chị. - Trương Duệ thoáng do dự, nhưng anh vẫn đưa túi hồ sơ vào cửa xe, - Cho tôi vài phút để tôi nói hết suy nghĩ của mình đã nhé.

- Tích Tích tắt máy.

- Tôi cảm thấy chị đang muốn trả thù thì phải.

- Tôi trả thù gì chứ? Xuân Phong mất rồi, sao tôi phải trả thù?

- Chị không thừa nhận nhưng thực sự chị đang làm một chuyện ngu ngốc, thậm chí là điên rồ đấy. Chị muốn tìm cô ta để hành hạ, trút hết oán hận trong lòng. Nhưng chị đã từng nghĩ chưa, chị trả thù thì chẳng khác nào tự đẩy mình vào việc làm xấu xa khiến bản thân ngày càng rời xa hạnh phúc...

- Cậu nói đủ chưa? - Tích Tích mất kiên nhẫn, nhúu mày cắt ngang lời anh rồi khởi động xe.

- Không, tôi nhất định phải nói! - Trương Duệ đứng chặn trước mũi xe, - Tôi không thể trở mắt nhìn chị làm chuyện điên rồ được.

- Tránh ra! - Tích Tích cao giọng. - Trương Duệ, chuyện này liên quan gì tới cậu? Cậu có giúp hay không, tôi không ép. Tránh đường!

- Tôi biết chuyện này gây tổn thương lớn cho chị. Nhưng sự đã rồi, chị cần phải biết, anh ấy làm như vậy không có nghĩa là anh ấy không trân trọng chị, vì vậy chị phải sống thật tốt, thật vui vẻ, đừng khơi lại chuyện cũ...

- Trương Duệ! Cậu biết mình đang làm gì không?

- Bây giờ tôi không phải là nhân viên của công ty Ngụy Thị nữa, cũng không còn là cấp dưới của chồng chị, tôi lấy tư cách là bạn để nhắc nhở chị đừng như thế nữa. Trên đời này “thiện giả thiện báo, ác giả ác báo”, không phải không có báo ứng mà là chưa đến lúc thôi. Sớm muộn gì ông trời cũng trừng phạt những kẻ làm hại người khác, thế nên chị không cần nhúng tay vào...

Tích Tích đột nhiên lùi xe, chuyển hướng rồi đạp xe lao vút đi.

Làm gì có người phụ nữ nào bị chồng phản bội mà vẫn thản nhiên được cơ chứ?

Trương Duệ đứng chờ người nhìn theo bóng chiếc xe khuất dần, cảm thấy chưa bao giờ chán chường như lúc này. Anh lên xe, tựa đầu vào ghế, kéo cửa kính xuống rồi châm một điếu thuốc. Anh hơi hối hận vì đã đưa túi hồ sơ cho cô, nhưng không đưa cũng không được... Hút hết điếu thuốc, anh thở dài, buồn bã đạp ga phóng đi.

Sao cô cứ nhất quyết khơi lại vết thương lòng? Sao phải tự làm khó bản thân? Đôi mắt lấp lánh của cô giờ đã bị bóng tối của lòng thù hận che lấp, có lẽ bản thân cô chưa phát hiện ra, nhưng anh nhìn thấy rất rõ.

Nhưng điều này có liên quan gì tới anh? Vừa nãy cô cũng nói rồi đấy thôi.

Anh thấy trái tim mình thắt lại, nỗi buồn đau, cô đơn và phiền muộn trên gương mặt cô như những nhát dao đâm vào tim anh. Sau nhiều năm lăn lộn trên thương trường, trái tim anh đã trở nên chai sạn, nhưng mỗi lần đứng trước cô, anh không giấu được sự yếu mềm bên dưới lớp vỏ cứng cáp của mình, anh muốn đem lại những điều tốt đẹp nhất đến cho cô. Ông trời ơi! Rốt cuộc chuyện này là sao? Dù thế nào mi cũng không được yêu người phụ nữ này. Không, không thể. Cô ấy là vợ của Xuân Phong, làm sao mi có thể có ý nghĩ như vậy được. Hơn nữa, cô ấy còn là con gái của ông chủ mỏ than, là quả phụ của tổng giám đốc giàu có. Mi yêu cô ấy ư? Mi có tư cách gì mà yêu cô ấy?

Nếu cô là một người phụ nữ bình thường, chắc chắn anh sẽ dừng cảm thố lộ tình cảm, nhưng khổ nỗi người đứng trước mặt anh lại là Trần Tích Tích... Quả thực anh không có dũng khí để làm điều đó, song anh cũng không thể gạt bỏ hình bóng của cô ra khỏi tâm trí. Cô đáng yêu như thế, tốt bụng và kêu hãnh đến nhường nào. Những lúc không gặp cô, cảm giác bồn chồn lo lắng giằng xe tim gan anh từng giờ từng phút; còn khi nhìn thấy cô,

đôi mắt dịu dàng mang nỗi buồn xa xăm ấy lại thổi bùng lên trong anh một tình yêu mãnh liệt.

2

Sáng sớm, sau khi đưa Hạo Hạo tới trường mẫu giáo, Tích Tích lái xe đến thẳng bệnh viện xx. Cô đỗ ô tô ở bên đường, kiên nhẫn chờ đợi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. Khoảng 7:50, một chiếc xe địa hình Land Rover màu xanh đen từ phía đông chạy tới, giảm tốc độ rồi đi sát lề đường bên phải, chậm chậm đỗ ngay phía trước xe cô.

Ngồi sau tay lái là một người đàn ông trung niên có vẻ bề ngoài khá ưa nhìn, khí chất nho nhã. Đây hẳn là Liễu Tông Nguyên, người được đề cập đến trong hồ sơ. Xem ra vị giám đốc quỹ đầu tư công cộng làm ăn không tốt lắm, anh ta mới kết hôn thế mà không dám đổi xe, để lớp xe mòn hết cả rồi.

Tông Nguyên nhanh nhẹn mở cửa xe cho Lê Sảnh bước ra. Hai người đứng trước xe, tạm biệt nhau bằng nụ hôn nồng nàn, hành động thân mật của đôi vợ chồng này thực sự đã tác động mạnh tới hệ thần kinh yếu đuối của Tích Tích.

Những nỗi đau trong lòng lại trào lên, suýt chút nữa nhấn chìm cô.

Xuân Phong và “Hoa Nhi” phải lòng nhau những ba năm, vậy thì hai người họ còn như thế nào nữa đây? Tích Tích không kìm nổi lòng ghen. Hai tháng trước họ còn dính như sam, vậy mà sao anh mới mất chưa được bao lâu, trong ánh mắt của “Hoa Nhi” đã không có chút thương tiếc nào? Quả thực Xuân Phong chẳng còn là cái gì cả. Nhìn vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc kia, thử hỏi trong lòng cô ta còn có hình bóng của anh không? Tích Tích đưa tay lau vội giọt nước mắt đang trào ra nơi khóe mắt, tự nói với chính mình: Cũng hay, Xuân Phong bạc tình với mình rồi anh ta lại bị người tình bội bạc, âu cũng là báo ứng.

Lệ Sảnh đứng bên đường, vẫy tay chào người chồng ngồi trong xe. Chiếc xe quay đầu, tăng tốc chạy đi. Cô ta sải chân bước vào cổng bệnh viện, vòng eo nhỏ nhắn cùng với cặp mông căng mẩy khiến ngay cả Tích Tích cũng cảm thấy ngây dại nữa là.

Tích Tích định gọi cô ta thì chợt nghe thấy có người gọi với theo: “Chu Lệ Sảnh!”. Cô ta đứng lại. Một cô đồng nghiệp đi đến khoác tay cô ta, hai người cười nói vui vẻ, cùng nhau đi vào trong bệnh viện.

Cô đồng nghiệp chính là Điền Ca.

Có nên để Chu Lệ Sảnh bề mặt trước Điền Ca không? Qua Lý Dương, Tích Tích cũng hiểu được phần nào về Điền Ca. Nếu biết người bạn thân nhất của mình là kẻ thứ ba chen chân vào gia đình bạn chồng mình, trước đêm tân hôn còn ở cùng chồng người khác đến tận nửa đêm, thì người ở giữa như cô ấy sẽ như thế nào?

Tích Tích mở túi xách, bên trong đựng một tệp danh sách tin nhắn. Trương Duệ đã phá được mã số PIN, nhưng khi cô mang mã số PIN tới công ty viễn thông di động thì vẫn không lấy được nội dung tin nhắn. Sau đó, Tích Tích lằng lằng liên hệ với văn phòng thám tử, bí mật ký một hợp đồng trị giá ba vạn tệ để lấy nội dung tin nhắn qua lại giữa Xuân Phong và “Hoa Nhi” trong ba tháng gần nhất, không để sót bất cứ tin nhắn nào.

Khi làm việc này, Tích Tích cảm thấy vô cùng nhục nhã và đau khổ, hiểu đây là hành động thiếu lý trí nhưng cô không thể bắt mình dừng lại được.

Cô cầm tệp giấy trên tay, cố nén xấu hổ và giận giữ, đọc lướt qua vài trang.

Con trai và con dâu đi làm, trong nhà chỉ còn một mình bà Quyên. Tông Nguyên làm ở quỹ đầu tư công cộng, trách nhiệm nặng nề nên thường xuyên phải làm thêm giờ; Lệ Sánh làm ở bệnh viện, suốt ngày cũng bận tối mắt tối mũi, chẳng có thời gian để chăm lo cho chồng. Chính vì thế điều khiến bà Quyên trăn trở nhiều nhất là: Tối nay ăn gì. Bữa trưa hai đứa đều ăn ở cơ quan, mà thức ăn trong căng tin thì ai cũng biết là như thế nào rồi đấy. Vì thế, bà nấu bữa tối rất công phu, đổi món liên tục, lại còn bổ sung thêm các món hầm bổ dưỡng để làm sao đảm bảo được chế độ dinh dưỡng hợp lý cho các con. Tông Nguyên hay đi tiếp khách bên ngoài nhưng tàn cuộc vẫn về nhà. Bà nghĩ, tiệc tùng thì không thể thiếu chén rượu mà uống rượu thì lại đắng miệng, chẳng nuốt được cơm. Thế nên, bất kể anh về muộn thế nào, bà đều lặng lẽ chờ đợi, hâm nóng cơm canh, tận mắt nhìn con trai ăn rồi mới yên tâm đi ngủ.

Hồi ở nước ngoài, Tông Nguyên từng có một cuộc hôn nhân thất bại, về nước lại sống độc thân nhiều năm, điều đó khiến bà luôn canh cánh trong lòng. Từ khi anh lấy Lệ Sánh, bà cho rằng, cuối cùng tâm nguyện của mình cũng thành hiện thực, bởi một người vợ làm y tá, hẳn là sẽ biết chăm sóc và yêu thương người khác. Thực tế đúng như vậy, hai tháng sau đám cưới, đôi vợ chồng son luôn yêu thương, lo lắng cho nhau làm bà nhìn thấy cũng mát lòng mát dạ về nàng dâu thông minh sắc sảo, khéo hiểu lòng người.

Dạo trước bà Quyên sống ở Tế Nam, khi Tông Nguyên đến Thanh Đảo gây dựng sự nghiệp cứ nằng nặc mời mẹ lên ở cùng, nói là cần người chăm lo cuộc sống cho mình, nhưng thực ra là anh muốn báo đáp công ơn với bà. Bước sang tuổi sáu mươi, sức khỏe cũng xuống dốc, chứng cao huyết áp, tiểu đường lại thêm bệnh thoát vị đĩa đệm khá nghiêm trọng, thế nên ngoài việc nấu cơm cho anh, bà còn làm được gì nữa? Mà kể ra số lần anh ăn cơm ở nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, bà ở đây ngược lại còn gây phiền hà cho anh: Năm ngoái bà có một khối u ở đùi nhưng cứ im im chịu đựng, đến khi phát hiện ra, Tông Nguyên chẳng nói chẳng rằng liền đưa mẹ

đến bệnh viện làm phẫu thuật, bà nằm viện bảy tám ngày mà thấy thương con bội phần. Hay có hôm không biết do trời trở lạnh hay là làm việc nhà quá sức mà bệnh cột sống của bà đột nhiên tái phát. Đang xào nấu trong bếp, bà chợt loạng choạng ngã sấp xuống mặt đất, lúc lâu sau mới lóp ngóp ngồi dậy được. Tông Nguyên nhận được điện thoại, học tốc chạy về nhà đưa bà đến trung tâm điều trị bệnh cột sống, chụp phim, kê thuốc. Thế là đằng đằng cả tháng trời, ngày nào bà cũng phải chườm thuốc trên lưng. Thời gian đó, anh thuê người giúp việc chăm sóc bà, trước sau không hề tỏ ra bức bối, nhưng trong lòng bà vô cùng buồn phiền vì đã làm liên lụy đến con trai.

Vì thế, sau khi Tông Nguyên kết hôn, bất chấp sự ngăn cản của anh, bà kiên quyết trở về quê. Vợ chồng mới cưới mà đã có bà mẹ già ngồi lù lù trong nhà thì quả không thích hợp cho lắm, ngay đến mình còn thấy chướng mắt nữa là. Dù sao cũng phải để cho các con được thoải mái trong thế giới của chúng nó chứ? Tông Nguyên đã hơn bốn mươi tuổi rồi, nó cần phải có cuộc sống riêng, người làm mẹ như mình nên biết điều mà nhường chỗ, không thể vì sự ích kỷ của mình mà làm náo loạn cuộc sống của chúng nó được! Trước mắt cứ về Tế Nam đã, khi nào con dâu mang thai, cần người chăm sóc thì chẳng cần gọi mình cũng tự động tới.

Ai ngờ bà về Tế Nam chưa quá nửa tháng, thì Tông Nguyên đã lặn lội về quê, một mực đòi đón mẹ lên Thanh Đảo. Bà Quyên không muốn quấy quả vợ chồng con trai nên sống chết không chịu đi. Tông Nguyên bèn nài nỉ:

- Mẹ ra nấu cơm cho chúng con đi. Không có mẹ, hằng ngày con chẳng biết ăn gì.

- Lệ Sảnh không biết nấu à?

- Công việc của cô ấy bận lắm. Mẹ qua đó đỡ dần giúp chúng con đi.

Bà Quyên thờ dài, nhưng thực sự trong lòng bà rất hạnh phúc. Bà biết anh lo bà ở một mình nhớ khi trái nắng trở trời không có ai bên cạnh thì biết xử lý thế nào, và lại anh cũng không nỡ để bà ở trong căn nhà xập xệ đó... Ôi! Đứa con này thật không uống công bà hết lòng yêu thương.

Buổi sáng, Tông Nguyên gọi điện từ cơ quan về, nói chiều phải đi tham dự một cuộc họp về đầu tư ở Đại Liên, chiều mai mới về được. Công việc của anh là thế, nói đi là đi. Ăn lương của người ta thì phải nghe người ta sai khiến, không thể từ chối, trừ phi từ chức không làm nữa. Con trai đi công tác, trong lòng bà mẹ ít nhiều cũng hụt hẫng, nhưng do đã quen nên bà dặn dò anh mấy câu rồi cúp máy.

Bữa trưa như thường lệ chỉ có mình bà nên giản tiện hơn nhiều, chỉ là cơm nguội và mìn thầu từ sáng. Nào là mẹ phải chú ý dinh dưỡng, nào là không được ăn uống qua loa đại khái, dù Tông Nguyên nói gì bà cũng bỏ ngoài tai. Hơn nửa đời người bà phải chịu kham khổ, đến nay được ở nhà đẹp thế này lại không lo cái ăn cái mặc, bà có thiếu cái gì đâu? Trong nhà lại luôn có Cầu Cầu quần quýt bên chân bà nữa chứ, Cầu Cầu nhỏ bé nên chỉ ăn tí tẹp là đã no kênh càng rồi.

Ăn cơm xong bà dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, đang định đi về phòng nằm nghỉ thì có tiếng chuông cửa. Ai nhỉ? Sánh Sánh về đột xuất chẳng? Đang là giờ làm việc mà? Bà Quyên đi tới cửa, nhìn qua mắt thần thì thấy người phụ nữ dọn rác trong khu chung cư. Bà vốn có lòng trắc ẩn đối với những người khốn khổ nên vội vàng mở cửa, lịch sự mời khách vào nhà.

Nhưng người phụ nữ khách sáo từ chối.

- Xin hỏi đây có phải là nhà của y tá Chu Lệ Sánh không?

- Đúng rồi, Lệ Sánh là con dâu tôi, chị tìm nó à? - Bà Quyên hỏi.

- Có người nhờ tôi gửi cho cô ấy một món quà, làm phiền bà chuyển giùm. - Người phụ nữ mỉm cười, cảm ơn rồi quay người bỏ đi.

Hộp quà được bọc bằng loại giấy đắt tiền, nền đen với những đường vân màu vàng nhạt, bên trên còn dính một bông hoa lụa màu trắng. Sự kết hợp giữa màu trắng với màu đen khiến hộp quà trông rất bắt mắt, song bà Quyên chợt cảm thấy có gì đó thật lạnh lẽo toát ra từ đó.

“Cổ hủ!” bà lắc đầu, tự giễu mình. Quan điểm thẩm mỹ bây giờ thật khác xa ngày xưa. Tặng quà gì mà lại bọc giấy kỳ quái như thế! Người tặng quà nghĩ gì nhỉ? Thường thì những người già thích, giới trẻ lại khịt mũi khinh thường; còn những thứ giới trẻ thích, người già lại không vừa mắt.

Bà Quyên cũng không quan tâm, tiện tay đặt hộp quà lên tủ tivi. Đây là chỗ dễ nhìn thấy, đi ra đi vào là đập ngay vào mắt, không sợ quên mất. Sau đó bà ra ngoài đi chợ, lúc về gặp bà hàng xóm đang bế cháu, bà dừng lại chào hỏi, chơi đùa với đứa bé một lúc rồi mới về nhà. Khi mở cửa bà phát hiện ra trong nhà có tiếng sột soạt là lạ, vừa bước vào trong bà đã thấy Cầu Cầu mãi mê vờn nghịch hộp quà.

Bà vội quát con chó, rồi lật đặt nhặt hộp quà lên. Cầu Cầu nhìn sắc mặt của chủ, biết mình mắc lỗi, vội lui lủi trốn trong ổ. Nó xé rách lớp giấy bọc để lộ ra một hộp giấy, bên trong xếp ngay ngắn mấy trang giấy in. Nhìn chúng, bà như đụng phải lửa, vội vàng đập hộp lại, liên tục tự trách bản thân: “Đồ của các con mình tò mò cái gì? Tuyệt đối không được xem, liếc qua một cái cũng không được”, rồi nhanh chóng thu dọn bãi chiến trường.

Bà đặt hộp quà vào ngăn kéo. Nồi canh gà hầm dương quy trên bếp đang sôi. Lệ Sánh muốn hàng tháng trước khi đến kỳ kinh nguyệt được ăn món này để bồi bổ. Nhưng món này thì phải nấu bằng nồi gang thì mới ngon, như thế khi nấu, nước hầm không bốc hơi ra ngoài, thịt lại ngọt và tiết kiệm thời gian dù mỗi lần nấu xong bà phải đánh vật với cái nồi nặng như cùm, khiến cánh tay mỏi dừ. Ninh canh xong, bà làm thêm hai món ăn nữa, giờ chỉ chờ con dâu về là xong.

Đúng lúc này, bà Quyên nhận được điện thoại của em gái. Em gái bà sống dưới quê, mỗi năm hai chị em chỉ được gặp nhau được một vài lần nhưng thường xuyên gọi điện thoại hỏi thăm nên tình cảm rất khăng khít. Lần này em gái bà than vãn chuyện đứa con trai bị người ta lừa. Anh này mở cửa hàng trên thị trấn, bị hai kẻ lừa đảo lợi dụng lừa mất số hàng trị giá hơn một vạn tệ. Bà Quyên nghe chuyện mà thấy náo nề, thương em gái đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn chưa được nghỉ ngơi, tận hưởng niềm vui tuổi già.

Bà vừa buông điện thoại xuống thì Lệ Sánh bước vào nhà.

- Mẹ ạ! Con về rồi! – Cô vào phòng vệ sinh rửa tay, đánh tiếng chào mẹ chồng trong bếp.

- Có người gửi quà cho con đấy! - Bà Quyên lau tay, mở ngăn kéo tủ tivi lấy cái hộp quà đưa cho con dâu.

- Cái gì vậy mẹ? Ai gửi ạ?

- Con tự xem đi, bên ngoài có giấy bọc cẩn thận nhưng ban nãy mẹ tiện tay đặt ở đây... - Bà Quyên chỉ vào chiếc tủ tivi - rồi đi chợ, không cẩn thận để Cầu Cầu xé mất, mẹ mắng nó rồi.

- Hả? Thật sao? Sao Cầu Cầu lại xé giấy bọc chứ? Con chó này hư quá rồi. Thôi không sao đâu, mẹ làm gì thì làm nhé.

Lệ Sánh về phòng ngủ mở hộp quà.

Trong lòng cô hơi bồn chồn. Ai nhỉ? Nếu là bạn bè, tặng quà làm gì có chuyện không báo trước? Sao không dùng chuyển phát nhanh mà lại nhờ người đưa đến nhà.

Cô mở hộp quà ra, bên trong là mấy trang giấy in chi chít chữ, dưới mỗi câu hội thoại đều có số điện thoại quen thuộc. Cô mới đọc được vài

dòng thì chợt thấy đầu óc như muốn nổ tung, suýt chút nữa thì ngất lịm.

“Em luôn hi vọng mãi mãi được ở bên anh, nguyện dâng hiến tất cả cho anh để chúng mình được hưởng hạnh phúc trọn vẹn, sớm sớm ngủi hương hoa nghe chim hót, đêm đêm ôm anh đi vào giấc ngủ. Anh đã cho em những giấc mơ ngọt ngào và êm đềm nhất đời...”

Không sai, đây chính là tin nhắn tự tay cô gửi cho người đàn ông có tên Ngụy Xuân Phong. Mặt Lệ Sánh tái mét, cô cố kiềm chế cơn sóng dữ dội đang cuồn cuộn trong lòng.

Nhất định là Trần Tích Tích, ngoài chị ta ra không thể là ai khác. Lần trước bị chị ta tát, mình đã nhẫn nhịn bỏ qua, thế mà chị ta còn không biết điều, đúng là được đảng chân lân đảng đầu!

Lệ Sánh hận không thể gọi ngay cho Tích Tích chửi một trận cho hả giận... Nhưng cô đang ở trong nhà, mặc dù chồng đi công tác nhưng còn kẹt bà mẹ chồng.

Bà già này lắm lì nhưng rất cơ mưu. Ban đầu bà ta nói là không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống của con cái, một hai đòi về Tế Nam, rồi cuộc về được mấy ngày? Không biết bà ta giở mánh khéo gì mà Tông Nguyên ngoan ngoãn về rước bà ta lên, thật không thể xem thường được.

Cầu Cầu xe rách giấy bọc ư? Lời bà ta nói có đáng tin không? Biết đâu bà ta muốn thăm dò bí mật của con dâu. Cứ cho là Cầu Cầu làm rách, nhưng cái hộp cũng không đập chặt, chỉ cần mở ra là xem được ngay nội dung bên trong, trên đó in rành rành số điện thoại cũ của mình, bà ta cũng biết số máy này mà; thời gian cũng trùng với thời điểm bà ta và Tông Nguyên bàn chuyện cưới xin.

Lệ Sánh mới nghĩ tới đây đã toát mồ hôi hột. Mẹ với con trai, tuy hai mà là một, liệu bà ta có giữ bí mật cho mình không? Liệu bà ta có vạch trần chuyện tà trời với con trai hay không?

Chợt có tiếng bà Quyên gọi con dâu xuống ăn cơm. Lệ Sánh hồn bay phách lạc, gượng gạo ngồi vào bàn, thức ăn nấu không tệt, màu sắc cũng đẹp mắt, vậy mà cô chẳng cảm nhận được mùi vị của nó như thế nào.

Mẹ chồng chẳng nói chẳng rằng, cũng không buồn liếc con dâu lấy một cái. Sau bữa cơm im lìm, Lệ Sánh chủ động vào bếp rửa bát, bà Quyên mượn cớ trong người không khỏe để về phòng.

Từ lúc nhận được điện thoại của em gái, bà cảm thấy khó chịu như có khối chì đè nặng trong lòng, tinh thần rệu rã lại thêm bệnh cao huyết áp khiến bà đau đầu, chóng mặt, chẳng còn chút sức lực nào nữa. Cũng vì vậy mà bữa tối bà chẳng buồn nói chuyện với con dâu, miễn cưỡng ăn vội mấy miếng cơm rồi đi nghỉ sớm.

Bà không ngờ rằng, tâm trạng của bà vốn chẳng liên quan gì đến con dâu, nhưng chỉ vì một món quà ngoài ý muốn mà Lệ Sánh nổi bão cấp tám trong lòng.

Cả đêm Lệ Sánh trần trọc không tài nào ngủ được, trở mình hết bên nọ lại sang bên kia mà mắt vẫn cứ chong chong còn đâu thì sôi sùng sục. Từ biểu hiện khác thường và ánh mắt lạnh nhạt của bà, cô đoán chắc mẹ chồng đã xem tập giấy và nắm được thóp của mình rồi.

Độc ác! Nham hiểm! Sao con người ta lại độc ác thế nhỉ? Trần Tích Tích, sao chị có thể gửi thứ này tới nhà tôi? Chị cố tình phá đám tôi phải không? Đồ bỉ ổi, vô liêm sỉ! Dương Tú Quyên, hằng ngày bà thật thà là thế, sao giờ tâm địa lại đen tối thế này. Đây là đồ của bà hay sao mà bà xem trộm?

Lệ Sánh nghĩ ngợi lung tung đến gần sáng, cảm giác như mình sắp sụp đổ tới nơi, mọi suy nghĩ đều đi vào ngõ cụt. Tối mai chồng về rồi, phải tranh thủ lúc anh ấy không có ở nhà, thu xếp chuyện này ổn thỏa với mẹ chồng, nếu không một chút bất cẩn cũng khiến gia đình tan nát.

Tuyệt đối không thể để cho cuộc hôn nhân hoàn mỹ này bị hủy hoại trong chốc lát.

Thế rồi mới hơn bốn giờ sáng, Lệ Sánh tới phòng mẹ chồng, gõ cửa dồn dập rồi quỳ sụp trước mặt bà.

- Mẹ, mẹ nghe con nói, con sai rồi, con đã làm sai một chuyện và con luôn hối hận vì điều đó. - Lệ Sánh chan chứa nước mắt.

- Hối hận? Con đang hối hận chuyện gì? - Bà Quyên mặc áo ngủ, sững sốt nhìn con dâu. Nhưng bà chỉ để sự kinh ngạc trong lòng, khuôn mặt vẫn điềm nhiên như không.

- Mẹ, con cầu xin mẹ, xin mẹ hãy quên hết những gì đọc được hôm qua đi có được không. Vì gia đình này, vì Tông Nguyên, con xin mẹ tha thứ cho con lần này. Chuyện của con với người đàn ông đó, con sai rồi, con có lỗi với Tông Nguyên. Tất cả là do người đàn ông đó luôn tán tỉnh, dụ dỗ con, con nhất thời hồ đồ, không vượt qua được cám dỗ... Sau này con sẽ không như thế nữa...

- Cái gì? Con đang nói cái gì? Con nhất thời hồ đồ? Người đàn ông nào gạt gẫm con? - Bà Quyên dụi mắt, nhìn thật kỹ mặt con dâu. - Con hối hận vì bản thân đã làm chuyện có lỗi với Tông Nguyên?

Nói xong câu này, bà Quyên đã đoán được những tờ giấy kia viết cái gì? Nhất định là bí mật của con dâu. Nhất định là chuyện giấy bọc bị xé rách làm con bé đứng ngồi không yên, cho rằng mình đã biết được điều gì đó.

Bà lão đảo vịn mép giường rồi ngồi tựa người vào thành giường, chậm rãi nói với con dâu:

- Chuyện này, để mẹ suy nghĩ đã.

Bà ngược mắt lên không nhìn con dâu nữa.

- Mẹ, nếu mẹ không chịu tha thứ cho con thì con không đứng lên đâu. Con thực sự không muốn làm tổn thương Tông Nguyên, con yêu anh ấy, con không thể không có anh ấy, anh ấy cũng yêu con, không thể sống thiếu con... - Lệ Sảng khóc òa lên.

Bà Quyên ngồi im mặc Lệ Sảng khóc như mưa. Nửa giờ sau, bà mẹ chồng không thể chịu được tiếng rên rỉ của con dâu nữa, bèn chủ động thỏa hiệp.

- Lệ Sảng, con không cần lo lắng điều gì cả, mẹ không xem những thứ trong cái hộp đó. Tại Cầu Cầu xé rách giấy bọc nên mẹ xếp lại mấy trang giấy rồi cất đi, còn nội dung bên trên, một chữ mẹ cũng không đọc.

- Không đọc? - Lệ Sảng ngớ người, - Mẹ không đọc thật à?

- Ủ, mẹ không biết chữ. - Bà Quyên thản nhiên nói.

Mẹ chồng không biết chữ? Lệ Sảng nghe như sét đánh bên tai. Sao từ trước tới giờ Tông Nguyên không hề nhắc đến chuyện mẹ anh ấy không biết chữ?

Bà Quyên đoán được tâm tư con dâu, thẳng thắn nói:

- Tông Nguyên không nói với con là vì nó biết mẹ muốn giữ chút... tự tôn. Mẹ sợ người ta cười nhạo.

Bà ta chẳng biết gì cả, còn mi không khéo mà xưng! Lệ Sảng cảm thấy như sắp phát điên, cô đứng dậy lau sạch nước mắt.

- Mẹ, mẹ, mẹ... Sao có thể như thế chứ!

- Sao cơ? - Bà Quyên ngẩng đầu nhìn con dâu, - Mẹ làm sai cái gì à? Con yên tâm, chuyện vừa rồi, con đã biết hồi cái thì mẹ sẽ không nói với

Tông Nguyên. Mẹ không muốn tình cảm của các con bị sút mẻ, chỉ cần sau này con đối xử tốt với nó thì mẹ tin hai đứa sẽ hạnh phúc.

- Vâng, vâng, lát nữa mẹ con mình nói chuyện tiếp. - Lệ Sảnh choáng váng, nem nép về phòng.

Sáng sớm Lệ Sảnh bơ phờ lê từng bước chân nặng trĩu xuống gara để xe. Tối qua cô không ăn được gì nhưng giờ cũng không thấy đói, tâm trạng bị bao trùm bởi một màu xám xịt, chẳng còn chút sức lực nào để vùng vẫy nữa. Cô lái chiếc Excelle HRV màu xanh sẫm tới cơ quan, mấy lần suýt vượt đèn đỏ và đâm vào đuôi xe người khác. Mọi khi cô chỉ đi hết mười phút còn hôm nay phải mất hơn hai mươi phút mới tới nơi. Đến cơ quan, việc đầu tiên cô làm là chui vào nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại rồi bấm số điện thoại của Tích Tích.

- Tại sao chị lại làm như thế? Tại sao? - Lệ Sảnh có nén giọng nhưng vẫn để lộ ra sự giận dữ.

- Không làm vậy, liệu cô có chủ động gọi điện thoại cho tôi không? - Tích Tích rất bình tĩnh đáp lời.

- Chị không thấy mình quá quắt sao?

- Đây chính là câu tôi muốn nói với cô. Có điều, chuyện của hai người đã đi qua rồi, tôi không bối sâu vào làm gì nữa.

- Rồi cuộc chị muốn thế nào?

- Cô yên tâm đi, tôi tìm cô không phải để hạch tội. Tôi chỉ cần cô xác nhận một chuyện thôi.

- Xác nhận chuyện gì?

- Gặp nhau rồi nói.

- Nhất định phải gặp ư?

- Hôm qua tôi có đến bệnh viện của cô, nhưng thấy cô đi cùng đồng nghiệp nên không nỡ quấy rầy. - Tích Tích hạ giọng, - Đành phải đi một chuyến đến Duyệt Hải nhờ người đưa quà đến nhà cô. Cô đã thừa nhận những tin nhắn đó là của mình thì tốt rồi, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện.

- Chị sắp xếp thời gian đi. - Lệ Sảnh dựa người vào vách ngăn nhà vệ sinh, cúi đầu đau khổ.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nảy Sinh Khúc Mắc

Mùa hạ đến, Thanh Đảo mang theo cơn mưa rả rích kéo dài hai hôm rồi mà vẫn chưa dứt. Kể cũng lạ, mưa ở miền biển thường chỉ chợt đến chợt đi, thế mà mấy hôm liền mưa triền miên, quả là có chút bất thường.

Vừa thức dậy, Lệ Sảnh muốn nằm rảnh trên giường thì Tông Nguyên rủ cô chạy bộ. Cuối tuần nếu không có việc gì đặc biệt, anh đều dậy sớm ra bờ biển chạy một vòng. Nhà anh cách bờ biển không xa, đi bộ hơn chục phút là tới nơi.

Một tuần anh bận đến năm ngày, nên hai ngày nghỉ, dù công việc bề bộn, gấp gáp thế nào anh cũng cố gắng gác lại.

- Đang mưa mà. - Lệ Sảnh nói.

Sau hai ngày thú tội, Lệ Sảnh chắc chắn mẹ chồng không nói chuyện của mình với Tông Nguyên. Cô còn nghe chính miệng ông chồng xác nhận: đúng là mẹ không biết chữ. Thế nên sau này dù bà Quyên nói ra thì cô cũng có cách đối phó, vì dù sao sáng hôm ấy cũng không có người thứ ba, cô có thể phủ nhận hoàn toàn những điều đã nói.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng cô cũng nguôi dần. Vốn dĩ ngọn lửa ấy cháy ở hai nguồn: Một là Trần Tích Tích, hai là bà mẹ chồng. Bây giờ dập tắt được một nguồn nên cô cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

- Mình cầm ô theo, mưa bé thế này, sợ gì chứ? - Anh nói.

- Em rất thích chạy bộ với anh nhưng hôm nay thì không được rồi. -
Lệ Sánh xuống giường thay đồ ngủ. Ai mà chẳng thích lãng mạn dưới mưa. Có người phụ nữ nào lại không muốn một cuộc sống lãng mạn như trong phim Full House chứ? Nhưng lúc này đây, Lệ Sánh lấy đâu ra tâm trạng mà đón nhận nó. Gương mặt của Trần Tích Tích và Nguyễn Xuân Phong thay nhau hiện ra trước mắt cô, lớn vồn như ma quỷ. Còn tệp danh sách tin nhắn nữa, cứ nghĩ tới đây cô lại sợ chết khiếp. Không giải quyết triệt để những vấn đề này, tinh thần cô chẳng được yên ổn, còn chạy bộ dưới mưa cái nỗi gì?

Cô gượng cười với chồng, gật đầu nói:

- Hôm nay có ca phẫu thuật nên em phải đi làm. Giờ em chạy bộ với anh, lát nữa về mệt nhoài thì làm sao có tinh thần vào phòng mổ được?

- Ừ, phải rồi, anh quên mất em còn phải làm thêm hôm nay. Vậy em cứ đi đi, hôm nay anh đi chợ.

Lệ Sánh cười dịu dàng.

- Buổi trưa anh ăn cơm với mẹ nhé, cơm tối cũng không cần đợi đâu, xong việc ở bệnh viện em mới về.

- Ừ! - Thấy vợ sắp rời phòng ngủ, Tông Nguyên sải bước đến bên cô, nâng chiếc cằm nhỏ nhấc lên rồi hôn lên trán, lên môi hồi lâu như muốn nuốt cô vào bụng rồi mới để cô xuống nhà.

Đương nhiên hai vợ chồng chỉ làm thế trong phòng ngủ, chứ không thể lộ liễu trước mặt mẹ chồng được.

Cả nhà ngồi ăn sáng. Thực lòng Lệ Sánh không quen sống cùng mẹ chồng, cô không thích phải sống cùng một bà lão xa lạ mà không hề có bất cứ cơ sở tình cảm nào, có điều cô không tiện nói ra vì nền tảng hôn nhân còn chưa vững chắc. Cô chỉ biết mình hiện đang yêu chồng say đắm, ngoài

ra cô không biết gì nhiều về quá khứ, cuộc đời và tính cách của Tông Nguyên. Đối với cô, anh cũng thế. Nhưng điều này không ảnh hưởng đến tình yêu và hôn nhân của họ, vì anh lý giải: Có cảm xúc với nhau là tốt rồi.

Tạm thời Lệ Sánh đành bấm bụng sống chung với mẹ chồng.

Cô chủ động đổi ca với một y tá trẻ để cô này có thời gian hẹn hò với bạn trai, vì thế mà cô ta cảm động rơi nước mắt. Lệ Sánh khẽ cười, làm ra vẻ độ lượng, việc nhỏ như vậy không đáng kể gì. Kỳ thực, buổi tăng ca này là bước đệm cho cuộc hẹn với Tích Tích vào tối nay. Tích Tích chọn thời gian gặp mặt vào buổi tối cuối tuần không biết là vô tình hay cố ý, nhưng dù bất tiện, cô cũng phải thuận theo, chẳng thể thay đổi được.

Ngay từ đầu cuộc hẹn, cô đã là người bị động, bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Nếu ban ngày nghỉ ở nhà, còn buổi tối mượn cớ tăng ca không phải là rất kỳ cục ư? Cho dù tin cô có việc đột xuất phải tới bệnh viện, nhưng nếu anh kiên quyết muốn đưa cô đi thì phải làm thế nào? Thậm chí đưa cô đến nơi rồi anh cứ khẳng khẳng ngồi đợi cô trong phòng chờ thì sao?

Phòng trà của quán Kim Trà Hoa thật trang nhã với ánh đèn mờ ảo, hương thơm nhè nhẹ của hoa khô và trà quện vào nhau lan tỏa trong không khí. Tích Tích nhấp một ngụm trà, khi cô vừa đặt chén xuống thì thấy Lệ Sánh rướn người, cầm ấm lên rót thêm trà vào chén cô.

Trong mắt Tích Tích ánh lên một tia kinh ngạc, người phụ nữ trước mặt cô hiện giờ so với Chu Lệ Sánh gan lì trước đây, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tích Tích nhìn khuôn mặt trắng ngần của Lệ Sánh, đắm chiêu. Cô ta vẫn vậy nhưng sắc mặt hơi héo hon, không che nổi vẻ hốc hác, tiều tụy. Thật không thể tin được người phụ nữ này. Theo hồ sơ điều tra, cô ta và anh chàng họ Liễu kia yêu nhau vẹn vẹn ba tháng đã kết hôn, thời gian đó,

cô ta và Xuân Phong vẫn kè kè bên nhau. Tích Tích luôn tin vào thuật xem tướng: Tướng do tâm sinh, ấy thế mà người phụ nữ trước mặt lại thách thức khả năng nhìn người mà cô luôn vỗ ngực tự hào. Trông cao ráo, đẹp đẽ và cá tính như thế mà lại làm ra chuyện này.

Lệ Sánh ngồi không yên, chủ động phá tan sự im lặng.

- Có thể cho đèn sáng hơn được không? Như thế này có lẽ hơi bí bách? Căn phòng....

- Tôi cũng cảm thấy bí bách, khó chịu, nhưng chuyện chúng ta cần nói hôm nay vốn là chuyện không thể giảm bớt ánh đèn xuống được, chỉ có thể như thế này thôi.

- Chị Tích Tích, tôi biết chị hận tôi, tôi thừa nhận tôi có lỗi với chị. - Lệ Sánh hạ mình, mắt ươn ướt.

- Đừng xưng hô thân mật như thế, tôi không dám nhận. - Mặt Tích Tích không chút biểu cảm. - Xuân Phong là người dễ động lòng. Rơi nước mắt trước mặt anh ấy còn có tác dụng, chứ khóc lóc trước mặt tôi thì ích gì.

- Chị chửi mắng tôi thế nào cũng được, tôi chỉ muốn nói với chị là hai lần trước, thái độ của tôi... Sở dĩ lúc đó tôi không thừa nhận là vì tôi không muốn làm tổn thương chị. Xuân Phong từng nói chị là người phụ nữ đẹp người đẹp nết, anh ấy rất yêu chị, không muốn làm tổn thương chị. Chúng tôi đã có giao ước, dù sau này xảy ra chuyện gì cũng không được làm tổn thương chị. - Lệ Sánh nói, hai hàng nước mắt tuôn rơi dào dạt. Cô rút khăn giấy, cúi đầu chấm lên mắt.

- Đến tận bây giờ cô vẫn cho rằng hành vi của các người không làm tổn thương tôi ư? Dùng trăm phương ngàn kế để lừa dối, giấu giếm, đến khi tôi biết chân tướng sự việc thì lại ngoan cố thà chết không thừa nhận, thế mà là không làm tổn thương tôi sao? Đúng là thứ logic ma quỷ! - Tích Tích khề vỗ ngực, cố gắng để mình không quá kích động.

- Xin lỗi! - Lệ Sánh cúi đầu, lí nhí chỉ đủ để một mình cô nghe.

- Trước đêm tân hôn của cô, hai người ở bên nhau đến tận nửa đêm, đó là lần cáo biệt cuối cùng chẳng? Nhưng theo tin nhắn thì không phải thế đúng không? Đêm đó Xuân Phong vì ngủ không đủ giấc, tinh thần không tập trung nên mới xảy ra tai nạn. Cô xét lại mình hay chưa? Trong chuyện này còn có một hung thủ gián tiếp giết chết Xuân Phong, cô biết là ai chứ?

Nói đến đây, mắt Tích Tích đong đầy nước, lòng cô phút chốc bùng lên ngọn lửa hận thù. Lệ Sánh đau đớn rùng mình, theo bản năng lấy hai tay che mặt, nước mắt lã chã rơi xuống.

- Tôi nói rồi, tôi tìm cô không phải để hạch tội. - Tích Tích im lặng một chút, lấy lại bình tĩnh. - Chuyện qua rồi, bất kể hai người đã làm gì tôi cũng không muốn khơi lại nữa. Gửi mấy tờ giấy đó có thể hơi cực đoan, nhưng chẳng qua cũng là vì tôi bị cô ép thôi. Cô đã biết sai thì từ nay tôi không nhắc lại chuyện đó nữa, khi về cô hãy đốt nó đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

- ...

Chu Lệ Sánh vẫn cúi gằm, lặng lẽ rơi nước mắt.

- Hôm nay tôi tới là cần cô xác nhận một việc, hi vọng chúng ta thẳng thắn với nhau.

- Được, chị muốn biết điều gì tôi sẽ nói hết. - Lệ Sánh ngược đôi mắt đầm lệ lên nhìn Tích Tích.

- Ba ngày trước khi xảy ra chuyện, Xuân Phong đã mượn bạn một khoản tiền lớn, nói là dùng vào việc riêng. Giờ bạn anh ấy đến nhà đòi nợ, nhưng trước khi trả, tôi muốn biết rõ ràng số tiền đã đi đâu.

- Hà? - Lệ Sánh kinh ngạc, lấy khăn giấy lau nước mắt rồi nhìn thẳng vào Tích Tích, - Bao nhiêu cơ?

- Hai mươi vạn tệ.

- Hai mươi vạn tệ? - Lệ Sánh trố mắt, - Sao chị lại hỏi tôi chuyện này?

- Cô không hiểu ư?

- Tôi không hiểu.

- Cô phải hiểu rõ chứ.

- Tôi thực sự không hiểu.

- Tôi nghĩ cô không thể không biết số tiền đó đã đi đâu.

- Tôi thực sự không biết gì về số tiền đó, ngay việc anh ấy mượn ai, tôi cũng không biết.

- Tiểu Sánh, cô đừng vòng vo nữa, vô ích thôi. Tôi đã nói trước cho cô rõ, tôi đến đây không phải để đòi tiền mà chỉ muốn xác nhận thực hư số tiền đó, xem nó đã đi đâu. Nếu đúng là chồng tôi đã dùng thì tôi sẽ trả cho người ta, người ta đang đợi số tiền ấy để mua nhà đấy.

- Chị nghi ngờ tôi lấy số tiền đó sao? - Vết thương của Lệ Sánh chưa lên da non đã bị khoét sâu thêm.

- Vì một nguyên nhân nào đó, Xuân Phong đã đưa số tiền đó cho cô mượn, hoặc là tặng cô. Tôi hiểu như vậy có đúng không?

- Đây chỉ là suy đoán của chị thôi. - Khuôn mặt của Lệ Sánh đang tái mét bồng đỏ bừng, cô tự biện bạch cho mình. - Thực sự tôi không nhìn thấy số tiền đó. Anh ấy chưa bao giờ cho tôi số tiền lớn như vậy.

- Còn nhớ lần đầu tiên tôi đến bệnh viện tìm cô chứ? Lúc đó cô cũng không chịu thừa nhận là có quan hệ với Xuân Phong. - Tích Tích cười mỉa mai, - Nếu như tôi không hiểu sai thì không nhận hoặc không thừa nhận chính là cung cách làm việc của cô.

- Chuyện hôm đó tôi đã giải thích rồi, nhưng việc này thực sự không phải là tôi làm. - Lệ Sảnh chan chứa nước mắt, - Nếu như tôi lấy, tôi sẽ nhận và trả lại cho chị.

- Thế này đi, cô cứ về nhà suy nghĩ cho kỹ, khi nào nghĩ thông rồi thì gọi điện cho tôi, chúng ta nói chuyện tiếp.

Sau khi Tích Tích rời khỏi, Lệ Sảnh ngồi trầm ngâm tại phòng trà rất lâu, thoáng chốc mọi thứ trước mắt cô trở nên trống rỗng, mọi âm thanh đều tan biến, phải một lúc lâu sau, cô tự vỗ má mình thì mới lấy lại được sự tỉnh táo.

Cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Ai đã nói câu này nhỉ?

2

Từ nhỏ Lệ Sảnh đã là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Ví dụ như, tết tóc chỉ cần hơi lệch chút xíu cô cũng không ngần ngại tháo tung hết ra, tỉ mẩn tết lại; làm sai bài tập, cô không tẩy xóa mà xé roẹt cả trang giấy rồi kỹ càng chép lại từ đầu... Tôn thờ sự hoàn mỹ chính là bản tính trời sinh, tiềm ẩn trong trái tim và khối óc của cô. Thời học sinh, cô là đứa háo thắng, môn nào cũng đạt điểm xuất sắc, năm nào cũng đứng nhất lớp, không chỉ thành tích học tập tốt mà còn tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa như đá cầu, nhảy dây... Để vượt qua chúng bạn, không có giờ phút nào cô không yêu cầu hà khắc đối với bản thân, tìm đủ mọi cách để trở thành người xuất sắc nhất.

Và cô cũng rất xinh đẹp.

Mắt đen lay láy, nước da trắng ngần, các nét hài hòa, quả là ông trời đã ưu ái quá nhiều cho cô. Hồi ấy, ai gặp cô cũng không tiếc lời khen ngợi, sau này lớn lên, chàng trai nào đi lướt qua cô cũng phải ngoái lại nhìn.

Tiểu là một cô gái đáng yêu và xinh đẹp như thế lại đầu thai nhầm nhà. Bố mẹ Lê Sánh đều là công nhân nhà máy sợi. Cuộc sống của những người dưới đáy xã hội thật đáng sợ, ngay từ ngày đầu tiên lấy nhau, đôi vợ chồng này đã chẳng có lấy một ngày êm ấm. Vì những chuyện không đâu mà gần như ngày nào họ cũng cãi vã ầm ĩ, không phải vợ chê chồng vô dụng thì cũng là chồng chê vợ lười nhác, xấu tính. Không được bao lâu thì mỗi người một niêu, xoong ai người ấy nấu, cơm ai người ấy ăn. Sự ra đời của Lê Sánh không những không cải thiện được mối bất hòa của họ, mà ngược lại còn khiến gia đình lao đao.

Mẹ cô là người có nhan sắc, mà phụ nữ đẹp thì luôn khao khát có được một cuộc sống sung túc, đầy đủ. Từ lúc lấy bố cô, mộng tưởng ấy hoàn toàn sụp đổ. Ông chồng chỉ được cái cao lêu nghêu, nước da trắng trẻo, ngoài ra chẳng có bất cứ thứ gì cả, không tiền, không quyền, không năng lực, không tài hoa. Sống với người như thế thì còn gì là thú vị? Có dạo mẹ cô mê mọt chược, ngày hai buổi đến quán mạt chược đều đặn như đi làm. Chơi là thua, cứ thua là chửi, trong nhà không có ngày nào được yên tĩnh. Bố cô nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, nhưng mẹ cô không chịu nổi tình cảnh khốn khó nữa, bà mời chài một người đàn ông giàu có rồi sống chết đòi ly dị để chạy theo người tình.

Khi đó Lê Sánh mới lên bốn, bố cô tìm công việc khuân vác ở khu mua sắm, hai bố con rau cháo qua ngày, sống nương tựa vào nhau. Năm Lê Sánh bảy tuổi, ông bố lấy một cô nhân viên thang máy. Người phụ nữ này dung mạo bình thường, đáng người nhỏ bé, da dẻ thô ráp, nhưng tốt tính, con người bà giống như cái cầu thang máy, bất kể tải trọng nặng nhẹ bao nhiêu, lên lên xuống xuống chưa từng kêu ca oán thán. Bà không có thói hư

tật xấu nào cả, ngay đến mặt chước cũng không biết chơi. Bà còn biết quan tâm lo lắng cho chồng, ăn gì làm gì đều nghĩ đến chồng trước tiên. Bà rất trân trọng cuộc hôn nhân này khiến bố cô phẫn khởi, cuối cùng ông cũng tìm được tổ ấm của đời mình, hai hàng lông mày dần dần giãn ra và nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt.

Trên đời không có chuyện gì là hoàn hảo, đặc biệt trong gia đình chấp nối như vậy. Bà mẹ kế cái gì cũng tốt, mỗi tội quá keo kiệt.

Cuộc sống của hai vợ chồng có ngày nào không phải tiêu đến tiền đâu. Ai bắt bà lao động hay trút giận lên bà đều được, miễn là đừng bảo bà bỏ tiền ra. Hễ động đến chuyện tiền nong là bà đau như xát muối vào lòng. Đối với ông chồng, bà còn dễ dãi một chút. Chồng làm việc vất vả, thỉnh thoảng ăn bát mì lạnh năm hào hay mua hai bao thuốc lá hơn năm tệ thì bà không phàn nàn gì, nhưng thấy Lê Sảnh mua hai gói hướng dương năm hào hay chai nước ngọt bốn hào là bà sa sầm mặt lại. Dù sao hai người cũng là mẹ ghẻ con chồng nên cố vun đắp thế nào cũng không mấy tình cảm. Nhất là từ khi bà mẹ kế sinh cho bố cô một đứa con trai thì cô càng yếu thế.

Lê Sảnh lên cấp Hai phải tốn rất nhiều tiền cho việc ăn học nên trong mắt mẹ kế, cô giống như một cái máy ngốn tiền. Nếu gia đình khá giả thì chẳng nói làm gì, đằng này trong thời buổi giá cả leo thang, thu nhập eò uột, dù bà mẹ kế tốt tính đến mấy thì cũng giở quẻ.

Lê Sảnh chưa bao giờ để xảy ra xung đột với mẹ kế vì cô biết mình thấp cổ bé họng. Bố vẫn yêu thương cô như trước đây, nhưng nói thế nào thì ông cũng dành nhiều thời gian hơn cho đứa con trai nối dõi tông đường của mình, nên cô con gái lớn trong nhà ngày càng ra rìa.

Để lấy lòng mẹ kế, Lê Sảnh chỉ biết chăm chỉ làm việc nhà và tiết kiệm ăn tiêu, ngoài ra cô không biết làm thế nào để cải thiện đời sống. Khi cô lên lớp Chín, khu mua sắm cắt giảm nhân công, mẹ kế bị mất việc, thành

thứ thu nhập của gia đình ít đi trông thấy, bà càng lo nghĩ nhiều hơn, tính khí trở nên thất thường, hay cáu gắt.

Hơi một tí bà lớn tiếng quát tháo con trai rồi khóc bù lu bù loa. Lúc ấy, Lệ Sánh đứng trước kì thi vào cấp Ba, ông bố động viên con gái:

- Tiểu Sánh à, con học giỏi như thế mà không vào được đại học thì thật đáng tiếc. Con cứ thi đi nhé, chỉ cần đỗ cấp Ba thì nay mai còn có hy vọng vào đại học, đến lúc đó dù con thi trường nào, tốn kém bao nhiêu tiền, bố cũng lo cho con.

Vừa khéo bà mẹ kế nấu cơm trong bếp nghe được, liền ném tan cái bát xuống nền nhà, dùng dùng dắt đứa con trai đang khóc thét lên vì sợ đến trước mặt chồng rồi chạy ra ngoài. Ông chồng đi tìm mãi tới tận khuya mới thấy bà vợ ở một công trường xây dựng đổ nát.

Từ hôm ấy, đầu tiên Lệ Sánh bị tiếng đập bát làm cho sợ run người, tiếp đến ông bố lại chạy đi tìm mẹ kế trong đêm tối mịt mùng khiến lòng cô xót xa. Sáng hôm sau thức dậy, cô nói chuyện nghiêm túc với bố:

- Bố, con nghĩ kỹ rồi, con chỉ thi trung cấp thôi. Nếu thi đại học thì phải học ba năm cấp Ba nữa, mà con thì muốn được đi làm sớm.

Nếu lúc đó bố cô kiên quyết bắt cô thi cấp Ba, có lẽ cô sẽ từ bỏ ý nghĩ bốc đồng của mình. Nhưng bố cô lại im lặng gật đầu, tuy ông cố gắng lảng tránh ánh mắt con gái, nhưng cô vẫn nhìn thấy ông rơm rớm nước mắt.

Từ thuở bé, Lệ Sánh đã nuôi ước mơ thi vào một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh, nhưng cánh cổng trường đại học sớm khép lại với cô, điều này trở thành nỗi đau mà cô không bao giờ muốn chạm vào. Việc học chuyên ngành điều dưỡng tại một trường trung cấp y ở Tế Nam làm một thời gian dài cô cứ luẩn quẩn trong tâm trạng chán nản và tự ti. Và cũng từ đây, cô bắt đầu đứng sau người ta.

Cô biết mình có trình độ học vấn thấp nên cố gắng lấy sự siêng năng để bù đắp những mặt còn thiếu sót. Sau ba năm khổ luyện, vào buổi chiều trước hôm tốt nghiệp, có một bệnh viện nhỏ trong thành phố Thanh Đảo tới trường tuyển y tá, Lê Sảnh được thầy giáo giới thiệu là người có thành tích học tập nổi trội và điều kiện cá nhân phù hợp nên cô nhanh chóng ký được hợp đồng lao động. Làm việc được một năm, cô phát chán vì bệnh viện ít bệnh nhân, chế độ đãi ngộ thấp, lương thưởng không tăng mà cũng không phát huy được năng lực. Về sau có người hướng dẫn, cô và bạn trai bỏ ra hai vạn tệ dứt lốt lãnh đạo Cục Y tế để được chuyển sang bệnh viện hiện giờ.

Do mãi mê theo đuổi sự nghiệp mà sao nhãng chuyện tình cảm nên chuyển chỗ làm chưa đầy một năm thì bạn trai chủ động rời bỏ cô, khoản tiền đầu tư cho cô xin việc và chi phí sắm sửa đồ dùng sinh hoạt khi hai người sống chung, anh ta đều không tính toán. Cô ủ rũ ít hôm rồi công việc bận rộn lại cuốn nổi buồn đi.

Từ năm hai mươi lăm tuổi, cô bắt đầu quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự. Cô biết lợi thế của mình là vẻ đẹp trời cho. Bất cứ người đàn ông nào nhìn vào cô, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu những ý nghĩ đằng sau cửa sổ tâm hồn của họ.

Các cô gái đẹp thì nhiều lắm, nếu bạn chỉ có sắc đẹp không thôi thì đã là gì? Một cô gái đẹp tự cao tự đại, coi sắc đẹp là vũ khí lợi hại để chiếm lĩnh trái tim của đàn ông thì có quá ấu trĩ và thiển cận không? Có nhanh chóng thất bại thảm thương hay không? Xuất phát từ cách nhìn thực tế và sự hiểu biết về xã hội, Lê Sảnh sớm ý thức được người phụ nữ không có xuất thân cao sang như cô phải liệu mình mở con đường máu, đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp thì mới có được hạnh phúc mãi mãi trong tình yêu và hôn nhân.

Vì vậy, từ ngày đầu tiên vào làm việc trong bệnh viện lớn, Lê Sảnh luôn kiên trì bền bỉ, phấn đấu không ngừng nghỉ, năm nào cũng đạt danh

hiệu lao động tiên tiến, nhiều bài nghiên cứu đạt giải thưởng cấp tỉnh, nghiệp vụ giỏi, riêng kỹ thuật tiêm tĩnh mạch thì trong bệnh viện không ai vượt được cô. Chả thế mà vào bệnh viện chưa đầy ba năm cô đã lên chức y tá trưởng.

Qua sự tìm hiểu và nghiên cứu thông tin về phái mạnh, cô chia đàn ông ra làm ba cấp bậc. Cấp một là Kim cương: chỉ có sự nghiệp thành công, thường ở những nơi xa xỉ. Kim cương để ở đâu cũng phát ra ánh hào quang sáng chói, hấp dẫn lạ thường. Cấp hai là Cục gạch: chỉ người cần cù chịu khó, cẩn thận chu đáo. Cục gạch tuy rẻ tiền nhưng cũng có giá trị thực dụng, dùng nó xây nhà có thể tránh được mưa gió, cho dù xây nên không ở thì cũng khỏi lo người khác dòm ngó. Cấp ba là Xỉ than: chỉ người chả được tích sự gì. Xỉ than là một loại phế thải được tạo ra sau quá trình đốt than đá, nên gọi nó là rác rưởi cũng không sao cả.

Lệ Sảnh nghĩ, đối với phụ nữ mà nói, người chồng là chỗ dựa cả đời, nhất định phải chọn lựa kỹ càng, tuyệt đối không thể để bi kịch của mẹ lại xảy ra với mình. Cho nên cô chẳng thèm ngó ngang đến loại đàn ông cấp ba, còn cấp hai giống như Lý Dương, tuy là người đàn ông có đầy đủ phẩm chất tốt, nhưng nhìn cuộc sống của Điền Ca hiện giờ mà làm gương. Sát cánh với người như thế thật đáng sợ biết bao! Chờ đợi bao lâu chồng mới leo lên đỉnh cao danh vọng đây? Đến lúc lên voi thì nhan sắc của vợ cũng tàn phai, nhờ chồng thay đổi lòng dạ thì chẳng phải là chấm dứt cuộc sống hạnh phúc ư? Cứ nhìn những gã bao nuôi người tình thì biết.

Đàn ông cấp một vì hiếm có cho nên không phải phụ nữ bình thường nào cũng có thể dễ dàng gặp được, dù có gặp được thì còn phải xem bản thân có bản lĩnh giữ chân người ta không, bằng không cứ cho là tạm thời có được họ thì cũng nhanh chóng đánh mất thôi.

Nhiều năm qua, những người đàn ông Kim Cương từng đến với cô chỉ cưng chiều cô một thời gian ngắn ngủi, bốn cột nhau chứ nào có yêu đương nghiêm túc, có khi cô chê người ta nhân phẩm không tốt; có khi cô thấy

người ta giàu sang nhưng ngoại hình không bắt mắt hoặc người ta thấy cô thông minh xinh đẹp nhưng quá đa đoan... Tóm lại, mấy người bạn trai của cô đều không tòi, song vì những nguyên nhân thế này thế khác nên chuyện tình cảm chẳng đi đến đâu.

Thực ra cô hiểu rất rõ hôn nhân không thành là bởi hai người không hợp nhau, miễn cưỡng sống chung một nhà cũng chỉ giày vò nhau mà thôi. Bố cô sốt ruột khi con gái đến tuổi lấy chồng mà vẫn sớm tối đi về một mình, ông thường nói thẳng hoặc nói bóng gió mong cô sớm yên bề gia thất. Trong mắt bố mẹ, ngày nào con gái chưa lấy chồng thì ngày đó vẫn như cánh bèo mỏng manh nổi trôi trên sông nước. Nhưng cô vẫn bình chân như vại, kiêu ngạo nghĩ rằng, ngoài xuất thân nghèo khó ra mình thua kém những cô tiểu thư đài các điểm nào đâu chứ? Dựa vào vẻ đẹp tâm hồn và hình thức của mình, tìm người đàn ông xuất chúng có quá khó không?

Trên lối nhỏ tình yêu dẫn tới hôn nhân, Lệ Sánh chần chừ năm này qua năm khác để rồi quần quanh cô độc, ngoài việc mở mang tri thức ra, cô không gặt hái được thành tựu gì đáng kể. Tháng ngày dần trôi, tuổi tác thêm nhiều, hiện thực tàn khốc phá tan giấc mơ êm đẹp, cô liên tiếp gặp thất bại trong tình cảm, người con gái vốn tự cao tự đại đã bắt đầu nếm mùi ê chề.

Vì theo đuổi sự hoàn mỹ mà cô cứ khăng khăng cửa đóng then cài, chờ đợi người đàn ông Kim cương... Cho đến một ngày, Ngụy Xuân Phong lọt vào mắt xanh của cô.

3

Dù Tích Tích bám riết lấy Lệ Sánh vì khoản nợ hai mươi vạn tệ hay vì nguyên nhân nào khác thì đó cũng chính là quả báo.

Đương nhiên là quả báo của Lệ Sánh.

Tình yêu không tự nhiên đến và cũng không có hận thù một cách vô cớ. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy. Sau khi Tích Tích ra về, Lệ Sảnh ngồi trầm ngâm, tự phản tỉnh về chuyện tình cảm của mình.

Cô từng làm hai việc ngu xuẩn nhất trong đời, đó là: Thứ nhất, cô đã đem lòng yêu thương Ngụy Xuân Phong - người đàn ông đã có gia đình; thứ hai, khi Liễu Tông Nguyên quyết định hỏi cưới cô, cô vẫn không thể cắt đứt quan hệ với Ngụy Xuân Phong.

Một người đàn ông và một người phụ nữ vui vẻ bên nhau, Lệ Sảnh cho rằng dù sau này có kết quả thế nào thì cũng không uổng công một đời làm phận đàn bà.

Cô gặp Xuân Phong lần đầu tiên trong bệnh viện, anh đã làm cô ngỡ ngàng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Từ đáy lòng cô, dâng lên dự cảm người đàn ông này sẽ sớm xuất hiện trong cuộc đời mình.

Ban đầu bệnh viện sắp xếp một y tá khác chăm sóc anh, nhưng do nhận lời với Điền Ca nên cô đích thân đến phòng bệnh của anh. Đây là phòng bệnh cao cấp nằm ở sân sau của bệnh viện, cây xanh râm mát, không khí trong lành. Theo kinh nghiệm của cô, bệnh nhân vào đây tám chín mươi phần trăm là người có máu mặt nhưng vừa già vừa xấu tính, tính khí quái đản, dù có dát vàng thì cũng không thể che giấu mùi hôi trên cơ thể. Cô đi làm đã nhiều năm, gặp đầy bệnh nhân trẻ như Xuân Phong, song người bảnh bao, nhất là lại có đôi mắt đầy cuốn hút như thế thì đích xác là lần đầu.

Giây phút ánh mắt anh chợt dừng lại trên khuôn mặt cô, thời gian như ngừng trôi, một cảm xúc đặc biệt cứ quẩn lấy trái tim cô gái nhỏ thì hai mươi chín tuổi.

Cô vin đủ lý do như tiêm, đưa thuốc, kiểm tra phòng bệnh để tới tấp ra vào phòng bệnh của anh. Trong phòng còn có một hộ lý nam lau người và

thay giặt quần áo cho Xuân Phong nên không hề có mùi khăm khăm trên người anh. Anh luôn gọn gàng sạch sẽ ngay cả khi mới làm phẫu thuật xong.

Trong thời gian Xuân Phong nằm viện, có một hôm nhà xảy ra chuyện nên cô không đến bệnh viện. Hôm sau, nghe một y tá nói bệnh nhân đột nhiên buồn bực khó chịu, đau đầu chóng mặt nhưng chụp X-quang thì thấy vẫn bình thường. Chắc chắn là do yếu tố tâm lý, Lệ Sánh phân tích. Thế rồi tối đó, khi vào phòng đưa thuốc cô đã đề nghị mát-xa đầu cho anh.

Đây là một phương pháp mát-xa đặc biệt cô chỉ làm cho người đàn ông mà mình có thiện cảm. Lệ Sánh ngồi ngay ngắn trên đầu giường, dùng đầu ngón tay ấn vào các huyệt đạo ở đầu, day đều với một lực mạnh dần để giúp máu lưu thông tốt hơn. Anh ngả đầu vào bầu ngực căng tròn mềm mại của cô, hít hà hương thơm quyến rũ tỏa ra từ người cô, cảm thấy rạo rực như lạc vào một giấc mơ đẹp. Nếu như nói phương pháp này là thuật thu hồn đàn ông thì nó chính là kế sách độc nhất do Lệ Sánh tự nghĩ ra.

Chuyện bắt đầu từ mười đầu ngón tay của cô, còn tình cảm đi đến đâu, chưa ai từng nghĩ đến.

Anh là một người đàn ông sạch sẽ từ trong ra ngoài, kể cả về vệ sinh cá nhân lẫn đời sống tình cảm, thế nên cô hoàn toàn tin tưởng những lời anh nói: “Trước khi gặp em, anh chỉ yêu một người phụ nữ là vợ của mình”, “Anh chưa từng trệt khỏi đường ray vì bây giờ em mới xuất hiện”...

Nghe anh thổ lộ, cô chỉ gục đầu vào lòng anh, mỉm cười hạnh phúc. Mỗi lần gặp anh lòng cô lại reo vui như lá hoa trong mùa xuân mới, cảm xúc cuồn cuộn như những con sóng nối đuôi nhau xô vào bờ cát tung bọt trắng xóa, làm cô ngây ngất trong men say hạnh phúc. Anh kéo dài thời gian ra viện ba ngày. Sau đó, người đầu tiên anh mời dùng bữa tối chính là cô.

Tình yêu giống như dòng sông chảy xiết thì làm sao ngăn cản được! Lệ Sảnh soi xét lại suy nghĩ của mình, một người đàn ông chỉ có đôi mắt cuốn hút và đời sống tình cảm sạch sẽ có thể làm trái tim cô rung động sao? Không hẳn là thế! Sự nghiệp giàu sang, ô tô đẹp, tiêu tiền như nước, mới là những chất xúc tác khiến cô yêu anh nồng nàn, say đắm trong một thời gian dài. Người đàn ông như anh rất sợ phụ nữ dùng tình cảm làm công cụ để đạt được lợi ích cá nhân. Lệ Sảnh thì khác, cô xem thường những kẻ không biết tự trọng ấy. Cô tán thưởng thành quả lao động của anh, nhưng không có ý chiếm giữ hay chia chác, chỉ cần anh mang đến cho cô niềm vui đơn giản là cô thấy hạnh phúc rồi.

Cô yêu anh như thế, yêu trọn vẹn trong ba năm năm tháng. Con người anh cái gì cũng tốt, chỉ có điều anh đã từng nói, anh có thể cho cô bất cứ thứ gì, ngoại trừ hôn nhân. Người phụ nữ nào mà chẳng ước ao có một tình yêu ngọt ngào và một gia sản kha khá để cả đời sống sung túc, nhưng mấy người được như thế? Sau mỗi lần thất vọng về đàn ông, Lệ Sảnh lại cho rằng hạnh phúc như thế sẽ không đến với mình, vì vậy cô cũng không muốn ràng buộc anh bằng sợi dây hôn nhân. Lệ Sảnh từng gặp Tích Tích mấy lần ở phòng bệnh và siêu thị. Đặc biệt, có một lần cô thấy anh cùng vợ đi siêu thị, khoảnh khắc nhìn thấy nét mặt bình yên, cử chỉ điềm đạm và ánh mắt hạnh phúc của Tích Tích, Lệ Sảnh hiểu ý đồ lấy người đàn ông này làm chồng chỉ là giấc mơ viễn vông. Không thể kết hôn cũng không sao. Cô không ép anh làm những việc không muốn làm hoặc là không thể làm được, để anh cảm thấy sự xuất hiện của cô không làm ảnh hưởng đến hôn nhân và danh dự của mình, có như vậy mối quan hệ giữa anh và cô mới được duy trì. Anh có tình, có nghĩa, lại có tiền; cô nguyện làm hồng nhan tri kỷ cùng anh đi hết nửa đời còn lại, ngoài ra không mong muốn gì hơn.

Con người trong xã hội vốn thờ ơ và bộ đờ, thế mà bên cạnh mình có một tri kỷ như anh, đối với cô là đủ rồi, còn hôn nhân lại là chuyện khác.

Lệ Sảnh ngắm kỹ khuôn mặt của mình trong gương, nó không còn là đóa hoa mười tám tuổi nữa. Mặc dù cô mới ngoài ba mươi, chưa già tới mức mất hết hi vọng nhưng cơ hội chọn bạn đời ngày càng ít đi. Ở tuổi này không cần bố mẹ hối thúc, bản thân cô cũng đắn đo chuyện hôn nhân, nếu không tìm được người chồng ưng ý, đừng nói là có lỗi với bố mà còn có lỗi với chính mình.

Trong tình thế này, Liễu Tông Nguyên lọt vào tầm ngắm của cô.

Tông Nguyên tuổi tác hơi cao, nhưng về góc độ sinh lý mà nói, phụ nữ lấy chồng hơn mình từ mười đến mười lăm tuổi là khoa học nhất, đứa con sinh ra sẽ khỏe mạnh, thông minh và xinh xắn hơn những đứa trẻ khác. Và lại đàn ông lớn tuổi biết yêu đương và quan tâm người khác, lại có nền tảng kinh tế nhất định, nên sau khi lấy nhau, hai vợ chồng sẽ có một cuộc sống đầy đủ, tránh được không ít bất hòa. Khi Tông Nguyên thổi vào hôn cô một tình yêu mới, tuy cô chưa sẵn sàng cho hôn nhân, nhưng gần như không do dự bất cứ điều gì, trong lòng đã đồng ý lời cầu hôn của anh dù ngoài miệng vẫn còn chút e dè. Có lý do gì mà không đồng ý? Sao lại từ chối một người đàn ông có điều kiện tốt như thế?

Sau khi nhận lời cầu hôn của Tông Nguyên, cô vẫn không nỡ dứt bỏ tình cảm dịu ngọt của Xuân Phong. Mấy lần cô hạ quyết tâm chấm dứt cuộc tình ngang trái nhưng chỉ cần anh dịu dàng một chút là cô lại giống như con thiêu thân lao vào lửa. Chẳng phải anh cũng không bỏ được vợ đấy sao? Thế là hai bên hòa nhau, mối quan hệ của họ còn có xu hướng ổn định hơn, mãi mãi hơn.

Một bên là người tình vụng trộm, một bên là ông chồng chống lưng. Đó là cuộc sống hoàn mỹ nhất của phụ nữ thời nay chẳng? Lệ Sảnh bắt cá hai tay, cùng lúc qua lại với hai người đàn ông, nhưng vì cô thông minh và cơ trí nên không có chút sơ sẩy nào. Cô vừa dính như keo với người tình vừa toàn tâm toàn ý chuẩn bị đám cưới, và tự huyễn hoặc là mình đang hạnh phúc.

Nhưng cô không ngờ hạnh phúc nửa đường đứt gánh sớm như thế. Trước và sau khi Xuân Phong gặp tai nạn, cô không có bất kỳ dự cảm nào, tới ngày thứ ba mất liên lạc với anh, cô mới linh cảm anh gặp chuyện và biết được sự tình từ Điền Ca. Trong cơn kinh hoàng, cô âm thầm chịu đựng nỗi đau quặn quại trong đáy lòng, thậm chí để tránh những chuyện không hay xảy ra với mình, cô lập tức đổi số điện thoại, vứt SIM cũ vào bồn cầu rồi giặt nước cuốn trôi. Nhưng trời không chiều lòng người, Xuân Phong vẫn lưu số điện thoại của cô trong chiếc di động bí mật. Thường ngày anh rất thận trọng, song sự ra đi đột ngột khiến anh không kịp loại bỏ mầm mống tai họa.

Cô phải đi tìm ai bày tỏ nỗi lòng đây? Cô không thể đổ lỗi cho bất cứ người nào, mà chỉ có thể tự trách bản thân mình. Cô biết cuộc sống không phải trò chơi, có điều cô không nghĩ sự trừng phạt lại đến nhanh như thế. Cuối cùng Tích Tích cũng đã tìm đến cô, nếu như Tích Tích chỉ rung cây dọa khỉ thì Lệ Sánh còn có thể chống đỡ, nhưng Tích Tích đã chĩa súng vào kẻ địch thì Lệ Sánh lực bất tòng tâm. Tới bây giờ cô mới nhận ra thứ hạnh phúc hoàn mỹ mà cô theo đuổi bấy lâu thực ra chỉ là lòng tham và sự ích kỷ. Nếu như nói vì yêu mà cô duy trì tình cảm với Xuân Phong thì còn có thể chấp nhận được, nhưng nếu vì tham mà cô không chịu buông tay anh ra thì hoàn toàn không thể tha thứ.

Ra khỏi quán trà, Lệ Sánh cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Áp lực quá lớn khiến cô thở không ra hơi, dường như sự kiêu ngạo đã biến thành nỗi lo lắng và sợ hãi gặm nhấm tâm hồn cô. Cô bước vào cánh cửa hôn nhân, những tưởng đó là con đường hạnh phúc thênh thang đón chờ, không ngờ lại đưa chân vào địa ngục tối như bưng.

Cô không thể bình tâm trở lại, cũng không thể xác định được bước tiếp theo mình phải làm thế nào.

Tối hôm ấy, có một người đàn ông bồn chồn đi tới đi lui dưới bóng cây ngoài cổng khu chung cư.

Khi cô bước xuống taxi, từ xa xa, người ấy đã phát hiện ra cô, sai bước tới đón. Người ấy là Liễu Tông Nguyên.

- Anh vẫn chưa ngủ à? - Cô hơi áy náy.

- Em chưa về anh có thể ngủ được sao? - Anh dang tay ôm chặt cô vào ngực, nghiêng đầu hôn lên má cô.

Hai người lên cầu thang, mở cửa chống trộm nặng trĩch rồi vào nhà. Rửa tay xong, anh vào bếp, múc một bát canh gân nhĩ với hạt sen cho cô.

- Em ăn đi! - Anh nói.

- Anh nấu à?

- Ừ! Mẹ ăn rồi, phần lại hai bát cho vợ chồng mình.

Trong bếp kê một chiếc bàn ăn to, hai vợ chồng Tông Nguyên ngồi bên bàn, mỗi người ăn một bát canh.

- Em thấy thế nào?

- Ừm, ngon lắm! - Cô mang hai cái bát vào chậu rửa, vẩy vòi nước. Vị ngọt man mát của hạt sen ngấm vào tận trong lòng.

Trước khi kết hôn, Lệ Sánh không nghĩ anh yêu cô nhiều như vậy, nếu biết trước thế này, có lẽ cô đã không dùng dằng. Hồi đó, cô cũng không biết anh thực sự không giàu có như người ta vẫn nghĩ. Anh từng kiếm được rất nhiều tiền nhưng mấy năm nay thị trường chứng khoán làm ăn không tốt, nhất là từ khi anh làm ở quỹ đầu tư công cộng; sau một lần gặp rủi ro, một người bạn cùng ngành với anh đã tự sát, còn anh phải bù vào số tiền lớn.

Ngoài ngôi nhà này ra, anh không có tài sản nào khác. Nhưng điều này không quan trọng vì anh vẫn cho cô một cuộc sống hôn nhân ổn định.

Anh còn mang đến cho cô cảm giác bình yên, ấm cúng và vững chãi. Đó mới là khát vọng cháy bỏng trong lòng cô mà chức y tá trưởng hay sự nể nang của người tình không thay thế được. Cô đón nhận hạnh phúc chân thật từ những điều bình dị trong cuộc sống, nhưng càng hạnh phúc thì càng lo sợ, và càng lo sợ khắc khoải thì càng say đắm da diết. Đêm ấy, cô ôm chặt chồng, trong lòng đầy hoảng sợ.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cùng Đường Bí Lối

Đang ngồi dự hội nghị tế nhật, Lý Dương nhận được tin nhắn: “Hằng ngày gấu đen lên núi tập thể dục, thấy vậy rùa cũng muốn lên núi cùng bạn. Gấu nói: Bạn rụt bốn chân vào đi, tớ sẽ mang bạn lên. Gấu và rùa vừa lên đến đỉnh núi thì có một con chim đậu trên cành cây gần đấy cười sặc sụa: Gấu mà cũng biết cầm điện thoại di động cơ đấy!” . Xem xong tin nhắn, Lý Dương buồn cười quá liền chuyển tiếp cho Điền Ca. Vốn dĩ anh muốn chọc cười vợ, thế mà cả buổi chẳng thấy cô ồ ề gì lại cả. Mãi đến lúc kết thúc hội nghị, khi anh gần như quên bống chuyện tin nhắn thì tự dung cô nhắn lại: “Chuyện hai mươi vạn tệ, khi nào anh mới nói với vợ Xuân Phong? Nên nói sớm thì hơn, càng để lâu càng khó xử”.

Nụ cười tủm tỉm quen thuộc trên khuôn mặt Lý Dương đột nhiên đông cứng lại.

Hiện tại nhu cầu sống của Điền Ca rất thấp, cô chỉ cần nhà ở là mãn nguyện rồi, chứ chẳng đòi gì thêm. Trong khu, không riêng nhà cô sống trên gác xép, song những ngôi hàng xóm trước đây đều đã mua được nhà mới và cho thuê gác xép rồi. Cứ băng đi một thời gian, Điền Ca lại thấy nhà hàng xóm xuất hiện những khuôn mặt lạ hoắc, khách thuê nhà không sống lâu dài ở đây, chỉ có vợ chồng cô vẫn ngoan cường, kiên trì hết năm này qua năm khác.

Buổi trưa, Điền Ca ăn cơm trong căng tin bệnh viện, chủ đề được đồng nghiệp đem ra thảo luận nhiều nhất hôm nay không phải là công việc hay bệnh nhân mà là giá nhà. Nhà ở dường như vẫn là chuyện muôn thuở, đi đến đâu cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao.

Một chuyên viên nam khoa gây mê, trạc tuổi Điền Ca ca thán:

- Mỗi lần tôi có kế hoạch mua nhà thì giá bán lại tăng vọt. Ban đầu tôi dự định mua một căn hộ chừng năm mươi vạn tệ, cả gia đình hì hụi tích cóp hai năm trời mới được mười vạn tệ thế mà chỉ trong một đêm giá nhà lại tăng ba mươi vạn tệ, hơn nữa năm mươi vạn tệ giờ chỉ là giá nhà second hand thôi. Dành dụm thêm mười lăm vạn tệ nữa nữa thì giá bán lại tăng vọt lên tận bốn mươi vạn tệ. Ôi! Chưa mua được nhà, tôi phát điên lên mất...

Mấy cô đồng nghiệp thi nhau châm chọc:

- Thế thì anh tích cóp một hai năm nữa là đủ rồi còn gì.

- Cả nhà tôi phải thắt lưng buộc bụng mới dành dụm được ngần ấy tiền, nếu cứ tiếp tục nhịn ăn nhịn tiêu nữa thì chắc sinh bệnh mất thôi. Tôi chọn sai đường rồi, nếu kiếp sau vẫn làm nghề y thì ít nhất tôi cũng phải chuyển sang khoa ngoại, không bao giờ làm chuyên viên gây mê nữa. Làm tốt công lao thuộc về người khác, làm không tốt tội lỗi đổ lên đầu mình...

Điền Ca nghe tình cảnh của cậu ta cũng nhiều phần giống mình nên vô cùng thông cảm:

- Dù sao cũng tốt hơn khoa siêu âm B của chúng tôi rồi. Ừm, cậu nói đúng đấy, kiếp sau nhất định phải làm bác sĩ chấn thương chỉnh hình...

- Sao lại kéo khoa chấn thương chỉnh hình vào đây? Tiểu Ca, nếu em thích thì hai chị em mình đổi chỗ cho nhau nhé? Chị đây suốt ngày quay cuồng trong công việc, trong khi em thì nhàn... - Một bác sĩ nữ của khoa chấn thương chỉnh hình chen vào.

- Giả bộ cái gì chứ? Ai chả biết các chị luôn mong mọi người trong xã hội đều như hươu cao cổ... - Điền Ca tươi cười, trêu chọc.

Ai dè chị bác sĩ kia đang sẵn bực bội trong lòng vì chuyện gì đó nên câu nói của Điền Ca như đổ thêm dầu vào lửa. Chị ta trở mặt, nổi xung với cô:

- Cô nói thế là có ý gì? Bọn tôi nhận tiền hoa hồng bao giờ hả? Tôi nói cho cô biết, cô không có bằng chứng thì đừng có mà nói liều, bằng không tôi sẽ kiện cô về tội phỉ báng, biết chưa...

Vốn dĩ Điền Ca cũng là người không giỏi nhin, cô tức giận cướp lời:

- Sao gọi là phỉ báng? Tôi gọi đích danh họ tên của chị ra à? Ở đây sao chỉ có một mình chị làm việc ở khoa chấn thương chỉnh hình chắc? Sao chị lại nóng tai thế?

Thế rồi hai bên cãi nhau ỏm tỏi.

Ai chẳng biết bác sĩ chấn thương chỉnh hình dễ kiếm tiền nhất, dĩ nhiên họ cũng phải nhẩn tâm và chắc tay nghề. Hễ người nào bị tai nạn gãy vài cái xương sườn là họ lại mừng rơn, bởi nẹp Judet một cái xương sườn cũng phải hơn một vạn tệ, trong đó có tới ba bốn nghìn là rơi vào túi bác sĩ mổ chính. Chả thế mà chỉ cần qua vài năm làm thực tập sinh, đứng mổ vài ba ca lớn nhỏ là họ đã sắm sửa đủ thứ, đến tầm bốn mươi tuổi thì thừa tiền để ở nhà sang, đi xe xịn rồi... Chuyên viên gây mê ban này mới vào bệnh viện chưa đến ba năm mà đã than phiền. Điền Ca thực không hiểu, làm gì có chuyện khoa gây mê trong sạch, so với khoa siêu âm B thì vẫn “ngon ăn” hơn nhiều, dăm ba hôm họ lại được nhận phong bì năm trăm tệ, bệnh nhân nào chẳng sợ đau nên có ai không dám đút lót đâu. Còn khoa siêu âm B là chỗ chẳng có gì béo bở. Bệnh nhân không thể vì chen ngang mà nhét phong bì cho bạn được, bởi họ đều do các bác sĩ, y tá trưởng hoặc chuyên viên gây mê đưa đến tận nơi. Cho dù họ có do một y tá quên dẫn vào thì dầu sao cũng là người quen, bạn phải nể mặt người ta mà làm không công. Kể ra bác sĩ khoa siêu âm B cũng thường được bệnh nhân biếu hộp trà gói bánh gọi là, chỉ có điều chất lượng chẳng ra gì...

Hai người đầu khâu được một hồi thì được các đồng nghiệp can ra. Điền Ca chưa ăn xong cơm đã làm một bụng tức. Cô hằm hằm đồ thức ăn vào thùng rác rồi rời khỏi căng tin đầy dầu mỡ về phòng làm việc. Cả ngày cô chỉ có nửa tiếng nghỉ trưa là quãng thời gian hạnh phúc, tạm rời xa “khu bức xạ”, ấy vậy mà...

Những lúc cảm thấy chán chường, trong đầu Điền Ca lại nảy ra ý nghĩ tiêu tiền để giải khuây.

Nhưng không giống như những lần trước, chỉ cần mua cái quần cái áo hay đôi giày là vui vẻ trở lại. Lần này cô muốn mua thứ lớn hơn.

Cô nghĩ, nhà ở chẳng biết bao giờ mới mua được, vậy thì mua xe trước vậy. Trong bệnh viện, những người bằng tuổi mình, hầu hết đều đã có xe riêng. Nói ra thật xấu hổ, dù hằng ngày không có ít người đi xe buýt nhưng cách một hôm người ta lại được chồng lái ô tô đưa đi làm hoặc đợi trước cổng bệnh viện lúc tan ca. Còn mình thì thật nực cười, Lý Dương tới đón... bằng xe buýt, chỉ khác là có thêm một người cùng đi về với mình.

Mua xe! Nhất định phải mua, không đợi nữa. Mấy năm trước, Điền Ca đã lấy bằng lái xe ô tô nhưng từ lúc rời khỏi trường thi, ngay đến vô lăng cô cũng chẳng được sờ tới. Lần này, cô nhất định phải được lái xe đến chán chê mê mải. Bác sĩ Giang Nghiêm ở khoa gây mê từng có lần than thở với cô: “Ôi! Giờ tôi phải hạn chế đi xe riêng để giảm khí thải cacbon mới được. Lái xe mệt lắm, lại phải tìm chỗ đỗ xe nữa, rách việc vô cùng...”. Nhưng Điền Ca nghĩ bụng: Chị nói như thế có quá kiểu cách không? Dở hơi à? Giảm khí thải cacbon đang là mốt ư? Các cô cứ việc chạy theo mốt đi.

Điền Ca nói là làm, cô quả quyết nhắn tin cho Lý Dương: “Em muốn mua xe” cùng với một đồng lý do lớn nhỏ. Nếu Lý Dương phải đổi thì thường anh sẽ xóa sạch tin nhắn rồi im bật, nhưng không ngờ anh nhắn tin lại rất nhanh: “Anh muốn mua xe từ lâu rồi nhưng lại sợ em không thích, vì

em lúc nào cũng tâm niệm vào việc dành tiền mua nhà mà. Giờ em đồng ý rồi thì chúng mình sẽ mua ngay lập tức”.

Sau khi hai vợ chồng cùng nhất trí mua ô tô, Điền Ca liền vào tài khoản chứng khoán và tài khoản vàng của Lý Dương, tính toán xem trong nhà có bao nhiêu tiền. Điền Ca chưa bao giờ có hứng thú chơi cổ phiếu vì thứ nhất cô không có tiền, thứ hai không có thời gian, thứ ba trò này quá mạo hiểm, nó chẳng khác nào đánh bạc nên hạng tép riu như cô không chơi được. Bình thường đi chợ mua mớ rau cô còn phải mặc cả từng đồng huống hồ là chơi cổ phiếu, đúng một cái mất hàng nghìn hàng vạn tệ. Dù vậy, Điền Ca cũng không đến nỗi cực lực phản đối, cô vẫn cho chồng chơi cổ phiếu nghiệp dư bởi đây là quyền lợi cá nhân của anh, cô không có quyền tước đoạt. Lý Dương mở tài khoản chứng khoán từ thời đại học nhưng tài khoản vẫn rất ít ỏi, lúc cao nhất cũng không vượt quá năm vạn tệ. Khoảng ba năm trước khi thị trường chứng khoán còn sôi động, có thời điểm anh nắm trong tay gần sáu vạn tệ, nhưng sau đó thị trường đình trệ, tuy đã cố gắng xoay xở xong vẫn bị tụt xuống ba vạn tệ. Đầu năm ngoái gặp vận may, Lý Dương ôm được một cổ phiếu tốt nên tài khoản lại tăng lên năm vạn tệ. Đúng lúc này, Điền Ca lại giục anh bán bớt cổ phiếu, lấy hai vạn tệ đầu tư vàng miếng. Và để tiện giám sát, cô còn nắm giữ cả mật khẩu tài khoản vàng của anh, đôi khi còn thay anh mua bán vàng khi có cơ hội.

Trên sàn chứng khoán có những cổ phiếu “chết”, chứng giá trong một thời gian dài, Lý Dương nghĩ đầu tư vào đây có thể chống đỡ được lạm phát. Ai ngờ, anh cứ mua vào là y như rằng vài tuần sau cổ phiếu rớt giá rồi mới ị ạch nhích lên. Điền Ca càng xem tài khoản chứng khoán càng tức, cô chuyển sang tài khoản vàng, chợt thấy giá vàng tăng hơn 240 tệ/gram, trong lòng khắp khởi mừng thầm, chuyện xích mích với đồng nghiệp cũng nhanh chóng tan biến. Lý Dương có tổng cộng 100 gram vàng, lúc đầu anh mua vào với giá 230 tệ/gram, mua xong giá vàng tăng lên 240 tệ/gram, lãi một nghìn tệ. Hai vợ chồng thấy lãi quá ít, trừ thuế giá trị gia tăng thì chẳng còn lại bao nhiêu nên quyết định giữ lại không bán. Không bao lâu sau, giá

vàng trên thế giới giảm mạnh làm giá vàng trong nước tụt xuống 200 tệ/gram. Điền Ca thấy quá xui xẻo, chẳng thềm ngó ngang đến tài khoản vàng nữa. Không ngờ một thời gian sau, giá vàng lại nhảy lên 230 tệ/gram, cô khuyên Lý Dương bán ra, đợi khi hạ thấp lại mua vào, thì anh nói “vừa mới hòa gốc, vội bán ra làm gì?” Không quá hai ngày sau, giá vàng lại quay về mốc 200 tệ/gram, rồi giữ nguyên giá như thế một thời gian dài, khiến Điền Ca đâm ra ghét chơi vàng. Cô vốn tưởng rằng chơi vàng độ rủi ro không cao, nào ngờ giá vàng cũng lên xuống bấp bênh làm cô lo lắng không kém gì cổ phiếu... Bây giờ thấy lại được gần một nghìn tệ nên cô bán vội.

2

Chiều hôm ấy, bà Phượng đưa Ni Ni đi dự sinh nhật một người họ hàng lớn tuổi ở khu Lý Thương. Bà quyết định để con bé ngủ lại nhà mình một đêm rồi sáng hôm sau đưa nó tới trường mẫu giáo. Thế là Lý Dương và Điền Ca được trở về thế giới riêng của hai người. Lý Dương không bỏ lỡ cơ hội, gọi điện bàn với Điền Ca:

- Hiếm khi có dịp như thế này, sao vợ chồng mình không ra ngoài ăn một bữa tối lãng mạn nhỉ?

- Anh sợ về nhà em bắt nấu cơm nên mượn cớ trốn việc chứ gì.

- Anh lười nhác thế sao? Đây không phải là cách để em giải tỏa phiền muộn à? Đã bao lâu rồi chúng mình chưa được thưởng thức bữa tối trong ánh nến lung linh?

- Em đồng ý, nhưng mà tổng thiệt hại chỉ được năm trong bảy mươi tệ thôi đấy. Mình đi đâu ăn đây anh?

- Để xem em muốn ăn gì đã... tối gặp lại nhé.

Bất cứ khi nào hai người đi ăn với nhau, Lý Dương cũng hỏi ý kiến Điền Ca trước, miễn là món cô muốn ăn thì dù bản thân có thích hay không, anh đều chiều theo ý vợ. Lần này cô chọn ăn lẩu. Hơn sáu giờ tối, ở địa điểm đã hẹn, hai người lần lượt bước xuống hai chiếc xe buýt khác nhau. Lý Dương xuống xe trước, nhìn thấy Điền Ca từ đằng xa, anh đi tới chào vai cô, rồi cứ thế nhấc chiếc túi xách trên vai cô đeo vào vai mình, ân cần hỏi:

- Cưng có mệt lắm không?

- Hỏi thừa thế. Em làm quần quật cả ngày mà không mệt sao?

Ngoài miệng Điền Ca hờn trách thế thôi, chứ trong lòng cô rất hạnh phúc vì được chồng gọi triu mến. Cô khoác tay anh, ngả đầu vào bờ vai vững vàng. Những người đi trên đường nhìn thấy cảnh này, không ai nghĩ hai người đã kết hôn bảy tám năm mà trông họ giống đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

- Có chuyện này em phải kể anh nghe mới được. – Điền Ca nũng nịu nói.

Điền Ca kể chuyện cô cãi nhau với bác sĩ khoa chấn thương chỉnh hình, thuật lại y xì mấy câu chửi của cô bác sĩ đó: “Khốn nạn, dám ức hiếp tôi hả! Cô nói cái gì? Hôm khác tôi sẽ cho cô một trận”.

Điền Ca kể xong cười khì khì một mình, Lý Dương quay sang nhắc nhở vợ:

- Em làm như vậy có thiếu suy nghĩ quá không hả? Nếu đụng vào người dữ dằn thì người ta có bỏ qua cho em dễ dàng thế không?

- Sao anh lại mắng em? Anh đứng về bên nào đấy? Tại chị ta vô duyên vô cớ gây sự với em mà. Anh phải giúp em xả giận mới đúng chứ.

- Em ám chỉ người ta nhận tiền hoa hồng trước mặt mọi người, người ta không nổi đóa lên mới là lạ. Đây chẳng phải là em rồi hơi kiểm chuyện à?

- Nhận tiền hoa hồng là chị ta tự nói ra, em không nói.

- Em ra ngoài phải biết giữ mồm giữ miệng chứ, đừng nghĩ như ở nhà cái gì cũng có thể nói hết ra mà không sao cả. Họa từ miệng mà ra, đặc tội với một người chẳng khác nào tự dựng lên bức tường cho mình, dựng nhiều bức tường thì còn đường mà đi không?

- Lý Dương, em thực sự hối hận vì đã nói chuyện này với anh rồi đấy. Anh phiền phức chẳng khác gì mẹ em. – Điền Ca hất tay Lý Dương ra rồi đi nhanh lên phía trước.

Lý Dương rảo bước đuổi theo, tiếp tục giảng giải:

- Em không muốn nghe nhưng anh vẫn phải nói. Khi nói chuyện với người khác em cần khôn khéo một chút, nhất là ở cơ quan luôn có những kẻ ghen ăn tức ở với mình nên không được nói bóng nói gió hay ném đá giấu tay, hiểu chưa?

- Em không nham hiểm được như anh.

- Thế mà gọi là nham hiểm à? Sáng suốt đấy! - Lý Dương ôm cô vỗ về. - Được rồi, bà xã, không nhắc đến chuyện không vui nữa, tối nay hai vợ chồng mình phải ăn một bữa thật ngon, đừng để chuyện này làm ảnh hưởng đến tâm trạng nhé. Anh báo cho em một tin mừng. Hai hôm nay giá vàng thế giới tăng mạnh, trong một đêm đã bứt phá qua ngưỡng 1200 USD/ounce, lúc này tan ca giá vàng lên đỉnh cao mới trong lịch sử là 260 tệ/gram. Hô hô, tối nay mình ăn sang một chút nhé? Mình đi DOZO ăn hải sản được không?

- Cái gì? – Trong nền trời đen kịt lấp lánh đèn, Điền Ca tròn xoe mắt nhìn Lý Dương, vẻ mặt như đưa đám, - Thật ư? Suốt nửa năm trời giá vàng toàn ở dưới ngưỡng 260 tệ/gram, sao chỉ một buổi chiều lại tăng nhanh như thế?

- Đây chính là chỗ thần kì của thị trường vàng, kì tích thường xuất hiện trong tích tắc mà. – Lý Dương nhìn Điền Ca, vẻ mặt của cô làm anh thấy khó hiểu, - Sao em không vui chút nào thế?

- Em... bán vàng của anh rồi. - Điền Ca trả lời lí nhí.

- Hả? Em bán rồi? Bán khi nào? Bán bao nhiêu?

- Trưa nay. Vừa hoa gốc là em bán luôn.

- Anh chỉ muốn cốc cho em vài cái thôi! - Lý Dương tức giận, đẩy Điền Ca ra, - Em làm anh tức chết đi được, chờ bao lâu mới có một lần giá vàng tăng vọt, thế mà em lại lạnh chanh bán trước rồi. Em bán đúng lúc thế, vừa khéo trước lúc tăng giá! Sao lúc bán không gọi điện cho anh? Đúng là đồ óc ngẩn, sau này đừng hòng vào tài khoản vàng của anh nữa, mai anh đổi mật khẩu....

- Em xin lỗi nhé! - Điền Ca ấp úng, trong lòng cũng rất bức bối, sao lại xui xẻo thế chứ? Sao vừa bán ra thì giá vàng lại tăng vọt vậy?

Vừa hay, hai người đã đến trước cửa quán ăn, Lý Dương chợt đứng khựng lại, phòng mồm lên nói:

- Tối nay không ăn lẩu nữa, ăn mì đi, đỡ tốn tiền!

Điền Ca im bật một lúc lâu, vẻ mặt áy náy ban nãy chuyển thành giận dữ. Cô đứng lặng nhìn anh, rồi bỗng quay người đi ngược lại, bước chân nhanh thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã tới trạm xe buýt. Lý Dương lật đật chạy theo, kéo tay cô lại.

- Em đi đâu đấy? Không ăn nữa à?

- Anh ăn một mình đi. Em không ăn nữa, đỡ tốn tiền.

- Em không ăn thì cũng phải đợi anh ăn xong rồi hãy đi chứ. Một mình em đi đâu?

- Em về nhà!

- Em về bằng cách nào? Túi xách ở trong tay anh mà. - Lý Dương chỉ vào cái túi xách của cô đang đeo trên vai mình, - Trên người không có một xu mà cũng đòi đi, không sợ nhân viên thu vé đuổi xuống xe à?

- Em đi bộ! - Điền Ca cảm thấy chua xót, nước mắt trào ra.

Lý Dương thở dài, ôm cô vào lòng rồi vội vàng đưa tay lau nước mắt cho cô, - Anh không tốt, anh không đúng. Đây, em đánh anh đi! Đánh đi!

Lý Dương cầm tay cô đánh khẽ một cái lên má mình:

- Em làm sai, anh không được phép nói à? Mới nói vài câu đã giận hờn bỏ đi. Cứ thế bỏ đi một mạch tới trạm xe buýt mà còn ba hoa đi bộ về nhà ư? Thôi đừng tủi thân nữa, mình đi ăn lẩu đi.

- Ăn mì nhé, tiết kiệm một chút đi. - Điền Ca khóc nức lên, - Tại em làm sai nên mới gây tổn thất cho anh, nếu trưa nay em không lên mạng thì tốt rồi.

- Chuyện lớn đây! Cuối tháng sau cơ quan trả lương và tiền thưởng giữa năm vào thẻ, số tiền lớn như thế mà không đủ chi bữa tối này sao? Hôm nay mình ăn hải sản rồi đi mua quần áo cho em. Sang hè rồi, phải sắm thêm hai bộ quần áo mới chứ.

Khi họ ra khỏi quán lẩu, đồng hồ mới điểm hơn tám giờ, bên đường không thiếu cửa hàng quần áo còn mở cửa chờ khách. Điền Ca kéo Lý

Dương vào một cửa hàng, anh vừa ngồi xuống ghế băng nghỉ chân, ngoảnh đi ngoảnh lại đã không thấy vợ đâu. Một lát sau Điền Ca từ phòng thay đồ đi ra, chiếc quần jean trên người được thay bằng chiếc váy siêu ngắn, nền trắng in hoa xanh; dưới ánh điện sáng choang, trông cô giống như một diễn viên múa balê. Hai cô nhân viên không ngớt lời khen ngợi.

- Ôi, đẹp quá! Chân chị dài và thẳng thật đấy, lại còn được cả nước da trắng hồng nữa chứ. Chiếc váy này rất hợp với chị, cứ như thể nó được may riêng cho chị vậy.

- Đẹp không? - Điền Ca cười hì hì, hỏi Lý Dương.

Lý Dương cau mày hỏi vặn:

- Mua để làm gì?

- Để mặc chứ làm gì.

- Liệu có hợp không?

- Rất hợp.

- Mặc đi đâu? Hợp trong hoàn cảnh nào?

- Để em nghĩ một chút. - Điền Ca vừa ngắm nghía trước gương vừa ra vẻ suy nghĩ.

- Không nhận thấy à? - Lý Dương nhìn hàng chữ trên tấm biển quảng cáo treo trong cửa hàng, bĩu môi. - Giả nai...

Anh chưa nói hết câu, Điền Ca đã đổi sắc mặt, mím môi ra khỏi cửa hàng.

Lý Dương lẻo đẻo chạy theo sau:

- Mình vào cửa hàng khác đi, mua cái nào hợp với em ấy.

- Khỏi cần, không mua nữa! - Điền Ca không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng tới trạm xe buýt. Tâm trạng cô đang thành thối, chợt nghĩ đến chuyện tự dừng mất trắng hai mươi vạn tệ và một vạn rưỡi tiền đặt cọc nên chẳng thiết tha mua sắm gì.

Lý Dương cũng không buồn dỗ dành cô nữa vì anh vừa ăn no xong đã đi bộ nên xóc bụng, cảm thấy thấm mệt. Hai người lên xe buýt, mới đi được một trạm, Điền Ca lại dừng dừng xuống xe. Lý Dương sững sốt, vội vã chạy theo.

- Em làm gì vậy?

- Em đi mua cái váy đó. Em thấy đẹp thì mua. Em ngần này tuổi rồi, không mặc nhanh thì mấy năm nữa phát tướng, muốn mặc e rằng chẳng nhích nổi.

- Được! Thích thì mua!

Điền Ca khẳng khẳng đòi mua bằng được chiếc váy siêu ngắn. Để giữ hòa khí, Lý Dương im thin thít, không dả động gì đến giá trị thẩm mỹ của chiếc váy. Song, bước vào cửa hàng, vừa nhìn giá tiền Điền Ca liền rút vò lại. Cô mặc cả với nhân viên phục vụ, cô ta nói chiếc váy đó là kiểu dáng mới nhất nên chỉ giảm giá 10% thôi, thế là cô bỏ ngay ý định mua nó. Lý Dương ăn lẩu cay lại đi tới đi lui nhiều lần trên phố nên khát khô cả cổ, vì vậy đi qua sạp báo, anh dừng lại mua hai cây kem ốc quế, nhưng lúc trả tiền, Điền Ca nói:

- Em không ăn, anh mua một cái thôi.

Lý Dương ngần ngừ nhìn cô rồi trả lại một cây kem. Điền Ca ngậm ngùi rồi tự thán:

- Không mua được váy lại còn mất hai tệ tiền vé xe buýt. Bằng không cũng có tiền ăn kem rồi.

Lý Dương phớt lờ, anh bóc vỏ kem, vừa ăn vừa trêu người:

- Ôi! Sướng thật!

Điền Ca nuốt nước miếng, nhìn anh trân trân, ánh mắt đầy tức tối:

- Ờ! Biết nghe lời nhỉ, bảo anh mua một cái thì mua đúng một cái!

- Em nói không ăn mà?

- Đáng ghét! Em không phải người chắc? Anh khát, em không khát à?

Lý Dương cười thích thú:

- Tổ tông ời! Kiếp trước chắc anh mắc nợ em hay sao mà kiếp này lại bị em hành thế hả? - Nói xong, anh cắn một miếng to rồi dúi cây kem còn lại hai phần ba vào tay vợ.

Dọc đường không ai thèm đoái hoài gì đến ai. Về đến nhà, Điền Ca ngồi thừ ra trên sofa trong phòng khách, còn Lý Dương thì dán mắt vào chương trình giải trí trên tivi, lâu lâu còn cười ngặt nghẽo vì những câu chọc cười của MC và khách mời. Anh vừa cười vừa gọt táo, tiếng cắn táo giòn tan làm chướng tai Điền Ca.

Bất thành linh, cô cầm lấy điều khiển tivi ném mạnh vào góc tường, vỡ làm mấy mảnh. Lý Dương giật nảy mình, sừng sờ nhìn vợ.

Điền Ca đứng ngây ra như tượng gỗ, nhìn anh chăm chăm:

- Không thể cho nhỏ âm lượng một chút sao?

Lý Dương không thèm giải thích:

- Sao thế? Anh ăn táo mà em cũng thấy gai mắt à?

- Chướng tai em, nghe rất bực mình!

- Táo giòn ngon lắm, hay là em cũng ăn thử một miếng đi! - Lý Dương nhẹ nhàng xoa dịu bầu không khí ngọt ngào trong gia đình.

Điền Ca cướp quả táo đang ăn dở trên tay chồng, rồi cứ thế bù lu bù loa:

- Anh nói đi, anh chê em già phải không? Em mặc váy ngắn mà anh nói giả nai là sao? Em mới hơn ba mươi một tí chứ đâu đã đến bảy tám mươi tuổi? Có gì là không hợp?

Lý Dương thành thực trả lời, giọng đầy vẻ vô tội:

- Anh có nói em già đâu.

- Ý anh là như vậy!

- Em hiểu như thế là không đúng, rõ ràng tư duy của em có vấn đề mà. Đưa táo đây cho anh, đợi ăn xong anh sẽ giải thích rõ ràng với em kẻo mà phí mất quả táo hơn một tệ đấy. Nào! Đưa đây cho anh. - Lý Dương chìa tay ra.

- Không đưa, nói rõ chuyện này đã.

- Em có đưa hay không?

- Không đưa!

- Có phải em lại bị stress rồi không? Tự dưng gây chuyện, em muốn làm gì nữa đây? Chẳng phải anh đã để cho em mua váy rồi đấy thôi? Anh quay lại đi bộ cùng em đến cửa hàng, là tự em không mua đấy chứ, còn trách ai nữa?

- Em không mua là vì quá đắt. Mua một chiếc váy ngắn mà mất những bốn năm trăm tệ, không tiếc sao được?

- Sao lại tiếc tiền? Mỗi tháng hai vợ chồng mình kiếm được một vạn mấy nghìn tệ, chả nhẽ không mua nổi chiếc váy đó sao?

- Một vạn mấy nghìn tệ thì mua được cái gì? Nếu mua được nhà rồi thì em còn tiếc tiền mua váy sao? Đừng nói bốn năm trăm tệ, cho dù là bốn năm nghìn tệ, em cũng xách ngay về mà không hề chớp mắt...

- Đừng nhắc đến chuyện nhà ở với anh! Nói nữa là anh cho em một trận đấy, em cho rằng anh không dám đánh em ư? - Hề nhắc tới chuyện nhà ở là Lý Dương lại nổi khùng, mất hết kiểm chế, anh giơ tay về phía cô.

- Anh đánh đi! Đánh đi! Có bản lĩnh thì đánh chết em đi cho rồi. Dù sao em sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Không có nhà thì sống chẳng có ý nghĩa gì à? Đầy người không có nhà ở đều chết hết hả?

- Anh chỉ biết so sánh với những người không có nhà cửa... hu hu... Anh đánh chết em đi! - Điền Ca đâm thùm thụp vào ngực Lý Dương, nước mắt giàn giụa. - Anh đi đâu kiếm tiền thì đi! Anh trả cho em hai mươi vạn tệ đây, em không bỏ qua cho anh...

3

Cuối tuần Lý Dương và Điền Ca tới một đại lý bán xe ô tô trên đường Trùng Khánh.

Đường Trùng Khánh cách trung tâm thành phố Thanh Đảo khá xa, hai người đi được nửa đường thì lại bắt chuyến xe khác để tiếp tục lộ trình. Nhiều đại lý ô tô lâu năm đều nằm rải rác trên con đường này. Mấy năm nay

ở khu Lao Sơn mọc lên không ít đại lý mới, nhưng chủ yếu chỉ bán dòng xe hạng sang của các thương hiệu ô tô nổi tiếng thế giới.

Trước khi tới đây, họ đã lên mạng xem các mẫu xe giá rẻ. Lý Dương tìm hiểu về động cơ và lượng xăng tiêu thụ, còn Điền Ca chọn màu sắc và kiểu dáng.

- Xe của Đức đúng là tốt thật! Lý Dương mê tít, chỉ có điều giá đắt lời mắt nên Điền Ca gạt phắt đi.

- Đừng có mơ!- Điền Ca nói.

- Mà mơ cũng chẳng được! - Điền Ca lại nhấn mạnh.

Xe của Nhật tiết kiệm xăng, đây mới là điều quan trọng. Điền Ca không bận tâm xe sản xuất ở nước nào, dù sao trong xu thế toàn cầu hóa, cả thế giới đều là người một nhà. Người ta sản xuất xe trên lãnh thổ nước mình để giúp ngành công nghiệp phát triển thì mình cũng phải mua hàng cho người ta chứ? Không cho người ta kiếm tiền thì người ta kinh doanh thế nào? Ai lại đi cố gắng không công cho đối tác? Nhưng Lý Dương dứt khoát phản đối bởi anh luôn có ác cảm tẩy chay các mặt hàng liên doanh Nhật, ô tô thì khỏi cần phải nói. Xem thái độ kiên quyết của Lý Dương, Điền Ca biết nếu mình cứ cứng đầu cũng chả hay ho gì. Về những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống, Lý Dương đều nhường cô nhưng động đến việc lớn là anh thà chết cũng không chịu thỏa hiệp. Điền Ca đành lui một bước, dừng trên quan điểm trung gian, hai người chọn xe Meimei của Hàn Quốc, giá tiền chỉ trong sáu vạn tệ, số tiền cao nhất mà hai người gom được lúc này.

Chiếc Meimei đáp ứng được hàng loạt tiêu chí mua xe của họ, nhất là khả năng kinh tế. Meimei có giá gốc là sáu vạn sáu nghìn tệ, nhưng được giảm giá sáu nghìn tệ nên chỉ còn sáu vạn tệ. Ngoài ra, họ phải dùng tiền lương tháng này để mua bảo hiểm, đóng thuế và làm đăng kí...

Con người kiếm tiền để làm gì nhỉ? Là để tiêu xài mà thôi. Lý Dương tặc lưỡi:

- Hết lại có mó lại thấy. Còn có anh đây, em cứ việc tiêu xài đi.

Dường như Điền Ca không nghe thấy anh nói gì, cô đắm đuối nhìn chiếc xe Yanyan cùng dãy xe Meimei rồi chui tọt vào trong xe ngồi và đăng kí lái thử một vòng. Mui xe và ghế lái xe được điều chỉnh bằng nút bấm hiện đại. Ghế ngồi cùng màu với thân xe, trông hài hòa và đẹp mắt. Điền Ca rất thích, nhưng Yanyan trị giá những tám vạn tệ. Cô nghĩ ngược nghĩ xuôi, hiện giờ lấy đâu ra hai vạn tệ, mà kể ra cũng xót ruột, nhà vẫn còn nhiều khoản phải chi. Thôi bỏ đi!

Khi đi đến đại lý xe, trong lòng Điền Ca hừng hực khí thế, bằng mọi giá phải lái một chiếc ô tô về nhà nhưng đến khi phải bỏ ra một số tiền lớn thì cô lại tiếc như đứt từng khúc ruột, những lời quyết tâm giờ chỉ như gió thoảng mây bay. Đúng là một vấn đề nan giải, làm thế nào đây? Cô do dự, và nghĩ nhiều đến đau cả đầu.

- Thế nào rồi? Quyết định chưa? Muốn mua chiếc nào? - Lý Dương hỏi.

Điền Ca lắc đầu, nhìn chiếc này ngó chiếc kia, mãi không quyết được.

- Hay là về suy nghĩ lại đã? – Lý Dương gợi ý.

Ra khỏi đại lý, Điền Ca như trút được gánh nặng, tiền vẫn nằm im trong túi cô. Trên đường về, Điền Ca kêu đói bụng, Lý Dương liền kéo cô xuống xe buýt, quyết định vào quán chén một bữa thật ngon.

Ba ngày sau, khi hết giờ làm Điền Ca đi ra trạm xe buýt như thường lệ. Đang thần thờ nhớ lại cảm giác được lái chiếc xe hôm nọ, bất chợt nhạc chuông tin nhắn vang lên, là của Lý Dương: “Cưng, mời em nhìn qua bên phải!”.

Bên phải là đường ô tô. Điền Ca vừa quay đầu lại thì thấy một chiếc Yanyan màu cam đỏ xịch bên đường, cửa kính xe dần dần hạ xuống để lộ khuôn mặt tím tím cười của Lý Dương.

- Em đừng ngây ra đấy làm gì? Mau lên xe đi, hai vợ chồng mình lượn một vòng cho sướng.

Xe lướt nhanh trên con đường rộng thênh thang và sạch sẽ. Tuy động cơ chỉ có 1.6 lít nhưng Lý Dương vẫn hang hái lái, rẽ trái rồi quẹo phải ầm ầm. Anh tự ý mua xe vượt quá ngân sách hai vạn tệ, ấy thế mà cô không trách móc tí nào, ngược lại còn ngạc nhiên mừng rỡ. Nhà ư? Đi đời nhà ma nhé.

- Không phải chỉ là một chiếc xe thôi ư? Chuyện nhỏ như thế mà cũng phải để anh chọn giúp? - Lý Dương cười đắc chí, - Trước mắt em cứ chịu khó đi chiếc xe này đã, đợi ngày nào đó phát tài anh sẽ mua hai chiếc BMW và Mercedes-Benz cho em tha hồ lựa chọn. Một chiếc để đi làm còn một chiếc đỗ trong gara, thỉnh thoảng thay đổi.

- Anh lấy hai vạn tệ ở đâu ra? Mượn ai à?

- Vay ngân hàng, trả dần bằng tiền lương của anh.

- Nếu mua chiếc xe Meimei thì bớt được hai vạn tệ, không cần vay nợ mà lượng xăng tiêu thụ cũng ít hơn.

- Em thử nghĩ mà xem, giá đắt hơn thì cũng phải có nguyên do của nó chứ. Anh tìm hiểu rồi, xe Yanyan của chúng ta nặng hơn xe Meimei hai trăm kilôgram, phần vỏ xe dày nên sẽ an toàn hơn. Mua xe cho vợ, an toàn là trên hết còn các tiêu chí khác đều là thứ yếu.

- Vâng! - Điền Ca ngả đầu vào vai Lý Dương, trong lòng rất cảm động.

- Thích không?

- Thích. Anh thích không?

- Chỉ cần em thích, anh cũng thích. Vui không?

- Vui. Anh vui không?

- Chỉ cần em vui, anh cũng vui.

Điền Ca mỉm cười.

Ngày hôm sau, Điền Ca để Ni Ni ngồi vào ghế phụ lái rồi lái xe vù vù về nhà mẹ đẻ.

Bà Phượng thấy vợ chồng con đột nhiên không mua nhà mà quay sang mua xe nên thấy cực kỳ khó hiểu, nghĩ thế nào cũng không ra. Trong mắt bà, nhà ở là tài sản cố định, càng để lâu càng được giá, còn ô tô là loại tài sản hao mòn, thời gian sử dụng càng lâu càng mất giá trị.

- Thế này mà gọi là cháy túi à? Nhà cửa không mua lại đi rước ô tô, tiền nuôi xe cũng đủ để gọi taxi rồi đấy! - Bà Phượng nói.

- Mẹ ạ, con người sống vì cái gì chứ? Vì tiết kiệm dè sẻn, ăn uống kham khổ ư? Con chịu nhiều vất vả rồi, giờ con đã nghĩ thông, khóc cũng là sống cười cũng là sống, tiết kiệm cũng là sống tiêu xài cũng là sống. Vậy thì tại sao mình không chọn cách sống vui vẻ thoải mái? Từ giờ trở đi, chúng ta phải học cách hưởng thụ, chứ không thể làm nô lệ của cuộc sống mãi mẹ ạ. Đây người còn không có gác xếp để ở nhưng mùa đông người ta vẫn ung dung mặc áo khoác lông chồn, lượn lờ shopping đấy thôi.

- Đây là cuộc sống bình thường sao?

- Thế nào gọi là cuộc sống bình thường ạ? Con không sống bình thường sao? Không phải con đã nói với mẹ rồi à, hiện tại mua nhà thật sự

rất mạo hiểm, giá nhà tăng đến đỉnh điểm là đáng sợ nhất đấy, mẹ biết không? Đợi giá nhà giảm xuống, chúng ta sẽ mua, đến lúc ấy có khi lại kiếm thêm một chiếc ô tô nữa đấy. Ha ha...

- Ôi trời! Mẹ thấy con bị Lý Dương tẩy não rồi.

- Xác suất, mẹ hiểu được xác suất học không? Ròng rã mười năm trời, Lý Dương toàn dự báo sai về diễn biến thị trường nhà đất, chả lẽ lần này lại sai nốt? Con tin vào xác suất, sớm muộn gì anh ấy cũng thắng một lần.

- Năm nào ô tô cũng giảm giá, mua chậm một năm là tiết kiệm được một khoản tiền, con đã nghĩ đến điều này chưa?

- Con tính rồi, nếu cả đời không mua xe thì còn tiết kiệm được món tiền lớn cơ. Nhưng như thế thì chi li tỉ mỉ giống mẹ quá, cái chúng con cần nhất bây giờ là thực tế.

- Ôi! Con gái tôi biết léo mép từ khi nào thế này?

- Đừng nói vấn đề này nữa mà mẹ. Đi thôi nào! Con sẽ đưa mẹ ra ngoài đi một vòng, đảm bảo mẹ sẽ thích Yanyan ngay cho mà xem. Sau này mua thức ăn, chúng ta không cần đi siêu thị để bị chặt chém nữa; mình đi xa một chút tới metro hoặc tới tận ruộng mà mua dưa chuột và cà chua vừa mới thu hoạch. Thế thì tươi ngon biết mấy mẹ nhỉ?

- Không sợ tốn xăng hả?

- Tiền xăng? Dễ ợt, con tăng ca là được chứ gì? Nếu không thì bảo Lý Dương làm thêm mấy ngày nghỉ như Tết âm lịch, Quốc tế Lao động, Quốc khánh. Tăng ca mấy ngày này lương rất cao mà lại nhàn hạ, anh ấy đến cơ quan đọc sách một ngày là tương đương với ba ngày làm việc bình thường đấy.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vết Xe Đổ

Trương Duệ và hai vị luật sư đến nhà Tích Tích chủ trì việc phân chia tài sản gia đình. Căn cứ vào luật thừa kế tài sản, họ chuyển toàn bộ số tiền bố mẹ của Xuân Phong được hưởng vào một chiếc thẻ ngân hàng rồi đưa tận tay ông bà.

Tích Tích giải quyết vấn đề một cách êm ấm vì cô không muốn bố mẹ chồng phải nghĩ ngợi nhiều. Lẽ nào lại để ông bà tuổi đã cao mà vẫn phải chịu nỗi đau tranh giành tài sản? Hơn nữa, cả đời họ quen sống tiết kiệm nên có tiền trong tay cũng sẽ tản tiện để dành lại cho cháu trai độc nhất của nhà họ Ngụy. Thiết nghĩ, tiền bạc và của cải chỉ là phù vân, chẳng biết sẽ trôi về đâu. Dù có là người giàu nứt đổ đổ vách hay nghèo rớt mùng tơi thì cuối cùng cũng từ giã cõi đời với hai bàn tay trắng mà thôi, có điều phần lớn mọi người đều không nghĩ như vậy.

Mẹ chồng Tích Tích hài lòng về phương án và kết quả phân chia tài sản nhưng không hề cảm kích con dâu, bởi bà luôn nghĩ đây đương nhiên là phần tài sản của mình. Tuy nhờ Tích Tích là người thấu tình đạt lý nên bà mới cầm số tiền này mà không phải khó nghĩ nhưng dù sao đó là bốn phận trách nhiệm của người làm dâu, mở miệng cảm ơn con dâu nghe cũng hơi kỳ.

Vết thương của mẹ chồng đã lành, còn sức khỏe của bố chồng cũng gần trở lại bình thường, tuy ông vẫn chưa rời tay khỏi chiếc gậy chống nhưng đi lại đã thoải mái, dễ chịu hơn nhiều. Hai ông bà sống vui vầy cùng con dâu và cháu nội trong ngôi nhà đẹp như tranh vẽ. Mẹ chồng Tích Tích thường hằng hái sẵn tìm những món đồ giảm giá để trang trí phòng của hai

ông bà theo ý muốn. Có lần, bà quay về nhà cũ lấy đồ, nhìn ngôi nhà từng sống hơn nửa đời người, trước khi rời đi nó vẫn rất thân thuộc yên vui, thế mà nay quay lại, nhìn thế nào nào cũng thấy thật chướng mắt, bắt bà quay lại đây có lẽ là chuyện không tưởng. Bà thầm hạ quyết tâm: “Mình không thể trở lại đây được. Như thế sẽ không tiện chăm sóc cháu mình.”

Có hôm đẹp trời, hai ông bà ngồi bên chiếc bàn ngoài sân vườn, ăn táo xay.

- Ông nếm thử đi, ngon lắm đấy. - Bà xúc một thìa táo, bón cho ông.

- Hiển nhiên rồi, bà tự tay làm mà không ngon ư? Bà nhớ để dành cho Hạo Hạo một ít nhé.

- Ai lại để thằng bé ăn đồ thừa chứ. Chờ cháu cứng về, tôi sẽ làm cho nó một bát mới.

Hằng ngày, bố mẹ chồng Tích Tích thường có thói quen đi tản bộ quanh hồ trong khu chung cư. Nhìn hai ông bà quần quýt sớm chiều, Tích Tích cũng thầm ao ước và tự hỏi: Về già, có ai dìu mình như thế không? Giả sử Xuân Phong còn sống, liệu anh ấy có dắt tay mình hết ngày này qua ngày khác như bố mẹ không? Xoa bóp cho nhau, chăm sóc cho nhau từng thìa cơm hớp nước? Đến bây giờ, Tích Tích vẫn mơ hồ, không biết người chồng đầu gối tay ấp có thật lòng yêu cô không? Đôi khi nhớ lại kỉ niệm năm xưa khi anh công cô đi dạo bên bờ biển, lòng cô lại dâng lên nỗi đau vô hạn. Ôi! Lẽ nào tạo hóa cố tình sắp đặt như vậy?

Phiền muộn giống như ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong lòng Tích Tích nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra bình thản, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô không để lộ tâm trạng trước mặt đồng nghiệp vì sợ có người dèm pha nói xấu sau lưng. Cô cũng không thể thở vắn than dài trước mặt người thân trong nhà, nhất là Hạo Hạo, thằng bé còn quá nhỏ để có thể hiểu được nỗi buồn của mẹ nó.

Tất cả phiền não và đau khổ của Tích Tích đều bắt nguồn từ một người phụ nữ tên là Chu Lệ Sảnh. Cô nghĩ, mình đeo đuổi Chu Lệ Sảnh chẳng nhẽ là vì số tiền hai mươi vạn tệ? Không, tiền không thành vấn đề, bất cứ lúc nào mình cũng có thể trả tiền cho Lý Dương. Trương Duệ nói đúng, mình đang trả thù.

Nếu không vì thế thì mình cũng đã chẳng nhờ người gửi hộp quà đến nhà cô ta. Làm như vậy hơi độc ác chẳng? Không, đối với kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác như Chu Lệ Sảnh, cú đánh trả của mình chỉ là đòn gài ngựa với cô ta mà thôi.

Chu Lệ Sảnh đứng ngồi không yên, ắt phải chủ động hẹn gặp mình. Đến lúc đó, cô ta sẽ không thể phủi sạch mối quan hệ với Xuân Phong cũng như chối phắt hai mươi vạn tệ như những lần chạm trán trước nữa. Tuy nhiên, mình cũng không nên làm quá căng để cô ta có thời gian suy xét lại mọi việc và cân nhắc lợi hại. Sau khi chuyển hộp quà, Tích Tích hoàn toàn tin tưởng Lệ Sảnh sẽ không dám thờ ơ như trước, càng không dám tỏ thái độ sống chết mặc bay.

Tích Tích đành phải thuyết phục bản thân nhẫn nại chờ tin của Lệ Sảnh, tâm trạng nôn nóng lên đến cực điểm. Cô đi đi lại lại bên ngoài phòng ngủ, tiếng tivi ồn ào dưới phòng khách vọng lên làm cô thêm buồn bực, cô bước vào trong phòng, đóng cửa lại, cảm giác muộn phiền không bị mắc kẹt ngoài cửa mà càng lấn sâu vào nỗi cô đơn.

Buổi tối dỗ con trai ngủ xong, Tích Tích ngồi trên giường, giở một cuốn sách dạy nấu ăn ra đọc, cố gắng dồn sự chú ý vào đó nhưng rốt cuộc vẫn không loại bỏ được những ý nghĩ không vui ra khỏi đầu. Không thể tập trung đọc sách, cô gấp sách lại, tắt đèn, tiến lại gần cửa sổ kéo rèm lên để ánh trăng tràn vào phòng.

Cô đang thần thờ một mình thì chợt nhạc chuông báo tin nhắn vang lên, là tin nhắn của Trương Duệ. Tích Tích mặc áo ngủ, ngồi bên chiếc bàn

tròn kê trước cửa sổ, nhả lại cho anh.

Trương Duệ: Chị ngủ chưa?

Tích Tích: Chưa.

Trương Duệ: Đạo này chị bận à?

Tích Tích: Cũng hơi bận. Bố mẹ chồng tôi chuyển sang đây ở, thành thử trong nhà rất ồn ào.

Trương Duệ: Tâm trạng của chị không tốt?

Tích Tích: Ừ.

Trương Duệ: Chị nên đi đâu đó thay đổi không khí, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Tích Tích: Đi đâu chứ?

Trương Duệ: Đi Tây Tạng đi, ngắm bầu trời xanh trên cao nguyên, xem cuộc sống của người dân Tạng, những phiền não đều sẽ được quét sạch.

Tích Tích: Xa quá, tôi không có nhiều thời gian.

Trương Duệ: Vậy thì đến một nơi gần hơn, chỉ một hai ngày thôi.

Tích Tích: Cậu có ý tưởng nào hay không?

Trương Duệ: Tôi đang ở Tứ Xuyên, hẹn gặp mấy người bạn thân, ngày mai họ từ các khác nhau về đây tụ tập, chị có hứng thú tham gia không?

Tích Tích: Tụ tập mang tính chất gì vậy? Có lí do gì à?

Trương Duệ: Tuần trước, quê tôi phải hứng chịu trận đại hồng thủy lớn nhất trong lịch sử. Vì vậy tôi phát động cuộc gặp mặt này để quyên góp ủng hộ người dân. Những người đến đây đều là bạn thân của tôi, cùng với bạn bè của họ. Tôi hi vọng chị sẽ tới.

Mấy hôm nay, báo chí truyền thông cũng liên tiếp đưa tin này. Không biết ai chọc giận ông trời mà mùa xuân thì hạn hán kéo dài làm ruộng đồng nứt nẻ, còn sang mùa hạ thì cả nước lần lượt có mưa lớn kèm theo lũ lụt, trước là phương nam, sau là phương bắc, thành phố lớn, huyện lỵ nhỏ, cứ thế liên miên gặp thiên tai.

Khi xem những tin tức này trên các phương tiện truyền thông, Tích Tích cảm thấy mũi lòng trước tình cảnh khốn khó của người dân gặp nạn nhưng trong nháy mắt cô lại quên, dù sao cuộc sống còn quá nhiều điều cần giải quyết nên cô không có thời gian để lo lắng về những chuyện cách xa mình. Trong khoảnh khắc nhận được thông tin về lũ lụt từ Trương Duệ, dường như cảnh tượng khốn khổ lại được hiển hiện ngay trước mắt cô.

Không hiểu vì sao, tim cô lại nhói đau như bị kim châm.

Tích Tích không hề do dự, nhanh chóng nhắn tin lại: Tôi đi!

Trương Duệ: Cảm ơn!

Hai ngày tới vào đúng cuối tuần, Tích Tích bất ngờ quyết định đến khu vực bị thiên tai khiến bố mẹ chồng không tránh khỏi lo lắng. Mẹ chồng hỏi:

- Con ủng hộ ít tiền là được rồi, việc gì phải đến tận nơi? Người ta là lực lượng Vũ cảnh[1] đi đến đó còn có thể khiêng bao cát chặn nước lũ, con chân yếu tay mềm thì làm được gì? Còn việc ăn gì ở đâu thì sao, làm thế chẳng phải là thêm gánh nặng cho người khác sao?

[1] Vũ cảnh là tên gọi tắt của công an nhân dân Trung Quốc có nhiệm vụ bảo vệ an ninh quốc gia, duy trì ổn định xã hội.

Quan điểm của mẹ chồng không sai, bà lấy trách nhiệm làm mẹ ra để cản con dâu:

- Đường xá xa xôi mà thời tiết lại đang nắng gay gắt, con ở nhà nghỉ ngơi không sướng hơn à? Tội gì phải ra ngoài cho khổ? Ngộ ngờ gặp chuyện bất trắc thì làm thế nào?

Tích Tích vẫn cầm cúi thu dọn hành lý, giọng nhỏ nhẹ nhưng kiên định:

- Mẹ đừng khuyên nữa, ý con đã quyết rồi. Con chỉ đi hai ngày thôi, hôm nay đi, tối mai là về rồi.

Ông bố chồng thì giữ thái độ trung lập giữa hai người phụ nữ trong nhà:

- Con có lòng trắc ẩn, đây là điều tốt, có điều có rất nhiều cách để thể hiện lòng mình, không nhất thiết phải đến tận hiện trường đâu. Con không đi không ai trách con cả, đi làm vất vả mãi mới có hai ngày cuối tuần, con nên ở nhà nghỉ ngơi, thư giãn cho lại sức. Còn nếu con cứ một mực muốn đi thì phải chuẩn bị chu đáo, mang đầy đủ đồ ăn thức uống trong hai ngày, những nơi thiên tai đi qua, thiếu thốn rất nhiều về vật chất, dù thế nào an toàn cũng là quan trọng nhất, con nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình đấy.

Tích Tích trấn an bố chồng:

- Bố, bố yên tâm, còn có mấy người bạn cùng đi với con nữa, mọi người sẽ chăm sóc lẫn nhau mà.

- Đi đi, chưa gặp người nào buồn bình như con, thường ngày hiền dịu là thế, vậy mà giờ thì cứ một mực làm theo ý mình. - Mẹ chồng không ngăn được Tích Tích, bèn chạy đi bảo người giúp việc chuẩn bị ít đồ ăn cho con dâu để cô không bị đói khi tới khu vực gặp thiên tai.

8:00, trước khi rời khỏi nhà, Tích Tích giao con trai cho bố mẹ chồng, cô mặc bộ đồ thể thao đơn giản, xỏ đôi giày thể thao rồi đeo túi du lịch, một mình đi ra sân bay.

11:30, Tích Tích xuống sân bay Song Lưu, Thành Đô. Sau đó mất hai tiếng đồng hồ ngồi ô tô đường dài tới thành phố xx.

Trên xe chỉ có dăm hành khách, hầu hết họ đều xuống xe từ nửa đường, đến điểm dừng cuối cùng, ngoài Tích Tích ra chỉ còn lại hai hành khách là người làm ăn ở nơi khác, nghe tin quê nhà gặp lũ lụt nên tạm gác công việc, vội vã về nhà thăm bố mẹ. Bến xe bị vùi lấp dưới lớp bùn đất dày đặc nên ô tô không vào được trong bến mà phải đỗ lại bên lề đường.

Tích Tích nhìn thấy một người đàn ông dong dong cao, đứng ở ven đường, đang hướng mắt về phía cô.

Là Trương Duệ. Việc anh đến đón làm cô bất ngờ. Trước khi lên máy bay, anh cho cô địa chỉ để cô đến thẳng chỗ tập trung vì anh còn bận tiếp đón bạn bè từ các nơi tới, không ngờ anh lại dành thời gian đi đón cô.

- Sao cậu biết tôi xuống xe ở đây? - Cô tò mò hỏi anh.

- Đây là con đường duy nhất còn sót lại, từ Thành Đô tới nhất định phải đi qua đây. Ô tô không vào được trong bến nên hành khách chỉ có thể xuống xe ở đây.

Cơ hồ không biết nói gì nữa, Trương Duệ vội đón lấy hành lý của Tích Tích, hai người đi vào khu vực nội thành.

Một trận lũ rất lớn bất ngờ ập đến thành phố nhỏ.

Theo thông tin bên cơ quan khí tượng cung cấp, đây là trận mưa kéo dài lâu nhất, lớn nhất, mạnh nhất, trong vòng hai trăm năm qua tại khu vực này.

Nước sông Kim Giang dâng cao nhấn chìm cầu đường, sạt lở đê điều, cuốn phăng những tấm biển quảng cáo, vô số tàu thuyền đang đỗ tại bến bị sóng lớn đánh chìm. Cả thành phố bị mất điện, mất nước, trở thành ốc đảo cô lập với bên ngoài, những gì còn lại chỉ là tiếng mưa xối xả và nước lũ gầm rú.

Lũ lớn càn quét con phố thương mại sầm uất nhất, nước dâng cao hơn hai mét, cuốn phăng mọi hàng hóa ra bên ngoài, những thứ còn sót lại trong cửa hàng đều dính đầy bùn đất. Nước lũ tràn vào khu mua sắm lớn nhất trong thành phố, phá tan cửa kính, giày dép, quần áo, đồ gia dụng, đồ trang trí... ở tầng một và tầng hai trôi nổi khắp nơi, thậm chí nhà kho cũng chìm trong biển nước.

Người chủ cửa hàng trong khu mua sắm ngồi trên nóc nhà, bưng mặt khóc nức nở.

Các con đường lớn và tuyến quốc lộ trọng yếu ngập sâu trong nước khiến giao thông đình trệ. Toàn bộ đường dây cáp truyền hình hữu tuyến đều bị rơi vào trạng thái tê liệt. Sóng viễn thông, sóng điện từ trong tám xã và thị trấn bị gián đoạn. Mấy chục vạn dân bị nước lũ bao vây đang mắc kẹt trong các tòa nhà và trên nóc nhà. Bí thư thành phố và thị trưởng trực tiếp đi đến hiện trường để chỉ đạo cứu hộ. Lực lượng vũ cảnh dùng tàu thuyền chuyên dụng và xuồng cao su giúp dân di dời khỏi khu vực nguy hiểm, vớt thi thể và tìm người mất tích.

Đầu tiên, có mấy chiếc xe tải chở hàng cứu trợ của hai doanh nghiệp thực phẩm nổi tiếng trong tỉnh tới khu vực gặp thiên tai. Tiếp đến, là một đoàn xe tải chở đầy hàng cứu trợ từ các địa phương khác như gạo, chăn bông trị giá hàng chục vạn tệ...

Đây là thảm cảnh mà ông trời đã giáng xuống nơi này vào tuần trước.

Khi Tích Tích tới, công tác cứu hộ ở đây đã tạm dừng. Ngoài một số đoạn đường và khu dân cư có địa thế thấp vẫn còn đọng nước, những nơi khác đều khô ráo, sóng truyền hình và mạng lưới thông tin liên lạc cũng được khôi phục lại.

Trương Duệ dẫn Tích Tích đến chỗ tập trung, dọc đường cô tận mắt nhìn thấy nhiều đường phố vẫn còn bám đầy bùn đất xám đen, tỏa ra mùi nồng nồng khó ngửi. Khi đi qua một giao lộ, ánh mắt cô bất giác dừng lại bên con phố nhỏ bên tay phải. Con phố nhỏ ở chỗ trũng nên bị bùn đất vùi lấp, mấy chiếc ô tô ngập lút trong đó, nếu móc xe không nhô lên thì chẳng ai biết được dưới lớp bùn đất ấy rốt cuộc chôn cái gì. Nhà cửa hai bên đường cũng ở trong tình trạng không khá hơn là bao.

Họ làm sao vượt qua được khó khăn này đây?

Lâu nay Tích Tích luôn biết kiềm chế cảm xúc, rất hiếm khi rơi nước mắt nhưng trong khoảnh khắc này cô không ngăn được những giọt nước mắt tuôn trào. Cuối cùng nước mắt đã khiến lòng cô nhẹ nhõm hơn.

- Khu vực nội thành không phải là nơi chịu thiệt hại nặng nề nhất. -
Trương Duệ phá tan bầu không khí im lặng.

Tích Tích im lặng một chút rồi ngơ ngác hỏi:

- Còn có nơi chịu thiệt hại nặng hơn thế này sao?

- Đúng vậy! - Giọng nói của Trương Duệ chùng xuống, - Xã Kim Thủy cách đây 40 km là địa phương chịu thiệt hại nặng nề nhất trong đợt thiên tai này, cũng là nơi chúng ta sẽ tới.

- Ở đó có người thân của cậu không?

- Không. Bố mẹ và gia đình chị cả tôi đều sống ở tầng năm trong một khu chung cư trong trung tâm thành phố. Ông bà có lương hưu, thu nhập của vợ chồng chị cả cũng khá ổn, so với nhiều nhà khác, tình hình của họ vẫn tốt hơn.

Nửa giờ sau, hai người đến một khu chung cư cũ trong nội thành, tại đó, Tích Tích gặp bốn người bạn của Trương Duệ, trong đó có ba người là bạn học thời đại học, còn một người là bạn làm ăn ở Thượng Hải. Trương Duệ để mọi người tự giới thiệu, làm quen với nhau. Mặc dù hiện trạng nơi đây làm lòng người nào nuốt nhưng mấy người bạn học lâu ngày mới gặp lại nhau nên thoáng chốc không khí đã trở nên hết sức sôi nổi. Trong hoàn cảnh khó khăn như thế này, sự xuất hiện của mỗi người đều khiến cả đoàn thêm phấn chấn tinh thần. Buổi trưa mọi người ăn qua loa, lấp đầy dạ dày trước. Khoảng hai giờ sau, có ba người bạn học của Trương Duệ lần lượt tới.

- Đủ người rồi, chúng ta xuất phát thôi. - Trương Duệ hô hào mọi người lên đường.

Ngoài trưởng đoàn là Trương Duệ ra, có tổng cộng tất cả tám người nhiệt tình tham gia. Cả đoàn thuê hai chiếc xe Bengbeng đi tới xã Kim Thủy.

Đương nhiên, Tích Tích và Trương Duệ ngồi cùng một xe. Xe Bengbeng chạy khỏe hơn xe ba bánh một chút, lại có mái che. Buồng lái phía trước, phía sau là chỗ hành khách ngồi. Hành khách chia làm hai lối

ngồi đối diện nhau, không gian chật chội, lại thêm trời nóng bức, nên vừa kéo mái che lại, Tích Tích liền cảm thấy ngọt ngào khó thở.

Tám người trao đổi danh thiếp với nhau, hóa ra chỉ có Tích Tích là nhân viên quèn, mấy người còn lại đều là những nhân vật thành công trong lĩnh vực của mình như: phó tổng giám đốc công ty chứng khoán, giám đốc nhà máy, tổng thanh tra kế toán ngân hàng vốn nước ngoài, kế toán trưởng... Trương Duệ giới thiệu đây chính là những sinh viên nghèo của khoa kinh tế trường Đại học Phúc Đán ngày ấy. Hồi ấy, trong buổi liên hoan chia tay, mọi người từng đặt ra câu hỏi về lí tưởng sống: Nếu sau này giàu có, chúng ta sẽ làm gì?

Đương nhiên là từ thiện! Tất cả những chàng trai năm đó đều nhất trí hưởng ứng.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, không ngờ bây giờ đã đến lúc thực hiện lời hứa năm xưa.

Do đặc điểm của địa hình nên ít khi thấy xe Bengbeng chạy trong nội thành, nhưng ở đây, nó lại là phương tiện giao thông duy nhất để đi tới xã Kim Thủy.

Mấy nghìn hộ dân xã Kim Thủy nằm rải rác dọc hai bên bờ sông, mỗi khi có mưa lớn, nước lũ trên thượng nguồn sẽ cuốn theo bùn đất trôi thẳng xuống các nhà dân, buộc họ phải dắt díu nhau sang các xã lân cận có địa thế cao hơn để trú thân.

Cách xã Kim Thủy chừng 5 km, đường đi bị sụt lún nghiêm trọng, xe Bengbeng không tiến vào được, cả đoàn đành phải xuống xe, vác hành lý đi bộ vào xã.

Trương Duệ vác hai túi hành lý lĩnh kinh, một túi của mình, một túi của Tích Tích. Tích Tích không nỡ để anh phải vác hành lý thay mình nhưng anh không cho cô cơ hội được nói, cứ thế vác túi của cô lên vai

mình. Dưới cái nắng chói chang, gay gắt của mùa hè, Tích Tích đi người không, song mới được vài bước mồ hôi đã nhễ nhại, cổ họng khô rát.

Hai bên đường gồ ghề đất đá, mùa vụ sắp đến lúc thu hoạch đều bị chôn vùi dưới bùn đất; sau khi trận lũ tàn quét qua đây, ngoài con đường nhỏ mà lực lượng vũ cảnh và nhân viên cứu hộ đang đi, các con đường khác đều bị nhấn chìm.

Trên con đường này, liên tục có các nhân viên y tế khiêng từng hòm thuốc nặng trĩu vội vã chạy về phía trước; tiếp theo đó là những anh vũ cảnh vác trên vai những bao gạo, bao mì nặng hàng trăm kilogram cùng với hàng cứu trợ như dầu và lều bạt... Ngoài ra còn có một lực lượng đông đảo công nhân điều khiển máy xúc và thi công đường sá do chính quyền thành phố cắt cử tới, người nào người nấy mồ hôi vã ra như tắm, tranh thủ từng giây từng phút tu sửa con đường huyết mạch.

Nước đọng trong các ổ voi ổ gà bốc mùi hôi thối nồng nặc. Mấy vị cán bộ cùng với người dân hăng hái dùng xẻng xúc lớp bùn đất nứt nẻ ở các chuồng trại lên xe ba bánh để chở ra bên ngoài. Nhân viên y tế rắc vôi bột, phun thuốc khử trùng, tiêu độc khu vực chăn nuôi.

Ban đầu, mấy người bạn cũ gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng, ôm chầm lấy nhau, chuyện trò rôm rả về đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Nhưng khi đi tới con đường này, tinh thần của họ lắng xuống, im thin thít. Tích Tích mồ hôi ướt đầm lưng áo, thở hổn hển. Cái nắng tháng Bảy như thiêu như đốt làm da mặt cô bỏng rát. Để không bị bỏ lại phía sau, Tích Tích mím môi mím lợi lặng lẽ đi theo sau. Lúc đi qua một thửa ruộng, Trương Duệ liếc nhìn Tích Tích rồi đề nghị mọi người dừng chân nghỉ ngơi uống nước.

Tích Tích dừng lại, phóng tầm mắt ra xung quanh, chợt cô nhìn thấy một người phụ nữ lái máy cày sa vào một vũng bùn nhầy nhụa giữa ruộng, motor rít ầm ỉ, bánh xe quay tít mà xe không nhích lên được phân nào, đất bắn tung tóe lên đầu tóc, quần áo và khuôn mặt khắc khổ của chị. Mấy

người bạn không ai bảo ai liền bỏ chai nước khoáng trong tay xuống, hò nhau ghé vai chen chân đẩy mạnh, chiếc xe gầm rít một hồi rồi chồm lên vượt qua vũng bùn.

- Chị à, lũ vừa mới đi qua, sao vội xuống ruộng vậy? - Một người thân tình hỏi.

- Ôi! Nhà tôi nhận hơn một trăm mẫu ruộng khoán, làm lụng vất vả mấy tháng trời, rốt cuộc công sức bỏ ra đều đổ xuống sông xuống biển hết rồi. Oán trách ông trời cũng chẳng ích gì, tôi đã thương lượng với nhà chủ rồi, tổn thất vụ hè thì vụ thu bù vào, mấy người khác lo lũ lại về nên cứ ngồi nhà chờ đợi, tôi thì lại cho rằng chờ đợi ngu ngốc như thế chẳng bằng sớm vớt vát lấy vụ rau. Làm sớm ngày nào thì yên tâm ngày đấy, trong đời tôi chưa từng gặp trận lũ khủng khiếp như thế này cả, thôi, coi như mình đã được mở mang tầm nhìn. Các cô các cậu đừng lo, thua keo này ta bày keo khác, mưa bão liệu còn kéo dài mấy ngày chứ? Chúng tôi có đất trong tay thì sợ gì hết đường sống.

- Thế chồng chị đâu? - Một người khác tò mò hỏi thăm.

- Lão ấy đi sửa đường rồi. Đây là nghĩa vụ, tất cả đàn ông trong thôn đều phải đi sửa đường hết, như thế cũng tốt cho chúng tôi.

Cả đoàn dừng chân ở sân trường trung học cơ sở xã Kim Thủy.

Trường học nằm cạnh ủy ban nhân dân xã, xung quanh ba mặt đều là rừng núi, địa hình phong thủy cũng khá tốt.

Thế mà chỉ trong một đêm, trận lũ đã nuốt chửng cả ngôi trường.

Nước lũ bất ngờ ập tới, tường bao bị đánh sập, cây cối đổ rạp, trường học trở thành biển nước mênh mông. Bốn trăm năm mươi học sinh mắc kẹt trên tầng hai kít tít xá, không có đồ ăn thức uống, không thể liên lạc với bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Trong

mưa bão, bí thư đảng ủy xã và hiệu trưởng Cao thề cùng sống chết với các em học sinh! Nước lũ dâng mỗi lúc một cao, hiệu trưởng cùng một số giáo viên bơi từ phòng làm việc tới kí túc xá, phá cửa sổ tầng hai để trấn an các em, những thầy cô giáo ở bên ngoài kí túc xá thì kết gỗ lại thành bè để đưa các em học sinh ra ngoài, cứ ba em thành một nhóm. Vì con đường đi vào trường rất nhỏ nên đội cứu hộ không thể đưa thuyền vào bên trong, họ ở cách chỗ học sinh hơn trăm mét. Trong tình thế cấp bách, hiệu trưởng Cao là người đầu tiên nhảy xuống nước, hô hào mọi người cùng nhau làm thành một bức tường người để các em học sinh đi qua an toàn. Sau tám tiếng đồng hồ vật lộn với dòng nước lũ, đến hai giờ sáng, toàn bộ một trăm mười bảy học sinh nữ và ba trăm ba mươi ba học sinh nam đều được đưa đến địa điểm an toàn ở xã bên. Sau khi đếm đủ số học sinh, hiệu trưởng Cao mới lên bè. Đúng lúc này, ông nhận được tin dữ: Người mẹ già tám mươi tuổi của ông bị dòng nước lũ cuốn trôi mất tích.

Sau khi nước lũ rút đi, hiệu trưởng Cao cùng với giáo viên, cán bộ và nhân viên nhà trường bỏ ra bốn ngày đào bới hơn năm trăm chiếc xe đạp bị vùi lấp, dọn dẹp bùn đất ứ đọng trong sân trường. Sở giáo dục biểu dương hiệu trưởng Cao nhưng ông không vui tí nào, vì hai phần ba số phòng học bị sụp đổ hoàn toàn, tất cả các thiết bị dạy học trị giá cả chục triệu tệ đều trôi nổi trong nước.

- Tôi không làm hết bốn phận của một người hiệu trưởng. - Hiệu trưởng Cao ngậm ngùi tự trách bản thân.

Sân trường dựng vô số lều bạt để các em học sinh được đi học trở lại. Khi đoàn Trương Duệ tới, các em vừa kết thúc giờ học buổi chiều, cặp cặp sách lục tục ra về. Nhìn những gương mặt nhỏ nhắn, ngây thơ nhưng đôi mắt buồn bã như đang ngóng trông một điều gì đó, khiến Tích Tích không khỏi xót thương cho hoàn cảnh của các em.

Cả đoàn cùng tập trung bên ngoài lều bạt, Trương Duệ tuyên bố:

- Đây là lần đầu tiên tôi làm việc này. Tôi gửi lời mời đến ba mươi người bạn, có mười lăm người nhận lời, chiếm 50%, sau đó có bảy người gọi điện thoại thông báo vì bận việc này việc khác mà họ không tham gia được, cuối cùng có tám người chúng ta tới hiện trường. Ha ha, như vậy là tốt lắm rồi. Tôi biết mọi người đều rất bận, nói thực, ở đây không có ai là người rảnh rỗi nhưng các bạn vẫn hi sinh hai ngày nghỉ cuối tuần để vượt ngàn dặm xa xôi đến đây để giúp đỡ. Thay mặt người dân, tôi không biết nói gì hơn ngoài lời cảm ơn chân thành.

Trương Duệ nhắc lại những lời nói hào sảng thời đại học: Tới khu vực gặp thiên tai, chúng ta sẽ làm gì? Trước mắt chúng ta không có nhiều tiền, vì vậy theo tình hình thực tế, chúng ta sẽ triển khai một việc cụ thể: Xây dựng trường học.

3

Cả đêm mọi người không chợp mắt tí nào.

Ăn tối xong, hiệu trưởng dẫn cả đoàn đi thăm hỏi người dân gặp thiên tai trong mấy trăm nóc lều lớn nhỏ dựng ở khu rừng nhỏ phía đông. Những hộ dân bị đất đá vùi lấp nhà cửa đều tập trung ở đây, hàng cứu trợ được đưa vào tận nơi. Bước vào trong lều, nhìn những khuôn mặt đờ đẫn như người mất hồn, họ mới thấm thía hết những nỗi đau, nỗi mất mát mà người dân phải gánh chịu. Có hai người bạn quyết định tặng tiền quyên góp. Sau đó, họ quay về địa điểm tập trung là sân trường, mấy người bạn chui vào lều nói chuyện, tán gẫu, không ai muốn ngủ. Tích Tích ngồi xem họ chơi bài một lát rồi về lều của mình.

Cả đoàn chỉ có một mình Tích Tích là nữ nên cô được ở riêng trong một cái lều đơn. Cần phải nói rõ thêm là, hôm qua một người bạn học của Trương Duệ ở Thượng Hải đã gửi một trăm lều bạt qua đường máy bay, trước khi mọi người đặt chân đến đây.

Đêm khuya tĩnh mịch, Tích Tích loay hoay bơm đệm, sau đó vén một góc lều lên nhìn ánh trăng sáng như dát bạc, gió lành lạnh, cô khoác áo đi ra sân bãi tập thể dục. Vầng trăng im phăng phắc, tỏa ánh sáng dịu mát xuống vùng đất bị lũ lụt tràn qua. Lẽ ra người dân phải được ở trong tổ ấm yên vui của mình, thế mà giờ đây họ lại phải chui rúc trong những cái lều chật hẹp. Ngày mai ăn gì? Nước lũ có trở lại không? Sau này phải làm thế nào? Tương lai của các em nhỏ sẽ ra sao? Những nỗi lo lắng canh cánh trong lòng Tích Tích.

Ánh trăng lung linh có biết nhân gian đang trong cơn hoạn nạn hay không?

Bỗng có tiếng bước chân rất khê phía sau, Tích Tích giật mình quay lại, là một dáng hình quen thuộc.

-Ồ, chị ở đây à? - Trương Duệ đi tới, ngồi xuống một phiến đá ở bên cạnh cô.

- Sao cậu còn chưa ngủ? Đi đường cả ngày không mệt à?

- Tôi không ngủ được nên ra ngoài hít thở chút không khí. Chị cũng chưa ngủ à? Chị đi đường không ít hơn tôi, chả nhẽ tôi lại không chịu đựng bằng chị?

- Hỏi cậu chuyện này nhé.

- Được.

- Vì sao cậu làm từ thiện?

- Sau khi xử lý xong công việc của công ty, tôi đang định về quê thăm bố mẹ thì nghe tin lũ lụt. Do không sao liên lạc được với gia đình, lúc ấy chỉ có thể biết được thông tin qua một vài mẫu tin trên tivi và báo chí, tôi vô cùng lo lắng cho người thân nhưng Thành Đô cũng đang có mưa lớn,

sân bay chìm trong biển nước, các tuyến đường giao thông đều bị cắt đứt, hai ngày sau khi hãng hàng không khôi phục lịch bay, tôi đã về quê ngay lập tức. Tôi tới trước chị ba ngày, khi tôi về, từ Thành Đô về quê, ngay đến chuyển ô tô đường dài cũng không có, tôi phải mua một chiếc xe đạp second hand lóc cóc đạp về nhà. Thấy bố mẹ và gia đình chị cả không bận gì, tôi mới yên tâm đánh một giấc ngon lành. Ở nhà hai ngày, tôi mới thấu hiểu tình cảnh thảm thương của người dân nơi đây, tự thấy nhà mình vẫn còn may mắn nên tôi muốn làm chút việc cho những người đồng hương gặp nạn. Nghĩ đi nghĩ lại, tiền vẫn là thứ cần nhất, xã Kim Thủy hứng chịu thiên tai nặng hơn khu vực nội thành và nơi cần cứu trợ nhất là trường học. Nếu giúp người dân xây dựng lại trường học, thì coi như đã làm được một việc rất tốt. Thế là tôi lôi kéo những người bạn học cũ. Đương nhiên họ đều là những người có khả năng làm từ thiện. Ban đầu tôi nghĩ chỉ cần có năm người đến hiện trường là đạt mục tiêu, không ngờ có tới tám người. Những người không tới được tôi cũng rất thông cảm cho họ.

- Cậu nghĩ đến tôi cũng bởi tôi có điều kiện hay sao?

- Đó chỉ là một lý do thôi. Trước khi ở đây xảy ra lũ lụt, tôi đã muốn khuyên chị đi du lịch, có lẽ tới một môi trường mới, tâm trạng sẽ tốt hơn, chứ quẩn quanh một chỗ thì không thể thoát khỏi lối mòn tư duy. Tôi chưa kịp nói với chị thì ở quê xảy ra việc nên nhân dịp này mời chị về đây để thay đổi môi trường.

- Thay đổi môi trường thì có thể tốt hơn sao?

- Chị còn nhớ trò chơi gia đình thuở nhỏ không? Trẻ con hầu như đứa nào cũng thích chơi trò này, ban đầu chúng chơi rất vui vẻ, lúc sau chỉ vì tranh giành một con gấu hay con búp bê vải mà cãi nhau chí chóe, nhưng hôm sau lại tiếp tục chơi với nhau, rồi lại vì chuyện gì đó mà lại cãi nhau ầm ĩ. Lúc đó người lớn đứng xem thấy buồn cười lắm, tội gì phải như thế chứ? Chẳng phải chỉ là một món đồ chơi thôi sao? Nhưng chúng còn quá nhỏ để hiểu điều đó, chúng vẫn ham mê trò chơi đó, chơi bao nhiêu lần

cũng không chán. Sau này lớn lên không đứa nào thích chơi trò gia đình nữa, chúng cảm thấy trò này chẳng có gì thú vị. Sở thích thay đổi theo độ tuổi. Danh vọng, quyền lực, địa vị, tiền bạc và tình yêu mới là những thứ chúng muốn tranh giành. Hôm nay tôi đâm vào lưng anh một nhát dao, ngày mai anh lại bắn lén tôi một mũi tên, hai bên lao vào đánh nhau túi bụi. Có khi người này rơi lệ, có khi người kia đổ máu, sau đó thì sao? Lăn ra đau khổ, mất ngủ, lo âu, uất ức. Nếu một người đứng ở bên ngoài nhìn những người này thì sẽ bật cười chế giễu, giống như người lớn xem trẻ con chơi trò gia đình rồi hỏi: Tội gì phải thế chứ? Đời người chỉ như hạt cát nhỏ nhoi giữa sa mạc, không biết lúc nào sẽ bị gió cuốn đi, vậy còn tranh giành cái gì? Người đứng ngoài cuộc chính là người thông thái nhất, vượt trên tầm nhìn của chúng ta.

Tích Tích im lặng.

Trương Duệ lại nói thêm:

- Tình yêu cũng như vậy, dù chị giày vò người ta đến chết thì tình yêu có thể quay trở lại không?

- Tại sao cậu phải nói những điều này với tôi?

- Cũng không biết tại sao, đây là lần đầu tiên tôi nói những lời này với người khác, nếu chị không thấy phiền, tôi còn muốn nói thêm mấy câu nữa.

- Cậu nói đi.

- Không phải từ khi sinh ra tôi đã hiểu đạo lý này. Tôi mất rất nhiều năm, lại còn phải trả một cái giá quá đắt mới trải nghiệm được điều đó.

- Hả? - Tích Tích ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh.

- Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi ở lại Thượng Hải vì bạn gái là người ở đây, ngoài Thượng Hải ra cô ấy không thích thành phố nào khác. Cô ấy là

một viên chức nhà nước, công việc nhàn hạ, thu nhập ổn định. Sau khi kết hôn, chúng tôi có một năm sống hạnh phúc bên nhau, về sau tôi được cơ quan cử đi công tác ở nước ngoài ba tháng, đến khi về nước tôi phát hiện ra cô ấy có thai nhưng oái ăm cái thai mới được hai tháng. Để nhanh chóng kết thúc đau khổ tôi đề nghị ly dị nhưng cô ấy khóc lóc cầu xin, không muốn rời xa tôi. Tôi bỏ ra ngoài, hai đêm liền tôi thức trắng trên ghế sofa trong phòng làm việc, sau đó tôi về nhà, đưa ra hai điều kiện: Thứ nhất, cô ấy phải làm biên bản ghi lại đầu đuôi ngọn ngành chuyện của cô ấy với người đàn ông kia, đồng thời viết giấy cam đoan cắt đứt quan hệ để bày tỏ thành ý hối lỗi; thứ hai, xử lý cái thai. Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi đồng ý. Ba ngày sau tôi nhận được tờ biên bản, cô ấy cũng đến bệnh viện làm phẫu thuật nhưng do rủi ro, cổ tử cung bị tổn thương, bác sĩ nói, cô ấy không có khả năng sinh con nữa. Lúc đó tôi không bận tâm chuyện đó vì trái tim tôi đã tan nát, không biết mình có thể sống với cô ấy thế nào khi một chút lòng tin cũng không có. Tôi bắt đầu bước vào con đường báo thù, tôi cầm tờ biên bản đi tố cáo người đàn ông kia. Hắn là một vị lãnh đạo trong cơ quan cô ấy, sau khi thẩm tra, người đàn ông kia nhanh chóng bị lật đổ. Ngoài việc nhơ nhuốc đó ra, hắn ta còn mắc nhiều tội đủ để xử bắn, như tham ô, nhận hối lộ, chiếm dụng công quỹ. Tôi cảm thấy hả dạ vì trả được thù nhưng vợ tôi cũng bị buộc thôi việc, đi đâu cô ấy cũng bị người ta chỉ trỏ đàm tiếu, thậm chí vợ của người đàn ông kia còn tìm đến tận nhà đánh ghen. Hồi ấy, vì tiếng xấu của vợ đồn thổi khắp nơi nên tôi nghĩ, nếu cứ tiếp tục duy trì hôn nhân thì đến lúc gặp người quen, sẽ không biết giấu mặt vào đâu. Thế rồi tôi không ngần ngại đề nghị ly dị một lần nữa. Lần này cô ấy không nói gì mà chỉ lặng lẽ gật đầu đồng ý, chúng tôi chia đôi căn nhà, để thoát khỏi những ký ức đau buồn, tôi chịu thiệt một phần để đổi lấy tiền mặt, còn cô ấy tiếp tục ở trong căn nhà đó. Tháng thứ ba sau khi ly dị, còn nhớ hôm đó là kỉ niệm ngày cưới của chúng tôi, một mình tôi đang uống rượu giải sầu trong nhà trọ thì mẹ gọi điện báo tin cô ấy tự sát, cô ấy nằm trên giường cưới của chúng tôi rồi cắt tĩnh mạch để máu chảy tới giọt cuối cùng.

- Vợ trước của anh mất rồi? - Tích Tích vô cùng kinh ngạc. Cô chưa hề nghe Xuân Phong nói đến chuyện này, có lẽ Trương Duệ cũng chưa nói với Xuân Phong hoặc là Xuân Phong không muốn cô biết những chuyện này...

- Cô ấy mất rồi, tròn năm năm. Việc cô ấy tự sát khiến tôi bị tổn thương nặng nề. Lúc đó tôi ngu muội cho rằng mình chính là hung thủ gây nên cái chết của cô ấy, sự đau khổ và ân hận tội bậc khiến tôi nhận ra mình vẫn yêu cô ấy. Mặc dù cô ấy phạm sai lầm quá lớn nhưng không đáng tội chết. Mọi người đều an ủi tôi là cô ấy chết vì trầm cảm nhưng tôi biết mình cũng có một phần trách nhiệm. Vì trong lòng luôn bức rút không yên nên tôi không thể ở lại Thượng Hải nữa, tôi xin nghỉ việc rồi đến Thanh Đảo. Ở gần biển, tôi hi vọng học được tính bao dung của biển cả.

Dường như đôi mắt của Trương Duệ ngân ngấn những giọt nước long lanh. Anh chậm điều thuốc rồi nói tiếp:

- Nếu được làm lại cuộc đời, cho dù không thể tha thứ cho cô ấy thì tôi cũng sẽ không báo thù, càng không dùng những cách điên khùng như thế. Đó là hành động mất hết lý trí.

4

Sau khi trở về Thanh Đảo, tâm hồn Tích Tích như được thổi một luồng gió mới. Tâm trạng u uất, nôn nóng, khắc khoải trước đó khiến cô không thể nào rũ bỏ oán hận và phẫn nộ, dường như được trận lũ gột rửa không lưu lại một chút dấu vết gì.

Trong di động của Tích Tích lưu ba tin nhắn khá dài, Trương Duệ gửi đến khi cô ở sân bay Song Lưu.

Trong giới tự nhiên, bệnh tật và tai ương thường xảy ra bất ngờ mà mỗi người chúng ta đều rất nhỏ bé. Sinh mệnh của chúng ta hữu hạn, thời gian, tinh thần và sức lực cũng hữu hạn, hà tất phải lãng phí cuộc đời vào

người không đem đến điều gì tốt đẹp cho cuộc sống của chị? Đời người như ngọn đèn trước gió, hoa vinh như đám mây trôi, thế mà nhất thời chị lại làm cái việc mà mình vốn không thích, tranh giành hơn thiệt, đây là một việc không đáng, là tự hạ thấp bản thân. Chị còn có rất nhiều việc phải làm, người thân cần chị quan tâm, con cái cần chị săn sóc, nuôi dạy, sân vườn cần chị chăm bón, có nhiều việc mang lại niềm vui cho chị như vậy, sao chị có thể tha thứ cho mình khi lãng phí sinh mệnh vào việc vô nghĩa?

Tin nhắn thứ hai viết thế này: Chị cần phải biết, thượng đế rất ưu ái với chị, chị có sức khỏe để thoải mái thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên; chị có tự do để tự điều chỉnh cuộc sống của mình; chị có công việc yêu thích để được làm việc mình thích mỗi ngày, có mấy người được như chị không? Đa số mọi người đều vì tiền, vì mưu sinh mà phải làm những việc nhàm chán, vô vị. Ở đời khó có ai được mười phần vẹn mười, chị không thể chiếm hết tất cả những điều tốt đẹp, dù sao cũng phải để cho người ta khám phá cuộc sống theo cách riêng của mình...

Tin nhắn thứ ba ngắn hơn: Trong cuộc đời mỗi con người, không ai tránh khỏi những lúc gặp nghịch cảnh, để đối mặt với những chuyện đã qua, cách tốt nhất là坦然 chấp nhận. Quý trọng bản thân chính là cách báo đáp tốt nhất đối với người thân và những người bạn luôn quan tâm đến chị.

Tích Tích hay nhận được những tin nhắn khá dài nhưng hầu hết đều là tin nhắn bạn bè chuyển tiếp cho nhau hoặc tải từ trên mạng về, rập khuôn theo một mẫu cho sẵn, chẳng những không làm cho người nhận vui vẻ mà còn không thấy chút ý nghĩa gì cả. Theo thói quen, thường cô sẽ xóa ngay lập tức loại tin nhắn như vậy. Nhưng ba tin nhắn này vô cùng quý giá, vì để nhận được những tin dài như thế, không chỉ cần thời gian, sự kiên nhẫn mà còn phải có tình cảm chân thành từ đáy lòng.

Tích Tích cẩn thận chuyển ba tin nhắn đến thư mục tin đã lưu trong điện thoại.

Sau đó cô nhắn lại hai từ vốn quý như vàng: Cảm ơn!

Khi máy bay đáp xuống sân bay Lưu Đình ở Thanh Đảo, vừa mở điện thoại ra cô lại nhận được tin nhắn mới. Thoạt đầu Tích Tích cứ nghĩ là Trương Duệ nhưng không phải, thật bất ngờ, trên màn hình điện thoại xuất hiện cái tên: Chu Lệ Sảnh.

Chị Tích Tích, chị có thời gian không? Chúng ta nói chuyện nhé, tôi có việc cần nói rõ với chị.

Ngồi trên xe taxi, Tích Tích nhắn lại: Tiểu Sảnh, tuần tới tôi sẽ sắp xếp thời gian rồi liên lạc với cô.

Trên bàn ăn, mẹ chồng thăm dò, trong chuyến đi vừa rồi, Tích Tích ủng hộ bao nhiêu tiền.

Tích Tích không hề giấu giếm:

- Con ủng hộ toàn bộ số tiền tiêu vặt mà mẹ con cho con.

Từ khi đi làm rồi lấy chồng, Tích Tích chưa từng chìa tay xin bố mẹ một đồng nhưng thỉnh thoảng mẹ cô vẫn tự động chuyển tiền vào tài khoản cá nhân của con gái, gọi là “tiền tiêu vặt”. Trong đó bao gồm của hồi môn của bố và đồ nữ trang đắt tiền mẹ để cho cô. Trong thời gian Xuân Phong làm kinh doanh, những lúc không quay vòng được vốn, anh đều tìm bố vợ mượn tạm ít tiền. Tất nhiên khi Xuân Phong ngại mở lời, Tích Tích sẽ gọi điện thoại cho bố, chỉ cần gọi một tiếng “bố” thân thương thì ông không từ chối điều gì cả, song hai vợ chồng Tích Tích luôn có vay có trả. Trong cuộc sống cá nhân, Tích Tích luôn noi theo nguyên tắc tự lực cánh sinh, liệu cơm gắp mắm, mặc dù mẹ để chủ động cho tiền tiêu vặt nhưng nhiều năm nay cô vẫn để nguyên trong tài khoản, trước khi tới khu vực gặp thiên tai, cô chưa hề động đến.

- Cái gì? - Mẹ chồng ngạc nhiên, mắt tròn mắt dẹt nhìn con dâu, số tiền bà thông gia cho con gái hẳn là không ít đâu, - Ủng hộ hết rồi? Đại tiểu thư của tôi ơi, con làm sao thế? Mẹ con cho con tiền đó là vì bà ấy thương con, ủng hộ một ít để tỏ lòng thành là được rồi, chẳng nhẽ tiền mẹ con cho thì không tiếc sao?

- Bà thì hiểu cái gì? Tích Tích ủng hộ người dân gặp thiên tai mà bà còn tính toán cái gì chứ? - Ông bố trách bà mẹ, - Nhà đẻ cho Tích Tích thì là của Tích Tích rồi, con bé dùng vào chỗ nào là quyền của nó. Vả lại số tiền này cũng không phải là tiền bạc đơn thuần nữa, nó có giá trị và ý nghĩa lớn hơn nhiều.

- Ủ! Ông cao thượng nên tôi không hiểu được. - Mẹ chồng phản pháo, hai mắt trợn trừng, - Việc gì ông phải tỏ ra khảng khái, phong độ? Không phải tiền của ông, đương nhiên ông không xót rồi.

Nhìn bố mẹ chồng tranh cãi, Tích Tích không cảm thấy buồn bực như trước đây, ánh mắt của cô thoáng một nét cười hiền hậu.

Ba hôm sau, Tích Tích chạm mặt Lệ Sánh ở chỗ cũ, phòng trà Kim Trà Hoa.

Khi Tích Tích đến, Lệ Sánh đã đợi ở đó từ trước. Cô ta nhún mình hơn lần trước, ăn mặc giản dị, vẻ mặt lo lắng, ánh mắt hốc hác. Xem ra mấy ngày liền cô ta không ngủ được.

- Tôi không biết phải làm thế nào thì chị mới tha thứ cho tôi. - Lệ Sánh cúi đầu, nhỏ nhẹ mở lời, - Nếu Xuân Phong nói cho tôi biết anh ấy đã có một người vợ tốt như thế nào, thì tôi dám chắc sẽ không có chuyện sau này.

Tích Tích nhận thấy, sở dĩ người phụ nữ trước mặt nhún mình như vậy là để bảo vệ bản thân hoặc thủ thế để tấn công. Có lẽ đây là chiến thuật lùi để tiến của cô ta.

“Hóa ra đều là trách nhiệm của Xuân Phong?”. Tích Tích nghĩ bụng, nhưng không nói ra. Lần này cô không phần nộ như lần trước nữa, cô không muốn nói điều gì, một chút cũng không.

- Đương nhiên, tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này. - Lệ Sảnh quả là người phụ nữ thông minh, có thể nhanh chóng đoán được ý nghĩ của đối phương, - Tôi không chối bỏ trách nhiệm của mình, tôi đã làm tổn thương chị, nên phải gánh chịu trách nhiệm.

- Trách nhiệm của hai người không thể để cho một người gánh, tôi không cần cô chịu trách nhiệm gì hết. Tôi vẫn muốn cô làm sáng tỏ chuyện đó, có thì nói là có, không thì nói là không. Chỉ cần cô thẳng thắn, tôi đảm bảo cô sẽ không gặp rắc rối gì nữa.

Lệ Sảnh đặt một cái túi to lên bàn trà, kéo khóa “roẹt” một cái, lấy ra một dây chuyền bạch kim, một con dê nhỏ bằng vàng ròng, một vòng đeo tay ngọc nephrite màu trắng, đẩy đến trước mặt Tích Tích.

Tích Tích nhìn cô ta, sửng sờ.

- Đây là ba món quà sinh nhật Xuân Phong tặng tôi, tôi cất đi không dỡ đeo nên vẫn gần như mới. Tôi biết anh ấy mua những món quà đắt tiền này từ tài sản chung của vợ chồng anh chị, để giảm bớt cảm giác tội lỗi, hôm nay tôi đem chúng trả lại cho chị, chúng vốn phải thuộc về chị, tôi không đáng được nhận.

Tích Tích nhìn ba món quà tinh xảo, trầm ngâm.

Hơn ba năm qua, vì công ty, vì kế sinh nhai, vì nâng cao chất lượng cuộc sống, anh chăm chỉ làm việc, sớm đi tối về. Mặc dù tối nào anh cũng về nhà nhưng ban ngày anh lại hẹn hò yêu đương mùi mẫn với người phụ nữ khác. Nhìn thoáng qua là biết giá trị những món quà đắt tiền này không hề nhỏ nên không phải là thanh toán qua quýt vé vào cửa khi người đàn ông “du hý” bên ngoài. Nếu không có nền tảng tình cảm nhất định thì anh sẽ

không để tâm, dày công chuẩn bị quà sinh nhật cho cô ta như vậy. Tích Tích nhớ lại quãng thời gian ấy, anh thường có câu cửa miệng, “bữa trưa đi tiếp bạn làm ăn, buổi chiều bàn chuyện với đối tác”. Té ra, người phụ nữ trước mặt mình chính là “bạn làm ăn” của anh. Về nhà anh vẫn là đứa con ngoan của bố mẹ, người bố tốt của con trai, ông chồng tốt của bà vợ, mà không có bất cứ thay đổi nào, một dấu vết nhỏ nhoi cũng không có. Là anh quá cẩn thận? Hay là cô quá sao lãng? Thực lòng mà nói, anh rất tốt với cô, mỗi ngày đều hỏi han ân cần, mỗi tối đều về nhà đúng giờ, mỗi tuần đều có ít nhất hai lần đưa cô và con ra ngoài ăn tối. Dù công việc bận bịu như thế nào, trong lòng anh, việc của cô luôn được đưa lên hàng đầu. Nửa đêm cô thèm sâu riêng, anh sẽ lập tức lái xe đi lòng khắp các quầy hàng bán hoa quả trong thành phố để mua về cho cô... Anh cũng chưa từng xảy ra xích mích với gia đình nhà cô, cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi việc...

Thế mà..., Xuân Phong à, sao anh có thể đối xử với em như thế?

Lệ Sảnh sảm hỏi:

- Tôi biết tội ác mình gây ra là không thể tha thứ được, tôi không dám đòi hỏi chị tha thứ, tôi chỉ xin chị đừng đau lòng như thế, Xuân Phong... anh ấy, không đáng để chị phải như thế.

Tích Tích im lặng.

- Còn có cái này. - Lệ Sảnh lấy ra một cái phong bì dày từ trong túi đặt cạnh ba món đồ nữ trang. - Đây là mười vạn tệ. Năm thứ hai quen Xuân Phong, tôi mua một căn hộ second hand ở khu Lao Sơn nhưng không đủ tiền thủ phó nên anh ấy cho tôi mượn.

Tích Tích vẫn im như tờ.

- Và đây, - Lệ Sảnh tiếp tục lấy ra một chiếc chìa khóa ô tô, - là chiếc xe anh ấy tặng tôi.

Sau đó Lệ Sánh để ý sắc mặt của đối phương, thấy Tích Tích không nói gì, cô bèn giải thích.

- Không còn cái gì nữa. Tôi xin thề, đây là toàn bộ những đồ Xuân Phong đã cho tôi. Hai mươi vạn tệ lần trước chị nói, quả thực không liên quan gì đến tôi, anh ấy không đưa cho tôi, tôi cũng chưa từng nhìn thấy, thậm chí chưa nghe anh ấy nói đến bao giờ.

- Những đồ này đều là anh ấy tặng cho cô, cô cứ giữ lại đi, trả cho tôi thì có ý nghĩa gì. - Tích Tích thở dài, - Nói thực, xưa nay tôi không dùng lại đồ của người khác bao giờ.

Lệ Sánh vội rời khỏi ghế sofa, lách qua bàn trà, quỳ sụp xuống chân Tích Tích.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Tích Tích sững sờ cả người.

- Chị Tích Tích, nếu chị hận tôi thì muốn đánh, muốn chửi thế nào cũng được, tôi chỉ cầu xin chị đừng nói ra chuyện gì, được không? - Lệ Sánh nước mắt ngấn nước mắt dài, - Tôi sai rồi, chuyện không nên làm nhất trong đời tôi chính là chuyện này, tôi đáng bị trời đánh. Tôi có lỗi với chị, có lỗi với bố mẹ của tôi, họ lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt, cả đời phải sống trong khổ cực. Họ luôn hi vọng tôi tìm được người chồng tốt, thế mà ba mươi tuổi tôi vẫn chưa lập gia đình làm mẹ lo nghĩ đến bạc đầu, bố suốt ngày thở ngán than dài, có thời gian tôi không dám về nhà, không cầm được lòng khi nhìn thấy vẻ thất vọng của họ... Sau khi gặp được Xuân Phong, tôi cho rằng cuối cùng mình cũng gặp được người đàn ông có trách nhiệm nhưng về sau tôi mới dần dần phát hiện ra, người anh ấy thực sự yêu thương là vợ của mình, không ai thay thế được vị trí của chị trong lòng anh ấy, để nhanh chóng thoát khỏi tình cảm này, tôi vội vàng nhận lời cầu hôn của anh Liễu. Anh Liễu là người tốt, mẹ anh ấy cũng rất tốt, cuộc đời bà lận đận lắm, một mình ở vậy nuôi con chồng, nửa đời người chịu nhiều gian

khổ, đến bây giờ thấy con trai có chỗ đi về bà mới yên lòng, tận hưởng những tháng ngày hạnh phúc...

- Vì sao cô nói với tôi những lời này? Tôi không muốn biết chuyện của cô, cũng không cần thiết phải biết.

- Ý tôi là, nếu để người nhà biết chuyện này, hôn nhân rạn nứt đối với tôi mà nói là đáng tội, nhưng mà đối với những người khác mà nói, cú sốc này thực quá lớn, tôi không dám nghĩ tới... - Khuôn mặt Lệ Sánh chan chứa nước mắt, khóc không thành tiếng.

- Cô rất hiểu thuận.

Đời này Tích Tích chưa được ai quỳ gối dưới chân mình, hành động bất ngờ của Lệ Sánh không những khiến cô kinh ngạc mà còn sinh lòng thương hại, việc này làm mất hết tôn nghiêm của một người, cô ta có thể làm đến nước này, thực là không dễ dàng gì.

- Tiểu Sánh, cô ngồi dậy rồi nói, được không?

- Nếu chị nhất định đòi hai mươi vạn tệ, tôi có thể gom đủ tiền cho chị, chỉ là tạm thời tôi chưa có, nếu chị cho tôi thời gian, chắc chắn tôi sẽ gom đủ. Có điều tôi buộc phải nói rõ là tôi không lấy hai mươi vạn tệ của Xuân Phong, anh ấy không đưa cho tôi số tiền lớn như vậy, tôi gom tiền cho chị là để bù đắp lỗi lầm tôi đã gây ra...

- Đây là ý gì? Cô cho rằng tôi bắt chẹt cô?

- Không, không phải. Chị Tích Tích, tôi thực sự không lấy số tiền đó, cho dù giết tôi thì cũng thế thôi. - Nước mắt chảy dài trên má, Lệ Sánh nói rành mạch từng từ, - Bố mẹ tôi gần sáu mươi rồi, tôi lấy danh nghĩa của bố mẹ ra thề, chị nhất định phải tin tôi, tôi không lấy số tiền chị đang tìm kiếm, nếu tôi nói dối thì cả nhà tôi sẽ bị trời đánh...

- Tôi hiểu rồi, tôi tin cô. - Tích Tích cầm túi xách lên rồi đứng dậy nói,
- Nhớ lấy, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Sau này, tôi không tìm cô nữa, cũng mong cô đừng quấy rầy tôi, tốt nhất chúng ta vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa.

Tích Tích trầm nghĩ, dù sao Xuân Phong cũng từng yêu người phụ nữ này, để cho cô ta một con đường sống cũng là cho mình con đường sống.

Đi ra đến cửa, Tích Tích quay đầu lại, nói thêm một câu:

- Để ép cô ra đây, tôi mới dùng biện pháp cực đoan như thế, bây giờ tôi nói cho cô biết, tôi coi thường chính bản thân mình khi ấy.

Tích Tích trầm ngâm nghĩ ngợi, mình không nghi ngờ Lê Sảnh nữa, ngược lại cũng chưa từng nghi ngờ Lý Dương. Rốt cuộc hai mươi vạn tệ đã đi đâu? Xuân Phong dùng vào việc gì? Đây quả là một vấn đề khiến người ta không biết xử trí thế nào. Dù sao cũng không thể kéo dài được nữa, cần phải cho Lý Dương một câu trả lời rõ ràng. Nếu người cho Xuân Phong mượn tiền không phải Lý Dương mà là người nào khác, nếu người ta không đưa ra được bằng chứng thì mình sẽ không ngần ngại từ chối. Nhưng đây là Lý Dương, vậy thì không được hoài nghi bất cứ điều gì.

Tích Tích hẹn gặp Lý Dương.

Khi nhận điện thoại của Tích Tích, Lý Dương đang ở công ty, bận rồi tỉnh rồi mù với đồng báo cáo kế toán, mệt không thể tả được. Ấy thế mà vừa nghe thấy cô muốn “nói chuyện tiền nong”, anh như tỉnh cả người.

Hai người hẹn gặp nhau vào giờ nghỉ trưa, ở quán cà phê Starbucks. Lý Dương coi thần sắc của Tích Tích khá hơn lần trước, da dẻ mượt mà, nét mặt ít sầu muộn và dịu dàng hơn. Anh chắc chắn, sự việc đã đi qua mấy tháng, người còn lại vẫn phải sống tiếp, cứ mãi chìm vào trong tâm trạng u uẩn, chỉ làm cho người khác lo lắng. Thấy Tích Tích cuối cùng đã thoát khỏi vũng lầy, trong lòng Lý Dương cũng cảm thấy vui thay cho cô.

Sau khi hàn huyên vài câu, Tích Tích đi thẳng vào vấn đề, cô đẩy một chiếc thẻ ngân hàng đến trước mặt Lý Dương rồi nói:

- Hai mươi vạn tệ ở trong này, mật khẩu là sáu số cuối trong điện thoại của cậu.

- Cậu tìm được rồi? Nhanh thế? - Lý Dương quá đổi vui mừng và xúc động, anh duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc thẻ như nâng niu hạnh phúc của cả nhà, - Tìm được ở đâu? Cậu ấy dùng vào việc gì?

- Nếu mình nói đây chính là số tiền đó, - Về mặt Tích Tích bình thản. - thì là nói dối.

Lý Dương ngẩn người, chiếc thẻ kẹp giữa các ngón tay chợt cứng đờ. - Sao cơ?

- Cậu và Xuân Phong thân nhau như anh em, cậu lại là bạn học với mình, mình tin lời cậu nói. Mình vẫn chưa tìm được số tiền đó và mình không muốn tìm nữa. Từ bây giờ trở đi, mình muốn sống vui vẻ hơn, chăm sóc bố mẹ chồng và nuôi dạy con thật tốt, chứ không muốn vướng bận vào những chuyện đã qua, cậu cầm số tiền này đi, coi như là mình thay anh ấy trả nợ.

- Vậy... - Lý Dương gượng cười, - Chuyện này là thế nào? Coi như là trả nợ? Ha ha. Nợ nần, nói có thì là có, nói không thì là không, mình không đưa ra được bằng chứng mà. Việc tìm kiếm số tiền không ảnh hưởng tới cuộc sống và công việc của cậu nên cậu đừng bỏ cuộc.

- Mình quyết định rồi, cậu không phải nghĩ quá nhiều. Chuyện của Xuân Phong cũng là chuyện của mình, số tiền này để lâu như thế, mình thay mặt anh ấy xin lỗi cậu.

- Chuyện này không phải là thế, đó là hai việc khác nhau. - Về mặt của Lý Dương đã tự nhiên trở lại, anh đang cố gắng bình tĩnh. - Không phải

tiền của mình thì mình không thể tùy tiện cầm, dù sao mình vẫn hi vọng cậu tiếp tục tìm kiếm, nếu thực sự không tìm được thì cứ nói không tìm được. Như vậy nhé, công ty còn có việc, mình phải về trước đây.

Lý Dương đẩy tấm thẻ ngân hàng lại trước mặt Tích Tích, thái độ rất kiên quyết.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 17: HọA Vô Đơn Chí

Sau bữa tối, Lý Dương chơi dán tranh cùng Ni Ni, thấy Điền Ca ở trong bếp hì hụi lau sàn nhà, anh bèn đỡ dành con gái chơi một mình rồi qua giúp vợ.

- Để anh, bà xã nghỉ một lát đi. - Lý Dương giành lấy cây lau nhà từ tay Điền Ca, nhanh nhẹn lau sàn phòng bếp, phòng khách và hai phòng ngủ sạch bóng.

- Sao bỗng dưng chịu khó thế, chắc là có chuyện gì rồi đây? - Điền Ca vừa cắn quả táo vừa cười khúc khích.

- Hôm nào mà anh chẳng chịu khó?

- Vâng, anh là ông chồng tốt nhất trên đời.

- Đúng là anh có chuyện cần bàn bạc với em đấy.

- Có thể không bàn bạc được không.

- Không được.

- Lý Dương, mỗi lần anh bảo có chuyện cần nói em thấy rất sợ.

- Không còn cách nào khác, em là vợ anh thì không tránh khỏi những lúc phải bàn bạc với nhau. Lại đây, mình nói chuyện. - Lý Dương mang cây lau nhà vào phòng vệ sinh, nhúng vài cái vào nước cho sạch rồi cất vào vị trí ban đầu, sau đó kéo Điền Ca tới phòng khách.

- Chắc chắn không phải là chuyện tốt lành rồi.

- Dự cảm của em đôi khi cũng đúng nhưng không hoàn toàn chuẩn xác.

- Nói mau đi! - Điền Ca bỏ quả táo đang ăn dở xuống, tròn xoe mắt nhìn anh.

- Điền Ca à, - Lý Dương đưa tay phải lên dịu dàng vuốt ve mái tóc của cô. - nếu như không tìm được số tiền kia thì chúng mình làm lại từ đầu nhé, được không?

Điền Ca sững sờ, căn môi nói:

- Tại sao? Không tìm được à?

- Ý anh là, nếu như.

- Không được nói như vậy, em không thích nếu như. - Điền Ca lại ăn táo nhưng chả thấy ngon lành gì nữa, nước mắt lã chã rơi.

- Được rồi, mình không đặt giả thiết như thế nữa. - Lý Dương ôm vợ vào lòng, vỗ về. - Đừng khóc nữa, để Ni Ni trông thấy thì không hay đâu, em không sợ con bé lêu lêu em à.

- Thực sự không tìm được sao? - Điền Ca bỏ quả táo xuống, băn khoăn hỏi anh.

- Không có chuyện đó đâu, tuyệt đối không có. Tin anh đi, nhất định anh sẽ lấy lại số tiền cho em.

- Bên Tích Tích có tin tức gì không?

- Cô ấy gọi điện bảo vẫn đang xác minh một vài vấn đề trong công ty của Xuân Phong, công ty hiện đang có không ít khoản nợ rắc rối, có lẽ tiền

của mình cũng nằm trong đó, một khi chứng thực được cô ấy sẽ trả lại ngay cho mình.

- Thật vậy sao?

- Thật. Hãy tin Tích Tích, cô ấy là người tốt.

Lý Dương tìm điều khiển từ xa, mở tivi.

Ni Ni chạy tới hỏi bài, Điền Ca vội rời khỏi vòng tay của Lý Dương, hai mẹ con chụm đầu về phía cái bàn.

Tối hôm ấy Điền Ca quyết tâm gạt bỏ chuyện tiền bạc ra khỏi đầu, cô không muốn nhắc đến nó nữa, trăn trở nhiều chỉ làm cho mình cho người không vui. Sáng hôm sau trên đường đi làm, cô chợt nghĩ tại sao Lý Dương lại đột ngột đưa ra giả thiết như vậy nhưng không tìm được nguyên nhân. Thôi bỏ đi, không nghĩ tới nữa, nghĩ nhiều cũng có tác dụng gì đâu, chỉ tự làm khổ cái thân.

Buổi sáng, Điền Ca siêu âm cho một bệnh nhân mắc bệnh trĩ. Không biết bao nhiêu ngày rồi người bệnh chưa tắm rửa mà để phân và nước tiểu tràn ra bên ngoài, tanh tưởi khó chịu. Cô bảo đồng nghiệp Tiểu Lưu đứng sang một bên, còn mình thì tập trung siêu âm thật kỹ khiến phân và nước tiểu dính cả vào probe và ngón tay của cô. Mặc dù rất khó chịu nhưng đây là bổn phận và trách nhiệm nên cô không thể phàn nàn, mà những việc như thế cũng chẳng lạ gì với nghề của cô.

Buổi trưa, Điền Ca xuống căngtin ăn cơm; vừa gắp một đĩa rau xào mềm nhũn vào miệng, cô lập tức liên tưởng đến bệnh nhân buổi sáng, suýt chút nữa thì nôn. Cô đành để cái bụng trống rỗng cho đến tận lúc tan ca. Điền Ca đang siêu âm cho bệnh nhân cuối cùng thì cánh cửa phòng bỗng mở toang, gió từ bên ngoài ùa vào lạnh cóng. Điền Ca giật mình, rời mắt khỏi màn hình máy siêu âm. Người đang hùng hổ bước vào phòng là một

bệnh nhân nữ, chị ta thở hỗn hển, sắc mặt tái nhợt, mắt vẫn tia máu đỏ, hăm hăm chỉ tay vào mặt Điền Ca, chửi như tát nước:

- Tôi đã sớm nghi ngờ bệnh viện khốn nạn của các người làm việc mờ ám, chẳng coi ai ra gì. Đã lấy bao nhiêu tiền phong bì rồi? Ăn bao nhiêu tiền hoa hồng rồi hả? Các người hại chết người rồi, biết không?

Điền Ca không hiểu, cố giữ bình tĩnh hỏi lại sự tình:

- Chị đừng nóng, có chuyện gì cứ từ từ nói. Chị gặp chuyện gì à?

- Ba ngày trước tôi đến bệnh viện đăng ký khám dịch vụ. Hôm nay, tôi xếp hàng mất ba tiếng đồng hồ sau mới gặp được bác sĩ, thế mà ông ta chỉ khám cho tôi nửa phút, nói không đến ba câu rồi viết giấy bảo tôi đi siêu âm. Y tá khoa siêu âm hẹn tôi hôm khác đến khám tiếp. Tôi đành phải về nhà, kiên nhẫn chờ đợi thêm ba ngày hai đêm nữa. Một giờ trưa nay tôi đã có mặt ở đây, tại sao đã gần hết giờ làm việc rồi mà vẫn chưa đến lượt tôi? Khốn nạn! Không biết chừng trong người tôi có khối u ác tính, nếu các người trì hoãn việc khám bệnh thì các người phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với cái mạng này.

Điền Ca tròn tròn đôi mắt, cả ngày ở trong phòng siêu âm tối thui, hình ảnh đập vào mắt nếu không phải là u bướu thì nhất định là u nang, nhìn nhiều đến quay cuồng đầu óc. Quả thực chiều nay có đến bốn năm bệnh nhân chen ngang thứ tự siêu âm. Một người là bạn của bác sĩ khoa ngoại, một người là bệnh nhân do chủ nhiệm khoa tuyến vú gọi điện giới thiệu, một người được lãnh đạo bệnh viện đưa đến, một người khám cấp cứu, còn một người khám trong tình trạng nguy kịch. Theo nguyên tắc, những trường hợp bệnh nặng, người già và trẻ em được ưu tiên khám trước; nhưng những người bệnh được lãnh đạo, đồng nghiệp giới thiệu, hay bạn bè nhờ vả để được khám trước cũng chẳng có gì lạ. Chuyện chen ngang thứ tự ngày nào chả gặp nên người bị thiệt thòi bất mãn là chuyện thường tình; tuy nhiên rất ít người dũng cảm đòi quyền lợi. Điền Ca không ngờ hôm nay

lại có người phản ứng quyết liệt như vậy, cô vô cùng áy náy, những muốn mở miệng giải thích, nhưng bệnh nhân không cho cô cơ hội được nói. Chị ta vớ lấy cuốn sổ bệnh án ở trên bàn, ném thẳng về phía Điền Ca, miệng không ngừng tru tréo.

- Mẹ kiếp! Các người là một lũ bác sĩ vô liêm sỉ! Không có đạo đức! Không có tình người! Dám coi thường tính mạng của người dân à? Dân thường đi khám bệnh sao khó khăn thế hả? Cứ tiếp tục làm ăn kiểu này thì các người chẳng có kết cục tốt đâu! Hôm nay bà đ... thêm siêu âm nữa!

Chị ta trút giận xong, đẩy cửa đi ra, những giọt nước mắt lăn xuống gò má. Điền Ca cũng bừng tức đi ra khỏi phòng siêu âm, miệng lẩm bẩm:

- Sao mình còn bình tĩnh được cơ chứ?

Trên đường về nhà, Điền Ca ghé vào quảng trường Hải Tín.

2

Trung tâm mua sắm Hải Tín là nơi tập trung các thương hiệu lớn, chuyên bán các mặt hàng xa xỉ, nên chủ yếu nhắm vào đối tượng khách hàng là những người thành đạt. Thịnh thoảng Điền Ca cũng cùng bạn bè tới đây nhưng chưa bao giờ cô chịu bỏ tiền ra mua món đồ nào cả. Có lần cô vô tình phát hiện ra trong trung tâm mua sắm có một hiệu bánh mì bán loại bánh mì trái cây, nên mua về cho Ni Ni nếm thử, con bé rất thích ăn loại bánh mì có hương vị đặc biệt này, vì thế mỗi tuần cô đều tới đây mua một cái bánh mì thưởng cho con gái.

Đây là hiệu bánh mì nổi tiếng của người Đức, mùi bơ sữa thơm ngậy làm ruột gan Điền Ca cồn cào thêm. Cô định mua thêm một cái nữa, ăn thử một lần cho biết mùi vị nhưng xem giá bán, một cái bánh cũng phải từ bảy tám tệ đến mười tệ. Cô nghĩ bụng: Bán đắt như vậy hẳn là có lý do của nó, các nguyên liệu ở đây đều là hàng thượng hạng, trẻ em đang phát triển nên

ăn những thứ như thế này, còn người lớn thì không cần lắm. Cô nuốt nước bọt, nấn ná một lát rồi về nhà.

Khi xếp hàng trả tiền bánh mì, Điền Ca chợt nhìn thấy Tích Tích đứng ngay phía trước mình. Hai người phụ nữ ngỡ ngàng nhìn nhau rồi mỉm cười chào hỏi. Điền Ca mua mỗi cái bánh mì nên không dùng đến giỏ hàng, trong khi Tích Tích đẩy một xe đồ đầy ắp. Điền Ca nhìn lướt qua, ngay đến băng vệ sinh cũng là hàng ngoại. Thanh toán tiền xong, hai người cùng đi ra bãi đỗ xe, hỏi han mấy câu xã giao, sau đó Tích Tích bước vào xe Volvo, Điền Ca bước vào xe Yanyan. Trình độ lái xe của Điền Ca không cao, xe lại đỗ hơi lâu nên khi nổ máy, động cơ phát ra tiếng kêu lạ, cô xuống xe kiểm tra; lúc đó xe của Tích Tích đi ngang qua, trong tích tắc Điền Ca cảm thấy chiếc Volvo sành điệu phía trước trông thật thô thiển, đến cả màu sơn cũng xấu xí.

Vừa về nhà, suýt nữa thì Điền Ca trượt ngã; thì ra là đồng hồ chơi của Ni Ni đang bày ngổn ngang ngay trước cửa nhà. Bà Phượng đang nấu cơm trong bếp, bà nhớ cháu nên cách dăm ba hôm lại sang.

Ni Ni đang ngồi chơi một góc trong phòng khách, còn Lý Dương ngồi trên sofa tập trung xem một chồng báo cáo kế toán. Lý Dương rất siêng năng, ngoài việc thường xuyên làm tăng ca, anh luôn đem theo một xấp giấy tờ dày cộp trong cặp tài liệu, lúc nào rảnh lại lôi ra làm.

Không biết vì chuyện bệnh nhân hôi hám ban sáng hay chuyện chửi bới ban chiều, lại cộng với dạ dày rối ruột tuếch nên Điền Ca sinh ra bức dọc vô cớ. Cô đi vào phòng vệ sinh, trên bồn rửa tay toàn là nước, sàn nhà và bồn cầu cũng thế, rõ ràng có người vừa tắm xong không chịu lau chùi sạch sẽ. Cô vịn vòi rửa tay, chai nước rửa tay chẳng còn một giọt nào, bánh xà phòng bình thường vẫn để trên giá bên cạnh cũng biến đâu mất. Vì mẹ đẻ đang ở đây nên cô cố nhịn, chạy vào bếp tìm xà phòng để rửa tay.

Cô tới phòng khách đứng nhìn chăm chăm Lý Dương. Vừa nhìn thấy vẻ mặt khác thường của cô, anh vội dừng ngay công việc.

- Em làm sao vậy? - Lý Dương hỏi.

- Nhà cửa bẩn như chuồng lợn. - Điền Ca thốt ra năm từ cụt ngủn.

- Lợn không phải là loài bẩn nhất đâu nhé, con lợn còn bẩn hơn cả lợn đấy.

Mọi khi nghe Lý Dương pha trò như vậy, Điền Ca đều cười khúc khích, nhưng hôm nay, mặt cô lạnh lùng như phủ một lớp sương giá.

- Anh mới về được một tí, vừa dùng nhà vệ sinh xong. Anh biết em sắp về nên không lau, chờ em tắm rửa xong thì lau một thể. Thôi lát nữa anh đi lau. - Lý Dương xoa dịu.

Điền Ca sầm mặt lại chẳng buồn đáp lời. Vừa lúc đó bà Phượng gọi hai vợ chồng vào ăn cơm. Để xua tan bầu không khí ngột ngạt, Lý Dương trêu Ni Ni:

- Để bố thử tài quan sát của con gái nhé, bố đặt câu hỏi cho con nhé, chịu không?

Ni Ni vỗ tay, hồ hởi với trò chơi mới:

- Ồ! Hay thế.

Lý Dương bắt đầu đặt câu hỏi:

- Khi con mèo cái tức giận, hình dạng và màu sắc khuôn mặt cũng thay đổi, đố con biết nó thay đổi thành hình gì?

Ni Ni nói:

- Có phải là quả cà không ạ? Con nghe bà ngoại nói “giận quá mặt biến thành quả cà”.

Bà Phượng bật cười, hỏi lại cô cháu gái:

- Bà nói khi nào nhỉ?

Lý Dương lắc đầu:

- Không đúng rồi.

Ni Ni ngẫm nghĩ một chút rồi đoán tiếp:

- A! Thế thì là quả dưa hấu? Hôm nọ con chơi ở dưới tầng, nghe thấy một chú nói “tức đến xanh lè mặt mũi”, thế thì giống với màu vỏ quả dưa hấu rồi?

Lý Dương lại lắc đầu.

Ni Ni chịu thua:

- Vậy là hình gì hả bố? Bố nói cho con biết đi.

Lý Dương thì thầm:

- Đáp án ở trên mặt mẹ con ấy, con nhìn mặt mẹ thì biết.

Ni Ni nhìn Điền Ca, bật cười khanh khách:

- Mẹ, bố nói mẹ là con mèo cái, con mèo cái!

Điền Ca đập đũa đánh rầm xuống bàn ăn, hằm hằm nhìn Lý Dương. Anh vội tỏ ra oan uổng:

- Em đừng nhìn anh với ánh mắt ấy. Anh nói đùa thôi cũng không được à?

Điền Ca đứng dậy, đi thẳng về phòng ngủ.

Lý Dương và mẹ vợ ngơ ngác nhìn nhau, không biết Điền Ca bực bội gì ở bên ngoài. Buổi sáng, khi ra khỏi nhà cô vẫn vui vẻ, chả hiểu sao bây giờ lại như vậy?

- Kệ cho nó đói một bữa đi. - Bà Phượng bực mình nói.

- Mẹ không phải lo lắng đâu, lát nữa cô ấy sẽ ổn thôi. - Lý Dương nói đỡ cho vợ, - Có lẽ là do đi làm về mệt quá, khi nào cô ấy đói con sẽ nấu cho cô ấy.

Nửa đêm, Điền Ca bị cơn đói giày vò không ngủ được. Cô lọ mọ chui xuống bếp ăn nửa cái bánh mìn thầu, nước mắt rơi lã chã. Trong khi đó Lý Dương đang ngủ say như chết.

Bà Phượng ở lại một đêm với cháu gái, hôm sau là thứ Bảy, Ni Ni đòi đi thăm con chó nhỏ nhà bác cả. Anh trai Điền Ca nuôi một con chó, Ni Ni rất thích chơi với nó. Bà Phượng bèn đưa con bé về khu Lý Thương. Trong nhà chỉ còn hai vợ chồng, thế mà Điền Ca cứ hậm hực, chả để ý gì đến chồng. Lý Dương băn khoăn, không trêu không ghẹo vợ, không biết anh mắc tội gì với cô đây?

Điền Ca lau nhà, ngâm quần áo, sau đó quay lại phòng khách, ngả người lên sofa, cầm cuốn tạp chí y học giở qua vài trang rồi vung tay ném cuốn tạp chí.

- Thái độ gì vậy? Sao em giận lâu thế? Hay thật đấy! Ai bắt nạt em, nói cho anh nghe đi. - Lý Dương muốn dỗ dành Điền Ca, anh ngồi xuống quan sát sắc mặt cô, - Ai làm em khó chịu?

Anh sờ trán vợ nhưng bị cô hất tay ra.

- Xe cũng mua rồi, sao em vẫn không vui? - Anh lại hỏi.

Cuối cùng Điền Ca cũng chịu nói, nhưng vừa mở miệng đã hạch tội Lý Dương:

- Nhà cửa thì chật chội, quần áo không có chỗ treo, phòng bếp, phòng vệ sinh, phòng ngủ, chỗ nào cũng nhét đầy đồ đạc, ngay đến chỗ để chân cũng chẳng có. Anh không thấy sao? Không phiền chút nào sao? Anh...

Nụ cười trên mặt Lý Dương tắt ngấm, Điền Ca lại chạm vào nỗi đau trong lòng anh.

- Em đừng có rồi hơi kiểm chuyện. Đây là lần cuối cùng anh cảnh cáo em, chớ nói chuyện với anh bằng cái giọng đó, anh không nhịn được nữa đâu. - Lý Dương đổi sắc mặt.

- Em quá đáng như thế nào? Em quá đáng sao? Em làm quần quật nhiều năm trời, nhẫn nhịn nghe người ta giáo huấn, bị bệnh nhân chửi chửi dăm cái một câu, bận đến nỗi cơm trưa cũng chẳng nuốt nổi, em vì cái gì? Không phải là vì năm nghìn tệ cuối tháng ư? Em biết em không kiếm được nhiều tiền, nhưng y tá quen lương hai nghìn tệ cũng có cuộc sống tốt hơn em, tại sao lại ngược đời thế hả? Em không dám tiêu xài hoang phí, chặt chiu hà tiện, đến bây giờ ngoài cảm giác khủng hoảng luôn đeo bám từng giờ từng phút ra thì chẳng có cái gì, những năm tháng đẹp đẽ nhất trong cuộc đời đều trải qua trong cái gác xép tồi tàn này, cứ tiếp tục sống như thế này, chẳng bằng chết quách đi cho rồi. - Điền Ca lại khóc bù lu bù loa.

- Cách nhìn cuộc sống của em không đúng đắn. Suốt ngày em toàn sĩ diện hão, ham hư vinh, chỉ quan tâm đến chuyện mặc quần áo thương hiệu nào, mở mồm ra thì toàn là tiền tiền tiền. Trong mắt em, ngoài tiền ra, không còn cái gì khác hả? Người một nhà mà không có tình thân sao? - Lý Dương cảm thấy máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, - Anh không thể cải thiện cuộc sống của em, anh chỉ có ngần ấy bản lĩnh thôi, chỉ kém cỏi vậy thôi, em lấy anh rồi thì phải chấp nhận cuộc sống này, ai bảo ngày xưa em cố

sống cố chết lấy anh? Ai từng nói: Chỉ cần được ở bên nhau là đủ rồi nào, là em nói dóc đúng không?

Điền Ca những tưởng Lý Dương sẽ nhẫn nại dỗ dành cô như lần trước, hễ anh nói mấy lời dịu dàng, đường mật thì bao nhiêu nổi tức giận, ầm ức trong lòng cô đều tiêu tan hết; thế mà, hôm nay anh lại quay sang đấu khẩu, làm cô càng thêm tức, chẳng thềm lựa lời:

- Hồi đó mắt em bị mù, không biết rằng anh chỉ là kẻ nói khoác, mơ mộng viễn vông, kết quả là ngay cả chức quản lý kế toán xoàng nhất cũng chẳng với tới được, đầu tư cổ phiếu thì thâm hụt, đầu tư vàng thì lỗ vốn, thử nói anh làm được gì? Em khinh loại người nói như rồng leo làm như mèo mửa, anh thử nhìn thiên hạ xung quanh xem, có ai không sống tốt hơn anh không?

- Anh chẳng qua chỉ là một nhân viên kế toán bình thường, đời này anh chỉ được có thể thôi, không có khả năng thăng quan phát tài, em sống được thì sống, không sống được thì chia tay, không ai buộc xích vào chân em, còn em quyết định ở lại đây sống cùng anh thì đừng hi vọng hưởng vinh hoa phú quý gì!

Lý Dương vớ chìa khóa xe, xô cửa đi ra.

Điền Ca đang buồn não ruột, chợt tiếng điện thoại bàn làm cô giật bắn cả mình.

3

Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói đặc chất vùng Hà Nam:

- Alô!

- Dạ, cháu nghe đây.

- Lý Dương có nhà không?

- Anh ấy không có ở nhà ạ.

- Cháu là vợ của Lý Dương đấy à?

- Vâng ạ.

- Ta là chú ba đây.

- Lý Dương không có ở nhà đâu ạ. - Điền Ca nhắc lại một lần nữa.

- Nó không có ở nhà cũng không sao, cháu chuyển lời là được rồi. Lần trước chú đã nói với nó về chuyện làm ăn của chú, cháu hỏi nó suy nghĩ thế nào? Không cần nhiều đâu, những người có thể mượn, chú đều hỏi mượn rồi nhưng chưa đủ, phải nghĩ cách tìm người góp vốn. Vụ đồ xanh này, khi nào thu được tiền về thì sẽ trả cho các cháu. Bảo nó không phải lo lắng gì hết, bây giờ đồ xanh rất được giá, chú tích được hơn mười tấn rồi, trong tay chúng ta có đồ thì sợ gì chứ?

“Danh tiếng” của chú ba Điền Ca từng nghe qua. Chú Lý Dương gần năm mươi tuổi mà đã ly hôn hai lần vì mãi chơi bởi lông nhông, không chịu làm ăn tử tế, trước khi lấy vợ thì ăn bám bố mẹ, đến khi có gia đình thì lại ăn bám vợ. Hai năm trước, chú ba buôn bán nhỏ ở thị trấn được ba tháng, vừa mới ly hôn với một người vợ ở nông thôn chưa được bao lâu thì lại cửa kéo được cô vợ trẻ ở thị trấn, hai người góp gạo thối cơm chung một thời gian rồi tuyên bố làm đám cưới. Dù sao kết hôn lần ba cũng là kết hôn, chú tìm Lý Dương mượn tiền, lấy lý do là: “Chú không có tiền nên không muốn phô trương, chỉ làm đơn giản mấy mâm cỗ để bà con lối xóm khỏi cười chê nhà họ Lý chúng ta kém cỏi. Chú ruột của cháu gặp chuyện lớn mà họ hàng thân thích chả có một ai chịu giúp, bằng không chú cũng không gọi điện nhờ vả cháu trai đang ở xa thế đâu...”.

Chú hỏi mượn sáu nghìn tệ, Lý Dương gửi ba nghìn tệ, thế mà số tiền đó cũng mất hút, chẳng thấy trả lại. Cuối cùng cuộc hôn nhân đó cũng sớm kết thúc, không biết vì đâu cô vợ trẻ lại rời bỏ chú ba.

Còn chuyện buôn đồ xanh thì Điền Ca không rõ đầu cua tai nheo thế nào. Dạo trước chú ba gọi điện nói chuyện này với Lý Dương tha thiết mời anh giúp đỡ, hứa hẹn lời lãi chia đôi. Lý Dương không muốn làm ăn với chú nhưng chú cứ lằng nhằng gọi đến mấy lần. Chú gọi hai lần, Lý Dương đều bận họp, không nghe máy, thế rồi chú chọn đúng ngày cuối tuần gọi thẳng vào điện thoại cố định ở nhà.

Ông chú vô lại này thật là, số tiền lần trước còn chưa trả thế mà giờ còn nói không biết ngược mồm? Điền Ca vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu được, những người ở quê Lý Dương, ngoài chuyện xây nhà, kết hôn và làm ăn buôn bán ra thì có lúc nào nhớ tới anh không, có gọi điện hỏi thăm anh sống thế nào, lần nào gọi điện cũng đòi anh giúp đỡ, mượn tiền... Điền Ca tức lộn ruột.

Cô chỉ nói gọn lỏn:

- Cháu sẽ chuyển lời tới Lý Dương. - Rồi không đợi đối phương đáp lại, cô cúp ngay máy.

Điền Ca hậm hực ngồi trên ghế sofa. Chả hiểu ông trời run rủi thế nào, cô lại có ý nghĩ kiểm tra tài khoản của Lý Dương. Cô vào tài khoản ngân hàng China Merchants mà anh hay dùng, bất ngờ tra ra một giao dịch chuyển khoản năm trăm tệ tới huyện x tỉnh Hà Nam, người nhận là Tiêu xx, tên một người phụ nữ, cùng họ với mẹ chồng. Xem thời gian, cô chợt nhớ ra, dạo trước dì của anh gọi điện tới mượn tiền. Lúc đó cô đề nghị cho dì năm trăm tệ tiền mừng cưới nhưng anh quả quyết nói một xu cũng không cho, sao giờ lại dấm dúi gửi năm trăm tệ? Chẳng nhẽ cô quá nhỏ mọn, không cho người nhà mượn số tiền lớn đã đành, ngay đến tiền mừng cưới cũng bủn xỉn sao? Đây không phải hành động sĩ nhục Điền Ca à, nhiều năm

qua anh viện trợ cho nhà nội hoặc ít hoặc nhiều, cô có nói câu nào quá đáng đâu?

Điền Ca gặp nhiều chuyện bực mình cùng một lúc nên chẳng nghĩ ngợi gì, gọi điện ngay cho Lý Dương, bắt anh giải trình thấu đáo. Cô nghe trong điện thoại có tiếng nước chảy tí tách, không biết anh đang làm việc gì. Lý Dương không nhận nhin được nữa, điên tiết quát âm lên:

- Sao cô lảm chuyện thế? Đừng có kiếm cớ gây sự! Tự dừng vào tài khoản của tôi làm gì?

Bụp! Anh tắt máy.

Điền Ca tức điên người. Không trút được giận, cô đành kìm nén trong lòng nhưng càng kìm nén thì càng ức chế. Một lúc sau, điện thoại bàn lại đổ chuông, cô tưởng là Lý Dương nên định to tiếng với anh, nhưng đó lại là giọng của người khác.

Thật bất ngờ, lần này là bố chồng gọi đến. Lý Dương thường xuyên nói chuyện điện thoại với người thân, có điều toàn anh gọi điện về chứ chả mấy khi bố mẹ anh chủ động gọi. Không phải là họ không quan tâm đến con cái mà cái chính là họ quen với kiểu liên lạc ấy rồi. Bỗng nhiên hôm nay bố chồng gọi điện, Điền Ca nghĩ chắc chắn là có chuyện.

Quả nhiên là có chuyện thật. Buổi chiều chú ba đến nhà bố mẹ Lý Dương tìm anh cả và chị dâu hỏi số điện thoại nơi làm việc của Lý Dương và số điện thoại cố định ở nhà. Ngày trước chú ba đã lưu mấy số điện thoại này vào di động nhưng về sau chú đánh mất máy nên bây giờ mới phải hỏi lại. Chú ba nói với anh trai định mở một cửa hàng nhỏ, làm ăn nghiêm chỉnh nên cần hỏi Lý Dương mấy vấn đề về kế toán.

Bố chồng nhẹ dạ cả tin, đọc vanh vách số điện thoại của Lý Dương cho. Mẹ chồng suy nghĩ cẩn thận hơn, bà rất hiểu em mình vốn là loại người ham ăn biếng làm nên khi vừa bước vào nhà, nhìn vẻ mặt lăm lăm

lét của chú ba, bà đã đoán ngay chú ta có âm mưu gì đó. Con người này toàn thói hư tật xấu, bị hết người vợ này đến người vợ kia đuổi đi, lại còn qua lại với đám gái đi lả lơi, bôi gio trái trấu vào mặt tổ tông tám đời nhà họ Lý... Bản tính ngấm vào máu rồi thì không thể sửa được, bởi vậy sau khi chú ba về, mẹ chồng Điền Ca cảm rằm không ngớt bên tai chồng. Nghe vợ phân tích có lý, ông lập tức gọi điện thoại cho Lý Dương dặn dò: Nếu chú ba gọi điện mượn tiền thì kiên quyết không cho mượn. Chú mượn khắp họ hàng, bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của người ta rơi vào tay chú không nổi mấy ngày là tiêu tan hết.

Nghe giọng của bố chồng, Điền Ca cố gắng lấy lại tâm trạng bình thường.

- Điền Ca à, Lý Dương đâu? Nó ra ngoài rồi à? Cuối tuần không ở nhà nghỉ sao?

- Bố ạ, anh ấy vừa ra ngoài rồi.

- Ủ. Các con thế nào? Đều khỏe cả chứ?

- Vâng.

- Ni Ni đâu? Con bé cũng không ở nhà à?

- Mẹ con đưa cháu về bên đó rồi ạ.

- Điền Ca, con có chuyện gì vậy? Nghe giọng con khác lắm, nói cho bố biết hai đứa xảy ra chuyện gì? Lý Dương ăn hiếp con à? Hay là thế nào?

Câu nói quan tâm của bố chồng không ngờ lại khơi ra chuyện chua chát chất chứa trong lòng Điền Ca.

- Chú ba có chuyện gì vậy bố? Lần trước chú mượn nhà con ba nghìn tệ vẫn chưa trả, lần này lại hỏi mượn nữa. Chú cũng lớn tuổi rồi mà sao

không nghĩ thay cho Lý Dương thế! Chú cho rằng Lý Dương sống rất tốt, rất giàu có sao? Vợ chồng con xây dựng cuộc sống từ hai bàn tay trắng, phải làm việc rất vất vả, chịu bao nhiêu khổ nhục, nhà mình có ai nghĩ cho chúng con không? Chúng con ăn gì, ở đâu, sống thế nào, có gặp khó khăn không, có ai từng quan tâm đến chúng con chưa? - Điền Ca nói, nước mắt lăn dài.

- Ngoài chuyện chú ba mượn tiền ra, Lý Dương với con còn có chuyện gì à? Con nói với bố để bố hỏi tội nó. - Bố chồng sốt sắng dò hỏi.

Điền Ca khóc nức lên. Nghĩ đến hai mươi vạn tệ kia, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi đau khó tả. Cô bực bạch từ đầu đến cuối tất cả mọi việc.

Bố chồng im lặng lắng nghe. Ông thở dài:

- Điền Ca à, bố biết nhà mình có lỗi với các con. Các con ở xa, công việc, cuộc sống, tiền bạc, bố mẹ chẳng giúp được gì lại còn ngáng chân, gây thêm phiền phức cho các con. Hai hôm trước mẹ con bàn với bố, không biết các con tìm được nhà chưa, nếu quyết định mua thì thế nào bố mẹ cũng góp một ít... Ôi! Sao lại xảy ra chuyện với số tiền đó chứ!

Gác máy, Điền Ca vẫn khóc nức nở.

Nếu bố chồng không gọi điện lên, có lẽ không bao giờ cô hé răng về những chuyện này. Nói xong, cô cũng hơi hối hận, Lý Dương mà biết thì chắc là sẽ có chuyện vì xưa nay anh không cho phép cô nói những chuyện không vui với bố mẹ. Nhưng bát nước đổ đi rồi làm sao hết lại được, nói thì cũng nói rồi, có gì ghê gớm đâu. Cô cũng không nói gì quá đáng, bực dọc vẫn chưa có chỗ nào để trút ra. Đôi khi cô ngờ vực, rốt cuộc họ có phải là bố mẹ ruột của của Lý Dương không? Lên đại học, anh đi làm thêm để trang trải cuộc sống thì không nói làm gì, hồi ấy cô cũng mến tính tự lập của anh nên mới yêu anh. Nhưng con cái kết hôn là chuyện lớn, vậy mà người làm bố làm mẹ lại không lo liệu, mặc kệ cho hai đứa thanh niên dẫn

nhau đi đăng ký kết hôn. Thực ra, Điền Ca chỉ cần hai vợ chồng thương yêu nhau, còn tiền bạc cô không quan tâm nhưng chuyện mua nhà mấy lần bị gác lại vì lúc thì anh cả cần tiền để làm nhà; khi thì mẹ bị gãy chân, cháu trai bị bệnh. Năm nào cũng có chuyện khiến Lý Dương không được yên thân. Mà mỗi lần gia đình gặp khó khăn, người đầu tiên họ thông báo chính là Lý Dương. Nhà nội cho rằng anh làm việc trong thành phố thì hốt ra tiền hay sao? Bộ anh là cái máy in tiền chắc? Vì anh tốt bụng nên bố mẹ cứ đeo tiền của con mình ư? Họ có biết nghĩ, anh chỉ là kẻ làm công ăn lương, kiếm bát cơm của người ta thì phải nghe người ta sai khiến, sao họ không hiểu chứ?

Những lời này chất chứa trong lòng Điền Ca từ lâu lắm rồi, chuyện gì cô cũng có thể nói ra, duy chỉ những lời này là phải kìm nén trong lòng. Ôi, thôi đi, thôi đi, cuộc sống này là do mi tự lựa chọn, mi lấy người như Lý Dương thì phải chấp nhận tất cả những gì liên quan đến anh. Được rồi, không mưu cầu tiền của, địa vị, hư vinh nữa, chỉ cần anh là một người chồng tốt là đủ rồi.

Cả ngày hôm ấy Điền Ca không ra khỏi nhà mà ngồi trước máy tính viết bài nghiên cứu. Muốn thăng tiến trong công việc mà chỉ cầm đầu cầm cổ làm việc thì chưa đủ, cần phải có thành tích thực sự. Đó không phải là lời nói của bệnh nhân khen bác sĩ này thật tốt bụng, kỹ thuật viên kia có chuyên môn giỏi. Những lời đầu môi chót lưỡi, chả có tác dụng gì, dẫu bệnh nhân thối phồng bạn thành một đóa hoa thì đóa hoa đó cũng chỉ nở được mấy ngày mà thôi. Lãnh đạo chỉ công nhận thành tích của bạn dựa trên những giấy tờ chứng thực như bằng khen, bài viết có tính lý luận chuyên sâu được đăng trên một tạp chí uy tín. Đây mới là những thứ tạo dấu ấn thành công trên con đường sự nghiệp của bạn. Viết bài nghiên cứu là quá trình lao động trí óc rất vất vả nhưng cũng có niềm vui, cho dù bài viết có được đăng báo hay không thì ít nhất nó cũng mang lại cho Điền Ca hi vọng tốt đẹp. Có ước mơ, có hi vọng, tâm hồn sẽ trở nên thư thái. Viết

được mấy trang, cô tự thấy thư thái hơn, những phiền muộn dồn nén trong lòng hai ngày nay tự nhiên không còn nữa.

Sẩm tối, Lý Dương qua khu Lý Thương đón Ni Ni về. Anh mang thức ăn vào nhà, nhìn thấy Điền Ca đang cặm cụi viết bài, anh liền xắn tay áo, chui ngay vào bếp nấu cơm cho vợ con.

- Thôi chết! Điền Ca ơi! - Lý Dương chủ động giảng hòa, - Đợi một lát nhé, anh đi xem xe, kiểm tra một chút.

- Kiểm tra cái gì? - Điền Ca không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Hôm trước trời mưa nên xe bẩn lắm. Để lát nữa anh rửa xe cho em, nước mưa dễ ăn mòn bề mặt lớp sơn lắm, nếu không rửa ngay, sơn xe sẽ bị hỏng.

- Cảm ơn!

Điền Ca không vui mừng, cũng không lạnh nhạt như lúc sáng. Nhưng sau bữa tối, cô xuống dưới nhà đi bộ, tiện thể ngó qua chiếc xe yêu quý, thấy nó đã được Lý Dương rửa bóng loáng, lòng cô bỗng vui vui. Cô nhìn vào trong xe ngõ ngàng, các bộ phận bên trong như phanh xe, cần điều khiển số, gương chiếu hậu đều được dán decan màu hồng nhạt, ấm áp. Điền Ca quá đổi vui mừng. Lần trước cô nhìn thấy decan dán xe ở cửa hàng trang trí ô tô, cô đã mê mẩn nhưng vì giá đắt nên không đành lòng mua, cũng không nói ra, không ngờ Lý Dương chu đáo đến mức này.

Điền Ca cảm thấy niềm vui thấm vào từng thớ thịt, tất cả buồn bực đều biến mất.

Đêm đến Lý Dương có một giấc mơ kỳ lạ. Anh mơ thấy ngôi nhà trát vách thuở nhỏ của mình, không rõ là vào buổi sáng tinh mơ hay nhá nhem tối, bố anh ngồi ở đầu giường, trên người mặc cái áo lụa thêu, liên tục chỉ ngón tay mảnh dẻ ra ngoài cửa sổ, gọi thều thào: “Dương ơi... Dương...”!

Ông đang gọi thì mệt quá, ngã nhào, rồi lóp ngóp ngồi dậy gọi tiếp... Mãi đến khi trời gần sáng, Lý Dương mới bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Ngủ dậy, anh gọi điện ngay về quê nhưng trong nhà không có ai nhắc máy. Anh nghĩ, sáng nào bố mẹ cũng có thói quen đi tập thể dục, chắc hai ông bà đang luyện thái cực quyền ở bờ hồ. Anh kể lại giấc mơ cho Điền Ca. Cô nói:

- Hôm qua bố gọi điện lên, hẳn là bố nhớ anh, cũng đến một năm rồi chúng mình chưa về quê, hay anh sắp xếp thời gian đi, đặt mua hai vé máy bay giảm giá, em và anh cùng về thăm bố mẹ. Lần này không để Ni Ni bị say tàu say máy bay khổ sở nữa, để con bé ở chỗ mẹ, vợ chồng mình đi tầm một ngày thì về.

- Được, cuối tuần sau nhé, sáng thứ Bảy đi chiều Chủ nhật về, không làm lỡ công việc.

Hôm ấy là Chủ nhật, Lý Dương không đi làm, cũng không phải đi tiếp khách, nên muốn có một ngày vui vẻ bên vợ con. Điền Ca tính cả nhà đi Thung lũng Vui vẻ xem động thực vật vùng nhiệt đới, quang cảnh ở đây rất đẹp, không khí lại thoáng đãng, mát mẻ. Hơn nữa, cô đã làm vé tháng dành cho gia đình, vào đây chơi cả ngày, ngoài tiền ăn uống ra thì không phải chi tiêu khoản nào khác. Nhưng Ni Ni đến Thung lũng Vui vẻ nhiều lần rồi, thành thử không thích đi nữa. Điền Ca sợ con bé đòi đi Thế giới Thủy cung nên hơi sốt ruột nhưng con bé muốn đi thì phải chiều nó dù trong lòng không thoải mái. Cũng may, Điền Ca thương lượng được với Ni Ni:

- Đi công viên chụp ảnh được không?

Con bé liền vỗ tay hưởng ứng. Đến đây không cần vé vào cổng, còn kinh tế hơn Thung lũng Vui vẻ. Nhìn nụ cười hồn nhiên của con bé, Điền Ca thầm nghĩ: “Bảo bối à, chờ đến lúc mẹ phát tài, chỉ cần con muốn thì ngày nào mẹ cũng đưa con tới Thế giới Thủy cung”.

Ăn sáng xong, hai mẹ con hí hửng làm đóm. Điền Ca sửa soạn cho Ni Ni trước, tết tóc, cài nơ, mặc váy, trông con bé như một chú bướm xinh xắn. Cả nhà xuống tầng, Điền Ca và Ni Ni vui mừng tíu tít, còn Lý Dương hơi bồn chồn bất an, khi xuống tầng anh nán lại một lát gọi một cuộc điện thoại về quê.

Điền Ca và Ni Ni ngồi yên trí trong xe, Lý Dương kiểm tra sẫm lốp một lượt. Khi vợ con giục anh lên xe thì điện thoại trong túi quần Lý Dương chợt đổ chuông.

“Mới sáng Chú nhật đã gọi điện tới rồi, ai nhỉ? Không phải tăng ca đấy chứ?”. Điền Ca ngó ra ngoài cửa xe nhìn Lý Dương, lăm bằm. Cô nghi nghi là người dưới quê của anh gọi lên, có lẽ là chuyện chú ba mượn tiền nhưng cô không lo, tối qua cô đã chuyển lời của bố chồng đến anh rồi: “Không được cho cái thằng rơm rác đó mượn tiền. Người khác hỏi mượn còn có thể nhận lời, chứ thằng ba thì tuyệt đối không được”. Điền Ca cũng không hiểu tại sao bố chồng lại nói gay gắt như vậy.

Lý Dương vẫn cầm điện thoại, miệng không mấp máy.

Điền Ca nhìn thấy mặt anh đã đổi sang trắng bệch, mất hết thần sắc.

Bỏ điện thoại xuống, anh còn đứng đờ ra. Cô hạ cửa kính xe xuống hỏi:

- Ở quê gọi lên à? Có chuyện gì thế?
- Phải đặt vé máy bay về quê ngay, giờ đưa Ni Ni sang chỗ mẹ trước.
- Sao vậy? - Điền Ca nhìn Lý Dương hồi hộp.

Lý Dương như người mất hồn, bước đi loạng choạng. Điền Ca vội vàng bước ra khỏi xe, ôm lấy cánh tay anh, lay lay hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Mau nói cho em biết đi.

- Bố... mất rồi! - Giọng Lý Dương nghẹn lại, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, - Anh cả nói, hôm qua bố gọi một cuộc điện thoại đường dài xong thì phải đưa vào bệnh viện, cấp cứu suốt đêm...

Điền Ca chợt lạnh toát sống lưng, cả người như bị sét đánh.

Lúc này cô mới nhớ ra, lúc nói chuyện điện thoại với bố chồng, cô sơ ý không nhớ một việc là ông bị bệnh tim mãn tính, rất nặng.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18: LÀM LẠI TỪ ĐẦU

Lý Dương đưa vợ về chịu tang bố, chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà trông anh gầy sọp hẳn đi. Anh trở nên trầm lặng, nhất là ở trước mặt Điền Ca, thái độ khác thường, không nói câu nào, thậm chí còn có ý né tránh. Làm thế nào đây? Chuyện đã xảy ra rồi, dẫu anh cắt lười cô thì bố có thể sống lại sao? Mấy ngày qua cô cũng bị dẫn vật, cuộc sống chẳng yên ả gì.

Hôm ấy hai vợ chồng Lý Dương vừa bước vào cửa, Điền Ca đã bị anh cả và chị dâu chỉ trích nặng nề. Mặc dù, ngoài miệng anh cả không nói gì nhưng vẻ mặt nhìn cô đầy oán hận. Chị dâu là người nóng nảy, một mực khẳng định bố chồng bị em dâu làm tức chết. Chị nói:

- Ngày xưa có Gia Cát Lượng chọc tức Chu Du đến chết, ngày nay có con dâu nói làm bố chồng tức chết. Bố tốt như vậy, lại mắc bệnh tim nghiêm trọng, cô dựa vào cái gì mà nói này nói nọ trong điện thoại để ông cụ bị kích động thế chứ?

Từ miệng chị dâu, Điền Ca bỗng hiểu ra mọi việc. Lúc nghe xong điện thoại của cô, bố chồng ngồi thừ trên sofa, không nói gì cả. Mẹ chồng đang nấu cơm trong bếp, cứ nghĩ chồng đang ngồi nghỉ nên không để ý. Nửa giờ sau, mẹ gọi ra ăn cơm thì không thấy bố trả lời, bà chạy tới xem thì môi ông đã tím tái, hơi thở sắp tắt. Cả nhà vội vàng đưa bố đến bệnh viện. Bác sĩ cấp cứu ròng rã mười sáu giờ nhưng không cứu được. Lúc đưa vào bệnh viện cấp cứu, ông dặn đi dặn lại vợ chồng anh cả Lý Dương không được gọi điện cho anh, ông bảo anh đang làm việc bận rộn, đừng gây thêm phiền hà nữa.

Mẹ chồng cho rằng chồng mình tái phát bệnh cũ như những lần trước, nằm viện cấp cứu mấy ngày là được về nhà, ngờ đâu lần này ông vào viện, chẳng thể nào trở về.

Sở dĩ chị dâu oán hận Điền Ca là vì, bố chồng còn sống thì mỗi tháng còn được hơn một nghìn tệ tiền lương hưu đủ cho hai ông bà trang trải cuộc sống, còn những lúc đổ bệnh đã có Lý Dương lo. Nay ông cụ vừa đi, hơn một nghìn tệ lương hưu kia lập tức bị cắt, mẹ chồng sẽ sống thế nào? Bà không có lương hưu, cũng không đóng bảo hiểm, bây giờ bà mới ngoài sáu mươi tuổi, gánh nặng cuộc sống sau này chẳng phải đều dồn hết lên vai anh cả sao? Chị dâu càng nghĩ càng phẫn nộ, trút hết giận dữ lên người Điền Ca.

- Mấy năm trước, bố mua đôi giày không vừa chân nên mang đi đổi, người bán hàng không cho đổi còn đòi co mấy câu đã làm bố lên cơn nhồi máu cơ tim. May mà bố được đưa tới bệnh viện cấp cứu kịp thời. Hai năm trước, bố lơ ngơ thế nào lại mua phải một món đồ cổ giả có giá hai nghìn tệ, khi phát hiện ra mình bị người ta lừa, bố lại bị nhồi máu cơ tim lần nữa, nếu không cấp cứu kịp thời thì... - Chị dâu nước mắt nước mũi giàn giụa, - Hai mươi vạn tệ là chuyện lớn như vậy, sao thím có thể để cho bố biết hả? Thế chẳng phải là thím muốn lấy mạng của bố sao?

Điền Ca không thể bao biện được cho mình, dù cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa được tội, vô cùng oan ức nhưng không muốn giải thích nhiều, cô không ngừng rơi nước mắt:

- Sao bố lại chủ quan như vậy, bố thấy trong người khó chịu sao lại không gọi ai?

Chị dâu tiếp tục tố tội:

- Hồi còn trẻ bố luôn mong con cái sớm có cuộc sống hạnh phúc. Vì vậy bố làm việc quần quật, ngoài giờ đi làm còn giúp mẹ bán hàng, về sau

buôn bán không tốt, để giảm bớt gánh nặng cho gia đình nên mới học xong cấp Hai, nhà tôi đã chủ động nghỉ học, còn mẹ phải làm thuê cho tiệm giặt, sau khi tan ca bố lại tới giúp mẹ. Cả mùa đông giá rét, nhiệt độ có lúc xuống âm mấy độ, thế mà nửa đêm nửa hôm bố vẫn ngâm đôi tay trong nước lạnh buốt, bệnh tim có lẽ cũng từ đó mà ra. Từ khi có bệnh, bố không thể góp sức làm việc cùng cả nhà cho nên bố luôn thấy có lỗi với con cái...

- Là em hại bố, em có lỗi với bố. - Điền Ca khóc không thành tiếng, hận không thể bịt kín lỗ tai của mình lại. Nói thế nào thì bố chồng cũng vì nói chuyện với cô nên tâm trạng bị kích động, dẫn tới nhồi máu cơ tim rồi đột ngột qua đời. Chị dâu một hai nói bố chồng chết trong tay Điền Ca, âu cũng là sự thật, không hề bóp méo. Ngoài nỗi đau thương, day dứt trước cái chết của bố chồng, cô còn cảm thấy trách nhiệm thuộc về mình, không thể chối cãi. Nếu mẹ chồng không bảo anh cả lôi chị dâu đi thì không biết chị ta còn day nguyền Điền Ca đến khi nào.

Mẹ chồng an ủi cô:

- Mẹ Ni Ni à, con đừng oán hận bản thân, mỗi người có một số mệnh, bố con ra đi như vậy nghĩa là số mệnh của ông ấy đã đến, chuyện này không thể trách con được, con cũng không cố ý...

Mặc dù mẹ chồng bao dung, không muốn con dâu chịu áp lực tâm lý quá lớn nhưng ánh mắt của bà không giấu được nỗi niềm ai oán và những giọt nước mắt thầm kín càng làm Điền Ca thấy bị dẫn vật hơn.

Sau khi lo việc tang ma cho bố xong xuôi, hai người lại trở về Thanh Đảo. Vừa bước vào nhà, Điền Ca ngã nhào lên giường. Tinh thần cô hoảng loạn, cả người mềm nhũn. Cô không đau ốm, suốt một ngày không có ngụm nước nào nên miệng cô đắng ngắt, không muốn ăn cái gì, một miếng cơm cũng không nuốt trôi.

Đây là tâm bệnh. Bà Phượng nói.

Lý Dương không hề trách Điền Ca câu nào nhưng sự im lặng của anh còn đáng sợ hơn chửi mắng hay đánh đập. Bà Phượng ở hẳn bên nhà để chăm sóc con gái và cháu ngoại. Buổi tối, Lý Dương viện cớ đi tiếp khách ở bên ngoài, khi cả nhà đi ngủ rồi anh mới về, sang hôm sau anh ăn uống qua loa, vội vã đưa Ni Ni tới trường mẫu giáo như thường lệ, sau đó đi làm, mấy ngày liền anh không ngó ngang gì đến vợ.

Nhất định là anh hận mình đến thấu xương, Điền Ca nghĩ. Từ thời đại học anh đã xa gia đình, mỗi năm anh chỉ gặp bố được một lần nhưng tình cảm giữa anh và bố rất sâu nặng, điều này cô là người hiểu hơn ai hết. Ba ngày không gọi điện thoại, không nghe tình hình của bố, anh đứng ngồi không yên, không làm nổi việc gì. Anh thường kể chuyện bố mẹ nuôi dạy ba anh em vất vả như thế nào cho cô nghe. Anh luôn tâm niệm, sau này cuộc sống của hai vợ chồng dư dả, sức khỏe của bố cũng tốt hơn, anh sẽ đón bố lên Thanh Đảo ở một thời gian, đưa bố đi du lịch... Thế mà chỉ trong nháy mắt bố đã đi xa, anh không thể chấp nhận ngay được, oán giận cô là điều có thể hiểu được. Hơn nữa, cô là “thủ phạm” nhưng anh cũng bị vạ lây, không những chị dâu oán hận em dâu mà còn có oán hận cả em chồng, những đóng góp của anh cho gia đình trong nhiều năm qua đều bị xóa sạch.

Điền Ca cũng ân hận không kém.

- Rốt cuộc hôm đó con đã nói gì với bố chồng? - Bà Phượng đóng cửa phòng lại, sốt ruột hỏi con gái.

- Thực sự con không nói gì quá đáng, con chỉ nói về số tiền kia thôi. - Nhắc đến chuyện này, nước mắt Điền Ca lại rơi lã chã, cô không giấu bà Phượng, kể lại ngọn nguồn sự việc.

- Ngay từ đầu nếu Lý Dương không cho mượn số tiền đó thì chẳng xảy ra rắc rối gì hết. - Điền Ca thở ngán than dài, - Anh ấy đúng là đại quá, đã bảo không được cho ai mượn tiền thế mà lại cho Xuân Phong mượn. Ừ

thì hai người là bạn bè tốt nhiều năm nên phải cho mượn nhưng sao Xuân Phong... giấy nợ cũng không giữ được... Đương nhiên, giấy nợ bị hỏng không phải là lỗi của anh ấy, áo khoác mới mặc một ngày, ai ngờ lại giặt nhanh như thế... Chỉ tại con, tại con giục mẹ giặt áo.

Điền Ca cứ nghĩ mẹ cô sẽ không chịu nổi sự trách móc này, không ngờ bà còn kiên cường hơn cả con gái. Bà biết con gái bị cả nhà chồng chỉ trích nên trong lòng cũng thương con, đau đớn tột cùng nhưng không biểu lộ tâm trạng ra bên ngoài, không khóc lóc rầu rĩ như Điền Ca, cũng không luôn mồm luôn miệng than phiền. Bà nghĩ, con gái đã đau khổ như vậy, lẽ nào cứ phải đem nó đóng đinh treo lên cây thánh giá sao?

Bà ngồi bên giường Điền Ca, không rời nửa bước, rủ rỉ khuyên nhủ:

- Chỉ là vì cái nhà thôi mà, tạm thời chưa mua được cũng không sao. Ít ra chúng ta vẫn có chỗ ở, trong khi không ít người sống nay đây mai đó không có nhà để về, có gia đình năm sáu người chen chúc trong một căn nhà bé tí có hai phòng, còn có bao người phải đi thuê nhà nữa. Ngẫm lại ngày xưa, ông bà nuôi tám anh chị em, thì có đến bốn người chưa đến mười tuổi thì đã bị chết đói rồi. Mẹ còn nhớ, buổi sáng hôm ấy mẹ để cậu con nằm trên giường để tới nhà ăn của hợp tác xã mót chút thức ăn thừa cho cả nhà, khi mẹ về đến nơi thì không còn thấy cậu o oe gì nữa, mẹ vội cầm bát cơm cháy đến bên giường thì cậu con đã tắt thở rồi. Cái chăn phủ trên người cậu bị rách một lỗ, bên trong trống không, hóa ra cậu đói quá nên đã moi bông ra ăn. Cậu bị chết đói đấy con ạ... Đời người khó tránh khỏi những lúc gặp khó khăn hoạn nạn, chẳng nhẽ cứ mặc kệ đến đâu thì đến à? Nếu con không bước qua được cái hố này thì mai sau còn làm được trò trống gì?

- Mẹ, thật vậy sao? - Điền Ca ngồi dậy.

- Mẹ ngần này tuổi rồi, có nhất thiết phải thêu dệt chuyện để nói với con không?

- Trước đây mẹ chưa từng kể mà.

- Đây không phải là chuyện tốt đẹp nên mẹ không muốn cho các con biết. Từ nhỏ các con chưa từng bị đói nên không biết được mùi vị của đói khổ, hề gặp khó khăn là làm ầm lên như trời sắp sập, không sống nổi nữa. Ngày xưa khổ là thế mà mẹ vẫn cắn răng sống tiếp từng ngày. Bây giờ hai vợ chồng con chỉ có mỗi đứa con, cho dù bên nội không giúp được gì thì còn có mẹ mà. Mẹ không làm được việc gì to tát nhưng luôn bên cạnh giúp đỡ các con, cuộc sống như thế này đã là tốt lắm rồi. Các con mới ngoài ba mươi tuổi, cuộc sống sau này còn dài, miễn là có sức khỏe, có lòng tin, chịu khó làm việc thì có cái gì không với tới được?

- Không, con không khó chịu về chuyện đó mẹ ạ. Con chỉ cảm thấy chuyện của bố chồng đều là lỗi tại con.

- Mẹ bảo Lý Dương tới nói chuyện với con nhé?

- Nói gì hả mẹ?

- Nói những lời trong lòng nó, căn bản nó không oán trách con đâu. Nó nói với mẹ, cái chết của bố nó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Hai năm nay, bệnh tình của ông ấy ngày càng nặng hơn, một khi phát bệnh thì thở không ra hơi, khó giữ được mạng, ông ấy ra đi coi như là đỡ được không ít đau đớn.

- Anh ấy nói như vậy thật ạ? Sao anh ấy không tự mình nói với con?

- Đúng là nó đã nói với mẹ như vậy. Nó không nói với con, có lẽ là để con tự xem lại bản thân mình. Những chuyện lớn trong gia đình, ít nhất con phải bàn bạc với nó, tôn trọng ý kiến của chồng, không được tự ý muốn làm cái gì thì làm, muốn nói cái gì thì nói. Gây ra hậu quả nghiêm trọng, không phải hai đứa cùng gánh chịu sao?

- Con biết rồi. - Nước mắt Điền Ca lăn chã rơi.

- Còn có chuyện này nữa, tối qua mẹ xuống dưới nhà đổ rác, vô tình nghe thấy Lý Dương nói chuyện điện thoại với người nào đó, không biết là nó gọi đi hay người ta gọi tới, mẹ nghe bập bõm hình như là nó hỏi mượn tiền người ta, nói là vì việc gia đình, cụ thể là việc gì thì mẹ không biết.

- Lại là chuyện tiền bạc! - Vừa nhắc đến tiền, Điền Ca lại đau lòng.

Chị dâu Lý Dương than thở những năm qua vì chữa bệnh cho bố chồng mà tiền dành dụm trong nhà đều hết sạch. Hôm ông xảy ra chuyện, khoản chi phí phẫu thuật là anh cả đi mượn, phẫu thuật thất bại, người thì mất mà số tiền bỏ ra cũng như bát nước đổ đi. Tiếp đến, tiền lo tang ma hết hai ba vạn tệ, Điền Ca và Lý Dương cầm tạm của đồng nghiệp hai vạn tệ mang về cho anh chị, cộng thêm tiền viếng của họ hàng thân thích, coi như là đủ. Nhưng khoản nợ kia, trong chốc lát anh cả chưa trả được, buổi tối hôm hỏa táng ông bố, chị dâu cãi nhau một trận kịch liệt với anh cả, còn lấy cái chết ra để đe dọa.

Trước đây anh chị đều có nghề nghiệp ổn định trong nhà máy in ở thị trấn, sau đó hai người bị cắt giảm biên chế, không thể đảm bảo cuộc sống. Mấy năm trước, anh chị vay vốn đầu tư xây dựng chuồng trại để nuôi gà, cuộc sống vừa mới có chút khởi sắc thì dịch cúm gia cầm tràn tới, họ lại trắng tay. Về sau họ không dám làm “ông chủ bà chủ” nữa, mở nghề gì cũng cần vốn liếng, trong khi họ không có nổi một hai vạn tệ. Thế rồi họ làm công nhật, ngày được ngày chẳng, chỉ kiếm đủ miếng cơm cho cả nhà và nuôi hai đứa con ăn học, cuộc sống cứ mãi túng bấn. Hôm đó về quê, Điền Ca có đến thăm nhà anh cả, ba gian nhà xây từ mấy năm trước vẫn chưa được sơn, đồ đạc thì tuềnh toàng, thiếu thốn. Quả thực không thể trách chị dâu được, người phụ nữ nào ở trong hoàn cảnh này mà không cau có mới là lạ. Mỗi lần giúp đỡ anh chị, Lý Dương đều nói với Điền Ca: Anh còn mắc nợ anh cả nhiều lắm, hồi xưa anh cả học cấp Hai, năm nào cũng đứng nhất lớp nhưng vì gánh nặng gia đình nên anh cả chủ động rút lui, nhường cơ hội học tiếp cho anh và Lý Khu. Nếu như anh cả không bỏ học,

có lẽ bây giờ số phận anh ấy đã khác, giống như anh bây giờ chẳng hạn, ngồi trong phòng làm việc của một công ty lớn, mưa không tới mặt nắng chẳng tới đầu, một tháng lĩnh mấy nghìn tệ tiền lương, chứ không phải làm khuôn vác ở siêu thị trong thị trấn, nguy hiểm luôn rình rập.

Cả một năm, tiền công của hai vợ chồng anh chị chỉ có hơn một vạn tệ nên không dư dả được đồng nào; thế mà để nộp tiền phẫu thuật cho bố, bỗng chốc họ mắc nợ hơn một vạn tệ, biết bao giờ mới trả được? Đối với chị dâu mà nói, chẳng khác nào trời sụp! Vì vậy, Lý Dương mới nói:

“Cho anh chị chút tiền, anh chị coi là to, chứ vợ chồng mình chỉ làm một tháng là ra”.

“Thế anh không phải ăn tiêu à? Nhà mình chi tiêu nhiều lắm đấy” - Điền Ca hỏi vặn lại.

“Tiết kiệm một chút, đôi ba tháng là đủ thôi mà”.

Lần này Lý Dương lảng lảng giúp anh chị, không nói với Điền Ca tiếng nào. Anh tự giải quyết theo cách riêng khiến cô cảm thấy mình như người thừa vậy. Nhiều năm qua, hai người tuy hai mà một, khi anh gặp khó khăn, cô không khỏi lo lắng. Điền Ca kể lại chuyện Lý Dương muốn giúp đỡ anh cả cho mẹ đẻ nghe.

- Thế chính xác là Lý Dương hỏi mượn tiền người nào?

- Có lẽ vẫn mượn của đồng nghiệp, anh ấy muốn trả nợ thay anh cả và mua miếng đất ở nghĩa địa cho bố. Tro cốt của bố đang để trong nhà tang lễ của thị trấn, phải chôn cất bố đang hoàng thì anh ấy mới yên tâm được. Con cũng hỏi rồi, vị trí tốt thì có giá năm sáu vạn tệ, kém hơn một chút cũng phải hai ba vạn tệ.

Bà Phượng suy nghĩ một lát rồi vỗ về con gái:

- Về chuyện này, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Đều là người một nhà, chúng ta không thể để một mình Lý Dương gánh lấy khó khăn, hai đứa con còn phải sống với nhau cả đời đấy. Mẹ thấy bây giờ Lý Dương đối tốt với bố mẹ và anh em thì đời này nó cũng không đối xử tệ bạc với con đâu, chút trắc trở trước mắt này có là gì? Con không giúp nó thì còn ai giúp nó nữa? Nửa năm nay, mẹ cũng tích cóp được năm sáu nghìn tệ, mai mẹ cầm sang cho con...

- Mẹ! - Điền Ca cắt ngang lời mẹ, - Con không thể nhận thêm một đồng nào của mẹ nữa.

- Trông con kìa, mẹ là mẹ của con, sinh mạng nhỏ bé của con cũng là mẹ cho, còn có cái gì mà mẹ không thể cho con chứ?

- Con quyết định rồi. Con không thể để Lý Dương mang nợ, con sẽ bán xe, con không đi xe nữa... - Điền Ca cảm thấy chua chát, nước mắt lại tuôn ra như suối, cô không kiềm chế được cảm xúc, bật khóc nức nở.

Bà Phượng lấy khăn giấy lau nước mắt cho con gái:

- Đừng khóc, đây là chuyện tốt, khóc cái gì chứ? Con nghĩ được như vậy là mẹ mừng cho con, mẹ không muốn con đi chiếc xe đó bởi nó không an toàn, chờ sau này có điều kiện thì mua xe tốt, trước mắt bán nó để chữa cháy đã...

Nói là làm, vừa nghĩ được cách giúp Lý Dương giải quyết khó khăn, Điền Ca liền lấy lại tinh thần, hai mẹ con cùng hành động. Để nhanh chóng lấy được tiền, hai người bán xe thấp hơn giá mong muốn hai nghìn tệ. Trước lúc bán xe, Điền Ca tháo những phần trang trí trong xe ra để giữ lại. Khi giao xe, Điền Ca chụp mấy tấm ảnh bên chiếc xe yêu quý, sau đó cô và nhân viên đại lý ô tô làm các thủ tục liên quan đến việc mua bán xe. Hai ngày sau, họ đến nhận số tiết kiệm rồi lên xe buýt đi về nhà, về đến cổng khu chung cư cũng là lúc Lý Dương cũng đi làm về, anh lấy làm lạ khi nhìn

thấy hai mẹ con bà Phượng bước xuống từ xe buýt chứ không phải từ xe riêng.

Bước vào nhà, Lý Dương hỏi:

- Cuối cùng cốp cũng xuống núi rồi? Không giận dỗi ở lì trong nhà nữa à?

- Ai giận dỗi chứ? - Điền Ca bĩu môi, nghe giọng nói khô hời của anh, cô hiểu cơn giận trong lòng anh đã đi qua rồi, - Anh cũng xấu tính thật đấy, ai bảo không đếm xỉa gì tới người ta!

- Mấy hôm nay công việc bề bộn quá, với lại tại em sai nên anh cũng phải để em yên tĩnh một mình để suy xét lại bản thân.

- Suy xét xong rồi. - Điền Ca lấy từ trong túi ra một cuốn sổ tiết kiệm - Anh đừng mượn tiền người nào nữa, kể từ hôm nay chúng mình lại trở về con số không, làm lại từ đầu. Dù sao hai vợ chồng mình cũng quen với chuyện này rồi...

Lý Dương sững sờ nhìn Điền Ca.

Hôm sau đến cơ quan, Điền Ca gửi tin nhắn cho Lý Dương: “Ông xã, thực sự anh không trách em nữa chứ?”.

Lý Dương nhắn lại: “Cưng, chuyện qua rồi thì để cho nó qua đi. Có điều mình bán xe rồi, sổ tiết kiệm cũng rỗng tuếch, lại phải để em cùng anh làm lại từ đầu, khổ thân em”.

Điền Ca mỉm cười bấm tin nhắn: “Em không sợ làm lại từ đầu, cũng không sợ nợ nần, mỗi lần vỡ mộng, mỗi lần thất bại, em đều không sợ, hoàn toàn không sợ. Điều em sợ nhất là anh đau lòng, sợ anh chật vật, sợ anh không thềm đếm xỉa gì tới em, càng sợ những điều này là do em gây

nên. Chỉ cần hai đứa mình chung sức chung lòng, cùng gánh vác khó khăn thì sợ gì không đi qua được Hỏa Diệm sơn”.

2

Mâu thuẫn giữa vợ chồng Điền Ca được giải quyết, bà Phượng yên lòng về chuyện này nhưng lại vướng bận nỗi lo khác.

Cứ nghĩ đến hai mươi vạn tệ của các con không có tin tức gì, trái tim bà như bị dao cứa. Mặc dù ở trước mặt Điền Ca, bà tỏ ra khảng khái nhưng thực ra, trong lòng bà rất khó chịu. Cái thằng Lý Dương này, kiên trì chờ đợi đến bao giờ đây? Tiền của nó, thế mà nó còn ngần ngại, không dám đi đòi lại. Làm gì có ai tốt bụng tìm tiền rồi trả cho mình? Bà Phượng nghe mọi người nói Tích Tích là người tốt nhưng bà không hiểu lắm về cô. Ở đời có nhiều người tốt lắm, bình thường không đặc tội với anh, không dính dáng đến lợi ích cá nhân, ai cũng là người tốt, một khi xảy ra chuyện thì người tốt ở đâu?

Thực ra từ đáy lòng, bà Phượng rất thông cảm với nhà họ Ngụy, tai họa bất ngờ ập đến, không ai có thể xoay chuyển được tình thế. Nhưng nhà Điền Ca vẫn phải sống, có ai không tiếc tiền của mình cơ chứ? Có xu nào là từ trên trời rơi xuống đâu? Những năm qua, Điền Ca vì gom góp tiền mua nhà mà cầm mặt vào tăng ca, người ta thì xúng xính quần áo này nọ, còn cô cả mùa mới mua một cái áo mà cũng phải đắn đo, thử đi thử lại mãi cuối cùng vẫn không mua. Tháng Năm là mùa anh đào chín, thứ quả Ni Ni rất thích. Bà Phượng hỏi thử giá ở chợ, một cân những hai mươi ba mươi tệ, bà chỉ dám mua cho cháu gái mấy quả làm quà. Điền Ca trông thấy xót ruột lại mắng Ni Ni: “Con thực là đứa phá của!” làm con bé giận dỗi khóc lóc ầm ĩ cả lên. Để vợ chồng Điền Ca tiết kiệm được chút tiền, mỗi lần sang chơi, bà Phượng đều tự bỏ tiền túi ra mua thức ăn, chai dầu lọ muối. Tiền lương hưu hàng tháng của bà, hoặc là để mua sắm linh tinh như vậy hoặc là tích góp thành món rồi dăm dúi cho con gái. Nhưng, dùng một cái họ mất hai mươi vạn tệ! Đây là còn chưa kể việc mất trắng một vạn rưỡi tiền đặt cọc nhà...

Bà Phượng ngậm ngùi rơi nước mắt, những lúc một mình nghĩ đến chuyện này bà lại buồn bã, nước mắt chảy vòng quanh. Việc đã đến nước này, trách ai cũng chẳng ăn thua gì, chỉ có thể tìm cách giải quyết thôi. Cho dù trong thời gian ngắn không thể giải quyết được thì ít nhất cũng phải đòi Tích Tích một câu trả lời rõ ràng, nếu không bà ăn không ngon, ngủ không yên.

Người xưa có câu, người càng giàu có thì càng keo kiệt và vô tình. Tuy không thể nói Tích Tích là loại người như vậy nhưng chồng mình mượn tiền của người khác, lại không phải là con số nhỏ, làm sao con bé không biết tí gì? Nó có ý khác chẳng? Ngộ nhờ Lý Dương nhìn lầm người, dù sao cũng không tìm được giấy nợ, nhờ con bé cố tình xơi tái món tiền đó thì làm thế nào?

Bà Phượng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không nói chuyện trực tiếp với Tích Tích, e rằng không có kết quả gì. Nhưng Lý Dương đã gặp con bé rồi mà? Chắc là nó lại từ chối khéo! Sao không tìm bố mẹ của Xuân Phong nhỉ? Nói chuyện chân thành với họ, thử tìm manh mối từ đấy. Lý Dương và Điền Ca không tiện ra mặt thì để mình giơ cái mặt già này ra vậy.

Qua những lời nói gần nói xa của Điền Ca, đại để bà Phượng cũng biết nhà của Xuân Phong và tình hình hiện giờ của bố mẹ Xuân Phong. Bà lựa thời gian Tích Tích đi làm, một mình tìm đến nhà cô.

Chuông cửa reo kình koong, bố chồng Tích Tích nhìn vào hệ thống video doorbell[1], thấy một bà lão đứng bên ngoài, bảo muốn tìm bố mẹ Xuân Phong, tưởng là bạn của vợ nên hồ hởi mở cửa.

[1] Hệ thống video doorbell truyền tín hiệu video, audio ở bên ngoài cửa tới màn hình hiển thị hoặc loa trong nhà, đảm bảo an ninh cho ngôi nhà.

Ông niềm nở đón khách vào nhà, rồi lớn tiếng gọi vợ:

- Bà nó ơi, mang trà lên.

Bà vợ liếc thấy đây là người xa lạ, chưa từng gặp bao giờ, khẽ trách chồng:

- Sao người nào ông cũng cho vào nhà thế? Ông không chút cảnh giác gì cả, ngộ nhỡ bà ta là kẻ lừa đảo thì sao?

Ông chồng lườm bà vợ một cái, hồ hởi mời khách ngồi.

Bà vợ đi ra, nhìn bà Phượng, ngờ vực:

- Tôi là mẹ của Xuân Phong, bà tìm tôi?

Bà Phượng ngồi xuống, tự giới thiệu. Khách vừa dứt lời, bà vợ liền viện cớ về phòng rồi gọi ngay cho con dâu kiểm chứng. Dĩ nhiên bà cũng biết Lý Dương có bà mẹ vợ quý con rể như con đẻ nhưng hai người chưa từng gặp nhau. Bây giờ có nhiều trò bịp bợm, cho người lạ vào nhà không cẩn thận không được. Đến khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ Tích Tích, bà mới quay ra.

Bà Phượng cân nhắc từng câu từng chữ, bắt đầu giải thích từ mục đích ghé thăm, từ chuyện Lý Dương cho Xuân Phong mượn tiền đến chuyện làm hỏng giấy nợ, căn kẽ không bỏ sót một chi tiết nào. Bà nói xong, cả căn phòng lặng như tờ. Mẹ Xuân Phong lấy làm bức bối, bà cau mày phá tan sự im lặng:

- Mẹ Điền Ca, chuyện này nghe có quá kì quặc không? Nghe cứ như là chuyện trong tiểu thuyết ấy. Con trai tôi vừa mất, bỗng dưng chị tìm đến nhà nói nó nợ tiền con rể chị nhưng không đưa ra được giấy nợ, chị bảo tôi làm sao tin được đây?

Ông chồng thấy bà vợ ăn nói chương tai và lại để tránh cho bà Phượng cảm thấy ngại ngùng, ông bèn mở lời:

- Chị Phượng, không phải là chúng tôi không tin chị, những lời chị kể, chúng tôi đều hiểu. Chúng tôi cần phải chứng thực một chút, Xuân Phong mất rồi nhưng Tích Tích vẫn còn đó, một khi chuyện này được chứng thực, chúng tôi nhất định trả lại tiền cho mọi người. Chị yên tâm, nếu đúng là có nợ thì chúng tôi sẽ trả.

Bà Phượng nhăn mày giải bày:

- Thì mấu chốt của vấn đề nằm ở đây, chuyện này phải chứng thực thế nào đây? Khó nói lắm. Ý của tôi là, tôi muốn nhờ ông bà nói chuyện với Tích Tích để cô ấy sớm cho chúng tôi có câu trả lời.

Bố chồng Tích Tích lịch sự đáp lời:

- Tôi hiểu ý của chị rồi. Chị yên tâm, tôi sẽ nói rõ chuyện này với Tích Tích.

Bà vợ nghe vậy liền nổi giận:

- Cái chị này, chị nói cả buổi, hóa ra là nghi ngờ con dâu tôi cố tình không trả tiền cho các người?

Bà Phượng cuống quýt giải thích:

- Không, không, không. Tôi không có ý đó, ý của tôi là mọi người cùng nỗ lực giúp Tích Tích tìm ra nguồn gốc của số tiền đó.

Thế rồi bà Phượng vội vàng cáo từ.

Buổi tối, vừa bước vào nhà, Tích Tích đã cảm thấy bầu không khí nặng nề bao phủ. Bố chồng vẫn ung dung như ngày thường, chỉ có mẹ chồng mặt mày nhăn nhó, ỉu xiu. Cô định hỏi han mẹ chồng mấy câu nhưng nhìn sắc mặt khó chịu không có hứng nói chuyện của bà, cô đành giữ im lặng để tránh rắc rối.

Ăn tối xong, Hạo Hạo về phòng tập vẽ, Tích Tích định đi cùng thẳng bé thì bị mẹ chồng gọi lại.

Bà không giữ được bình tĩnh. Chuyện nợ nần còn quan trọng hơn việc cháu trai tập vẽ, phải sớm nói chuyện rõ ràng. Ba người lớn ngồi lại sofa ở phòng khách, Tích Tích nhẫn nại nghe mẹ chồng hỏi.

Mẹ chồng kể lại chuyện bà Phượng đến nhà rồi hỏi:

- Tích Tích, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Tích Tích lắc đầu, thành thật trả lời:

- Mẹ, Lý Dương hỏi con chuyện này rồi. Nói thực, con cũng không biết chuyện này là thế nào, vẫn không tìm được manh mối, con đang đau đầu suy nghĩ mẹ ạ.

Ông bố thấy mẹ chồng nàng dâu căng thẳng liền vội dàn hòa:

- Mẹ nó, hôm khác thảo luận việc này được không? Tích Tích đi làm cả ngày, để con nó thoải mái một chút, ngày mai bàn tiếp nhé?

Bà mẹ nhất định không chịu nhận:

- Không được, chuyện lớn như vậy, không nói rõ ràng thì làm sao ngủ yên? Suy cho cùng, Xuân Phong có nợ người ta số tiền đó không? Tích Tích, con không biết tí nào sao?

- Mẹ, con vừa nói rồi, con không biết đầu đuôi chuyện này như thế nào, con cũng đang cố gắng tìm số tiền đó nhưng chưa tìm thấy mà!

- Chuyện này liên quan đến vấn đề nhân phẩm, mẹ muốn làm rõ ràng thì có gì sai? Làm người phải có lương tâm. Mẹ biết Lý Dương đi lại nhiều năm với nhà mình, nó không thể làm ra chuyện lừa người lấy tiền trái

lương tâm ấy. Người ta cho chúng ta mượn tiền, chúng ta không thể vì chuyện người ta lỡ làm hỏng giấy nợ mà không thừa nhận chứ?

Tích Tích khẽ nói:

- Mẹ, ý mẹ muốn nói con là người không biết điều? Lòng dạ hẹp hòi? Con cố tình muốn quyt nợ? Vô lương tâm?

Ông bố bức bối quát bà vợ:

- Bà nói chuyện có tình có lý một chút được không? Con trai chúng ta không còn nữa, Tích Tích thấy sức khỏe của chúng ta không tốt nên đón sang đây phụng dưỡng. Sao bà còn nghĩ nó như thế hả?

“Bụp!” bố chồng ném mạnh chiếc điều khiển tivi đang cầm trong tay, đứng dậy đi thẳng về phòng, đóng sầm cửa lại.

Tích Tích ngồi ngây ra một lúc, sau đó có cũng lên tầng, về phòng mình. Cô cảm thấy khó hiểu, lần trước cô đưa tiền cho Lý Dương thì anh một mực từ chối, sao mới đó chưa lâu mẹ vợ của anh lại tìm đến nhà cô? Buồn bực một lát, cô lại nghĩ, với tính khí của Lý Dương, chắc chắn đây không phải là ý của cậu ấy, chưa chắc cậu ấy đã biết việc này. Bỏ đi, cậu ấy không biết thì thôi, không nên nói lại, tránh để cả nhà cậu ấy cãi nhau om sòm.

Ngày hôm sau, vào giờ nghỉ trưa, Tích Tích đóng cửa phòng làm việc lại, gọi điện cho bà Phượng.

Bà Phượng đang ở nhà Điền Ca, bà mới đi chợ mua thức ăn về, vừa ngồi nhặt rau trong bếp vừa suy nghĩ về chuyện hôm qua. Gặp mặt bố mẹ Xuân Phong là ý của bà, Lý Dương và Điền Ca đều không hay biết gì, vì thế bà đang cân nhắc xem có nên tìm cơ hội nói với hai con một tiếng hay không, để chúng hiểu và ủng hộ bà, sau đó cả nhà đoàn kết lại, cùng đối phó với Tích Tích. Nhưng bà lại nghĩ, mình vừa mới ra một cú đấm rồi,

thôi thì đợi đôi ba hôm, nếu không thấy động tĩnh gì, mình sẽ ra mặt lần nữa. Ấy vậy mà, bà chưa đi tìm Tích Tích thì cô đã gọi điện thoại đến.

- Cô ạ, cháu là Tích Tích. Đáng lẽ cháu phải đến nhà thăm cô nhưng gần đây cháu bận nhiều việc quá, chúng ta nói chuyện qua điện thoại trước, cô nhé. - Tích Tích chào hỏi lễ phép, ăn nói nhã nhặn.

- Ủ, chúng ta nói chuyện đi.

Tích Tích nói lại đầu đuôi việc cô đem trả tiền cho Lý Dương nhưng bị anh từ chối, cuối cùng cô nói rằng:

- Cô ạ, cháu không muốn bịa chuyện nói dối Lý Dương là mình tìm được số tiền đó rồi, làm vậy cháu cảm thấy không thoải mái. Ý của cháu là, nếu bây giờ gia đình cô cần dùng tiền thì cháu sẽ mang hai mươi vạn tệ sang nhà, mọi người không phải viết giấy nợ đâu. Còn như, cô thấy cháu làm như vậy không thỏa đáng thì xin cô cho cháu thêm thời gian để cháu tiếp tục tìm kiếm tung tích số tiền đó. Cháu không tin nó bốc hơi mà không để lại dấu vết gì. Xin cô tin cháu, nhất định cháu sẽ tìm được, chỉ cần có thời gian thôi.

- Nếu như vĩnh viễn không tìm được thì sao?

- Cháu gọi điện cho cô chính là để cô yên lòng. Không tìm được cũng không sao, một khi cháu xác nhận được Xuân Phong có số nợ đó, cháu sẽ mang tiền đến tận nhà trả, không thiếu một đồng, kể cả tiền lãi.

Nói đến đây, bà Phượng không bắt bẻ Tích Tích nữa. Bà nghĩ, xem ra con bé này quả thực giống như lời Lý Dương nói, là người thấu tình đạt lý, nghe giọng điệu khác hẳn người có bụng dạ xấu xa.

- Vậy thì được, cô tin cháu. - Bà Phượng bày tỏ thái độ.

- Cháu để lại số điện thoại của cháu cho cô nhé. Có chuyện gì, cô có thể tìm cháu bất cứ lúc nào, thỉnh thoảng cô đến nhà cháu chơi cũng được, cả nhà cháu luôn chào đón cô. Chỉ là, cháu mong muốn hơi quá một chút, lần sau cô đến nhà cháu thì đừng nhắc lại chuyện này được không ạ? Bố chồng cháu bị huyết áp cao, mấy tháng lại đây ông mới khỏe lại một chút nên cháu không muốn ông phiền lòng. Còn mẹ chồng cháu từ khi con trai xảy ra chuyện đến nay vẫn chưa dứt muộn phiền, hôm qua biết được chuyện này, bà rất bồn khoăn, cả đêm không chợp mắt được, lúc tối ăn không ngon miệng, sáng nay cũng không buồn nhắc nữa...

- Cô biết rồi, cháu cứ yên tâm, cô không tới quấy rối họ nữa đâu. cô đợi tin tốt của cháu.

Đặt điện thoại xuống, bà Phượng rầu rĩ, Tích Tích đúng là nàng dâu hiếu thảo, rất biết thương bố mẹ chồng, nhưng sao con bé không nghĩ cho mình đi? Mình có áp lực không? Có thể chịu đựng áp lực không? Từ khi mình biết chuyện này, có bữa cơm nào ăn ngon lành đâu? Ôi! Sao mình không gặp được con dâu thảo như thế chứ!

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ánh Sáng Phía Cuối Đường HàM

Ánh sáng ban mai chiếu qua cửa sổ trên mái nhà, thản nhiên rót thẳng vào phòng ngủ. Điền Ca choàng tỉnh, uể oải vươn vai, lóp ngóp ngồi dậy, đầu tóc còn rối bù đã chui tọt vào bếp.

Lý Dương cũng dậy theo, rửa mặt xong, anh vào bếp giúp cô một tay.

- Anh dậy sớm làm gì? - Điền Ca cảm thấy lạ. Nhiệm vụ nấu bữa sáng là của cô, bỗng nhiên hôm nay chồng dậy sớm nên cô không khỏi thắc mắc.

- Anh không muốn để một mình em dính dầu mỡ, hai vợ chồng mình cùng vào bếp nhé.

- Gớm! - Điền Ca liếc Lý Dương một cái, - Anh bắt chước ai thế? Nghe sến như tiểu thuyết ba xu, nổi hết cả da gà.

- Em không thích nghe à? Vậy sau này anh không nói nữa vậy.

- Thích, nói càng nhiều càng tốt. - Điền Ca cười khì khì.

- Anh có chuyện này muốn nói với em. - Lý Dương ngồi xồm dưới nền nhà, gọt khoai lang. Đây là thói quen bà Phượng tạo cho hai vợ chồng, mỗi sáng ăn mấy miếng khoai hấp là bài thuốc tốt nhất để chống ung thư.

- Từ khi quay về vạch xuất phát, em đã nghĩ thông rồi. Chúng mình vẫn còn trẻ, mặc dù tuổi thanh xuân của em đã đi qua không bao giờ trở lại nhưng em vẫn tin vào tình yêu của chính mình. Tất cả những cái đã mất đều có thể lấy lại, cho dù không có của cải vật chất thì chúng mình còn có

bố mẹ thương yêu, còn có con cần chúng mình che chở. - Điền Ca mỉm cười, nói đầu ra đấy, - Anh nói đi, em chuẩn bị tư tưởng rồi.

Lý Dương tủm tỉm cười, trêu Điền Ca.

- Nói như thế nào nhỉ? Chuyện này không hẳn là xấu nhưng cũng chưa chắc là tốt. Ừm! Khó nói quá.

- Thế là chuyện không tốt cũng chẳng xấu chứ gì. Thôi anh mau nói đi.

- Gần đây công việc ở cơ quan anh rất bận rộn, chủ yếu là vì bạn tuyển một vị trí.

- Vị trí nào?

- Cách đây không lâu, Triệu xx - phó tổng giám đốc kiêm giám đốc tài chính của công ty chi nhánh tại Trùng Khánh bị bãi chức. Hiện nay công ty tổ chức thi tuyển công khai vị trí đó, anh cũng tham gia.

- Đừng nói dông dài nữa, anh nói cho em biết kết quả thôi.

- Tổng cộng có hai mươi người tham gia thi tuyển. Thi viết và phỏng vấn, anh đều qua.

- Nói như vậy, cuối cùng anh cũng được thăng chức rồi? - Điền Ca cay cay sống mũi.

- Đúng vậy. - Lý Dương gật đầu - Cũng chẳng có gì, chỉ là chức phó thôi mà.

- Đúng là chuyện tốt lành. - Điền Ca vui mừng đến rơi nước mắt, - Được tăng lương chứ?

- Ủ! Được tăng ba nghìn tệ, ngoài ra còn có phụ cấp nữa. Nhưng có lợi ắt có hại, anh phải đến Trùng Khánh, chúng mình phải xa nhau một thời gian, một năm thậm chí là hai ba năm.

- Đây là chuyện không tốt rồi. - Điền Ca cắn môi, - Em không muốn xa anh.

- Anh cũng không muốn... Nếu em không muốn anh đi, anh có thể rút lui.

- Thật vậy sao?

- Ủ! Anh nói thật.

- Chuyện lớn như thế, sao anh không nói sớm với em?- Điền Ca nước mắt giàn giụa.

- Ban đầu, anh cũng chỉ nghĩ thi thử xem thế nào thôi, không biết có trúng tuyển hay không. Nếu anh nói với em rồi, đến lúc trượt vô chuỗi thì không phải uống công em mong đợi sao? Cuối cùng lại thành trò hề để cả đời bị em tóm gáy, anh thấy mất mặt lắm.

Sáng hôm qua, trong hội nghị cấp cao của tập đoàn CC, thành phần tham dự ngoài các thành viên hội đồng quản trị và lãnh đạo cấp cao ra, còn có Lý Dương. Bình thường, trong các hội nghị cấp cao kiểu này, anh không được tham dự nhưng hội nghị hôm qua có điểm khác biệt. Chủ tịch hội đồng quản trị phát biểu: “Tập đoàn CC giống như con tàu lớn có nhiệm vụ dẫn dắt một đoàn tàu nhỏ, không bao giờ lường trước được tất cả các tình huống có thể xảy ra trên đường đi. Người cầm lái của con tàu nhỏ nếu có tố chất kém, thiếu bản lĩnh, chỉ cần một phút bất cẩn là bị cuốn vào trận cuồng phong, làm mất phương hướng, lệch khỏi quỹ đạo của đoàn tàu, thì cuối cùng sẽ vùi thân trong biển cả. Triệu xx của công ty chi nhánh ở Trùng Khánh chính là vết xe đổ, là bài học kinh nghiệm sâu sắc cho tập đoàn ta.

Sau nhiều lần thảo luận, hôm nay hội đồng quản trị quyết định để Lý Dương thay thế chức vị của Triệu xx”.

Vốn tưởng rằng cuộc đời giống như dòng sông định mệnh, và mỗi chúng ta là một con thuyền cứ mãi xuôi theo dòng chảy yên ả ấy cho đến điểm cuối cùng của sinh mệnh, không ai nghĩ rằng con thuyền lại đổi hướng, con thuyền của Lý Dương giờ đây đột nhiên rẽ sang nhánh sông mới.

Mấy năm trước, tập đoàn CC thành lập công ty chi nhánh ở Trùng Khánh, Triệu xx là một nhân viên giỏi nghiệp vụ và có thành tích công tác vượt trội nên được thăng cấp làm phó tổng giám đốc kiêm giám đốc tài chính của công ty chi nhánh. Thời gian đầu, chi nhánh phát triển tốt, lợi nhuận khả quan. Nhưng về sau, một phần do chịu ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng kinh tế, phần khác do nội bộ mâu thuẫn, nên đã khiến cho tình hình kinh doanh của chi nhánh ngày càng sa sút. Vừa rồi Triệu xx bị người ta tố cáo, các bộ ngành liên quan lập tổ điều tra, nửa tháng sau, họ tra ra Triệu xx phạm nhiều tội nghiêm trọng như tham ô, nhận hối lộ, chiếm dụng công quỹ. Sau khi tiễn biệt Triệu xx, vị trí này bỏ không, CC đã quyết định tổ chức thi tuyển công khai trong phạm vi toàn tập đoàn. Tập đoàn CC có hơn mười công ty chi nhánh ở khắp các tỉnh trong cả nước, những năm gần đây tập đoàn phát triển vượt bậc, nhiều sản phẩm gây được tiếng vang trên thế giới. Tuy nhiên, mọi người đều biết công ty chi nhánh ở Trùng Khánh vì nhiều nguyên nhân không tiện công khai, đã bị rút lại phía sau từ hai năm trước, hoạt động thua lỗ làm cản bước tiến của tập đoàn, sự sống còn của chi nhánh này đều hoàn toàn dựa vào sự bù lỗ của tập đoàn. Thậm chí các vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn còn có ý định đóng cửa chi nhánh này nhưng nghĩ đến vấn đề giải quyết việc làm cho hơn một nghìn công nhân viên chức ở đấy, hội đồng quản trị lại quyết định dốc toàn bộ sức lực để cứu vãn tình thế.

Mỗi lần tập đoàn chiêu mộ những người quản lý có năng lực để đảm nhiệm chức vị lãnh đạo ở công ty chi nhánh nào đó, thì lại thường xảy ra cạnh tranh khốc liệt giữa các nhân viên. Việc tuyển chọn lần này có vẻ trầm hơn, bởi tập đoàn không muốn giao trọng trách cho người không đủ điều kiện hoặc không đủ năng lực. Dù sao đây cũng là giải pháp cứu nguy, phải dốc sức xoay chuyển tình thế chứ chẳng phải ngồi mát ăn bát vàng gì. Người có năng lực và điều kiện phù hợp đều có chức vị như ý rồi, không ai muốn từ bỏ chỗ ngồi mà mình đã vun đắp trong nhiều năm để dẫn thân vào chỗ nguy hiểm.

Nhưng nói thế nào thì chức giám đốc tài chính của công ty chi nhánh cũng có giá hơn trưởng phòng kế toán. Số lượng nhân viên ghi tên tham gia thi tuyển vẫn lên tới hai mươi người. Họ đều là những người không bằng lòng với chức vị hiện giờ của mình hoặc là những người lép vế trong bộ máy quyền lực, muốn thay đổi vị trí nên tìm cơ hội thi tuyển để thể hiện bản thân trên cương vị mới.

Khi Lý Dương đăng ký thi tuyển, Chu Quý Tam ra sức tiến cử anh. Không ngờ anh thuận lợi qua vòng thi viết và phỏng vấn để vượt qua ải kiểm tra nghiệp vụ. Có lẽ cái này gọi là thời buổi loạn lạc sinh anh hùng, Lý Dương nghĩ bụng. Trong cục diện rối rắm này, người thực sự tài giỏi thì không muốn đi, cho nên chuyện tốt như thế mới từ trên trời rơi xuống cho anh!

Hội nghị hôm qua chính thức ban hành quyết định về việc bổ nhiệm Lý Dương vào vị trí mới.

- Đi, nhất định phải đi! Không dễ gì gặp được cơ hội, sao lại không đi? Nếu em làm kỳ đà cản mũi thì cả đời em sẽ cảm thấy mắc nợ anh. - Điền Ca động viên Lý Dương, - Chỉ đôi ba năm thôi mà. Chúng mình chịu khó một thời gian, chẳng mấy chốc là khó khăn sẽ qua.

- Mình chỉ tạm thời xa nhau thôi. - Lý Dương giải thích, - Anh cũng muốn đi, không phá thì không xây được, cứ mãi giậm chân tại chỗ thì uất lắm. Ở đây được cái là ổn định nhưng khó tiến. Các vị lãnh đạo cấp trên giống như ốc vít bám chặt trên tường, họ lại đang còn trẻ, một khi họ không chịu lùi thì anh không thể lên nắm quyền được. Không ai nghĩ rằng anh có thể thăng tiến, họ cũng xem anh như cái ốc vít thôi, có điều người ta là ốc vít to, còn mình là ốc vít nhỏ, dịch chuyển vị trí, nhất là tới vị trí tốt hơn khó lắm. Vì vậy, nhân lúc đầu ốc còn nhanh nhạy lại có sức khỏe, anh muốn thử một lần, biết đâu lại làm được điều gì đó.

- Vâng, đương nhiên em ủng hộ anh. - Điền Ca lau sạch nước mắt, mỉm cười nói, - Dù thế nào anh cũng không được làm việc sai trái, riêng phụ cấp không thôi cũng rất hấp dẫn rồi. Một tháng thêm mấy nghìn tệ, tương đương với thêm một người đi làm đấy. À! Không, không giống nhau, thêm một người đi làm thì thêm một phần chi tiền, còn anh kiếm tiền bằng hai người mà chỉ chi tiêu bằng một người. Hì hì, lời thật.

- Vẫn là bà xã biết tính toán, anh làm kế toán cũng không tính giỏi hơn em.

Hai người đang nói dở câu chuyện thì điện thoại bàn đổ chuông, Điền Ca chạy ra nhắc máy. Đầu dây bên kia nói tìm giám đốc Dương thoát nghe Điền Ca tưởng đối phương gọi nhầm, đang định cúp máy thì chợt ngớ người ra, cô gọi Lý Dương đến nghe điện thoại.

Nghe điện thoại xong, Lý Dương vào phòng ngủ lấy di động, ấn nút khởi động máy, sau đó anh quay lại bàn ăn, nói với Điền Ca:

- Hôm nay anh phải tới công ty sớm hơn nửa tiếng, trước khi diễn ra hội nghị, anh có một cuộc họp nhỏ.

- Anh chưa nhậm chức mà đã bận rộn vậy à? Sau này tới Trùng Khánh, thường xuyên tất bật như thế này sao?

- Có lẽ thế.
- Giám đốc Dương? Hì, anh lên giám đốc rồi nhỉ?
- Bà xã, em đừng trêu đùa anh nữa.
- Ít nhất em cũng phải chúc mừng anh thăng chức chứ.
- Vẫn là làm thuê cho người ta thôi. Anh chỉ làm phụ tá, vẫn phải nghe người ta sai bảo đấy.
- Ở công ty chi nhánh, về kế toán chẳng phải anh là người đứng đầu à?
- Nhưng anh vẫn phải nghe theo chỉ thị của tổng giám đốc mà.

2

Trước khi đi Trùng Khánh, Lý Dương được nghỉ ba ngày. Anh dành trọn thời gian cho gia đình, hoàn toàn tách khỏi công việc. Ngoài những lúc kè kè bên vợ con, anh đi chợ mua thức ăn, lau nhà, làm các việc lặt vặt. Anh lau chùi sạch sẽ máy hút mùi trong bếp, thay mới hệ thống đèn đang bị hỏng hóc; cài lại hệ điều hành cho máy tính; chỉ ít trong nửa năm, Điền Ca có thể sử dụng một cách trơn tru, tránh gặp trục trặc khiến cô nổi cáu.

Điền Ca đề nghị Lý Dương đổi điện thoại mới, cô nghĩ thăng chức thì cũng nên sắm đồ mới. Chiếc điện thoại của anh đã dùng được ba bốn năm rồi, trông cũ mèm, pin cũng kém. Nếu là người khác thì họ chẳng ngần ngại quăng nó đi từ lâu rồi, đằng này Lý Dương lại bằng lòng dùng mãi. Có lần màn hình điện thoại tự nhiên tối thui, Lý Dương mang đến cửa hàng sửa chữa thì người ta bảo phải thay linh kiện, mất những sáu trăm tệ. Vậy là nó không còn giá trị gì để sửa chữa nữa.

Vào hôm Điền Ca được nghỉ, cô cùng Lý Dương đến trung tâm đồ điện gia dụng Suning. Hai người dạo một vòng qua mấy quầy hàng di động,

Lý Dương hỏi Điền Ca:

- Em chọn đi, thích mẫu nào?

Điền Ca hỏi vặn lại:

- Mua cho anh hay là mua cho em? Phải xem anh thích mẫu nào chứ.

- Đương nhiên là mua cho anh, nhưng anh không thông thạo loại nào thịnh hành, thời thượng cả. Hay là em giúp anh chọn nhé, em thích mẫu nào thì anh cũng thích mẫu đó.

Điền Ca mỉm cười, quay lại quầy hàng Samsung. Cô bị cuốn hút bởi một chiếc điện thoại có kiểu dáng không mới nhưng thiết kế bắt mắt, trị giá hơn hai nghìn tệ, được giảm giá hai trăm tệ. Hai người nhất trí mua luôn, nhân viên bán hàng ghi hóa đơn thanh toán tiền. Trong lúc Điền Ca đang mài miết ngắm nghía chiếc điện thoại mới ở trên tay, Lý Dương cầm túi xách của cô, lẳng lặng lấy điện thoại của vợ, cạy nắp, tháo SIM ra, sau đó anh lắp SIM của mình vào điện thoại của cô rồi vứt ngay chiếc điện thoại cũ mèm vào thùng rác.

Điền Ca tròn mắt ngạc nhiên:

- Tại sao? Anh làm em thấy mình giống hệt Chu Bát Bì vậy. Cái gì tốt cũng bá chiếm, còn anh như đây tớ, chỉ làm việc mà không được hưởng thù sao?

Hai người rời khỏi quầy hàng di động, Điền Ca luôn miệng hỏi tại sao, nhưng thực tình trong lòng cô vô cùng hạnh phúc.

- Bà xã thật giả tạo, trong lòng thích dùng điện thoại mới, đến lúc thành hiện thực lại hỏi tại sao, lại còn ra điều không bằng lòng. - Lý Dương cười khà khà.

- Đây là mua cho anh mà.

- Cửa anh của em cái gì chứ? Hai vợ chồng mình còn phải chia người này với người kia à?

- Nhưng anh là người có địa vị, cầm điện thoại lỗi thời thì mất mặt lắm!

- Ah dùng điện thoại nào thì có can hệ gì? Làm gì có ai cứ nhìn chăm chăm vào di động của người khác đâu mà phải chường điện. Anh nói cho em biết nhé, những người tìm anh làm chuyện công việc, điện thoại của họ cũng không sành điệu hơn anh đâu, nhưng không vì thế mà họ cúi đầu trước mình. Hơn nữa điện thoại của em cũng rất mới mà, dùng chưa đến một năm, em lại biết giữ gìn cẩn thận, chỉ cần bóc miếng dán ra thì trông nó vẫn như đồ mới ấy. - Nói xong Lý Dương bóc sạch lớp giấy bóng kính mà Điền Ca dán xung quanh điện thoại.

- Đáng ghét! Anh cố tình làm em phải cắn rứt lương tâm phải không?

- Chứng tỏ em còn có lương tâm đấy - Lý Dương cười thích chí, - Em thấy cắn rứt lương tâm thì sau này anh đi vắng, em chịu khó làm việc nhà, nuôi dạy Ni Ni thật tốt, nếu có gã đàn ông giàu có nào muốn dụ dỗ em thì em chửi cho hắn một trận là được.

- Chửi á? Em cầm chổi phang hắn thì có! Anh cũng nghe này, anh ngoan ngoãn ở Trùng Khánh kiếm tiền cho mẹ con em, không được có ý xấu gì đó, nếu để em phát hiện ra...

- Thì sao cơ? Em làm gì anh?

- Em sẽ khiến anh mãi mãi không nhìn thấy em nữa.

- Hô hô...

Hôm Lý Dương đi Trùng Khánh, Điền Ca đưa anh ra sân bay, dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác. Cô nhắc nhở anh, tên Triệu xx đó chính là bài học đắt giá, nhất thiết không được vì cái lợi nhỏ trước mắt mà gây nên tổn thất lớn, lật chuyển trong mương, hôm nay cất bước đi như thế nào thì ngày sau phải cập bờ an toàn thế ấy.

- Có thể mà em cũng phải nhắc nhở anh à?

- Có áp lực không?

- Đương nhiên là có rồi, áp lực lớn chưa từng có ấy chứ. Tiền lương tăng gấp rưỡi, đâu phải là cho không anh, hội đồng quản trị giao nhiệm vụ nặng nề, trong thời hạn ba năm nếu anh và tổng giám đốc công ty chi nhánh không thể xoay chuyển tình thế thì phải nhường chỗ cho người có năng lực.

- Còn ngược lại? Nếu có khởi sắc thì sao?

- Họ không nói, có lẽ vẫn tiếp tục làm? Nếu tình hình kinh doanh có khởi sắc thì đây chính là miếng thịt béo bở rồi còn gì. Chữa cho cái cây khỏi bệnh rồi đơm hoa kết trái thì sẽ có người nhớ tới công lao của mình. Nhưng đó là chuyện sau này.

- Nói như vậy thì anh đang làm việc vô bổ à?

- Cũng có thể nói như vậy, những người có năng lực, có đầu óc đều không muốn từ bỏ vị trí ổn định hiện nay để đi vào chỗ mù mịt này. Nếu làm tốt thì tự nhiên có lợi, tích lũy được ít vốn chính trị lại có tiền thưởng hậu hĩnh, bằng không, phải làm lại từ đầu, trong tập đoàn đâu còn chỗ cho anh? Mỗi củ cải chỉ tra vào một lỗ, khi một củ cải bị búng ra khỏi lỗ của mình thì củ cải mới sẽ được trồng vào đó. Em biết Tiểu Hồng không? Ba năm trước cậu ấy chủ động xin đi Đại Liên, bỏ công sức gây dựng công ty chi nhánh, đến khi công ty phát triển mạnh mẽ thì xảy ra tranh chấp quyền lực, vô cùng quyết liệt. Uống công cậu ấy làm bàn đạp cho người ta, trở về

tập đoàn thì không còn chỗ, đến phòng nào cũng là người thừa nên đành thôi việc.

- Vậy anh tính thế nào? Thật đáng sợ! Anh có lòng tin không?

- Cứ liều một phen xem thế nào. Anh phải làm con lừa, con ngựa tha đồ trên đường, vùi đầu vào công việc đã. Họ bảo anh đi, chính là ý này. Bây giờ họ cần người đổ mồ hôi sôi nước mắt, chứ cần người ngồi không hưởng lộc thì đâu đến lượt anh.

Điền Ca im lặng.

- Em yên tâm, áp lực rất lớn nhưng chỉ cần nghĩ đến Ni Ni nhà mình, bao nhiêu áp lực sẽ đều biến thành động lực.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Bồng đầu xuất hiện món nợ hai mươi vạn tệ làm lòng dạ bà mẹ chồng rối như mớ bòng bong. Sau khi nói chuyện với Tích Tích, bà loại trừ được khả năng Lý Dương có ác ý lừa bịp tổng tiền. Thật ra, không cần con dâu phân trần, bà cũng hiểu Lý Dương không phải là người xấu bụng. Mười năm trước, kể từ lần đầu tiên Xuân Phong đưa anh về nhà chơi, thấy anh nghèo túng mà còn xách đến một túi hoa quả nặng trĩu, lúc nói chuyện ánh mắt luôn nhìn thẳng vào người đối diện, vẻ mặt chân thành, bà đã nhìn thấu anh là loại người nào. Những năm qua, phàm là những việc mà Xuân Phong không làm được, chỉ cần một cuộc điện thoại là Lý Dương có mặt ngay, cho dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, anh cũng không mảy may từ chối. Anh làm đâu ra đấy, chẳng hề ngại khó ngại khổ, mà cũng không cần người khác mang ơn. Bất luận một trong hai người, ai gặp khó khăn thì người kia đều không khoanh tay đứng nhìn. Bởi vậy, nếu người ta có nói Lý Dương là anh em khác họ của Xuân Phong thì ngay cả người đa nghi như bà cũng phải công nhận.

Cả đời mẹ Xuân Phong quen sống chi li, tần tiện nên bà rất băn khoăn về chuyện này. Có thể con trai bà thiếu nợ thật, nhưng sao lại là nợ nhà họ Lý, nhà họ chẳng phải giàu có gì cho cam, cũng chỉ là công nhân viên chức bình thường, khó khăn lắm mới dành dụm được ngần ấy tiền; cho nên, dù họ có bỏ qua nợ nần thì bà cũng không nở lòng nào để họ chịu thiệt. Bà rất bứt rứt khó chịu, ngặt nỗi Lý Dương không đưa ra được giấy nợ thì bà làm sao có thể ép Tích Tích trả tiền cho họ. Bà vắt óc suy nghĩ về các khả năng Xuân Phong cần sử dụng đến tiền nhưng cuối cùng mọi suy nghĩ vẫn quay về con số không, bà không thể biết tầm hơi số tiền đó đang nằm ở đâu.

Ông chồng thấy bà bứt rứt không yên liền khuyên nhủ:

- Từ từ rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy, bà cứ sồn sồn lên thì được cái gì?

Bà bực bội tuôn ra một tràng dài:

- Tôi có thể bình chân như vại ư? Không tìm được số tiền đó, nhờ đâu Tích Tích nghi ngờ Xuân Phong giấu giếm đưa cho tôi không? Trước đây Xuân Phong thường cho tôi chút tiền riêng, lần này tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch vết nhơ. Bởi vậy, không tìm được thì không xong. Không tìm được thì tôi chẳng thể sống yên ổn ở đây!

Ông chồng trừng mắt:

- Bà làm sao thế? Hết nghi ngờ Tích Tích giữ làm của riêng thì lại nghĩ con bé nghi ngờ bà giấu tiền của con trai. Tôi nói cho bà biết, bà đừng có lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử nữa, không có trái ngọt mà ăn đâu.

- Đủ rồi, ông đừng lên lớp với tôi nữa. - Bà vợ quay người đi thẳng lên tầng, chui tọt vào thư phòng của con dâu.

Dạo này bà mê chơi game Nông trại Vui vẻ nên hôm nào giận đối chồng, bà lại tới thư phòng, dán mắt vào máy tính chơi game, cứ như là mắc nghiện ấy.

Hôm đó, bà đang chơi Nông trại Vui vẻ thì chợt nhớ ra một số thứ cần ghi chép lại, thế là bà mở ngăn kéo bàn máy tính, tìm bút và mẫu giấy. Trong ngăn kéo có một vài xấp giấy cùng mấy cuốn sách để lộn xộn. Bà lật đi lật lại, chợt thấy một xấp giấy in xếp ngay ngắn. Bà tiện tay mở ra xem, dòng chữ đầu tiên đập vào mắt làm bà nóng bừng cả người.

Một dòng là tin nhắn đến, một dòng là tin đã gửi, mỗi dòng ứng với một số điện thoại. Kết hợp thời gian với nội dung tin nhắn, mới đọc được

mấy dòng, bà đã đỏ mặt tía tai.

Anh không thể chờ em rồi, anh phải về nhà, ngày mai gặp nhé.

Vậy ôm Hoa Nhi đi nào.

Cứng, ôm em, hôn em, cho em sương ngọt rượu ngon, nước ngọc quỳnh tương...

Hôn khắp nơi, để cho Hoa Nhi được tan thành nước nhé...

Láu lỉnh, em làm việc đi, tan ca anh phải về nhà rồi.

Ừ ừ, em muốn anh cơ.

...

Mới đầu bà còn tưởng là chuyện mờ ám của Tích Tích, cơn thịnh nộ trào dâng, suýt chút nữa bà nhắc điện thoại gọi con dâu về hỏi tội. Bà vuốt vuốt ngực cho xuôi cơn giận, tiếp tục xem các trang tiếp theo, nghiền ngẫm về dãy số vô cùng quen thuộc. Lục lọi lại ký ức, bà sửng sờ. Sợ mình nhớ sai, bà tá hỏa gọi ông chồng lên nhà, đọc số điện thoại đó cho ông nghe.

- Số điện thoại này là của ai? Ông có ấn tượng gì không? - Bà vợ sốt sắng hỏi.

- Có thể mà bà cũng phải hỏi à? Số điện thoại cũ của Xuân Phong chứ còn của ai nữa. - Ông chồng trả lời gãy gọn.

Còn số điện thoại kia là của ai nhỉ? Một người phụ nữ tên là “Hoa Nhi”. Bà dựa lưng vào giá sách, kinh hoàng một hồi, tim đập thình thịch. Ông trời ơi! Bí mật tày đình giấu trong ngăn kéo đã bị con phát hiện ra rồi!

Xuân Phong không gửi tin nhắn cho Tích Tích! Bà tức giận mặt trắng bệch, cảm thấy hổ thẹn vô cùng, có cái gì đó giống như quả cầu lửa từ đáy

lòng bay vút lên cổ họng, xém chút nữa là nổ tung.

Ông chồng cũng sợ ngây người. Ông không thể ngờ được, đứa con thật thà ngay thẳng, rất mực yêu vợ thương con lại đồ đốn như thế. Con dâu còn luôn nói con trai ông là người chồng tốt nhất trần đời, thế mà nó lại làm cái chuyện khốn nạn này. Xuân Phong ơi là Xuân Phong! Sao mà có thể làm chuyện này hả? Lương tâm của mày bị chó tha mất rồi à? Mày không biết vỗ ngực mà ngẩng lên, nếu như không có nhà vợ hào phóng giúp đỡ thì mày có thể làm ông chủ không? Có sự nghiệp để vênh mặt với đời không hả?

Nếu Xuân Phong còn sống, chắc chắn ông sẽ cho nó một cái bạt tai để anh tỉnh táo lại. Nhưng dù sao ông trời cũng trừng phạt nó rồi... Ông bố chảy nước mắt, giọt ngắn giọt dài trên khuôn mặt già nua.

Bà mẹ lúng túng như thợ vụng mất kim, ngờ vực hỏi chồng:

- Đây là số điện thoại cũ mà Xuân Phong từng dùng, lẽ nào người ta hại nó?

Ông chồng hỏi vặn:

- Tích Tích hãm hại Xuân Phong? Tích Tích hãm hại chồng mình? Chồng cũng chẳng còn nữa, đời nào nó tự lấy dây buộc mình?

- Ôi thôi! Chắc chắn Xuân Phong không thể để thứ này ở nhà, nhất định là Tích Tích, hẳn là con bé biết chuyện chồng nó làm nên mới giấu thứ này trong ngăn kéo. - Bà vợ khóc âm lên, - Con trai! Sao con lại hồ đồ như vậy! Con làm như vậy thì có lỗi với ai? Tích Tích ơi! Cả nhà ta đều có lỗi với con. Ông nói đúng, chúng ta không còn mặt mũi nào mà sống ở đây nữa...

Nghe bà vợ rên rầm, lòng ông chồng cũng dịu bớt, ông lấy mấy tờ khăn giấy, lặng lẽ đặt vào tay bà.

- Tôi hiểu rồi, số tiền đó chắc chắn là do con nhân tình đó lấy. Lý Dương không biết nói dối, Tích Tích cũng không biết nói dối, số tiền biến mất một cách không rõ ràng, không để lại dấu vết, chính là do con nhân tình không đáng mặt làm người đó lấy đi. Cô ta ở đâu, tôi phải đi tìm cô ta!

- Bà vợ sức tình.

Nói xong, bà hùng hục đi ra cửa, ông chồng cuống cuống ngăn bà lại.

Hơn chục phút sau, hai người xuống phòng khách. Sau khi bình tĩnh, bà mẹ xem lại tệp danh sách tin nhắn lần nữa. Đột nhiên bà phát hiện ra trang cuối ghi một hàng chữ nhỏ bằng bút bi, nét chữ thanh tú đẹp đẽ.

- Ông ơi, mau xem cái này đi, ở đây có số điện thoại và địa chỉ nơi ở.

Ông chồng nhìn thật kỹ, trên giấy ghi: 1360766xxxx, số điện thoại mới của Hoa Nhi. Địa chỉ nhà hiện nay là số nhà xx, khu chung cư xx, đường xx...

Ông nhận ngay ra nét chữ của Tích Tích.

- Tôi phải đi tìm cô ta. - Bà vợ quả quyết.

- Không biết Tích Tích tìm cô ta hay chưa? Không biết hai người họ nói chuyện với nhau thế nào? - Ông chồng ngậm ngùi.

- Bất kể Tích Tích tìm cô ta hay chưa, tôi cũng phải gặp cô ta.

- Bà không thể ích kỷ như vậy, bà phải nghĩ một chút cho Tích Tích chứ. Tích Tích là đứa sĩ diện, nếu bà làm loạn lên để nó biết chúng ta đã phát hiện ra bí mật của nó thì trong lòng nó nghĩ thế nào?

- Tôi ích kỷ? Tôi đang giúp Tích Tích đấy! Theo trực giác của tôi, Tích Tích không có khả năng đối đầu với người phụ nữ đó. Nếu đúng là cô ta lấy số tiền kia, tôi không ra mặt thì không xong. Tích Tích sĩ diện, tôi

hiếu, trước khi giải quyết sự việc, chúng ta đừng nói gì với con bé, không được sao?

Ông chồng phân tích cho bà vợ hiếu:

- Cứ cho là người phụ nữ đó lấy tiền đi, bà muốn đòi lại à? Có thể đòi được không? Những người phụ nữ đang tâm phá vỡ gia đình người khác là vì cái gì? Miếng thịt đã nuốt vào miệng rồi. Có thể nhổ ra được không? Nhớ cô ta nói là Xuân Phong tự nguyện tặng cho cô ta thì bà làm thế nào?

- Ít nhất tôi cũng phải tìm cô ta hỏi cho ra lẽ, con trai tôi mượn tiền của người ta mà chẳng thấy tiền đâu, rồi nó lại gặp tai nạn chết người. Tôi làm mẹ mà không có quyền hỏi sao? Cô ta có trả tiền hay không là một chuyện, còn tôi hỏi là chuyện khác.

Buổi tối Tích Tích đi làm về, bố chồng nén bực tức, không hề dả động đến chuyện của Xuân Phong nhưng mẹ chồng không chịu nhịn. Bà lảng lờ ánh mắt ngăn cản của ông chồng, cứ nói tuột ra.

- Mẹ có ý gì ạ? - Tích Tích giả bộ không hiểu.

- Nếu cô ta dám ăn hiếp con thì con cứ nói với mẹ, ăn hiếp con dâu của mẹ, chính là ăn hiếp mẹ. Mẹ phải cho cô ta nếm mùi lợi hại của bà già này, cho cô ta biết ăn hiếp người nhà họ Ngụy là chuyện ngu xuẩn nhất trần đời.

Tích Tích biết mình không thể giấu giếm sự việc được nữa, bèn an ủi mẹ chồng:

- Mẹ, con xử lý xong chuyện này rồi, mẹ không cần bận tâm đâu, không có chuyện gì đâu mẹ ạ.

- Không có chuyện gì? Tiền của Lý Dương đi đâu rồi? Con hỏi cô ta chưa?

- Cô ta nói cô ta không lấy. Con tin cô ta, chuyện này dừng lại ở đây thôi, bố mẹ đừng nghĩ ngợi nữa.

- Tin cô ta? Tin người giết chồng của con sao? Đừng nghĩ ngợi nữa sao? - Mẹ chồng nổi giận đùng đùng, - Mẹ dám chắc 80% là cô ta lấy số tiền đó. Con định buông tha con hồ ly tinh xấu xa đó? Cô ta là con cái nhà ai? Nếu là con mẹ thì mẹ phải cho nó vài cái tát!

- Mẹ lợi hại thật đấy! - Tích Tích mỉm cười.

- Ngày trước, người đàn bà chanh chua nhất cơ quan cũng bị mẹ trị cho một trận, nem nếp một phép. Con tiện nhân đó là cái thá gì? - Mẹ chồng bỗng chảy nước mắt giàn giụa, - Đêm trước hôm Xuân Phong xảy ra chuyện, hai đứa nó ở cùng nhau, sáng hôm sau cô ta còn gửi tin nhắn, quấy rối tâm tư của nó. Xuân Phong xảy ra tai nạn giao thông, rõ ràng là liên quan đến cô ta, chính cô ta hại chết Xuân Phong. Nhất định mẹ phải bắt cô ta giải trình mọi chuyện với mẹ.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy? Chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Chuyện của người ta, mình không quản nổi đâu, không nên rước phiền não vào người mẹ ạ.

- Tích Tích, con không phải lo. - Mẹ chồng lau nước mắt, - Con cho rằng sự việc đã kết thúc, vậy thì chuyện này không liên quan đến con nữa, từ giờ trở đi đây là chuyện của mẹ, tối thiểu mẹ cũng phải tìm cô ta hỏi cho ra lẽ, rốt cuộc số tiền đó có liên quan đến cô ta hay không?

Tích Tích không muốn lún sâu vào chuyện này, cô cảm thấy sự việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình nên đành để ông trời đưa đẩy vậy. Ăn tối xong, cô ngồi lại khuyên mẹ chồng một lúc rồi đưa Hạo Hạo về phòng. Mỗi tối cô dành một tiếng đồng hồ dạy thẳng bé học, cô nghĩ chuyện nuôi dạy con cái là quan trọng nhất, cho nên ngoài chuyện này ra, không có chuyện

gì là cô không thể bỏ qua. Trong lúc hai mẹ con cùng học bài, thỉnh thoảng Tích Tích lại nhìn di động, xem có tin nhắn gửi đến hay không.

Không biết từ khi nào, cô bắt đầu có cảm giác chờ đợi và nhớ nhung. Khi cái tên Trương Duệ hiện trên màn hình điện thoại, dường như mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều hưng phấn, ngược lại mấy ngày liền không nhận được tin nhắn của anh, cô có cảm giác thiếu thiếu điều gì đó.

Trong đầu cô lộn vờn câu hỏi: “Cậu đang ở đâu? Cậu đang làm gì?”

2

Lệ Sảnh đã trừ khử thành công Cầu Cầu.

Ngay từ đầu, Lệ Sảnh đã ghét Cầu Cầu vì cô vốn dị ứng với các loài chó, mèo... Trong nước dãi, phân, nước tiểu, móng, da, lông của chúng chứa nhiều loại vi khuẩn đáng sợ, không cẩn thận chúng sẽ reo rắc vi khuẩn khắp nơi.

Khổ nỗi Tông Nguyên thích chó, anh chăm sóc Cầu Cầu giống như đứa con mình đẻ ra. Anh thường nấu cho nó ăn, dắt nó đi dạo, hết mực chiều chuộng, cung phụng nó. Tất nhiên Cầu Cầu cũng rất nhanh nhẹn đáng yêu, biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt để làm cho ông chủ vui. Điều Lệ Sảnh không thể chịu được ở con chó là khi Tông Nguyên đi làm về, vừa bước vào cửa thì Cầu Cầu đã quấn lấy chân anh. Anh âu yếm vuốt ve rồi đưa nó vào phòng vệ sinh tắm rửa. Đúng ra, anh không nhất thiết phải tắm cho nó hằng ngày nhưng do trời nóng, hơn nữa anh biết vợ mình ưa sạch sẽ, thành thử anh phải tắm cho Cầu Cầu mỗi ngày một lần. Ai đời việc này lại làm Lệ Sảnh càng ghét con chó hơn; bởi lẽ mỗi lần Cầu Cầu tắm xong, cô đều phải xịt nước khử trùng nên rất tốn kém, mà trong nhà lúc nào cũng nồng nặc mùi thuốc khử trùng, cay xè mũi.

Có điều Lệ Sảnh không tỏ thái độ ghét bỏ Cầu Cầu. Ở trước mặt mẹ chồng và chồng, cô không ôm hôn con chó nhưng cũng không ngược đãi

nó. Khi nó trổ tài bắt tay, nhảy múa, cô cũng ra vẻ ngạc nhiên và thốt lên những lời khen ngợi:

- Ôi! Cầu Cầu thông minh quá.

Vì vậy Tông Nguyên chỉ biết Lệ Sảnh ưa sạch sẽ, chứ không hề biết trong lòng cô ghét cay ghét đắng Cầu Cầu.

Lúc đầu Lệ Sảnh còn miễn cưỡng chấp nhận Cầu Cầu nhưng từ khi xảy ra chuyện con chó xé rách hộp quà, cô càng hận hực với nó.

Có một lần, Tông Nguyên đi làm về, trông thấy Lệ Sảnh đang bôi cồn vào ngón tay bị rớm máu. Anh lập tức hỏi:

- Em làm sao vậy?

Lệ Sảnh ỉu xiu:

- Lúc cho Cầu Cầu ăn, em sơ ý bị nó cắn.

Tông Nguyên xót vợ, quay sang mắng Cầu Cầu rồi bảo Lệ Sảnh:

- Em thay quần áo đi, anh đưa em đi tiêm phòng.

Lệ Sảnh từ chối khéo:

- Chuyện bé như hạt vừng mà cũng phải phiền đến giám đốc quỹ đầu tư à? Để mai em tự đi.

Mấy hôm sau Lệ Sảnh lại bị Cầu Cầu cắn. Cô thắc mắc, sao Cầu Cầu không cắn chồng và mẹ chồng mà chỉ cắn mỗi mình nhỉ? Ngay đến mẹ chồng và Tông Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ. Lệ Sảnh làm việc trong bệnh viện nên bị ám mùi thuốc, tắm rửa chưa chắc đã hết mùi, con người không ngửi thấy nhưng mũi chó rất thính, có lẽ Cầu Cầu không thích mùi trên người cô chăng?

Giữa vợ và chó, Tông Nguyên chỉ được chọn một. Anh nghĩ hai vợ chồng không còn trẻ nữa, không thể để con chó làm ảnh hưởng đến chuyện sinh con. Bất đắc dĩ anh phải tặng Cầu Cầu cho một người bạn. Chuyện này khiến Lệ Sánh ý thức được rằng: Tình yêu chẳng những là đấu tranh mà còn phải có mưu mẹo, hôn nhân cũng giống như vậy. Đối với đối thủ mạnh hơn mình, tốt nhất không nên đối đầu bởi cô không muốn nhìn thấy kết cục hai bên cùng bị thương.

Xử lý xong Cầu Cầu, tâm sự của Lệ Sánh ngày càng nặng nề.

Mẹ chồng như cái gai trong mắt cô. Trước đây cô không quen sống cùng mẹ chồng vì hai người vốn thuộc hai thế hệ khác nhau. Những tưởng cùng với thời gian, cô sẽ dần dần thích ứng với mẹ chồng, nhưng từ khi xảy ra chuyện hộp quà, cô không thể nhẫn nhịn được nữa, bất luận như thế nào cô cũng không hòa hợp được với bà.

Thực lòng mà nói, mẹ chồng sống ở đây cũng có cái tốt. Bà rất chịu khó, ngày nào cũng lau nhà một lượt từ trong ra ngoài, mỗi khi về cô đều cảm thấy nhà cửa sạch sẽ hơn cả khách sạn năm sao. Trong bếp chưa bao giờ thiếu đồ ăn thức uống; những vật dụng hằng ngày như giấy vệ sinh, khăn giấy, bàn chải cọ xoong nồi, loại nào dùng sắp hết, bà đều kịp thời bổ sung. Tông Nguyên thay quần áo ra là bà giặt ngay, đặc biệt áo sơ mi mùa hè anh thay hằng ngày bà đều giặt. Có điều bà không giặt quần áo của Lệ Sánh vì cô không muốn bà giặt, sợ bà giặt quần áo không sạch. Đương nhiên lý do Lệ Sánh đưa ra để thoái thác thì khác:

- Mẹ làm nhiều việc nhà như vậy đã đủ vất vả rồi, quần áo của con, mẹ cứ để con tự giặt cho đỡ vất vả.

Mẹ chồng thuộc tuýp người khá biết ý, con dâu không đồng ý thì bà chẳng cố đụng vào đồ của cô làm gì.

Mẹ chồng và nàng dâu cũng có thể sống hòa hợp với nhau nếu cả hai đều biết tự điều chỉnh bản thân trước đối phương; nhưng từ sau khi xảy ra chuyện hộp quà, Lệ Sảnh hoàn toàn mất đi ý thức “thích ứng với mẹ chồng”, cứ nhìn thấy bà là cô có cảm giác khó chịu như hóc xương cá ở cổ họng. Cô bài xích mẹ chồng, càng ở cùng bà thì cái gai trong mắt càng làm cô nhức nhối.

Dĩ nhiên mẹ chồng không giống với Cầu Cầu, bởi vì đuổi con chó thì chẳng có gì là khó. Lệ Sảnh nghĩ rằng bà Quyên có là mẹ đẻ của Tông Nguyên thì việc cô hiểu thảo với mẹ chồng cũng chưa hẳn là tôn trọng anh. Vì vậy, để giải quyết mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, Lệ Sảnh rất thận trọng và đầy mưu kế.

3

Tông Nguyên có ba tiêu chuẩn chọn vợ: Thứ nhất là tốt bụng, hiếu thảo với mẹ chồng; thứ hai là xinh đẹp, đồng cam cộng khổ với chồng; thứ ba là thông minh và chung thủy. Vì theo đuổi ba tiêu chuẩn này mà anh gặp không ít trắc trở trong chuyện tình cảm. Anh từng ly hôn một lần và yêu mấy lần, ban đầu thì tốt đẹp nhưng kết thúc lại buồn bã. Người vợ trong mơ của anh là niềm ao ước của hết thầy đàn ông trong thiên hạ, chẳng thể mà các bạn của hay anh châm chọc: “Nếu có người phụ nữ nào như thế, e rằng chẳng đến lượt cậu”. Bởi vậy khi Tông Nguyên gặp được Lệ Sảnh thì họ đều im re.

Sở dĩ Tông Nguyên đặt tiêu chuẩn “hiếu thảo với mẹ chồng” lên đầu, ngoài lý do đó là đạo làm người, anh còn có một lý do sâu xa khác. Năm Tông Nguyên lên hai, mẹ anh mắc bệnh hiểm nghèo rồi qua đời, bố anh khi đó là công nhân của một nhà máy ở Tề Nam được người ta giới thiệu lấy bà Quyên, một người phụ nữ nông thôn chân chất, không có khả năng sinh con nên hôn nhân tan vỡ. Từ khi Tông Nguyên lên ba, một tay bà Quyên chăm sóc anh, dành hết tình yêu thương bao la của một người mẹ cho con trai. Đáng tiếc cuộc sống tốt đẹp không kéo dài mãi, năm Tông Nguyên lên tám,

bố anh thất nghiệp rồi mở quầy hàng ở trên phố. Một tối ông bố đi chở hàng qua ngã tư thì bị một chiếc xe tải phóng nhanh đâm chết ngay tại chỗ. Lái xe gây ra tai nạn bỏ trốn. Mùa đông năm ấy, trong cái lạnh cắt da cắt thịt, Tông Nguyên và bà Quyên chạy ra chỗ xảy ra tai nạn, anh đội khăn trắng, quỳ gối trên đường phố, tay giơ cao tìm kiếm người chứng kiến vụ tai nạn nhưng không thu được kết quả gì. Phóng viên đài truyền hình tới hiện trường ghi hình, thu thập tin tức, cuối cùng không biết vì lý do gì, phóng sự không được chiếu trên tivi. Cảnh sát lập chuyên án điều tra cũng không tìm ra manh mối lái xe. Đó là một mùa đông lạnh lẽo và đau đớn nhất trong cuộc đời của Tông Nguyên, ba ngày quỳ ở ngã tư tìm hung thủ khiến anh lạnh cóng, ngất lịm. Bà Quyên lấy áo khoác phủ lên người anh rồi công về nhà, bà nấu một bát canh nóng, bón từng thìa vào miệng anh. Bình thường bà rất ít nói thế mà dạo ấy bà kiên cường, nuốt nước mắt khuyên nhủ anh suốt nửa năm trời. Bà nhắc đi nhắc lại mấy câu: “Con không được tự đày đọa bản thân. Hãy nén đau thương lại nghe con. Bố con mệnh khổ, chúng ta gặp người xấu nên phải chấp nhận số phận thôi con ạ...”.

Sau khi người cha qua đời, Tông Nguyên và bà Quyên sống nương tựa vào nhau. Hồi đó hai mẹ con sống rất khổ sở, để duy trì kế sinh nhai và tiếp tục cho anh đến trường, mỗi ngày bà Quyên phải làm ít nhất ba việc: Hơn năm giờ sáng, bà lóc cóc dậy nấu bữa sáng cho anh rồi vội vàng chạy đến nhà chủ để giúp việc; làm xong công việc của nhà này bà lại chạy sang nhà khác. Buổi chiều đến giờ anh đi học về, bà lại tất tả về nhà nấu cơm tối. Vì ngày xưa bà không được đi học, phải chịu nỗi khổ không biết chữ nên bà đặt nhiều hi vọng vào người con không do mình sinh ra, mong anh khóa lấp cơn khát chữ của mình. Số tiền bà kiếm được đều dùng vào việc mua đồ dùng học tập và sách vở cho anh. Bà thường quan sát học sinh mặc cái gì, dùng cái gì, đeo cặp sách gì, rồi mua cho Tông Nguyên để anh được bằng bạn bằng bè. Hai mẹ con sống trong ngôi nhà lụp xụp tại khu ổ chuột, bà mẹ mua một con chó nhỏ ngoài chợ về nuôi để nó trông nhà và bầu bạn cùng anh mỗi khi bà vắng nhà.

Ngoài công việc nội trợ ra, bà Quyên còn rang hạt dưa, mang ra chợ đêm bán. Bà vừa thay chồng làm bốn phận người bố vừa đảm đương vai trò người mẹ, tần tảo sớm khuya nuôi con ăn học. Được cái Tông Nguyên ham học, anh học lên đại học, thạc sĩ, tiến sĩ, nhờ thành tích học tập xuất sắc, anh liên tục được thử sức trong môi trường học tập và làm việc ở nước ngoài. Ban đầu Tông Nguyên có một cuộc sống ổn định ở nước Mỹ, anh từng lên kế hoạch đón bà Quyên sang sống cùng nhưng một lần bà sang thăm vợ chồng anh khi họ mới cưới, bà chỉ ở lại mấy ngày mà đã không thích ứng được. Sau này anh định đưa vợ về nước định cư thì người vợ phản đối kịch liệt, anh đành phải từ bỏ hôn nhân của mình để trở về chăm sóc bà mẹ kể.

Không ngờ duyên phận của anh và Lệ Sánh là do bà làm mối.

Một lần bệnh đau lưng của bà tái phát, trong thời gian nằm viện, Lệ Sánh đặc biệt quan tâm, chăm sóc bà cẩn thận khiến bà vô cùng xúc động. Từ góc độ của một bệnh nhân, bà thấy cô y tá trưởng quả là người có tấm lòng nhân hậu và tinh thần trách nhiệm cao, không chỉ vì bà ở phòng bệnh cao cấp mới được cô chăm sóc đặc biệt mà đối với tất cả bệnh nhân, cô đều quan tâm và chăm sóc như người thân trong nhà. Những bệnh nhân cùng phòng với bà cũng hết lời khen ngợi, đánh giá cao cô y tá trưởng xinh đẹp.

Khi mới về nước, Tông Nguyên không màng đến chuyện tình cảm yêu đương. Bà mẹ trần trở, mong anh gặp được người phụ nữ phù hợp, sớm yên bề gia thất để nhân lúc xương cốt còn dẻo dai, bà có thể giúp vợ chồng anh chăm sóc con cái một vài năm. Bằng không thêm mấy năm nữa già yếu không ngồi dậy nổi, bà không giúp được gì mà còn trở thành gánh nặng của anh nữa.

Bà Quyên thủ thủ với Tông Nguyên:

- Con trai, mẹ chọn cho con một cô gái không thể chê vào đâu được, làm việc cẩn thận, tính tình dịu dàng, biết chịu đựng gian khổ. Nhưn nếu

con không ưng thì mẹ không nhắc đến chuyện này nữa.

Tìm cơ hội thích hợp, trước khi ra viện, bà Quyên trình trọng giới thiệu Lệ Sánh với Tông Nguyên. Tông Nguyên vẫn không thiết tha đi xem mặt nhưng để cho bà mẹ vui, anh vẫn nhận lời. Không ngờ, vừa mới gặp người mà mẹ lựa chọn cho mình, anh đã đem lòng yêu mến.

Lần đầu gặp qua, Tông Nguyên bị cuốn hút bởi vẻ đẹp bên ngoài của Lệ Sánh. Anh vốn không phải là người vì ham mê sắc đẹp mà sẵn sàng gửi gắm cuộc đời của mình cho người ta, nếu không anh chẳng đời nào chịu lẽ bóng đến tận bây giờ. Sắc đẹp chỉ khiến ánh mắt của anh dừng lại trên cơ thể cô mà thôi, nhờ có bà mẹ ra sức vun vén, anh mới có thiện cảm với cô và tiếp tục đi lại. Sau những lần hẹn hò, anh dần nhận ra, mẹ thật có con mắt tinh đời.

Lệ Sánh chẳng những ứng xử nền nã, nghiệp vụ vững vàng mà còn tốt bụng. Cô có thể ngồi miệt mài đan khăn quàng cổ cho mẹ, chịu khó nghiên cứu sách vở để học cách nấu nôi canh làm ấm người khi anh đi làm về muộn. Đi dạo trên phố, thấy những đứa trẻ ăn xin chìa bàn tay lem luốc về phía mình, biết rõ chúng là tay sai của bọn lừa đảo nhưng cô vẫn lấy tiền lẻ trong túi ra, đưa tận tay cho chúng. Cô nói: “Trẻ con tội nghiệp lắm, cho chúng ít tiền, có lẽ chúng sẽ đỡ bị ăn đòn”. Nhìn thấy con mèo hoang trong khu chung cư, cô lại lấy thịt cá ăn thừa để ở khu vực con mèo hoang thường ra vào; đồ dùng cô từng sử dụng, cho dù là một chiếc áo lót bạc màu, cô cũng trân trọng, không nỡ vứt đi... Tông Nguyên để ý kỹ, mỗi việc Lệ Sánh làm đều xuất phát từ sự chân thành nên đã khiến anh thật sự rung động.

Một người phụ nữ xinh đẹp có tấm lòng nhân hậu, giống như dòng suối ngọt ngào, róc rách chảy qua mặt đất khô cằn trong tâm hồn anh. Sau ba tháng đi lại với cô, anh đã ngỏ lời cầu hôn. Với những người đang yêu, ba tháng cũng đủ được coi là dài. Đêm tân hôn, Tông Nguyên nói chuyện tâm tình với vợ:

- Mẹ anh là mẹ kế nhưng cả đời anh chỉ có một người mẹ này thôi. Nếu không có mẹ thì không có anh ngày hôm nay. Ngày xưa mẹ vất vả nuôi anh khôn lớn nên anh muốn chăm sóc lại mẹ, cho đến lúc mẹ già yếu rồi rời xa thế giới này.

Lệ Sảnh ngẫm hiểu ý của chồng, cô bày tỏ thái độ:

- Anh yên tâm, em sẽ cùng anh chăm sóc mẹ như mẹ đẻ của mình.

Nói vậy chứ cô rất khó chịu với mẹ chồng vì bà đã vô tình phá vỡ thế giới riêng của hai người.

Bình thường, mỗi tối Tông Nguyên đi làm về, anh đều ôm hôn vợ thăm thiết. Từ khi sống cùng mẹ chồng, về đến nhà, anh đều vào chào bà trước, quàng vai bá cổ thân mật. Nếu bà đang lúi húi trong bếp thì anh giúp bà nhặt hành, bóc tỏi. Có khi thấy vợ cũng ở nhà mà lại để mẹ chồng hì hụi vào bếp, anh lập tức gọi:

- Sảnh ơi, em tới giúp mẹ một tay đi.

Hoặc là:

- Sảnh, em bận à? Sao lại để mẹ nấu cơm một mình thế này?

Anh cực kỳ thương mẹ của mình. Có mẹ ở nhà thì vợ ra rìa. Những lúc như vậy, bất luận Lệ Sảnh đang làm dở việc gì, cô đều phải gác ngay việc, chạy vào bếp, xắn tay áo vào cuộc. Cô vui vẻ “đuổi” mẹ chồng ra ngoài để mẹ con họ ra phòng khách ngồi xem tivi và nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể, những lúc này Tông Nguyên tỏ ra vô cùng hạnh phúc, song anh đâu biết rằng Lệ Sảnh đang bất bình vì phải thui thủi một mình trong bếp, mồ hôi vã ra như tắm.

Chả mấy khi ngày nghỉ của Lệ Sảnh trùng vào ngày cuối tuần của Tông Nguyên, cô muốn hai vợ chồng đi lang thang đâu đó, thế mà anh lại

đánh tiếng mời mẹ mà không hỏi qua ý kiến cô:

- Mẹ ơi! Mẹ đi cùng chúng con nhé?

Nếu bà mẹ vui vẻ đồng ý đi cùng, thì anh hớn hờ ra mặt. Đã thế anh còn hỏi ý kiến của bà trước:

- Mẹ muốn đi đâu?

Mỗi lần ba người ra ngoài, khi lên xe xuống xe hay là sang đường, Tông Nguyên luôn che chắn cho bà mẹ, còn Lệ Sánh lẽo đẽo theo sau như một nhân viên tháp tùng. Trong sinh hoạt hàng ngày, bao giờ cũng là Lệ Sánh chăm sóc chồng, còn chồng toàn tâm toàn ý chăm sóc bà mẹ kể quē mùa. Cũng không hẳn là anh không thèm đếm xỉa gì đến cô, khi chỉ có hai vợ chồng với nhau, anh hết mực cưng chiều vợ, nhưng chỉ vì sự có mặt của mẹ chồng nên hai người có rất ít thời gian bên nhau.

Lệ Sánh coi bà Quyên như kẻ thù phá hoại hôn nhân của mình. Tuổi thơ cô đã bị mẹ kế ngược đãi, thành thử cô luôn có ác cảm với những người này. Cô nghĩ, một bà mẹ kế sao lại ở trong nhà của mình? Người Liều Tông Nguyên kết hôn là Chu Lệ Sánh, vì vậy mình phải có được tình yêu của anh, và trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này. Mình nghĩ trăm phương ngàn kế để có được anh, chẳng nhẽ giờ lại phải chia sẻ thời gian ở bên anh, chia sẻ tình yêu của anh với một bà già sao? Ông trời ơi! Dương Tú Quyên mới ngoài sáu mươi tuổi, chân tay vẫn còn khỏe khoắn lắm, bà ta sống đến tám chín mươi tuổi là cái chắc. Lẽ nào mình phải ở cùng bà ta hai ba mươi năm nữa? Đúng là ác mộng. Đến lúc mình có thể chiếm trọn ông chồng thì mình già khảm già khú rồi, nói gì tới hôn nhân lãng mạn nữa? Mặc dù bà ta từng nuôi dưỡng Tông Nguyên nhưng anh cũng báo đáp đủ công ơn rồi còn gì. Anh gửi tiền dưỡng lão vào sổ tiết kiệm để bà ta lấy lãi, lại còn cho bà ta tiền tiêu vặt, muốn mua gì thì mua. Bà ta phải biết thế nào là đủ chứ! Tông Nguyên đã là chồng của mình rồi, bà ta nên rút về hậu trường, không được bá chiếm anh chứ.

Mới đầu là trách móc, lâu dần thành chán ghét. Trong con mắt của Lê Sảnh thì bà Quyên người ngẩn một mẫu, đôi môi nổi đầy trên mặt và cánh tay, mái tóc muối tiêu động tí là rụng rơi tả. Có một dạo, Lê Sảnh còn tưởng mình bị bệnh ghét người già, hễ nhìn thấy bà lão nào trên sáu mươi tuổi là cô lại cảm thấy khó chịu. Khi tiếp xúc với những bà lão có khuôn mặt phúc hậu, dễ gần, cô cũng có cảm tình nhưng nếu chẳng may nhìn thấy cánh tay bà nổi đồi mồi thì tự nhiên cô lại liên tưởng đến mẹ chồng của mình rồi ghét luôn người ta.

Hồi bà Quyên điều trị bệnh tại bệnh viện của Lê Sảnh, hai người là quan hệ y tá và bệnh nhân nên cô đối xử rất tốt, rất nhã nhặn, rất thân thiện với bà, có thể chịu đựng những điều cô không thích, thậm chí cả thói quen đáng ghét của bà, vì cô nghĩ chỉ phải chịu đựng bà trong một khoảng thời gian ngắn, lại được báo đáp hậu hĩnh. Hơn nữa thái độ làm việc cần cù của Lê Sảnh trong vai trò một cô y tá trưởng tốt nhằm mục đích để được cơ quan bình chọn là nhân viên tiên tiến, mẫu mực. Cô không chỉ diễn tốt vai diễn này mà còn phải diễn xuất sắc để cho người ta tâm phục khẩu phục. Khi ở bệnh viện, cô đóng vai một nhân vật hoàn hảo nên lúc nào cũng phải đeo mặt nạ. Còn khi trở về cuộc sống gia đình, Lê Sảnh không còn sức để diễn kịch nữa. Sống chung một nhà với mẹ chồng thì bản chất thật trong con người cô dần dần được bộc lộ. Nếu không có Tông Nguyên thì bà Quyên là ai chứ? Một người đứng qua đường, chẳng liên quan gì đến cô. Vì chồng, Lê Sảnh không thể không nhân nhượng bà. Cô vừa nhẫn nhịn vừa căm hận, cứ tiếp tục nhẫn nhịn như thế thì sớm muộn gì tình yêu và sự dịu dàng cũng bị lụi tàn mà thôi. Áp lực công việc và tinh thần sa sút khiến cô đôi lúc không làm chủ được bản thân hoặc cư xử không đúng mực; thêm vào đó, chuyện hộp quà như một giọt nước làm tràn ly khiến Lê Sảnh không thể chịu đựng thêm được nữa.

Ban đầu, bà Quyên rất quý Lê Sánh, bà luôn đặt mình vào vị trí của các con để suy nghĩ cho chúng, bà chỉ lo vì chút bất cần của mình mà con cái thêm phiền hà này nọ. Nhưng không hiểu vì sao, giữa mẹ chồng và con dâu vẫn có những chỗ không vừa ý nhau; chẳng hạn những lúc Tông Nguyên vắng nhà, Lê Sánh tỏ ra khá quan tâm, dành thời gian trò chuyện cùng bà.

- Mẹ, vợ chồng con rất vui vì đón được mẹ lên đây. Chúng con muốn để mẹ được hưởng phúc tuổi già nhưng hằng ngày chúng con đều phải đi làm, mẹ ở nhà một mình có cảm thấy trống trải không? Ở Tế Nam còn có bà con họ hàng tới lui, giờ sống cảnh tù túng, xung quanh không có người quen cũng không có chị em gái rủ rỉ tâm sự, mẹ có quen không?

Nghe Lê Sánh hỏi han ân cần, bà Quyên rất cảm động. Bà nói thật lòng:

- Chỉ cần con và Tông Nguyên vui thì mẹ thế nào cũng được mà. Hằng ngày được nhìn thấy các con yêu thương, hòa thuận với nhau, cho dù không có ai nói chuyện với mẹ, mẹ cũng vui rồi.

- Tông Nguyên không biết làm thế nào để tận hiếu với mẹ, ngày lại ngày cứ nhốt mẹ trong nhà giống như vật nuôi ấy, mẹ thoải mái không?

Lê Sánh nói những lời kỳ cục làm bà Quyên nghe không lọt lỗ tai, thế mà bà vẫn nghĩ tốt về cô, có lẽ con dâu không có ác ý gì đâu, chỉ là cách nói của nó hơi thẳng thắn mà thôi. Bà mỉm cười:

- Lê Sánh, con đừng lo, nếu không thoải mái, mẹ sẽ nói với các con, mẹ sẽ tự ra ngoài đi dạo.

- Thế thì được. Ôi! Con chỉ e một mình mẹ cô quạnh thôi.

- Cái đó thì con khỏi phải lo, ở quê mẹ cũng sống một mình nên quen rồi, bây giờ còn có các con ở bên nữa mà. Thực ra, trước đây mẹ đã nghĩ

đến hoàn cảnh này rồi. Nếu con có thai để mẹ sớm có cháu ẵm, cháu gái cũng được, không phải nhà mình càng vui hơn sao? Mẹ làm gì có thời gian rảnh rồi mà cảm thấy cô đơn, trống trải nữa.

Đây là lần đầu tiên bà Quyên đề cập đến chuyện con cái với Lê Sảnh. Khi đó, bà vẫn có những ấn tượng tốt đẹp về con dâu.

Không ngờ Lê Sảnh lại dội cho bà một gáo nước lạnh:

- Mẹ, mẹ rất muốn bế cháu à?

- Ừ, mẹ rất muốn.

- Rất rất muốn?

- Đúng là như thế đấy.

- Nuôi trẻ con vất vả lắm, nếu mẹ mệt thì làm thế nào? Hơn nữa Tông Nguyên hiếu thảo như vậy, anh ấy sao nỡ để mẹ vất vả chứ?

- Ôi dào, nuôi trẻ con thì vất vả gì chứ? Chăm cháu của mình, dẫu mệt đến mấy cũng vui! Tuổi của con và Tông Nguyên cũng không còn trẻ nữa, hai đứa phải sớm nghĩ đến chuyện này. Đây là chuyện quan trọng, không thể trì hoãn được con ạ, nhất là đối với phụ nữ.

- Vậy ạ? E là tạm thời chúng con không thể làm hai lòng mẹ. - Lê Sảnh cười khẩy, - Mẹ thích có cháu nhưng cháu phải do con sinh ra, đúng không ạ? Mẹ muốn trông cháu cho con, vậy mẹ cũng phải xem con có bằng lòng cho mẹ trông cháu hay không đã chứ? Hiện tại con chưa có ý định khuấy động cuộc sống gia đình. Không riêng gì con, Tông Nguyên cũng chưa chuẩn bị chuyện này. Thị trường chứng khoán đang trong tình trạng ảm đạm, nửa năm nay, cổ phiếu của quỹ đầu tư liên tục xuống giá, áp lực công việc của Tông Nguyên rất lớn, mẹ không thấy anh ấy hút thuốc nhiều hơn trước sao? Cho nên chúng con không thể sinh cháu, mẹ chờ đợi vô ích

rồi, con còn chưa biết năm nào năm nào mới tính đến chuyện con cái nữa là.

Lệ Sảnh nói như xát muối vào lòng mẹ chồng. Ấy thế mà bà lại tự kiểm điểm mình: Có lẽ con dâu bận công tác nên trước mắt chưa muốn có con hoặc là nó không có khả năng sinh con. Tại mình vô tình chạm đến nỗi đau thầm kín của con dâu nên nó mới nói những lời cực đoan như vậy chẳng? Bây giờ môi trường bị ô nhiễm nặng, báo chí đưa tin thành phố Thanh Đảo có tới 20% cặp vợ chồng trong độ tuổi sinh đẻ bị vô sinh, Lệ Sảnh hơn ba mươi tuổi mới lấy chồng chẳng nhẽ là vì nguyên nhân này? Không sao, hiện nay y học phát triển, bệnh gì mà chẳng chữa được. Cho dù gặp trường hợp xấu nhất, cả đời Lệ Sảnh không sinh được con thì chỉ cần Tông Nguyên chấp nhận, hai đứa nó muốn gắn bó với nhau suốt đời thì mình cũng không có ý kiến. Không được ẵm cháu cũng đâu phải chuyện to tát gì, còn gì bằng khi bản thân được sống vui vẻ bên người thân?

Sau cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ ấy, bà Quyên không nhắc lại chuyện bế cháu nội nữa.

Về phần Lệ Sảnh, sau khi nói những lời cay độc với mẹ chồng, cô hơi hối hận, lòng thấp thỏm lo âu. Chuyện đến tai chồng thì kiểu gì cũng chết. Cho dù anh ta không nghĩ xấu về vợ thì ít nhất những ấn tượng tốt đẹp ban đầu của anh ta về người vợ đều phai nhạt.

Mấy ngày sau, Lệ Sảnh thấy không khí gia đình yên bình, tình cảm vợ chồng vẫn mặn nồng như trước, tất cả mọi việc đều ổn. Điều này chứng tỏ, mẹ chồng không đưa chuyện với con trai, ngược lại bà còn đối xử tốt hơn với con dâu, khi đi siêu thị, bà mua cả đồ con dâu thích ăn; khi con dâu bận việc bà lại giúp cô là quần áo phẳng phiu rồi gấp ngay ngăn, cất vào từng ngăn tủ... Chính mắt Lệ Sảnh nhìn thấy những việc này, song cô chỉ cười mỉa mai, nghĩ bụng: Mẹ chồng đang nịnh nọt, lấy lòng con dâu đây mà. Bà ta làm như vậy để mình cho bà ta ăn, cho bà ta ở và mãi mãi không đuổi bà ta đi chứ gì.

Mẹ kế của Tông Nguyên quả là người thấp hèn, Lệ Sảnh nghĩ. Cảm giác tự cho mình hơn hẳn người khác của cô giống như cái cây đâm chồi nảy lộc, tiếp tục vươn cao mạnh mẽ. Nhận định của cô càng được củng cố khi cô cho rằng bản thân mình là nữ chủ nhân của gia đình này, về phương diện pháp luật, ngoài Tông Nguyên ra không ai có thể làm lung lay địa vị của cô. Còn bà Quyên chẳng qua cũng chỉ là mẹ kế, không có quan hệ huyết thống với Tông Nguyên, nếu bà ta muốn ở lại đây lâu dài để hưởng cuộc sống an nhàn thanh thoi mà không phải trả giá thì có nghe được không?

Lệ Sảnh tiến một bước, bà Quyên lùi một bước. Bà Quyên lùi một bước, Lệ Sảnh tiến thêm một bước nữa. Nếu như bà Quyên không chịu lùi bước nữa, có lẽ Lệ Sảnh sẽ dừng bước, thậm chí bà không lùi mà còn tiến thì Lệ Sảnh sẽ lùi và nhường bước. Thế nhưng, bà Quyên lại nhường nhịn Lệ Sảnh để cho cô ta lấn lướt mình. Con người luôn khó hiểu, phần nhiều đều xử sự theo kiểu mềm nắn rắn buông, hoặc được đằng chân lân đằng đầu. Lệ Sảnh nắm được thóp của mẹ chồng, bà không nói với trai những chuyện không đáng nói để chia rẽ con trai và con dâu, càng không dám qua mặt cô; vì vậy, những lúc chỉ có hai mẹ con, Lệ Sảnh càng ngày càng ăn nói hỗn láo với mẹ chồng.

Bà Quyên thích ăn cơm tẻ, Lệ Sảnh thấy món ăn chính hàng ngày là cơm tẻ nên nhắc nhở:

- Mẹ, lúa gạo là thực phẩm có tính axit, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu. Nó làm độ pH trong cơ thể tăng dần lên, tạo môi trường thuận lợi cho tế bào ung thư phát triển. Bây giờ người già vào viện, 30% là mắc bệnh ung thư, mỗi ngày số người chết vì ung thư chiếm hơn 80%. Mẹ phải thật chú ý.

Thoạt nghe, có vẻ như Lệ Sảnh quan tâm đến mẹ chồng nhưng ngầm kỹ ra thì kỳ cục quá. Mẹ chồng hỏi thêm:

- Còn các loại thực phẩm được làm từ bột mì thì sao?

Lệ Sảnh nói:

- Thực phẩm được làm từ bột mì cũng có tính axit, tốt nhất là ăn ít thôi.

Mẹ chồng cảm thấy khó hiểu, không được ăn nhiều cơm tẻ và các loại thực phẩm được làm từ bột mì, vậy mỗi bữa không được ăn món chính nữa à?

Thấy mẹ chồng ăn rau xà lách chấm tương, Lệ Sảnh lại lèm bèm:

- Mẹ, rau xà lách phun nhiều thuốc trừ sâu, phân bón hóa học và hoóc-môn kích thích tăng trưởng, mẹ ăn rau sống rất nguy hiểm, ngộ nhỡ sinh bệnh thì thế nào đây? Ôi! Người dân xem thường bệnh viện, người nào nằm viện hai ngày, không mất mấy vạn tệ mà được ra viện à?

Có hôm Lệ Sảnh trực ca đêm nên bữa tối mẹ chồng không nấu cơm cho cô, bà chỉ để dành cho Tông Nguyên ít canh. Ngờ đâu, anh bận họp đột xuất chưa về kịp, cô lai về trước. Vừa vào bếp, Lệ Sảnh đã nhìn thấy món canh chồng mình thích ăn, cô liền đơm một bát đầy, vừa ăn vừa chu mỏ lên nói mẹ chồng:

- Mẹ nấu nồi canh này hết mấy tiếng vậy? Có gà, sâm, còn có cua... Mẹ đừng nấu thế này, ăn quá nhiều chất dinh dưỡng không tốt đâu. Con biết mẹ thương nhà con nhưng mẹ phải hiểu ăn uống thừa chất dinh dưỡng, cơ thể không hấp thụ hết sẽ chuyển hóa thành mỡ, tích tụ dưới da gây nhiều bệnh. Buổi tối chỉ nên ăn nhẹ thôi. Mẹ nấu món canh không thể tiêu hóa được, chẳng phải là hại anh ấy sao? Mẹ muốn chuyện người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh xảy ra với nhà mình à?

Mẹ chồng ứa sạch sẽ, ngày nào cũng tắm rửa. Lệ Sảnh chướng mắt:

- Mẹ không nên tắm mỗi ngày vì da người già dễ bị khô và mắc các bệnh ngoài da.

Thi thoảng Lệ Sánh mua một hai cái áo mới cho mẹ chồng nhưng cô luôn mua cỡ nhỏ để cho bà mặc chật, không thoải mái. Bà mà không mặc thì cô lại bắt bẻ:

- Áo con mua cho mẹ, sao mẹ không mặc? Hay tại con không có mắt thẩm mỹ à?

Một lần mẹ chồng gọi người thu mua đồng nát vào nhà mua báo cũ, trông người đó đi đôi giày da rách bươm, thực sự rất đáng thương, bà động lòng trắc ẩn, mang một chồng báo cho không người ta. Lệ Sánh trông thấy, cau mày, tiếc của:

- Mẹ tốt bụng quá, con thực sự rất cảm động. Nhưng mẹ à, lần sau mẹ không được làm như vậy nữa, tiền phải tích cóp dần dần mới có, cứ bỏ mỗi chỗ một tẽ thì có dành dụm được đồng nào không? Người già hay trái gió trở trời, chẳng may đột nhiên mẹ gặp chuyện bất trắc, trong tay không có nhiều tiền thì làm sao qua khỏi? Mẹ đừng tưởng con trai mẹ làm quản lý quỹ đầu tư được trả mức lương cao hơn lương công nhân phổ thông nên mẹ vung tay quá trán nhé. Khi thị trường lên giá thì mới có chuyện tốt như thế, chứ thị trường xuống giá còn phải bù lỗ, kiếm đâu ra tiền mà hưởng lương cao? Anh ấy vẫn còn nợ tiền mua nhà, mỗi tháng gánh hai vạn tẽ tiền lãi, con cũng đang diên đầu đây.

Sáng sớm mẹ chồng đi tập thể dục, Lệ Sánh tình cờ gặp bà đi về cùng một ông lão trạc tuổi bà, cô liền làm trò ngay trước mặt ông lão đó. Cô rút khăn giấy trong túi ra, đưa cho mẹ chồng lau mồ hôi. Ông lão trầm trồ khen ngợi:

- Mẹ Tông Nguyên, con dâu của bà thật là hiếu thảo, cư xử với mẹ chồng như mẹ đẻ. Chắc là kiếp trước bà tích được nhiều đức lắm đây?

Đợi ông lão đi xa, Lê Sánh quay ngoắt, nói mẹ chồng:

- Mẹ, con hiểu mẹ ở nhà một mình lẻ loi. Chúng con đồng ý cho mẹ ra ngoài chơi, đồng ý cho mẹ kết bạn, nhưng mẹ phải cực kì chú ý, không được đến quá gần những ông lão đã có vợ con, ngộ nhỡ nảy sinh tình yêu ở tuổi xế chiều thì còn gì là thể diện của Tông Nguyên nữa! Nói thế nào anh ấy cũng là người có địa vị, chuyện này mà đồn ra ngoài thì không hay lắm đâu! Nhỡ đâu gặp phải kẻ lừa đảo, đến lúc xảy ra chuyện, chỉ e bản thân mẹ không chịu nổi thôi.

Những người quen biết bà Quyên đều nói bà là người tốt, hiền lành, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, chưa từng chủ động cãi nhau, nổi cáu với người khác. Mỗi lần bà nói chuyện với Lê Sánh, đoạn đầu có vẻ như cô quan tâm, quý trọng mẹ chồng nhưng nghe tiếp đoạn sau bà lại cảm thấy chua chát, đau đớn. Trong thời gian sống cùng con dâu, ban đầu bà không có cảm giác khó chịu; nhưng hiện tại, không hiểu vì sao hai người có rất nhiều xích mích, những câu nói gay gắt của con dâu còn đau hơn là bị đánh.

Dù vậy, bà vẫn nhẫn nhịn không nói nửa lời, đôi khi bà quay mặt đi hướng khác để giấu hai hàng nước mắt đang ứa ra, chưa bao giờ muốn chống cự, càng không muốn trả đũa. Bà tự nhủ: Đứa con dâu này là do mình tự chọn, thế mà sau khi danh chính ngôn thuận bước vào nhà, nó lại chẳng coi mình ra gì. Không phải cô ta không yêu con trai mình, chỉ là cô ta không chấp nhận người mẹ này nên tìm đủ cách đuổi mình đi. Bà Quyên thừa nhận, có những người phụ nữ đúng là diễn viên, rất giỏi ngụy tạo cho bản thân mình một hình ảnh lung linh, đẹp đẽ. Dẫu bà sống đến hơn sáu mươi tuổi rồi, có thể đọc được suy nghĩ của người khác, nhưng cũng có lúc bị nhìn nhầm. Chuyện hôn nhân không giống như món hàng mua ngoài chợ, nếu thấy không ưng hoặc chất lượng có vấn đề thì có thể đổi cái khác hoặc trả lại hàng, nhưng trong hôn nhân, nhất là hôn nhân của con cái thì

không phải do bà làm chủ. Bà khuyên con trai lấy cô ta rồi lại khuyên con trai tống cổ cô ta đi sao?

Dù đau đớn uất nghẹn nhưng bà Quyên chưa hề phàn nàn với Tông Nguyên về Lệ Sảnh, vì hai nguyên nhân: Trước hết, bà biết về công việc của Tông Nguyên, bà đã không giúp gì được cho anh thì ít nhất cũng không được cản bước anh, không được để cho anh vì chuyện gia đình mà phân tán tư tưởng, nhọc lòng lo nghĩ. Bà cũng không muốn anh nổi cáu với vợ, không muốn phá hỏng tâm trạng vui vẻ của anh. Lệ Sảnh thường nói, vui vẻ là cội nguồn của sức khỏe, bởi vậy bà không thể để anh mất đi cội nguồn sức khỏe.

Để Tông Nguyên được vui vẻ và thoải mái, để anh không phải vướng thêm những phiền não không cần thiết, bà nhẫn nhịn chịu đựng nàng dâu ngỗ ngược. Chỉ cần anh vui vẻ và hạnh phúc, bà có thể hi sinh tất cả, đó là quan niệm sống của bà. Tông Nguyên nhiều lần dò hỏi:

- Mẹ, Lệ Sảnh cư xử với mẹ thế nào? Nếu cô ấy cư xử không tốt với mẹ thì mẹ cứ nói thẳng với con.

Bà Quyên luôn mỉm cười:

- Tốt, vẫn tốt lắm.

Bà nhẹ nhàng hỏi lại anh:

- Cô vợ mẹ chọn cho con đối xử với con thế nào vậy?

Ngay lập tức, khuôn mặt của anh sáng bừng hạnh phúc:

- Không chê vào đâu được mẹ ạ. Cô ấy quan tâm đến con từng li từng tí, chăm con cứ như con nít ấy. Mẹ quả có con mắt tinh tường.

Quả đúng là như vậy, những lúc Tông Nguyên nằm đọc sách, Lệ Sánh tự tay rửa sạch anh đào rồi mang đến đầu giường, bón từng quả vào miệng anh, sau đó cô còn chìa bàn tay trắng ngần để anh nhả hạt. Hôm nào tâm trạng của anh không tốt, cô sờ tay lên trán anh xem có nóng không? Có bị cảm không? Lúc vợ chồng ân ái với nhau thì càng khỏi phải nói, cách yêu nào cũng khiến anh lên đỉnh, thỏa mãn mọi khao khát nhục dục. Hễ nghĩ đến vợ, anh lại cảm thấy sung sướng và hạnh phúc.

Bà mẹ gật đầu, sống mũi cay xè:

- Ủ, vậy thì tốt rồi!

Đây cũng chính là nguyên nhân thứ hai mà bà không thể thổ lộ nỗi lòng của mình với con trai. Bà nghĩ, Lệ Sánh là vợ của Tông Nguyên, là người phụ nữ sẽ sống với nó cả đời. Người vợ trước của nó là người Mỹ nên không biết cách chăm sóc chồng, không dễ dàng gì nó mới ly hôn rồi đi bước nữa, e rằng nó không chịu nổi bị kích lần nữa. Chỉ cần Lệ Sánh đối xử tốt với Tông Nguyên, thật lòng thật dạ thương yêu, chăm sóc nó thì mình chịu tí uất ức có đáng là gì? Tông Nguyên rất hài lòng về người vợ này, rất yêu thương và chăm chút cho vợ, miễn là chúng nó đối tốt với nhau, bà già gần đất xa trời như mình, quá nửa đời người chịu khổ, còn có cái gì không thể cắn răng chịu đựng? Nhất thiết, mình không thể phá hoại quan hệ của chúng. Vả lại, con trai mới kể hôn chưa đầy nửa năm mà mình nói xấu con dâu, con trai sẽ nghĩ như thế nào về người mẹ này.

Thực ra cũng có lấy lần bà Quyên đòi về Tế Nam. Tông Nguyên không hiểu:

- Mẹ, vì sao mẹ cứ muốn sống một mình thế? Không được, con không đồng ý, con không thể để mẹ sống một mình.

Lệ Sánh cũng mở to đôi mắt vô tội:

- Mẹ, mẹ không muốn ở cùng chúng con sao? Là vợ chồng con có chỗ nào không tốt? Nếu mẹ không vừa ý điều gì thì mẹ nói cho chúng con biết, để sửa chữa.

Cứ như vậy, bà ở lại hết ngày này qua ngày khác. Mặc dù mẹ chồng nàng dâu hục hặc nhưng dù sao chẳng nữa bà cũng được nhìn thấy Tông Nguyên, trò chuyện với anh hằng ngày. Chỉ cần được ở cùng anh, bà đã thấy vui và hạnh phúc lắm rồi. Bà nguyện chịu đựng khổ đau để đổi lấy những phút giây hạnh phúc ngắn ngủi. Bà cố gắng chăm sóc cho anh chu đáo hơn, thậm chí bà còn lo lắng một ngày nào đó có thể con dâu sẽ phản bội con trai bà. Nhất là từ lúc chính tai bà nghe Lệ Sảnh nói, cô ta và người đàn ông nào đó đã làm chuyện có lỗi với Tông Nguyên, nỗi lo trong lòng bà càng lớn dần lên. Kể từ đó, bà hạ quyết tâm: Không đi, không đi đâu hết, mình phải ở bên con trai, chăm sóc cho nó.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lòng Tham Không Đáy

Hôm qua Lệ Sảnh trực ca đêm nên sáng nay được nghỉ, cô phá lệ ngủ nướng đến hơn mười một giờ trưa mới ló ngó bò dậy. Sau khi rửa mặt xong, bụng cô đói cồn cào, réo lên từng hồi ọc ọc, đang định xuống bếp kiếm thứ gì đó ăn thì thấy bà Quyên đang hì hụi nấu cơm trong bếp, cô bèn rón rén bước tới, buột miệng thưa vào rồi nói với bà:

- Mẹ, hôm nay con ở nhà, mẹ đừng động tay vào việc bếp núc, mẹ mau ra nghỉ ngơi đi.

Chảo ớt xào kêu xèo xèo trên bếp gas, Lệ Sảnh nhanh nhẩu lấy xẻng xào thức ăn trong tay bà Quyên, tay kia chọt va vào chảo. Bà mẹ đột nhiên thấy cánh tay trái bỏng rát. Thì ra Lệ Sảnh bất cẩn va vào chiếc chảo nóng làm nó chạm vào cánh tay trần của bà.

Lệ Sảnh cuống cuống ném chiếc chảo vào chậu rửa, cầm cánh tay của mẹ chồng lên kiểm tra. Trong lúc hốt hoảng, cô mở nắp lọ xì dầu, đổ nửa chai xì dầu lên vết thương. Bà Quyên đau rút nước mắt nhưng vẫn nguyền rủa chịu đựng, không kêu nửa lời. Lệ Sảnh dìu bà đến phòng khách ngồi, cô bật khóc thút thít, chạy đi tìm bạch dược Vân Nam để bà bôi cho đỡ đau.

- Mẹ, làm thế nào bây giờ? Con thật đáng trách, mẹ con mình khẩn trương tới bệnh viện thôi.

Bà Quyên nói:

- Vết thương nhỏ không cần tới bệnh viện, bôi dầu Hoa hồng là được rồi.

Bà gạt tay con dâu ra, đứng dậy đi tìm dầu Hoa hồng, tự mình bôi lên vết thương. Lệ Sánh lấy bông tăm bôi giúp bà, rơm rớm nước mắt:

- Mẹ đau lắm phải không ạ? Con... sao con lại hậu đậu thế chứ. Tông Nguyên mà biết, nhất định sẽ mắng con.

- Con an tâm, mẹ không nói là con làm mẹ bị bỏng đâu. Mẹ sẽ nói là do mẹ không cẩn thận, tự mình làm bị bỏng.

- Con xin lỗi mẹ nhé! Mẹ nghỉ ngơi một chút, con đi nấu cơm.

Bữa trưa Lệ Sánh nấu canh trứng cà chua và hấp bốn cái bánh bao. Tối hôm qua, cô mua bánh bao trong căngtin bệnh viện nhưng không ăn hết nên đựng vào túi nilon mang về. Trong đó có hai cái bánh bao chay, hai cái bánh bao mặn. Cô lấy bánh bao mặn cho mẹ chồng ăn, còn mình ăn bánh bao chay. Nhân bánh bao mặn chả có mấy thịt, bà Quyên cắn một miếng thấy toàn mỡ lợn, béo ngậy. Bà nhăn mặt, bỏ cái bánh xuống. Lệ Sánh lập tức hỏi:

- Mẹ không bằng lòng với con đúng không? Mẹ nghĩ như thế nào về con thì cứ nói thẳng ra. Đồng nghiệp đều nói bánh bao này ăn ngon nên con có lòng mang về cho mẹ nếm thử, mẹ thấy không ngon sao? Hay là mẹ không muốn đón nhận tình cảm của con? Mẹ làm như vậy khiến con đau lòng đấy.

Bà Quyên thở dài, lẳng lặng cầm bánh bao ăn tiếp, cố cho hai cái bánh vào bụng.

Sau bữa trưa, Lệ Sánh về phòng nghỉ, còn mẹ chồng lau nhà. Mặc dù cánh tay trái bị bỏng nhưng bà vẫn chịu khó làm việc nhà. Mấy chục năm nay bà đều duy trì thói quen lau nhà hằng ngày vì Tông Nguyên thích nhà cửa sáng sủa sạch sẽ nên chưa bao giờ bà để anh bước chân vào nhà mà sàn nhà bám đầy bụi bẩn. Dù trước đây bà sống trong căn nhà lụp xụp ở Tế Nam hay bây giờ sống trong ngôi nhà khang trang ở Thanh Đảo, kể cả

những năm tháng anh sống ở nước Mỹ, bà đều làm như vậy, bởi bà thường có ý nghĩ lạ lùng, ngộ nhờ con trai bà bất ngờ trở về nhà mà không báo trước thì sao? Những lúc nhớ đến anh, đầu mịt rû thì từ đáy lòng người mẹ cũng toát lên nụ cười ấm áp.

Tiếng chuông cửa chột reo lên. Bà Quyên thầm nghĩ, ai nhỉ? Chắc hẳn không phải Tông Nguyên rồi, con trai không về nhà vào giờ này. Bà ra mở cửa thì thấy một người phụ nữ ngoài sáu mươi tuổi, trông dáng vẻ đoan trang nhưng ánh mắt sắc sảo ghê gớm.

- Xin hỏi, đây có phải là nhà của Chu Lệ Sánh không?

- Đúng rồi, bà là?

- Tôi tìm cô ta nói chuyện, làm phiền bà gọi cô ta một tiếng. - Mẹ Xuân Phong đi thẳng vào vấn đề.

Bà Quyên mời khách vào nhà rồi quay đầu vào trong gọi con dâu. Chừng ba phút sau, Lệ Sánh mặc bộ quần áo ở nhà, lờ đờ bước ra từ phòng ngủ. Vừa nhìn thấy mẹ Xuân Phong ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sofa, tim cô như bắn ra khỏi lồng ngực. Lệ Sánh có cảm giác như có người dí súng vào lưng khiến cô không thể động đậy.

- Cháu chào cô. - Lệ Sánh ân cần chào hỏi.

- Cô chính là Chu Lệ Sánh? Là bạn... của Xuân Phong? - Mẹ Xuân Phong liếc nhìn bà Quyên, cô không thốt ra hai từ “người tình”.

Lệ Sánh dè dặt hỏi:

- Cô... sao cô lại đến đây?

- Tôi đến cơ quan tìm cô, họ bảo cô nghỉ nên tôi tới đây. Với lại nói chuyện này ở cơ quan cũng không tiện, nên nói ở nhà thì tốt hơn. - Mẹ

Xuân Phong vừa nói vừa đảo mắt nhìn xung quanh một lượt. Với kinh nghiệm của mình, bà đoán bà Quyên không phải là người giúp việc song và vẫn cố ý hỏi:

- Bà ấy là người giúp việc của nhà mình à?

Bà Quyên nghe thấy lời này nhưng vẫn bình thản. Lệ Sảnh lúng túng trả lời:

- Không không. Đây là mẹ chồng cháu.

- Mẹ chồng của cô?Ồ, tôi ngạc nhiên quá đấy, người già thì làm việc, trong khi con trẻ lại nằm nghỉ, đó là phép tắc gì vậy? - Mẹ Xuân Phong liếc nhìn Lệ Sảnh một cái rồi gật đầu. - Ủm, cuộc sống thoải mái quá, nhưng sao tôi thấy kỳ cục thế nào ấy? Ở nhà tôi, tuyệt đối không có chuyện này, con dâu mà dám cư xử với tôi như vậy thì đã sớm bị đuổi ra khỏi cửa rồi.

Đây không phải là chủ đề chính của chuyến viếng thăm Lệ Sảnh nhưng vì trong lòng mẹ Xuân Phong chứa đầy nỗi căm hận nên lời lẽ của bà cũng không mấy thiện cảm, liên tục ném cho Lệ Sảnh những câu đau đینگ. Lời nói của bà như nhát dao đâm thẳng vào trái tim Lệ Sảnh làm cô càng thêm phần lúng túng, vội vàng lái sang chủ đề khác:

- Cô ơi, cảm phiền cô đợi cháu một chút, cháu vào trong thay quần áo rồi sẽ ra nói chuyện với cô kéo thất lễ quá.

Lệ Sảnh về phòng ngủ, hai phút sau cô quay ra, mặc áo khoác chống nắng và xách túi. Cô nói với mẹ Xuân Phong:

- Cô ơi, đi thôi. Chúng ta ra ngoài ngồi đi, cháu mời cô uống cà phê.

- Ra ngoài làm gì? Trong nhà thiếu cốc cà phê sao? Hơn nữa tôi không thích uống cà phê, cứ nói chuyện luôn ở đây đi, dù sao cũng không có người ngoài mà, đúng không? - Mẹ Xuân Phong liếc sang bà Quyên.

Bà Quyên pha trà xong, bưng lên, nghe thấy vậy liền đỡ lời:

- Lệ Sảnh, khách tới nhà, sao lại đưa ra ngoài chứ? Mẹ đi chợ mua thức ăn đây, hai cô cháu cứ ngồi nói chuyện nhé.

Lệ Sảnh đành gật đầu, cô tiễn mẹ chồng ra cửa rồi quay vào đóng cửa lại.

- Cháu thực sự không ngờ cô tìm được đến đây, rốt cuộc cô muốn thế nào? - Lệ Sảnh ngồi ở chiếc sofa đối diện, giọng nghen ngào, - Cô làm thế này, không phải là muốn bức tử cháu ư? Là Trần Tích Tích bảo cô đến đúng không? Chị ta thực là người không đáng tin.

- Ai cho phép cô gọi họ tên con dâu tôi như thế, cô có xứng không? Tôi nói cho cô biết, chuyện này không liên quan gì tới Tích Tích, là tự tôi muốn đến. Con trai tôi mượn tiền rồi đưa cho người khác, đến nay chẳng rõ số tiền đó đã đi đâu, khiến cho gia đình người cho vay lâm vào cảnh khốn cùng, còn gia đình tôi thì chẳng khác nào bị đá tảng đè lên người. Với tư cách là mẹ của Xuân Phong, tôi muốn truy hỏi về số tiền đó thì có gì không hợp lý? Con dâu tôi quá hiền lành, nó tha thứ cho cô nhưng điều đó không có nghĩa là tôi cũng tha thứ cho cô. Bên luật sư tư vấn cho tôi, trước khi số tiền đó mất tích, nó vốn thuộc về tài sản chung của con trai và con dâu tôi, Xuân Phong tự tiện tặng cho người khác nên kiểu tặng này không có hiệu lực, hiểu chưa?

- Cháu đã nói chuyện với con dâu cô rồi, cháu thực tình không nhìn thấy số tiền đó. Con trai cô, anh ấy không đưa số tiền đó cho cháu. Cô muốn cháu làm thế nào thì mới chịu tin cháu đây? - Lệ Sảnh đau khổ muôn phần.

- Suy cho cùng Xuân Phong có đưa tiền cho cô hay không thì trong lòng cô hiểu. Tiểu Sảnh, nghe tôi khuyên một câu, cô không được làm chuyện như vậy, cũng không được kiếm tiền kiểu đấy, những đồng tiền

kiếm được không chính đáng, sớm muộn gì cũng của thiên trả địa mà thôi. Cô không sợ gặp báo ứng sao?

- Cô, sao cô không chịu tin cháu chứ?

- Cô có cái gì để chứng minh sự trong sạch của mình? Chứng minh cô không lấy số tiền đó?

- Vậy cô có cái gì chứng thực cháu lấy số tiền đó?

- Vì không đưa ra được chứng cứ nên tôi mới cất công tới chỗ cô. Bằng không, tôi còn ngồi nghe cô nói nhảm sao? Cô cho rằng tôi rồi hơi đến đây kiếm chuyện chắc? Tôi không lãng phí thời gian với cô, tôi cho cô một tuần, cô suy nghĩ kỹ rồi liên lạc với tôi, tôi không muốn đến thăm cô lần thứ hai đâu.

Mẹ Xuân Phong rời khỏi nhà Lê Sảnh, bên ngoài khu chung cư là con đường rợp bóng cây xanh, bà đi tới trạm xe buýt bên đường lớn, chợt có một bóng người đi ra từ trong ngõ, rụt rè gọi bà:

- Chị gì ơi, xin chờ một chút.

Mẹ Xuân Phong giật mình quay người lại thì nhìn thấy bà Quyên đứng bên đường. Từ ánh mắt của bà lão này, mẹ Xuân Phong có thể nhận ra, bà Quyên chỉ lớn hơn bà một hai tuổi nhưng khuôn mặt khắc khổ trông già nua trước tuổi. Mẹ Xuân Phong nhìn bà Quyên từ đầu đến chân, thấy vết bỏng trên cánh tay trái nổi mọng nước, tuy nó chỉ dài chừng một ngón tay nhưng mới nhìn người ta cũng thấy rùng mình. Mẹ Xuân Phong dịu giọng hỏi:

- Chị có chuyện gì vậy?

- Tôi... - Bà Quyên vén mấy sợi tóc bạc ra sau tai, ngại ngừng hỏi, - Tôi muốn hỏi Lê Sảnh đã gây ra chuyện gì? Chị tìm nó để giải quyết

chuyện gì đó không tốt à?

- Sao chị biết là chuyện không tốt?

- Ừm... theo trực giác của tôi.

- Chuyện này... - Mẹ Xuân Phong hơi nhú mào, - Chị về hỏi con dâu chị đi, chuyện nó làm... Thôi, tôi không nói nữa, cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, chị không nên biết thì hơn.

2

Phiền não giống như cái hang sâu hun hút, Lệ Sảnh bị cuốn vào trong đó từ lúc nào không biết, cô càng vùng vẫy thì càng tụt sâu hơn.

Làm người không được quá tham lam. Đây là câu cửa miệng của Điền Ca. Lệ Sảnh coi nó là lời phản tỉnh sâu sắc, tổng kết lại cuộc đời của mình. Trên đời này không có bữa tiệc nào là cho không, dù cô có bằng lòng hay không thì cũng đến lúc phải trả giá rồi.

Một mình Lệ Sảnh nằm trong phòng ngủ, trùm chăn khóc nức nở, cô gỡ mấy sợi tóc dính trên má, nước mắt giàn giụa. Thực sự là tôi rất tham lam sao? Cuối cùng tham lam thì được cái gì? Vừa mất người mất của lại còn làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hiện tại và tiêu tan hạnh phúc mai sau... Tôi chẳng lấy tiền, tại sao các người cứ bắt tôi phải trả? Rốt cuộc tiền ở đâu? Tiền... Tiền!

Nói đến tham lam, có một người mới đáng được gọi là tham lam, cái tham của lão ta, như Xuân Phong từng nói với cô, đó là lòng tham không đáy. Lệ Sảnh là tham tình thì thằng cha kia lại tham tiền... Đúng rồi, đúng rồi... Số tiền mà người nhà họ Ngụy đang lùng sục do người này lấy chẳng? Chỉ có cái kiểu lấy tiền của lão mới không để lại dấu vết gì, làm người ta chẳng biết đường nào mà lần.

Cả buổi chiều hôm ấy, cô trầm ngâm suy nghĩ, những hình ảnh về người đàn ông đó bất chợt hiện lên trong đầu cô.

Mái tóc chải ngược bóng lộn, khuôn mặt bóng nhẫy, nước da trắng nhờn, ngoài miệng luôn vui vẻ, tươi cười. Nhưng đó chỉ là tuyệt chiêu của lão nhằm tạo thiện cảm với người khác, bên ngoài thì có vẻ lịch sự, nhân từ, khoan dung, độ lượng; còn bản chất bên trong, ánh mắt sắc bén lại lộ vẻ gian xảo. Lão có chiều cao vừa phải, dáng người hơi phát phì vì ít tập thể dục... Lão là một điển hình quan tham.

Ngời đó chính là Cục trưởng Trương Quán Vận, một người bạn làm ăn của Xuân Phong. “Tình bạn” của họ được xây dựng trên cơ sở hai bên cùng có lợi. Khi đương quyền, Quảng Vận có thể hô mưa gọi gió trong khu vực mà mình cai quản, lão không yên phận làm đầy tớ của dân mà lại biến quyền lực chính trị thành tài sản riêng, phục vụ lợi ích cá nhân. Quảng Vận vô cùng mưu lược, chẳng cần thầy nào dạy lão cũng tự biết chia nhỏ quyền lực ban phát cho đám tay chân của mình để khi cần lão có thể thâm tóm trong nháy mắt. Xuân Phong cũng là người cần có quyền lực để mở rộng các mối làm ăn cho công ty. Vì vậy anh vùng tiền mua quyền lực của Quảng Vận. Số tiền dùng vào việc này không hề nhỏ. Xuân Phong từng phàn nàn với Lê Sánh về khoản tiền mua bán chức quyền và lòng tham vô đáy của Quảng Vận.

“Tình bạn” giữa hai người đàn ông được hình thành trong nhiều năm lại đây. Bởi thế, là người tình của Xuân Phong, Lê Sánh đã có dịp cùng Xuân Phong, Quảng Vận và người tình của lão, đi ăn cơm, tắm biển, mát xa, tán gẫu... cho nên Lê Sánh và Quảng Vận cũng coi như là chỗ quen biết. Tất nhiên, mối quan hệ của họ được tạo nên từ cầu nối của Xuân Phong, một khi anh mất thì cầu cũng gãy, hai người không qua lại nữa.

Trai gái nếu không vì quyền lợi hay tình cảm mà tìm đến nhau thì thật là chuyện lạ đời. Bây giờ thực sự Lê Sánh có chuyện cần phải tìm Quảng Vận. Gọi điện cho Quảng Vận không dễ dàng gì bởi lẽ lúc nào lão cũng bận

rộn với vị trí chủ tọa trong các hội nghị lớn nhỏ cùng những bài phát biểu sáo rỗng, giả tạo.

- Ô, Tiểu Sảnh à. Anh đang bận họp, em có chuyện gì vậy? - Cục trưởng Vận nói năng rất ôn tồn, không hề phách lối.

- Em có chuyện cần bàn với anh, xin anh sắp xếp thời gian được không? - Lệ Sảnh đi thẳng vào vấn đề.

- Gấp không? Cuối tuần anh phải đi công tác, để anh đi công tác về đã được không?

- Chuyện này rất gấp, mình gặp nhau càng sớm càng tốt. Chuyện về Xuân Phong.

- Hôm nay thì không được rồi, ngày mai cũng không được, ngày kia... ngày kia nhé. Vậy trưa ngày kia mình gặp nhau ở nhà hàng Hải thượng Nhân gian nhé.

Quảng Vận không ra vẻ hách dịch nên Lệ Sảnh cũng cảm thấy thoải mái. Tốt xấu gì thì Xuân Phong cũng bỏ tiền ra nuôi lão trong nhiều năm, cho dù là con chó cũng không thể trở mặt với chủ nhanh như thế.

3

Vì bà Quyên không muốn Tông Nguyên biết chuyện tay mình bị bỏng nên trước khi anh về nhà, bà mặc áo dài tay vào, và sau khi anh ra ngoài, bà lại thay áo ngắn tay. Tông Nguyên cảm thấy hơi lạ, trời nóng nực mà bà mẹ lại mặc áo sơ mi dài tay nhưng nghe bà giải thích, hai hôm nay độ ẩm không khí cao, bà sợ hai cánh tay đau nhức, anh không nghi ngờ gì nữa.

Dù vậy, anh vẫn lơ mờ nhận ra bầu không khí trong nhà có vẻ khang khác vì tâm trạng của người phụ nữ trong nhà thường quyết định không khí gia đình. Bà mẹ vẫn điềm nhiên như mọi ngày, ở trước mặt anh, bà giống

như giếng khơi mát lành, tất cả mùi vị cay đắng đều chôn sâu dưới đáy. Còn vợ thì khác, Lệ Sánh giống như hồ nước, cho dù Tông Nguyên không thể nhìn thấy lòng hồ nhưng cảnh liễu thướt tha cùng với tiếng chim và hương hoa ven hồ là cảnh sắc làm anh rung động. Thế mà gần đây, hình như hồ nước vắng vẻ, đều hiu hớn.

Mặc dù Lệ Sánh có che giấu tâm trạng không vui nhưng ánh mắt của cô vẫn phảng phất nỗi buồn sâu thẳm.

- Em gặp chuyện gì phiền muộn à? - Anh hỏi cô.

Cô lắc đầu, nhìn anh với ánh mắt vô tội:

- Ồ! Không có.

- Hay là em khó chịu trong người? - Anh lại hỏi.

- Không có. - Cô bao biện, - Chắc là đến tháng nên em hơi buồn bực, cũng không hiểu vì sao lại thế nữa.

Tông Nguyên cũng không bận tâm nhiều đến chuyện này vì quả thực anh quá bận. Sáng nào anh cũng có mặt tại công ty đúng tám giờ xem các tin tức quan trọng về kinh tế và tài chính, phân tích những biến động về tình hình tài chính thế giới, nghiên cứu báo cáo của công ty niêm yết, mở cuộc họp buổi sáng để chọn cổ phiếu rồi ra chỉ thị giao dịch, phân tích biểu đồ, huy động vốn trên thị trường chứng khoán. Buổi tối là thời gian anh dành cho bản thân mình nhưng đa phần cũng bị công việc chiếm mất như đọc báo cáo phân tích các ngành nghề hoặc bận họp đến tận đêm. Cuối tuần lại là các cuộc họp báo cáo đầu tư... Người ngoài chỉ nhìn thấy khoản tiền lương kẹch xù mà không hề biết đằng sau ánh hào quang, người quản lý quỹ đầu tư cầm trong tay hàng tỉ nhân dân tệ của người dân nên luôn phải làm việc cẩn trọng như đi trên lớp băng mỏng.

Tính đột xuất là một trong những đặc điểm lớn nhất của thị trường tiền tệ, giống như cú rớt giá mạnh ngày hôm qua vậy. Cổ phiếu chỉ quanh quẩn ở dưới đáy gần một tháng, tất cả các chuyên gia và nhà bình luận kinh tế đều nhận định giá cổ phiếu đứng yên, ai ngờ cổ phiếu lại rớt giá thảm hại. Cuộc sống luôn có những tình huống bất ngờ nằm ngoài tầm kiểm soát của con người, chẳng qua phản ứng trên thị trường đầu tư dữ dội hơn trong cuộc sống. Nếu ví đầu tư giống như con cá sấu rình mồi thì người đầu tư chính là động vật trong rừng rậm, bạn không thể biết sắp tới mình gặp kẻ thù hay là con mồi nào nên lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác.

Nếu thị trường chứng khoán tốt thì bạn là cái máy in tiền, người dân chỉ cần mua một lượng cổ phiếu nhất định rồi chẳng cần làm gì hết, cứ ngồi không thu tiền thôi. Ngược lại, khi thị trường chứng khoán diễn biến xấu, bạn trở thành tội đồ, còn khách hàng vội vàng bán tổng bán tháo số cổ phiếu trong tay. Kể ra, lời lỗ chẳng qua cũng chỉ là ăn may, khi thị trường lên giá, kẻ ngu mua vào cổ phiếu mạnh cũng kiếm được lời, quỹ ngôi sao thi nhau nổi lên; nhưng khi thị trường xuống giá, chẳng ai thu được lợi nhuận, ngay cả những nhân vật đình đám trên thương trường cũng bị quật đổ. Chả thế mà hai năm nay, thị trường chứng khoán diễn biến xấu, trong đội ngũ những nhà quản lý quỹ đầu tư công cộng có người đã bỏ cuộc để chạy theo quỹ đầu tư tư nhân, có người tự tử bằng cách nhảy lầu, thậm chí còn có người từ già cỗi đời bằng cách cực đoan, giết vợ con trước rồi tự cắt cổ tay tự vẫn... Thực sự là quá sức chịu đựng! Nhiều năm phải chịu áp lực quá lớn về công việc, luôn ở trong trạng thái căng thẳng thần kinh cực độ nên người ta dễ có hành động quá khích.

Bây giờ đang là thời kỳ khó khăn nhất, trong vòng một tháng, cổ phiếu liên tục xuống giá. Tông Nguyên cho rằng giá cổ phiếu rớt xuống đáy rồi, ai ngờ hôm qua lại có cơn bão tài chính, e rằng thị trường chứng khoán châu Âu sẽ xác lập đáy mới. Tông Nguyên có con mắt sắc sảo, hai tháng trước, từ tình hình thị trường tiền tệ thế giới, anh đã tiên liệu thị trường tiền tệ trong nước chuyển biến theo chiều hướng xấu đi nên quyết định bán ra

một lượng cổ phiếu, qua kiểm chứng cho thấy đây là một quyết định sáng suốt. Anh đã cố gắng làm hết sức mình để ứng phó với rủi ro cổ phiếu. Hôm qua có hai khách hàng lớn, nắm giữ số cổ phiếu trị giá mấy chục triệu nhân dân tệ, gọi điện cho anh. Một người hồ hởi nói:

- Cũng may mà tôi mua cổ phiếu quỹ đầu tư của các anh, lúc đầu tôi định mua cổ phiếu quỹ đầu tư xx, suýt chút nữa thì bị thiệt hại gấp đôi ấy chứ.

Trong khi đó lại có người nói như khóc trong điện thoại:

- Từ khi mua cổ phiếu quỹ đầu tư này, tôi như rơi xuống vực sâu. Đến giờ tôi không thiết sống nữa, chẳng bằng tôi nhảy lầu tự tử cho rồi... - Đây câu nói chua xót của một người đàn ông nhiều tuổi có sự nghiệp khá thành công, ông ta thẳng thừng buộc tội Tông Nguyên giết người, đẩy người ta đến chỗ chết.

Hiện tại Tông Nguyên đang chờ thời cơ, một khi cổ phiếu có biến động lạ, anh phải nhanh chóng điều chỉnh. Vì khi bán ra cổ phiếu, nguy hiểm lớn nhất là đồng nhân dân tệ tăng giá, chỉ cần một phút bất cẩn, cổ phiếu của quỹ đầu tư sẽ tụt lại phía sau, đến khi ấy chẳng những không có một vị trí tốt trên bảng xếp hạng chứng khoán mà ở vị trí thấp cũng bấp bênh. Thị trường chứng khoán quả là tàn khốc.

Thời gian này, Tông Nguyên không có nhiều thời gian để ý đến tâm trạng của Lệ Sảnh. Cho nên nhìn thấy cô vợ yêu quý luôn vui vẻ rạng rỡ nay chuyển sang lo lắng căng thẳng, anh cho rằng tâm trạng của phụ nữ cũng giống như giá của cổ phiếu hạng A, lên xuống thất thường, không có gì đáng lo.

Lâu lắm rồi Tông Nguyên mới có một ngày nghỉ, không phải họp hành hay làm báo cáo đầu tư, dành trọn thời gian ở bên gia đình. Anh lên kế hoạch đưa cả nhà ra vùng ngoại ô chơi cho tinh thần thoải mái. Suy nghĩ

hồi lâu, cuối cùng anh quyết định đến phía Bắc Cửu Thủy ở khu Lao Sơn, lúc này cảnh sắc thiên nhiên ở đây đẹp như chốn thần tiên, bầu trời xanh biếc, nước suối trong veo, nhìn thấy tận đáy. Cả buổi sáng anh hào hứng chuẩn bị đồ ăn thức uống... Đến lúc gần xuất phát, Lệ Sảnh lại nói:

- Em hơi khó chịu trong người, em không đi đâu.

Anh bỏ túi đồ xuống:

- Em không khỏe thì anh không đi nữa, anh ở nhà với em.

- Tại dạo này áp lực công việc lớn, em liên tục tăng ca, không được nghỉ ngơi đầy đủ nên vág đầu. Em ở nhà ngủ bù là được rồi. - Lệ Sảnh khẳng khái bảo Tông Nguyên đưa bà Quyên đi chơi một chuyến, - Thường ngày mẹ ở mãi trong nhà, ngoài đi chợ mua thức ăn ra, mẹ chưa từng đi xa vì không có ai đi cùng mẹ nên đi đâu cũng không vui, hơn nữa giao thông cũng bất tiện. Chả mấy khi có được một ngày rảnh rang, thời tiết lại đẹp thế này, anh phải đưa mẹ đi hít thở không khí trong núi chứ. Em không sao đâu, em ở nhà nằm nghỉ một chút rồi dọn dẹp nhà cửa, nấu cơm...

Nghe Lệ Sảnh nói có lý, Tông Nguyên không phản đối gì cả. Anh quay sang hỏi ý kiến bà mẹ, bà bằng lòng. Thế là Tông Nguyên lái xe đưa bà Quyên đi dã ngoại, còn Lệ Sảnh ở nhà một mình. Sự thật là cô không khỏe, có điều nguyên nhân không đến từ áp lực công việc, mà chủ yếu là do áp lực tâm lý. Cô cảm thấy bản thân mình giống như con gián phải chống chọi lại với nguy hiểm từ nhiều phía nên cô làm gì có tâm trạng đi ngắm cảnh? Và lại, cô cố tránh né hoặc giảm thiểu những lúc ở cùng một chỗ với chồng và mẹ chồng, vì chẳng may điện thoại réo vào lúc không thích hợp làm cô không kịp trở tay thì tình cảm gia đình sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc này Lệ Sảnh cũng không thể gặp Quảng Vận. Tuy Cục trưởng có tới hàng tá người tình nhưng cuối tuần lão cũng phải dành thời gian cho

người thân trong vai trò một ông chồng tốt, thích hưởng thụ niềm vui trong cuộc sống gia đình. Dù sao người gần sáu mươi tuổi, vẫn nên giữ hình ảnh đẹp trong mắt con cháu. Hơn nữa cô cũng khó nắm bắt lịch trình của Tông Nguyên, ngộ nhờ đi được nửa đường, đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó rồi quay về thì sao? Cô không thể để anh về đến nhà mà không trông thấy cô đâu, không thể để anh cho rằng anh lấy phải người vợ hay bịa chuyện.

Lệ Sảnh không ngủ bù vì cô không thể nào chợp mắt được. Cô tự giác làm việc nhà mà không cần thuê người giúp việc theo giờ. Mỗi tiếng đồng hồ, cô tỏ ra hết sức hoạt bát và năng động, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ. Dĩ nhiên, cô chủ yếu dọn dẹp phòng ngủ và thư phòng của hai vợ chồng bởi mẹ chồng không dọn dẹp những phòng này. Bà Quyên là người rất nguyên tắc, Lệ Sảnh không thích bà bước chân vào không gian riêng của hai vợ chồng, hơn nữa bà cũng lo mình già cả mắt mũi lèm nhèm nhớ lại làm sai việc gì đó nên bà không vào. Còn không gian chung của cả ba người thì không cần Lệ Sảnh động tay, ngày nào bà cũng lau chùi sạch sẽ. Sau khi tổng vệ sinh, Lệ Sảnh khâu kim chỉ khâu mấy cái cúc áo cho chồng, tiếp đến cô đi chợ mua thức ăn, chuẩn bị bữa tối. Cô nghĩ, hai người đi chơi cả ngày, chắc hẳn buổi trưa chỉ ăn uống qua quýt, mình phải nấu bữa tối thịnh soạn làm ông xã bất ngờ.

Quả nhiên, khi Tông Nguyên đưa bà mẹ đi chơi về, vừa bước vào nhà, anh đã nhìn thấy phòng ngủ có những điểm nhấn tinh tế bằng các vật trang trí nho nhỏ; đồng giấy tờ chất cao như núi trên bàn làm việc trong thư phòng cũng được sắp xếp trật tự, ngăn nắp. Lệ Sảnh mặc bộ quần áo ở nhà, ấm áp và mềm mại. Cô cúi húi trong bếp, trên bàn bếp tỏa ra mùi thức ăn thơm phức và cả người cô cũng toát lên một mùi hương quyến rũ... Trái tim anh đang bị đè nặng bởi vốn cổ đông và thứ hạng cổ phiếu, bỗng trở nên dịu êm như muốn hòa tan vào hạnh phúc. Anh thầm nghĩ: Hóa ra cuộc sống vẫn rất tươi đẹp.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lăn Ra Manh Mối

Trước khi gặp Quảng Vận, Lệ Sảnh đã hẹn gặp Tích Tích. Lần trước Tích Tích nói “vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa”, Lệ Sảnh cảm nhận được sự khinh miệt từ ánh mắt của cô vì không muốn ngồi cùng người tình của chồng mình, dù chỉ một phút. Nhưng khi Tích Tích nghe Lệ Sảnh thông báo “tôi đã tìm được manh mối về số tiền đó”, cô lại tích cực hợp tác với Lệ Sảnh.

Lệ Sảnh cần xác nhận trong vòng một năm trở lại đây, Quảng Vận có móc nối với công ty Ngụy Thị trong dự án nào đó hay không. Tích Tích hỏi ngay Trương Duệ rồi trả lời cô:

- Có, nhưng chưa kịp triển khai.

Ánh mặt trời mùa hạ chiếu trên mặt biển màu xanh lam như dải lụa. Một làn gió nhẹ lướt qua cũng có thể làm mặt biển gợn sóng, đưa con người vào nỗi buồn hiu hắt.

Lệ Sảnh dừng xe ở bãi đỗ xe bên bờ biển, cô tiến từng bước về phía nhà hàng Hải thượng Nhân gian. Nhà hàng thủy tạ xinh đẹp ba mặt bao quanh bởi nước biển, bên trong trang trí lịch sự trang nhã, chất lượng phục vụ tuyệt hảo. Đa số dân thường ít khi bén mảng đến đây vì nhà hàng ở xa khu vực nội thành, giao thông không tiện; hơn nữa các món ăn đều rất đắt, riêng một đĩa cải xào không cũng có giá năm sáu chục tệ. Những cái mà nhà hàng này bán là không gian và thái độ phục vụ, chứ không phải là đồ ăn. Lệ Sảnh nhìn bãi đỗ xe rộng thênh thang kín mít ô tô, chợt nghĩ người giàu trong thành phố hóa ra nhiều vô kể.

Bước đi trong làn gió biển nhẹ nhẹ, Lệ Sánh cảm thấy buồn tê tái. Phong cảnh hữu tình khẽ đánh thức miền ký ức đang ngủ yên, cô chợt nhớ lại những ngày ở bên Xuân Phong, anh thường xuyên đưa cô đến đây ăn trưa vì cô rất thích không gian và cách phục vụ của nhà hàng. Ở đây, cô được tiếp đón như một vị khách quý, thực sự giàu có. Từ khi Xuân Phong qua đời, cô chưa quay lại nơi này, bởi lẽ không có người bạn nào hào phóng mời cô, còn Tông Nguyên mặc dù không phải là người nghèo túng, anh từng đến đây ăn nhưng lại nói với giọng rẻ rúng: “Có bệnh mới tới chỗ đó ăn. Trừ phi có người đãi thì đi.”

Quảng Vận là khách quen của nhà hàng, sớm đã quen dùng cơm hạng sang nên khi Lệ Sánh ngỏ lời mời lão đến đây, lão hồ hởi nhận lời ngay. Dù sao người ta chịu ra đây là nể mặt cô rồi, cô không thể để cho người ta trả tiền nhưng vừa nghĩ tới hóa đơn thanh toán tiền cô đã xót ruột bấm bụng chịu đựng. Lần trước hai người gặp nhau, Xuân Phong làm chủ tiệc, cả nhóm cùng đi chơi golf, sau đó anh lái xe đưa mọi người tới đây ăn hải sản tươi.

Chuyện xảy ra cách đây một năm, lần này gặp lại Cuc trưởng Vận, Lệ Sánh vẫn tỏ ra tôn trọng lão.

Lệ Sánh tôn trọng Quảng Vận vì, thứ nhất tuổi của lão lớn gấp đôi tuổi cô. Đúng ra cô phải gọi Quảng Vận là chú xưng cháu. Tuy nhiên, ở trước mặt lão tuyệt đối không được thốt ra từ “chú”, bằng không lão sẽ rất khó chịu. Người đàn ông này cũng năm mươi bảy năm mươi tám tuổi rồi, tóc nhuộm đen nhánh, răng vàng ệch nhưng lão đâu đã chịu thừa nhận mình già. Lần trước Quảng Vận đi cùng một cô gái đôi mươi mà vẫn cứ một điều anh hai điều anh ngọt xớt. Thứ hai, Quảng Vận xuất thân từ một gia đình tiểu tư sản ở thành phố khác phiêu dạt đến Thanh Đảo, từ chỗ làm cán bộ trong cơ quan nào đó của thành phố, sau hai ba chục năm phấn đấu, lão ngoi lên làm cấp trên, đi tới đâu cũng được người ta tiếp đãi như thượng

khách, không thông minh tài trí thì làm sao có thể hô mưa gọi gió, nên cô càng phải tôn trọng lão.

Trước khi Quảng Vận bước vào cửa, Lệ Sánh lấy điện thoại trong túi xách ra, bật chế độ ghi âm.

- Anh Vận! - Lệ Sánh rót đầy một chén rượu Ngũ lương đã được cất ủ mười năm để mời khách. Cô nhớ Xuân Phong từng nói, Cục trưởng Vận rất sành rượu, ngoài loại rượu này ra, lão không uống một giọt rượu nào khác.
- Em biết anh rất bận, thế mà vẫn quấy rầy anh. Em áy náy lắm.

- Ha ha, Tiểu Sánh. - Cục trưởng cười to, - Ở trước mặt anh, em không cần nói những lời khách sáo đó đâu, có chuyện gì em cứ nói thẳng ra.

- Thấy tinh thần anh sáng khoái như thế, em càng ngại quá. Chuyện này thực sự là rất khó mở miệng, em không nói ra được anh ạ.

- Hô hô, cô nàng này, đã kéo người ta ra đây rồi còn ra vẻ không tiện mở miệng? Em gặp khó khăn gì nào? Nói đi, về công việc hay là về cuộc sống?

- Anh đã không xem em là người ngoài, vậy thì em nói thẳng, có chỗ nào mạo phạm, anh đừng trách em nhé.

- Nói nhiều lời thừa làm gì? Nói thẳng, nói thẳng ra.

Lệ Sánh nâng chén trà lên, lấy trà thay rượu kính Cục trưởng, đợi lão ta uống một hơi cạn sạch chén rượu, cô khẽ nhấp một ngụm trà, ra vẻ lấy can đảm:

- Mấy dự án nằm trong quyền hạn của anh, sao anh không chịu cho công ty Ngụy Thị một phần?

Ánh mắt của Cục trưởng lóe lên vẻ ngạc nhiên và sửng sốt, nhưng lão nhanh chóng lấy lại sắc thái bình thường:

- Hôm nay em hẹn anh ra đây là vì chuyện này?

- Đây là một lý do.

- Ngụy Thị không còn từ lâu rồi, giải thể rồi.

- Trước khi giải thể thì sao?

- Từ năm ngoái đến năm nay có ba dự án là tòa nhà xx, quảng trường xx, cao ốc xx. Chúng có chung một đặc điểm là yêu cầu kỹ thuật khá cao, công ty Ngụy Thị không đáp ứng được. Anh cũng muốn giúp cậu ấy lắm chứ. - Quảng Vận tiện tay rút một điếu thuốc lá Hoàng Hạc lâu thượng hạng, lão châm thuốc, hít một hơi dài rồi nhả ra một làn khói trắng, nhíu mắt nói, - Cậu ấy rút khỏi chuyện này rồi.

- Anh à, hôm nay em hẹn anh ra còn có chuyện khác muốn nói, nhưng chỉ e mạo phạm đến anh, em không biết phải mở miệng thế nào cho phải.

- Ôi dào! Chuyện gì? Nói thẳng ra được rồi.

- Trước khi Xuân Phong xảy ra chuyện, anh ấy có đưa cho anh mượn cái gì không?

- Cái gì là cái gì? - Quảng Vận ngơ ngác.

- Một món tiền. - Lệ Sảnh cắn răng nói toẹt ra. - Để lấy được dự án của anh, Xuân Phong đã đưa trước thù lao cho anh.

- Cái gì? Em nói cái gì hả? - Dường như Quảng Vận chưa nghe rõ.

- Xuân Phong đã đưa cho anh một món tiền. - Lệ Sảnh biết, nói như thế này chẳng khác nào đâm mũi dao nhọn vào người ta mà không thu lại

được, hậu quả ắt là một mất một còn. Dĩ nhiên cô cần phải sống, chỉ có cách tìm ra tung tích số tiền đó cô mới thoát khỏi cơn ác mộng. Để giải cứu bản thân, cô làm sao đây được người trước mặt rớt xuống vách núi? Huống hồ Quảng Vận là người chẳng vừa, cô chỉ cần lão trả lại tiền hoặc thừa nhận chuyện này thì mọi việc đều êm đẹp.

- Tiểu Sảnh, em có ý gì? - Ánh mắt gian xảo và sắc nhọn của lão ta xuyên thấu làn khói thuốc mờ ảo, hướng thẳng vào cô.

- Em không có ý gì. - Lệ Sảnh gượng cười, - Em chỉ muốn xác nhận chuyện kia.

- Hừm... - Bầu không khí êm ả bỗng thay đổi đột ngột. Cục trưởng Vận dí tắt nửa điếu thuốc trong tay, châm một điếu mới, nét mặt như chùng xuống, - Hôm nay em hẹn anh ra chính là vì vấn đề này? Vậy trước tiên anh phải hỏi em một câu, em đứng trên cương vị nào? Thay mặt cho ai tới đây? Là nhân viên của công ty Ngụy Thị hay là người nhà của Xuân Phong? Em có đáng được nói những chuyện này với anh không? Em làm cho người khác khó hiểu đấy.

Quảng Vận đã nói đến nước này thì Lệ Sảnh việc gì phải nể nang nữa. Cô tôn trọng lão nhưng lão không biết điều, chẳng những không tôn trọng, mà ngược lại, còn sỉ nhục cô.

Điều này cũng chẳng có gì là lạ. Trong chốn quan trường hiểm ác, để leo lên được vị trí ngày hôm nay không biết Quảng Vận đã giẫm đạp lên bao nhiêu người, tay dính máu bao nhiêu lần. Khi xử lý những chuyện liên quan đến lợi ích cá nhân, lão chẳng có tình có nghĩa gì hết, Lệ Sảnh cần gì phải khách khí với loại người này? Hơn nữa, lão cũng ngấp nghé về vườn rồi, khả năng thăng tiến cực kỳ thấp. Lệ Sảnh dám chắc, trước khi Quảng Vận về vườn, cô chẳng bao giờ cần nhờ vả lão và cô cũng không có bất cứ mối quan hệ thực dụng nào với lão. Cho nên Lệ Sảnh không đủ nhẫn nại

ngồi nói chuyện vòng vo với Quảng Vận, lão muốn chơi ván bài lật ngửa thì cũng được thôi.

Lệ Sánh nhìn thẳng vào mắt Quảng Vận, nói dứt khoát:

- Anh là người thông minh nên em không vòng vo làm gì. Trước khi Xuân Phong xảy ra chuyện, anh ấy đã đưa cho anh mượn một món tiền, nhưng cuối cùng chuyện làm ăn không thành. Vậy anh phải trả lại tiền cho người ta thì mới thỏa đáng chứ?

Đi vào vấn đề chính, Lệ Sánh dùng kế thăm dò. Nếu Quảng Vận thực sự lấy tiền thì chắc chắn sẽ chột dạ, vì lão không biết đích xác trong tay cô đang nắm quân bài nào. Nhưng gừng càng già càng cay, lão không hề có biểu hiện lo lắng mà ngược lại còn thẹn quá hóa giận. Quảng Vận nhìn chòng chọc vào Lệ Sánh, hạ thấp giọng:

- Lệ Sánh, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Đầu óc em tỉnh táo đấy chứ? Em biết mình đang nói gì không?

- Em nói, trước khi Xuân Phong xảy ra chuyện, anh ấy đã đưa cho anh một món tiền, anh không làm được việc thì nên trả lại tiền.

- Ăn nói hàm hồ! Dừng chuyện! Phỉ báng! Vu khống! Em nói như vậy là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy, biết chưa? - Khi Quảng Vận sửng cồ, quăng ra những câu này, lão ngó trước ngó sau xem có chỗ nào gắn camera hay không.

Quảng Vận dí tắt điều thuốc, đứng dậy, xô cửa đi thẳng. Mặt lão bừng bừng tức giận, không thèm chào Lệ Sánh một tiếng.

Một mình Lệ Sánh ngồi ngây trong phòng, chừng chục phút sau cô ra thanh toán tiền.

Lệ Sảnh lo lắng Tông Nguyên nhận thấy tâm trạng khác thường của mình nên chiều hôm ấy cô gọi điện bảo anh rằng, bố cô có chút chuyện rắc rối, cần cô về xử lý, buổi tối cô ngủ lại bên đó luôn. Tông Nguyên vui vẻ đồng ý, dặn cô đi đường phải chú ý an toàn, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Tan ca, Lệ Sảnh lái xe đến một khu chung cư ở phía đông thành phố Thanh Đảo.

Ở đó có một căn hộ của cô, gồm hai phòng ngủ. Năm thứ hai cô quen Xuân Phong, nhờ anh tài trợ mười vạn tệ tiền thủ phó, cô đã mua được nhà. Trước đó cô cũng có một căn hộ second hand ở khu chung cư Phúc Lĩnh, phía bắc đường Phúc Châu. Lúc mua căn hộ này, cô đang yêu một bác sĩ trong bệnh viện. Người đó đã có gia đình, vì vướng trộm với cô nên anh ta luôn cảm thấy hổ thẹn trong lòng, không hổ thẹn với vợ thì lại hổ thẹn với người tình. Dù hai người hẹn hò kín đáo trong nhà nghỉ nhưng anh ta vẫn có cảm giác không an toàn. Lệ Sảnh nhận thấy hai người không có hi vọng tiến tới hôn nhân và cô cũng không có ý định cặp kè lâu dài với bác sĩ này nên đưa ra yêu cầu mua nhà, anh ta buộc phải chi viện tiền thủ phó. Về quan hệ bồ bịch, một khi phụ nữ chủ động nói chuyện tiền bạc thì đàn ông không thể gắn bó lâu dài; vì thế, tình cảm của hai người phai nhạt dần rồi chấm dứt quan hệ, gần như không đi lại với nhau nữa.

Sau đó Lệ Sảnh có Xuân Phong. Năm thứ hai quen Xuân Phong, Lệ Sảnh lên kế hoạch cải thiện điều kiện chỗ ở. Cô chuyển địa điểm từ phía bắc đường phúc Châu tới phía đông đường Hong Kong, diện tích từ 60m2 tăng lên 90m2, ra vào căn hộ phải quẹt thẻ từ, cuộc sống hoàn toàn khép kín. Cái ranh ma của Lệ Sảnh là ở đó, trước mặt người đàn ông mà mình thích cô không thể không cân nhắc đến vấn đề kiểm chế dục vọng, mặc dù dục vọng giống như một con thú dữ. Cô mua nhà căn cứ vào điều kiện kinh tế của “người yêu”, ví như căn hộ second hand 60m2 lúc đầu nằm trong một khu chung cư cũ, giá nhà rẻ nên khi trả thủ phó, tay bác sĩ kia không bị áp lực; sau khi cuộc tình kết thúc, cô bán căn hộ đó để hướng mục tiêu sang căn hộ 90m2 chứ không phải là trên 100m2, cho nên không cần cô nhắc

đến chuyện tiền bạc, Xuân Phong cũng khăng khái tặng mười vạn tệ để giúp người tình.

Xuân Phong và Lệ Sảnh có tình ý với nhau, quần quýt ba năm chẳng mấy may thay đổi tình cảm vì chuyện tiền bạc. Thực ra về tiêu chuẩn chọn đàn ông, Lệ Sảnh coi trọng vật chất hơn cả, nếu không có tiền thì tình cảm tình yêu gì đó, chả có nghĩa lý gì hết. Với Xuân Phong cũng vậy, cô biết anh có chút tiền nên mới đi lại với anh. Tuy nhiên, cô đến với anh cũng không chỉ vì tiền, nếu chỉ vì tiền, hai người không thể tiến xa đến thế. Hơn nữa mỗi tình vụng trộm, không có tương lai, chưa có gì ràng buộc nhau, nếu chỉ vì chuyện tiền bạc, có lẽ tình cảm cũng sớm bị lụi tàn. Xuân Phong không cần lấy tiền mua tình, vì anh trẻ tuổi, tài cao, lại giàu có. So với Lệ Sảnh, anh không có điểm nào không xứng với cô. Biết bao nhiêu cô gái trẻ đẹp đeo bám anh, thế mà chỉ có mình cô lọt vào mắt anh, đó là may mắn của cô. Cô không có lợi thế về tuổi tác nên phải nghĩ cách tạo điểm mạnh cho bản thân, dùng tình cảm chân thành làm trái tim anh rung động rồi ràng buộc anh. Khi thực hiện tất cả mọi việc, cô không để cho tình cảm chi phối lý trí, làm xong bước đệm này, cô khôn khéo để anh phải chủ động, cam lòng trả giá vì mình.

Đây cũng là lý do vì sao Xuân Phong yêu cô say đắm. Cô không phải là người tình anh chán dặt, ở trước mặt anh, cô có nhân cách toàn vẹn, có cuộc sống độc lập. Hai người ở bên nhau, hoàn toàn là vì sự hấp dẫn của tình yêu và khoái cảm, chứ không phải điều gì khác. Cả hai đều có chung sự cảm nhận về nhau. Đương nhiên cô cũng yêu anh. Không chỉ yêu anh ở điểm giàu có mà cũng yêu chính con người anh, những lúc cô gặp khó khăn, anh đều kịp thời đưa tay ra giúp đỡ. Có được tình yêu của anh cũng xuất phát từ tình yêu của cô dành cho anh, nói cách khác, họ thực sự yêu nhau.

Căn hộ đó vô cùng ấm áp, là nơi hai người từng ăn ở hạnh phúc với nhau, đến nay nó không có bóng dáng của anh nữa. Căn hộ cũng bị bỏ và

bà mẹ kể Lệ Sánh chiếm hữu rồi.

Chuyện xảy ra sau khi Lệ Sánh kết hôn. Ông bố và bà mẹ kể sống mấy chục năm trong ngôi nhà cấp bốn tuềnh toàng ở xã Tây Trăn, đột nhiên có một ngày họ phá nhà rồi đi thuê nhà trọ để ở, hôm nào cũng xích mích với chủ nhà vì mấy tệ tiền điện nước và tiền sửa chữa các thiết bị đồ gia dụng cổ lỗ sĩ. Mấy năm sau, họ vẫn chưa xây xong nhà, trong khi đó Lệ Sánh đi lấy chồng, căn hộ bỏ không nên ông bố ra mặt, hỏi mượn cô căn hộ một hai năm, cùng lắm là ba năm, đợi xây xong nhà thì họ sẽ chuyển đi. Lệ Sánh biết chắc đây là ý của bà mẹ kể nhưng cô nghĩ mẹ kể chả là cái thá gì, từ nhỏ bà ta đã không đối xử tử tế với mình, có điều bố là bố đẻ, cô không thể trơ mắt nhìn bố mình phiêu bạt ở bên ngoài nên đành gật đầu đồng ý, thế là họ dọn về đây.

Lệ Sánh muốn giữ lại một phòng cho riêng mình, cô định lấy chìa khóa phòng, xếp đồ dùng cá nhân vào đó, song ông bố nói khó:

- Con làm như vậy có thích hợp không? Con và mẹ con ở một phòng là được rồi, nếu em con về thăm nhà mà con khóa phòng này thì nó ngủ đâu.

Em trai Lệ Sánh đang học đại học trong thành phố Thanh Đảo, cứ cuối tuần lại về nhà. Mặc dù hai chị em không cùng một mẹ sinh ra nhưng dù sao cậu ta cũng là con trai của bố cô nên không thể để cho ông khó xử. Căn hộ, tạm thời không có không gian riêng của Lệ Sánh.

Kể từ khi kết hôn, đây là lần đầu tiên Lệ Sánh về nhà. Khi cô bước vào cửa, bố mẹ cô vừa ăn tối xong, họ đang chăm chú xem phim truyền hình dài tập. Trông thấy con gái, ông bố rất phấn khởi, hỏi cô ăn cơm chưa rồi bảo bà vợ chuẩn bị đồ cho cô ăn. Bà mẹ kể niềm nở bưng ra rất nhiều món. Lệ Sánh xua xua tay nói không ăn, cô chỉ muốn đi nghỉ. Sau đó, cô chui tọt vào phòng của mình, tức là phòng cuối tuần em trai cô về ngủ. Ông bố theo sau ân cần hỏi thăm.

- Con giận Tông Nguyên?

Lệ Sảnh trả lời:

- Không, chúng con vẫn tốt mà bố, sao có thể giận đối được? Vừa rồi anh ấy đi công tác xa nhà, con và mẹ chồng ở cùng nhau cũng không có va chạm gì. Là con nhớ nhà nên muốn ngủ với bố mẹ một tối thôi.

Nghe Lệ Sảnh nói như vậy, ông bố cũng yên tâm, hai bố con nói chuyện đôi câu rồi ông bố ra ngoài để cô nghỉ ngơi, sáng mai còn đi làm.

Đêm đó Lệ Sảnh mơ thấy Xuân Phong.

Cô mơ thấy mình và Xuân Phong đi chơi trong tiết Thanh minh, họ đến một vườn cây anh đào, Xuân Phong gọi nó là khu vườn vui vẻ, những quả anh đào đỏ chót, sai trĩu trên cành...

Khi bình minh lên, Lệ Sảnh chợt tỉnh giấc. Cả ngày làm việc ở bệnh viện, hình ảnh về vườn cây anh đào cứ lớn vồn trong đầu làm cô cảm thấy bồn chồn không yên. Đến lúc hoàng hôn buông xuống, cô lái xe tới siêu thị B&Q mua một chiếc xẻng có kích thước trung bình, sau đó đi thẳng tới nơi được mệnh danh là quê hương của cây anh đào, phía bắc thành phố Thanh Đảo.

Trên đường đi, khi đi đến thôn xx cách phía bắc Cửu Thủy khoảng ba cây số, Lệ Sảnh cẩn thận giảm tốc độ đi chậm lại, xe lướt qua từng nếp nhà đơn sơ bình dị, xuôi theo dòng sông uốn khúc quanh co, rồi đi về phía đông chừng tám trăm mét, đến chỗ nước chảy hiền hòa, cô dừng xe trước rừng cây anh đào. Dòng sông ở trước cửa rừng đang vào mùa nước lên, mực nước dâng cao, làn nước vẫn trong veo. Bây giờ là giữa hè, mùa anh đào đã qua lâu rồi, trong rừng chỉ có những quả anh đào xanh ngắt, treo lủng lẳng đầu cành, thỉnh thoảng có làn gió mát rượi thổi qua khiến Lệ Sảnh cảm thấy khoan khoái. Mùa này, vào lúc hoàng hôn, trong rừng cây anh đào dường như không có một bóng người. Lệ Sảnh men sườn núi, chậm chậm đi về

phía trước. Vì cô quên không đổi giày cao gót sang giày đế thấp nên bước đi tập tễnh, cũng may quãng đường không xa lắm, đi bộ mấy trăm mét là tới nơi.

Lệ Sánh ngồi thụp xuống gốc cây anh đào, nghỉ ngơi lấy lại sức. Vườn anh đào trước mắt, có tất cả sáu cây, Xuân Phong bao thầu của người dân trong thời hạn mười năm. Ý tưởng này bắt nguồn từ một lần hai người đi chơi trong tiết Thanh minh.

Năm đầu tiên họ yêu nhau, vào tháng năm khi quả anh đào chín, anh đưa cô tới đây chơi, nếm thử quả anh đào và thưởng thức các món ăn của nhà nông. Trong lúc hưng phấn, cô nảy ra ý nghĩ lạ lùng:

- Ước gì em có cây anh đào của riêng mình, hằng năm đưa người thân và bạn bè tới ăn quả anh đào thì sung sướng thế nào anh nhỉ?

Xuân Phong cười ha ha, nói rằng:

- Có khó thực hiện không? Anh sẽ cho em thỏa lòng mong ước.

Nói rồi Xuân Phong tìm đến nhà bác nông dân, hỏi về các thủ tục liên quan tới việc cho thuê cây. Gia đình bác nông dân vui vẻ nhận lời cho thuê cây và còn miễn phí tiền chăm sóc cây. Họ đưa ra giá năm trăm tệ một năm, vì nhiều nhất mỗi cây anh đào chỉ cho giá trị sản lượng đạt bốn năm trăm tệ/năm. Xuân Phong cười nói:

- Cháu trả cho bác sáu trăm tệ một cây nhưng bác phải đảm bảo trông nom chúng thật tốt.

Bác nông dân vui mừng khôn xiết, cảm ơn rối rít. Bác ta lập tức đưa đôi tình nhân tới vườn cây anh đào chọn cây, họ chọn được sáu cây rồi làm hợp đồng, hai bên cùng ký tên. Đây là một ví dụ điển hình về sự cứng chiều của Xuân Phong dành cho Lệ Sánh. Ký xong hợp đồng, cô kéo anh quay lại vườn cây, thích thú ngắm nghía.

Lệ Sảnh nhớ Xuân Phong từng nói:

- Trong vòng mười năm, sáu cây anh đào này đều thuộc về em, bất cứ lúc nào em cũng có thể đến đây và mang bạn bè theo nữa.

- Thuộc về em thì cũng thuộc về anh, thuộc về hai ta.

- Ừ, thì thuộc về hai ta,

- Anh có con dao nhỏ không? Anh có dám khắc tên hai đứa mình lên cây không?

- Có gì mà không dám? Để anh đi lấy dao.

Xuân Phong chạy ra xe lấy con dao gọt hoa quả rồi quay lại, đưa con dao nhỏ cho Lệ Sảnh:

- Tùy em, thích khắc thế nào thì khắc nhé.

Nửa năm sau đó, vào một buổi tối đầu mùa đông, bỗng nhiên Xuân Phong hẹn Lệ Sảnh đi làm một việc. Hai người đến vườn cây anh đào đều hiu, tìm sáu gốc cây của mình. Trong màn đêm tĩnh mịch, không một tiếng người, chỉ nghe gió núi thổi vi vu xuyên qua đám lá cây, cô dùng điện thoại soi đường, anh đứng dưới gốc cây anh đào to nhất, dùng xẻng đào cái hố sâu chừng hai thước, chôn túi đồ được bọc kín bằng túi nilon. Sau đó anh lại lấp đất lên như cũ, giậm giậm mấy cái, vừa giậm chân vừa nói:

- Đây là tư liệu anh giao dịch với lão Vân, nó là vũ khí sắc bén để hạ bệ lão ta. Nhưng chưa đến thời khắc then chốt thì tuyệt đối không được mở cái túi đó ra. Tốt nhất cả đời cũng không phải mở nó ra, trừ phi cực chẳng đã, buộc lòng phải làm vậy.

Dường như anh nói với cô mà cũng là tự nói với chính mình.

Cô có linh cảm về chuyện gì đó không hay, nhưng không truy hỏi đến cùng, cô chỉ nhẹ nhàng hỏi anh:

- Sao anh phải chôn ở đây thế?

- Chỗ này an toàn nhất.

- Chị ấy có biết không? - “Chị ấy” hiển nhiên là vợ của Xuân Phong, Trần Tích Tích.

- Cô ấy không biết gì hết. Trước đây anh bảo quản nó trong két sắt, ở phòng làm việc. Về sau có quá nhiều đồ cần phải cất vào két, vả lại chỗ đó cũng không an toàn, phòng làm việc có nhiều người ra vào, ngộ nhỡ gặp bọn trộm cắp thì hỏng chuyện. - Xuân Phong cũng nói thêm, - Tích Tích nhất gan, tầm nhìn thiên cận, không gánh nổi việc lớn, biết càng nhiều thì càng dễ hỏng chuyện.

Cho nên có những chuyện không muốn nói với vợ, anh lại trao đổi với Lệ Sánh. Áp lực công việc nhiều, phiền não về quan hệ xã giao, hay khi không điều chỉnh được cảm xúc, tâm trạng của mình, anh thường nghĩ đến cô và trong đầu hiện lên bốn chữ: hồng nhan tri kỷ.

Có khi một câu nói, một ánh nhìn của người đàn ông cũng làm cho người phụ nữ xốn xang trong lòng, mê mẩn tâm hồn, để rồi chấp nhận đánh đổi tất cả. Phút giây ấy, Lệ Sánh nghĩ, em là tri kỷ của anh, còn anh, há chẳng phải là tri kỷ của em sao? Em nguyện cùng anh giữ trọn những bí mật.

Lệ Sánh bước ra khỏi hồi ức, cô lấy lại tinh thần đi tới sáu cây anh đào. Từ ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại, cô nhanh chóng tìm ra cây anh đào có khắc tên hai người, vết khắc vẫn còn nguyên, hai năm trôi qua, cây anh đào không lớn được bao nhiêu.

Cô dừng chân ở dưới cây anh đào mà anh đã chôn bí mật, dùng cái xẻng nhỏ mang theo bên mình, hì hục đào từng xẻng đất lên. Chỉ mất hơn chục phút là cô lấy được túi đồ, cô lau sạch đất dính bên ngoài rồi ôm vào ngực.

Lệ Sảnh trở lại xe, khóa kỹ cửa xe và kéo hết các cửa kính ô tô lên, cô khoanh tay trước ngực, ngả người ra ghế xe nghỉ ngơi. Một lát sau, cô mở cái túi bí mật ra, bên trong những lớp nilon chống thấm là một túi hồ sơ được dán kín miệng.

Lệ Sảnh tự hỏi: Bây giờ đã tới thời cùng cực chẳng đã, buộc lòng phải đâm một nhát kiếm trúng huyết hay chưa?

Cô lấy ra con dao gọt hoa quả, cẩn thận rạch miệng túi.

Bên trong đựng một cuốn sổ nhật ký, bìa cứng, màu đen và một chiếc đĩa VCD.

3

Khi nắng chiều tắt hẳn, nhà nhà bắt đầu lên đèn, Lệ Sảnh lái xe rời khỏi vùng núi. Xe lao vút một hồi rồi vào đến khu vực nội thành, nhìn những ngọn đèn nông ở hai bên đường lùi xa dần sau xe, cô thấy mình lại trở về với cuộc sống thực tại. Cô dừng xe trên vỉa hè gần nhà bố đẻ, nơi có ít người và xe cộ qua lại, rồi tắt hết đèn bên ngoài xe, cô chỉ mở một bóng đèn nhỏ bên trong, một mình ngồi đọc cuốn sổ nhật ký “Đầu tư tình phí”.

Trang đầu tiên sau tờ bìa có bút tích của Xuân Phong, ghi bốn chữ nhỏ, đậm nét. Rốt cuộc Lệ Sảnh cũng xem trộm nhật ký cá nhân của người khác, từng bước vén màn bí mật, cô hơi bồn loạn, tim đập thình thịch một hồi rồi cô mới trấn tĩnh được.

Đối tượng mà Xuân Phong “đầu tư” đều là quan chức đương quyền. Lệ Sảnh đọc kỹ, nghiền ngẫm từng trang, càng đọc tim cô càng đập mạnh.

Anh không chia quan chức thành quan to và quan nhỏ mà chỉ chia ra quan tốt và quan tham. Cuốn sổ khá dày, anh viết trong thời gian tám năm, vậy mà hàng quan tốt chỉ vền vẹn hai người, ghi như thế này:

Anh Lưu nuôi chí làm quan, không hám của, không ham mê nữ sắc. Tôi khéo léo dùng đủ mọi cách nhưng vẫn không tạo dựng được mối quan hệ với anh ta. Vì chúng tôi bất đồng quan điểm nên không thể nói chuyện được với nhau.

Anh Triệu là người ngay thẳng, tài giỏi xuất chúng. Không chuộng của cải và đàn bà nhưng lại vì nhát gan nên không dám làm liều. Người này đáng làm bạn, có học vấn, nói chuyện vui vẻ, có điều không làm được việc.

Còn bên quan tham thì chi chít, một dãy dài.

Trong đó, Xuân Phong chia nhỏ thành quan tham tốt và quan tham xấu. Về quan tham tốt thì anh ghi rằng:

Anh Hàn: nhận tiền rồi làm việc, rất sòng phẳng, hiểu quy tắc, làm việc không thành thì tự động trả lại tiền. Đôi bên cùng có lợi. đều đạt được kết quả tốt.

Anh Bạch: tuy nhận tiền nhưng không quá tham lam, có trí tuệ, trọng nghĩa khí, đối đãi với người khác giống như bậc trưởng bối. Người này đáng kính trọng, đáng quan hệ.

...

Quan tham xấu như:

Anh Viên: chỉ muốn ăn không của người khác. Mở miệng toàn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức, nghiêm túc đảng hoàng, ra vẻ đạo mạo nghiêm trang, nhưng trong bụng chứa đầy ý nghĩ xấu xa. Y chơi gái, không coi các cô ả là phụ nữ mà xem họ như con vật. (Theo tôi thấy, người này mới đúng

là đồ súc sinh. Y có nhân phẩm tồi tệ, chuyên làm chuyện xấu xa, phải bị thiên lôi đánh chết, đày xuống mười tám tầng địa ngục).

Anh Ngô: có rất nhiều tiền, cứ hết lại có mó lại thấy, hào phóng rải tiền lên đàn bà. Bà hai, bà ba, bà bốn, mấy ả đàn bà ở cùng một thành phố, mỗi người đều có nhà riêng, họ cũng biết nhau nhưng vẫn sống yên ổn, không gây sự với nhau. Làm việc nhỏ thì tìm bà ba, làm việc lớn thì tìm bà hai, tới những chỗ họ tìm anh Ngô thì càng linh nghiệm. Những người đàn bà này cũng có đầu óc, họ coi việc vợ vét của cải là mục tiêu suốt đời, chỉ cần nhận được tiền, họ sẽ dốc hết tâm sức, đốc thúc anh Ngô làm việc, làm xong đâu vào đấy rồi mới lấy nốt phần tiền còn lại. Nếu anh Ngô không làm được việc, chắc chắn họ sẽ lợi dụng quyền lực của anh ta để thúc đẩy chuyện làm ăn đi đến thành công rồi giao cho bạn một kết quả tốt đẹp.

Anh Tống: háo sắc nhưng sợ vợ. Nếu trực tiếp đưa tiền cho anh Tống thì thế nào anh ta cũng nghiêm mặt trách mắng, khiến người khác lúng túng, nhưng lằng lằng đưa tiền cho cô vợ thì anh ta không hề từ chối, càng nhiều càng tốt. Bà vợ cũng trọng quy tắc, chỉ cần cô ta gật đầu đồng ý thì coi như việc đã xong một nửa, có điều cô ta cực kỳ tham lam. Bất luận việc gì cô ta cũng để anh nói ra con số mong muốn trước, sau đó từng bước bày ra các chướng ngại vật, ép anh liên tục rót thêm tiền đầu tư cho đến khi xong việc thì thôi.

...

Lệ Sảnh đọc kỹ từng trang, mỗi một khoản chi tiêu đều khiến cô hãi hùng khiếp vía.

Sinh nhật bố của một vị lãnh đạo, đến Bắc Kinh tặng một bức tranh nổi tiếng, trị giá ba mươi vạn tệ.

Tang lễ của một vị lãnh đạo, nhân lúc trời tối, đến viếng năm vạn tệ.

Con trai của một vị lãnh đạo đi du học, tài trợ tiền học phí hai mươi nghìn USD.

Một vị lãnh đạo năm viện, biếu hai vạn tệ tiền thăm hỏi.

Một vị lãnh đạo thích đồ dùng uống trà, tặng một bộ trà bằng gỗ tử đàn, xài hết tám vạn tệ.

Một vị lãnh đạo thích một con chó ngao Tây Tạng, nghĩ nói bố mẹ của nó đều giành giải nhất trong các cuộc thi lớn, thế là tôi chi mười vạn tệ mua nó tặng cho vị lãnh đạo này, sau đó lại tặng thêm ba vạn tệ để xây chuồng chó.

Một vị lãnh đạo tới Bắc Kinh họp, trong thời gian diễn ra hội nghị, tôi đã đến Bắc Kinh, vì lịch trình của lãnh đạo kín mít nên tôi không mời được lãnh đạo đi ăn. Nhờ có cao nhân mách nước, tôi đặt một căn phòng sang trọng của hộp đêm nổi tiếng và bao một cô tiếp viên xinh đẹp, vị lãnh đạo vui vẻ nhận lời. Trước tiên, tôi đưa lãnh đạo đến hộp đêm Hải thượng Nhân gian uống trà, tán gẫu, lãnh đạo say trà rồi dẫn cô gái đi... Cô gái đó là người đứng thứ sáu trong top mười người đẹp nhất hộp đêm, lại tốt nghiệp một trường múa nổi tiếng, vị chi tối đó tôi phải trả tất cả tiền trà và tiền bao gái là mười lăm vạn tệ. Ôi thôi! Kế sách của Tôn Tử đây ư?

...

Xuân Phong ghi tỉ mỉ thời gian, địa điểm và cả tâm trạng lúc chi tiền hối lộ các vị lãnh đạo. Có khi anh cảm thấy thoải mái, thậm chí còn áy náy, ví dụ, anh tặng quà một vị lãnh đạo ở Bắc Kinh, người ta gọi một cuộc điện thoại giúp anh có một vụ làm ăn, thu lời hơn ba mươi vạn tệ. Hai lần anh lên Bắc Kinh để báo đáp nhưng người ta đều từ chối khéo, người ta cho rằng đây chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, không đáng nhắc đến, anh có thể lấy được hợp đồng là do thực lực công ty. Xuân Phong thầm cảm ơn trong lòng, mãi đến ba năm sau, nghe tin lãnh đạo làm lễ mừng thọ bảy mươi tuổi

cho ông bố, anh bay ngay trong đêm, tặng một cái bát cổ trị giá mười vạn tệ, sau khi vợ lãnh đạo vui vẻ nhận cho, anh không còn cảm giác mắc nợ người ta nữa.

Bên cạnh đó, cũng có khi anh cảm thấy khó chịu, cực kỳ bức bối, như lần tài trợ tiền học phí du học cho con của một vị lãnh đạo. Vụ làm ăn đó, công ty Ngụy Thị đã hoàn tất các loại giấy tờ, chỉ thiếu mỗi chữ ký của lãnh đạo. Xuân Phong đi lại nhà lãnh đạo tổng cộng mười ba lần, đưa hối lộ hai mươi vạn tệ và nhờ các mối quan hệ tác động, thế mà ông ta vẫn quay mặt làm lơ. Vừa lúc đó con trai ông ta làm hồ sơ du học, anh đành nghĩ rằng chỉ thêm hai mươi nghìn USD tiền học phí thì mới lấy được chữ ký. Lãnh đạo bán chữ ký, họ tên của ông ta có ba chữ, tính ra mỗi chữ có giá hơn mười vạn tệ, mà Xuân Phong còn phải chờ đợi đến chín tháng. Cho nên anh mất tiền đã đành, lại vô cùng căm tức. Trong nhật ký, anh mặc sức chửi bới cho hả giận: “Đồ tạp chủng! Khi nào chết, mày sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục...”

Lệ Sảnh đọc nhật ký của một người thành công trong kinh doanh, cái mà cô đọc được không phải là niềm vui mỗi khi ký được hợp đồng mà phủ kín từng trang giấy là những khó khăn trong chuyện xã giao. Nếu không có một khoản “đầu tư tình người” thì gần như không có khả năng ký được hợp đồng. Tuy nhiên lợi nhuận thu về cũng khác nhau một trời một vực. Đầu tư lớn, lợi nhuận cao, khiến bạn vui mừng. Có đầu tư lớn, lợi nhuận ít, cũng coi như là an ủi. Còn có đầu tư rất lớn, nhưng chẳng những không có lời mà còn lỗ to, thậm chí mất không ít thời gian và tâm huyết, chịu đủ dằn vặt khổ sở... Trong mấy năm gần gũi, Xuân Phong kiếm được mấy chục triệu nhân dân tệ; trong đó, riêng khoản đầu tư cho các mối quan hệ xã hội chiếm một con số khổng lồ. Có điều những khoản đầu tư đó không có một xu nào dành cho xã hội, người nhận hối lộ cũng không phải là lãnh tụ của đảng phái nào cả, họ chỉ là những cán bộ to nhỏ khác nhau mà thôi.

Mấy năm gần đây, theo nhu cầu phát triển của công ty, trọng tâm đầu tư của Xuân Phong, chủ yếu tập trung và Cục trưởng Trương Quảng Vận.

Xuân Phong ghi từng khoản một:

Ngày x tháng x năm x, Quảng Vận chủ động tìm tôi, nói khó là bị kẻ thù hãm hại nên cần ba mươi vạn tệ để bịt kẻ hở. Tôi không ngần ngại, rút ngay tiền mặt đưa cho lão.

Ngày x tháng x năm x, Quảng Vận chủ động tìm tôi, lão than thở: anh bị phụ nữ chơi xỏ, cô ta đòi bồi thường hai mươi vạn tệ thì mới chịu chia tay. Tôi chẳng cau mày, hôm đó rút mười lăm vạn tệ tiền mặt, thay lão trả tiền người tình.

Ngày x tháng x năm x, Quảng Vận hẹn tôi ra ngoài ăn cơm, lão gặp phải chuyện hóc búa là: cô bạn gái trẻ tuổi thích một căn hộ mới đang được xây dựng. Lão không có đủ tiền mua nhà nên hỏi mượn tiền của tôi. Vì số tiền khá lớn nên tôi ngập ngừng, sau hai ngày do dự, tôi cho lão mượn bốn mươi vạn tệ, vẫn đưa tiền mặt. Một năm sau, khi sắp bàn giao nhà, một hôm tôi đi ăn với lão, nghe lão nói không có tiền sửa sang nhà cửa, hôm sau tôi chủ động tặng lão ba mươi vạn tệ...

Lệ Sảnh bủn rủn chân tay, cả người lạnh toát, trong lòng tràn đầy căm phẫn. Cô cảm thấy bị xúc phạm nặng nề... Xuân Phong luôn mồm nói yêu Lệ Sảnh, cô là hồng nhan tri kỷ của anh; khi anh buồn phiền, cô giúp anh giải tỏa tâm trạng; khi anh mệt mỏi, cô mát xa cho anh; khi anh gặp chuyện bất lợi, cô lắng nghe anh trút hết tâm trạng bức dọc, dùng những lời lẽ nhẹ nhàng khuyên giải an ủi... Rốt cuộc, anh lại coi cô bằng chân một con chó. Anh bỏ ra mười vạn tệ mua con chó tặng cho người ta, lại còn chi thêm ba vạn tệ để xây chuồng cho nó, trong khi đó, cô gặp khó khăn trong việc mua nhà, anh chỉ cho cô có mười vạn tệ.

Lệ Sánh gục đầu lên vô lăng, cô không cảm nổi lòng, nước mắt tuôn rơi, chua chát cười mỉa mai bản thân. Trong cuộc tình vụng trộm, cô tự cho mình là cao thủ, chỉ cần dệt nên một tấm lưới mềm mại thì có thể nắm giữ trái tim đàn ông rồi dắt mũi họ. Trên thực tế, chẳng qua cô cũng chỉ là một quân tốt trong tay đàn ông. Không biết ai nằm trong lưới của ai đây?

Cuối cùng Lệ Sánh cũng hiểu lý do thực sự mà Xuân Phong không muốn để cho Tích Tích biết bí mật này là vì, trong lòng anh, người vợ có tâm hồn trong sáng như tuyết đầu mùa đông và cao quý như tác phẩm nghệ thuật, anh không muốn những thứ ô uế làm vấy bẩn tâm hồn cô ấy. Và lại, nói gì thì nói đưa hối lộ cũng là phạm tội, cho nên anh càng không muốn vợ mình bị liên lụy. Còn Lệ Sánh, anh lại lôi cô vào cuộc... Cô thầm nghĩ: Anh là thằng khốn nạn. Thì ra trong mắt anh, vợ và người tình có ranh giới rõ ràng như vậy. Cái gọi là tình yêu chỉ là lời nói ngon ngọt để lừa người! Anh đánh đồng tôi với những thứ ô uế kia sao?

Cũng chính thời khắc Lệ Sánh biết được sự thật chua xót, đau đớn tột cùng, tình cảm sâu đậm cô dành cho anh bỗng chốc tiêu tan. Cô thầm rửa mình: Ngụy Xuân Phong chẳng là cái gì hết, tại sao đến tận bây giờ mà mới nhận ra điều này chứ?

Mỗi tình được một mất mười, thế mà cô cứ luẩn quẩn, không rũ bỏ được. Dù sao Xuân Phong cũng mất rồi, nếu nói anh ta gây ra nghiệp chướng lớn thì vụ tai nạn giao thông cướp đi sinh mạng của anh ta là sự trừng phạt của ông trời. So đo được mất với người chết làm gì cho uổng công, việc cấp bách của cô là làm thế nào thoát khỏi tình cảnh khốn cùng hiện nay.

Tối đó Lệ Sánh về nhà. Lúc đêm khuya yên ắng, cả nhà đã đi vào giấc ngủ, cô bò dậy ngồi ở đầu giường, mở laptop, đưa đĩa VCD vào ổ đĩa. Toàn bộ dữ liệu âm thanh và hình ảnh của đĩa VCD là các loại giao dịch của Xuân Phong với Cục trưởng Vận. Ngoài ảnh nhận hối lộ ra, còn có ảnh mua vui. Không biết Xuân Phong dùng thủ đoạn nào mà chụp được những

hình ảnh xấu xa, bẩn thỉu trong những thời gian và địa điểm khác nhau. So với những gì ghi chép trong cuốn sổ nhật ký, dữ liệu của đĩa VCD càng khiến cho Lệ Sánh ghê rợn.

Xem xong đĩa VCD, Lệ Sánh lại rớt nước mắt. Những người dân thấp cổ bé họng như chúng tôi phải lao động cực nhọc mới có miếng ăn, cuộc sống chẳng dễ dàng gì. Còn những người mang tiếng là lãnh đạo lại đem quyền lực mà Đảng và nhân dân giao phó ra đổi chác như mớ rau, nhằm đút tiền vào túi riêng. Họ dễ dàng kiếm tiền không cần phải làm việc vất vả cũng có cả đồng tiền, ban đêm họ có ngủ ngon không?

Ra khỏi đồng hồ độn, Lệ Sánh nghĩ đến vũ khí lợi hại: Cục trưởng Vận à, tôi xem anh đón nhận quả bom này như thế nào!

Lệ Sánh đắn đo không biết nên giấu cuốn sổ nhật ký và đĩa VCD ở đâu. Chôn chúng dưới gốc cây anh đào thì rất bất tiện, còn để ở bệnh viện cũng không thích hợp vì cô không có phòng riêng, trong phòng làm việc ngoài cô ra còn có một đám y tá trẻ, mặc dù mỗi bàn làm việc đều có ngăn kéo có khóa, song cất đồ ở đấy chưa hẳn đã an toàn. Lệ Sánh làm y tá trưởng nhiều năm qua, có lẽ đã đắc tội với không ít người nên họ luôn rình rập sơ hở của cô, làm sao đảm bảo được rằng ngăn kéo không bị dòm ngó? Chỉ cần một cái tua vít là người ta có thể cạy khóa dễ như chơi.

Giấu ở nhà bố đẻ? Lại càng không đáng tin cậy. Trong nhà không có một xó xỉnh nào không bị bố mẹ cô chiếm giữ. Căn hộ đứng tên cô, nhưng ngay cả một cái ngăn kéo có khóa cũng không có chỗ cho cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô quyết định đem túi đồ về nhà mình.

Sáng hôm sau Lệ Sánh lựa lúc Tông Nguyên bận chinh chiến trên thị trường chứng khoán, không thể rời khỏi cơ quan, còn mẹ chồng đi chợ mua thức ăn, cô sắp xếp ổn thỏa công việc ở bệnh viện rồi tìm cơ chuẩn ra ngoài, mang “vũ khí bí mật” về nhà.

Mọi khi, tầm này, bà Quyên vẫn la cà ở chợ, chọn mớ rau ngon, ai dè hôm đó bà muốn mua hải sản tươi nên đi chợ sớm hơn rồi về sớm. Khi bà xách túi thức ăn, mở khóa nhà, bước đến cửa phòng khách thì nghe bên trong có tiếng lạ, sột soạt. Bà nghĩ bụng tầm này con trai và con dâu đều ở cơ quan, trong nhà không có ai mà, chẳng nhẽ kẻ trộm lẻn vào nhà? Bà nắm chặt điện thoại, định qua đó dò xét, bỗng “bịch” một tiếng, dường như có vật nặng từ trên cao rơi xuống.

Bà Quyên rất lo lắng. Bà nhìn thấy một bóng người lướt qua rồi đột nhiên Lê Sánh đi từ phòng khách ra.

Căn hộ có bốn phòng ngủ và hai phòng khách, trong đó hai phòng ngủ quay về hướng nam, bà Quyên một phòng, vợ chồng Tông Nguyên một phòng; thư phòng ở hướng bắc, còn một phòng khác cũng quay về hướng bắc là phòng khách. Ngoài những lúc lau chùi vệ sinh ra, thường ngày gần như không có ai vào phòng khách.

Thấy đúng là con dâu, bà Quyên thở phào nhẹ nhõm, ngược lại Lê Sánh vừa nhìn thấy bà lại tỏ ra luống cuống. Bà mẹ chồng chuyển từ nghi ngờ này sang nghi ngờ khác.

- Mẹ! - Lê Sánh gượng cười, cố lấy lại bình tĩnh, cô giơ cuốn sổ trong tay lên, - Con về lấy ít đồ.

- Vậy à. Con ở nhà ăn cơm đã rồi đi nhé, mẹ đi nấu cơm ngay đây.

- Không được đâu, ở bệnh viện còn có nhiều việc lắm buổi chiều có ca phẫu thuật, con phải khẩn trương quay lại làm.

- Vậy con lái xe cẩn thận nhé. - Mỗi lần con trai hay con dâu ra khỏi nhà, bà Quyên cũng dặn dò như vậy, có điều Lê Sánh lại cho rằng bà không thật lòng quan tâm đến cô.

Cả buổi chiều Lệ Sánh thấp tha thấp thỏm, không biết mẹ chồng có nhìn lên được cái gì không. Hôm sau nhân lúc mẹ chồng đi chơi, cô lại lên về nhà kiểm tra.

Hôm qua, sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng từng góc ngách trong nhà, Lệ Sánh quyết định cất bí mật trong lỗ thông gió ở phòng khách, bởi vì phòng này không có ai ở, vợ chồng cô ít ra vào, hơn nữa trong phòng bày một số đồ vật cá nhân trước khi kết hôn của cô nên mẹ chồng cũng rất hạn chế bước vào.

Lệ Sánh giẫm lên cái ghế đầu, mở lỗ thông gió rồi thò tay vào mò mẫm, thấy túi đồ vẫn nằm yên bên trong, cô mới yên tâm.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Một Mối Tương Tư

Sau khi Lý Dương tới Trùng Khánh, quả thực mấy ngày đầu Điền Ca cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái. Trước hết là vì không có người tranh máy tính với cô nữa. Buổi tối dỗ Ni Ni ngủ xong, cô đánh lấy cái máy tính, vào blog, chat QQ với nhóm bạn gái và chơi bài Tây. Cô muốn thức đến mấy giờ thì thức, chứ Lý Dương mà ở nhà, quá mười hai giờ đêm cô chưa đi ngủ, thế nào anh cũng cắn nhắ: “Em không muốn sống nữa à? Ngày mai có đi làm không đấy?”. Hề anh nghiêm mặt lại là mất hết vẻ đáng yêu. Anh đi rồi, cô hoàn toàn được giải phóng, nửa đêm nửa hôm lướt web vô cùng thoải mái.

Khi hai vợ chồng mới xa nhau, mỗi ngày Lý Dương gọi hai cuộc điện thoại cho Điền Ca, sớm một cuộc, tối một cuộc, khiến cô rất vững dạ, cho dù không ở bên nhau cũng lúc nào anh cũng nhớ cô. Đúng là xa thương gần thương, vừa nhắc điện thoại lên cô đã cảm nhận được vô vàn yêu thương, cô kể cho anh nghe tất tần tậ mọi chuyện xảy ra hằng ngày. Có khi hai người nói chuyện cả tiếng đồng hồ, anh anh em em âu yếm, giống như trở lại thời yêu nhau say đắm, tình cảm vợ chồng còn tốt hơn dạo trước nhiều. Thế nhưng, tình cảm tốt đẹp không kéo dài được bao lâu, Điền Ca nhận ra nói chuyện qua điện thoại chẳng mấy ý nghĩa. Đêm dài đằng đằng, một mình cô nằm trên giường, trần trọc mãi không ngủ được.

Đi làm hóa ra lại hay, công việc bận rộn cứ cuốn cô đi khiến cô không có thời gian mà suy nghĩ lung tung. Về đến nhà, có rất nhiều việc chờ cô xử lý, nào là giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc con cái. Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác, việc nhà như cái hang không đáy, khiến

cho con người ta mệt mỏi rãi rời. Cuộc sống của một người phụ nữ đeo bông con nhỏ, rất vất vả.

Điền Ca chẳng những cảm thấy cô đơn, mệt mỏi mà còn có nỗi lo canh cánh trong lòng. Mặc dù cô biết chắc chắn là Lý Dương vẫn bình an vô sự nhưng không hiểu sao cô lại không yên tâm, cứ thấp thỏm lo âu. Anh đã ngủ chưa? Tối nay anh đi tiếp khách? Hay là tăng ca? Anh lại uống rượu à? Uống say trong người có khó chịu lắm không?

Thế là Điền Ca gọi điện thoại cho Lý Dương, chuông réo mấy tiếng rồi anh mới nhấc máy.

- Em nhớ anh. - Điền Ca bấu môi nũng nịu.

- Anh cũng nhớ em mà, cưng.

Tiếng “cưng” như muốn làm tan chảy trái tim cô.

- Có đúng là anh nhớ em không? - Điền Ca muốn xác nhận lại một lần nữa.

- Làm sao anh có thể không nhớ em?

- Hì, anh đang làm gì đấy?

- Anh đang bàn công việc với người ta, anh chạy từ phòng làm việc ra ngoài hành lang đấy. Anh không nói nhiều với em được đâu, ngày mai anh gọi cho em sau.

- Sáng ngày anh nói buổi tối gọi điện cho em, em đợi đến tận bây giờ mà chẳng thấy anh gọi, em đành chủ động gọi thì anh lại... - Điền Ca tủi thân.

- Chứng tỏ anh bận còn gì! Để mai nhé, nhất định mai anh sẽ gọi cho em. - Lý Dương không để cho Điền Ca ca cẩm thêm lời nào nữa, anh cứ thế

cúp máy.

Khoảng cách quá xa khiến Điền Ca chợt thấy nghi ngờ Lý Dương. Bàn công việc gì chứ? Với người nào? Mười giờ đêm còn bàn công việc sao? Chuyện đứng đắn hay là chuyện vớ vẩn đây? Ngay cả điện thoại của vợ cũng không nán lại nghe, thực tức chết đi được...

Có lần Tiểu Lưu nhẹ nhàng khuyên Điền Ca:

- Chị tìm một tri kỷ đi? Để dốc bầu tâm sự những lúc buồn chán, như vậy cũng không đến nỗi rầu rĩ, buồn bực không yên.

Điền Ca nói:

- Ai buồn bực không yên?

- Chị.

- Chị á?

- Chị xem, cả buổi sáng chị rút điện thoại trong túi ra xem bao nhiêu lần rồi? Không tới chục lần thì cũng bảy tám lần ấy chứ nhỉ? Ngày trước chị có như vậy không? Chị chẳng thèm ngó lấy một lần. - Tiểu Lưu nháy mắt, cười hì hì, - Có tri kỷ thì sẽ không như thế nữa.

- Có tri kỷ làm gì!

- Để giải tỏa phiền muộn, điều chỉnh tâm trạng, chắc chắn là có hiệu quả, chỉ cứ thử đi rồi biết.

- Nhỡ gặp phải tên lừa đảo, lừa tiền lừa tình thì làm thế nào? Cứ cho là hủy hoại đời chị cũng được, nhưng còn con gái, ông xã và mẹ già thì sao?

- Chị không dễ bị lừa thế chứ?

Điền Ca “hừ” một tiếng, nhếch miệng cười:

- Thôi đi, điều chỉnh tâm trạng kiểu đó chẳng bằng đọc sách còn hơn, khỏi phải tự chuốc lấy phiền não. Đừng dây vào bọn đàn ông bên ngoài, đợi kiếp sau chị đầu thai làm yêu tinh rồi tìm bọn họ cũng chưa muộn. Kiếp này đã như vậy rồi, một mình Lý Dương, chị chịu đủ rồi. Xa nhau lâu hơn cũng không sao, dựa vào điều kiện của mình, chị không thể gặp được người nào tốt hơn anh ấy, cho nên cứ đợi anh ấy thôi.

Ca ngợi chồng xong, Điền Ca cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Thời gian mỗi ngày Lý Dương gọi hai cuộc điện thoại chỉ duy trì được một hai ngày, về sau anh gọi điện không đều đặn. Có khi buổi sáng anh không gọi điện cho cô, buổi tối cũng không, bỗng dưng buổi trưa lại gọi một cuộc.

Cô hỏi anh:

- Sao anh không gọi vào buổi sáng hay buổi tối?

Anh vặn lại:

- Sao cứ nhất định phải gọi vào buổi sáng và buổi tối? Khi nào nhớ thì anh gọi, có gì lạ đâu chứ?

Cô mếch lòng:

- Buổi sáng và buổi tối thì anh không nhớ em à?

Anh mất nhãn nại:

- Em đừng có rồi hơi kiểm chuyện được không? Anh đang rất bận đấy.

Anh cúp máy, một lát sau anh gọi lại, giải thích:

- Từ mở mắt đến giờ anh chưa có một phút nào được rảnh rang nên không thể gọi điện cho em mà.

Cô cảm thấy đây không phải là lý do chính đáng. Buổi tối anh đi tiếp khách, ngồi ăn cơm cùng người ta nên không tiện gọi điện đã đành, anh về nhà trong tình trạng say bí tỉ, ngã vật xuống giường ngủ, thôi thì cũng chấp nhận được. Nhưng còn buổi sáng thì sao? Cứ cho là thời gian eo hẹp, chẳng nhẽ anh không ăn sáng? Bữa sáng anh cũng ăn cùng người khác à? Lúc ăn sáng không thể gọi điện thoại sao? Trước đây anh cũng gặp tình huống này rồi mà. Giờ anh chỉ giỏi viện cớ.

Điền Ca tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Hôm đó cô trực ca đêm nên sáng hôm sau được nghỉ, cô đưa Ni Ni tới trường mẫu giáo rồi quay về làm việc nhà. Lúc lau sàn nhà, cô cứ buồn bực không yên, thất thần suy nghĩ rồi buông thông tay, cây lau nhà rơi bụp xuống đất. Cô chợt nảy ra ý định gọi điện vào di động của anh. Đây là cách kiểm tra của những người đàn bà ghê gớm, không tin tưởng chồng; nhưng chưa bao giờ làm chuyện này, sao cô có thể nói là làm luôn được?

Quả nhiên có một cô gái nghe điện thoại của Lý Dương.

- Xin chào, chị là ai vậy? - Đầu dây bên kia là giọng nói ngọt lịm của một cô gái trẻ, cô ta cố tình nói điệu chứ không phải là giọng nói trời phú.

- Cô là ai? - Điền Ca nghiêm giọng.

- Em là Tiểu Tây. Giám đốc Dương đang bận, chị có muốn để lại lời nhắn không?

- Không cần. - Điền Ca tức giận, cúp ngay điện thoại.

Năm phút sau Lý Dương gọi lại, Điền Ca liền tra hỏi:

- Các người đang ở đâu?

- Ai cơ? - Lý Dương không hiểu.

- Anh và Tây, hai người vừa ở đâu?

- Ở phòng làm việc.

- Phòng làm việc của ai?

- Của anh.

- Cô ta ở trong phòng làm việc của anh làm gì?

- Bàn chuyện công việc.

- Công việc? Tại sao cô ta nghe điện thoại di động của anh?

- Anh đang nghe một cuộc gọi đường dài khác.

- Anh bận không nghe được điện thoại thì thôi đi, sao cô ta dám nghe điện thoại thay anh? Cô ta có cái quyền đó sao? Cô ta là ai hả? Cô ta coi mình là người nào? Mà còn hỏi em là ai?

- Em càng nói càng quá thể, anh thực sự không hiểu vì sao em lại nổi giận. Anh đang bận lắm, có gì chốc nữa nói sau. - Lý Dương lại cúp máy trước.

Đúng lúc đó, bà Phượng vặn chìa khóa mở cửa, trên tay xách hai túi thức ăn to đùng, nhẹ nhàng đi vào nhà. Bà nghe được toàn bộ câu chuyện, nhìn Điền Ca đang tức lồng lộn, khuôn mặt tối sầm lại, bà liền vào bếp cắt đồ rồi quay ra ngồi cạnh cô, khuyên nhủ:

- Con cư xử không đúng rồi. - Bà Phượng nhẹ nhàng chỉ ra chỗ sai của Điền Ca, - Con không được nghi ngờ lung tung, đây không phải là cách hay đâu. Làm gì có ai đang yên đang lành lại nghĩ xấu về chồng mình? Đúng là con rảnh rồi quá nên kiếm chuyện đây mà.

Điền Ca bĩu môi, nói:

- Con không nhịn được, không làm sáng tỏ chuyện này thì tối nay con không ngủ nổi.

- Con không biết kiềm chế sao? Nói chuyện qua điện thoại có thể giải quyết rõ ràng mọi chuyện được không? Dù sao Lý Dương cũng là giám đốc, trong giờ làm việc con không nên gọi điện quấy rối, con phải giữ thể diện cho chồng mình chứ? Nghe điện thoại sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm tốt đẹp người ta dành cho Lý Dương, con đã nghĩ đến điều này chưa?

- Giám đốc cái gì hả mẹ? Ngay đến điện thoại mới cũng chẳng nỡ dùng, mẹ thấy có ông giám đốc nào như thế không?

- Chẳng phải là có Lý Dương đó sao?

- Con thấy trên đời này chỉ có một mình anh ấy như thế, một mình một kiểu, ngoài anh ấy ra, không tìm được người thứ hai.

- Thì đúng thế mà, mỗi người là một cá thể riêng biệt. Một người giám đốc mua điện thoại mới nhưng không nỡ dùng, nhường cho vợ, con còn không hài lòng điều gì nữa?

- Ôi mẹ, sao mẹ toàn bênh vực người ngoài thế? Anh ấy trở thành con trai của mẹ rồi à? Con không phải là con gái của mẹ sao?

- Đi đi đi, đến giờ rồi, con mau đi đón Ni Ni, mẹ đi nấu cơm, tối mẹ ở đây, mẹ ở lại hai ngày.

Ngoài miệng Điền Ca tỏ ra cố chấp, bắt bẻ bà mẹ, nhưng khi nghe bà khuyên nhủ, những nghi ngờ vừa nhen nhóm trong lòng cô, tạm thời được dập tắt.

Ni Ni cũng quen dần với cuộc sống không có bố. Ở nhà thì con bé vẫn chơi đùa bình thường, lúc nào nó cũng kể về các bạn ở trường mẫu giáo,

càng ngày càng ít nhắc đến bố. Đôi khi nhớ bố, con bé chỉ biết hỏi một câu đơn giản:

- Khi nào bố về hả mẹ?

Điền Ca nói:

- Con nhớ bố à?

Trong suy nghĩ non nớt của mình, Ni Ni không nhớ bố mà chỉ ngóng bố về mua đồ chơi cho nó mà thôi. Ở nhà, nó nghe lời Lý Dương nhất. Điền Ca hiểu ý con gái, hỏi:

- Đồ chơi của con vẫn ít à? Con còn muốn mua cái gì nữa?

Nhưng Ni Ni không trả lời Điền Ca vì nó nghĩ, nói rồi mẹ cũng không mua cho, chẳng bằng nói với bà còn hơn. Con bé cũng nghe lời bà ngoại hơn mẹ.

Điền Ca ngày càng khó chịu với cuộc sống không có chồng ở bên.

Nhiều năm qua, chuyện hai vợ chồng cô va chạm chỉ xảy ra khi Lý Dương đi công tác, ít thì hai ba ngày, lâu thì một tuần, nháy mắt là trôi qua. Cô tưởng rằng mình là người giỏi chịu đựng, bây giờ cô mới thấy khả năng chịu đựng của mình cũng có giới hạn, và giới hạn cao nhất đó là một tháng, tưởng như một tháng sau vẫn không được gặp anh thì cô sẽ phát điên lên mất.

Thế là sau một tháng đến Trùng Khánh, Lý Dương về nhà một chuyến. Anh mua cho Ni Ni món đồ chơi cừu vui vẻ. Con bé mừng tíu tít:

- Con mong bố lại đi Trùng Khánh để mang đồ chơi về cho con.

Điền Ca vê vê tai con bé rồi nói với Lý Dương:

- Ngày trước anh đi công tác một hai ngày, con gái đã không nhận anh. Xem ra bây giờ nó yêu đồ chơi hơn yêu bố rồi.

Lý Dương ôm con gái vào lòng âu yếm. Bà Phượng trông thấy con rể, phấn khởi đi vào bếp làm một bữa cơm thịnh soạn. Ban đêm hai vợ chồng vẫn ân ái mặn nồng, cảm giác thân thương như đang ôm người yêu. Thế mà, sau giây phút hạnh phúc ấy, bỗng nhiên Điền Ca lại cảm thấy hơi chạnh lòng, cô rất muốn hỏi anh về Tiểu Tây. Cô biết trong cơ quan anh có một cô gái tên là Vương Tây Tây nhưng không hiểu vì sao cô ta lại đi cùng anh tới Trùng Khánh? Có điều những lời nhắc nhở của bà Phượng cứ lờn vờn bên tai cô, phụ nữ giống như đứa trẻ không giữ mồm giữ miệng, nghĩ thế nào thì nói thế ấy, đó không phải là ngây thơ đáng yêu mà là thiếu suy nghĩ.

Thế rồi Điền Ca cắn răng chịu đựng. Sáng hôm sau thức dậy, Lý Dương xuống tầng mua đồ điểm tâm cho cả nhà. Lúc về, anh thấy Điền Ca ngồi ngây người trước hai chậu hoa trong phòng ngủ, cô chau mày, mắt hơi sưng. Anh liền hỏi:

- Em làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì? Em gặp chuyện gì không vừa ý à?

Điền Ca nói:

- Em không sao.

Lý Dương ngồi xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Điền Ca:

- Chắc chắn là có chuyện gì rồi, không thể nào tự dưng lại không vui? Em đừng giấu nữa, nói cho anh nghe đi.

Điền Ca vô cùng tủi thân:

- Anh cho rằng em ủng hộ anh đi làm xa là vì kiếm được nhiều tiền hơn sao? Em không hề muốn để cho anh xa vợ con nhưng em biết mình không ngăn cản được anh, anh muốn liều một lần nên em không thể giữ chân anh.

- Anh biết mà. Anh biết em không phải vì tiền, chủ yếu là vì ủng hộ công việc của anh, anh luôn ghi nhớ tấm lòng của em.

- Tiểu Tây là Vương Tây Tây, kế toán mới của cơ quan anh à? Cô ta đi cùng anh tới Trùng Khánh?

- Đúng vậy. Sao thế?

- Tại sao cô ta lại đi cùng anh?

- Cấp trên sắp xếp mà.

- Tại sao cấp trên lại sắp xếp cô ta đi?

- Cái đó thì phải hỏi lãnh đạo chứ, làm sao anh biết lãnh đạo nghĩ như thế nào.

Để giải quyết chuyện này, Lý Dương sử dụng chiến thuật mai phục. Vì công ty chi nhánh ở Trùng Khánh có khá nhiều việc nên tập đoàn điều động hai nhân viên tới đó làm trợ thủ cho anh. Tây Tây nghe được thông tin này, chủ động xin đi, trực tiếp nộp đơn cho chủ nhiệm. Sau đó cô nói với anh rằng:

- Em không xin anh tiến cử chỉ xin anh đừng làm hỏng việc của em.

Lý Dương gật đầu nhận lời. Thực lòng anh cũng muốn Tây Tây đi cùng, vì cũng đang cần người có năng lực.

- Có thật là anh không chủ động đưa cô ta đi? - Điền Ca hỏi.

- Việc điều động nhân viên phải được bộ phận quản lý nhân sự phê chuẩn và tổng giám đốc ký tên, anh có quyền đó không?Ồ, thì ra là chuyện này hả? Vì chuyện này mà em không vui? Em chỉ toàn nghĩ vớ vẩn, đến anh mà em cũng không tin thì em còn tin được ai?

Điền Ca không lên tiếng, nhìn vẻ mặt vô tội của anh, cô tự trách mình đa nghi. Lần này Lý Dương về nhà vào dịp cuối tuần, tối thứ Sáu anh về đến Chủ nhật phải đi, gói gọn trong hai ngày. Lúc anh chuẩn bị đi, Ni Ni ném đồ chơi sang một bên, ôm khư khư cánh tay bố, khóc nức nở:

- Con không cho bố đi đâu. Không cho bố đi!

- Ni Ni cho bố đi, rồi bố sẽ mua đồ chơi về cho con.

- Con không cần đồ chơi, con cần bố cơ.

Bà Phượng nhìn thấy cảnh hai bố con bịn rịn, cũng rơm rớm nước mắt.

Lý Dương không cho người nhà đưa anh ra sân bay. Bà Phượng và Ni Ni dừng bước ở cửa nhà, Điền Ca xách một túi đồ ăn, tiễn anh xuống tầng. Mặc dù cô cũng muốn nói mấy câu giống như Ni Ni lúc nãy nhưng cô lại không nói ra, bởi vì cô hiểu anh cũng đâu muốn đi. Thực sự không còn cách nào khác, vì cuộc sống sau này, hai người phải cố gắng khắc phục khó khăn trước mắt. Điền Ca tự nhủ, khó khăn chỉ là tạm thời, chỉ cần vượt qua hai năm xa cách thôi, một tương lai sáng sủa đang chờ mình.

Lý Dương tựa hồ nhìn thấu tâm tư của vợ:

- Đợi sau này anh đứng đầu chi nhánh, nếu em muốn anh sẽ từ chức làm cố vấn rồi vợ chồng mình đưa con tới đó ở. Trùng Khánh cũng là một thành phố lớn, chi phí sinh hoạt lại thấp hơn ở đây, cuộc sống của người dân rất thoải mái.

Điền Ca cay cay mũi nhưng ngoài miệng vẫn nở nụ cười:

- Làm cố vấn thì không phải làm gì nữa nhì. Muốn ăn gì thì ăn, muốn đi đâu thì đi, muốn dậy lúc nào thì dậy. Quá tốt, em đang ngóng chờ từng ngày. Chỉ e đến lúc ấy, anh đã già cóc để, phải nghỉ hưu thôi.

Lý Dương tủm tỉm cười:

- Em xem thường chồng em thế hả?

- Được rồi! Được rồi! Đừng nói nữa, anh mau lên xe đi.

Một chiếc taxi chạy tới, chậm chậm đỗ lại bên đường. Lý Dương chui vào xe, Điền Ca vừa vẫy tay chào vừa nhắc anh lúc xuống xe đừng quên hành lý.

2

Ở Trùng Khánh, cơ quan sắp xếp cho Lý Dương một căn hộ tập thể có hai phòng ngủ và một phòng khách. Căn hộ có vị trí đẹp, dựa núi kề sông, phong cảnh tươi đẹp, có thể nói đây là ngôi nhà mơ ước của Điền Ca, tiếc rằng cô không thể đến đây. Ngoài ra, anh còn được cơ quan cấp cho một chiếc xe ô tô Passat màu đen, gần như còn mới và có tài xế riêng. Những lúc đi tiếp khách, uống rượu say xỉn, anh mới gọi tài xế, còn bình thường, anh tự lái xe. Ngày thường anh ăn cơm trong căngtin của cơ quan, cuối tuần thì tự nấu, có điều anh chỉ thui thui một mình nên cũng lơ là chuyện cơm nước.

Mấy tuần đầu, cứ đến thứ Sáu, Tây Tây lại gọi điện cho Lý Dương.

- Giám đốc Dương, ngày mai anh có kế hoạch gì không? Nếu anh không bận thì bọn em sang chỗ anh nấu cơm nhé? - Tây Tây và đám đồng nghiệp độc thân ở trong ký túc xá gần công ty, không được phép nấu cơm, họ ăn cơm trong căngtin cơ quan hoặc các quán ăn bên ngoài ký túc xá.

Ngày nào họ cũng ăn cơm bụi, cho dù dạ dày có tốt đến đâu thì cũng có lúc không chịu nổi.

Kể ra những nhân viên trẻ sống nhiều năm trong ký túc xá, quả không dễ dàng gì; họ đang tuổi ăn tuổi ngủ nên nhu cầu ăn uống khá cao. Ở nhà, người nào cũng được bố mẹ nâng niu, chỉ vì những cái gọi là tiền đồ, sự nghiệp, hoặc có thể nói là vì sinh tồn mà họ phải xa quê hương, xa người thân. Thương họ, Lý Dương lại nghĩ về mình mười năm trước. Hồi đó, anh được ăn một bữa cơm ngon, có sườn lợn là cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Vì vậy mỗi lần Tây Tây đề nghị đồng nghiệp sang chỗ anh nấu cơm, nếu không bận việc gì thì anh đều vui vẻ nhận lời. Anh còn mua sẵn gạo, thức ăn và rượu, rồi đợi Tây Tây đưa ba thanh niên gồm cả trai và gái đến, họ tự vào bếp trổ tài nấu một bữa ăn thật ngon, mọi người cùng thưởng thức một bữa tiệc gia đình. Có lần Tây Tây cùng mấy đồng nghiệp nữ còn làm bánh sủi cảo, cất vào tủ lạnh để lúc nào anh muốn ăn thì chỉ cần luộc lên là xong.

Trịnh Hữu Phúc - tổng giám đốc công ty chi nhánh biết chuyện này nên lúc uống rượu, ông ta nhắc khéo Lý Dương, có ý tốt muốn góp ý cho anh những điều cơ bản khi làm quan:

- Cậu đừng thân dân quá. Quần chúng là cái gì chứ? Là loại người được đảng chân lân đảng đầu, không giữ khoảng cách với họ thì khó bảo vệ được quyền uy của mình. Người làm lãnh đạo phải tỏ ra bí hiểm, có nguyên tắc và kiêu ngạo, tốt nhất là để cho họ ngưỡng vọng, tuyệt đối không được để cho họ cảm thấy mình rất dễ gần, bằng không lãnh đạo giao công việc, họ không chịu làm...

Có lẽ đó là những lời tâm huyết, là kinh nghiệm quý báu của Trịnh Hữu Phúc sau nhiều năm làm quan; nhưng Lý Dương chỉ coi những lời này như gió thổi qua tai, ngoài mặt anh tươi cười, gật gù tán thành, thực tế anh vẫn làm theo ý mình. Anh nghĩ đơn giản, dầu làm quan to cỡ nào thì đến sáu mươi tuổi cũng đều về vườn mà thôi.

Lý Dương nhiệt tình “chăm sóc” đồng nghiệp, dần dần thành thói quen nên thấy bình thường, thời gian thấm thoát thoi đưa, không biết từ khi nào Tây Tây không đưa đồng nghiệp sang chỗ anh nữa. Lần nào cô cũng đưa ra những lý do đầy sức thuyết phục như:

- Mọi người hẹn em sang đây nhưng đột nhiên họ nghe người ta nói bảo tàng mỹ thuật xx mở triển lãm tranh, thế là họ kéo nhau đi xem triển lãm tranh rồi.

Lý Dương hỏi:

- Sao em không đi xem?

Tây Tây biện hộ:

- Em đã nói với anh là em sang nấu cơm rồi, em không thể nói mà không giữ lời.

Hoặc có lần Tây Tây lại nói:

- Đáng lý Tiểu Triệu đi cùng em, ai ngờ nửa đường bạn bè lại gọi điện lôi cô ấy đi.

Lý Dương cười xòa, không lật tẩy chiêu trò của Tây Tây.

Đến nhà Lý Dương, Tây Tây giống nữ chủ nhân, cô không chỉ nấu cơm mà còn dọn dẹp nhà cửa, tự bỏ tiền túi mua một lọ xinh xắn và ít hoa tươi để về cắm, tạo không khí lãng mạn. Vài lần như vậy, Lý Dương bắt đầu nhìn ra tâm ý của cô. Có lần nhận điện thoại của cô, anh từ chối khéo: “Cuối tuần này anh tiếp đón người bạn từ Tây Tạng tới”; “Có khách ở quê lên, anh phải chiêu đãi họ một bữa” hoặc là “Không được rồi, anh phải tham dự một buổi họp mặt bạn học cũ...”.

Thế nhưng Tây Tây cứ nhằng nhằng bám lấy Lý Dương, cô nũng nịu:

- Giám đốc Dương, em cùng anh tiếp khách nhé. Em có thể giúp anh xử lý rất nhiều việc mà.

Lý Dương vẫn kiên quyết nói:

- Đây là hội họp riêng tư, không phải việc công, em tới đây không hay đâu. Bạn anh có thể hiểu lầm, anh thì không sao nhưng em là một cô gái trẻ thì không hay lắm đâu.

Tây Tây cười duyên dáng:

- Hiểu lầm gì chứ? Em không sợ hiểu lầm, em còn mong họ hiểu lầm nữa là.

Lý Dương một mực từ chối:

- Em không sợ nhưng anh sợ. Một cô gái trẻ, từ xa tới Trùng Khánh, dốc sức cho công ty, anh có trách nhiệm bảo vệ em mà...

Tây Tây rất giận nhưng đành phải chịu thua Lý Dương. Cô thừa biết anh từ chối khéo tình cảm của mình. Bất kể cô bày mưu tính kế thế nào thì anh vẫn vượt khỏi tay cô. Dù sao một cô gái cũng không thể mạnh mẽ hơn hẳn người đàn ông rằng: Anh muốn em chứ?

Trước khi đi Trùng Khánh, Tây Tây - một cô gái 8x luôn tâm niệm, cô sẽ yêu anh âm thầm mà không cần có mối quan hệ ràng buộc nào giữa hai người.

Nhưng từ khi đến Trùng Khánh, tâm tư của cô dần dần thay đổi, cô mong muốn mối quan hệ với Lý Dương sẽ được cải thiện.

Kể từ buổi đầu tiên tới làm ở bộ phận của Lý Dương, Tây Tây đã nảy sinh tình cảm tốt đẹp với anh. Thời gian hai người làm việc cùng nhau càng lâu, tình cảm của cô dành cho anh càng sâu đậm. Yêu, yêu... cô lặng lẽ yêu

anh lâu như vậy mà vẫn không có gì tiến triển, hai người vẫn không là gì của nhau. Thật uổng công chẳng? Hay là quá ngu xuẩn? Cô nghĩ, nhất định phải gây ấn tượng với anh, nếu không thì mi quá lãng phí tình cảm rồi, cô thầm nghĩ.

Tây Tây có vẻ đẹp trời phú, điều kiện gia đình tốt, nên từ hồi cấp Ba, cô đã trở thành đối tượng theo đuổi của nhiều chàng trai. Khi lên đại học thì càng khỏi phải nói, đi đến đâu cũng là người nổi bật nhất. Đến lúc đi làm, số người tán tỉnh nhiều không kể xiết, song họ càng yêu cô tha thiết, cô càng chẳng thèm ngó ngang gì đến. Riêng Lý Dương thì khác, từ lần đầu tiên chạm mặt, anh đã phốt lờ cô. Sự cự tuyệt của anh làm tổn thương nghiêm trọng tới niềm hiêu hãnh đồng thời cũng kích động tính hiếu thắng của cô, anh càng né tránh cô thì cô càng muốn có được anh.

Tây Tây cũng hiểu rất rõ, cho dù Lý Dương có tình cảm với cô đi chăng nữa thì anh cũng không thể ly hôn với vợ để đến với cô. Thậm chí cô biết nếu trở thành nhân tình của Lý Dương thì chắc hẳn bố mẹ cô sẽ rất đau lòng, bản thân cô bị người đời chửi rủa, mà chưa chắc tìm thấy hạnh phúc đích thực. Nhưng tình cảm là thứ kỳ quái như thế đấy, nó khiến cho lý trí trở thành tờ giấy mỏng manh, chạm nhẹ là rách. Vì vậy, cô và anh cứ như mèo vờn chuột, ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác.

Một ngày cuối tuần, ngay từ sáng sớm, khi Lý Dương vẫn nằm ì trên giường, anh vừa mở điện thoại, Tây Tây đã gọi điện tới.

Tối hôm qua, Lý Dương “chạy sô” dự tiệc ở hai nơi. Bữa tiệc nhỏ là do mấy người bạn tâm giao ở Trùng Khánh nhiều lần hẹn anh đi ăn, anh cứ chối đây đấy, đến lần này thì không thể từ chối được nữa, anh nhận lời và bạn bè ưu ái để cho anh tự chọn thời gian. Đang định đi thì đột nhiên có một khách hàng lớn tới công ty nên anh phải tiếp đãi họ. Khổ nỗi các bạn anh đang chờ, đến lúc này rồi mà anh còn lờ hẹn thì không hay chút nào. Thế là anh tiếp khách hàng từ sáu giờ đến hơn chín giờ tối, sau đó bảo tài xế đưa đến chỗ bạn bè. Vì anh tới muộn nên phải uống rượu phạt hết chén

này đến chén khác, mãi cho tới mười hai giờ đêm, người nào cũng say mềm, mặt đỏ tía tai, nói chuyện lú cả lưỡi. Lý Dương hoàn toàn không nhớ, bằng cách nào mà anh về đến khu tập thể và leo lên được cầu thang, anh chỉ nhớ về đến nhà thì xông thẳng vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo rồi ngã vật ra giường, không còn biết trời đất gì nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, anh đã tỉnh rượu, nghe xong điện thoại của Tây Tây, anh mới phát hiện ra trong điện thoại của mình có hai mươi mấy cái tin nhắn chưa đọc, đều là của Điền Ca gửi. Cô bắt đầu gửi tin nhắn cho anh từ mười giờ tối hôm qua nhưng vì anh đi uống rượu nên không hề nghe thấy tiếng chuông tin nhắn, không kịp thời nhắn lại, thế rồi cô liên tục gửi một loạt tin nhắn hỏi thăm, tra hỏi, nghi ngờ, đến bốn giờ sáng thì chuyển sang lo lắng, khắc khoải, đau lòng, suốt đêm cô không chợp mắt tí nào.

Lý Dương thấy xót xa, sao cô ấy ngốc thế. Anh lập tức gọi điện về nhà, cuối tuần Điền Ca không đi làm nên anh gọi thẳng vào điện thoại cố định. Mẹ vợ nhắc máy, nói:

- Hơn sáu giờ sáng, nó đã ra ngoài, không biết làm việc gì.

Bà còn nói thêm:

- Chắc là con bé đi tập thể dục, dạo này nó chăm chỉ đi tập thể dục lắm.

Lý Dương hoang mang, bây giờ đã hơn chín giờ rồi, cô ấy tập thể dục kiểu gì mà vẫn chưa về chứ? Tối qua cô ấy ôm điện thoại đến bốn giờ sáng vẫn chưa đi ngủ, sáu giờ lại ra ngoài, xem ra thức trắng cả đêm rồi. Nghĩ như vậy, cảm giác áy náy lại bóp nghẹt trái tim anh. Anh gọi điện vào di động của Điền Ca:

- Em đang ở đâu vậy?

Điền Ca không trả lời, cô chỉ hỏi:

- Anh không sao chứ?

- Anh không sao. Tối hôm qua anh uống nhiều rượu, về đến nhà thì lăn ra ngủ...

Điền Ca không muốn nghe Lý Dương giải thích, cô cắt ngang lời anh:

- Anh không sao thì tốt rồi.

Sau đó Điền Ca cúp máy.

Lý Dương nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng sóng biển rì rào. Anh nghĩ “Suốt đêm cô ấy không ngủ, mới sáng ra lại một mình chạy ra bờ biển suốt ba tiếng đồng hồ sao?”. Anh gọi lại cho lần nữa nhưng cô không nghe máy, anh gọi liên tiếp bốn năm cuộc, cô tắt hẳn nguồn.

Lý Dương bật dậy khỏi giường, tới phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó anh ngồi kỳ cạch nhắn tin cho Điền Ca. Đối với những tin nhắn hỏi thăm, tra hỏi, nghi ngờ của cô, anh đều kiên nhẫn trả lời, giải thích cặn kẽ, thành khẩn xin lỗi; còn những tin nhắn lo lắng, khắc khoải, đau lòng của cô, anh nhắn lại từng tin cảm ơn, an ủi, tổng cộng cũng hai mươi mấy cái tin nhắn. Nhắn tin xong, anh vẫn cảm thấy chưa đủ, cần phải làm việc gì đó để bớt áy náy trong lòng và bày tỏ tấm lòng với vợ, bằng không chỉ nói suông thế này thì chả có mấy ý nghĩa.

Lý Dương vội vàng thay quần áo, cầm chìa khóa xe, anh đang chuẩn bị ra ngoài thì lại có tiếng gõ cửa.

Lý Dương ra mở cửa, Tây Tây cười tươi như hoa, cô tự nhiên bước vào nhà, trên tay xách hai túi hải sản và rau xanh.

Lý Dương lấy làm lạ:

- Anh nói với em là hôm nay anh rảnh à?

Tây Tây lý sự:

- Anh không nói rảnh cũng không nói bận, em mượn tủ lạnh của anh được không?

Lý Dương đứng nhìn Tây Tây chạy tung tăng vào bếp, mở tủ lạnh rồi cất đồ vào trong.

Cho đến lúc này, Lý Dương vẫn không yêu Tây Tây nhưng anh cũng không hề ghét bỏ sự nhiệt tình và vui vẻ của cô bởi vì nét xinh đẹp như hoa anh đào tháng Ba của cô làm cho anh cảm thấy khoan khoái trong lòng; thứ hai, cô nhanh nhẹn hoạt bát, bộc trực ngay thẳng, về tính cách cũng có điểm giống với Điền Ca, có điểm cô không nhạy cảm như Điền Ca, cũng không hay khóc như Điền Ca; thứ ba, cô thông minh, lanh trí, khi làm việc cùng anh, cô chỉ cần nhìn qua là ra vấn đề, làm chơi ăn thật, khiến anh cũng phải nể phục. Mới sáng sớm cô đã đi chợ mua thức ăn rồi hí hửng mang sang cho anh cải thiện bữa ăn, anh có lý do gì mà làm tổn thương cô? Thực sự anh không nở lòng nào.

Thái độ của Lý Dương cũng rất rõ ràng, Tây Tây càng có tình cảm sâu đậm với anh thì anh càng lạnh lùng với cô, bất cứ một hành động thân mật nào, đối với cô cũng là uống rượu độc giải khát, vì vậy anh không thể cho cô một chút hi vọng. Nhưng nhìn vẻ mặt tươi như hoa của cô, nghe tiếng nói trong trẻo như tiếng én líu lo của cô, anh không có dũng khí từ chối tất cả tình cảm tốt đẹp mà cô dành cho anh.

Đóng tủ lạnh lại, Tây Tây đi ra, vui vẻ hỏi Lý Dương:

- Anh sắp ra ngoài à?

- Ủ, em tới đúng lúc đấy.

- Nếu em không tới, anh có định tìm em không?

- Có thể lắm.

- Thật ạ?

- Thật.

- Anh có chuyện gì mà cần phải phiền em đại giá thân chinh vậy?

- Đi mua sắm.

- Ôi! Thích quá! Em không từ chối đâu! - Tây Tây đắc chí cười to, cô chạy đến bên Lý Dương, vui vẻ khoác tay anh, - Giám đốc Dương quả không hổ danh là đại ca tốt của em.

Lý Dương quay đầu lại, lườm cô một cái, sau đó nói với giọng trêu chọc:

- Này, này! Em làm gì đấy? Không hiểu phép tắc gì cả? Động chân động tay thế này thì ra thế thống gì nữa? Em không sợ người ta cười cho à?

Tây Tây cười hì hì, lập tức buông cánh tay Lý Dương ra. Cô lè lưỡi, tỏ vẻ bướng bỉnh:

- Được rồi! Được rồi! Phép tắc, anh nhiều phép tắc quá đấy, còn nhiều hơn cả bố em.

- Không hiểu phép tắc bằng bố em thì chí ít cũng bằng chú em.

- O, ai cho anh nói chuyện bằng vai phải lứa với bậc cha chú đấy. Anh coi thường em thế hả? Không thèm quan tâm đến anh nữa! - Tây Tây vùng vằng đi xuống tầng trước.

Lý Dương bối rối, cả chi nhánh chỉ có một mình Tây Tây dám ăn nói với anh như vậy. Tuy anh gần gũi với cấp dưới nhưng trước mặt anh, phần lớn mọi người vẫn khúm núm, nói chuyện chừng mực. Tại sao cô ấy lại

dám nói với mình những lời này chứ? Ai cho cô ấy đặc quyền như thế? Ngay đến bản thân anh cũng thấy khó hiểu.

Bách hóa xx Trùng Khánh có đầy đủ các mặt hàng từ bình dân đến cao cấp, Lý Dương ngắm nghía rất kỹ từng gian hàng, đầu tiên anh đi xem các mặt hàng tiêu dùng hằng ngày, anh chọn được một cái cốc nhựa sản xuất từ Nhật Bản, màu xanh nhạt và có cái quai xinh xinh. Anh xem đi xem lại cái cốc rồi đưa lên mũi ngửi, cốc sản xuất từ nước ngoài có khác, không hề có mùi nhựa. Anh lại hỏi Tây Tây để tham khảo:

- Được không? Dùng đánh răng thì thế nào?

Tây Tây cầm cái cốc, nói:

- Đẹp lắm, rất thích hợp.

Mặc dù giá bán cái cốc này cao gấp mấy lần hàng trong nước nhưng Lý Dương không hề do dự, anh bảo nhân viên phục vụ viết hóa đơn rồi trả tiền. Nhân viên phục vụ bỏ cốc vào túi rồi đưa cho anh, Tây Tây nhanh nhẩu đón lấy, cô xách chiếc túi trong tay, vẻ mặt hạnh phúc ngời ngời, thầm nghĩ: Coi như anh còn có chút tình cảm. Mấy tháng nay, em yêu thương anh, ngày đêm nghĩ về anh, chăm lo cho anh từng cái ăn cái uống. Anh mua món quà nhỏ tặng em cũng coi như là an ủi và báo đáp.

Tiếp đến Lý Dương đi xem các loại phụ kiện thời trang dành cho phụ nữ. Khi xem một món đồ nào đó, anh chọn màu sắc, còn về kiểu dáng thì hỏi Tây Tây. Nếu cô lắc đầu, tỏ ý không thích thì anh sẽ không mua nữa, nếu cô nói rất tốt hoặc rất đẹp, rất thích, thì anh sẽ không đắn đo quẹt thẻ mua ngay. Mua xong, trong lòng Tây Tây rất vui.

Sự ngạc nhiên lớn nhất nằm ở phía sau. Lý Dương đến gian hàng bán thời trang nữ ở trên tầng ba, anh chọn một chiếc váy liền, chất liệu tơ tằm, giá nhỉnh hơn một nghìn tệ nhưng anh chẳng chớp mắt, bảo Tây Tây mặc thử luôn.

Nhân viên phục vụ đưa Tây Tây vào phòng thử quần áo.

Trong khi đó, Điền Ca ngồi một mình ở bờ biển, bụng đầy muộn phiền. Đọc từng tin nhắn của Lý Dương, nút thắt trong lòng cô như được tháo bỏ, cô nghĩ: Phải chăng mình già trước tuổi nên bước vào thời kỳ mãn kinh sớm hơn hai mươi năm? Hay là mình lại bị stress? Vì sao chút chuyện con con cũng khiến cho mây đen giăng khắp bầu trời? Đúng như lời Lý Dương đã nói, đến chồng mình mà cũng không tin thì mình còn tin được ai?

Điền Ca tự xem xét lại bản thân rồi chạy bộ về nhà, đến gần trưa cô mới ngồi vào bàn ăn sáng. Bà Phượng hiền từ khuyên giải cô:

- Không phải Lý Dương cố tình không trả lời tin nhắn của con đâu. Người ta trên bàn rượu, không làm chủ được bản thân, có rất nhiều nguyên nhân khách quan khiến nó không kịp thời nhắn tin lại. Nó không trả lời thì thôi, đằng này con lại ghen bóng ghen gió, thức trắng cả đêm, chẳng phải là tự làm khổ mình mà cũng làm khổ chồng ư?

Nghe mẹ nói có lý, Điền Ca lại quay sang tự trách mình. Nghĩ anh uống rượu tới nửa đêm, say đến nỗi không biết trời đất gì, bên cạnh lại không có người chăm sóc, thoáng chốc cô lại mềm lòng, thương xót khôn nguôi. Tất cả chỉ là vì công việc! Kiếm được chút tiền thật chẳng dễ dàng gì. Năm ngoái Lý Dương đi kiểm tra sức khỏe, phát hiện gan bị nhiễm mỡ, trước kia anh hoàn toàn khỏe mạnh, đây không phải là do uống rượu mà ra sao?

Nghĩ đến đây, Điền Ca nhắc điện thoại lên, gọi điện vào điện thoại cố định trong căn hộ của Lý Dương, không có người nhắc máy, cô lại gọi vào di động.

- Anh đang ở đâu?

- Cuối cùng em cũng gọi lại. - Lý Dương thở phào, - Không giận anh nữa chứ?

- Em giận dai như thế thì có sống nổi không? - Điền Ca hạ giọng.

- Đúng rồi, dù có chuyện lớn thế nào thì em cũng không được giận lâu...

Lý Dương vừa mới nói đến đây thì nhìn thấy Tây Tây đã thay xong chiếc váy mới, cô như con chim nhỏ vui vẻ, duyên dáng dừng lại trước mặt anh rồi hỏi:

- Anh Dương, anh thấy thế nào? Em thấy chiếc váy này rất đẹp, em rất thích!

Lý Dương không kịp ấn nút ngắt cuộc gọi, bình thường anh phản ứng nhanh lắm nhưng lần này lại trở tay không kịp. Ở đầu dây bên kia, Điền Ca nghe rõ mồn một lời Tây Tây nói, cô im lặng mấy giây rồi ấn nút tắt cuộc gọi trước.

Hôm đó, Tây Tây tưởng mình thu được nhiều chiến lợi phẩm nên cực kỳ vui sướng, ai ngờ lại bị hớ. Từ bách hóa đi ra, Lý Dương không nói lời nào, cứ thế lái xe tới thẳng bưu điện. Anh lấy tất cả món đồ đã mua lúc này, bao gồm cả chiếc váy liền xinh xắn đắt tiền kia, gói lại rồi gửi chuyển phát nhanh về Thanh Đảo, ngay đến cái cốc đánh răng cũng không giữ lại cho cô. Khi anh điền thông tin người nhận vào phiếu gửi, cô cố nhìn từng nét chữ rần rỏi, tên người nhận là Điền Ca.

Tây Tây có phần thất vọng, có điều mọi chuyện cũng nằm trong dự liệu của cô. Ngay từ đầu cô đã không trông mong người đàn ông này sẽ mua quà tặng mình, suốt quá trình mua sắm, cô chỉ tự mình tưởng tượng ra những ý nghĩ tốt đẹp mà thôi nhưng dù sao thì cô vẫn không vui, thậm chí là hơi đau lòng. “Anh ấy mua bao nhiêu thứ cho vợ mà chẳng nhớ tặng mình cái cốc đánh răng...”. Đương nhiên, Tây Tây không biểu lộ cảm xúc đó ra

ngoài vì cô không muốn để cho anh nhìn ra tâm tư của mình, không muốn anh xem thường mình, cười nhạo mình, Vương Tây Tây làm sao có thể rầu rĩ vì một chuyện con con này chứ! Vả lại mi là ai mà đòi người ta tặng cốc đánh răng?

Thế rồi Tây Tây lại nói cười vui vẻ như thường.

Trên đường Lý Dương lái xe đưa Tây Tây về ký túc xá, cô hỏi anh:

- Em đoán chắc chị ấy sẽ rất thích những món quà anh gửi nhưng còn chiếc váy, liệu chị ấy có mặc vừa không?

Tây Tây chưa gặp Điền Ca bao giờ nên cô không biết Điền Ca trông thế nào, vóc dáng ra sao.

- Sở dĩ anh bảo em mặc thử là vì chiều cao của cô ấy xấp xỉ như em, cân nặng và số đo cơ thể cũng ngang ngang nhau.

- Thật vậy sao? - Tây Tây ngỡ ngàng.

- Đương nhiên là thật rồi. Anh có thể nói dối em chuyện này sao?

- Người ta vẫn nói phụ nữ sinh con rồi thường béo ra mà? Thật sự là chị ấy vẫn thon thả như em sao?

- Từ khi sinh con, kinh tế gia đình không khá lên là mấy, cô ấy ăn uống không tốt, lại vất vả, lo nghĩ nhiều nên không thể béo lên được, trông vẫn mảnh mai như thời thiếu nữ.

- Em nói thật nhé, khi mua cái cốc anh hỏi ý kiến em làm em cứ tưởng là anh mua cho em đấy.

- Em? Chà! Toàn tưởng bỏ thôi.

- Anh quả là chu đáo, ngay đến cái cốc đánh răng anh cũng mua cho vợ. Chị ấy không biết mua à?

- Cái cốc nhựa ấy giá mấy chục tệ, cô ấy tiếc tiền nên sẽ không mua đâu. - Lý Dương nói đúng sự thực, - Trước đây, khi công việc nhàn rỗi, thỉnh thoảng anh đi dạo phố, mua cho cô ấy bộ quần áo. Lần nào anh cũng phải nói với người bán hàng: Nếu vợ tôi không mặc vừa thì cô đổi cho tôi cái khác nhé. Người bán hàng hỏi lại: Sao anh không đưa vợ tới thử rồi mua? Anh trả lời: Vợ tôi lúc nào cũng tiết kiệm cho gia đình, quần áo hơi đắt một tí cô ấy sẽ không mua đâu, tôi phải mua về thì cô ấy mới chịu mặc đấy. Bằng không cô ấy lại đi chợ mua hàng fake.

Tây Tây xuýt xoa:

- Chị ấy thật hạnh phúc, em rất ngưỡng mộ chị ấy!

- Hạnh phúc cái gì? Cô ấy sống với anh, không có tiền, không có nhà, không có xe, bây giờ ngay cả chồng cũng không ở bên cạnh, cô ấy hạnh phúc cái gì chứ?

- Chị ấy đều không có những cái đó nhưng chị ấy có trái tim của anh. Chị ấy lấy một người đàn ông tuyệt vời như anh làm chồng cho nên chị ấy sẽ rất hạnh phúc. Em thật ghen tỵ đấy.

- Ha ha. Quá khen, anh có đáng được em tặng bốc thể không?

- Đáng chứ.

- Lần sau tặng bốc cấp trên, em không được khoa trương như thế kéo người ta sợ nhé?

Tối hôm ấy, Lý Dương gọi điện về nhà, anh nói chuyện chuyển phát nhanh với Điền Ca và nhân cơ hội giải thích sự việc sáng ngày:

- Từ khi đến Trùng Khánh đây là lần đầu tiên anh đi mua sắm. Sở dĩ anh đi mua sắm là vì muốn mua mấy món quà nhỏ để làm em vui mừng. Anh không khéo chọn đồ phụ nữ nên nhờ Tiểu Tây tới tham mưu, chiếc váy đó là anh nhờ cô ta mặc thử hộ em. Anh không ngờ lại xảy ra hiểu lầm...

Thế nhưng Điền Ca không có hứng nghe anh giải thích, cứ như đã biến thành một người khác, cô điềm nhiên như không, giọng nói rất bình thản:

- Em biết rồi, đã là hiểu lầm thì không cần giải thích nữa. Anh ngủ đi nhé, em đang bận.

- Em bận việc gì?

- Làm giấy tờ.

- Ồ, em chăm chỉ nhỉ, làm giấy tờ gì?

- Đi du lịch.

- Bệnh viện tổ chức à? - Lý Dương không thấy bất ngờ vì mùa hè năm nào khoa cô cũng tổ chức cho nhân viên đi du lịch mấy ngày, - Lần này đi đâu?

- Ngày mai em sẽ nói với anh. Anh ngủ đi.

Lý Dương không quá bận tâm đến thái độ khác thường của Điền Ca, anh nghĩ bụng, có lẽ từ khi hai vợ chồng xa nhau, không thể chuyện gì cũng ỷ lại vào mình nên cô ấy cũng học được chút tính tự lập và đảm đang, nhờ vậy cũng chín chắn và mạnh mẽ hơn, không còn cái tính con nít, hay chấp

vật nữa. Như thường lệ, Chủ nhật Lý Dương ở nhà ngủ nướng, hơn chín giờ sáng khi đang mơ mơ màng màng thì chuông cửa réo inh ỏi, anh không muốn ra mở cửa, tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng chuông cửa cứ réo mãi không thôi, anh đành phải bò dậy mặc quần áo, mắt nhắm mắt mở vừa mở cửa anh vừa phàn nàn:

- Tiểu Tây à, sao em đến sớm thế? Chẳng phải tối qua anh đã nói với em rồi đấy thôi, hôm nay anh có việc phải ra ngoài, em đừng có rảnh rồi là lại chạy sang đây...

Người phụ nữ đứng sững như trời trồng, cô không nói năng gì, mắt tròn tròn.

Lý Dương như hít phải một luồng khí lạnh, người đang đứng trước mặt anh không phải ai khác mà chính là Điền Ca.

- Hả? Sao em lại tới đây?

- Không phải Tiểu Tây nên anh thất vọng lắm à?

Lý Dương không đôi co với Điền Ca, anh kéo cô vào giường. Điền Ca vùng vẫy giống như hành động phản kháng của một cô gái cương trực khi bị đàn ông xâm phạm cơ thể.

Đây là nơi sinh hoạt của Lý Dương, nó hoàn toàn xa lạ với Điền Ca. Cô đi lại, ngó nghiêng các phòng, còn anh giống như hướng dẫn viên, vồn vã theo sau giới thiệu và thuyết minh. Căn hộ không lớn nhưng sáng sủa sạch sẽ, khi đi vào bếp, cô mở tủ lạnh ra, nhìn ngó một lượt, sau đó cô quay lại phòng khách, ngồi lên chiếc ghế sofa bằng da thật, mềm mại. Anh vội vàng lấy dao gọt táo.

- Không tệ. Cuộc sống của giám đốc Dương rất ý vị. - Điền Ca chăm chọc Lý Dương.

- Nếu có em ở đây thì cuộc sống của anh càng ý vị hơn.

- Nhà tốt thế này, em làm gì có phúc phận được ở chứ? - Hễ nhắc đến nhà ở là lại chạm vào nỗi đau trong lòng Điền Ca, giọng nói của cô bắt đầu chua ngoa. Đây không phải là tính cách của cô mà là do tâm lý bị ức chế.

- Em tới đây đi. Em thôi việc rồi đưa mẹ và con tới, cả nhà chúng ta cùng sống ở Trùng Khánh.

- Thôi việc? Sự nghiệp của em vừa mới có chút khởi sắc, hôm nay em thôi việc rồi ngày mai anh bỏ em thì em sống thế nào chứ?

- Em càng nói càng tỏ ra nhỏ nhen. Anh bỏ em, há chẳng phải anh là thằng lưu manh sao? Mà bỏ em rồi anh biết đi đâu tìm người vợ hoàn hảo như thế này?

- Có Tiểu Tây đấy thôi, lo gì?

- Bác sĩ Điền, nói năng tử tế được không? Người ta là con gái chưa chồng, ngay cả bạn trai cũng chưa có đấy, vô duyên vô cớ mình bôi nhọ thanh danh của người ta, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì mình có gánh nổi trách nhiệm không?

- Thanh danh cái gì? Thử hỏi có cô gái nào cứ suốt ngày chạy sang nhà người đàn ông đã có vợ rồi không? Cô ta còn tiếng tốt không? Cô ta rắp tâm làm chuyện gì? Hai người đã có gì với nhau chưa? Xảy ra chuyện gì rồi thì cứ nói thẳng ra, em sẽ nhường chỗ, em mang con đi, không làm lỡ chuyện của anh. Ai không rời bỏ ai chứ! - Mắt Điền Ca đỏ hoe, nhưng cô không khóc, cổ nuốt nước mắt vào trong.

- Ồ, thì ra mới sáng sớm em đã đáp máy bay từ Thanh Đảo tới Trùng Khánh là để cãi nhau với chồng đúng không? Cái giá của trận cãi vã này có đắt quá không? Sát lúc đi mới đặt mua vé máy bay? Không được giảm giá à? Có chuyện gì to tát đâu mà em phải làm ầm lên thế, mất hơn một nghìn

tê mua vé máy bay chỉ để cãi nhau một trận, em tính được đấy nhỉ? - Lý Dương dứt miếng táo vào miệng Điền Ca, - Thôi bỏ đó, dù sao em cũng tới đây rồi, ném thử táo Trùng Khánh đi, nguôi giận nào.

Điền Ca nhổ toẹt miếng táo, cô làm ra vẻ không đội trời chung.

- Chẳng phải là do anh khơi mào ư?

- Táo đất lắm đấy, em nhổ ra có phải là phụ tấm lòng của anh không? Sao lại là anh khơi mào chứ? Lòng tốt của anh bị xem thành lòng lang dạ thú, nếu biết em thế này thì lần sau anh không ra ngoài mua đồ cho em nữa. Anh thực sự thấy khó hiểu, em thông minh lanh lợi, rất tin tưởng chồng mình, sao vừa mới xa nhau mà em đã thay đổi tâm tính rồi? Đầu óc em không có vấn đề chứ? Nếu em biết dùng cái đầu của mình để nghĩ xa hơn thì không xảy ra hiểu lầm này, nếu cô ta và anh có quan hệ gì đó thì khi trông thấy anh đang nghe điện thoại thì liệu cô ta có chạy đến trước mặt nói to như thế không, hay là phải tránh mặt đi?

- Anh dám gọi cô ta tới đối chất không?

- Sao lại không dám? Anh không làm chuyện gì trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa. - Lý Dương cầm điện thoại lên, tìm đến số máy của Tây Tây rồi dúi điện thoại vào tay Điền Ca, - Em ấn đi, em gọi cô ta tới đây nói cho rõ ràng. Em ấn đi! Hôm nay em không gọi cuộc điện thoại này thì em là con cún!

Điền Ca cầm điện thoại, ngờ vực nhìn vào mắt Lý Dương. Lý Dương tỏ vẻ quang minh chính đại:

- Ấn đi!

- Em ấn thật đấy. - Điền Ca vẫn nhìn chăm chú vào mắt Lý Dương.

- Không hề gì, mạnh dạn ấn đi. Dù sao em cũng làm mất hết thể diện của anh rồi, em không phải lo ngại gì nữa.

Đương nhiên là Điền Ca không ngốc tới mức đi tìm Tây Tây để đối chất. Hai người nhìn nhau, mặt đối mặt, cả một phút đồng hồ, ánh mắt của Lý Dương không hề có chút gian dối, thế là Điền Ca lại bại trận lần nữa. Đúng vậy, kỳ thực giây phút bước vào nhà, nhìn thấy ánh mắt ngay thẳng của anh, cô đã biết mình chuyện bé xé ra to, bắt đầu thấy tiếc tiền và hối hận vì bị kích động mà mất toi tiền vé máy bay. Sau đó, Lý Dương dành trọn ba tiếng nấu bữa trưa thịnh soạn, hai vợ chồng vừa ăn vừa nói chuyện tâm tình, tâm trạng Điền Ca hoàn toàn trở lại thanh thản.

- Em đã tới đây rồi thì ở lại chơi vui vẻ mấy ngày nhé, chỉ đi du lịch thôi. - Lý Dương nói. - Nếu không có chuyện hiểu lầm lẫn lộn này, anh đâu dám xin nghỉ chứ? Chuyện xấu trở thành chuyện tốt rồi.

- Còn công việc của em thì làm thế nào? Sáng mai em có cuộc họp thường kỳ. - Điền Ca lại lo lắng.

- Xin nghỉ đi.

- Ôi! Không thể mở miệng với lãnh đạo được đâu.

- Coi bộ dạng nhát như cáy của em thì thế nào cũng gây tai họa, anh lại phải tìm cách che dấu thôi.

Lý Dương lấy điện thoại, gọi điện cho cấp trên của Điền Ca để xin nghỉ cho cô. Anh nói mình đột nhiên gặp phải vấn đề về sức khỏe nên Điền Ca phải tới chăm sóc mấy ngày, xin lãnh đạo cho phép cô ấy nghỉ. Thấy lãnh đạo vui vẻ đồng ý, Điền Ca mới yên tâm, Lý Dương buông điện thoại xuống, Điền Ca nói:

- Anh không nên lôi ốm đau ra để trừ ẻo mình.

Lý Dương cười nhún nhó:

- Anh không trù ẻo mình thì lấy lý do nào để giải thích cho lãnh đạo hiểu hành động bột phát của em? Nói em ốm á? Chẳng thà trù ẻo anh còn hơn, càng trù ẻo anh càng khỏe mạnh.

Điền Ca ở lại Trùng Khánh một tuần. Lý Dương đặt mua vé máy bay trực tuyến cho cô, giá rẻ đặc biệt, sau đó anh dành ra ba ngày đưa cô tới mấy địa điểm du lịch nổi tiếng. Có phương tiện giao thông, lại có chồng làm tài xế riêng nên Điền Ca vui chơi thỏa thích.

Khi Điền Ca về Thanh Đảo thì Lệ Sảnh xảy ra chuyện.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ai Đúng Ai Sai

Lệ Sánh và Quảng Vận gặp nhau lần nữa.

Để có cuộc gặp mặt lần này, Lệ Sánh đã tốn bao công sức, xoay xở đủ kiểu, cực chẳng đã cô đành dùng thủ đoạn ép Quảng Vận phải gặp mình. Ban đầu cô gọi điện, lão Vận không nghe máy, điện thoại vừa đổ chuông lão đã ấn ngay nút từ chối cuộc gọi. Trong tình hình này, việc Lệ Sánh quyết tâm gọi điện thoại cho bằng được, càng khiến Quảng Vận thấy cần phải lẩn tránh. Cô chuyển sang hình thức nhắn tin, lão Vận không nhắn lại, bất luận cô nói gì đi chăng nữa, lão cũng không trả lời một chữ. Bất đắc dĩ Lệ Sánh nhắm giờ làm việc, tìm đến một bộ điện thoại công cộng rồi gọi thẳng vào số điện máy trong phòng làm việc của lão, Quảng Vận bắt máy chỉ nói một câu gọn lỏn:

- Em vẫn chưa hết chuyện hả? Anh bận lắm, thực sự rất bận.

Lệ Sánh nhận rõ bụng dạ muốn quyt nợ của Quảng Vận. Cô nghĩ chuyện này chẳng có gì là lạ, người chết không thể đối chứng, hơn nữa Xuân Phong cũng không để lại giấy nợ và biên lai. Số tiền đó chỉ là một hạt cát trong vô số đồng tiền bất chính mà thôi. Loại người này làm gì có lương tâm, có chuyện gì mà lão ta không làm chứ? Đừng nói hai mươi vạn tệ còn con, cho dù thêm hai số không thì lão ta cũng muốn hết. Lệ Sánh đứng ở bộ điện thoại công cộng, xung quanh ồn ào đến chói tai, tất nhiên cô không hơi đâu mà nói nhiều với Quảng Vận, cô ném cho lão ta vền vền một câu:

- Phiên anh mở hộp thư kiểm tra email mới nhất.

Xưa nay Quảng Vận luôn biết kiềm chế, dù núi Thái Sơn sụp ngay trước mặt thì lão cũng chẳng hề nao núng. Ấy thế mà trong tích tắc mở email đầu óc lão như muốn nổ tung, máu nóng dâng lên tận trán, suýt chút nữa thì ngất xỉu. Hai mươi tư giờ sau, Quảng Vận chủ động gọi điện cho Lê Sảnh, hẹn thời gian gặp mặt.

Lê Sảnh định đưa cuốn sổ nhật ký cùng chiếc VCD cho Tích Tích và mẹ chồng cô ta để họ lần theo manh mối, tìm ra số tiền bị mất tích, đồng thời cô cũng rút khỏi chuyện này, trả lại sự trong sạch cho mình. Nhưng sau một hồi do dự, cô nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó. Không phải là vì cô không nỡ làm vấy bẩn tâm hồn trong sáng của Tích Tích, cũng không phải là cô lo sau khi đưa chứng cứ xong bà già khó chơi của nhà họ Ngụy vẫn không chịu hiểu đạo lý, mà chủ yếu là cô không muốn dễ dàng nhượng lại tư liệu quý báu của Xuân Phong. Có tư liệu này trong tay chẳng khác nào túm được đuôi hồ ly của Quảng Vận, không phải lão rất ngang tàng sao? Cô cười khẩy, mình muốn xem, rốt cuộc thằng cha này ngạo nghễ đến đâu.

Địa điểm hai người hẹn nhau vẫn là nhà hàng Hải thượng Nhân gian, có điều, lần này người thanh toán tiền là Quảng Vận.

Khi Lê Sảnh đến, Quảng Vận đã ngồi chờ sẵn, mặt mũi tối sầm. Coi bộ dạng của Quảng Vận, Lê Sảnh thầm nghĩ, chắc là lão ta đang phiền não lắm đây.

Thực lòng Lê Sảnh cũng chẳng thấy vui khi đón Quảng Vận vào chân tường, bởi vì đã là lúc gươm tuốt vỏ nỏ giương dây, chẳng những tâm địa phải độc ác mà tay cũng không thể nường nhẹ.

- Cô lấy những thứ đó ở đâu ra? - Lần này, người không giữ được bình tĩnh là Cục trưởng Vận, lão đi thẳng vào vấn đề.

- Cái đó, có thể không trả lời được không?

- Cô biết mình đang làm gì không? Cô đã nghĩ đến hậu quả chưa? - Quảng Vận không cao giọng nhưng khẩu khí đầy sự đe dọa.

- Người cần phải tính kỹ đến hậu quả là anh chứ không phải là tôi. Anh có thể bị báo cảnh sát bất cứ lúc nào.

- Tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc cô muốn làm gì? - Quảng Vận nhìn Lệ Sánh với ánh mắt sắc như dao cau, - Tiểu Sánh à, cô cho rằng cô có thể đập đổ tôi sao?

- Không ai có khả năng đập đổ anh, tất cả quan chức ngã ngựa đều rơi thẳng vào cái hố do chính họ đào ra.

- Đừng nói những lời thừa thãi nữa, hôm nay anh đến chính là để giải quyết vấn đề này. - Quảng Vận cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong lòng, lão hạ giọng, - Anh nói rõ quan điểm của mình nhé: Thứ nhất, anh tới nói chuyện với em là có thành ý rồi; thứ hai, anh có thám tử tư; thứ ba, sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn, em có điều kiện gì thì cứ đưa ra hết một lần để trao đổi. Hôm nay phải giải quyết triệt để chuyện này, về sau anh không mong gặp lại em nữa.

Lệ Sánh suy nghĩ rất nhanh về lời đề nghị của Quảng Vận. Đây là điều nằm ngoài sự mong đợi của mình, vốn dĩ mình chỉ muốn giải quyết chuyện hai mươi vạn tệ, không ngờ lão ta lại chuyển thành giao dịch đổi tiền lấy bình an. Thật không hổ danh là người từng trải!... Điều kiện? Lão ta yêu cầu mình đưa ra điều kiện? Theo những gì viết trong cuốn sổ nhật ký của Xuân Phong, người ngồi đối diện với cô là kẻ đứng đầu danh sách quan tham, moi tiền của Xuân Phong hết khoản này đến khoản khác, bây giờ lão ta có thể nôn ra tất cả ư? Đưa ra điều kiện nào mới thích hợp đây? Chưa đến mức làm cho lão ta sụp đổ hoặc tức nổ đom đóm mắt thì cũng phải tính chuyện để mình được lợi nhiều nhất? Lẽ nào đây là tài sản Xuân Phong để lại cho mình? Lẽ nào Xuân Phong ở trên trời linh thiêng, phù hộ cho mình đòi được số tiền không chính đáng đó sao? Đưa ra con số nào nhỉ? Một con

số có thể đổi được cuộc sống sung túc trong nửa đời còn lại của mình? Tất nhiên Lệ Sánh hiểu rất rõ, chớ cùng dứt giậu, cô không thể ép người quá đáng, bằng không họ sẽ liều lĩnh, bất chấp mọi nguy hiểm, để rồi làm những chuyện cực đoan khiến hai bên đều bị thiệt hại... Nhìn lão quan tham trước mặt đang chủ động đưa ra giao dịch, Lệ Sánh cảm thấy tim đập loạn nhịp hồi lâu, cuối cùng lý trí cũng chiến thắng ý nghĩ đen tối trong đầu. Không thể được, một khi gạo đã nấu thành cơm thì mình thực sự chìm đắm trong vòng tội lỗi, muôn đời muôn kiếp không quay đầu lại được. Và lại làm sao có thể đảm bảo được an toàn? Làm sao có thể đảm bảo thằng cha có bản tính tham lam ăn sâu vào máu thịt này không ra tay với cô? Ngộ nhờ lão ta xảy ra chuyện thì mình cũng đi đời nhà ma...

Từ bỏ lòng tham giống như trút được gánh nặng nghìn cân, Lệ Sánh bỗng cảm thấy cả người nhẹ nhõm, cô tiếp tục câu chuyện:

- Cục trưởng, anh xem em là loại người nào vậy? Chuyện này đối với em thực sự là bất đắc dĩ, hai mươi vạn tệ đó là Xuân Phong mượn của bạn, nghe đâu nhà người ta cãi nhau loạn hết cả lên, còn người nhà Xuân Phong cứ bám riết lấy em, họ cho rằng em giấu số tiền đó, thế có oan uổng cho em không chứ? May mà theo tài liệu Xuân Phong để lại em đã phát hiện ra một số vấn đề, rất có thể nói rõ được tình hình. Bây giờ sự việc rất đơn giản, chỉ cần anh đem hai mươi vạn tệ trả lại cho người nhà Xuân Phong thì mọi việc đều êm đẹp.

- Em đòi tiền, anh có thể đưa cho em nhưng anh vẫn có câu nói lần trước, số tiền mà em nói đến, đích xác anh không nhìn thấy, trước khi Xuân Phong xảy ra chuyện, anh và cậu ấy không gặp nhau ít nhất là hơn một tháng.

- Em đánh chính lại lần nữa, không phải là em đòi tiền, mà là yêu cầu anh đem tiền của Xuân Phong trả lại cho người nhà anh ấy.

- Không tranh cãi vấn đề này nữa, cho dù anh không lấy số tiền đó nhưng em đã dùng đến thủ đoạn này thì thế theo nguyện vọng của em, anh sẽ đưa số tiền đó cho họ.

- Em có điều kiện, anh phải đích thân đem trả cho người nhà của Xuân Phong và chính miệng nói với họ là tiền anh mượn từ Xuân Phong.

- Cái đó, anh không thể làm em hài lòng.

- Anh suy nghĩ kỹ đã nhé. Chuyện này không thể làm khác được, nhất định phải làm như vậy. Anh suy nghĩ xong thì gọi cho em, em sẽ trả đồ cho anh.

Trong cuộc nói chuyện lần này, từ đầu đến cuối, Lệ Sảnh đều ở thế thượng phong. Cô không tiết lộ cuốn sổ nhật ký “đầu tư tình phí” của Xuân Phong, vì vậy Quảng Vận chỉ biết trong tay cô có đĩa VCD chứ không hề biết đến sự tồn tại của cuốn sổ nhật ký. Nhiệm vụ cấp bách của Lệ Sảnh là giải quyết suôn sẻ chuyện hai mươi vạn tệ, sau đó cô sẽ đem đĩa VCD trả cho lão Vận. Còn về cuốn sổ nhật ký thì cứ giữ lại để sau này dùng, cụ thể dùng nó vào việc gì, tạm thời cô chưa nghĩ tới.

2

Ba ngày sau, Quảng Vận gọi lại cho Lệ Sảnh, lão ta quyết định đến thăm Tích Tích để trả “nợ”, hi vọng sau khi Tích Tích nhận được, Lệ Sảnh cũng trả ngay đĩa VCD cho lão ta trong thời gian sớm nhất.

Buổi chiều hôm đó, Lệ Sảnh đi từ bệnh viện về nhà, lẳng lặng chui vào phòng khách, đứng lên cái ghế đầu rồi thò tay vào trong lỗ thông gió lấy túi hồ sơ đã được cô dùng băng dính dán kín miệng. Song, khi mở túi ra, cô ngẩn tò te: Bên trong đựng một cuốn sổ giả, đĩa VCD và cuốn sổ nhật ký ban đầu, không cánh mà bay.

Lệ Sảnh ngồi ngây dưới sàn nhà. Nhất định là bà ta làm, Dương Tử Quyên. Vẻ trầm lặng, kiệm lời của bà Quyên giống như thước phim quay chậm, tua đi tua lại trong đầu Lệ Sảnh. Ngày nào Tông Nguyên cũng bận rộn như con quay nên anh không rảnh rỗi vào phòng khách, lục lọi bí mật của cô. Hơn nữa, anh vẫn chưa biết cô có bí mật này. Chỉ có bà ta... là bà ta. Bà ta xem cuốn sổ chưa? Bà ta không biết chữ nhưng biết sử dụng đầu DVD, bà ta xem rồi chẳng? Bà ta đã đem những thứ đó cho con trai xem chưa? Hẳn là chưa, Tông Nguyên không phải là người dễ bụng, chuyện lớn như vậy, nếu anh ấy biết thì thế nào cũng nổi giận lôi đình, nhưng cuộc sống vợ chồng vẫn như mặt nước phẳng lặng, không hề gợn sóng. Tông Nguyên đang đi công tác một tuần ở nhà máy rượu Mao Đài tại Quý Châu, hôm nay mới là ngày thứ ba, trước khi đi, hai vợ chồng còn có một đêm quần quýt bên nhau.

Bà Quyên nằm nghỉ trong phòng. Lệ Sảnh cố kìm nén cơn giận, cô khẽ gõ cửa phòng của bà rồi cứ thế đẩy cửa ra, xông thẳng vào.

Bà Quyên giật mình trở người, bà tưởng Tông Nguyên có việc đột xuất về sớm, vì chỉ có anh mới tùy ý ra vào phòng của bà như thế. Nhìn thấy con dâu, bà Quyên nhú mày.

- Mẹ, thật ngại quá, con đã quấy rầy mẹ, có chuyện này con cần phải nói với mẹ.

- Ủ, - bà Quyên ngồi dậy, ánh mắt lướt qua khuôn mặt con dâu rồi nhìn ra chỗ khác.

- Mẹ đã động vào đồ của con ở trong phòng khách, đúng không?

- Mẹ, mẹ... - Ánh mắt của bà Quyên tỏ vẻ né tránh, giọng nói cũng trở nên ấp úng.

Bà Quyên không phải là người giỏi nói dối, ánh mắt của bà đã nói lên tất cả.

Lệ Sánh “hừ” một tiếng, hận không thể lôi xềnh xệch mẹ chồng ra khỏi giường, ép bà giao đồ ra. Cô không chịu đựng thêm được nữa, chỉ muốn ăn sống nuốt tươi mẹ chồng. Tông Nguyên luôn nói bà là người thật thà, chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài thì không ai tin bà có thể làm chuyện người bỉ ổi, đánh tráo món đồ con dâu dày công cất giữ. Đó là chuyện người an phận thủ thường làm được sao? Đó là chuyện người làm mẹ chồng nên làm sao? Lén lút theo dõi hành tung của con dâu? Ngấm ngầm mưu tính những việc mờ ám sau lưng con dâu? Quả thực là đáng hận.

- Ô hay, sao mẹ có thể... - Lệ Sánh nói lấp lửng vì đâu sao bà Quyên cũng là mẹ của Tông Nguyên nên cô không dám vạch mặt bà, cô phải tiếp tục nhẫn nhịn, - Mẹ, đồ đó là của một người bạn gửi con cất giữ, con không biết bên trong là cái gì những người ấy nói là rất quan trọng và cũng khá là nguy hiểm, nó liên lụy đến tiền đồ của người khác... Mẹ...

- Mẹ đã xem cái đĩa đó rồi. - bà Quyên cúi đầu nói, - Mẹ chưa nói với Tông Nguyên, nó không biết.

Bà ta xem rồi? Lệ Sánh nghe tai mình réo ù ù, đầu óc sắp nổ tung. Cô nghĩ, cũng may, trong cái đĩa ngoài chuyện bán thiu của Quảng Vận ra, thì không liên quan gì đến cô, vả lại bà cũng chưa đưa cho Tông Nguyên xem. Lúc này Lệ Sánh mới bình tĩnh được một chút, cô kiềm chế cơn thịnh nộ trong lòng để lời nói thốt ra được nhẹ nhàng:

- Mẹ, Tông Nguyên không biết thì thôi, mẹ không được để cho anh ấy biết chuyện này. Công việc của anh ấy đã bận như vậy, mẹ con mình không giúp được gì cho anh ấy thì ít nhất cũng không nên tạo thêm áp lực phiền toái cho anh ấy.

- Người trong đó có quan hệ gì với nó không? - bà Quyên nhìn thẳng vào mặt con dâu.

- Bạn con và Tông Nguyên không hề quen biết nhau, sao mẹ lại kéo Tông Nguyên vào cuộc chứ? Bạn con nói, đó là đồ nguy hiểm, con nghĩ mình không thể tiếp tục giữ nó, chỉ cần có chuyện không tốt với con thì cũng có chuyện không tốt với Tông Nguyên, không tốt cho cả nhà mình. Con đã cân nhắc mấy ngày nay, con cho rằng cứ trả lại đồ cho người ta là xong, không ngờ mẹ lại giấu nó đi. Ôi, mẹ, mẹ động vào thứ đó làm gì? Mẹ giấu nó làm gì? Mẹ giấu nó ở đâu rồi? Trả lại cho con đi, con phải nhanh chóng trả cho người ta, con hẹn với người ta rồi, chiều nay phải trả.

Bà Quyên im lặng, rời ánh mắt khỏi Lệ Sảnh.

- Mẹ, mẹ lấy những đồ đó làm gì?

- Tại sao con lại quen biết người đó? - bà Quyên không trả lời Lệ Sảnh, bà đột nhiên đặt câu hỏi.

- Người nào?

- Người đàn ông trong đĩa VCD.

- Không có mà, con không quen biết người đó, con còn chẳng biết người bên trong là ai nữa là. Thực sự là bạn con gửi con cất hộ mà. Mẹ, đồ đó rất nguy hiểm, mẹ mau trả cho con đi.

- Mẹ không thể trả nó cho con, mẹ phải giao nó cho cơ quan có thẩm quyền.

- Mẹ! - Lệ Sảnh gục xuống chân mẹ chồng. - Mẹ muốn lấy mạng của con à? Con có một người bạn làm kinh doanh, do ghi lại những thứ đó nên đã bị truy sát, gặp tai nạn giao thông chết người. Nếu con không nhanh chóng trả đồ cho người ta, e rằng rất có thể con sẽ gặp một vụ tai nạn giao thông tương tự. Nghe đâu, đĩa VCD đó ghi lại việc làm bẩn thỉu của một tên đại tham quan, chỗ nào cũng có người của hắn, mẹ giao đồ đó cho cảnh sát, không chừng sẽ bị người của hắn chặn lại, tất cả những người từng xem

qua cái đĩa đều gặp chuyện bất trắc. Mẹ muốn rước họa vào thân sao? Con biết mẹ rất dũng cảm, chuyện gì mẹ cũng dám làm nhưng mẹ phải nghĩ thay cho con chứ? Trong cuộc sống hằng ngày có những lúc con cư xử với mẹ không được thỏa đáng, nói năng cũng không được lọt tai, mong mẹ độ lượng không so đo với kẻ tiểu nhân. Con không cố ý đâu, sao mẹ không chịu tha thứ cho con? Mẹ dùng cách này để xử tội con, có quá tàn nhẫn không? Cho dù mẹ hận con nhưng mẹ cũng phải nghĩ một chút cho con trai của mẹ chứ, nếu con xảy ra chuyện thì anh ấy có thể yên lòng sao? Chuyện này truyền ra ngoài, anh ấy còn giữ được thể diện không? - Lệ Sánh khóc lóc kể lể.

Bà Quyên đẩy Lệ Sánh ra, đi ra ngoài. Cô vội vã đi theo. Bà mang một cái ghế đẩu về phòng ngủ, cô lại leo đẹo theo vào. Bà đặt cái ghế ở phía dưới máy điều hòa không khí rồi đứng lên đó, thò tay vào chỗ máy điều hòa, thoáng chốc túi hồ sơ quen thuộc đã xuất hiện trước mắt Lệ Sánh.

Lệ Sánh giật mạnh túi đồ trong tay mẹ chồng nhưng bà nắm chặt không buông, cô càng muốn đoạt lấy thì bà càng không chịu buông tay.

Hai người giằng co qua lại, cuối cùng Lệ Sánh cũng giành chiến thắng. Cũng chính trong giây phút ấy, bà mẹ chồng đã gặp chuyện ngoài ý muốn. Khi cướp được túi đồ, Lệ Sánh chẳng thém đoái hoài gì đến bà, cứ thế đi thẳng ra ngoài, chỉ nghe phía sau có tiếng đổ rầm rôi ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, cô giật mình quay đầu lại thì thấy mẹ chồng đã ngã sõng soài từ trên ghế xuống đất.

Góc trái bên dưới máy điều hòa không khí kê một chiếc tủ tivi hình chữ nhật, tivi được gắn ở trên tường, còn trên nóc tủ tivi đặt một bể cá cảnh, chẳng may ót bà Quyên đập đúng vào cạnh của bể cá, cả người bà chới với rồi ngã úp xuống đất.

Sau khi ngã xuống đất, miệng bà Quyên không phát ra âm thanh gì nữa, ngay cả một tiếng rên rĩ cũng không có.

Lệ Sảnh sững sờ mất mấy giây rồi bổ nhào tới bên mẹ chồng, cô đưa tay lên mũi bà thì mới hay bà không còn thở, kiểm tra mạch, một nhịp đập yếu ớt cũng không thấy đâu.

Lệ Sảnh lập tức làm hô hấp nhân tạo, hà hơi thổi ngạt cùng với ép tim ngoài lồng ngực. Nhưng sau nửa giờ nỗ lực, dùng đủ các phương pháp cấp cứu, cô vẫn không thể cứu được mẹ chồng.

Lệ Sảnh ngồi trên sàn nhà, mắt thất thần, tim đập thình thịch.

3

Sao sinh mạng của con người lại mỏng manh đến thế? Trong bệnh viện có biết bao nhiêu trường hợp bị té ngã, va đập, bị xuất huyết động mạch nhưng họ đều có thể giành lại mạng sống từ tay thần chết. Còn có những người bệnh đau ốm triền miên, quanh năm dùng thuốc, mỗi lần phẫu thuật là một lần dạo qua điện Diêm La của lão Diêm vương, vậy mà họ vẫn cải tử hoàn sinh. Tại sao chỉ mới loáng một cái, bà Quyên đã tắt thở rồi?

Cả buổi chiều, Lệ Sảnh không bước chân ra khỏi nhà, không uống nổi một ngụm nước, không nuốt được một miếng cơm, cô run rẩy ngây dại cả người. Đây không phải là nỗi sợ hãi của người chưa từng nhìn thấy thi thể người chết. Thời đi học, khi thầy giáo hướng dẫn giải phẫu tử thi, cô đã đối diện với thi thể người chết qua tiêu bản, nhưng tiêu bản động vật cũng giống như tiêu bản thực vật mà thôi, không có gì phải sợ. Lần này cô không thể nào trấn an tinh thần. Mấy lần đi vào phòng vệ sinh, mỗi bước đi của cô đều loạng choạng, không va vào góc bàn thì lại đụng vào thành ghế, ngay cả bộ sofa lù lù trong phòng khách, suýt chút nữa cũng làm cô vấp ngã. Đầu óc Lệ Sảnh trở nên lú lẫn, cô vừa mới vào phòng vệ sinh lấy khăn tắm lau mồ hôi, thoáng chốc mồ hôi lại vã ra như tắm, nhưng cô chẳng nhớ nổi mấy phút trước mình để khăn ở đâu.

Trong nhà không có bất cứ một tiếng động nhỏ nào, im ắng đến rợn người, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến cô giật thót mình, hoảng sợ. Cả buổi chiều cô nhận ba cuộc điện thoại. Trong đó có một cuộc điện thoại của Quảng Vận, lão nói với cô rằng, buổi chiều lão không gặp được Tích Tích vì cô ta đi công tác đột xuất ở Thượng Hải. Lệ Sánh không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện này, cô ậm ừ mấy câu rồi vội vàng cúp máy. Một cuộc điện thoại khác là từ phòng y tá, nhân viên gọi hỏi khi nào cô đến trực ca. Cô lừ đừ trả lời, mượn cớ gia đình xảy ra chút chuyện để xin nghỉ, sau đó tắt máy di động. Sẩm tối Tông Nguyên gọi vào điện thoại cố định, chuông réo khá lâu cô mới nhắc máy. Từ trước tới giờ, anh không nắm rõ lịch trực ca của cô, vì thế thấy cô nghe máy anh cũng không hề ngạc nhiên mà chỉ hỏi:

- Mẹ đâu?

Cô sợ hãi đáp bừa:

- Mẹ ra ngoài đi dạo rồi.

Anh còn muốn nói thêm chuyện gì đó nhưng cô cứ ậm ừ bảo mình đang bận xem tivi rồi cúp máy, mặt tái mét.

Khi mặt trời lặn, Lệ Sánh không dám ở trong nhà. Mẹ chồng vẫn nằm nguyên dưới sàn nhà, cô không dám ngó vào phòng bà dù chỉ một lần. Mỗi một phút ở trong nhà, cô đều có cảm giác ánh mắt u buồn của mẹ chồng giống như hai mũi khoan sắc nhọn khiến cô sờn hết tóc gáy. Hơn tám giờ tối, hai chân Lệ Sánh mềm nhũn, thực sự cô không chịu đựng nổi sự dằn vặt và nỗi sợ hãi khi ở cùng nhà với người chết, cô quyết định đâm lao thì phải theo lao, trốn khỏi nơi này. Trốn đến đâu đây? Cô cũng không biết đi đâu nữa, đó chỉ là một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu mà thôi. Cô lục số tài khoản, mang theo ít hành lý đơn giản, sau đó ra cây ATM ở cổng khu chung cư, rút hai vạn tệ rồi lên xe ô tô, nhấn ga.

Lệ Sảnh dựa người vào vô lăng, ngón tay run lấy lấy, cô lấy điện thoại gọi cho Điền Ca. Lúc này Điền Ca đang xem hoạt hình cùng con gái, nhận được điện thoại của Lệ Sảnh, cô rất ngạc nhiên. Cũng lâu rồi cô không gặp riêng Lệ Sảnh, cô cũng muốn tìm cô ấy nói chuyện nhưng chưa sắp xếp được thời gian, không ngờ cô ấy lại gọi cho cô trước. Trong điện thoại, Lệ Sảnh chẳng dè chừng điều gì, một mực đòi cô đi ra ngoài “gặp mặt lần cuối, nếu không tới thì chắc là cả đời cũng không gặp được nhau nữa”, khiến cô càng kinh ngạc hơn. Mấy hôm nay mẹ cô vẫn ở đây, thế là cô giao con cho bà rồi vội vàng vàng chạy tới chỗ Lệ Sảnh.

Điểm hẹn là một con phố nhỏ gần nhà Điền Ca. Từ đằng xa Điền Ca đã nhìn thấy xe của Lệ Sảnh, cô vẫy vẫy tay, ra hiệu bảo Lệ Sảnh lái xe qua chỗ mình nhưng xe như bị chết máy, cứ đứng im một chỗ. Sao thế nhỉ? Điền Ca đành tắt tời chạy đến. Cô mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lái. Ánh đèn đường vàng vọt chiếu vào cửa kính xe, hắt lên mặt Lệ Sảnh, Điền Ca nhìn mặt bạn, hoảng sợ. Sao mặt Lệ Sảnh lại giống như người chết thế này? Nước da trắng bệch, đôi mắt đờ đẫn như mắt người chết, người rũ rượi, vẻ mặt hốt hoảng giống như kẻ mất hồn.

- Cậu làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi? - Điền Ca sinh nghi.

Lệ Sảnh gần như sắp khóc, môi mấp máy không thành câu. Điền Ca nhìn thấy cái túi phình to để bên cạnh Lệ Sảnh, không biết bên trong đựng cái gì, cô tò mò mở ra xem, thấy một xấp tiền mặt dày và hai cái áo lót. Hình như Lệ Sảnh định đi khỏi thì phải, nhưng đi khỏi nhà sao chỉ mang theo hai cái áo lót.

Điền Ca nghiêng người, nắm bàn tay lạnh ngắt của Lệ Sảnh. Một hồi lâu, tay Lệ Sảnh ấm dần lên, ánh mắt của cô dần lấy lại sức sống. Cô khóc nức nở, nói lắp ba lắp bắp làm Điền Ca nghe câu được câu chẳng.

- Mình xảy ra chút chuyện, mình phải đi, sau này bố mẹ mình xin gửi gắm cho cậu. Lần này mình đi, có thể không trở về nữa, ngộ nhớ bố mẹ

mình gặp chuyện gì bất trắc, vì tình bạn bấy lâu của bọn mình, xin cậu hãy giúp mình chăm sóc...

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy? Cậu đừng làm mình sợ, mau nói cho mình biết đi, mình sẽ giúp cậu giải quyết! Cậu đừng như thế được không? - Điền Ca sốt ruột hỏi Lệ Sảnh.

- Mình làm mất mẹ của Tông Nguyên, nhất định anh ấy không tha cho mình đâu. Giờ anh ấy đang đi công tác, mình không thể đợi anh ấy trở về, mình không dám gặp anh ấy...

- Một người đang sống sờ sờ ra đấy, làm sao mà mất được? Mất ở đâu? Đi tìm đã, chúng ta mau chóng đi tìm thôi.

- Không tìm được, dù có tìm thấy thì bà ấy cũng không thể trở về được nữa. Điền Ca! Mình không còn là Lệ Sảnh mà trước đây cậu quen biết, mình đã làm rất nhiều chuyện xấu. Sự thực mình chưa từng hiếu thảo với mẹ chồng, mình không ưa bà ấy, không thích bà ấy sống cùng vợ chồng mình, cứ nhìn thấy bà ấy là mình lại bức dọc, lúc nào cũng vô tình hoặc cố ý đày đoạ bà ấy, nhưng mà... mình không muốn như thế đâu, đây là việc mình không ngờ đến, bây giờ xảy ra chuyện lớn...

Lệ Sảnh sợ hãi đến cùng cực, mặt cắt không còn giọt máu. Điền Ca đã suy đoán được bảy tám phần nhưng cô vẫn không dám tin vào suy đoán của mình. Cô nhẹ nhàng an ủi Lệ Sảnh rồi từ từ khuyên giải bất luận xảy ra chuyện gì cũng hi vọng cô ấy thẳng thắn nói ra sự thật, bản thân cô sẵn lòng được san sẻ cùng cô ấy. Trong tình huống này, Lệ Sảnh cũng không cố giấu nữa, cô kể với Điền Ca những sai lầm tạo ra mầm mống tai họa, nói đến Xuân Phong, nói đến mối tình oan nghiệt với người đàn ông đó, nước mắt Lệ Sảnh không ngừng tuôn rơi.

Lệ Sảnh đứng bên bờ vực sụp đổ, cô thao thao bất tuyệt kể lại câu chuyện mà cô đã chôn giấu ba năm. Mặc dù trong lòng đã có những phỏng

đoán mơ hồ nhưng Điền Ca vẫn cực kỳ hoảng sợ, mắt nhìn trân trân cô bạn không nói lên lời. Một lúc lâu sau, Điền Ca lấy lại tinh thần, cô khom người ôm chặt vai Lệ Sánh rồi nắm tay cô ấy:

- Đi, mình đi cùng cậu, mau đi trình báo cảnh sát thôi. Cậu không phải cố ý, tự thú sẽ được giảm tội, đó là lối thoát duy nhất. Nếu cậu không làm tròn trách nhiệm mà bỏ đi thì thực sự không thể tha thứ được.

Lệ Sánh lắc đầu, mắt thất thần, cả người run bần bật, khẩn thiết xin Điền Ca lái xe đưa cô tới ga tàu hỏa. Chỉ cần lên tàu, cho dù sau này phiêu bạt đến nơi nào, cô cũng không quên đại ân đại đức của Điền Ca. Một tay Điền Ca vẫn nắm chặt tay bạn, tay kia rút điện thoại từ trong túi xách ra, ấn số điện thoại của bố mẹ Lệ Sánh rồi gọi cho cảnh sát. Điền Ca khóc:

- Mình đưa cậu lên tàu là mình hại cậu!

Lệ Sánh hoàn toàn sụp đổ, cô không còn bất cứ sự vùng vẫy nào, cô ngồi ngây như tượng gỗ, trơ mắt nhìn Điền Ca gọi mấy cuộc điện thoại. Mười phút sau, Lệ Sánh nhanh chóng bị cảnh sát đưa đi. Ngày hôm sau, Tông Nguyên cát bụi dặm trường, lật đật từ Quỳnh Châu trở về.

4

Trong tình huống không được báo trước, Quảng Vận bị người của ủy ban điều tra đưa đi “nói chuyện”. Sau đó, Tích Tích cũng được mời đến viện kiểm sát để hợp tác điều tra nhưng cô nhanh chóng được về nhà vì quả thực cô không biết gì về cuốn sổ nhật ký, đĩa VCD cùng với những sự việc liên quan trong đó.

Dù vậy, chuyện này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, sau khi bố mẹ Xuân Phong biết chính xác Viện kiểm sát tìm Tích Tích là để hợp tác điều tra vị quan chức nào đó từng có mối quan hệ mật thiết với Xuân Phong, đến nay sự việc đã sáng tỏ, Tích Tích không bị liên lụy, cả nhà mới an tâm.

Khi Tích Tích bị triệu tập để hợp tác điều tra với phía cảnh sát, chính mắt cô đã nhìn thấy cuốn sổ nhật ký lưu lại bút tích của Xuân Phong. Từ lúc trở về, trong đầu cô chứa đầy hình ảnh về cuốn sổ đó và cô chợt nảy ra một ý nghĩ: Xuân Phong có thói quen viết nhật ký.

Hai người là vợ chồng mười năm vậy mà cô không hề hay biết anh có thói quen này, bởi vì anh chủ yếu viết nhật ký kinh doanh, địa điểm viết nhật ký lại là phòng làm việc trong công ty. Sở dĩ anh cất giữ cuốn sổ nhật ký trong phòng làm việc rồi chuyển nó đến vườn cây anh đào là vì anh không muốn để cho vợ và người nhà nhìn thấy nó.

Thời gian Xuân Phong viết xong cuốn sổ nhật ký là vào mùa đông năm ngoái. Sau đó anh có từ bỏ thói quen đã duy trì trong nhiều năm không? Chắc là không. Tích Tích đến phòng làm việc của Xuân Phong, cô muốn tìm một thứ tương tự cuốn sổ nhật ký nhưng lúi húi cả buổi mà chả thu hoạch được gì, cô liền gọi điện cho Trương Duệ, kể chuyện này với anh. Trương Duệ nhắc cô một câu:

- Có thể Xuân Phong thay đổi hình thức viết nhật ký?

Tích Tích hỏi lại:

- Thay đổi sang hình thức nào?

Trương Duệ trả lời:

- Ví dụ như nhật ký điện tử chẳng hạn.

Tích Tích như được khai thông đầu óc, cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức mở chiếc laptop, hồi còn sống Xuân Phong vẫn thường dùng. Cô đã tìm kiếm số tiền đó lâu như vậy, sao lại không nghĩ đến điều này nhỉ?

Sau khi Xuân Phong mất, Tích Tích từng mở chiếc máy tính này, kiểm tra kỹ càng từng file một nhưng không phát hiện ra cái gì. Đó là vì, cô

không nghĩ ra có những folder và file đã bị làm ẩn đi nên cô không thể nhìn thấy chúng.

Dưới sự trợ giúp của Trương Duệ, các folder và file bị ẩn đều hiện nguyên hình. Trong đó, có một folder cài mật khẩu, Trương Duệ rất giỏi về máy tính nên chỉ cần nửa giờ đồng hồ sau, anh đã phá được mật khẩu. Trong folder này có một file ghi chép linh tinh, thu hút sự chú ý của Tích Tích.

Sự thật khớp với phán đoán của Trương Duệ. File ghi chép linh tinh quả nhiên là nhật ký điện tử, nối tiếp cuốn sổ nhật ký Xuân Phong đã viết. Lần theo trình tự thời gian, Tích Tích dán mắt vào đoạn nhật ký mới nhất:

Hôm nay, tôi mượn Lý Dương hai mươi vạn tệ để giúp đỡ một người bạn cũ chữa bệnh. Tôi nhận tiền mặt rồi gửi ngay trong ngày. Cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng, để tránh những rắc rối không cần thiết tôi không kể chuyện này cho Tích Tích biết. Cổ phiếu của tôi đã bị tạm ngừng giao dịch, hai tuần nữa mở lại giao dịch, tôi sẽ hoàn trả toàn bộ số tiền. Lý Dương là người anh em tốt.

Về thời gian, hoàn toàn trùng khớp với những gì Lý Dương nói.

Trương Duệ thở một hơi dài, im lặng một lúc lâu.

Tuy Tích Tích không xác định được người “bạn cũ” đó là ai, nhưng cô đã chứng thực đích xác Xuân Phong có khoản nợ kia, cho nên cô nghĩ rằng mình không thể kéo dài nợ nần thêm một phút nào nữa.

Tích Tích nói lại sự việc với bố mẹ chồng. Bố chồng nói:

- Thiếu nợ thì phải trả, đó là lẽ đương nhiên. Con hãy mau chóng trả tiền cho Lý Dương, sớm ngày nào hay ngày ấy. Con có thiếu tiền không? Chỗ bố mẹ cũng có tiền đấy, cả nhà mình cùng góp lại.

Tích Tích lắc đầu:

- Không cần đâu bố ạ.

Mẹ chồng nói:

- Lý Dương gặp nhà ta coi như là số cậ ấy may mắn, chứ là nhà khác, họ chẳng trả lại tiền đâu, hoặc là người vợ khác thì cũng xóa sạch dấu vết đi, vậy thì Lý Dương biết tìm ai nói rõ phải trái? Bây giờ ít người có lương tâm lắm, tôi thực sự không nhìn lầm Tích Tích...

Tích Tích nghĩ bụng, con người Lý Dương cái gì cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm là quá thật thà. Chuyện này mà rơi vào tay người khác, thử hỏi họ có để yên cho mình không? Ngày nào họ cũng đến phá nhà, rồi còn vây đuổi, chặn đường để đòi nợ ấy chứ. Tiền của tích cóp trong bao nhiêu năm, bỗng dưng bị mất một cách không rõ ràng, chỉ là người làm công ăn lương thì ai mà chịu được?

5

Trong đêm thứ hai, sau hôm Lệ Sánh xảy ra chuyện, một chiếc răng của Điền Ca đột nhiên tác oai tác quái.

Ban đầu Điền Ca cảm thấy ê buốt nhưng cô nghĩ chắc là do sau bữa cơm cô ăn kem ốc quế, một lát sau sẽ khỏi. Ai dè cô nằm trần trọc hơn hai tiếng đồng hồ, chẳng những răng không đỡ buốt mà ngược lại còn đau dữ dội hơn, lan xuống lợi, sưng lệch một bên má, đau thấu cả tim óc. Nửa đêm Điền Ca bật dậy, chỉ muốn đập đầu vào tường cho hết đau. Cô ra phòng khách, đi đi lại lại đến chóng cả mặt rồi chạy xuống bếp lấy viên đá ngâm vào miệng, chỉ được hai phút đá lạnh cũng hết tác dụng. Điền Ca bất chấp hậu quả, lấy lọ thuốc giảm đau trong tủ thuốc gia đình, uống liền hai viên. Nửa tiếng sau, thuốc vẫn không có tác dụng, cô lại điên cuồng dốc bốn năm viên thuốc. Bà Phượng đang mơ màng thì bị tiếng động làm cho tỉnh giấc,

trông thấy con gái sắp uống một lượng lớn thuốc giảm đau, bà chạy vội tới giắt lấy những viên thuốc trong tay cô:

- Không được uống nhiều thuốc này, uống nhiều thần kinh sẽ mất hết cảm giác, dễ trở nên đần độn...

- Đần độn thì đần độn, - Điền Ca không chịu nổi nữa, nước mắt giàn giụa, - vốn dĩ con là đứa đần độn mà. Con nghĩ không ra, tại sao Lệ Sảng lại như thế? Con chơi với cô ấy nhiều năm, luôn nghĩ cô ấy là người đáng quý. Ở bệnh viện, cô ấy chăm chỉ làm việc, hòa đồng với mọi người, lúc nào cũng nói là mình khinh bỉ những người phụ nữ ăn bám đàn ông, tỏ ra hiếu kính với người già. Tại sao cô ấy lại làm người thứ ba, tại sao lại ngược đãi mẹ chồng... Tại sao con lại không may mắn nhận ra! Con đau đớn lắm, con chỉ muốn chết thôi...

Điền Ca khóc như mưa như gió, nước mắt chảy ròng ròng, cô giắt lấy lọ thuốc giảm đau trong tay bà mẹ.

Bà Phượng tát mạnh vào má Điền Ca:

- Con tỉnh táo một chút được không hả? Không phải là con nhìn lầm người sao? Không phải là con dễ dãi kết bạn sao? Con liều mạng vì một người phụ nữ như vậy có đáng không hả? Cái đồ không có ý chí như con, sống thế là đủ rồi, con nhảy lầu chết trước mặt mẹ đi, để xem con có cái gan đó không?

Trong nháy mắt, Điền Ca cảm giác đầu mình sắp lìa khỏi cổ, cả người bỗng mất thăng bằng. Cô đang ôm một bên má rên rỉ thì ngã lăn xuống sàn nhà. Giây phút ấy, trước mặt cô chợt tối sầm lại, cả người rơi vào bóng tối vô tận, cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng động bên tai, một chút ý thức cơ hồ cũng sắp mất.

Vì quá đau răng nên Điền Ca run lấy bầy, chân tay co rúm.

Bà Phượng sững sờ, nhào tới bên Điền Ca, bà đưa tay lên trán cô kiểm tra, trời ơi, trán nóng như hòn lửa.

Khi Điền Ca mở mắt ra, cô thấy mình nằm ở phòng cấp cứu trong bệnh viện. Khi bị nhổ mất một chiếc răng, đang được truyền dịch nên dần dần lấy lại hơi sức, dường như cô vừa trải qua một cuộc chiến giữa cái sống và cái chết.

Hừng đông, Điền Ca cùng bà mẹ trở về nhà.

Do tác dụng của thuốc ngủ nên Điền Ca ngủ li bì trên giường, đến tận một hai giờ chiều, bỗng nhiên cô cảm thấy bên cạnh mình có tiếng động là lạ, má cũng buồn buồn, cô mở mắt ra và vô cùng ngạc nhiên thấy Lý Dương ngồi trước giường, chăm chú nhìn cô, trong tích tắc, ánh nhìn trù mẩn của anh xuyên thấu vào trái tim cô.

- Ai bảo anh về? - Điền Ca mấp máy môi, - Xin nghỉ à? Có bị trừ lương không?

- Trừ lương không quan trọng, nếu em có mệnh hệ gì thì đó chính là tổn thất lớn nhất của anh...

- Em chết rồi, anh lấy vợ khác là được.

- Lấy vợ lần nữa không tốn tiền sao? Bây giờ lấy vợ có đơn giản như ngày trước không?

Buổi tối Lý Dương đưa cho Điền Ca một tờ phiếu chi.

- Từ giờ em hãy tiếp tục đi xem nhà, gặp căn hộ nào thích hợp thì mua luôn nhé.

- Ở đâu ra?

- Tích Tích trả.

Hai mươi vạn tệ coi như đã mất nay lại trở về, khiến Lý Dương cũng ngỡ ngàng. Nói thực thì từ hôm Xuân Phong xảy ra chuyện, rồi việc giấy nợ bị vò nát, anh không còn hi vọng lấy lại được số tiền đó nữa. Anh nói “hi vọng” chỉ là an ủi Điền Ca mà thôi. Anh tự nhủ, mình phải nỗ lực làm việc để kiếm thật nhiều tiền mua nhà, rồi thời gian sẽ từ từ hàn gắn vết thương trong lòng Điền Ca... Anh không ngờ, cuối cùng số tiền đó lại trở về với chủ.

- Cô ấy xác nhận được rồi? Là Xuân Phong đã đưa tiền cho tên quan tham đó à?

- Đúng là Xuân Phong đã ném rất nhiều tiền cho Cục trưởng Vận. Nhưng về số tiền của mình thì trong nhật ký điện tử của Xuân Phong, cậu ấy viết là giúp một người bạn cũ chữa bệnh gì đó, sợ Tích Tích hiểu lầm nên không nói cho cô ấy biết.

- Bạn nào?

- Vẫn chưa biết là ai, cậu ấy không nói rõ.

- Em dám chắc là phụ nữ.

- Chuyện đó không liên quan tới mình.

Điền Ca cẩn thận cất tờ phiếu chi. Tạm thời hai người chưa thể mua nhà vì Lý Dương dự đoán đúng tình hình giá cả nhà đất. Sau khi thị trường nhà đất tăng giá vùn vụt, nhà nước đã ban hành các chính sách điều tiết giá bán. Các công trình xây dựng nhà ở nối đuôi nhau lên sàn giao dịch, mấy tháng nay, người bán cuống quýt tung nhà ra còn người mua vẫn chần chừ quan sát. Khi thị trường nhà đất sốt xình xịch, Điền Ca phải hạ giọng năn nỉ bên môi giới đưa cô đi xem nhà, còn bây giờ gió đổi chiều, họ bắt đầu thể thọt khúm núm nhưng Điền Ca lại không vội mua nhà.

Nghĩ đến Lệ Sánh, cả đêm Điền Ca buồn náo nức. Hôm sau, Lý Dương cùng cô tới thăm bố mẹ Lệ Sánh. Bố Lệ Sánh tuổi đã cao, lúc biết con gái phạm tội, ông đấm ngực giẫm chân kêu trời kêu đất rồi huyết áp tăng cao, ngất lịm đi, đến hôm nay vẫn phải nằm liệt trên giường, không nhắc nổi người dậy.

Lúc đầu mình không nên giới thiệu Lệ Sánh với Xuân Phong, Điền Ca nghĩ. Nhưng ai mà ngờ được hai người họ vừa quen nhau thì đã xảy ra chuyện. Bạn bè, người quen đến bệnh viện cần giới thiệu bác sĩ và tìm y tá để chăm sóc được tốt hơn, đối với cô là chuyện dễ như trở bàn tay. Bình thường, ngày nào bệnh nhân và bác sĩ, y tá chả đụng mặt nhau, nhưng đâu phải cứ thường xuyên gặp mặt thì ngoại tình? Cô giúp bao nhiêu người mà có xảy ra chuyện gì đâu, sao đến lượt hai người họ thì...

Lý Dương khuyên Điền Ca:

- Quan trọng là nhân cách của mỗi người, con người Tiểu Sánh đúng là có vấn đề. Cho dù cô ấy không gặp Xuân Phong ở bệnh viện thì có lẽ cô ấy vẫn gặp một Xuân Phong nào đó ở chỗ khác. Cô ấy vốn có tính đứng núi nọ trông núi kia, không biết yên phận thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện thôi. Cho nên em không cần tự trách mình.

- Một bàn tay vỗ không kêu, em thấy Xuân Phong cũng chẳng ra gì, nếu anh ấy là bậc chính nhân quân tử thì Lệ Sánh có lên được con tàu cướp biển của anh ấy không? Lệ Sánh phải lòng anh ấy là quá hồ đồ, quá ngu xuẩn, người ta coi cô ấy là gì chứ? Người anh em của anh đúng là kẻ đốn mạt. Lệ Sánh vì một người như thế làm gia đình, chồng con đang yên đang lành bỗng chốc bị hủy hoại, thực không đáng.

- Em mang tiếng là bạn thân mà cô ấy lại đi lại với Xuân Phong trong nhiều năm, vậy mà em không biết tí ti gì sao? Không phát hiện ra điều gì?

- Hồi Tông Nguyên và cô ấy yêu nhau, em cũng không hề phát hiện ra, cô ấy cố tình giấu thì làm sao em biết được? Anh với Xuân Phong còn thân nhau như anh em đũa thối, anh có phát hiện ra không? Xuân Phong từng nói với anh không? Vợ anh ấy cũng bị xỏ mũi nữa là, họ quá bí mật. Nếu em biết thì em cho phép cô ấy làm như vậy sao? Anh biết đấy, cả đời em căm thù nhất loại người chen chân vào gia đình người khác, phá hoại tình cảm của người khác, thực không ngờ chuyện này lại rơi vào đúng bạn của em, đáng ghét nhất là Lê Sảnh lại có cái thói ngược đãi mẹ chồng, nếu biết sớm em cũng không để yên, biết đâu cô ấy cũng có thể cải tà quy chính, biết tôn trọng mẹ chồng, và bi kịch sẽ không xảy ra.

- Bưng bít chuyện này còn chả được, cô ấy có thể nói với bạn bè sao?

- Em thực sự giận cô ấy lắm! Sao cô ấy có thể cư xử với mẹ chồng như vậy chứ, cô ấy không sợ bị ông trời phạt sao?

Cuộc đời của mỗi người giống như một con thuyền lênh đênh trên biển cả mênh mông, không thể lường trước được mưa gió, ngay cả Quảng Vận - một chiếc du thuyền xa hoa, tự cho rằng sóng yên biển lặng, khi ra khơi cũng rất nhỏ bé, không xác định được mình đang ở phương hướng nào, nói lật là lật, nói chìm là chìm đấy thôi. Xem Lê Sảnh từ nhỏ đến lớn đều thích ganh đua, học tập thì giành vị trí số một, đi làm thì giành danh hiệu lao động tiên tiến, mặc quần áo cũng kén bộ nào đẹp nhất, tìm chồng nhất định phải tìm người thành công trong sự nghiệp... Nhưng cuối cùng cô cũng chỉ như con dã tràng xe cát biển Đông mà thôi.

Vì Quảng Vận nhận hối lộ hơn hai triệu tệ, tham ô hơn ba triệu tệ, ngoài ra lão còn có khối tài sản kêch xù trị giá hơn mười triệu tệ không rõ nguồn gốc, nên đã bị tòa án sơ thẩm tuyên án tử hình và tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân. Lê Sảnh bị tam giam mười lăm ngày, sau đó chuyển đến nhà tù. Tòa ra phán quyết về vụ án, Chu Lê Sảnh phạm tội vô ý làm chết người, có tình tiết tích cực cấp cứu nạn nhân và tự giác đầu thú, thành khẩn nhận tội, lại thêm con trai người bị hại là Liễu Tông Nguyên làm đơn xin giảm

nhẹ hình phạt cho vợ. Vì vậy Lệ Sánh bị tuyên án phạt tù có thời hạn một năm, được hoãn thi hành án một năm. Sau khi ra khỏi trại tam giam, Lệ Sánh ở nhà bố mẹ. Tông Nguyên đến nhà tìm cô bàn chuyện ly hôn nhưng cô một mực không chịu gặp anh, cứ nhốt mình trong phòng. Anh đành để lại đơn ly hôn, Lệ Sánh ký tên rồi nhờ Điền Ca gửi cho anh. Cô không nhả nhủ bất cứ điều gì nhưng Điền Ca hiểu, vì cô quá xấu hổ và áy náy nên không có mặt mũi nào mà chào tạm biệt người đàn ông đã trao tình yêu sâu sắc cho cô. Hôm ra tòa làm thủ tục ly hôn, Lệ Sánh đi cùng Điền Ca, cô đeo kính râm để che đôi mắt sưng mọng. Làm xong thủ tục, khi ra tới cổng lớn, Lệ Sánh dừng bước, chủ động nói với Tông Nguyên một câu, chỉ vền vẹn ba từ:

- Em xin lỗi. - Mặc dù nước mắt Lệ Sánh chảy ròng ròng nhưng có vẻ nó chẳng thấm vào đâu so với tội lỗi mà cô đã gây ra.

Tông Nguyên cũng nói ngắn gọn:

- Sống tốt nhé.

Thế là mỗi người một ngả. Kể từ ngày Lệ Sánh bị tạm giam, cô đã bị đuổi việc ở bệnh viện. Đó chính là số mệnh của cô. Điền Ca nghĩ có nhân thì ắt có quả, kết cục thảm hại bắt đầu giáng xuống từ đây. Sai lầm thứ nhất của Lệ Sánh là có quan hệ tình cảm vụng trộm với Xuân Phong. Sai lầm thứ hai là khi cô đã tìm được chốn đi về, lẽ ra cô phải chấm dứt quan hệ với Xuân Phong, đằng này cô vẫn dây dưa với anh nên hẳn có quả báo. Sai lầm thứ ba, từ lúc làm con dâu nhà người ta, cô đã không biết hiếu kính và tôn trọng mẹ chồng. Vì mẹ chồng không có lương hưu, người đầy bệnh tật cho nên cô chán ghét bà, luôn cho rằng bà là gánh nặng của vợ chồng mình nhưng cô không nghĩ được rằng, nếu không có mẹ chồng thì làm sao có chồng cô ngày nay. Từ sáng đến tối, trong đầu cô nhét đầy những thứ phù phiếm như tiền bạc, lợi ích, chức danh, nhà cửa, phát tài, chẳng may may có tí luân lý đạo đức cơ bản nhất để làm người... Tuy nhiên, mẹ chồng cô quả thực cũng quá nhu nhược, bà quen bấm bụng chịu đựng nên đã vô tình

dung túng cho những lời lẽ cay nghiệt, những việc làm sai trái của con dâu để rồi biến cô trở thành người xấu xa, từng bước đi đến vực thẳm.

ĐIỀU BÍ MẬT CỦA CHỒNG

Anh Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Sự Thật Được Phơi Bày

Một năm sau, giữa buổi chạng vạng ngày đông, một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi cùng người chồng tìm đến nhà Tích Tích. Lúc ấy, Tích Tích vẫn ở cơ quan để làm thêm giờ, nhưng vừa nhận được điện thoại của mẹ chồng nói “Có bạn học hồi cấp Ba của Xuân Phong tìm đến nhà mình, mong được gặp con một lần.” Tích Tích vội gác công việc lại, lập tức lái xe về.

Bước vào cửa, Tích Tích nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ, khuôn mặt đoan trang, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông có tướng mạo thật thà phúc hậu. Tích Tích thoáng ngây người, trong ký ức của cô không hề có hình bóng họ.

- Chị là vợ của anh Xuân Phong à? - Người phụ nữ đó lúng túng đứng dậy, e ngại nhìn Tích Tích, ánh mắt toát lên niềm vui xen lẫn nỗi buồn man mác. - Tôi biết làm như thế này là rất mạo muội, nhưng mà, tôi nhất định phải đến nói chuyện với chị.

- Cô ngồi đi, ngồi xuống rồi nói. - Tích Tích có linh cảm, người phụ nữ này và Xuân Phong từng có tình cảm với nhau. Kỳ lạ là lần này cô không có cảm giác đau đớn.

Quả nhiên là có chuyện. Người phụ nữ đó tên là Lưu Yến, bạn học thời phổ thông của Xuân Phong. Hai người từng có một tình yêu trong sáng của tuổi học trò. Lên cấp Ba, bố Lưu Yến thay đổi nơi công tác, ông đưa cả nhà đến Tế Nam nên cô đành bỏ lại mối tình đầu. Về sau cô học đại học ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp thì ở lại thủ đô bươn chải, thay đổi công việc mấy lần. Cô từng kết hôn một lần nhưng vì ông chồng chìm đắm trong cờ

bạc nên hai người không thể sống lâu dài với nhau. Ly hôn được ba năm thì cô đi bước nữa nhưng cuộc đời éo le, chưa đầy hai năm sau, không hiểu vì sao cô bị sút cân, số lượng tiểu cầu giảm nhiều, các khớp xương đau nhức, đi bệnh viện khám thì các bác sĩ nói cô mắc bệnh lupus ban đỏ, giai đoạn cuối.

Mùa xuân năm ngoái, Xuân Phong đi họp lớp cấp Ba, anh tình cờ biết được chuyện của Lưu Yến, nhân dịp đi công tác ở Bắc Kinh, anh đến bệnh viện thăm cô. Khi ấy Lưu Yến đã nghỉ việc hơn một năm để chữa bệnh, con gái của cô vừa vào tiểu học, còn con trai riêng của chồng cũng vào trung học, cả gia đình sống trong cảnh giạt gấu vá vai. Xuân Phong nghe bác sĩ điều trị chính của Lưu Yến nói rằng, nếu không nhanh chóng đổi thuốc điều trị thì bệnh nhân không sống quá hai năm nữa. Xuân Phong động viên Lưu Yến kiên trì chữa bệnh, chỉ cần có một tia hi vọng cũng không được từ bỏ. Sau đó anh trở về Thanh Đảo, không quá ba ngày, anh gửi hai mươi vạn tệ vào tài khoản bệnh viện cho Lưu Yến.

Lúc đó bệnh của Lưu Yến đã nặng hơn, cô nằm hôn mê trên giường bệnh. Nhận được tiền, người chồng liền gọi điện cho Xuân Phong, bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc. Xuân Phong chỉ bảo anh ta:

- Công việc của tôi khá bận, có lẽ sau này tôi không có thời gian đến thăm hai người. Mong anh chăm sóc tốt cho Lưu Yến.

Người chồng của Lưu Yến, ngoài lòng cảm kích ra, còn có tâm lý tự ti, anh ta lại hiểu sang ý khác, cho rằng Xuân Phong giúp đỡ số tiền này như là làm từ thiện và ám chỉ sau này họ không được tùy ý tìm anh ấy nữa. Và đúng là từ đó về sau, Xuân Phong không hề liên lạc với họ, ngay đến một cuộc điện thoại cũng không có.

- Hai năm nay, tôi thường xuyên ra vào bệnh viện, gần như trở thành người tàn phế. Vợ chồng tôi không liên lạc với người quen nên không biết tin tức gì. Mãi đến tháng trước, tôi gặp một người bạn cũ đến Bắc Kinh

công tác, nên mới biết năm ngoái Xuân Phong xảy ra chuyện, cũng chính là hai ngày sau khi anh ấy gửi tiền cho tôi. Hơn một năm nay, không có tin tức của Xuân Phong, chúng tôi cũng không dám liên lạc với anh ấy, một là sợ quấy quả cuộc sống của anh ấy, hai là không muốn gây thêm phiền hà. Tôi lâm vào tình cảnh này, ngay đến người thân cũng xa lánh, nhận được điện thoại của tôi, họ còn lo sợ nữa là. Hóa ra, chúng tôi hiểu lầm Xuân Phong... - Lưu Yến đưa tay lau vội dòng nước mắt.

Người chồng ngồi lặng lẽ bên Lưu Yến, nắm chặt bàn tay thon dài có những nốt lốm đốm hình con bướm của vợ.

- Xuân Phong là ân nhân của tôi, cái mạng này có thể nói là do anh ấy nhặt về cho tôi. Hồi đó tôi định bỏ cuộc, chồng tôi muốn bán nhà để lấy tiền chạy chữa nhưng tôi kiên quyết không đồng ý vì bán nhà rồi thì ba bố con phải ra ngoài đường ngủ, chẳng bằng để tôi đi trước... Không ngờ, ông trời không tuyệt đường của con người, Xuân Phong đột nhiên xuất hiện ở bệnh viện. Nếu như không có số tiền đó, có lẽ tôi không sống được đến hôm nay... Nhưng Xuân Phong, anh ấy... - Lưu Yến nói đến chỗ xúc động lại khóc nức lên.

Mắt Tích Tích cũng đỏ hoe, cô giữ hai vợ chồng Lưu Yến ở lại ăn cơm tối nhưng họ kiên quyết từ chối. Họ để lại mấy gói mứt đặc sản Bắc Kinh, hai vạn tệ tiền mặt và một tờ giấy ghi nợ mười tám vạn tệ. Lưu Yến nói họ còn phải đi thăm mấy người họ hàng nên xin cáo từ.

Hôm sau, Tích Tích dậy thật sớm, đi thăm mộ Xuân Phong.

- Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, nếu anh sớm nói chuyện này với em thì đã không có nhiều rắc rối như vậy. Sao anh không tin tưởng em? Sao anh không tin em sẽ ủng hộ anh giúp đỡ cô ấy? (Lần ấy, Xuân Phong gửi tiền mặt cho Lưu Yến nên Tích Tích không thể nào tìm ra tung tích số tiền).

- Có lẽ anh sẽ nói, anh không muốn gây hiểu lầm, không muốn một việc đơn giản trở nên phức tạp. Anh quan niệm, vợ chồng ăn ở với nhau cần phải thẳng thắn chân thành nhưng thực tế anh hoàn toàn làm ngược lại. Ủm, em hiểu anh, chuyện qua rồi không nên nhắc lại nữa. Em nói với Lưu Yến rằng, số tiền đó là tấm lòng của anh, xin cô ấy nhận cho nhưng cô ấy một mực để lại giấy nợ và nói sau này có điều kiện nhất định sẽ trả lại. Em không thích nói nhiều nên không khẳng khẳng từ chối nữa, tất cả đều tùy duyên thôi. Thôi, anh cứ yên nghỉ nhé. Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc bố mẹ thật tốt, chỉ cần bố mẹ cần em thì em vẫn tiếp tục ở bên cạnh. Về con trai chúng ta thì anh cũng yên tâm, em còn sống ngày nào thì em không để cho con tủi thân đâu. À! Có chuyện này em phải nói với anh, em đã tha thứ cho anh rồi. Anh biết không? Em không hận anh nữa... Mọi chuyện đều kết thúc rồi, khi cánh cửa này khép lại thì cánh cửa khác sẽ mở ra, em cũng sắp bắt đầu cuộc sống mới.

Tích Tích chỉ để tâm sự trong lòng, không nói ra thành tiếng.

Nhưng cô tin anh có thể nghe thấy, gió sẽ mang những lời này gửi đến anh.

2

Năm thứ hai, Lý Dương đến Trùng Khánh, công ty chi nhánh xoay chuyển được tình thế, bắt đầu có lợi nhuận. Đúng lúc này, trong một lần tập đoàn điều chỉnh nhân sự, Lý Dương được điều động về trụ sở chính, nhậm chức phó chủ nhiệm bộ phận kế toán. Cấp bậc của anh không thay đổi vì đây chỉ là điều động trong nội bộ tập đoàn, nguyên phó chủ nhiệm bộ phận kế toán được đưa lên làm chủ nhiệm văn phòng. Người đến Trùng Khánh thay vị trí của Lý Dương là một thạc sĩ kinh tế học mới hai mươi chín tuổi. Trước khi vào tập đoàn CC, về nghiệp vụ, cậu ta chưa có thành tựu gì nổi bật nhưng lại có bố vợ hậu thuẫn, ông ta làm lãnh đạo cao cấp trong tỉnh. Lý Dương thản nhiên đối mặt, vui vẻ tiếp nhận sự sắp xếp này. Dù sao anh về Thanh Đảo đoàn tụ với gia đình là điều vợ con anh mong mỏi từ lâu.

Trước khi anh rời khỏi Trùng Khánh, công ty chi nhánh tổ chức một bữa tiệc chia tay. Hôm đó, Tây Tây uống rất nhiều rượu, đến giữa bữa tiệc, cô cảm thấy đầu óc choáng váng nên đứng dậy xin phép ra về.

Nửa đêm, tài xế đưa Lý Dương về, anh lững thững bước vào khu chung cư, đột nhiên phát hiện ra một cái bóng đen ngồi thu lu trước cửa. Thoạt đầu anh không để ý nhưng khi tiến lại gần, anh nghe rõ mồn một có tiếng rên rĩ của người say rượu. Dưới ánh đèn hành lang tù mù, Lý Dương nhìn thấy một cô gái có mái tóc dài, xõa xuống che kín cả khuôn mặt. Anh kinh ngạc thốt lên:

- Tiểu Tây!

- Dạ. - Tây Tây đáp một tiếng.

- Em ở đây làm gì?

- Đợi anh... hu hu! - Tây Tây đột nhiên ôm mặt khóc hu hu.

Lý Dương phóng tầm mắt ra xung quanh, thấp thoáng giữa khóm hoa tường vi có một đôi tình nhân đang mãi âu yếm trên chiếc ghế băng gần hồ nước. Gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo hương hoa thơm ngát. Lý Dương không nói lời nào, cứ thế kéo Tây Tây đứng dậy, dìu cô lên tầng.

Vào nhà, anh đưa cô tới phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó đun nước nóng cho cô uống rồi để cô nằm lên giường, đắp chiếc chăn mỏng tang cho cô. Lý Dương cảm thấy lạ lùng, anh làm những việc này mà trong lòng không hề có ý nghĩ gì mờ ám, tự nhiên như thể đang chăm sóc con gái của mình. Anh đi tắm rửa qua loa rồi cầm ga trải giường ra phòng khách, ngủ trên ghế sofa.

Nhìn Tây Tây ngủ say sưa trên giường, Lý Dương thì thầm trong lòng: Em gái thân yêu! Em là một đóa hoa đẹp và ngát hương nhưng anh không thể vì một đóa hoa mà chà đạp vợ con mình, anh yêu quý họ như chính sinh

mệnh của mình vậy. Đây là sự ích kỷ của anh chẳng? Anh ngỡ mình nâng khuôn mặt của Tây Tây, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô... Nhưng chỉ là ảo giác thoáng qua mà thôi, hiện thực trước mắt là anh phải đối diện với một vẻ mặt vừa phẫn nộ vừa oán hận và đôi mắt u uất xót xa. Thực lòng mà nói, anh cũng thích em, chính vì thích em cho nên anh không thể gần gũi với em, không thể cho em một chút ảo tưởng nào.

Sáng hôm sau, Tây Tây tỉnh rượu, cô ngồi trước ghế sofa, ngắm nhìn Lý Dương không chớp mắt. Anh là người đàn ông khiến cô điên đảo, cô yêu anh mà không đòi hỏi điều gì hết, cô chỉ muốn dâng hiến cái quý giá nhất của người con gái cho người đàn ông làm trái tim cô rung động để cả đời không hối tiếc... Thế mà anh lại không thực hiện nguyện vọng đơn giản ấy của cô.

Tây Tây lấy đuôi tóc cọ cọ lên mặt Lý Dương.

Anh giật mình tỉnh giấc.

Cô nhìn anh, cười khanh khách.

Anh vội vàng bật dậy, ngồi thẳng lưng như đang ngồi trong phòng làm việc.

- Anh cứ ngủ như vậy suốt đêm à? - Cô hỏi anh.

Anh nháy mắt ra hiệu đúng là vậy.

- Hai ta, ai là kẻ ngốc? - Cô bình tĩnh hỏi anh lần nữa.

- Em... - Anh lấy lại tinh thần, tủm tỉm cười, - Và anh nữa.

- Em không quan trọng chuyện đó. Quan niệm của anh quá cũ kỹ, quá lỗi thời.

- Em không quan trọng nhưng anh quan trọng, đấy là đường phân cách của hai bản ngã.

- Đường phân cách cái gì? Lỗi thời thì có.

- Khi anh không thể chịu trách nhiệm với ai thì tuyệt đối anh không làm chuyện không nên làm. Anh thừa nhận là mình lỗi thời nhưng anh cũng phải nhắc nhở em, em là con gái, đừng quá liều lĩnh. Một người đàn ông không thể lấy em, tốt nhất đừng yêu anh ta làm gì, tình cảm ấy chỉ đem đến tai họa cho em mà thôi...

- Rõng tuếch! Anh đừng nói lý lẽ với em. Anh đi rồi, em sẽ không quấy rối anh nữa.

Tây Tây đứng dậy, đá chân vào ghế sofa, vừa đi vừa hất mái tóc lòa xòa. Sáng hôm sau Lý Dương tới công ty chào lãnh đạo, khi đi ngang qua phòng làm việc của Tây Tây, anh cố ý dừng lại, ngó vào trong nhưng không thấy bóng dáng cô đâu. Buổi trưa đồng nghiệp đưa anh ra sân bay, lúc ngồi chờ lên máy bay, anh lấy điện thoại ra, định gọi điện chào Tây Tây. Anh ấn đến số điện thoại của cô nhưng lại chần chừ không gọi nữa, anh chuyển sang nhắn tin: “Tiểu Tây! Anh đi rồi, em ở lại công tác thật tốt nhé! Bảo trọng!”

Nhắn tin xong, Lý Dương cất điện thoại vào túi quần, tựa lưng vào chiếc ghế trong phòng chờ, nhắm mắt thư giãn. Chuông tin nhắn chợt vang lên, anh ngỡ là tin nhắn của Tiểu Tây nhưng không phải, thì ra là tin nhắn lừa đảo chuyển tiền, anh thất vọng, xóa ngay lập tức. Trong tiềm thức, anh mong nhận được tin nhắn trả lời của cô, thế mà hơn mười phút trôi qua, điện thoại vẫn im ắng. Có lẽ cô không để ý đến anh nữa? Thế cũng tốt, không quan tâm đến nhau nữa, không ai nợ ai.

Anh đang nghĩ ngợi lung tung, tự dừng hành lý để cạnh người bị ai đó đá sang, một bóng người lặng lẽ ngồi kế bên anh. Lý Dương choàng mở

mắt, ngạc nhiên, là Vương Tây Tây. Tây Tây hồn nhiên ăn kem, cô dúi một cái kem khác vào tay anh, không quên lườm anh thêm một cái. Trông vẻ hồn dỗi con nít của cô, Lý Dương không khỏi buồn cười.

- Gửi tin nhắn rồi lặn mất tăm là sao? - Tây Tây nhìn về phía trước, lạnh lùng hỏi.

- Em muốn thế nào? - Lý Dương cũng ngoảnh ra chỗ khác mỉm cười.

- Anh nói cho em nghe một chút về chị ấy đi.

- Ai cơ?

- Con của anh chắc.

- Ha ha. Em muốn nghe à?

- Muốn.

- Ở trước mặt một cô gái đẹp mà nói về một người phụ nữ khác thì không thông minh đâu.

- Anh không nói thì hôm nay không thể đi. - Tây Tây kéo túi hành lý của Lý Dương sang bên mình.

- Cô ấy là người hay khóc lóc, hay giận dỗi nhưng không để bụng quá mười hai tiếng đồng hồ.

- Suy cho cùng anh yêu chị ấy ở điểm nào?

- Rất nhiều rất nhiều. Cô ấy có rất nhiều điểm đáng yêu, không thể kể hết được.

- Yêu nhiều nhất điểm gì?

- Cô ấy tốt bụng, cô ấy có một trái tim thánh thiện.

- Còn điểm tốt nào nữa?

- Những lúc khó khăn nhất cô ấy luôn ở bên anh, bao năm nay anh quen nương tựa vào cô ấy rồi... Cô ấy hi sinh rất nhiều vì gia đình. Chẳng hạn như, cứ sau tám giờ tối, cô ấy lại bắt xe buýt tới siêu thị mua rau sạch giảm giá. Nếu có ít rau sạch thì cô ấy không ăn, mà nhường hết cho anh và con. Bất cứ khi nào bên nhà anh gặp chuyện, chỉ cần anh mở miệng, cô ấy không bao giờ từ chối. Anh có mấy người bạn đều ly hôn vì những lý do như ngoại tình, điều kiện nhà cửa không tốt, vợ nghi ngờ chồng lén lút gửi tiền cho bố mẹ ở quê. Anh từng ở trong những tình huống như thế rồi, nếu là người phụ nữ khác thì họ đã bỏ anh từ lâu nhưng Diên Ca chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn, một lòng một dạ vun vén cho gia đình. Ôi! Em bảo anh có thể để cho cô ấy thất vọng về mình không? Nếu anh làm chuyện có lỗi với cô ấy thì anh còn mặt mũi nào mà làm người?

- Hừ! Anh tin không? Có người còn ngốc hơn chị ấy đấy. Anh thử đổi sang em xem?

- Kiếp sau nhé! Kiếp sau anh sẽ thử, còn kiếp này anh lấy cô ấy trước rồi.

- Kiếp sau ai biết anh ở đâu? Chắc gì đã tìm được anh chứ?

- Chỉ cần anh biết em ở đâu là được rồi. Kiếp sau anh biến thành cái cây mọc trước nhà em. Em nhớ đấy, kiếp sau nếu em thấy trước cửa nhà mình xuất hiện một cái cây thì đó nhất định là anh.

- Vậy em sẽ biến thành con chim, làm tổ ở trên cây. - Tây Tây cười khi khi.

Trước khi lên máy bay, Lý Dương vào nhà vệ sinh lấy nước lạnh vỗ lên mặt, cuốn trôi đi giọt nước mắt ươn ướt nơi khóe mi.

Lý Dương và Điền Ca mua được căn hộ mới ở phía Đông thành phố Thanh Đảo, rộng 160m². Hai người cùng nhau đi chọn nhà, sau đó Lý Dương để cho Điền Ca toàn quyền trang trí căn hộ theo gu thẩm mỹ của cô. Người xưa có câu: “Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm”. Chỉ cần vợ vui thì anh cũng vui. Vì cô phải trần trở lo lắng nhiều thứ nên anh cứ nộp lương thì mọi việc đều ổn thỏa.

Sau khi chuyển sang nhà mới, một hôm hai vợ chồng rủ nhau đi xem phim.

Lúc hết phim, Lý Dương và Điền Ca đi ra sảnh, vừa khéo gặp Tích Tích. Đương nhiên Tích Tích không đi một mình, người cùng đi xem phim với cô là Trương Duệ. Hai người tay nắm tay, nhìn qua là biết họ đang yêu nhau thắm thiết. Tích Tích chính thức giới thiệu Trương Duệ với hai vợ chồng Lý Dương. Điền Ca chào hỏi Tích Tích một cách thân mật.

Trên đường về nhà, đi đến cửa thang máy, Điền Ca bỗng nói:

- Lý Dương, anh biết bây giờ em muốn cái gì nhất không?
- Nói đi, xem anh có thể giúp em thực hiện được không?
- Em muốn yêu lại lần nữa.
- Không thành vấn đề. Yêu theo cách nào?
- Còn phải hỏi? Dĩ nhiên là anh theo đuổi em.
- Em muốn anh theo đuổi như thế nào? Bám riết không rời? Nước chảy đá mòn? Hay là sấm sét chớp nhoáng?
- Cũ quá rồi. Anh giờ chiều mới đi.

Lý Dương ngồi xổm trước mặt Điền Ca:

- Lên đi, anh công em lên tầng, về nhà lại nghỉ chiều mới.

- Công thật á?

- Đương nhiên là thật rồi. Lên đi!

- Thôi, mình già hết rồi, còn trẻ trung gì nữa đâu.

- Cân nặng của em vẫn thế mà, sợ gì chứ?

- Cân nặng của em không thay đổi, vậy còn anh? Anh vẫn là chàng thanh niên cường tráng năm ấy à? Hồi đó em không biết chắc sau này anh là chồng ai nên không thương xót, bây giờ thì khác rồi.

- Ngày đó anh công em leo lên tận tầng năm, bây giờ không công được em lên tầng ba sao? Em đừng quá xem thường chồng mình như thế! Đừng giả bộ nữa, lên đi! Cho dù có như vác bao gạo trăm cân cũng không hề hấn gì.

Điền Ca leo lên lưng Lý Dương, cảm giác ấm áp, vững chãi và rất hạnh phúc.

Trong màn đêm, ánh trăng dịu dàng như dòng suối bạc len lỏi khắp căn phòng, Điền Ca và Ni Ni đã đi vào giấc ngủ, Lý Dương nhẹ nhàng bước đến thư phòng, anh mở máy tính check mail, bất ngờ nhận được email của Tây Tây: “Anh à! Có chuyện này em muốn báo cho anh biết, tháng sau em làm đám cưới. Chú rể là nhân viên quản lý bộ phận tiêu thụ của công ty chi nhánh ở Trùng Khánh. Anh ấy theo đuổi em hai năm rồi. Trong số những người theo đuổi em, anh ấy là người ưu tú nhất. Anh ấy rất yêu em, em cũng yêu anh ấy. Khi em tìm được tình yêu đích thực thuộc về mình, từ đáy lòng em muốn nói với anh một lời cảm ơn! Cảm ơn anh đã kéo em ra khỏi cơn mê để cho em tìm lại con người mình, tìm được hạnh phúc đích thực của mình. Người đàn ông như anh, nói không khoa trương chút nào là

quý hiếm như gấu trúc. Em sẽ luôn trân trọng tình bạn với gấu trúc cho đến cuối cuộc đời...”

Bên ngoài cửa sổ, trăng vẫn tỏa sáng vàng vạc.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tai Bay Vạ Gió

Chương 2: Cuộc Sống Trong Căn Nhà Nhỏ Bé

Chương 3: Tình Vụng Trộm

Chương 4: Khoản Tiền Bí Hiểm

Chương 5: Làn Sóng Chuyển Nhà

Chương 6: Giữa Rừng Mỹ Nhân

Chương 7: Lời Khó Nói

Chương 8: Đã Rét Vì Tuyết Lại Giá Vì Sương

Chương 9: Vén Màn Sương Mù

Chương 10: Làm Khó Bạn Bè

Chương 11: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 12: Mưa Gió Qua Đi

Chương 13: Quanh Đi Quẩn Lại

Chương 14: Nảy Sinh Khúc Mắc

Chương 15: Cùng Đường Bí Lối

Chương 16: Vết Xe Đổ

Chương 17: HọA Vô Đơn Chí

Chương 18: LàM Lại Từ Đầu

Chương 19: Ánh Sáng Phía Cuối Đường Hầm

Chương 20: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Chương 21: Lòng Tham Không Đáy

Chương 22: Lăn Ra Manh Mối

Chương 23: Một Mối Tương Tư

Chương 24: Ai Đúng Ai Sai

Chương 25: Sự Thật Được Phơi Bày